

Giới thiệu Đêm Nay Ngủ Cùng Ai

Cảm giác ngủ một mình rất lạnh lẽo và cô đơn. Nếu ao ước thì bạn sẽ ao ước ngủ cùng ai? Để thực hiện giấc mơ đó mà tác phẩm *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* của tác giả Jessica đã được sáng tác.

Truyện kể về một con thỏ trắng nhỏ bị người ta bán lấy tiền, cuối cùng bị một con sói bụng dạ đen tối tháo bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài mà tiến vào trong lòng. Đó là quy tắc ngầm giữa 2 diễn viên nam và nữ vai chính.

Để hiểu rõ thêm về truyện mời quý vị đọc thêm website doctruyen.org

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật...

Tiêu Tiêu cho rằng trong cuộc sống 23 năm của mình chẳng có gì may mắn lại còn rối tinh rối mù, trước khi mẹ qua đời bà có tìm đến một ông thầy tướng số, còn nói là có quý nhân cao chiếu, cuộc sống về sau căn bản không cần phải lo âu.

Đáng tiếc, Tiêu Tiêu còn chưa thực hiện được cuộc sống “không cần lo âu” thì mẹ đã qua đời để đi tìm người cha đã chết.

Nhưng khi Tiêu Tiêu tỉnh lại ở trong một khách sạn xa hoa, lúc thấy mình nằm trần truồng ở trên chiếc giường lớn thì trong đầu cô chỉ hiện lên một câu: không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn!

Huyết thái dương như bị đâm vào đau đớn, tiệc rượu tối qua cô uống quá nhiều, say đến nỗi không biết sau đó xảy ra chuyện gì, chỉ còn lại ký ức rải rác, cuối cùng có một cảnh cô nhớ rõ, dường như mình và đạo diễn Ôn hân huyên vài câu, sau đó...

Tiêu Tiêu tưởng tượng đến cái bụng phệ của đạo diễn Ôn, thông minh “Tuyệt” đỉnh, vẻ mặt bóng nhoáng kiêu căng thì cô nhìn không được mà đem thức ăn tối qua của khách sạn năm sao toàn bộ cống hiến cho toilet.

Cô đỡ ở phía sau thắt lưng của mình đang đau ê ẩm, cô lơ đãng lướt nhìn vết màu đỏ lớn bằng ngón cái ở dưới chân trên ra giường, cùng với những dấu hôn lớn nhỏ màu đỏ trước ngực, khoe miệng cô cong lên, lộ ra nụ cười tự giễu châm chọc.

Sau khi cô gia nhập giới giải trí vào năm 18 tuổi, không phải đã sớm biết sẽ có một ngày như vậy sao?

Lúc trước Tiêu Tiêu rất ngây thơ, cô mang theo ý chí mạnh mẽ tiến vào trong vòng tròn hào quang mê người này, cô cho rằng dựa vào kỹ năng diễn xuất và ngoại hình không tồi của mình, nhanh chóng có thể chiếm được một vị trí trước màn ảnh.

Đáng tiếc, nguyện vọng là tốt đẹp nhưng sự thật tàn khốc, cho tới bây giờ cô vẫn quanh quẩn ở một vị trí diễn viên hạng ba, thỉnh thoảng xuất hiện trên màn hình một vài phút đóng vai người qua đường giáp, nhiều nhất chỉ có hai ba câu thoại đã là tốt rồi.

Tiêu Tiêu tự hào về khả năng diễn xuất của mình, chẳng qua ở giữa phần đông những người có tiếng và thế lực như thế; trong rừng người đẹp như mây kia đều nhanh chóng bị chìm ngập bởi những người có chỗ dựa.

Đặc biệt là ở tuổi 23, đối với những người khác mà nói là lúc tốt nghiệp đại học, là thời điểm của những người trẻ tuổi bắt đầu lập kế hoạch chí lớn của mình.

Nhưng đối với một nữ diễn viên mà nói tuổi này không coi là còn nhỏ.

Những người bạn cùng khóa, có người đi theo con đường ở phía sau hậu trường, những người còn lại đã dành được vị trí nhất nhì giữa mớ hỗn độn này. Đặc biệt là Nguyễn Tinh, đối thủ cũ của Tiêu Tiêu khi còn đi học, cô ta vừa nhận được giải thưởng nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, giá trị tăng vọt, thẳng hướng đến con đường ngôi sao nữ ngày càng rộng mở.

Tiêu Tiêu đá văng bộ lễ phục dạ hội màu hồng nhạt nhúm xuống chân giường, đây là trang phục mà cô thuê từ phòng quản lý của công ty. Tuy rằng công ty đối với phúc lợi của diễn viên cũng tốt, không ngờ lại đặc biệt chiều chuộng cho diễn viên nhỏ không nổi tiếng như cô, khi thuê chỉ cần đăng ký rồi lấy đi, trả về trong ngày hạn định là được.

Đương nhiên những ngôi sao lớn chẳng bao giờ thèm dùng trang phục cho thuê, nếu đụng phải người khác quả thực là một sự nhục nhã lớn.

Đối với Tiêu Tiêu mà nói, có một bộ quần áo để mặc đi ra ngoài là đủ rồi, liên quan gì đến việc mua hay là thuê chứ?

Cô đi vào phòng tắm tẩy rửa thân thể bằng nước nóng, Tiêu Tiêu dùng sức lau chùi những dấu vết ở trước ngực, cô hận không thể dùng dao mà cắt bỏ chúng. Cô chà sát những điểm đỏ không ngừng nghỉ, cho đến lúc làn da cảm thấy hơi đau, cô lại tắm rửa bằng nước nóng khiến cho làn da càng thêm đau đớn.

Ánh mắt của cô luôn luôn kiên cường nay cảm thấy đau nhức, ở giữa hơi nước nóng tầm mắt dần dần trở nên mờ hồ.

Tiêu Tiêu an ủi chính mình, là vì nước của khách sạn quá nóng, bốc hơi vào trong đôi mắt, chứ không phải là cô đang khóc đâu...

Dù sao chuyện tối hôm qua coi như là bị chó cắn, nên quên hết tất cả là được.

Tiêu Tiêu chậm chạp mặc bộ quần áo thường do người phục vụ mang đến, không hổ là khách sạn năm sao, phục vụ thật sự chu đáo.

Lúc đi ra khỏi khách sạn, cô cảm thấy ánh mặt trời đặc biệt chói mắt khiến cô phải đưa tay lên che.

Tiêu Tiêu thở dài, cô chưa từng có ý định làm như vậy, nếu không phải ly rượu cocktail chết tiệt tối hôm qua...

Chờ một chút, từ lượng của mình cô hiểu rõ, tại sao lại có thể uống hết một ly rượu cocktail?

Gương mặt cô trắng bệch, cô liền gọi điện thoại cho người quản lý Angel, Tiêu Tiêu thẳng thắn đi vào vấn đề nói: “Ngày hôm qua chị đã nói gì với đạo diễn Ôn?”

Từ lúc cô vào nghề thì Angel đã theo cô, với thân phận của Tiêu Tiêu thì không thể nào tự mình có một người quản lý, Angel còn quản lý thêm hai người mới, trong đó có một người còn lợi hại hơn cô, cô ta đã nhờ gia thế tốt của mình mà mở một con đường, gần đây được đóng vai nữ chính trong một bộ phim nhỏ, ngược lại Tiêu Tiêu “người thâm niên” này lại chưa bắt đầu sự nghiệp, cuộc sống khó khăn, mặt mũi của tiền bối lại không bằng với hậu bối.

Tiêu Tiêu không muốn tin người chị em vẫn luôn giúp đỡ mình lại lặng lẽ bán đứng cô.

Đáng tiếc, Angel đã tự phá vỡ lời nói dối của cô ta: “Tiêu Tiêu, em đã ra nghề được năm năm, chẳng lẽ năm năm tiếp theo em vẫn muốn diễn những vai nhỏ chỉ xuất hiện trên màn hình vài phút thì sẽ thỏa mãn sao? Em có thể nhịn thêm năm năm, nhưng chị không thể chờ đợi lâu hơn nữa.”

Lúc trước Angel nhìn một cái thì đã vừa ý Tiêu Tiêu bởi vì ngoại hình của cô.

Nét đẹp của Tiêu Tiêu không phải là cái đẹp đương thời, gương mặt to như lòng bàn tay, đôi mắt thật to, ở giữa sự thuần khiết lộ ra một nét quyến rũ, hơn nữa dáng người cong cong là lướt, quả thật là báu vật trời sinh.

Thế nhưng Tiêu Tiêu không chỉ không biết sử dụng ưu điểm của mình mà còn cố hết sức che giấu, duy trì không muốn người khác biết.

Tiêu Tiêu trầm mặc, cô chưa từng nghĩ tới hoá ra chính mình là chướng ngại vật cản trở con đường tiến thân của Angel.

Mà người chị em tốt này cuối cùng cũng trở thành người không từ một thủ đoạn sao?

Chiếc vòng lằn quần này giống như một thùng nhuộm lớn, chính mắt cô đã nhìn thấy bao nhiêu người khờ dại đơn thuần sau khi bước vào đều thay đổi hình dạng hoàn toàn. Nhưng mà Tiêu Tiêu không ngờ, ngay cả người ở bên cạnh cũng vô tình thay đổi.

Angel lắng nghe sự im lặng của cô, cho rằng Tiêu Tiêu đã bị thuyết phục, vì thế cô ta tiếp tục tận tình khuyên bảo: “Gần đây đạo diễn Ôn quay một bộ phim nghệ thuật, bên trong đang cần một nữ diễn viên chính. Không biết có bao nhiêu diễn viên nữ đang lo sợ mà cạnh tranh nhau để được lên giường với ông ta vì vai diễn lần này, nhưng ông ta đều gạt bỏ chỉ nhìn đến em...”

“Chỉ thiếu một bước là đến nơi, chị làm sao có thể để em lỡ mất lần nữa? Kịch bản của bộ phim lần này đều do những tác giả nổi tiếng viết, chỉ chừng đó cũng đủ rồi, hơn nữa với tiếng tăm của đạo diễn Ôn, em có thể lập tức thành công một cách bất ngờ. Vì em, chị đã cầu xin đạo diễn Ôn bao nhiêu lần mới có được cơ hội như vậy.”

Tiêu Tiêu nghe được thì thấy buồn cười, vì cô? Lời nói vô si như thế mà Angel cũng có thể nói ra hùng hồn như vậy?

Năm năm nay, đây không phải là lần đầu tiên cô bị yêu cầu làm quy tắc ngầm, nhưng mà cô không muốn dùng phương thức này để đạt được thứ mà mình muốn. Cụ thể một lần lại một lần, đây cũng là nguyên nhân mà cô không được công ty trọng dụng, thế nhưng Tiêu Tiêu tự cảm thấy không thẹn với lương tâm.

Bây giờ, người hợp tác thân thiết nhất với cô, cũng là chị em tốt của cô đã tự tay đưa cô lên giường của một ông đạo diễn trung niên, nhưng lại luôn mồm nói là giúp đỡ chiếu cố mình?

Đây thực sự là trò cười lớn nhất ở trên đời này!

“Được rồi, Angel.” Tiêu Tiêu thở dài, cảm thấy trong ngực mình mờ hồ có chút đau. Loại cảm giác bị phản bội này chẳng dễ chịu chút nào, nhất là đối với một người đã làm việc chung được năm năm.

Angel còn tưởng rằng cô đã nghĩ thông suốt, giọng nói của cô ta mang theo ý cười: “Em suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi, đợi chị liên lạc với đạo diễn Ôn để xem khi nào có thể đến hoá trang...”

“Xin lỗi, Angel, quan hệ hợp tác của chúng ta hôm nay nên dừng lại ở đây thôi.” Tiêu Tiêu nhẹ nhàng ngắt lời người quản lý, mặc kệ đối phương ngạc nhiên, cô nhủ mảy cúp điện thoại.

Có lẽ tựa như lời Angel nói, nếu cô không tiếp nhận quy tắc ngầm, tiếp tục tự cho mình thanh cao trong mớ hỗn độn này thì năm năm nữa cô cũng không được gì.

Nhưng mà nếu làm như vậy, năm năm kiên trì của Tiêu Tiêu coi như là gì đây, chỉ là một trò cười khôi hài sao?

Nếu bằng lòng thì năm năm trước cô đã làm rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ!

Tiêu Tiêu không sợ gì cả chỉ là hợp đồng của cô với công ty vẫn còn thời hạn một tháng.

Bây giờ trở mặt với Angel, cô cũng không thể tiếp tục ở lại công ty.

Thực ra nếu vẫn ở lại thì sẽ rất phiền, nếu có thể tìm được một nơi khác để nương tựa thì tốt hơn.

Đáng tiếc, lấy giá trị hiện giờ của Tiêu Tiêu, có thể dựa vào một công ty nhỏ là đã được rồi, những công ty lớn thì đừng nghĩ đến.

Coi như cho mình nghỉ ngơi một tháng vậy, dù sao cô cũng chi tiêu rất tiết kiệm, tiền gởi trong ngân hàng vẫn còn đủ dùng. Tuy rằng là ngôi sao nữ hạng ba, nhưng so với tiền lương của những người ở giai cấp bình thường, tiền lương của cô xem như là cũng không tệ, đủ để nuôi sống bản thân mình.

Tiêu Tiêu rẽ trái ở cửa khách sạn, cô dự định ngồi xe buýt về nhà.

Đùa à, cho dù tiền gởi trong ngân hàng còn đủ, nhưng mà nên tiết kiệm những chi tiêu không cần thiết.

Vừa vặn ở ven đường có một chiếc Ferrari dừng ở trước mặt, Tiêu Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó cô ngây ngẩn cả người.

Người ngồi chỗ lái xe đeo kính râm, nhưng vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt tuấn tú của anh ta. Anh tiện tay tháo kính râm xuống, gật đầu với Tiêu Tiêu: “Đi nơi nào? Để tôi đưa cô.”

Tiêu Tiêu không ngờ tới ở cửa khách sạn lại tình cờ gặp được Chung Thụy, người đàn ông chiếm giữ vương miện ảnh đế ba năm nay.

Anh là thần tượng của Tiêu Tiêu, mỗi một quảng cáo, mỗi bộ phim điện ảnh và mỗi bộ phim truyền hình, chỉ cần có sự xuất hiện của Chung Thụy, cô sẽ cẩn thận và vui vẻ thấu lại tất cả.

Chung Thụy ở trên màn ảnh, khi thì là quý công tử anh tuấn lạnh lùng, khi thì là sĩ quan ác nghiệt khôi ngô, khi thì là người bạn trai thâm tình chân thành, khi thì là hoạ sĩ có cuộc sống lộn độn và chán chường.

Mỗi lần nhìn thấy anh, đều không phải cùng một hình tượng. Chung Thụy có thể đem lại cho từng vai diễn những biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn, sinh động, giống như tự mình đã trải qua những việc như vậy.

Vì thế không ít lần khi xem những bộ phim của Chung Thụy đã khiến cho Tiêu Tiêu cảm động đến rơi nước mắt.

Đây mới là ngôi sao chân chính, cảnh giới cao nhất mà Tiêu Tiêu theo đuổi.

Điều quan trọng nhất là, Chung Thụy dùng kỹ năng diễn xuất và thực lực để leo lên vị trí bây giờ, mà không phải dựa vào mớ hỗn độn của quan hệ và quy tắc ngầm!

Thần tượng đột nhiên xuất hiện, gương mặt quen thuộc nay gần trong gang tấc, Tiêu Tiêu không khỏi thẹn thùng, cô nói cà lăm: “Không, không cần, nhà của tôi gần đây, đi hơn mười phút là đến... Không làm chậm trễ thời gian của Chung tiền bối.”

Chung Thụy nhìn cô, trong mắt anh hiện lên ý cười: “Nếu ở gần đây thì không phiền toái, cũng tiện đường thôi, lên xe đi.”

Tiêu Tiêu có chút do dự, chỉ sợ thần tượng ở bên cạnh cô sẽ không kiềm chế bản thân mình mà muốn nhảy qua...

Trông thấy cô còn muốn từ chối, Chung Thụy hơi nheo mắt lại: “Nếu cô không lên xe, đợi đến lúc chúng ta muốn đi cũng không được.”

Tiêu Tiêu sửng sốt, cô quay đầu phát hiện xung quanh có không ít người đang nhìn về hướng này, hiển nhiên đã có người phát giác Chung Thụy ở trong xe. Điều ngôi sao sợ nhất chính là đội chó săn.

Cô lập tức theo bản năng chui vào ghế phụ, Chung Thụy liền phối hợp mà đạp chân ga.

“Chung tiền bối tại sao lại ở đây?” Tiêu Tiêu hỏi xong lại cảm thấy mình có ý tứ dò xét hành trình của anh, phạm vào kiêng kỵ của người cùng nghề, cô không khỏi chán nản vì sự lỗ mãng của mình.

Chung Thụy nhìn cô một cái: “Tối hôm qua là hộp báo công khai bộ phim mới, ngay tại lầu hai của khách sạn.”

Lúc này Tiêu Tiêu mới nhớ tới, nơi tổ chức tiệc rượu hàng năm của công ty là đặt ở khách sạn này, họ vừa có ý muốn mời Chung Thụy cùng tham dự. Đáng tiếc đến lúc cuối cùng, sau khi kết thúc buổi hộp báo, từ đầu đến cuối Chung Thụy chưa từng xuất hiện ở tiệc rượu.

Cô còn thất vọng một hồi, không ngờ tới lại gặp được Chung Thụy trong buổi sáng lúng túng này.

Nhớ đến chuyện hoang đường và phản bội đêm qua, cả người Tiêu Tiêu cảm thấy không được tự nhiên, cô chỉ sợ Chung Thụy sẽ nhìn ra.

“Tiền bối, anh đưa tôi đến đường giao lộ phía trước là được.”

Chỗ ở của Tiêu Tiêu nằm trong khu vực nội thành cũ kỹ, bức tường bên ngoài căn hộ đã bị tróc ra nghiêm trọng, màu sắc lúc đầu từ lâu đã mờ mờ không thấy rõ, nhưng bên trong đã từng được đổi mới, điều kiện cũng không tệ lắm, quan trọng nhất là cho thuê với giá rẻ.

Chung Thụy nhìn thấy căn hộ bé nhỏ này mà không khỏi nhủ mảy.

Cô trông thấy anh mất hứng, cho rằng Chung Thụy không chịu nổi nơi lộn xộn thế này, Tiêu Tiêu cười trừ muốn đi, nhưng chân tay cô lúng túng khiến dây an toàn bị mắc kẹt.

“Đừng nhúc nhích, để tôi.” Chung Thụy thấy cô khẩn trương, hơi nước trên chóp mũi, cô lại thất thần không tháo dây an toàn ra được, vì vậy anh nghiêng thân trên về phía trước, đến gần cô.

Người mà mình sùng bái ở ngay trước mắt, khuôn mặt của hai người rất gần nhau, Tiêu Tiêu có thể nhìn thấy hàng lông mi dày đặc của Chung Thụy, cô cảm giác được hơi thở nóng của anh phả vào đôi má của mình, toàn bộ cơ thể cô như bị đốt cháy.

Dây an toàn đã mở ra, nhưng Chung Thụy không vội vã lùi về phía sau, anh cúi đầu thật sâu mà nhìn Tiêu Tiêu.

Hai đôi mắt nhìn nhau, trong phút chốc Tiêu Tiêu nghĩ rằng Chung Thụy muốn hôn mình.

Nhưng ngay sau đó, Chung Thụy từ từ lùi lại, đáy lòng Tiêu Tiêu dâng lên một chút mất mát hoảng sợ, cô bỏ lại một câu “Cám ơn”, rồi giống như trốn tránh mà nhanh chóng xuống xe và chạy đi.

Có thể cùng thân trọng tiếp xúc gần gũi thân mật, tất cả lo lắng lúc sáng của Tiêu Tiêu đều đã bị thổi tan!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đại Nhân Vật Đầu Xuất Hiện Sau ...

Tiêu Tiêu thoải mái đuổi thất lưng của mình, cô nhìn thấy đầu đề trang báo trên tay, tấm hình thật lớn được đặt ở một vị trí nổi bật.

‘Ngôi sao ngọc nữ mới tay nắm tay cùng đạo diễn Ôn, nữ chính phim mới ra lò nóng bỏng!’

Cô mặc quần áo ở nhà màu vàng nhạt rộng thùng thình, trên mặt không chút phấn son, cô nằm vào chiếc sofa đơn hơi cũ kỹ lại cảm thấy vô cùng thoải mái hơn, khoe miệng gọi lên nụ cười châm biếm.

Đầu ngón tay cô chỉ vào tấm ảnh của ngôi sao nữ đang cười rực rỡ đắc ý, Tiêu Tiêu thật sự có phần bái phục Nguyễn Tình, cuối cùng người bám vào đạo diễn Ôn lại là cô ta.

Xem ra đêm đó đạo diễn Ôn vẫn chưa thoả mãn, ông ta còn quay lại tìm Nguyễn Tình, cũng làm khó cho bạn học cũ của cô phải bỏ tự tôn mà hầu hạ đạo diễn Ôn kia...

Ngôi sao ngọc nữ mới?

Tiêu Tiêu bật cười, thỉnh thoảng đội chó săn cũng có óc hài hước, nhìn thấy tiêu đề của trang báo lớn cô không biết làm sao lại hứng thú với loại châm biếm này.

Từ khi Nguyễn Tình vào nghề, cách ăn mặc của cô ta đều theo quy củ, không hở hang, gương mặt được trang điểm tinh tế trang nhã, mái tóc dài đeo khăn choàng, mỉm cười vừa phải, không lộ ra một chút lỗ mãng. Quần áo màu nhạt, đôi chân thon dài như ẩn như hiện.

Có fans từng nói, mỗi khi Nguyễn Tinh cúi đầu, cô ta lộ ra cái cổ nhỏ nhắn trắng nõn khiến cho người ta mơ màng, đó là mặt đẹp nhất của cô ta.

Đương nhiên fans của Nguyễn Tinh đa số là nam giới. Cách ăn mặc của tiểu thư khuê các, cử chỉ bên trong tao nhã, hơn nữa vẻ ngoài xinh đẹp dịu dàng, có phong cách riêng, quả thật không có ai làm ra vẻ như cô ta.

Tiểu Tiêu cười nhạo, không biết khi ở trên giường vụng trộm với các đạo diễn biên kịch, Nguyễn Tinh có dùng bộ dáng đoan trang của tiểu thư khuê các mà câu dẫn người ta hay không.

Người bạn học cũ này có thủ đoạn hơn cô, Nguyễn Tinh là người cảm được thì cũng buông được, cô ta biết lợi dụng ưu thế của mình, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã đứng trong hàng ngũ ngôi sao nữ, cho dù là ở sau chốt, nhưng cũng đã rất giỏi.

Chẳng qua loại phương pháp của Nguyễn Tinh khiến cho Tiểu Tiêu khinh thường.

Tiểu Tiêu tiện tay mở trang giải trí, không có bài viết về chuyện cô và Angel trở mặt.

Cô nhủ mấy thờ dài, thật đáng tiếc, còn tưởng rằng chuyện này có thể làm ồn ào, dù sao cũng nên để cho mình chiếm một bài viết nhỏ trong trang giải trí chứ, cho dù thất sủng thì ít nhất cũng lộ ra cái mặt.

Không thể không nói, Tiểu Tiêu thỉnh thoảng cũng bội phục tinh thần AQ* của mình.

(*) nói nôm na thì đó là tinh thần "tự sướng" trên mọi lĩnh vực mọi lúc mọi nơi.

Nếu công ty không có ý trở mặt, khẳng định là muốn tự mình dàn xếp, nhưng cô không biết họ sẽ bảo Angel làm như thế nào. Nghe qua ý tứ của cô ta thì đã cầu xin đạo diễn Ôn mấy lần, mới bỏ thí cho mình một cơ hội giao thiệp mặt đối mặt một lần, không biết thế nào lại đưa Nguyễn Tinh tới cửa?

Tiểu Tiêu ác ý nghĩ rằng Nguyễn Tinh cũng không biết rõ tình huống, cô ta bị người quản lý lừa gạt đưa đến trước mặt đạo diễn Ôn tai to mặt lớn, trong lòng cô ta ghê tởm chịu không được, nhưng vẫn phải giả bộ đưa ra vẻ mặt mang ơn sau khi được bỏ thí, Tiểu Tiêu nhìn không được mà cười lớn tiếng.

Cô thật muốn nhìn nét mặt hoa dung thất sắc (sắc mặt tái nhợt, không có nhan sắc) của người bạn học cũ này một chút, để xem bộ dạng miễn cưỡng tươi cười rốt cuộc là có vẻ như thế nào...

Tiểu Tiêu mở ra đầu đề trang báo của ngày hôm qua, lập tức đôi mắt cô sáng lên.

Ảnh chụp nửa người Chung Thụy nằm ngang nửa trang báo, cùng lúc công chiếu phim mới là quảng cáo lữ lượt kéo đến. Anh mặc bộ đồ Armani màu trắng, anh hơi cúi đầu chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhưng cũng tuần tú kinh người, anh có phong thái quý tộc, không hổ là ảnh đế trong ba năm liền, phong độ này không ai có thể theo kịp.

Cô mê mẩn một hồi, rồi tinh mắt nhìn đến hàng chữ dưới tấm ảnh đang tuyển vai nữ chính cho quảng cáo, đồng tử cô co rút lại, sau đó nhịp tim tăng tốc, ngón tay vô thức xoa nhẹ tấm ảnh của Chung Thụy, trong lòng cô nói muốn thử xem sao, đáng tiếc đáy mắt lại lộ ra một tia phiền muộn.

Tiểu Tiêu mới vừa trở mặt với Angel, bây giờ gọi cô ta đi tìm quan hệ để cho mình tham gia thử vai, khả năng được đi là con số không, Angel đồng ý mới là lạ!

Cô nâng cảm buồn bã, nếu sớm biết Chung Thụy muốn tìm nữ chính thì bản thân đã hoãn lại vài ngày rồi mới trở mặt với Angel, có lẽ cô còn cơ hội.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tiêu tự cười mình.

Kiên trì một chút, cũng không đúng, bây giờ cô đã bị Angel đưa lên giường qua tay đạo diễn, làm sao còn có thể tham gia thử vai nữ chính của Chung Thụy?

Chỉ có thể nói cô và Chung Thụy không có duyên phận, vào nghề đã năm năm, Tiểu Tiêu ngay cả một phần nghìn cơ hội để ở bên cạnh Chung Thụy cũng không có.

Tiểu Tiêu vừa mới ném tờ báo, chuẩn bị đi làm điểm tâm + bữa trưa, thì di động vang lên.

Cô vừa xem qua, dĩ nhiên là Angel, có lẽ cô ta muốn cùng mình bàn về chuyện hủy bỏ hợp đồng trước thời hạn?

Buổi sáng khi Tiểu Tiêu cự tuyệt Angel thì cô đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, lúc này cô rất bình tĩnh tiếp điện thoại: "Có việc gì?"

Angel từ khi nào đã bị một nữ minh tinh cuối tuần đối xử lãnh đạm, có một đám người mới nóng lòng sử dụng mưu mẹo đến đổ dành cô ta, thậm chí họ có vô lương tâm cô ta cũng bằng lòng.

Trong lòng cô ta không thoải mái, nhưng không thể quên mục đích gọi điện thoại đến, Angel đề xuống con giận, giọng nói cứng rắn: "Anh đế muốn chọn vai nữ chính cho quảng cáo, hẳn là em đã biết?"

Nghe vậy Tiểu Tiêu neho mắt, có thể nào chuyện tốt như vậy lại rơi xuống trên người cô?

Lấy thân phận của một nữ minh tinh chưa từng được công ty cao cấp ưu đãi, cho dù có thể đi vào buổi thử vai của Chung Thụy, thậm chí góp đủ tiền

phòng chừng cũng phải đợi hàng dài...

“Ừm, mới vừa biết.” Tiêu Tiêu thờ ơ đáp lời, Angel biết rõ cô sùng bái Chung Thụy, lúc này đề cập đến, bản thân cô không dám biểu hiện quá háo hức, để tránh bị bắt được nhược điểm.

Angel cũng không để ý đến sự lạnh nhạt của cô, cô ta chỉ muốn giải quyết việc chung nói: “Loạt quảng cáo này gần giống với bộ phim mới của anh để, lấy bối cảnh triều đại nhà Đường, hình tượng nữ chính có rất nhiều hạn chế, công ty dự định cho em đi tham gia thử vai.”

Tiêu Tiêu yên lặng gật đầu, thì ra là thế.

Nữ chính của bối cảnh triều đại nhà Đường, đầu tiên là phải đầy đặn, trong giới giải trí lấy thân hình thon gầy là xinh đẹp, một đám người với ngoại hình xanh xao vàng vọt da bọc xương, bây giờ muốn tăng cân cũng không kịp. Cho dù có gò má tròn trĩnh cũng không bằng với thân hình đầy đặn.

Tiếp đó, khuôn mặt của nữ chính yêu cầu phải lãng lợ, không cần xinh đẹp rực rỡ, hơn nữa các nhà biên kịch gần đây không biết tại sao lại thích mỹ nhân cổ trang có tướng mạo thuần khiết.

Tiêu Tiêu ưỡn ngực nhìn vòng 32D của mình, rồi véo nhẹ đôi má xinh xắn trắng nõn.

Yêu cầu tuyển chọn nữ chính của Chung Thụy, quả thực là thích hợp với thân hình của cô, cũng khó trách công ty lại không để ý việc cô và Angel trở mặt, nên để cô đi thử vai.

Trên cơ bản với điều kiện của Tiêu Tiêu sẽ dễ dàng dứt lốt, có cơ hội 50%.

Còn 50% còn lại?

Tất nhiên là lời nói cuối cùng của Chung Thụy, mặc kệ điều kiện như thế nào cũng phải để anh để định đoạt, đạo diễn nào dám chống lại anh để nếu còn muốn tiếp tục tồn tại trong giới giải trí này?

Không chừng Angel có một bụng thuốc súng, đang định giấu giếm chuyện này không cho Tiêu Tiêu biết, ai ngờ chỉ thị của công ty đưa xuống, quả thật là trực tiếp đánh vào mặt cô ta.

Angel cân nhắc một chút, nếu Tiêu Tiêu có thể đi thử vai, cho dù cuối cùng không được chọn, ít nhất được lộ mặt, mặt khác đối với hai người mới mà cô ta đang quản lý cũng có lợi ích.

Dù sao hợp đồng giữa Tiêu Tiêu và công ty vẫn còn một tháng, lần này quay xong quảng cáo, hai người sẽ đi theo con đường riêng của mình, Angel muốn đối phó với cô, không phải chỉ một câu là được sao?

Quần từ báo thù, mười năm chưa muộn, hơn nữa Tiêu Tiêu chỉ là một nhân vật nhỏ, làm sao có thể đùa giỡn với người có mảnh khoe như Angel?

Cho nên lần này Angel nhin, trong giới giải trí cái không thiếu chính là mặt mũi, nếu cô ta không bỏ xuống được thì làm sao ở trong vòng lẩn quẩn hỗn độn này? Hơn nữa, mặt mũi có thể kiếm cơm sao?

Trong lòng Tiêu Tiêu hiểu được, cô đã làm xấu mặt mũi của Angel, về sau còn tiếp tục tồn tại trong vòng xoáy này khẳng định sẽ gặp thất bại.

Nếu là vậy, cơ hội cuối cùng của mình tại sao lại buông tha chứ?

Có thể tiếp cận đến gần Chung Thụy, Tiêu Tiêu cho dù chết cũng có thể nhắm mắt...

“Trong công ty còn có ai cùng tham gia thử vai không?” Cái gọi là biết người biết ta bách chiến bách thắng, Tiêu Tiêu phải hỏi một câu này để chuẩn bị trước cho tốt.

Angel bĩu môi, trong thanh âm mang theo một chút hả hê: “Công ty còn chọn Nguyễn Tinh, bộ phim mới của cô ấy chỉ vừa hoá trang, vẫn còn thời gian tham gia thử vai để quay quảng cáo, đạo diễn Ôn chiếu cô đến Nguyễn Tinh, đã đồng ý tới tháng sau mới khởi động quay phim.”

Tiêu Tiêu hiểu rõ, tình yêu mới phải quay quảng cáo để nâng cao tiếng tăm, đạo diễn Ôn đương nhiên sẽ không từ chối. Trước khi quay phim mới đã có người tài trợ miễn phí, còn cung cấp tới cửa một loạt dịch vụ đặc biệt, không chừng sau khi ngủ cùng đạo diễn Ôn thì sẽ mỉm cười lúc thức dậy.

“Đạo diễn Ôn thật sự chiếu cố Nguyễn Tinh, Nguyễn Tinh quả là có phúc khí tốt.”

Chiếu cố đến trên giường thì được xem là cái gì đây?

Nghe ra sự mỉa mai của Tiêu Tiêu, Angel hừ lạnh, cô ta chẳng muốn tốn nhiều lời cùng cô: “Sáng mai 10 giờ ở phòng thu số 4, đừng quên.”

Tiêu Tiêu đặc biệt chọn một chiếc váy liền áo màu vàng nhạt, cổ tròn tay ngắn, nhìn cô trong gương càng có vẻ thanh lịch động lòng người. Cô trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc dài cuộn lên một cách lỏng lẻo, cô không cố ý nhưng chỉ vừa vặn thể hiện ra nét đẹp của riêng mình.

Cô gật đầu hài lòng, nhìn thấy đồng hồ treo tường chỉ 8 giờ 45 phút, trước thời gian ra ngoài là 1 giờ 15 phút.

Tieu Tieu luôn luôn đúng giờ, thà rằng đến sớm còn hơn đến muộn, năm năm nay vẫn như thế.

Cho dù là vai diễn nhỏ, cô cũng đối xử như nhau, đây là nguyên tắc làm việc sau khi gia nhập, vì vậy không ít nhân viên trong phòng thu có ấn tượng tốt với Tieu Tieu.

Mới ra cửa, cô lại nhận được điện thoại của một trợ lý phòng thu, thanh âm nôn nóng thúc giục cô: “Tieu Tieu, chỉ còn 10 phút nữa, cô bây giờ ở đâu?”

Tieu Tieu ngẩn ra, kinh ngạc hỏi lại: “Angel nói là 10 giờ sáng, bây giờ mới 9 giờ...”

Người trợ lý nóng nảy, không biết cuối cùng là người quản lý nói sai, hay là Tieu Tieu nhớ lầm, anh ta chỉ khẳng định nói với cô: “9 giờ có mặt, 9 giờ 15 bắt đầu, Nguyễn Tinh đã đến rồi.”

Tieu Tieu nhủ mảy, Angel rõ ràng giờ thủ đoạn với mình, điều kỳ lạ là cô cũng không để ý, cô cho rằng chị em tốt làm việc chung 5 năm nay sẽ không tới phút cuối cùng mà làm càn. Hiển nhiên, ngay cả chỉ thị của công ty, cô ta dù chỉ truyền đạt mà vẫn có thể dùng thủ đoạn.

Buổi thử vai của Chung Thụy lại dăm đến muộn, Tieu Tieu khỏi cần phải nghĩ, để lại ấn tượng đầu tiên cho ảnh đế như vậy khẳng định vô cùng không tốt, có thể được chọn mới là lạ?

Tieu Tieu đứng ở ven đường vẫy tay kêu taxi, điều cô càng lo lắng là không có xe trống, cô gấp đến độ mồ hôi đã đổ đầm đìa.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 59 phút, trước 9 giờ 15 căn bản không có khả năng đến kịp...

Trong đầu cô có một âm thanh đang nói: buông tha đi, làm sao cũng không thể bắt kịp, làm gì phải đến như một người thua cuộc để Nguyễn Tinh và Angel châm chọc?

Một âm thanh khác lại nói: vẫn còn 15 phút, chưa đến giây cuối cùng thì đã từ bỏ, không phải đây là ý của những người muốn cô bẽ mặt sao?

Tieu Tieu mím môi, cô bị âm thanh cuối cùng kia đã động.

Quả thật, nếu bây giờ cô nhận thua, Nguyễn Tinh và Angel khẳng định sẽ cười cô.

Cho dù đến muộn, Tieu Tieu cũng muốn đứng trước mặt hai người ghê tởm này!

Cô cúi đầu nhìn đôi giày cao gót, cô nghĩ đến trước kia kỷ lục chạy cự li dài của mình rất tốt, nếu cởi giày chạy đến phòng thu, khoảng cách bao nhiêu, cần bao nhiêu thời gian?

Trong một phút ngắn ngủi, trong đầu Tieu Tieu có muôn vàn suy nghĩ không chịu thua chống đỡ cho cô.

9 giờ 5 phút, Tieu Tieu vẫn không kêu được taxi, khi cô dự định đến dưới lầu mượn xe đạp chạy đến phòng thu thì có một chiếc xe Porsche màu bạc dừng lại trước mặt cô.

“...Tại sao còn ở đây?” Chung Thụy nhíu mày, anh nhìn Tieu Tieu đang đứng ngây người ở ven đường.

Tieu Tieu sững sốt một chút rồi mới lấy lại tinh thần, ấp úng nói: “Người quản lý nói cho tôi biết thời gian của buổi thử vai là 10 giờ, tôi mới vừa biết là 9 giờ 15 phút.”

Chiều lừa bịp nhỏ này, Chung Thụy đã nghe qua nhiều lần, anh cũng không để ý: “Lên xe.”

Tieu Tieu lập tức chui vào xe, cô lộ ra nụ cười tiêu chuẩn của tám chiếc răng tỏ vẻ cảm ơn Chung Thụy.

Chung Thụy cười như không cười liếc nhìn cô, anh rút ra tờ khăn giấy đưa cho cô.

Tieu Tieu ngạc nhiên tiếp nhận tờ khăn giấy, sau khi cô lấy ra chiếc gương nhỏ nhìn vào thì nóng lòng muốn đào một cái lỗ để chôn mình.

Vừa rồi mồ hôi đầm đìa, cô không để ý gương mặt đã trang điểm của mình.

Bây giờ đáy mắt có một vòng đen, lộ ra đôi mắt đen thật to, son môi ở giữa đôi môi đã phai màu, màu sắc ở hai bên gương mặt cũng không đều.

Thậm chí muốn mất thể diện, sao lại có thể ở trước mặt ảnh đế được, Tieu Tieu xấu hổ lấy ra hộp phấn trang điểm để trang điểm lại, xem như chỉ đơn giản giống chiếc bình đã vỡ thôi.

Dù sao một mặt thảm hại nhất đã để cho Chung Thụy thấy bây giờ thì còn sợ gì!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chọn Nữ Diễn Viên Chính

9 giờ 13 phút...

Đến trước trường quay, Tiêu Tiêu khẽ thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa nói lời cảm ơn với Chung Thụy, “Cũng may là có tiền bối, nếu không tôi đã đến muộn rồi!”

Chung Thụy khẽ gật đầu, coi như tiếp nhận lời cảm ơn của cô.

“Thế nào? Trở mặt với người đại diện rồi sao?”

Xấu hổ trước việc mình bị Angel lừa lên giường của đạo diễn Ôn, Tiêu Tiêu mím môi không trả lời. Mãi lâu sau cô mới mở miệng, “Sắp tới giờ rồi, tôi vào trước hay tiền bối vào trước đây?”

Có thể ngồi cùng xe với Chung Thụy thực sự là chuyện đáng mừng, nhưng cùng với anh ta đi vào trường quay thì thực lớn chuyện.

Cô cùng Chung Thụy hoàn toàn không quen biết, đột nhiên cùng anh ta thân thiết đi vào trường quay, nếu để đám chó săn biết được thì không biết bọn họ sẽ viết thành chuyện hoang đường đến thế nào nữa?

Mặc dù Chung Thụy có ý tốt nhưng Tiêu Tiêu cũng không muốn lợi dụng lòng tốt của anh ta để mưu lợi cho mình. Hơn nữa, nếu lần tuyển chọn này không thành công thì trong lòng thần tượng sẽ không lưu lại hình ảnh xấu về cô.

Chung Thụy khẽ chớp mắt, trên gương mặt hiện rõ sự kinh ngạc. Biết bao nhiêu phụ nữ chỉ hận không thể dính luôn vào người anh ta, chỉ sợ bản thân không được biết đến nên luôn muốn mượn anh ta để leo lên.

Chuyện như vậy Chung Thụy đã gặp rất nhiều, cũng hiểu rõ trong giới giải trí muốn tự mình vươn lên thật không dễ dàng. Bọn họ muốn mượn chút hào quang để tô điểm cho bản thân cũng không nói làm gì, nhưng điều khiến anh ta ghét nhất là mùi nước hoa nồng nặc trên người mấy cô mình tinh đó cộng thêm lớp trang điểm dày cộm che đi khuôn mặt thực. Mấy cô đó còn giả vờ vô tình cọ cọ lên người anh ta khiến bộ y phục đắt tiền đành phải vứt bỏ. Thật không ngờ Tiêu Tiêu này lại có thể cự tuyệt cơ hội tốt như vậy, còn một lòng muốn giữ khoảng cách với anh ta.

Chung Thụy nở nụ cười đầy hứng thú, nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu rồi khẽ lên tiếng, “Còn 2 phút nữa. Tôi vào trước. Cô sợ bị người khác nói là trèo cao à?”

Tiêu Tiêu chỉ là một diễn viên nhỏ nhỏ, nay lại dám tới muộn hơn Ảnh Đế thì xem chừng chưa cần diễn thử đã để lại ấn tượng xấu mất rồi.

Nhưng Tiêu Tiêu cũng biết rõ rằng tác phong làm việc của Chung Thụy rất chuyên nghiệp, trước nay đều có mặt trước ít nhất 5 phút. Hiện tại chỉ còn 2 phút, nếu anh ta còn đứng đây thì chẳng phải thói quen tốt mấy năm nay đã bị hủy trong tay cô sao?

Chung Thụy cúi đầu nhìn đồng hồ, thản nhiên nói, “Còn 1 phút, cô suy nghĩ xong chưa?”

Thời gian không đợi người, Tiêu Tiêu khẽ cắn môi, khó xử nói, “Vậy làm phiền tiền bối cùng tôi đi vào, chỉ cần nói chúng ta tình cờ gặp nhau ở cửa là được.”

Chung Thụy bật cười. Cái lí do vô lí như thế, sẽ có người tin sao?

Vào nghề đã năm năm vậy mà cô gái này vẫn đơn thuần ngoài sức tưởng tượng của Chung Thụy, khó trách lại bị người đại diện sắp xếp như vậy.

Người đại diện trước kia đúng là đã bảo vệ cô quá tốt cho nên Tiêu Tiêu mới không chút để tâm tới những chuyện thế này. Cho nên nhiều năm như vậy, cô vẫn chỉ là diễn viên không mấy tên tuổi.

Ánh mắt sâu thẳm của Chung Thụy chợt loé lên, lùi lại sau Tiêu Tiêu khoảng hai bước rồi xoay người đi vào phòng thu số 4.

Trợ lý đang đứng đợi trước cửa phòng hoá trang, sốt ruột ngó xung quanh, vừa nhìn thấy Tiêu Tiêu liền ba chân bốn cẳng chạy tới kéo cô bước nhanh hơn, “Mau mau thay quần áo, còn trang điểm nữa... sắp tới giờ rồi!”

Tiêu Tiêu xấu hổ kéo tay cô trợ lý, còn cô ta nhận ra người bên cạnh Tiêu Tiêu là Chung Thụy thì trừng lớn hai mắt, mãi lâu sau mới hoàn hồn, “Chung... Chung tiền bối, đạo diễn chờ anh trong phòng nghỉ. Buổi diễn thử đã bắt đầu rồi sao?”

Chung Thụy đưa mắt liếc nhìn mấy người họ, “Không vội, 15 phút sau mới bắt đầu!”

“Vâng...” hai mắt cô trợ lý vẫn mãi dõi theo bóng dáng của Ảnh Đế, nét nghi hoặc cũng hiện rõ trên gương mặt, “Này, Tiêu Tiêu, sao cô lại đi cùng Chung tiền bối tới? Chẳng lẽ...cô...”

Trợ lý âm thầm đánh giá Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới. Tuy chỉ là một diễn viên hạng ba nhưng Tiêu Tiêu rất thân thiện với mọi người xung quanh. Dáng người thì khôi pháo bản cũ, làn da cũng vô cùng mịn màng khiến bao nhiêu chuyên viên trang điểm đều khen không dứt miệng. Nếu quen biết với Ảnh Đế cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng với bộ dáng không cầu danh lợi của Tiêu Tiêu thì thực không giống với mấy nữ minh tinh muốn tìm chỗ dựa khác.

Đối diện với ánh mắt nghi ngờ của trợ lý, Tiêu Tiêu nhún vai đầy vô tội, “Tôi tình cờ gặp anh ta ở cửa!”

“Đơn giản như vậy sao?” Trợ lý vẫn tỏ ra nghi ngờ nhưng thấy khuôn mặt không đổi sắc của Tiêu Tiêu thì lại có chút dao động. Quen biết với Chung Thủy là chuyện tốt đến thế nào, làm gì có ai ngốc đến nỗi chối bỏ chứ?

“Lâu rồi không gặp!” Trong một góc phòng hoá trang, một cô gái đã thay y phục xong xuôi đang đứng ngắm mình trước gương, đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy món đồ trang sức nặng trĩu trên đầu. Cô ta liếc mắt nhìn về phía Tiêu Tiêu, khuôn mặt đầy vẻ bồn chồn.

“Nhưng... cô không thấy là mình tới quá muộn rồi sao? Nghe nói ở đây người ta hoàn toàn không tin tưởng những người tới muộn đâu. Cô xem thường đây là show quảng cáo nhỏ à?”

Nghe thấy những lời khiêu khích của Nguyễn Tinh nhưng Tiêu Tiêu cũng chẳng thèm nhìn cô ta một cái. Mấy năm học cùng lớp, Tiêu Tiêu đã sớm quen với bộ mặt tươi cười đầy giả dối cùng những lời châm chọc luôn tràn ngập trên môi cô ta rồi.

“Quả thật đã lâu không gặp! Xem ra tối qua cô ngủ cũng không tệ nhỉ?” Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn bộ trang phục thời Đường bó chặt phần ngực khiến bầu ngực Nguyễn Tinh chỉ chực nhảy ra ngoài, lớp sa mỏng khoác trên cánh tay trắng nõn của cô ta cộng với khuôn mặt được trang điểm khá kỹ lưỡng. So với vẻ đoan trang ưu nhã thường ngày, hiện giờ Nguyễn Tinh có thêm vài phần quyến rũ cùng cảm dỗ.

Đáng tiếc, với bộ trang phục này của cô ta, Tiêu Tiêu cũng chẳng có tâm tư thương thức.

“Nghe nói cô được đạo diễn Ôn nhìn trúng nên được chọn làm nữ chính. Chúc mừng cô!”

Lời nói của Tiêu Tiêu từ đầu tới cuối đều lãnh đạm, với việc vừa rồi không hề tỏ ra tức giận, trên môi còn mang theo nụ cười nhàn nhạt. Nhưng khi những lời này rơi vào tai của Nguyễn Tinh thì lại trở thành những lời châm biếm.

Đạo diễn Ôn là một người khá có tiếng, diễn viên có thể đóng vai chính trong phim của ông ta đều một bước lên mây. Doanh thu phòng vé của những bộ phim do ông ta đạo diễn luôn đứng trong top 3 cả nước. Đây cũng là nguyên nhân khiến những ngôi sao mới phải tranh nhau cúi đầu trước ông ta. Những người trong giới muốn làm việc với ông ta đều phải thực hiện một, hai giao dịch nào đấy. Không một người nào nói ra, nhưng ai ai cũng biết, đó là một thỏa thuận ngầm.

Nguyễn Tinh có thể trở thành nữ chính như vậy, người khác không cần nghĩ cũng biết cô ta phải trả cái giá nào để được ngồi lên vị trí đó. Muốn nổi tiếng thì nhất định phải đánh đổi một chút.

Trước mặt Nguyễn Tinh, mọi người đều giả vờ không biết gì. Lỡ như một ngày nào đó cô ta trở thành đại minh tinh, đắc tội với cô ta thì khổ.

Chỉ có Tiêu Tiêu đầu óc có vấn đề không hiểu chuyện, mới dám làm trò trước mặt Nguyễn Tinh làm cô ta mất mặt.

Chẳng trách, vào nghề được năm năm vẫn không làm được trò trống gì, vừa nhìn là biết người không có đầu óc, lại còn cố ý giả thanh cao, không muốn làm một chút việc mà nghĩ mình có thể trở thành minh tinh chói lọi sao? Đúng là mơ mộng!

Trong lòng Nguyễn Tinh rất khó chịu nhưng cũng không muốn đấu võ mồm với Tiêu Tiêu vì ngại làm mất hình tượng bản thân.

“Nhiều năm như vậy cũng không thay đổi chút nào! Cuộc tuyển chọn còn chưa bắt đầu đâu. Là bạn học, tôi không thể không nhắc nhở cô...”

Cô ta kéo váy, thốt tha đứng dậy, đi tới bên cạnh Tiêu Tiêu, nói vừa đủ để chỉ hai người họ nghe được, “Đạo diễn Ôn đã có lời trước rồi. Vị đạo diễn của quảng cáo này lại là học trò của ông ta. Thật ngại quá, bạn học cũ!”

Nói xong, Nguyễn Tinh vẫn duy trì nụ cười thường trực trên môi, thản nhiên đi ra khỏi phòng hoá trang. Tiêu Tiêu mặt không đổi sắc, nhìn Nguyễn Tinh kiêu ngạo rồi đi nhưng trong lòng lại có sự chấn động lớn.

Đạo diễn của quảng cáo này đúng là học trò của đạo diễn Ôn. Vậy kết quả tuyển chọn đã được quyết định rồi sao?

Không cần nói cũng biết họ đã chọn Nguyễn Tinh làm diễn viên chính.

Tuy rằng lên giường cùng đạo diễn Ôn là nỗi nhục không thể xóa bỏ nhưng nó đã giúp cho Nguyễn Tinh có được lợi ích rõ ràng, còn đẹp đi vô số chương ngại trên đường.

Tiêu Tiêu hiểu rõ Nguyễn Tinh, biết những lời cô ta nói đều là sự thực nên trong lòng không khỏi cảm thấy chán nản.

Ngày hôm qua cô vô cùng mong mỏi được thử vai nhưng lại bị Angel cố ý nói sai thời gian, sốt ruột muốn chết mà trên đường lại không bắt được taxi. Sau đó thì vui mừng vì được gặp và đi cùng với Chung Thủy, bây giờ thì đã bị đạp xuống đáy vực rồi.

Tự nói với mình không nên thất vọng, nhưng cả người Tiêu Tiêu như mất đi sức lực, đờ đẫn mặc cho cô trợ lý kéo đi hoá trang.

Mãi đến khi trợ lý kêu lên đầy tán thưởng, Tiêu Tiêu mới khôi phục lại tinh thần, nhìn chằm chằm người trong gương, kinh ngạc hỏi, “Đó....đó là tôi...?”

Trợ lý vẫn tủm tỉm cười, túm lấy Tiêu Tiêu xoay hai vòng, hài lòng nói, “Tôi nói rồi mà, bộ quần áo này thực đúng là dành riêng cho cô. Hơn nữa phong cách mỹ nhân thời Đường này rất hợp với cô. Công ty chúng ta đưa đúng người rồi....ha ha...”

Tiêu Tiêu chỉ có thể âm thầm cười khổ. Công ty vì lợi ích mới kêu cô tới, đáng tiếc phía sau lại bị Angel cố ý phá hỏng, Nguyễn Tinh thì có chỗ dựa vững chắc, muốn cô thắng thì đúng là khó hơn lên trời.

Lại nghĩ đến lúc này, ở trước mặt Chung Thụy đã vô cùng mất mặt, giờ lại thêm đáng về này... Tiêu Tiêu chỉ đành cười khổ.

Thôi thì có thể ở trước mặt Ảnh Đế diễn một chút, coi như cũng không trắng tay vậy.

Có tất cả năm người tham gia dự tuyển bởi dù sao người phù hợp với quảng cáo trong trang phục thời Đường cũng không có nhiều. Ngoài Tiêu Tiêu và Nguyễn Tinh, mấy người còn lại đều là sao hạng hai đang lên, chỉ có mình Tiêu Tiêu là có địa vị thấp nhất. Cho nên thái độ của mọi người đối với cô không nóng cũng không lạnh, thậm chí còn có chút không buồn để ý tới.

Trong giới giải trí, Tiêu Tiêu cũng đã quen với nguyên tắc của nó. Bất kể tuổi tác, bất kể vào nghề bao năm, bất kể có vị trí cao thế nào đều phải thể hiện bản lĩnh của mình.

Tiêu Tiêu và Nguyễn Tinh cùng gia nhập làng giải trí 5 năm nay, giờ lại cùng tham gia một buổi tuyển chọn quả thực là đối chọi với nhau đến cực độ.

Công bố kết quả bốc thăm, Nguyễn Tinh đứng thứ tư, Tiêu Tiêu thứ năm xếp cuối cùng nhưng cô vẫn kiên nhẫn ngồi ở chỗ của mình, mặc dù trong lòng tràn ngập sự căng thẳng.

Chẳng qua, đối diện với ánh mắt khiêu khích của Nguyễn Tinh, Tiêu Tiêu cũng không chịu yếu thế, cô khẽ ngâm nga ca khúc yêu thích của mình và bày ra vẻ mặt vô tư.

Cuộc tuyển chọn đã bắt đầu. Đạo diễn và Chung Thụy đang cân nhắc, những người thích hợp sẽ ở lại.

Không lâu sau, ba người phía trước khi nghe được tin nữ chính đã được quyết định nội bộ thì ngoại trừ việc hung hăng trừng mắt với Nguyễn Tinh nhưng trong lòng lại tràn ngập sự hâm mộ cùng ghen tỵ thì cũng chẳng biết phải làm sao.

Ai bảo Nguyễn Tinh có chỗ dựa là đạo diễn Ôn. Con heo kia mặc dù đầu óc rất ghê tởm nhưng lại có địa vị không hề thấp trong cái vòng luẩn quẩn này, hơn nữa đạo diễn ngày hôm nay còn là học trò của ông ta thì cũng đủ biết ông ta lợi hại đến chừng nào.

Huống chi đắc tội với quân tử, cũng đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân, chẳng ai muốn trở thành cái gai trong mắt Nguyễn Tinh cả.

Lúc Nguyễn Tinh quay trở lại, vẻ mặt không giấu được ý cười, tầm mắt hướng về phía Tiêu Tiêu, khóe miệng nhếch lên.

Chuyện này đã được quyết định ngầm, Chung Thụy có biết hay không?

Ảnh Đế tuy rằng rất nổi tiếng nhưng vẫn là một diễn viên, nhiều hay ít cũng phải đồng ý với sắp xếp của đạo diễn, loại chuyện này trong giới giải trí thường rất hay xảy ra, ngay cả Chung Thụy cũng khó mà xen vào được...

Tiêu Tiêu dùng sức nhéo đuôi mình một cái, đau đến hai mắt nước lưng tròng.

Dù sao cũng đến đây rồi, cô phải bình tĩnh, thể hiện mọi việc tốt nhất. Dù sao cơ hội để bộc lộ tài năng trước mặt Chung Thụy cũng không nhiều.

Chung Thụy một tay nâng cằm, trong mắt hiện lên chút mắt kiên nhẫn.

Đạo diễn ở bên cạnh cứ lải nhải, hết lời khen ngợi người vừa rồi mới lên sân khấu là Nguyễn Tinh, khen từ dáng người đến dung mạo, lại từ kỹ thuật diễn xuất đến khí chất, thực sự là ngàn năm hiếm gặp, hận không thể lập tức chọn làm diễn viên chính.

Chung Thụy không thể không nhắc nhở đạo diễn, “Còn một người cuối cùng chưa biểu diễn, đạo diễn ngay cả chút nhần nại cũng không có sao?”

Đạo diễn bị Chung Thụy làm cứng họng, ngượng ngùng im miệng, trong lòng đối với người cuối cùng cực kỳ xem thường. Ba ngôi sao vừa này, xuất hiện trên màn ảnh chỉ một vài lần, làm sao có thể so được với Nguyễn Tinh.

Chỉ là lúc Tiêu Tiêu lên sân khấu, ông ta hồ hững liếc mắt nhìn về phía cô nhưng lại nhanh chóng cảm thấy kinh ngạc.

Người ngạc nhiên còn phải kể đến cả Chung Thụy.

Khoác trên người bộ cung trang màu hồng, trên người Tiêu Tiêu không hề có chút khí chất diễm tục mà ngược lại còn xinh đẹp như hoa. Thân hình mềm mại đầy uyển chuyển trong từng cử động khiến đôi mắt màu hồng nhạt mơ hồ lộ ra cùng với mắt cá chân trắng nõn hấp dẫn ánh mắt người đối diện. Vòng eo thon nhỏ được đai lưng ôm lấy, đồ trang sức trên đầu vô cùng đơn giản nhưng lại không hề làm mất đi sự mỹ lệ của người mang nó. Lúc cô lơ đãng liếc mắt về một phía, sóng mắt dịu dàng lưu chuyển, hàm chứa nét thẹn thùng như có như không, phảng phất như có một mỹ nhân cung trang từ bức họa

cổ chậm chậm bước ra.

Không nói lấy một lời, cử chỉ động tác cũng không có chút gì khoa trương nhưng lại thể hiện vô cùng hoàn hảo tâm ý của một nữ tử thời cổ đại.

Không ngờ tới khả năng diễn xuất của Tiêu Tiêu lại tốt đến vậy, Chung Thụy khẽ chớp mắt, trên môi hiện lên nụ cười nhẹ đầy ý tán thưởng.

Đạo diễn ngồi bên cạnh cũng cực kỳ kinh ngạc, hai mắt sáng rực lên. Ông ta thực không nghĩ tới lại có người diễn tốt như vậy, dường như cô cùng nhân vật đã hoà làm một vậy.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, đạo diễn lại cảm thấy rầu rĩ. Đạo diễn Ôn đã dặn dò ông ta phải đặc biệt chú ý tới Nguyễn Tinh. Mặc dù diễn xuất của Nguyễn Tinh cũng không tệ, nhưng so với Tiêu Tiêu thì quả thực là một trời một vực.

Nếu việc tuyển chọn này chỉ có một mình ông ta quyết định thì chọn ai cũng đâu cần phải đau đầu thế này?

Vấn đề là nam chính - Chung Thụy cũng đang có mặt ở đây, ông ta không dám tự ý quyết định.

“Chung Thụy, anh xem diễn viên nào thích hợp, Nguyễn Tinh rất tốt, Tiêu Tiêu cũng không tệ.”

Chung Thụy liếc nhìn đạo diễn một cái. Thật đúng là một lão quỷ mà. Không dám mạo phạm tới đạo diễn Ôn liền đem vấn đề đá sang cho hắn.

Đầu ngón tay khẽ gõ nhẹ trên mặt bàn vài tiếng, tiết tấu vô cùng nhịp nhàng, mặc cho tay đạo diễn đầu đầy mồ hôi, gấp gáp nhìn chăm chăm mình, mãi lâu sau, Chung Thụy mới lên tiếng...

“Một khi đã như vậy, nữ chính sẽ là.....”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Không Nên Xem Nhẹ Vai Diễn Nhỏ

Kết quả tuyển chọn đã được công bố, không ngoài dự đoán, nữ diễn viên chính được quyết định nội bộ là Nguyễn Tinh.

“Rõ tiếc, em thích hợp hơn Nguyễn Tinh kia rất nhiều, nếu như không phải cô ta trèo lên...” Trong phòng trang điểm, trợ lý nhỏ vừa giúp Tiêu Tiêu gỡ đồ trang sức xuống, vừa tức giận chuyện không công bằng, nói xong câu cuối, miệng còn khoa trương thảm nói ra một chữ “Ồ”.

Tiêu Tiêu chỉ cười cười, trong lòng đã sớm biết kết quả, nên không cần để ý đến nữa.

Trong giới giải trí này, không chỉ dựa vào kỹ năng giao tiếp, không thể không nói rằng, có khả năng leo lên tầng lớp cao cùng đạo diễn, cũng coi như là một loại thực lực.

Nguyễn Tinh có thể thành công, ở chỗ cô ta biết sử dụng vốn gốc của bản thân mình. Trong giới giải trí các ngôi sao nữ lạm dụng quan hệ không hề ít, nhưng đến cuối cùng cũng không có mấy người may mắn thành công.

Dù cho muốn giao dịch, giao dịch với người nào, giao dịch vào lúc nào, cũng là một loại kỹ xảo.

Tùy tiện gặp người nào cũng làm giao dịch, cuối cùng còn rơi vào một cái danh hiệu “nhà vệ sinh công cộng”, cho dù gượng ép xuất hiện trên màn ảnh, cũng không được lâu dài.

Tuy rằng Tiêu Tiêu tỏ vẻ coi thường đối với thủ đoạn của Nguyễn Tinh, nhưng cô cũng rất bái phục vị bạn học cũ này. Lúc nên ra tay sẽ ra tay, lúc nên rút rì sẽ rút rì, lúc nên phóng đảng sẽ phóng đảng.

Không hổ danh là diễn viên, dù là cuộc sống hằng ngày cũng biết đeo mặt nạ trình diễn một màn kịch!

Trong lòng Tiêu Tiêu vốn có chút hi vọng, dù sao có Chung Thụy ở đó, mọi chuyện cũng có thể thay đổi.

Tiếc là kết quả cuối cùng vừa được công bố, cô không biết là nên thất vọng, hay đau khổ.

Cho dù là Chung Thụy, ba năm liên tục ngồi ở vị trí Ảnh Đế, việc chọn diễn viên nữ chính cho quảng cáo, anh cũng không thể tự mình làm chủ.

Có thể nói, đây là sự bi ai của những người trong làng giải trí.

Tiêu Tiêu vừa thay trang phục xong, thì thấy Nguyễn Tinh mang bộ mặt tươi cười tiến vào phòng trang điểm. Ba nữ diễn viên tham gia chọn ngôi sao vây xung quanh cô ta, từng người tươi cười chúc mừng Nguyễn Tinh đã được chọn.

Nhưng mà trên mặt tươi cười, trong lòng có thể ra sức lấy gót giày đánh ả tiểu nhân Nguyễn Tinh hay không, chỉ là người khác không biết mà thôi.

Nụ cười trên mặt Nguyễn Tinh vừa đủ, kiêu căng và nhạy bén được che giấu cẩn thận, cô ta thân nhiên cùng người bên cạnh trò chuyện, không quá lạnh lùng, nhưng cũng không quá nhiệt tình.

Thấy Tiêu Tiêu, nụ cười của cô ta càng trở nên nồng đậm: “Thật may, cô còn chưa đi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tiêu Tiêu nhú mày, Nguyễn Tinh đã đạt được mục đích, dành được vai nữ chính cùng với Chung Thụy, bây giờ cô ta còn muốn diễn trò gì đây?

Nguyễn Tinh không hề tránh né những người khác, cười tủm tỉm nói: “Tôi vừa thương lượng với đạo diễn, ông ấy cũng rất xem trọng diễn xuất của cô. Đạo diễn đã đồng ý cho cô một vai diễn nhỏ trong quảng cáo rồi.”

Giọng điệu của cô ta hoàn toàn không giống như là thương lượng, mà giống như là ban ơn hơn.

Chẳng qua là cùng Chung Thụy diễn chung trong một show quảng cáo, nhưng không ai để ý đến giọng điệu của Nguyễn Tinh, dù sao cơ hội như thế quả thực là khó có được.

Nhưng điều khiến Tiêu Tiêu càng thêm kinh ngạc là Nguyễn Tinh lại giúp mình tìm đạo diễn yêu cầu một vai diễn nhỏ.

Đây là một âm mưu, hay là cô ta muốn đào một cái hố chờ cô nhảy vào...

Nhưng mà hiểu rõ như thế, Tiêu Tiêu vẫn cam lòng mà nhảy vào trong hố.

Có thể nhìn thấy Chung Thụy ở khoảng cách gần đó là mơ ước của cô, cho dù làm việc vất trong studio, Tiêu Tiêu cũng không từ chối.

Tiêu Tiêu nhận lời như trong dự tính của Nguyễn Tinh, sức hấp dẫn của Chung Thụy không người nào có thể cản được, huống chi cô bạn cũ này lại cực kỳ hâm mộ Chung Thụy.

Nguyễn Tinh cố nén cười, đem ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị của những ngôi sao nữ xung quanh thu vào đáy mắt. Rõ ràng, đối thủ trong làng giải trí của Tiêu Tiêu lại tăng thêm vài người, có thể khiến bạn học cũ này âm ức là cô ta vô cùng vui vẻ, ai bảo đạo diễn khen ngợi diễn xuất của Tiêu Tiêu không dứt?

“Cứ vậy đi, tôi rất mong đợi sự hợp tác của chúng ta đây.”

Cùng Chung Thụy diễn chung một show quảng cáo, Tiêu Tiêu hưng phấn đến mức cả đêm ngủ không ngon. Ngày hôm sau, Tiêu Tiêu mang theo tâm trạng cực kỳ vui sướng đi vào studio chờ lệnh.

Cô chỉ là một diễn viên nhỏ, đạo diễn không cần phải tự mình đến chỉ đạo, chỉ mở màn nói vài câu đơn giản rồi vội vàng rời đi.

Tiêu Tiêu cuối cùng cũng hiểu rõ, vai diễn nhỏ của mình đến cuối cùng là có bao nhiêu nhỏ bé...

Đây là quảng cáo đồ trang sức ngọc bích theo phong vị cổ xưa, lấy bối cảnh đời Đường. Nguyễn Tinh một thân cung trang, đeo trang sức ngọc bích long lẫy, là người cao quý nhất, tiểu công chúa được Hoàng đế cưng chiều. Đối với vị quốc sư anh tuấn tài năng vừa gặp trong ngự hoa viên đã nhất kiến chung tình. (vừa gặp đã yêu)

Vị quốc sư này chính là Chung Thụy.

Bên cạnh công chúa sao có thể thiếu được nô tài, vai diễn nhỏ của Tiêu Tiêu chính là tiểu ti nữ bên cạnh công chúa Nguyễn Tinh này, đứng ở một góc không nhìn thấy được, làm nổi lên thân phận tôn quý của công chúa.

Vai diễn nhỏ này không những quay lưng về phía ống kính, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, ngay cả người cũng không ai thấy rõ, không chừng đến cảnh cuối còn bị xử lý hình ảnh mờ đi, chỉ còn cảnh Nguyễn Tinh cùng Chung Thụy....

Ngay cả người qua đường cũng không phải, mí mắt Tiêu Tiêu khẽ giật.

Nguyễn Tinh đột nhiên tốt bụng như vậy, đúng là không có chuyện gì tốt, cô ta cho cô vai diễn này cùng với làm nền thì có khác gì nhau?

Việc tốt duy nhất là có thể nhìn thấy Chung Thụy quay hình quảng cáo rất gần.

Tiêu Tiêu thay trang phục cung nữ, bộ đồ này không phải màu hồng nhạt như lần trước.

Xem ra, Nguyễn Tinh vẫn còn lo sợ lần biểu diễn trước của cô, muốn chặn bất kỳ cơ hội nào của Tiêu Tiêu.

Yếm trắng, áo khoác ngoài màu xanh, nhìn thế nào cũng thấy giống một gốc cây xanh biếc.

Chờ đến lúc Nguyễn Tinh đi ra, Tiêu Tiêu mới hiểu rõ tại sao cô lại xanh như vậy.

Làn váy của Nguyễn Tinh vô cùng lộng lẫy, sắc đỏ thắm tôn lên vẻ đẹp kiều mị của cô ta, hai bên tay áo thêu tơ vàng, xa hoa cao quý.

Bên cạnh hoa hồng luôn phải có lá xanh, Tiêu Tiêu hiển nhiên trở thành nền tôn lên vẻ rực rỡ của Nguyễn Tinh.

Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn hai nhánh tóc vừa thô vừa đen bóng của mình, lại nhìn kiểu tóc phức tạp và đồ trang sức của Nguyễn Tinh, bỗng nhiên cười ngọt ngào.

Nguyễn Tinh tuy là tiểu thư khuê các, đoan trang xinh đẹp, nhưng nói thẳng ra lại không hợp với sắc đỏ thắm như vậy, hơn nữa trang điểm quá đậm trái lại khiến cô ta già đi vài tuổi, cảm giác quái dị.

Ngược lại, Tiêu Tiêu với bộ trang phục xanh biếc, kiểu tóc đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, nhìn giống như một tiểu cô nương mới lớn, đứng bên cạnh Nguyễn Tinh dường như ít hơn vài tuổi.

Nguyễn Tinh nhìn thấy cô nở nụ cười, thoáng quay đầu lại nhìn toàn thân mình trong gương, sắc mặt lập tức đen lại. Cô ta xoay người quay lại phòng trang điểm, lên tiếng la mắng thái độ làm việc của trợ lý, vội vàng thay bộ quần áo đỏ thắm đó.

Tiêu Tiêu chớp mắt, quả thật đáng tiếc.

Nguyễn Tinh không làm nổi bật vẻ đẹp của bộ váy đỏ thắm ấy, thì làm sao cô ta thể hiện được hình tượng cao quý của công chúa?

Thân là diễn viên, không có gì thích hợp hay không thích hợp, quan trọng nhất là biết ở thời điểm nào bản thân và nhân vật hợp lại thành một, biến bản thân hoàn toàn thành nhân vật ấy.

Nếu là công chúa, thì phải khiến cho bản thân trở thành công chúa cao quý, kiều ngạo và ương ngạnh nhất.

Nếu là tỷ nữ, như vậy phải biến mình thành nô tỷ hèn mọn mà dè dặt, chỉ sợ làm sai chuyện.

Tiêu Tiêu lại nghĩ đến Chung Thụy, hầu như mấy năm qua, anh ta đều diễn hết mọi loại nhân vật.

Ví như một họa sĩ đầy tài ba nhưng nghèo khó và buồn chán, tinh thần thì sa sút, khuôn mặt đầy râu , hai mắt vương đầy tơ máu, quần áo bẩn thỉu dính đầy màu nước, khóe miệng luôn lộ ra nụ cười điên cuồng, đem nhân vật thể hiện vô cùng tinh tế, sinh động.

Hoặc là một cậu thiếu gia ngập tràn thù hận muốn đi tìm người cha của mình để báo thù, nho nhã lịch sự, nhưng đằng sau là chứng bệnh sạch sẽ và rối loạn ám ảnh cưỡng chế không muốn để cho người khác biết, rực rỡ và u tối cùng tồn tại, khiến cho vai diễn đầy tự nhiên.

Đây cũng là nguyên nhân mà Tiêu Tiêu sùng bái Ảnh đế. Mỗi một ánh mắt, động tác, nụ cười của Chung Thụy cũng đủ để đem nhân vật diễn tả một cách chân thực, tro hết tài năng để lại cho người khác ấn tượng khó mà phai nhạt.

Tiêu Tiêu nghiêng đầu, thấy Nguyễn Tinh đã thay xong bộ váy dài màu vàng nhạt, đang vội vã đi đến.

Màu này quả thật rất hợp với cô ta, càng tôn lên vẻ đẹp thanh lệ và trang nhã của Nguyễn Tinh.

Nhưng lần này, Nguyễn Tinh vào vai công chúa, chứ không phải tiểu thư khuê các bình thường, trang phục như vậy rõ ràng không phù hợp...

Tiêu Tiêu muốn đứng bên cạnh Chung Thụy, muốn trở thành nữ diễn viên chính của anh, nhưng mà đối mặt với áp lực của Ảnh đế, với khả năng của người bình thường có lẽ sẽ không chịu được.

Nguyễn Tinh ngay từ đầu đã sai lầm rồi, sau này lại càng mắc thêm lỗi sai.

Trong bụng Tiêu Tiêu có chút suy nghĩ xấu xa, đối mặt với diễn xuất tuyệt vời của Ảnh đế, không biết Nguyễn Tinh có thể chống đỡ được đến mức nào?

Đạo diễn vừa nhìn thấy trang phục của Nguyễn Tinh bất giác nhíu mày.

Nghe nói là Nguyễn Tinh chủ động yêu cầu đôi trang phục, nhớ tới lời dặn dò của đạo diễn Ôn, đạo diễn cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Đạo diễn không lên tiếng, Chung Thụy chỉ nhìn thoáng qua nên cũng không để ý đến.

Chung Thụy một thân bạch y nhẹ nhàng trong gió, cao lớn phóng khoáng, diễn xuất trong trẻo nhưng lạnh lùng, không nhiễm khói bụi nhân gian, chỉ đứng đó thật giống như một tiên nhân lơ lửng xuống trần gian.

Cho dù đạo diễn còn chưa quay phim, nhưng Chung Thụy đã điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, bắt đầu hòa nhập vào nhân vật.

Đây là lần thứ hai đôi mắt Tiêu Tiêu tỏa ra tia sáng, không hổ là Ảnh đế, không những chuyên nghiệp, diễn xuất còn đứng đầu. Trong lúc không để ý đã tự mình hóa thân vào vai diễn, chưa từng dùng hết sức lực.

Đứng ở phía sau làm nền cho Nguyễn Tinh, Tiêu Tiêu căn bản đối với Chung Thụy không chút áp lực, đáng tiếc Nguyễn Tinh lại không nghĩ như vậy.

Nguyễn Tình muốn lợi dụng quan hệ với đạo diễn Ôn, cùng Chung Thụy diễn trò ngang tài ngang sức, mục đích chính là muốn xuất hiện đầu trang báo, làm tăng sự nổi tiếng của bản thân.

Thứ nhất là tạo tiếng tăm cho bộ phim mới, thứ hai là mượn Ảnh để để cô ta có thể một lần tiến vào vào hàng ngũ đại minh tinh.

Xem ra lúc này Nguyễn Tình cũng hiểu ra bản thân suy nghĩ quá nông cạn.

Có thể diễn xuất ngang tài ngang sức cùng Ảnh để là mơ ước của các nữ minh tinh. Nhưng mà lúc đứng trước mặt Chung Thụy, cô ta không thể không thừa nhận, ba năm liên tục làm Ảnh để quả thực không phải chỉ là hư danh, chỉ đơn giản đứng như vậy không nói một lời, khí thế vô hình đã ép Nguyễn Tình toàn thân cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

“Cát, Nguyễn Tình còn ngần ngại gì đó, đã bắt đầu 5 phút rồi. Làm lại lần nữa!” Đạo diễn tuy rất kiên nhẫn đạo diễn Ôn, nhưng tại trường quay này ông ta chính là lão đại.

Nguyễn Tình vẫn đứng ngẩn người ra đó không nhúc nhích, trước mặt Ảnh để ngay cả một động tác cũng đã quên phải làm thế nào, khiến mặt mũi của đạo diễn luôn miệng đề cử cho cô ta cũng không biết đặt ở chỗ nào?

Cô gái này rõ ràng là đang phá đám!

Nguyễn Tình khi nghe được đạo diễn nổi cơn giận, từ từ lấy lại tinh thần, cắn môi, nhỏ giọng xin lỗi, cô ta hít một hơi thật sâu diễn lại một lần nữa.

Khó trách các tiền bối trong giới từng nói, Chung Thụy chỉ có thể nhìn từ xa đừng nên lại gần anh ta. Chỉ quay một quảng cáo đơn giản nhưng anh ta cũng thể hiện mười phần năng lực, Nguyễn Tình không dám lơ là, đánh thức toàn bộ tinh thần.

Hướng chỉ đối thủ lớn nhất của Nguyễn Tình ngay ở phía sau lưng, vốn muốn làm nhục Tiêu Tiêu mới cho cô tham gia quảng cáo, bây giờ ngược lại chính là mình, khiến Nguyễn Tình làm sao nuốt trôi được cơn giận này?

Cúi đầu nhân lúc sửa sang lại quần áo, Nguyễn Tình nhanh chóng điều chỉnh tốt cảm xúc của mình.

Chung Thụy lợi hại thì sao, chỉ cần thể hiện ra bộ mặt hoàn mỹ, tốt nhất của mình là được rồi...

“Cát”

“Dừng!”

“Diễn lại!!!”

Đạo diễn tức giận đến nỗi ném luôn chiếc loa trên tay, không nhận được bước nhanh tới, nhìn thẳng vào mặt Nguyễn Tình cau mày: “Chỉ đơn giản hướng về phía Chung Thụy đi qua mấy bước, vừa nãy cô đi lại mấy lần rồi? Không phải tay chân mất tự nhiên thì là về mặt cứng nhắc, mà còn ngay cả cười cô cũng không làm nổi?”

Mặc dù trong máy quay Nguyễn Tình đang cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Đạo diễn không nhận được nữa, ông ta đồng ý chiều cố Nguyễn Tình, chứ không đồng ý để cô ta phá hư tập quảng cáo này.

Trả thù lao chính là đại gia, công ty quảng cáo không quan tâm ai ngoại trừ Chung Thụy ra, bất kể là đạo diễn Ôn hay đạo diễn Trần là ai, bọn họ chỉ cần quảng cáo quay thật tốt, có thể thu hút ánh mắt của mọi người là đủ rồi.

Biểu hiện hôm nay của Nguyễn Tình, quả thực là đang tát vào mặt đạo diễn, ông ta ở trước mặt công ty quảng cáo dành cho Nguyễn Tình bao nhiêu lời hay, bây giờ lại có bấy nhiêu khó khăn.

“Nghỉ giải lao mười phút...” Đạo diễn thở dài, xem ra hôm nay không thể quay xong quảng cáo rồi, quyết định vẫy tay kêu Tiêu Tiêu đi tới: “Cô tới đây, diễn thử xem...”

Nguyễn Tình nghe thấy, sắc mặt tái xanh, dựa vào cái gì muốn Tiêu Tiêu đi thế vai diễn của cô ta?

Cho dù chỉ tạm thời diễn thử, cô ta cũng không nuốt trôi được cơn giận này!

“Đạo diễn, cô ta có thể thử ra được cái gì... Tôi vẫn có thể tiếp tục, không cần nghỉ nữa.”

Đạo diễn không phải mù lòa ngu ngốc, hiển nhiên nhận ra diễn xuất của Tiêu Tiêu và Nguyễn Tình có khoảng cách.

Đạo diễn Ôn yêu cầu chăm sóc người ta, đạo diễn không dám trái lời, bây giờ để Tiêu Tiêu thử, cũng là cách bắt đầu đi.

Dù sao lại tiếp tục như thế này, đừng nói là ngày mai, tuần này cũng không thể quay xong quảng cáo!

“Cô đến xem cô ấy diễn như thế nào, nghỉ ngơi một lát rồi diễn lại lần nữa...”

Ý của đạo diễn rất rõ ràng, muốn Nguyễn Tinh học theo kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu.

Nguyễn Tinh làm sao nhìn được, một diễn viên chưa lên nổi hạng ba, nhờ cô ta ban cho được vai diễn nhỏ này, bây giờ lại muốn trèo lên đầu mình sao...

“Đạo diễn...”

“Đừng nói nữa, nhìn cho kỹ đi!” Đạo diễn nhíu mày, cắt ngang lời nói của Nguyễn Tinh, cô gái này thật sự không biết nghe lời, diễn không được lại không muốn học tập, xem chừng cũng không ở bên cạnh đạo diễn Ôn được lâu dài.

Đạo diễn vốn muốn tùy tiện gọi một nhân viên trường quay thay vào vị trí của Chung Thụy, nhưng Chung Thụy lại cười nói: “Chỉ là diễn một chút thôi mà, tôi đứng đây cũng không sao.”

Ảnh đế mở miệng, đạo diễn đương nhiên vui mừng ra mặt. Có Chung Thụy ở đây, nếu như Tiêu Tiêu diễn không tốt, thì vấn đề cũng không quan trọng như Nguyễn Tinh.

Dù sao khi đứng trước mặt Chung Thụy tràn đầy khí phách, rất ít người bình thường có thể chịu đựng được.

“Chờ chút, để Tiêu Tiêu thay quần áo khác đi.” Đạo diễn đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, quay đầu thăm thì với người quay phim hai câu, sau đó bảo trợ lý nhỏ đi theo giúp đỡ Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu thụ động để cho trợ lý nhỏ kéo vào phòng trang điểm, trong mắt mang theo một tia không thể tin nổi.

Đạo diễn lại có thể để cô đối mặt với Chung Thụy, đây là mong ước bao lâu không thể thực hiện được của Tiêu Tiêu...

*Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng[1], đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress[2]. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xứng Danh Ảnh Đế

Người xấu xí nghịch ngợm (đây là một câu nói móc đó mà)! Nguyễn Tinh chẳng biết Tiêu Tiêu thay trang phục xong đối mặt với Chung Thụy sẽ làm được cái gì. Cô ta không vui về gì trông mất nhìn đạo diễn một cái, cần nhắc xem tối nay có nên ở bên cạnh đạo diễn Ôn thổi gió bên gối không?

Đạo diễn này trước khi quay quảng cáo giống như cháu trai ở trước mặt cô ta sẵn đón nịnh bợ, bây giờ lại giống như một ông lớn mà quát mắng mình. Nguyễn Tinh hừ lạnh một tiếng, nhìn trợ lý nhỏ dè dặt đem ghế dựa đến, cô thân nhiên ngồi ở phía sau máy quay phim.

Cô ta muốn tận mắt nhìn xem, Tiêu Tiêu còn có thể diễn đến cái trò gì.

Nhưng khi Tiêu Tiêu vừa bước ra khỏi phòng trang điểm, sắc mặt Nguyễn Tinh trắng bệch sợ hãi, hai mắt trừng to không thể tin nổi mà đứng dậy.

Y phục đồ thẩm được cô ta thay ra kia, bây giờ mặc trên người Tiêu Tiêu, khiến Nguyễn Tinh sao có thể phớt lờ?

Quan trọng nhất là, khi Nguyễn Tinh mặc trang phục đồ thẩm này, vẻ đẹp diễm lệ lại trở nên già nua tầm thường, không làm nổi bật lên mà ngược lại thêm rườm rà. Thế nhưng Tiêu Tiêu mặc vào, lại đúng là rất phù hợp.

Thời gian có hạn, nhà tạo hình không tạo cho Tiêu Tiêu kiểu tóc phức tạp, mái tóc dài chỉ buông xuống ở bên bờ vai, lộ ra chút mềm mại và dịu dàng.

Lớp trang điểm ban đầu không thay đổi quá nhiều, chỉ tăng thêm một chút sắc sảo ở mắt, làm cho đôi mắt Tiêu Tiêu to mà có thần. Ngẩng cao đầu ưỡn ngực, sống lưng thẳng tắp, cằm khẽ nâng lên, ánh mắt kiêu ngạo, hai tay đan vào nhau dưới ống tay áo rộng rãi.

Dáng người thướt tha từ từ đi đến, không ai sẽ tin lúc này Tiêu Tiêu chính là một cung nữ.

Mỹ nhân áo đỏ, mái tóc dài lay động theo chiều gió, chỉ hình ảnh này thôi cũng đã cực kỳ xinh đẹp.

Đạo diễn hai mắt tỏa sáng, đưa tay lên ra hiệu cho người quay phim chuẩn bị, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt tức giận và ghen tỵ muốn lăng trì Tiêu Tiêu của Nguyễn Tinh.

“Mọi người vào vị trí của mình, bắt đầu!”

Thấy ánh mắt hơi căng thẳng trước lúc diễn của Tiêu Tiêu, trong lòng đạo diễn thâm dao động, đối diện với áp lực của Ảnh đế, ngay cả Nguyễn Tinh cũng không chịu được, huống chi là nữ diễn viên nhỏ hạng ba chưa từng lộ diện trước màn ảnh trong quảng cáo này?

Chẳng qua Nguyễn Tinh không hiểu chuyện, nếu không áp chế thói kiêu căng của cô ta lại, không chừng quảng cáo còn chưa quay xong, thì đã tự mình leo lên đầu đạo diễn, lấy danh tiếng của đạo diễn Ôn mà làm mưa làm gió.

Đạo diễn tuy lúc trước nhờ ở cạnh đạo diễn Ôn ở trong giới quảng cáo phức tạp này phong sinh thủy khởi*, ngoại trừ quan hệ bám váy này, vẫn phải có ánh mắt và thực lực.

*Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

Nguyễn Tinh là kiểu người gì, ông ta cũng đã nhìn thấy rõ ràng, chỉ là cô ta so với dự đoán của ông ta còn tệ hơn...

Đạo diễn nhìn chằm chằm một đôi bích nhân trong máy quay, trên mặt rớt cuộc cũng lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày.

Nguyễn Tinh trông thấy cả người Tiêu Tiêu cứng ngắc, rõ ràng là đang căng thẳng, không khỏi cười nhạo. Không lên được sân khấu, ngay cả đạo diễn cũng ngốc nghếch mới để cho cô ta diễn xuất, xem ra so với mình còn tệ hơn.

Thế nhưng theo tiếng hô “Bắt đầu” của đạo diễn, Tiêu Tiêu dường như thay đổi bản thân, bỗng nhiên khác biệt.

Sự khản trương trong ánh mắt nhanh chóng chuyển thành nho nhã ngưỡng mộ, vừa hơi cúi đầu, nhưng khóe mắt lại không nhìn được nhìn về phía người cách đó không xa, ngượng ngùng mang theo trách móc, có vẻ mềm mại đáng yêu của một cô gái nhỏ, những cũng có phẩm cách kiêu ngạo và rụt rè của một nàng công chúa.

Từng bước đi về phía trước, làn váy đỏ thắm chậm rãi lướt trên mặt đất, sắc màu xinh đẹp trên nền bối cảnh xanh biếc lại càng thêm đẹp mắt.

Một vùng xanh ngắt, mỹ nhân áo đỏ, tuấn nam áo trắng, hình ảnh tuyệt đẹp này khiến cho mọi người ở đây như không kìm được mà ngừng thở. Giống như chỉ cần thở mạnh một chút, sẽ làm vỡ tan hình ảnh đẹp duy nhất này.

Nguyễn Tinh nhìn trong mắt đạo diễn tràn ngập hài lòng, cùng với ánh mắt ca ngợi của những người xung quanh, cô ta hận đến mức thiếu chút nữa cắn nát môi dưới của mình.

Giương mặt của đạo diễn gần như dán luôn phía trước màn ảnh, hai mắt sáng lên, cũng không quay đầu mà gọi trợ lý: “Bắt đầu thổi gió nhẹ, nhanh lên một chút”

Nữ diễn viên hạng ba như Tiêu Tiêu này quả thật diễn viên trời sinh, đứng trước máy quay hoàn toàn hòa nhập vào vai diễn. Mặc dù còn chưa không chế thành thạo như Chung Thụy, hơi có chút ngây ngô. Nhưng nếu qua một thời gian nữa, khối đá này được trải qua mài dũa, chắc chắn sẽ tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Diễn xuất như vậy ở trong giới vẫn không được để mắt, hoặc là bị người khác cố ý chèn ép và khinh thường, hoặc là không biết “làm người”. Xem ra, Tiêu Tiêu rõ ràng là người thứ hai.

Không biết lấy lòng đạo diễn trên phim trường, cũng không biết xây dựng quan hệ tốt đẹp với những người ở tầng lớp thượng lưu, kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu dù có thể sánh cùng với Ảnh đế, cũng rất khó để xuất hiện giữa những nữ ngôi sao khác.

Nói đến cùng, thì nữ diễn viên hạng ba này đúng là suy nghĩ bảo thủ, không biết thay đổi.

Đạo diễn cân nhắc, có lẽ bản thân có thể nâng đỡ cô ta một chút?

Một mầm non tốt như vậy, trơ mắt nhìn Tiêu Tiêu bị nhấn chìm, cảm thấy rất đáng tiếc...

Tiêu Tiêu càng đi, lại cách Chung Thụy càng gần, chút thẹn thùng trong mắt dần thu lại, khôi phục lại vẻ kiêu ngạo cùng trấn tĩnh. Cho dù là cảnh vàng lá ngọc, người mình yêu ở trước mắt, vẫn không ném đi sự thận trọng cùng tính cách kiêu ngạo của một nàng công chúa.

Chung Thụy nhìn người sắp đi đến gần, khẽ mỉm cười. Giống như băng tuyết bị tan vỡ, khí chất trong trẻo lạnh lùng bị che khuất, lơ đãng lộ ra chút dịu dàng. Vị tiên nhân cao cao tại thượng không còn nữa, chỉ còn một nam nhân si tình...

Tiêu Tiêu cũng vĩnh viễn môi cười khế, dè dặt đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay của Chung Thụy, được nắm lại thật chặt.

Hai người không hề hôn nhau, không hề ôm nhau, cách nhau chỉ một cánh tay. Nhưng mà nhìn vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau, ánh mắt quẩn quýt giữa không trung, giống như bất kỳ ai cũng không thể xen vào, mập mờ mà làm người khác say lòng.

Áo đỏ và áo trắng, một người thì nổi bật, một người thì trong trẻo lạnh lùng, nhưng không ngờ như muốn hòa vào nhau, cùng nhau tỏa sáng...

“Cất, thật sự quá hoàn mỹ!” Đạo diễn vui sướng khoa tay múa chân, ông ta còn tưởng rằng đây chỉ là một cảnh trong tưởng tượng của mình, trừ bỏ Chung Thụy cho tới bây giờ không ai có thể làm được.

Không nghĩ rằng một nữ diễn viên nhỏ tầm thường như Tiêu Tiêu này vậy mà lại làm được, thậm chí đứng bên cạnh Ảnh đế cũng không kém chút nào, rất ngoài dự đoán của ông.

Tiêu Tiêu nghe thấy lời nói của đạo diễn, mới thở phào nhẹ nhõm. Đối diện với Chung Thụy, cô không lo lắng là giả, vừa nãy nhập vai không tệ, không nhớ người trước mặt là Ảnh đế, chỉ là người mà công chúa hết lòng yêu thương.

Bây giờ đã kết thúc, vành tai cô cũng ửng đỏ.

Vừa mới đối mặt diễn cùng với Chung Thụy, mặc dù không có lấy một lời thoại, nhưng lại cùng thân tượng nắm chặt tay...

Tiêu Tiêu bỗng nhiên khôi phục lại tinh thần, phát hiện chính mình còn nắm tay Chung Thụy không buông, ngay cả cổ cũng đỏ cả lên, lắp bắp mà nói ra: “Tiên bối Chung, thật ngại quá, tôi...”

Tiêu Tiêu vội vàng muốn buông tay, nhưng Chung Thụy lại lò đi cười cười: “Không sao, vừa rồi cô diễn rất tốt.”

Có thể được Ảnh đế khen ngợi, Tiêu Tiêu mặt đỏ tai hồng, không biết phải làm thế nào.

Nhưng mà khi Chung Thụy buông tay cô ra, giống như ở dưới lòng bàn tay mình xoa nhẹ hai cái.

Cô lập tức phủ nhận, tự cười chế nhạo mình, chắc chắn là ảo giác.

Với giá trị của con người Chung Thụy, vậy tay một cái có nữ diễn viên nào sẽ không nhào đến, đâu cần đưa giỡn một diễn viên hạng ba nhỏ nhoi như mình.

“Cảm ơn tiên bối Chung, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!”. Tiêu Tiêu chớp mắt về mặt tôn sùng chăm chú nhìn Chung Thụy, lại cảm thấy xấu hổ, nâng váy xoay người chạy đi. Về đoàn trang xinh đẹp lúc này biến mất, bởi vì quá vội vàng còn hụt một bước thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, trợ lý nhỏ bên cạnh hoảng sợ, chỉ lo cô làm rách váy, Nguyễn Tinh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình.

“Đạo diễn, tôi nghỉ ngơi xong rồi, có thể bắt đầu chưa?” Sắc mặt Nguyễn Tinh vô cùng khó coi, cho dù bị một người không được xem là đối thủ đoạt mất vị trí của mình, còn thể hiện xuất sắc hơn so với cô, tâm trạng cũng không khá lên chút nào.

Tiêu Tiêu chết tiệt, cầm tay Chung Thụy không buông, còn cười thẹn thùng, không bầu víu được vào đạo diễn Ôn, chẳng lẽ vô liêm sỉ muốn quyến rũ Ảnh đế?

Quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, mơ mộng hão huyền !

Đạo diễn chăm chú nhìn đoạn phim lúc này, Tiêu Tiêu cùng Chung Thụy diễn xuất tuyệt vời, căn bản không cần sửa chữa mà có thể phát sóng ngay lập tức. Ông ta nghĩ đến về mặt của công ty quảng cáo khi thấy hình ảnh này, và sự chấn động sau khi đoạn phim được lên sóng, liền nóng lòng muốn thử, chỉ hận không thể lập tức quay về ngồi trước màn hình xử lý hậu kì.

Nghe thấy Nguyễn Tinh giống như đang thỉnh cầu, thật ra chính là đang hùng hổ ra lệnh, đạo diễn khẽ nhú mày.

“Được rồi, chúng ta sẽ làm lại một lần nữa. Trợ lý đưa thêm cho Nguyễn Tinh một bộ trang phục dự phòng. Chung Thụy có thể tiếp tục nữa không?”

Chung Thụy liếc nhìn Tiêu Tiêu áo đồ đang vội vàng bỏ đi, gật đầu với đạo diễn một cái.

Đạo diễn nhìn chăm chăm vào màn hình, trong lòng thở dài.

Lần này Nguyễn Tinh thể hiện xuất sắc hơn lần trước nhiều, biểu cảm tự nhiên, lúc cần ngưng ngừng thì ngưng ngừng, lúc cần kiên căng sẽ kiên căng, cuối cùng cũng trở thành một vị công chúa, mà không phải một vị tiểu thư khuê các bình thường.

Chỉ là cô ta có thể không biết, diễn xuất của mình có dấu vết của việc bắt chước theo rất rõ, nhưng so với Tiêu Tiêu lại kém đi một chút ý vị.

Nếu như chưa từng xem qua diễn xuất của Tiêu Tiêu, đạo diễn có thể nhìn vào việc quen biết với đạo diễn Ôn, sớm vỗ tay kết thúc công việc. Dù sao với dung mạo và phong cách này của Nguyễn Tinh, hai người trước máy quay cũng rất phù hợp.

Nhưng mà có Tiêu Tiêu diễn xuất trước đó, cảm giác như Nguyễn Tinh có phần kém hơn, dù sao vẫn nhìn thấy thiếu điều luyện.

Đạo diễn lo lắng, ông ta không muốn tác phẩm của mình có chút khuyết điểm nào, nếu đối Tiêu Tiêu, trong lúc Nguyễn Tinh ở bên cạnh đạo diễn Ôn đang được nuông chiều, trực tiếp đánh vào mặt đạo diễn Ôn cũng không tốt...

“Đạo diễn, lần này tôi thể hiện thế nào?” Về mặt Nguyễn Tinh lộ ra nụ cười bước đến, ánh mắt lại mang theo cảnh cáo. Nếu như ông ta lại nói mình diễn xuất không tốt, ngày mai sẽ để đạo diễn Ôn đem người này đổi lại.

“Rất tốt!”, đạo diễn lẩn lộn vài năm đã sớm trở nên nhanh nhạy, đương nhiên nhìn ra sự cảnh cáo của Nguyễn Tinh. Ông ta rơi vào thế khó xử, bỗng nhiên chợt lóe sáng, lập tức mặt đầy tươi cười: “Cô và Chung Thụy cũng mệt rồi, hôm nay dừng ở đây thôi, mọi người chuẩn bị kết thúc công việc đi.”

Một lần là đã qua rồi, Nguyễn Tinh mừng rỡ, đạo diễn này đúng là biết xem sắc mặt của người khác, cô ta tạm thời sẽ để đạo diễn Ôn giữ người này ở lại.

Đi tới bên cạnh Tiêu Tiêu, bộ đồ đỏ thắm lòe loẹt, Nguyễn Tinh lạnh lùng nhìn lướt qua cô, cũng không bắt chuyện, nhích người vượt qua.

Tiêu Tiêu nhú mày, cũng không để ý, nhưng mà hôm nay có thể cùng Chung Thụy diễn xuất, có thể trộm bản sao đoạn phim đem về nhà từ từ xem thì tốt biết mấy.

Trong lòng hạ quyết tâm, cô quyết định đến quấy rầy ông anh quay phim, có thể trộm hình ảnh quảng cáo cũng không uổng.

Tiêu Tiêu quyết định ở nhà nghỉ ngơi một tuần, cùng Angel náo loạn, điều có hại duy nhất chính là ngay cả vai diễn người qua đường cũng không có.

Cô dứt khoát ôm cái gối nằm ở trên sofa xem bản sao, xem lại hơn mười lần, mỗi ánh mắt của Chung Thụy, mỗi vẻ mặt, mỗi động tác nhỏ bản thân cô cũng nhớ rất rõ, nhắm mắt lại cũng có thể vẽ ra.

Không uổng công chính mình cố gắng kéo dài thời gian quấy rầy ông anh quay phim, vỗ ngực cam đoan còn thề với trời không để lộ ra ngoài, mới cảm được bản sao này.

Bản sao không trải qua chỉnh sửa và xử lý, Tiêu Tiêu có thể nhìn ra sự khác biệt giữa cô và Chung Thụy.

Chung Thụy có thể nhạy cảm mà nắm bắt đến từng góc độ của ống kính, thể hiện được góc mặt đẹp nhất và nổi trội nhất của mình. Trái lại, cô bởi vì kinh nghiệm không nhiều, thỉnh thoảng bước đi lại đưa lưng về phía ống kính, đây chính là điều kiêng kị của diễn viên.

Cả ngày xem không có việc gì, Tiêu Tiêu nhìn chăm chú một tuần, phát hiện mình có rất nhiều vấn đề, trái lại thu hoạch được không ít điều.

Chờ trợ lý nhỏ gọi điện thoại nhắc nhở, lúc quảng cáo lên sóng, Tiêu Tiêu mới mờ ti vi lên, liếc mắt một cái đã nhìn thấy quảng cáo ngọc bích kia.

Trải qua xử lý bối cảnh quảng cáo mang theo một chút sương mờ và mơ mộng, càng tôn lên khí chất nhẹ nhàng giống như tiên nhân của Chung Thụy. Nữ tử áo đỏ chậm chậm bước đi về phía anh, gương mặt mang theo nụ cười thẹn thùng, hai tay đan vào nhau, lộ ra đầu ngón tay đeo chiếc nhẫn ngọc bích.

Ngón tay thon dài trắng nõn, cùng ngọc bích xanh biếc hoàn hảo kết hợp với nhau.

Kim Đồng Ngọc Nữ đứng cạnh nhau, làm ngọc bích rạng rỡ lên không ít.

Quảng cáo này quả thật quay rất thành công, vị đạo diễn kia cũng không phải người chỉ giỏi nịnh bợ đạo diễn Ôn mà không có năng lực.

Nhưng mà sao Tiêu Tiêu lại thấy cô gái áo đỏ kia có chút mất tự nhiên.

Suy nghĩ một chút, cô liền hiểu rõ, nhìn không được cười ra tiếng.

Chờ lúc Nguyễn Tinh xem quảng cáo, không biết về mặt có bao nhiêu khó coi...

Tiêu Tiêu một tay nâng cằm, hận bản thân mình không có cách nào nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cơ Hội Lần Đầu Tiên Xuất Hiện Trước Ống Kính

Quảng cáo đồng loạt lên sóng, giống như đạo diễn dự đoán, chỉ cần một lần là nổi tiếng.

Công ty đầu tư quảng cáo vô cùng hài lòng, thương hiệu ngọc bích của công ty này dứt khoát quyết định chọn Nguyễn Tinh làm người đại diện hình ảnh, một chữ ký chính là ba năm, giá trị xa xỉ, tiền gần đến giá trị của nữ minh tinh, khiến người ngoài vô cùng ghen tỵ.

Những nữ ngôi sao trong giới, có người nào mà không muốn quyền rũ tầng lớp thượng lưu, hoặc là tổng giám đốc công ty, thật vất vả mới kiếm về được một cái quảng cáo, trả một cái giá không nhỏ, cho dù vậy hiệu quả so ra vẫn kém xa Nguyễn Tinh.

Chẳng qua Nguyễn Tinh bầu vú vào đạo diễn Ôn, mượn danh tiếng của đạo diễn Ôn để nhận được mẫu quảng cáo này, lại còn xuất hiện bên ảnh để Chung Thụy. Cho dù đoạn phim quảng cáo này không xuất hiện vào khung giờ vàng, trong thời gian ngắn các nhà chuyên gia đã sớm hiểu rõ, cơ hội xuất hiện trên màn ảnh của Nguyễn Tinh ngày càng nhiều hơn.

Trở thành ngôi sao không còn là một giấc mơ, chỉ cần một cái quảng cáo liền có hiệu quả như vậy, làm cho các nữ minh tinh hạng hai hạng ba ghét đạo diễn Ôn chậm chạp không muốn buông thả nay không khỏi chộn rộn.

Công ty còn vì riêng Nguyễn Tinh mở hợp báo, đèn flash chớp liên tục, Nguyễn Tinh cười ra vẻ nhút nhát, không vì ký hợp đồng ba năm làm người đại diện cho công ty ngọc bích mà lộ ra vẻ kích động và kiêu căng, ấn tượng của phóng viên đối với cô ta liền tăng lên một bậc.

“Xin hỏi, Nguyễn tiểu thư trở thành người phát ngôn, tâm trạng như thế nào?”

“Lần đầu tiên cùng Ảnh đế hợp tác, vừa ý nhất là cái gì?”

“Nghe nói đạo diễn quảng cáo là học trò của đạo diễn Ôn, không biết cảm nghĩ của Nguyễn tiểu thư đối với lần hợp tác quay phim này cùng ông ấy có cảm giác thế nào?”

Các câu hỏi liên tiếp, các phóng viên điên cuồng chụp ảnh, sắc mặt Nguyễn Tinh bỗng chốc cứng lại, khiêm nhường cười nói: “Tôi cùng với đạo diễn Khương hợp tác rất vui vẻ, đi theo tiền bối Chung bản thân học được rất nhiều thứ, lại tiến một bước trong việc nâng cao kỹ năng diễn xuất của mình. Về phần đạo diễn Khương và đạo diễn Ôn, các vị xem ra phải tự hỏi họ rồi”.

Hiếm thấy một câu trả lời hài hước như vậy, các phóng viên rất đúng lúc mà cười thành tiếng.

Người đại diện vào giờ chót mới xuất hiện, hướng về phía các phóng viên bày tỏ sự cảm ơn, còn nói một hồi là giả mà giống như thật, thổi phồng thể diện của Nguyễn Tinh, làm cho buổi hợp báo kết thúc trọn vẹn.

Người đại diện vừa mới thò ra, thì thấy trợ lý nhỏ chán chường từ phía phòng nghỉ chạy đến, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Mới vừa trở thành người quản lý của Nguyễn Tinh, Angel cảm thấy rất áp lực, Nguyễn tiểu thư ở trước màn ảnh thì là một tiểu thư khuê các đoan trang thủy mì, đối phó với phóng viên thì giả bộ nhu nhược, nhưng vừa đến phía sau hậu trường thì xoay người biến thành một đại tiểu thư tùy hứng khó mà hầu hạ, từ lúc vào nghề đến nay, đã đổi năm trợ lý và ba người quản lý.

Mặc dù Angel là người quản lý thứ ba đối với tình hình của vị đại tiểu thư này chỉ có thể cúi đầu chịu đựng, ai bảo cô chỉ là người làm thuê cho công ty chứ?

Chẳng qua sau khi Nguyễn Tinh đóng xong quảng cáo này, mượn hiện tượng Chung Thụy, về sau có thể tỏa sáng thành ngôi sao.

Chờ đến ngày đó Angel chính là người đại diện trực tiếp của nữ minh tinh, dù bị thay thế bắt đầu lại lần nữa với một ngôi sao khác, sự nghiệp nhất định cũng sẽ tốt hơn!

Cô nghe thấy âm thanh rơi vỡ ngắt quãng truyền đến từ phòng nghỉ, cau mày: “Sao cô ấy đột nhiên lại nổi nóng vậy?”

Miệng trợ lý nhỏ dẹt ra, bộ dạng như muốn khóc: “Em cũng không biết, mới vừa rồi còn rất tốt, vừa quay lại liền bắt đầu nổi cáu.”

Khỏi cần phải nói, trong lòng Nguyễn Tinh không vui, người đầu tiên gặp họa chính là trợ lý bên cạnh.

Angel vẫy tay để cho trợ lý nhỏ đi xuống sửa soạn lại một chút, đợi lúc nữa còn phải đi ra ngoài, nếu bị đội chó săn chụp được bộ dạng của trợ lý nhỏ, còn không biết sẽ bị viết như thế nào nữa?

Đây là lúc Nguyễn Tinh đang nổi, giờ phút này bất cứ một tình huống nhỏ đều có thể trở thành trở ngại làm cô ta chậm trễ tiến về phía trước!

“Vừa mới cảm được hợp đồng làm người phát ngôn, có mấy vị đạo diễn cũng tìm cô trao đổi kịch bản sáu tháng cuối năm, sao cô lại không vui?”. Angel không hiểu, sao Nguyễn Tinh lại cáu kỉnh như vậy.

Trong lòng Nguyễn Tinh rất không thoải mái, nhất là trợ lý nhỏ vì lấy lòng cô ta tại phòng nghỉ phát quảng cáo diễn cùng Chung Thụy

Mỗi lần quảng cáo được phát đi, trong lòng của Nguyễn Tinh giống như sinh ra một cây gai nhọn.

Thế nhưng lúc nào cũng có người tới chúc mừng cô ta, hâm mộ cô ta, Nguyễn Tinh phải bày ra một bộ dáng tươi cười mừng rỡ đến chào hỏi, kỳ thực trong lòng hận muốn chết.

Người không hiểu rõ Nguyễn Tinh thì không thể nhận ra, nhưng những người biết rõ thì hiển nhiên là đang nhìn cô ta mà cười nhạo

Đạo diễn Khương quả nhiên không hổ là trò giỏi của đạo diễn Ôn, phương pháp cắt ghép được sử dụng thành thạo, nếu như không phải cô ta trong một lần vô tình nhìn kỹ, cũng sẽ không phát hiện ra sự kỳ quặc trong đó.

Đúng là gừng càng già càng cay!

Đạo diễn này không dám làm mất lòng đạo diễn Ôn, không có cách nào đem Nguyễn Tinh chỉnh sửa một chút, liền nghĩ ra một ý định tồi tệ, là cắt ghép cảnh diễn Tiêu Tiêu và Chung Thụy đối diện với nhau, đem gương mặt của Tiêu Tiêu đổi thành của chính mình!

Đối với Nguyễn Tinh mà nói, điều này quả thật là vô cùng nhục nhã.

Thà rằng chịu hao tổn tâm sức suy nghĩ để cắt ghép, cũng không muốn để Nguyễn Tình xuất hiện trước màn ảnh, rõ ràng là không vừa lòng với diễn xuất của cô ta, ngược lại Tiêu Tiêu lại hơn hẳn một bậc.

Cái này hoàn toàn đánh vào mặt của Nguyễn Tình, nhưng mà TV vừa mới phát sóng quảng cáo, đi tới đâu đều có thể thấy được, mỗi một lần đều giống như đang muốn nhắc nhở cô ta thua kém Tiêu Tiêu như thế nào.

“Choang” một tiếng, sắc mặt Nguyễn Tình xanh mét gạt cốc nước trên bàn xuống.

Đạo diễn Khương, tôi sẽ nhớ rõ ông, tuyệt đối không làm cho ông sống tốt.

Angel nhìn thấy cô ta không ngừng nổi đóa, sắc mặt càng ngày càng kém, nhưng nhất định không chịu mở miệng, cũng mặc kệ Nguyễn Tình nổi điên, chỉ thần nhiên mà nói: “Buổi tối sáu giờ phải đi phỏng vấn, hi vọng cô có thể khôi phục trạng thái tốt nhất để tham gia. Trước đó những áp phích tuyên truyền đã được dựng hết rồi, đừng để đạo diễn Ôn thất vọng.”

“Cô cho tôi là ai, chỉ một việc nhỏ như vậy không cần cô nói tôi cũng biết.” Nguyễn Tình xả giận xong, nhìn đồng lõa xộn trong phòng nghỉ, chỉ hừ lạnh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài trên bờ vai.

Kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu lợi hại thì sao, chẳng phải đạo diễn Khương cũng đem cô ta cắt ghép thành chính mình.

Nói cho cùng, cô ta vẫn chiếm được ưu thế, dù sao Tiêu Tiêu ngay cả cơ hội xuất hiện trước ống kính cũng không có.

Nghĩ tới đây, Nguyễn Tình không nhịn được cười nhạt.

Nguyễn Tình sau khi nổi điên tại phòng nghỉ, lại khôi phục bộ dáng tiểu thư khuê các, vẻ mặt đoan trang mà cười điềm đạm rời khỏi đám phóng viên.

Tiêu Tiêu hoàn toàn không biết, cô mới vừa đi tới cửa đột nhiên lại bị dọa bởi tin tức cực tốt, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần: “Đạo diễn Khương, ý của ông là... Quảng cáo mới muốn cho tôi tham gia?”

Tiêu Tiêu ngạc nhiên đến mức ngẩn người, có chút không xác định, hỏi lại: “Tôi không nghe lầm chứ?”

Ấn tượng của đạo diễn Khương với cô rất tốt, diễn viên nữ có thể mặt không đổi sắc đứng trước mặt ảnh để quả thực không nhiều lắm, rất coi trọng sự phát triển sau này của Tiêu Tiêu.

Bây giờ diễn viên trong giới chú trọng diễn xuất ngày càng ít, ngoại trừ Chung Thụy, đạo diễn Khương chỉ để ý đến rất ít người. Hiếm có một mầm non tốt như Tiêu Tiêu, ông ta quyết định một tay nâng đỡ, coi như là làm việc thiện.

Đạo diễn Khương nhìn thấy cô tay chân lúng túng, nhưng dáng vẻ chưa đến mức thất lễ, mỉm cười: “Cũng không làm quá lớn, chỉ là một quảng cáo nhỏ của công ty thiết kế quần jeans, cô có thích không?”

“Có, tất nhiên là có”. Cơ hội tốt như vậy, người nào mà bỏ qua mới là kẻ ngốc, Tiêu Tiêu tất nhiên sẽ không từ chối.

“Vậy là tốt rồi, ngày mai đến công ty ký hợp đồng, ngày kia là có thể ghi hình.” Đạo diễn Khương sờ râu ria lộn xộn dưới cằm, hài lòng cười. Tuy rằng chỉ là chề tác nhỏ, tuy nhiên có Tiêu Tiêu ở đó, ông ta có thể đảm bảo làm cho một quảng cáo nhỏ cũng có thể tạo thành một tác phẩm xuất sắc.

Đến lúc đó, không lo sẽ không có nhà tài trợ quảng cáo lớn tìm tới cửa!

Tiêu Tiêu thật vất vả mới nhận được vai diễn người qua đường và cô gái chán đận, đạo diễn Khương vừa đi, cô liền hưng phấn nằm trên ghế sofa lăn một vòng.

Được rồi, đạo diễn Khương tuy rằng di hoa tiết mộc*, ở trong quảng cáo đem khuôn mặt của cô đổi thành Nguyễn Tình, bây giờ cũng bồi thường cho mình, cho cô một cơ hội tốt như vậy...

(*di hoa tiết mộc: chỉ hành động mập mờ, xảo trá để mưu lợi riêng)

Tiêu Tiêu nghĩ đến không lâu sau có thể lộ mặt trên TV, cùng với một con số lớn trên chi phiếu, liền vui vẻ mà khoa tay múa chân.

Ký hợp đồng chắc cũng không gặp bao nhiêu rắc rối, Angel bị điều đi làm người đại diện cho Nguyễn Tình, tương lai tốt như vậy, cũng không có tâm tư tìm đến Tiêu Tiêu để gặp phiền phức.

Tiêu Tiêu như đứng ở trên mây thoải mái qua được hai ngày, luôn cảm thấy rất không giống như thật. Mãi cho đến khi bóng đèn trong studio được bật lên, cô mới thật sự tin rằng bản thân mình có thể quay quảng cáo.

Nhưng mà đến lúc cầm lấy kịch bản, Tiêu Tiêu vui sướng mở ra thì... cô bắt đầu bối rối

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngọc Nhiên Ngoài Ý Muốn

Trước lúc đóng lại hợp đồng đã ký, Tiêu Tiêu cẩn thận xem lại kịch bản.

Không mặc loại quần áo nào khác ngoài nhãn hiệu quần jeans kia. Bối cảnh là ở dưới trời xanh mây trắng, để lộ ra biểu hiện thư thái tuyệt đẹp, tóc dài tung bay, hai mắt nhắm lại nhẹ nhàng vươn tay ra.

Nhưng mà kịch bản lúc này đang ở trên tay, lại hoàn toàn khác biệt.

Rõ ràng là đạo diễn Khương sửa lại kịch bản, sau khi kí hợp đồng mới nói cho cô biết!

Tiêu Tiêu xem lại kịch bản, sắc mặt càng lúc càng u ám.

Nửa thân trần bên trên dùng hai tay che khuất, chỉ mặc duy nhất một chiếc quần jean, nào là mạnh dạn phô trương, nào là môi đỏ mọng nóng bỏng, nào là quyến rũ gợi cảm.

Đạo diễn Khương muốn chụp quảng cáo, hay là hình ảnh AV?

“Đạo diễn, kịch bản này sao lại.....” Tiêu Tiêu nghĩ rằng trong studio có nhiều nhiếp ảnh gia và nhân viên làm việc như vậy, lại phải để trần nửa người trên để chụp hình, đúng là đã vượt qua ranh giới của cô, không thể không mở miệng hỏi.

Bàn tay to của đạo diễn Khương vùng lên, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: “Bản gốc của quảng cáo được thiết kế quá cũ, không có một chút ý tưởng mới mẻ nào, tôi hôm qua tôi tạm thời cho người sửa lại kịch bản, lập tức có cảm giác mới lạ chứ?”

Tiêu Tiêu nheo mắt, cô thà rằng cũ kĩ, cũng không muốn cái gọi là cảm giác mới lạ này.

Nửa thân trần gì đó, cùng với bán da thịt có cái gì khác nhau, dù cho quảng cáo này được chụp xong, thật sự có thể vượt qua được việc kiểm duyệt sao?

Tiêu Tiêu tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn đạo diễn Khương đang nói chuyện như vậy. Cô bèn thử tranh thủ quyền lợi của chính mình: “Đạo diễn, trang phục quảng cáo này, có thể là các kiểu áo tắm hai mảnh, cũng gợi cảm táo bạo giống vậy...”

Đạo diễn Khương nhú mày, ông vất vả mới nghĩ được ý tưởng sáng tạo như vậy, ghét nhất là bị người ta chối bỏ. Ông để mắt tới Tiêu Tiêu, để cho cô đóng quảng cáo này là đã tốt lắm rồi, bây giờ còn dám cùng mình cò kè mặc cả?

Cho dù là Nguyễn Tinh, ngay cả một ngôi sao nữ hạng ba, cũng chỉ vì lần quảng cáo thể hiện tương đối xuất sắc, liền chỉ tay năm ngón với mình?

“Ý tưởng quảng cáo đã được quyết định rồi, sửa lại lần nữa căn bản không kịp!” Trong giọng nói của đạo diễn Khương tràn đầy bất mãn, đưa mắt liếc Tiêu Tiêu: “Nếu như cô không muốn thì đổi người khác, còn rất nhiều nữ diễn viên nhỏ xếp hàng phía sau muốn tham gia vào quảng cáo, cũng không kém cô chút nào!”

Tiêu Tiêu cứng đờ, cũng biết cơ hội này thật vất vả mới có được, nếu như cô bỏ qua, thì sẽ có rất nhiều người trong giới chen lên đầu cô để đi vào.

Nếu cô là một ngôi sao lớn như Nguyễn Tinh, đạo diễn lật lọng, sau khi kí hợp đồng lại tự ý sửa kịch bản thì đã sớm nổi giận không làm, còn có thể kết hợp với công ty đi khởi kiện, chỉ hận không thể đem đạo diễn này kéo xuống sân khấu, tiện thể nâng cao danh tiếng của mình lên một chút.

Nhưng mà Tiêu Tiêu lại không có bao nhiêu tiếng tăm, khẳng định công ty sẽ không vì cô mà ra mặt. Nếu như mình đổi ý, thậm chí còn phải bồi thường một khoản tiền vi phạm hợp đồng – điều này cô hoàn toàn không gánh vác nổi.

Còn một tháng nữa hợp đồng cùng với công ty giải trí hết hạn, đến lúc đó Tiêu Tiêu chỉ có thể gánh lấy một số nợ lớn chán chường rồi đi, vốn dĩ không nổi tiếng, trên người còn mang theo nợ nần lại còn trắng tay, các công ty có thể ký hợp đồng lại càng ít...

Nghĩ lại một chút, cũng biết số tiền vi phạm hợp đồng rất lớn này, đủ để hủy diệt cuộc sống và tiền đồ của sau này Tiêu Tiêu.

Cô sẽ không cam lòng, nhưng cũng bắt đầu do dự.

Đạo diễn Khương đổi lại kịch bản, liền dự đoán được việc Tiêu Tiêu không vừa ý.

Ngay cả đạo diễn Ôn cũng đừng phải phụ nữ cứng đầu, chắc chắn sẽ không dễ dàng đối phó như vậy, ngày hôm nay có lẽ sẽ không dễ dàng bắt đầu làm việc được.

Đề cho vài nhân viên giả bộ làm việc, đạo diễn Khương ra về thành khẩn khuyên bảo cô: “Tôi rất coi trọng diễn xuất của cô, một thời gian nữa không chừng có thể vượt qua Nguyễn Tinh. Nhưng mà thiên thời địa lợi nhân hòa, cái mà cô thiếu chính là cơ hội. Quảng cáo này tuy rằng vô cùng táo bạo, trong một thời gian ngắn cô cảm thấy không quen cũng là việc bình thường, ai cũng trải qua những việc như vậy.”

“Nhưng nếu cơ hội bị bỏ lỡ, có bất cũng không trở lại. Điểm ấy cô so với tôi còn hiểu rõ hơn, không phải sao?”

Đạo diễn Khương ngừng lại, vỗ vỗ bờ vai Tiêu Tiêu: “Tôi đã cho cô hai ngày để suy nghĩ, hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, đừng làm cho tôi thất vọng”.

Ông thấy Tiêu Tiêu cúi đầu, vẻ mặt có chút buồn lòng, không khỏi nở nụ cười: “Buổi tối phải gặp gỡ với mấy người bạn trong giới, cô cũng đi cùng cho quen mặt, nhé? Biết nhiều người một chút, đối với tiền đồ sau này của cô rất có ích”.

Tiêu Tiêu đang muốn lắc đầu, đạo diễn Khương lại bổ sung: “Nghe nói hợp đồng của cô và Star Entertainment chỉ đến tháng này, đã tìm được ông chủ tiếp theo chưa? Người còn trẻ tuổi nên nắm chặt lấy cơ hội, đúng lúc tôi này quản lý cao cấp của Nghệ Long và Star Entertainment cũng ở đây, tán gẫu một chút nói không chừng tháng sau cô và Star Entertainment vẫn có thể tiếp tục hợp tác đấy.”

Nói đến mức này, trong lòng Tiêu Tiêu cảm thấy không còn cách nào khác, không thể không khẽ gật đầu một cái.

Người trong giới không ai không biết kiểu gặp gỡ này của đạo diễn cùng quản lý cao cấp tượng trưng cho điều gì, nói êm tai một chút là kết hợp thế mạnh, hỗ trợ lẫn nhau, còn nói khó nghe một chút là giao dịch ngầm, dặt mồi lẫn nhau.

Đạo diễn muốn có tài năng mới, quản lý cao cấp đẩy người qua, công ty thu lợi nhuận; công ty muốn lăng xê ngôi sao, giới thiệu đạo diễn, cả hai đều vui vẻ.

Tiêu Tiêu ngẩn người, bị động đề cho đạo diễn Khương dẫn vào câu lạc bộ cao cấp.

Trước đó còn ôm một chút may mắn, bây giờ đứng ở cửa câu lạc bộ cao cấp này, cô bắt đầu sợ sệt.

Tiêu Tiêu muốn nổi tiếng, muốn ở trước màn ảnh chiếm được vị trí số một, lại càng muốn đến đứng bên cạnh Chung Thụy, cùng anh trở thành ngôi sao diễn xuất, ở mỗi loại kịch bản đóng một vai không giống nhau, bộc lộ sự khác biệt của chính mình, làm cho diễn xuất có thể đột phá và tiến bộ vượt bậc.

Lúc mới đi vào nghề, cô ngây ngô cho rằng chỉ cần cố gắng, một ngày nào đó có thể thành công.

Hiện tại lần lộn đã năm năm, Tiêu Tiêu đã sớm nhìn rõ giới giải trí này rốt cuộc sâu như thế nào. Cho dù là người tài năng trời cho, không có người đứng sau cũng chỉ đành không có tiếng tăm. Năng lực không có, cho dù là có chỗ dựa vững chắc cũng không nổi tiếng được bao lâu.

Đây là giới giải trí, hào quang mê hoặc người khác hướng tới, chỉ có người đi vào mới biết, bên trong có bao nhiêu đen tối, phía sau hào quang có rất nhiều quy luật trò chơi mà người khác không biết.

Lúc đầu Tiêu Tiêu rất xem thường với cái gọi là quy tắc truyền thống này, nhưng bây giờ không thỏa hiệp không được, lùi về sau một bước, lại có thể trầm luân đến mức tham gia vào loại gặp gỡ này.

Cô chùn bước, không phải vì chờ đợi đối mặt với cái gì, mà là sợ bản thân mình vì thỏa hiệp mà mất đi càng nhiều, thậm chí đánh mất chính mình.

Đây mới là điều Tiêu Tiêu sợ nhất, ý định ban đầu của cô, là tình yêu với việc diễn xuất, cô kiên trì được năm năm, bởi vì một chút dao động trong nháy mắt, sẽ bị hủy hoại không còn một mảnh.

Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng bước chân chính mình trên hành lang, tiếng giày cao gót lạnh lạnh nhịp nhàng, giống như tâm trạng trống rỗng hiện tại của cô.

Tại sao có một ngày, cô lại biến thành như thế này?

Phải thỏa hiệp, phải hạ thấp giới hạn và nguyên tắc của chính mình, phải nước chảy bèo trôi...

Cô không kiềm chế được mà đứng lại, đạo diễn Khương ngoảnh lại không kiên nhẫn nói: “Cũng đã tới nước này, cô còn muốn thay đổi ý định?”.

Sự kiên nhẫn của ông ta có hạn, nếu như không phải yêu thích diễn xuất của Tiêu Tiêu, cảm thấy người này có thể uốn nắn thành tài, chính ông ta mới không quản những việc đâu đâu.

Cho dù không có Tiêu Tiêu, thì còn có Hiều Hiều, Trần Trần, Thần Thần, chỉ cần đạo diễn Khương vẫy tay, không biết có bao nhiêu diễn viên nữ nhào đến nhận lấy cơ hội này.

Vậy mà Tiêu Tiêu không biết tốt xấu, ông hiếm khi có lòng tốt đem theo cô tiến vào cửa, cô lại đứng trước cửa chính chần chừ.

Tiêu Tiêu nhận thấy đạo diễn Khương không vui, cô cố gắng nặn ra một nụ cười tươi, duyên dáng nghịch mái tóc dài, xấu hổ cúi đầu: “Xin lỗi, tôi có chút lo lắng, có thể đến toilet trước để trang điểm lại không?”

Sắc mặt của đạo diễn Khương có chút khó coi, chỉ về đằng trước nói: “Căn phòng cuối hành lang, làm nhanh lên một chút, đừng làm cho người bên trong chờ lâu, tính nhẫn nại của bọn họ không tốt như tôi đâu”.

Tiêu Tiêu đứng trước tấm gương trong toilet, bên trong là hình ảnh cô gái với sắc mặt tái nhợt, dung nhan trẻ tuổi bởi vì trang điểm tình tế càng lộ ra vẻ yếu đuối, nhưng mà gương mặt không một chút máu, đôi mắt u ám, toát ra vẻ bất đắc dĩ và cam chịu số phận sâu sắc.

Cô chỉ cần tươi cười đi vào đó, ngoan ngoãn nghe lời, nói không chừng ngày mai có thể nhận được một hai sự chú ý.

Nếu như thể hiện tốt, thậm chí có thể được Star Entertainment kí tiếp hợp đồng, vậy không cần phải vì ông chủ tiếp theo và việc kiếm sống mà buồn phiền.

Tiêu Tiêu hiểu rõ, thể diện và nguyên tắc không thể ăn được. Nếu như cô không thỏa hiệp, không bằng vứt đi giấc mơ ngôi sao, trở về làm một nhân viên nhỏ, trải qua những ngày sau một cách bình thường.

Nhưng mà, Tiêu Tiêu lại không cam lòng, hao phí mất thời gian năm năm, thậm chí cô còn từ bỏ cơ hội tiếp tục học tập, chỉ vì có thể đạt được một chỗ đứng trong làng giải trí.

Người thân ở quê nhà xa xôi đều ủng hộ cô, họ không hiểu giới giải trí, không hiểu sự khác biệt giữa các ngôi sao lớn và nhỏ, chỉ biết Tiêu Tiêu lên Tivi, là ngôi sao có thu nhập không tệ, ở một nơi nhỏ như vậy dù đi ra khỏi cửa gặp người quen đều cảm thấy nở mày nở mặt rất nhiều lần.

Nếu như cố gắng năm năm nay, lại quay về làm một nhân viên nhỏ bình thường, không phải là đánh vào mặt người trong nhà hay sao?

Tiêu Tiêu đối diện tấm gương gương cười, cô đâm lao thì phải theo lao, ngoại trừ tiếp tục nhượng bộ, không còn biện pháp nào khác.

Trang điểm xong, ổn định tâm lý, Tiêu Tiêu có dũng khí “ngồi vờ không cần giữ gìn”*, cảm thấy không còn để ý đến bất kỳ điều gì.

(*Ngồi vờ không cần giữ gìn – nguyên văn: phá quán tử suất ngõa, theo nghĩa đen là một viên ngọc đã sứt mẻ, vỡ nát thì dù có nát hơn nữa cũng chỉ là một viên ngọc vỡ mà thôi, không cần tiếp tục gìn giữ. Nghĩa bóng là nếu chuyện đã hỏng rồi thì không cần để ý, cứ mặc kệ nó tiếp tục thối, hoặc thành tích không tốt cũng không quá quan tâm, không cầu tiến.)

Dù sao cô và Ôn đạo diễn đã ngủ cùng nhau, còn có cái gì phải sợ?

Tiêu Tiêu giả vờ quên mất chuyện đêm đó, thực ra vẫn luôn tự lừa mình dối người. Cho rằng bản thân cô không rơi vào trong nước bần, thực tế cùng Nguyễn Tình có cái gì khác nhau?

Cô hít một hơi thật sâu, cầm chặt túi xách, bước ra khỏi toilet.

Đi đến căn phòng ở cuối góc, cửa phòng đang khép hờ, tiếng rên rỉ khiến tai cô tim đập dứt quãng truyền đến, Tiêu Tiêu ngăn người, lúc đang muốn nhanh chân bỏ đi, bất chợt nhìn thấy từ khe cửa ở bên trong có hai người đang quấn lấy nhau trên sofa.

Đạo diễn Ôn tai to mặt lớn, áo sơ mi đã cởi ra hơn một nửa, để lộ cái bụng thịt lồi lên, trên mặt là vẻ tươi cười hương thụ, bàn tay to dùng sức vuốt ve thúc giục người phụ nữ đang quỳ trên mặt đất.

Người phụ nữ chỉ mặc đồ tắm, dáng người xinh xắn như ẩn như hiện, nhỏ giọng rên rỉ, có chút đau đớn nhưng cố ý nũng nịu lấy lòng, ở chỗ đạo diễn Ôn không nhìn thấy nét mặt lại đầy vận vẹo méo mó.

Người kia đúng là Nguyễn Tình!

Tiêu Tiêu chau mày lại, biết là một chuyện, thấy lại là một chuyện khác.

Tiêu Tiêu nhìn thấy chính xác ở ghế sofa bên kia, đạo diễn Khương đang chậm rãi nói chuyện, ánh mắt lại thỉnh thoảng lại lưu luyến trên thân thể Nguyễn Tình.

Không hổ là thầy trò, ngay cả sở thích cũng biến thái như vậy!

Sau lưng Tiêu Tiêu nổi da gà, thật vất vả mới chuẩn bị tốt tâm lý đều bị sụp đổ, cô xoay người đi về phía cửa.

Cô thà rằng về quê nhà bị mọi người chế giễu, cũng không muốn bị những người đó tùy tiện dẫm đạp lên danh dự, không có chút liêm sỉ mà tiếp tục nhượng bộ.

Câu lạc bộ cao cấp quá lớn, Tiêu Tiêu vừa theo Khương đạo diễn đi vào, không tập trung nên không nhớ rõ đường đi, bây giờ mờ mịt không biết bản thân mình đang ở nơi nào, cũng không tìm được lối ra, trái lại đi tới một cái sân nhỏ.

Chỗ này có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết, cho nên người phục vụ đã ít lại càng ít. Nếu như không ấn chuông, nhất định sẽ không xuất hiện.

Vì vậy Tiêu Tiêu muốn tìm một người hỏi đường cũng khó, chỉ có thể mò mẫm quanh quẩn một chỗ.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, ở nơi này lại gặp một người, hoàn toàn không nghĩ rằng người này sẽ đến câu lạc bộ cao cấp.

Một người từ trong bóng cây mờ tối chậm rãi bước đến, tối nay ít thấy ánh trăng, chỉ mờ mờ chiếu xuống vài tia sáng mờ ảo.

Gặp gỡ ở câu lạc bộ cao cấp dù sao cũng không phải là người tốt lành, Tiêu Tiêu đang muốn trốn đi, lúc nhìn thấy rõ đối phương, toàn thân lại sững sờ.

Dáng người cao thẳng, áo sơ mi trắng, bên ngoài là áo khoác màu vàng nhạt. Con người đen sáng quắc đang nhìn chăm chăm vào Tiêu Tiêu, môi mỏng nhếch lên, nửa khuôn mặt còn lại như được giấu ở trong bóng cây, giống như đã thủ nguy hiểm đầu mình trong rừng chờ đợi giết chết con mồi.

“Chung... Tiền bối?” Tiêu Tiêu chưa từng nghĩ đến, sẽ ở nơi này gặp phải Chung Thụy, càng chưa từng thấy qua một mặt này của anh.

Chung Thụy không hề mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng, nét mặt không chút biểu cảm.

Cho dù không mở miệng, Tiêu Tiêu cũng có thể cảm thấy anh không vui.

Ở đây cũng không phải chỗ tốt để gặp gỡ ôn chuyện, Tiêu Tiêu gắng gượng cười cười: “Thật là khéo, lại ở chỗ này gặp được tiền bối...”

Chung Thụy từ từ đến gần, Tiêu Tiêu không được tự nhiên lui về sau, ánh mắt anh dứt khoát, khiến cô cảm thấy mình giống như không còn chỗ nào để ẩn nấp.

Dường như Chung Thụy đã sớm biết mục đích của cô khi đến nơi này, Tiêu Tiêu không khỏi có chút chột dạ.

“... Nghe nói em nhận quảng cáo của đạo diễn Khương?” Chung Thụy không có ý dừng lại, càng đến càng gần, Tiêu Tiêu bị ép đến góc tường, cúi đầu nói chuyện cũng không làm giảm đi sự lo lắng.

“Vâng, ngày hôm trước đã kí hợp đồng rồi!”

“Ngày hôm trước mới kí hợp đồng, hôm nay liền đến đây, đạo diễn Khương rất quan tâm đến em.” Chung Thụy cười như không cười mà nhìn cô, gương mặt Tiêu Tiêu đỏ lên, bị anh nhìn chòng chọc đến ruột gan rối bời.

“Lần thứ mấy tới chỗ này?”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, không thể tin được Chung Thụy lại hỏi như thế, cái này cùng với trực tiếp đánh vào mặt cô có cái gì khác nhau, hốc mắt không khỏi đỏ lên, hung hăng mà trừng ngược trở lại: “Tôi đến đây lần đầu tiên”.

Chung Thụy nhìn cô, cúi đầu thấp xuống, khuôn mặt của hai người chỉ cách nhau 1cm, hai má của Tiêu Tiêu càng đỏ hơn, cô muốn lùi về phía sau, nhưng phía sau lưng đã bị bức tường lạnh giá ngăn lại không thể rút lui.

Lúc Tiêu Tiêu tay chân luống cuống, Chung Thụy bỗng nhiên nở nụ cười.

Mới vừa rồi gương cung bật kiêu, bởi vì nụ cười này, chợt biến mất gần như không còn chút nào.

“Nhìn xem, ở một nơi chỉ hơi lớn như thế này thôi, vậy mà em lại có thể lạc đường.”

Từ đầu đến cuối Tiêu Tiêu bị thái độ khác thường của Chung Thụy làm cho hoảng sợ ngẩn người, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Ảnh đế quả nhiên danh bất hư truyền, biểu cảm và khí chất thu vào thả ra tự nhiên, khả năng thay đổi sắc mặt càng là hạng nhất.

Ngay sau đó, Chung Thụy nói một câu khiến cho Tiêu Tiêu thiếu chút nữa kích động mà ngắt xiếu.

“Em có hứng thú tham gia vào bộ phim mới của tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ảnh Đế Cuối Cùng Cũng Ra Tay

Tiêu Tiêu giật mình, so với trước đó sau khi nhìn thấy đạo diễn Khương sửa lại kịch bản muốn bán khóa thân lại càng giật mình hơn.

Cô nhìn chăm chăm Chung Thụy gần trong gang tấc, có chút nghi ngờ chính mình có phải đã nghe lầm hay không.

Chung Thụy gần đây mới tiếp nhận một bộ phim truyền hình cổ trang lớn, đây là bí mật đã được công khai. Quảng cáo là do anh bỏ ra khoảng thời gian một ngày vội vàng quay phim chụp hình. Sau khi hoàn thành liền trở về trường quay.

Bộ phim cổ trang này sẽ là một trong những bộ phim được chiếu vào dịp tết Nguyên Đán, cho dù chỉ diễn vai người qua đường hoặc là tấm bia đỡ đạn tầm thường ở trong bộ phim, nhưng vì có Anh đế, liền có thể mang theo hào quang nâng lên giá trị con người.

Không biết có bao nhiêu ngôi sao hạng hai hạng ba cố gắng dùng hết mọi chiêu thức muốn nhóm biên kịch giao cho một vai diễn nhỏ, nhưng chọn vai diễn là do Chung Thụy và đạo diễn tự mình quyết định, hơn nữa Tiêu Tiêu nhớ loáng thoáng rằng, bộ phim này đã quay được gần một tháng, bây giờ Chung Thụy sao lại để cô tham gia giữa đường?

Chung Thụy nhìn ra sự nghi hoặc của Tiêu Tiêu, anh thân nhiên giải thích: “Một vai diễn nữ phụ nhỏ, nhưng diễn viên chọn lúc đầu dù làm thế nào cũng diễn được, không nhập vào nhân vật, chỉ còn cách tạm thời đổi người.”

Diễn xuất ngang tài ngang sức cùng ảnh đế cần tổ chất tâm lý và bao nhiêu dũng khí, tự bản thân Tiêu Tiêu cũng cảm nhận được. Nữ diễn viên kia chẳng qua chỉ là vai phụ, nhưng xem chừng cũng là ngôi sao nữ hạng hai hạng ba, chưa từng có kinh nghiệm đối mặt với Chung Thụy, có thể phát huy được một nửa trình độ cũng đã là không tệ.

Tiêu Tiêu bị sự việc như một cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống làm cho choáng váng, một lát sau mới khôi phục lại tinh thần: “Nhưng mà Chung tiền bối, bên phía đạo diễn Tề...”

Đạo diễn Tề hoàn toàn khác với đạo diễn Ôn và đạo diễn Khương, tính tình nghiêm túc tự ràng buộc mình, ghét nhất những chuyện lộn xộn trong giới giải trí. Mới bốn mươi tám tuổi, liền nhận được hai lần giải thưởng đạo diễn xuất sắc của quốc tế, là đạo diễn nổi tiếng số một trong nước.

Star Entertainment vài lần mời ông làm đạo diễn cho những bộ phim mới nhưng đều bị từ chối, cuối cùng bắt buộc dĩ phải đem quyền tuyển chọn giao cho đạo diễn Tề, ông mới miễn cưỡng nhận lời.

Chung Thụy đã từng ở trên các bài phỏng vấn của các tạp san tạp chí đề cao sự thẳng thắn và kính nể sự tuân thủ nguyên tắc của ông, quan hệ của hai người lại rất tốt, anh tự ý nhận người vào đoàn làm phim, làm vậy vào lúc này cũng không hề thỏa đáng.

Hơn nữa đạo diễn Tề ghét nhất chuyện đi cửa sau, đã từng có một nữ diễn viên trẻ tuổi dựa vào quản lý cao cấp mà gia nhập vào đoàn làm phim, đã bị mắng đến cầu huyết lâm đầu* mà chạy ra ngoài, cũng không để lại cho quản lý cao cấp của Star Entertainment một chút mặt mũi nào, khiến cả hai bên cãi cọ ồn ào náo loạn một trận.

(*Cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cầu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cầu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.)

Thế nhưng phim của đạo diễn Tề luôn luôn thu được tỉ suất người xem rất cao. Star Entertainment nhận thấy ông có thể kiếm được số tiền lớn, cuối cùng vẫn gọi ông quay lại, để cho đạo diễn Tề tự mình chọn người.

Tiêu Tiêu cũng không muốn mới vào đoàn làm phim đã bị đạo diễn Tề đánh đuổi như ruồi nhặng.

“Đạo diễn Tề đã xem qua tập quảng cáo kia, đối với diễn xuất của em coi như đồng ý”, Chung Thụy một tay chống lên bức tường phía sau Tiêu Tiêu, cúi đầu, tầm mắt khoá chặt cô.

“Câu trả lời của em là gì?”

Cơ hội tốt như vậy, Tiêu Tiêu không có lí do gì để từ chối.

Có thể tham gia diễn với Chung Thụy, cô hoàn toàn có khả năng đoán trước được, đến khi bộ phim cổ trang này được công chiếu, sự nổi tiếng của bản thân sẽ lập tức kéo lên đến một tầm cao mới chưa từng có trước đây.

Hơn nữa có thể nhìn thấy Chung Thụy diễn xuất ở khoảng cách gần như thế, không cần lại dùng khuôn mặt của người khác, quang minh chính đại cùng diễn xuất với Ảnh đế, là ước muốn nhiều năm qua của Tiêu Tiêu.

Thế nhưng đã trải qua chuyện quay quảng cáo với đạo diễn Khương, cô hưng phấn rất nhiều lại bắt đầu trở nên cẩn thận.

“... Biên kịch sẽ tạm thời sửa lại kịch bản à?”

Nếu như lại thêm một cảnh như sau khi tắm giết đấy, rồi là các cảnh táo bạo, Tiêu Tiêu thực sự không chịu nổi.

Đôi mắt đen như mực của Chung Thụy sụp xuống: “Không có tôi cho phép, biên kịch sẽ không sửa đổi kịch bản lúc trước dù chỉ một chữ.”

Tiêu Tiêu có chút giật mình, cũng phải, có Ảnh đế ở đây, đạo diễn và biên kịch sao dám thay đổi kịch bản?

Có Chung Thụy cam đoan, trong lòng cô chắc chắn lại càng thêm nghi ngờ.

“Tiền bối Chung, anh vì sao... chọn tôi?”

Tiêu Tiêu không tự mình cho rằng bản thân là một người đẹp, sẽ không bởi vì từng có một lần diễn xuất cùng Chung Thụy, thì tưởng rằng diễn xuất của chính mình đứng trên vạn người, không ai có thể so sánh. Trái lại cô rất ít khi nhận được cơ hội tập luyện, diễn xuất vẫn còn lộ vẻ ngây ngô mất tự nhiên,

cần rèn luyện nhiều hơn.

Chung Thụy lại lựa chọn cô, quả thật làm cho người khác không thể tin được.

Những ngôi sao nữ trong giới, bất kể tương mạo hay nổi tiếng đều có rất nhiều người trên Tiêu Tiêu. Với sức ảnh hưởng của Ảnh đế, chỉ cần ngoắc ngoắc đầu ngón tay sẽ không biết có bao nhiêu người nối tiếp nhau bước đến.

Nếu như nói cô có sức hấp dẫn vô hạn, làm cho Chung Thụy không có cách nào chống lại mà quì gối dưới váy, đó quả thật là chuyện cười lớn nhất trên đời.

“Vai diễn này tuy rằng nhỏ, phân cảnh trong phim cũng không quá quan trọng, từ đầu đến cuối chỉ xuất hiện vài lần, lời thoại rất ít, nhưng mà trong phim không thể thiếu nhân vật này”. Chung Thụy chậm rãi mở miệng, một lúc sau chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng động âm ỉ.

Tiêu Tiêu biến sắc, cô rõ ràng nghe được âm thanh đó là của đạo diễn Khương.

Xem ra cô lâu như vậy còn chưa đi đến căn phòng kia, đạo diễn Khương không tìm thấy, chắc chắn nổi giận lôi đình.

Tiêu Tiêu trong lòng hiểu rõ, từ khi cô nhút nhát chùn chân muốn chạy trốn khỏi đó, cũng đã đoán đến kết quả như vậy.

Cô tìm về danh dự của mình, nhưng phải đối mặt với lửa giận của đạo diễn Khương, thậm chí hậu quả là bị hủy bỏ hợp đồng quảng cáo. Điều khiến cho Tiêu Tiêu đau đầu nhất chính là số tiền khổng lồ khi vi phạm hợp đồng phải làm thế nào?

Lúc chạy trốn thì sáng khoái, bây giờ liền thê thảm...

Chung Thụy chăm chú nhìn Tiêu Tiêu, hơi nheo mắt lại: “Vai diễn nhỏ này rất quan trọng, nếu như em muốn tham gia, tôi không hi vọng em tam tâm lưỡng ý. Về chuyện tiền vi phạm hợp đồng, tôi sẽ thay em giải quyết, ngày mai đến chỗ tôi ký hợp đồng.”

Chuyện khiến Tiêu Tiêu đau đầu đã được giải quyết, cô nếu không đồng ý, không phải phụ ý tốt của đối phương rồi sao?

Nhưng mà ở vòng giải trí lẩn lộn năm năm, Tiêu Tiêu không còn là cô thiếu nữ ngây thơ mới vừa vào nghề kia. Vài năm qua, cô so với bất kì kẻ nào đều hiểu rõ phương diện luật lệ và khắc nghiệt này.

Tuy rằng không muốn xem thường thân tượng trong lòng, nhưng trước là tiểu nhân sau là quân tử, dù sao cũng tốt hơn tự lừa dối mình.

“Vậy thì, tiền bồi Chung muốn nhận được cái gì từ trên người tôi?”

Chung Thụy lộ ra nụ cười tươi lần thứ hai trong đêm nay, nhưng hoàn toàn khác với lúc trước.

Khoé miệng nhẹ nhàng cong lên, khoé mắt hơi nhướng lên, có cảm giác lạnh lùng và tà mị không nói ra được.

“Tôi muốn không nhiều lắm, đêm nay em theo đạo diễn Khương tới chỗ này muốn làm cái gì, thì chính là điều bây giờ tôi mong muốn.”

Sắc mặt Tiêu Tiêu trắng bệch, lưng dựa vào tường, càng nhận thấy sự lạnh buốt và rắn chắc.

Cái vòng luẩn quẩn này như thế nào, năm năm trước cô đã nhìn rất rõ ràng. Thế nhưng chính cô vẫn luôn cảm thấy người trước mắt không giống như những người khác.

Anh lạnh lùng nghiêm nghị tự tin, anh diễn xuất tinh tế, anh phong thái nhẹ nhàng, anh phẩm chất xuất sắc.

Người này là mục tiêu lớn nhất của Tiêu Tiêu trong năm năm qua, là trụ cột tinh thần giúp Tiêu Tiêu đi qua mấy năm nay.

Nhưng cũng chính người đàn ông này, tối nay đứng ở trước mặt của cô, nói với cô giống như là Nguyễn Tinh dâng lên sự tôn nghiêm....

Tiêu Tiêu không thể tin nổi, trừng to mắt liếc nhìn Chung Thụy, giống như lần đầu tiên biết anh.

Cô vì có thể chụp quảng cáo mà đến căn phòng của câu lạc bộ cao cấp này, bây giờ Chung Thụy lại muốn thay thế đạo diễn Khương tới lấy đi hết thảy của mình.

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy tay chân lạnh buốt, nhưng cũng không bằng hăm băng đặt trong lòng cô, lại giống như bị ngàn mũi kim đâm thủng, đau đớn như thế, tuyệt vọng như thế.

Thì ra người đàn ông này cùng với đạo diễn Ôn, đạo diễn Khương không có gì khác nhau, sự khác biệt duy nhất là có thể thêm vào những hành động càn rỡ. Trên đầu mang theo ánh hào quang của Ảnh đế, có một lớp vỏ bên ngoài tốt như vậy, đến nỗi còn... chiếm cứ khắp ngõ ngách trong lòng cô, không ai có thể thay thế được.

“... Cảm thấy khó chịu sao?” Chung Thụy nghe thấy âm thanh của Khương đạo diễn từ xa sắp đến gần, người bên cạnh càng lúc càng cứng ngắc, anh đưa tay ôm lấy bà vai của Tiêu Tiêu xoay vào trong bóng cây.

Trong sân cây cối tầng tầng lớp lớp, ánh trăng bị mây đen che khuất, che chắn bóng dáng của hai người.

Chung Thụy cúi đầu, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy mới khe khẽ nói. Anh dựa vào rất gần, như muốn dán luôn vào bên tai Tiêu Tiêu, hơi nóng phả lên vành tai, khiến tai cô nhạy cảm không tránh khỏi việc đỏ ửng

Phía sau lưng của Tiêu Tiêu là thân cây, phía trước là Chung Thụy, hai bên là khuỷu tay của anh, lui cũng không thể lui, lại có đạo diễn Khương ở cách đó không xa, cô càng không dám tùy tiện phản kháng, chỉ có thể trốn trong lòng của Chung Thụy không ngẩng đầu lên.

“Đêm nay em đến đây, đã sớm biết có kết quả gì, không phải tôi thì chính là đạo diễn Khương. Sao lúc đối mặt với đạo diễn Khương thì em vừa bình tĩnh lại chịu đựng, còn với tôi lại thất vọng và khó chịu?”

Sắc mặt Tiêu Tiêu xấu hổ và giận dữ, đạo diễn Khương cùng Chung Thụy, khác nhau một trời một vực, hai người này sao có thể gộp chung lại làm một được?

Chẳng qua là yêu cầu của Chung Thụy rất rõ ràng, hoặc là ký hợp đồng, bị anh làm quy tắc ngầm, hoặc là trở về đi đến bên người của đạo diễn Khương, bị những người khác làm quy tắc ngầm.

Kết quả như nhau, chỉ là đối tượng không giống.

Nếu như Nguyễn Tinh ở đây, khẳng định sẽ không do dự mà vứt đạo diễn Ôn lại phía sau, lập tức nhận lời Chung Thụy.

Nhưng mà Tiêu Tiêu đã sùng bái Chung Thụy từ lâu lắm rồi, hiện tại cảm thấy thần tượng từ màn ảnh đi ra, từ tiên nhân biến thành người phạm, từ kiều ngạo lại tự biến bản thân mình giống như đạo diễn Ôn, đạo diễn Khương, thực sự rất không chân thật...

Cô không thể tưởng tượng được, mình bị Ảnh đế đặt dưới thân, bộ dạng phóng đảng mà thẹn thùng thờ dốt...

Chỉ tưởng tượng trong đầu như thế, Tiêu Tiêu đã cảm thấy khó chịu đến cực điểm.

Nhất là hình tượng của Chung Thụy trong lòng cô đã bị phá nát thành muôn mảnh nhỏ.

Tiêu Tiêu thật muốn tóm lấy cổ áo của Chung Thụy, lớn tiếng chất vấn: Anh đúng là Ảnh đế sao? Làm sao đột nhiên biến thành bộ dạng như vậy!

Cảm của cô bỗng nhiên bị Chung Thụy nâng lên, con người sắc bén của anh càng trở nên sâu sắc: “Có vẻ như em thích đạo diễn Khương hơn, hay là mấy tên quản lý cao cấp của Star Entertainment?”

Thân thể Tiêu Tiêu cứng đờ, vóc người của những người quản lý cao cấp của Star Entertainment cùng với đạo diễn Ôn gần giống nhau, vừa nghĩ đến sự sắc sảo tuyệt đỉnh và “sức nặng” hơn người của bọn họ, sắc mặt cô càng thêm trắng.

Ý tứ của Chung Thụy đã nói rất rõ ràng, cho dù muốn bán, bán cho đạo diễn tai to mặt lớn và quản lý cao cấp, hay là Ảnh đế tuần tú cao lớn, sự lựa chọn đã rất rõ ràng.

Hai tay Tiêu Tiêu nắm chặt, rồi chậm rãi buông ra, cô đưa tay do dự tóm lấy tay áo sơ mi của Chung Thụy, nhỏ giọng nói: “Tôi... nhận lời anh”

“Tốt lắm,” Chung Thụy khẽ gật đầu, đưa tay xoa nhẹ hai bên gò má của cô, từ từ lướt xuống bên cổ, xuôi theo cánh tay vừa dọc theo thắt lưng từ từ đi xuống.

Cả người Tiêu Tiêu cứng lại, cảm giác được tay anh rất nhẹ, chỉ loanh quanh dịu dàng xuyên qua lớp quần áo thật mỏng, ngấm vào trong làn da, gọi lên một mảng da gà.

Đêm khuya vắng lặng không tiếng động, cô nam quả nữ ở cái sân vắng vẻ của câu lạc bộ cao cấp, hình ảnh của Nguyễn Tinh cùng đạo diễn Ôn đây đưa chột lóc lên trong đầu cô.

Tiêu Tiêu mặt đỏ tía tai, thần tượng của mình không lẽ không giống với người thường, không thích ở bên trong, ngược lại thích ở dưới ánh trăng đánh dã chiến?

Trước đây thật đúng là nhìn không ra, thì ra khẩu vị của Ảnh đế lại nặng như vậy?

Ngay sau đó, đầu ngón tay của Chung Thụy khẽ cử động, từ trên vòng eo của Tiêu Tiêu lấy ra di động của cô, thành thạo nhập vào một dãy số: “Đây là số cá nhân của tôi, có chuyện gì xảy ra thì có thể liên lạc với tôi.”

Nói xong, anh lại bổ sung: “Ngoại trừ người đại diện của tôi, chỉ có em biết đến số này, tôi không hi vọng có người thứ tư biết.”

Tiêu Tiêu ngẩn người, thì ra Chung Thụy vừa nãy sờ soạng một hồi lâu, là vì lấy di động của cô?

Cô rầu rĩ, muốn điện thoại di động thì nói mình lấy ra là được, sao phải sờ tới sờ lui thế?

“... Tôi sẽ không nói cho người khác.”

Chung Thụy cúi đầu cười, cúi người dán vào bên tai của Tiêu Tiêu: “Nhìn bộ dạng của em hình như rất thất vọng, đang chờ mong tôi làm cái gì sao?”

Nghe vậy, gò má Tiêu Tiêu nóng đến mức như muốn bốc cháy.

“Ai, ai mong đợi...?”

Đầu ngón tay của Chung Thụy khẽ chạm trên môi cô, đem dáng vẻ ngượng ngùng của Tiêu Tiêu thu vào đáy mắt.

Trước khi đi, anh còn không quên bỏ lại một câu: “Nhưng mà... đáng người cũng không tệ lắm.”

Tiêu Tiêu lúng túng, cô đây vừa bị Chung Thụy đùa giỡn sao?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lúc Nên Ra Tay Thì Sẽ Ra

Nguyễn Tinh ở trong phòng nghỉ trang điểm tỉ mỉ lại, vẽ vôi từng nét, khoe miệng nở một nụ cười yếu ớt, đáy mắt có thể nhìn thấy ý cười có thời cũng không tiêu tan.

Nghe nói bộ phim mới của Chung Thụy tạm thời thay đổi vai diễn. Tuy rằng chỉ là nữ phụ nhỏ không quan trọng, nhưng mà có thể diễn ngang hàng với Chung Thụy, cùng với nam chính diễn cảnh tình cảm ngoài nữ chính ra thì đây là nhân vật quan trọng.

Cô ta đúng là tình thế bất buộc!

Nguyễn Tinh vì đạt được vai diễn “nhỏ” này, ở trước mặt đạo diễn Ôn, hạ thấp làm thiếp “làm đi làm lại” ròng rã cả đêm. Còn cùng với đạo diễn Khương cười làm lành (vụ “rầu ông này cảm cảm bà nọ” ý) uống rượu, mới khiến cho đạo diễn Ôn rộng rãi mở miệng nói giúp mình mới lấy được vai diễn này.

Quả là cáo già, nham hiểm!

Cô ta hừ lạnh, đạo diễn Ôn chỉ mong sao Nguyễn Tinh có thể bám víu vào Chung Thụy, để tạo ra một xu thế cho bộ phim mới.

Lại nhìn Nguyễn Tinh khom người tỏ ý làm ra bộ dáng nịnh hót, gắng gượng đồng ý, kỳ thực trong lòng ông ta vui mừng gấp bội.

Vụ làm ăn ổn định kiếm lời mà không sợ lỗ vốn, ai không muốn làm chứ?

Nguyễn Tinh cảm hận mà cắn môi dưới, đợi đến lúc cô ta có ngày “công thành danh toại”, lúc đứng ở vị trí ảnh hậu sánh đôi cùng Chung Thụy, nhìn xem đạo diễn Ôn còn có thể là người cười châm biếm cuối cùng hay không!

Khi Angel đẩy cửa đi vào thì thấy cái gọi là “địu dàng, mê người” của Nguyễn Tinh chính là vẻ mặt dữ tợn, cô ta không khỏi sùng sốt.

“Thế nào, đạo diễn Tề định khi nào kí hợp đồng?” Nguyễn Tinh trong chớp mắt khôi phục bộ dáng thướt tha uyển chuyển, cầm lấy bút kẻ chân mày tỉ mỉ vẽ lên mí mắt, ánh mắt chưa từng liếc về phía người đại diện mới.

Có đạo diễn Ôn lên tiếng ở phía trước, lại có Nguyễn Tinh giá trị con người tăng cao ở phía sau, cũng không tin sẽ không cạy được miệng của đạo diễn Tề!

Angel nhú mày: “Đạo diễn Tề nói, vai diễn cần đổi mới, bọn họ đã quyết định người được chọn rồi!”

“Cái gì?” Nguyễn Tinh kinh ngạc, tay run lên, chân mày đang vẽ liền hồng ngay.

Mặc kệ tiếp tục vẽ chân mày, cô ta không dám tin.

Chuyện bộ phim mới của Chung Thụy muốn đổi người, chính là Nguyễn Tinh trong lúc vô tình nghe được, số người biết được chuyện này nhất định không vượt quá ba người.

Những người khác không đáng làm cô ta lo lắng, cô ta không nghĩ ra còn có người nào có thể tiên hạ thủ vi cường*, nhận được vai này còn nhanh hơn mình.

*Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm lợi thế

Nguyễn Tinh nghĩ tới một người có khả năng này, ấn đường (vùng giữa hai chân mày) chau lại: “Không phải là đạo diễn Tề viện có chứ? Quản lý của Nghệ Long nói thế nào?”

“Đích thực đã xác định, hợp đồng đã ký xong từ sáng sớm.” Angel khi nghe nói cũng kinh ngạc, Nguyễn Tinh cũng sẽ chẳng làm chuyện không có khả năng như thế này, chuyện này xem chừng đã mười phần chắc chắn, làm sao giữa đường lại xuất hiện một Trình Giáo Kim?

“Người kia là ai?” Nguyễn Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, giành vai với cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ không để người kia sống dễ chịu.

“Tạm thời còn chưa biết, đạo diễn Tề và Chung Thụy đều giữ kín như bưng, người quản lý của Nghệ Long cũng nói mập mờ không rõ, xem ra là muốn vào phút cuối cùng mới công bố.” Bộ phim mới của Chung Thụy thay đổi người, chuyện lớn như vậy tuyệt đối sẽ trở thành tin tức đầu trang báo, mọi người bây giờ ra về bí mật, sẽ làm bộ phim mới càng nhận được sự chú ý. Điểm ấy chỉ là một mảnh lợi nhỏ tạo nên xu thế cho bộ phim, Angel có thể khẳng định chắc chắn, cũng biết có hồi cũng không được gì nên quay trở về nói cho Nguyễn Tinh biết cái tin tức xấu này.

Nguyễn Tinh quay sang tấm gương lần nữa, rút ra khăn giấy ướt lau đi đường vẽ ở đuôi chân mày, cô ta đột nhiên mím môi, khẽ cười, mở miệng: “Tôi cùng Ảnh để mới vừa chụp xong quảng cáo, bây giờ bộ phim mới của Chung Thụy, tôi không phải nên đi thăm hỏi sao?”

Angel nghe vậy sững sốt, thầm khen ngợi đây là một biện pháp hay, không khỏi cũng cười: “Quả thật rất cần”

Tiêu Tiêu đến Nghệ Long kí hợp đồng, không nghĩ tới trên hành lang sẽ gặp phải đạo diễn Khương, sắc mặt không khỏi xấu hổ.

Hôm qua cô mới sáng khoái cùng đạo diễn Khương kí hợp đồng, ngày hôm nay thì tình cờ gặp mặt đối mặt, trong khoảng thời gian ngắn cô hận không thể tìm một cái lỗ nhảy vào, đem chính mình chôn xuống để cho người khác khỏi nhìn thấy.

Ngoài dự liệu của Tiêu Tiêu, đạo diễn Khương không hoàn toàn sững sốt như trong tưởng tượng, không có nộ khí xung thiên, quờ mắng cô qua cầu rút ván, lật lọng, ngược lại trên mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười xem như sóng yên bể lặng, giống như tối hôm qua chuyện đó căn bản chưa từng phát sinh.

“Chúc mừng cô tham gia diễn xuất vào bộ phim mới của Chung Thụy, tôi mới vừa nghe đạo diễn Tề nói, không tôi không tôi, tôi rất xem trọng cô.” Đạo diễn Khương giống như là khích lệ những hậu bối khác, cười tùm tùm mà vỗ vai Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu giống như là bị vỗ phải một chỗ nào đó, da gà đều nổi cả lên. Đạo diễn Khương cười đến mức vẻ mặt hiền lành, lẽ nào phía sau ẩn chứa một âm mưu nào đó?

Không phải cô suy nghĩ nhiều, mà là trong giới giải trí ai hiền lành chứ, chính mình sai hẹn đặc tội với đạo diễn Khương trước, ai biết lúc nào quay trở lại trả thù?

Ai bảo chó sẽ không cắn người, đạo diễn Khương này bộ dạng hoàn toàn không thêm đề ý, mới khiến cho Tiêu Tiêu càng thêm kiên đề.

Cô suy nghĩ, sau này tình cờ gặp đạo diễn Khương, hay là vòng quanh đi đường khác cho xong.

“A, đúng rồi, đây là người mới thay thế cô chụp quảng cáo.” Đạo diễn Khương bỗng nhiên vỗ đầu, ngoắc ngoắc bảo người phía sau qua đây chào hỏi.

Đây là người mới vào không bao lâu, Tiêu Tiêu vừa nhìn là biết. Dáng vẻ tươi cười xấu hổ, ánh mắt rụt rè, mang theo vẻ mặt có chút sùng bái nhìn về phía đạo diễn Khương.

Điểm này Tiêu Tiêu không giống như người mới này, giả bộ cũng thật quá giống.

Mới đi vào nghề đã có công lực kiểu này, rõ ràng người mới này về sau tiền đồ vô hạn.

“Tiền bối, chào chị, em là Ny Ny.” Người mới cười ngọt ngào, lễ phép mà chào hỏi, tiếng nói rất uốn éo, có chút tận tâm, nhưng có thể khiến cho đàn ông rất dễ chịu.

Tầm mắt Tiêu Tiêu lướt qua liền mạch, cô nàng này tuổi còn trẻ chắc cũng không hơn 20, vòng giải trí hiện tại thực sự là nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, trò giỏi hơn thầy đánh bại trời xanh, biết lợi dụng ưu thế tuổi trẻ của mình, bỏ qua mặt mũi cùng tự tôn, về sau chỉ muốn thăng tiến nhanh hơn.

Nghĩ lại, ban đầu cô ôm một trái tim nhiệt huyết tiến vào đến cái vòng tròn diễn xuất này, bị đá kích hết lần này tới lần khác, bị chấn động bởi nhìn thấy tình cảnh trước mắt.

Nếu như khi đó chính mình giống như người mới này, vì mục tiêu mà dứt bỏ tất cả, phỏng chừng hiện tại đã sớm có địa vị ngang nhau với Nguyễn Tinh.

Thế nhưng Tiêu Tiêu không hề hối hận, mỗi người có một sự lựa chọn riêng, con đường này tự mình đi được không thẹn với lương tâm, cái này như vậy là đủ rồi....

Cùng hai người gặp thoáng qua, đạo diễn Khương vẻ mặt tươi cười hòa nhã, chẳng lẽ là so với việc cô hủy ước thì lợi ích làm trao đổi càng hấp dẫn hơn ư?

Tiêu Tiêu nhìn không được mà tưởng tượng, vậy dùng để trao đổi, sẽ không là Ny Ny trẻ tuổi kia chứ?

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Bất tri bất giác đi tới tầng cao nhất, chỉ thấy Chung Thụy đứng ở cuối hành lang, nhìn mình thật sâu.

Tiêu Tiêu giật mình một cái, phục hồi lại tinh thần, lắp bắp hỏi: “Vừa thấy đạo diễn Khương, còn có Ny Ny...”

“Ny Ny sao?” Chung Thụy dẫn cô đi vào phòng làm việc, thản nhiên nói: “Năm trước cô ta là tình nhân của phó Tổng giám đốc Nghệ Long, trong công ty này đã không phải là bí mật gì nữa.”

Tiêu Tiêu giật mình, cô nhớ lại phó Tổng giám đốc Nghệ Long tuổi chỉ ngoài ba mươi, nhưng mà đã có vợ. Ny Ny kia thanh thuần động lòng người, cũng đã làm tình nhân hơn nửa năm?

Cô kinh ngạc, có chút rất khó chấp nhận.

“Ny Ny bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám tuổi”, Chung Thụy liếc Tiêu Tiêu một cái, : “Thế nào, đối với cô ta rất có hứng thú?”

Tiêu Tiêu lẩm nhẩm, nhỏ giọng nói: “Cô ấy còn nhỏ như vậy... Sau này phải sống thế nào?”

“Thà quan tâm người khác, không bằng quan tâm chính mình.” Chung Thụy cởi áo khoác ra, tùy ý ngồi trên sofa, ánh mắt ra hiệu cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Ny Ny biết phát huy ưu thế của chính mình, tìm đúng người thích hợp nhất, mà không phải tùy tiện người nào cũng có thể, cho nên giá trị mới có thể tăng cao nhanh như vậy”.

Tiêu Tiêu thấp thỏm bất an ngồi xuống sofa, ngay sau đó bị cánh tay của Chung Thụy kéo qua, cơ thể của hai người dính sát vào một chỗ.

Cô mất tự nhiên mà quay mặt sang một bên, Chung Thụy lại không buông tha cho cô, đưa tay lên nắm lấy cằm của Tiêu Tiêu, chính là để cô ngừng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh.

“Em vào nghề đã năm năm, điểm ấy cũng không giống Ny Ny?”

Sắc mặt Tiêu Tiêu trắng bệch, bị lời nói không che đậy của Chung Thụy làm cho bị thương.

Ở trong mắt thần tượng, hóa ra cô chính là người tùy tiện như vậy, bất cứ ai cũng được?

Hai mắt se lại, Tiêu Tiêu cắn môi dưới, kiên cường ép nước mắt trở về.

Ở trước mặt Chung Thụy, cô không muốn tỏ ra yếu kém cho dù là một chút, lại càng không muốn mở miệng giải thích.

Nếu ở trong lòng anh, chính mình đã là người kinh khủng như thế này, càng giải thích, chỉ sẽ bị coi như là che giấu, việc càng tỏ lại càng đen, cần gì như vậy chứ?

Chung Thụy nhìn chằm chằm đáng vẻ muốn khóc Tiêu Tiêu, nhưng lại cắn chặt hàm răng, không cho nước mắt trong hốc mắt rơi xuống, trong yếu đuối lại mang theo sự quật cường, lông mi thật dài bị giọt nước mắt làm cho ướt nhẹp, hai mắt rung rung càng thêm lấp lánh như sóng nước.

“Em thường xuyên dùng bộ dạng điểm đậm đáng yêu này đi khắp nơi quyến rũ người khác sao?” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng nói, tay nắm cằm của Tiêu Tiêu cũng chậm rãi buông ra, rồi trượt sang hai bên, nâng lên hai gò má của cô.

Tiêu Tiêu ngẩn ra, lời này so với câu trước đó cũng đều đã thương người.

Cô chỉ cảm thấy lồng ngực như bị người nào đó đâm vào đến nỗi máu tươi chảy đầm đìa, rất đau rất đau.

“Anh, anh làm sao có thể.....”

Lệ trong mắt Tiêu Tiêu rốt cuộc không chịu nổi trận đau đớn này nữa, mà tràn ra hốc mắt, lặng lẽ chảy xuống.

Cô không coi là xinh đẹp, bây giờ chớp mũi hơi đỏ, nước mắt yên ắng rơi xuống, trong ánh mắt tràn ngập ủy khuất, giống như phát tiết mà có sức cắn môi dưới, có thể nói lực hấp dẫn không ngừng, khiến cho Chung Thụy không thể chuyển dời tầm mắt.

Nếu như đây là Tiêu Tiêu cố ý quyến rũ, anh không thể không nói.....

“Em đã thành công rồi.....”

Thành công thu hút toàn bộ sự chú ý của tôi!

Tiêu Tiêu bên tai nghe được Chung Thụy cúi thấp đầu mà nỉ non, còn chưa nghe rõ, trong nháy mắt cảm giác được sự ầm ập và mềm mại trên gương

mặt mình, lập tức mặt đỏ tía tai.

Chung Thụy hình như là đang hôn cô, lại giống như đang liếm đi nước mắt trên mặt cô.

Hơi thở của anh gần trong gang tấc, động tác rất nhẹ thật dịu dàng, giống như là một người giữ lấy trân bảo tuyệt vời.

Làm cho Tiêu Tiêu có một loại ảo giác, Chung Thụy quý trọng bản thân cô...

Thế nhưng ngay lập tức, đã bị chính cô bác bỏ, không khỏi cười tự giễu.

Nếu như quý trọng, anh ấy sao lại lặp đi lặp lại nhiều lần những lời nói đã thương người đến vậy?

Cho dù Tiêu Tiêu hiểu rõ, Chung Thụy giống như một lọ độc dược, đến càng gần, càng có khả năng mất mạng.

Nhưng dịu dàng như vậy, làm cho người ta mê muội, cô cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa Chung Thụy là mơ ước của Tiêu Tiêu trong năm năm qua, là giấc mộng của cô, là dũng khí giúp cô đi tiếp.

Người như vậy, không hề là một nhân vật trên màn ảnh, không là hư ảo xa xôi, không thể không chạm vào, không phải là người xa lạ chưa từng xuất hiện, bảo Tiêu Tiêu làm sao cam lòng tỉnh táo lại cho được?

Hai má ửng hồng, càng tôn lên một chút mát lạnh trên môi Chung Thụy.

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm vào hai mắt của anh, như thể linh hồn bên trong bị cuốn theo vòng nước xoáy, suy nghĩ xuất thần, không thể tự thoát ra được.

Mãi đến lúc tiếng gõ cửa vang lên, cô mới từ trong mộng đẹp kinh hãi hoàn hồn, một tay đẩy Chung Thụy ra, luống cuống tay chân mà chỉnh lại dáng vẻ lộn xộn của mình.

Chung Thụy nhìn Tiêu Tiêu hơi lúng túng, hai gò má đỏ bừng, hai mắt còn chứa ánh nước, một bộ dạng mới vừa bị giày vò xong, người nào nhìn thấy đều sẽ hiểu lầm.

Đáng tiếc đương sự hình như không phát giác, cô sửa sang quần áo xong còn chỉnh lại mái tóc, vỗ hai má như là làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Khỏe miệng Chung Thụy vẽ ra một nụ cười, ý bảo người đại diện đợi ở bên ngoài một chút rồi mới tiến vào.

Ben cầm tới hợp đồng của Tiêu Tiêu, thấy cô cùng Chung Thụy kê vai ngồi ở trên sofa, mặt đỏ hồng, ánh mắt mập mờ, không khỏi kinh ngạc mà hạ mi mắt xuống.

Từ lúc nào, Chung Thụy cũng trở nên nôn nóng vì sắc đẹp như vậy?

Ở phòng làm việc của công ty, nói không chừng cũng có người đi qua và xông đến. Hai người bọn họ thật là lớn mật, lại có thể là khó cảm lòng nổi?

Nghĩ tới đây, đi theo Chung Thụy thâm niên làm người đại diện đã nhiều năm, Ben không nhịn được tò mò mà nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Nữ ngôi sao nhỏ này không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, vóc người 100 điểm khuôn mặt 90 điểm, quả thực không tệ, trong giới người tốt hơn cô không phải không có, còn chưa khuynh quốc khuynh thành đến nỗi khiến cho Chung Thụy hao tổn khí lực để đoạt lấy.

Vừa có thể, nữ ngôi sao nhỏ này còn mặt khác vô cùng xuất sắc?

Bị Ben nhìn chăm chăm thật lâu, Tiêu Tiêu không ý thức mà dịch chuyển về phía Chung Thụy, hận không thể trốn phía sau anh mà núp mình.

Chung Thụy nhận lấy hợp đồng, ra hiệu Ben có thể đi ra.

Người đại diện nhún nhún vai, đưa ra vẻ mặt “Tuyệt đối sẽ không quay trở lại quấy rầy các người, thậm chí còn giúp đỡ xem chừng tin đồn”, anh ta mỉm cười rồi khỏi.

Nhìn kỹ toàn bộ hợp đồng, Tiêu Tiêu nom nớp lo sợ mà kí tên trong vẻ mặt không kiên nhẫn của Chung Thụy, lúc này cô mới gấp rút mở kịch bản mới trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vòng Thứ Nhất Phỏng Vấn Trước Ống Kính

Tiêu Tiêu mở kịch bản mới, nghiêm túc đọc qua mới tin tưởng lời nói của Chung Thụy về nhân vật nhỏ này, quả thật rất nhỏ, số lần lên biểu diễn chỉ có năm lần, lời thoại rất ít.

Bộ phim truyền hình cổ trang này là ghi lại về việc hoàng tử báo thù, nam chính là Chung Thụy không biết vì sao lưu lạc bên ngoài, lại tài tình trở thành kẻ giết người như cha mình. Hắn ta trên giang hồ có tiếng là công tử hào hoa, áo trắng tóc đen, võ công cao cường, ngấm ngấm chịu đựng 10 năm, thầm muốn báo thù cho người nhà.

Cuối cùng, nam chính thậm chí còn cưới con gái của kẻ thù giết cha, hi sinh hôn nhân của chính mình, mong muốn báo thù mới hận. Nhưng trong lúc đó, dần dần nảy sinh tình cảm với con gái của kẻ thù, nhất thời rơi vào hoàn cảnh khó mà chọn lựa...

Tiêu Tiêu chính là người hầu bên cạnh nam chính, yêu mến nam chính, là một cô bé mồ côi được người giết cha nam chính thu dưỡng. Nàng một mặt có lòng biết ơn đối với ân nhân cứu mạng, mặt khác không nhẫn tâm làm nam chính bị tổn thương. Mâu thuẫn giữa tình yêu và tình nghĩa, cuối cùng vì nam chính cần một kiếm mà chết đi, giải thoát khỏi trận đấu tranh này.

Một cô bé mồ côi trọng tình trọng nghĩa, không nhận được tình yêu của nam chính, nhưng lại làm trọn tình nghĩa của nàng (ý nói là báo thù).

Cô gái mâu thuẫn này tuy rằng diễn xuất rất ít, nhưng quả thật là một nhân vật không thể thiếu trong phim. Hình ảnh miêu tả khác biệt bên cạnh nam chính, mặt khác cũng làm cho tình tiết cốt truyện đầy đủ hơn, càng trầm bổng nhấp nhô, càng hấp dẫn ánh nhìn của khán giả hơn.

Tiêu Tiêu đóng lại kịch bản, nhẹ nhàng thở một hơi.

Cô thích nhân vật này, tuy rằng khá nhỏ, nhưng rất thách thức khả năng diễn xuất của cô. Đặc biệt là diễn ngang với Chung Thụy, quả thật là nơi tốt nhất để rèn luyện bản thân.

Tiêu Tiêu cũng yêu thích tinh thần can đảm của cô gái mồ côi này, nàng vừa bảo vệ tính mạng của nam chính, cũng không có phản bội ân nhân mà giúp nam chính ám sát, giữ vững ý định ban đầu của chính mình.

Thật giống như cô, năm năm ở trong giới giải trí giữ vững “chủ định” của mình không muốn vứt bỏ, còn hoài niệm giấc mộng lúc trước, chưa từng bị người khác đồng hóa...

Tiêu Tiêu nhìn về phía bên cạnh, mặc kệ bất cứ điều gì, động tác đều ưu nhã tự nhiên, dường như đó là vốn riêng của Chung Thụy, trong lòng cô thờ dài.

Đồng ý với Ảnh đế trong chớp mắt, kỳ thực cô từ sớm đã phá vỡ phần chủ tâm vẫn luôn kiên trì của chính mình, cần gì phải tiếp tục lừa mình dối người?

“Xem xong rồi? Vậy đi gặp đạo diễn Tề một lần.” Chung Thụy bỏ xuống tách trà, ánh mắt chuyển hướng sang Tiêu Tiêu: “Cho dù tôi tự mình đề cử, em cũng phải vượt qua phỏng vấn của đạo diễn Tề.”

Hóa ra còn phải phỏng vấn? Tiêu Tiêu vội vàng đứng lên, theo sát phía sau Chung Thụy.

Người khác sau khi làm quy tắc ngầm đều trực tiếp vào đoàn làm phim, cô lại còn trải qua một vòng phỏng vấn nghiêm ngặt?

Nên nói cùng là đồng nghiệp nhưng vận mệnh không giống nhau, hay là bản thân không hi sinh cái gì, cho nên đạt được cũng không nhiều?

Tiêu Tiêu nghĩ ngợi lung tung dọc đường đi, đến lúc vào trường quay, bối cảnh, ánh sáng, trang phục cùng chuyên gia hoá trang đã về chỗ, cô không khỏi sững sờ.

“Đây là muốn quay phim à? Không phải còn muốn phỏng vấn sao?” Tiêu Tiêu tưởng là chỉ đứng trước mặt đạo diễn Tề biểu diễn một đoạn trong đó, thông qua lễ được, không nghĩ tới sẽ có cục diện lớn như vậy.

“Đạo diễn cho em những điều tốt nhất, cũng hi vọng em có thể cho ông ta điều tốt nhất.” Ánh mắt của Chung Thụy đảo qua một lượt trong trường quay, rồi dừng lại ở đạo diễn Tề đang ngồi trên ghế cách đó không xa.

Tiêu Tiêu đối với vị đạo diễn này cảm thấy ngưỡng mộ kính trọng, có thể vì diễn viên chuẩn bị nhiều như vậy, đủ thấy đó là một vị đạo diễn tốt nghiêm túc và cẩn thận. Thế này mới là đạo diễn chân chính, không vì quy tắc ngầm của các nữ ngôi sao khác, lại không phải đi theo những người cao cấp của công ti ăn chơi trác táng, không vì nhận càng nhiều tiền hối lộ, mà là theo đuổi làm ra những tác phẩm tốt nhất!

Một nhân vật nhỏ nhỏ như vậy, một nữ ngôi sao hạng ba ít ai biết đến, đạo diễn Tề lại có thể hân hoan tôn trọng như thế.

Tiêu Tiêu mỉm cười, bắt đầu từ thời khắc này, cô phải vứt bỏ kịch bản, cô chính là cô bé mồ côi gọi là Thanh Trà kia.

Đạo diễn Tề nhìn Tiêu Tiêu theo chuyên viên hoá trang rời đi, ông quay sang Chung Thụy: “Đây là nữ ngôi sao nhỏ chú tiến cử cho anh sao?”

Tuy rằng trong quảng cáo diễn xuất của Tiêu Tiêu đúng là không tầm thường, nhất là đối mặt với Ảnh đế không luống cuống chút nào, cũng làm cho đạo diễn Tề có phần nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Nhưng mà nhân vật Thanh Trà trong phim rất quan trọng, vốn không được xem là nhân vật có thật, đạo diễn Tề có thể miễn cưỡng mà chấp nhận, bây

giờ có chút không hài lòng.

Thanh Trà cô bé mồ côi này tuy rằng là tỷ nữ của nam chính, nhưng mà dung mạo lại xuất chúng, đặc biệt nàng tính tình đậm bạc rất thu hút người khác. Vô hi vô lo (không vui không lo), chỉ khi đối mặt với nam chính mới để lộ ra hai phần tính ý. Tướng mạo của Tiêu Tiêu cũng không tệ lắm, nhưng mà hình dáng lại có vẻ thướt tha quá nhiều, trong thanh thuần mang theo một tia quyến rũ, ngược lại lộ ra có chút phù phiếm, hoàn toàn trái ngược với hình tượng của Thanh Trà.

Chung Thủy dĩ nhiên hiểu rõ lo lắng của đạo diễn Tề, nhân vật này đúng là không thể thiếu trong phim, trước đó là do một nữ ngôi sao hạng hai đóng vai. Dung mạo và khí chất đều cực kì phù hợp, là do đạo diễn Tề dành không ít tâm tư sàng lọc từ trong giới ra. Đáng tiếc, đối diện với Chung Thủy trên ống kính lại mất đi tiêu chuẩn, không phải nói sai lời thoại, mà là lúng túng cứng cứng, hoàn toàn mất đi vẻ lãnh đạm điềm tĩnh mà Thanh Trà nên có.

Đạo diễn Tề thực sự không thể nhìn được nữa, mấy chục lần NG, lãng phí mất vài cuộn phim, ông hạ quyết tâm thay đổi người. Phim tạm thời thay đổi người, là điều tối kị của đạo diễn. Đáng tiếc nếu còn tiếp tục đi như vậy nữa, vai Thanh Trà sẽ bị hủy hoàn toàn.

Để đảm bảo sự hoàn mỹ này của phim truyền hình, đạo diễn Tề dứt khoát thay đổi nữ ngôi sao hạng hai kia.

Với con mắt tinh tường của Chung Thủy, đạo diễn Tề đúng là rất tín nhiệm, hai người hợp tác nhiều năm, chung một chí hướng, đối với tác phẩm yêu cầu như nhau rất cao.

Chung Thủy tiến cử Tiêu Tiêu, đạo diễn Tề cho cô một cơ hội để phỏng vấn, chỉ là cuối cùng có thể cho Tiêu Tiêu gia nhập vào hay không, thì phải chờ đợi nhìn xem biểu hiện của cô.

Chờ Tiêu Tiêu thay xong trang phục đi ra thì đạo diễn Tề ngăn người, ông liếc qua Chung Thủy một cái, im lặng gật đầu.

Vóc người của Tiêu Tiêu vô cùng nóng bỏng, cô cố ý chọn cái váy rộng thùng thình không lộ ra dáng người, nhưng lộ ra vài phần phóng khoáng. Mái tóc dài chỉ vắn lên, trên đầu chỉ có một cái trâm ngọc, đơn giản nhưng tươi đẹp, cũng không hoa lệ, tốt đến nỗi lộ rõ thân phận tỷ nữ của cô, nhưng cũng có cảm giác mộc mạc thanh bạch.

Khuôn mặt trang điểm rất nhạt, màu sắc quần áo là màu xanh nhạt của tỷ nữ bình thường. Trang phục không quá nổi bật, dáng dấp ngoan ngoãn, làm cho Tiêu Tiêu thoát nhìn giống như một tỷ nữ tự nhiên hào phóng, không hiện lên vẻ thấp kém.

Đạo diễn Tề trước đó có dặn dò, trang phục cùng kiểu tóc là do Tiêu Tiêu tự chọn, đây cũng là một lần khảo nghiệm nho nhỏ.

Hiển nhiên, Tiêu Tiêu không bị làm khó. Vòng thứ nhất kiểm tra biểu hiện được tương đối xuất sắc.

“Kế tiếp, hãy diễn một đoạn này đi.” Đạo diễn Tề lật ra cảnh Thanh Trà khuyên ngăn nam chính báo thù, đây cũng là cảnh mà diễn viên trước liên tục NG nhiều lần.

Tiêu Tiêu nhìn lướt qua, kịch bản đã xem qua một lần, lời thoại cũng không nhiều, đều là lời nói khuyên giải an ủi nam chính. Cô nhắm mắt lại lần nữa, yên lặng học thuộc, nghĩ rằng một mình lên sân khấu, cô muốn đem không khí trước mặt tượng tượng thành nam chính của Chung Thủy .....

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, Chung Thủy liền đứng trước mắt của cô, hướng về đạo diễn Tề nói : “ Chúng tôi cùng nhau diễn, càng có thể xem tốt hơn.”

Đạo diễn Tề gật đầu, ra hiệu ánh sáng cùng máy quay phim chuẩn bị: “ Chuẩn bị

___Action!”

Thanh Trà si ngốc mà nhìn người trước mặt, đây là người nàng yêu nhất, nhưng lại muốn đi giết chết ân nhân của mình, viên mắt không khỏi dần dần đỏ lên.

“ Vì sao, lão gia nuôi nấng ngươi, dưỡng dục ngươi mười năm, chẳng lẽ đều không bằng thù hận trong lòng ngươi?”

Trong ánh mắt của nàng lộ ra sự thống khổ cùng giãy dụa dày đặc, một bên là ân nhân cứu mạng của mình, một bên là nam nhân mình yêu nhất... Thanh Trà chỉ hi vọng, không ai bị tổn thương.

Nước mắt lớn vòn trong hốc mắt, dọc theo hai má chậm rãi rơi xuống, nàng mâu thuẫn đau khổ cùng khó chịu, làm cho người xung quanh đều cảm động lây.

Một quyết định của mình, sẽ làm cho những người quan trọng nhất trong lòng, trong đó có một người mất đi mạng sống, điều này khiến cho Thanh Trà làm sao nhẫn tâm?

Hai tròng mắt đen như mực của công tử trắng tấp mà nhìn chằm chằm tỷ nữ vẫn làm bạn ở bên người hấn, thù hận trong lòng như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, ai nói cũng không nghe, chỉ cảm thấy Thanh Trà muốn ngăn chặn mình... Cái này chết tiệt!

“Trợ giúp ta một tay, hoặc chết, ngươi chỉ có hai lựa chọn!”

Đã biết kế hoạch của hấn, hoặc là trợ giúp giết chết nghĩa phụ, hoặc là bị diệt khẩu___ chỉ có người chết mới không đem tin tức tiết lộ ra ngoài!

Thanh Trà nhìn thật sâu công tử nàng yêu tha thiết, yên lặng mà thu lại nước mắt, nàng cup mi mắt xuống, giọng điệu kiên quyết : “ Ta sẽ không đem chuyện của công tử nói cho bất kì người nào, đồng dạng, ta sẽ không giúp công tử làm hại lão gia!”

Nếu như nhất thiết phải giết hại một người trong đó, nàng tình nguyện không chọn ai cả!

“Cắt! Mau đi vào đây!” Đạo diễn Tề như có đăm chiêu mà liếc mắt lướt qua Tiêu Tiêu, xoay người liền tiến vào phòng nghỉ. Tiêu Tiêu trong lòng không yên, tay lau nước mắt ở khóe mắt, không biết vừa rồi diễn xuất có cảm động đạo diễn Tề hay không?

Trợ lý nhỏ giúp việc ở phim trường đưa khăn giấy cho cô, nhỏ giọng nói : “ Cô thật lợi hại, nói khóc là khóc, không ít nữ diễn viên phải nhỏ thuốc nhỏ mắt và chà gừng thái, cả buổi trời mới có thể khóc ra.”

Tiêu Tiêu buồn cười, cũng nhỏ giọng nói bí mật có thể lập tức khóc của cô: “ Nghĩ đến chuyện không vui, lập tức có thể khóc ra”

Trợ lý nhỏ càng tò mò hơn: “ Ví dụ như?”

Chuyện phải bi thảm lắm mới có thể khiến cho người ta khóc to không dừng được sao?

Tiêu Tiêu chớp mắt nói: “ Tôi hưng phấn ngồi xe một giờ đồng hồ, nhưng thịt heo khô thích ăn nhất lại bị bán hết!”

Trợ lý nhỏ: “.....”

“Diễn xuất không tệ lắm, chỉ là thiếu kinh nghiệm.” Đạo diễn Tề đối với thể hiện của Tiêu Tiêu tỏ vẻ tán thành, nữ ngôi sao trước đó chọn áp dụng cách tức giận đau khổ khuyên can, lại khóc cầu xin ở lại, trái ngược với hình ảnh lạnh nhạt của Thanh Trà.

Tiêu Tiêu vẫn còn nhớ rất kỹ, chỉ là quá lãnh đạm, ngược lại không lộ ra sự coi trọng đối với nam chính.

Có tốt có xấu, nhưng mà Tiêu Tiêu lại đem chỉ đạo đi đánh bóng lên một chút, liền hoàn toàn không giống.

Chung Thủy đối với diễn xuất của Tiêu Tiêu rất có lòng tin, nhìn biểu hiện lần này của cô cùng lúc bình thường giống nhau, cũng biết đạo diễn Tề nhất định sẽ lựa chọn cô.

Nhìn vẻ mặt Chung Thủy hoàn toàn không ngoài dự đoán, đạo diễn Tề nhũn mày cười: “ Rất ít khi thấy chú lại sùng bái một người như thế, cô gái này cũng không nổi danh, nghe nói lẩn lộn ở trong giới đã năm năm?”

Lẩn lộn năm năm không nổi tiếng như cồn, hoặc là vận số quá kém, hoặc là không dùng thủ đoạn.

Nhìn bộ dạng của Tiêu Tiêu vô tri vô giác, rõ ràng vận mệnh không tốt, thủ đoạn cũng không cao minh.

Đạo diễn Tề một tay gõ gõ mặt bàn, đột nhiên lại nói: “ Nhà tài trợ đề cử Nguyễn Tinh với tôi, người này gần đây giá trị liên tiếp tăng cao, tướng mạo khi chất rất thích hợp, kỹ thuật diễn cũng không có trở ngại gì, chỉ là...”

Chỉ là Nguyễn Tinh dính vào đạo diễn Ôn, đạo diễn Tề luôn luôn khinh thường người như đạo diễn Ôn, thực sự không thích ngôi sao nữ dựa vào đạo diễn Ôn đi lên.

Thế nhưng trong giới giải trí này, làm sao có nhiều không thích như vậy?

“ Chú nghĩ Tiêu Tiêu và Nguyễn Tinh người nào tốt hơn?”

Kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu cao hơn Nguyễn Tinh một bậc, thế nhưng Nguyễn Tinh nổi tiếng hơn, hơn nữa gần đây cô ta tham gia diễn xuất vào bộ phim mới của đạo diễn Ôn, đối với phim truyền hình mà nói đó là một điểm ăn khách tốt.

Đạo diễn Tề không phải là người ngoan cố không thay đổi, nếu có thể khiến cho nhân vật nhỏ ít ai biết đến, được lời cùng lợi ích lớn hơn nữa, ông cũng không

thanh cao mà cự tuyệt được.

năm mới tới rồi, chúc cả nhà mệnh dồi dào sức khỏe, công việc và học tập luôn luôn trôi chảy này. và một lần nữa cảm ơn mọi người luôn ủng hộ hồ của miu nhé. miu về quê nhà chả có mạng mạng gì nên ko trả lời mọi người được, hihi. một lần nữa HAPPY NIU ZIA

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Những Chuyện Nho Nhỏ Trong Phòng Thay Đồ

Tiêu Tiêu lo sợ bất an mà thay đổi lại y phục, khi ra khỏi phòng nghỉ, lại thấy một người không nên xuất hiện trong studio, cô không khỏi nhú mày.

Nguyễn Tình đang cùng trợ lý mang com hộp cùng hoa quả đến phân phát, khao những nhân viên công tác của trường quay.

Ngọc nữ trên màn ảnh lại tự mình mang đồ tới cho bọn họ, làm cho mọi người ở đây cảm thấy thân thiết cùng xúc động gấp bội, thử hỏi có bao nhiêu diễn viên có thể làm được đến mức này, khi bọn họ không phải là những người dựng cảnh cùng di chuyển công cụ trong phim trường?

Nguyễn Tình cười híp mắt mà nhìn về phía mọi người, cô ta rất hài lòng nhận được những cái nhìn cảm kích, thích thú cùng với mơ hồ, nhưng mà khi chuyển tầm nhìn, trông thấy Tiêu Tiêu từ trong phòng nghỉ đi ra, sắc mặt cô ta lập tức trở nên lúng túng.

Người phụ nữ này sao lại xuất hiện ở nơi này, không lẽ...

Nguyễn Tình ra hiệu trợ lý tiếp tục phân phát, một thân váy trắng tinh ở trong phòng chụp ảnh đầy hứa hẹn giành đi ánh nhìn của người khác, thản nhiên đi tới trước mặt Tiêu Tiêu, cô ta quynh rũ phất phất mái tóc quấn màu hạt dẻ trên vai, duy trì nụ cười vừa đúng: “Cô sao lại ở đây, cũng là tới tham quan phải không? Nơi của đạo diễn Tề từ khi nào lại trở nên tùy tiện như thế, mèo chó gì cũng vào được, cô nói có đúng hay không?”

Lời mắng chửi quanh co, quả thật đúng là phong cách của Nguyễn Tình!

Nhưng Tiêu Tiêu không để ý chút nào, khoát tay mặc kệ sự châm chọc của cô ta, chẳng qua cô cũng không cho Nguyễn Tình được hỏi: “Hoàn toàn chính xác, an ninh trong phim trường xem ra rất lỏng lẻo, cô vào đây cũng không biết báo cho chúng tôi một tiếng”

Hiển nhiên, những lời này cũng đã đem Nguyễn Tình trở thành cùng loại với chó mèo.

Nguyễn Tình hai tay nắm chặt lại, hận không thể dùng móng tay vẽ vài đường trên mặt Tiêu Tiêu, làm cho cô nát mới thôi!

“Cô còn chưa nói tới đây làm gì, tôi tới thăm đoàn làm phim, Chung Thụy đang ở đâu?”

“Tiền bối cùng đạo diễn Tề đang ở trong phòng làm việc bàn bạc,” Tiêu Tiêu rất nóng vội kết quả, có Nguyễn Tình ở đây, trái lại làm cho cô an lòng không ít. Nguyễn Tình ngay cả mặt mũi cơ hội để thử cũng không có, mình cho dù không được thông qua, cũng so với Nguyễn Tình tốt hơn nhiều, không phải sao?

“Bàn bạc? Đạo diễn Tề cùng Chung Thụy bàn bạc cái gì?” Nguyễn Tình ngăn ra, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Đương nhiên là chuyện tôi đóng vai nữ phụ Thanh Trà, cô không biết sao?” Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng chịu đả kích của cô ta, trong mắt hiện lên một chút vui sướng.

Lần trước quảng cáo, khuôn mặt của cô bị Nguyễn Tình thay thế, ở trên TV không quang minh chính đại, Tiêu Tiêu đúng là đang chứa cả một bụng thuốc nổ đây. Hiếm khi có được khẩu khí như thế này, cô có nói gì đi nữa cũng sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Nguyễn Tình đè nén sự không tin trong lòng, đánh giá vóc người là lướt đầy đặn của Tiêu Tiêu. Cô ta cũng là từ đạo diễn Ôn bên kia len lén xem qua kịch bản. Trong phim mới tỷ nữ Thanh Trà là một nữ tử siêu phẩm thoát tục, vừa lạnh lùng điềm tĩnh, lại bồng bênh như tiên.

Đừng nói cô ta không có loại khí chất này, Tiêu Tiêu lại càng không có khả năng có.

Trước kia Nguyễn Tình vẫn rất ghét vóc người hoàn mỹ của Tiêu Tiêu, hiện tại đáng người ma quỷ này lại trở thành những cái ràng buộc của vai diễn, cô ta khỏi phải nói rất cao hứng.

“Hừm! Cô có thể nhận được cái vai này sao, đừng nói đùa với tôi chứ?” Nguyễn Tình đi một vòng quanh Tiêu Tiêu, nhìn cô phía trước rồi phía sau gò, diễn vai hoa khôi thanh lâu còn có thể tạm thông qua, là tỷ nữ thì phải “ăn khói lửa nhân gian”. (ý là chịu cực)

Tiêu Tiêu cắn môi dưới, bị ánh mắt khinh bỉ của Nguyễn Tình nhìn toàn thân cô không được tự nhiên. Cô muốn lớn tiếng nói, chính mình có thể đợi được cơ hội khảo nghiệm trước ống kính, cho dù không có kết quả cũng tốt hơn Nguyễn Tình.

Nhưng mà nhìn Nguyễn Tình tiến vào trong phim trường như chốn không người, có lẽ cô ta lại dựa vào quan hệ với đạo diễn Ôn, làm cho đạo diễn Tề không thỏa hiệp không được?

Vừa nghĩ tới đây, Tiêu Tiêu nhú mày, lòng tràn đầy khó chịu.

Sự nỗ lực của cô, lại một lần nữa không có kết quả sao?

“Sao lại không nói, không phải mới vừa nói rất cao hứng sao?” Nguyễn Tình thấy Tiêu Tiêu không lên tiếng, cho rằng cô ta đoán đúng. Cũng phải, đạo diễn Tề lợi hại thế nào đi nữa chẳng qua cũng là người trong giới, làm sao có thể tự ý quyết định được. Hoàn toàn không nhận sự giúp đỡ của nhà tài trợ cùng tài khoản từ quản lý của công ti sao?

“Không có gì hay để nói, kết quả còn chưa ra, nói những lời này còn quá sớm.” Tiêu Tiêu nhớ lại biểu hiện khi này, hoàn tất một mặt tốt nhất của mình. Cô tin tưởng đạo diễn Tề biết tôn trọng diễn viên, sẽ không dùng lý do gì khác từ chối mình ngoài kỹ thuật diễn xuất.

Nhìn Tiêu Tiêu có vẻ chắc chắn, Nguyễn Tinh không cho là đúng.

Đạo diễn Ôn đã nhận lời, bảo quản lý cao cấp của công ty tạo áp lực cho đạo diễn Tề. Cô không tin đạo diễn Tề vẫn còn muốn giúp “ngoại tộc”, từ chối mình tham gia diễn xuất.

“Đến rồi?” Đạo diễn Tề lướt qua Nguyễn Tinh một cái, hơi gật đầu chào hỏi.

Tiêu Tiêu thấy ông ta cùng Nguyễn Tinh có vẻ rất quen thuộc, đáy lòng bỗng chốc lạnh hoàn toàn —— thì ra hai người đã quen biết như vậy?

Vai diễn này, cho dù là Chung Thụy đề cử, cô cũng rất khó có thể địch nổi kẻ đứng sau Nguyễn Tinh.

Tiêu Tiêu không khỏi có chút chán nản, cô rất thích nhân vật Thanh Trà này, có thể cùng Chung Thụy đồng đài (cùng một sân khấu) diễn xuất càng là cơ hội đáng quý, đáng tiếc mình không có nổi tiếng và chỗ dựa vững chắc như Nguyễn Tinh.

Thua ở những điểm này, mà lại không phải kỹ thuật diễn xuất, đáy mắt Tiêu Tiêu hiện lên một tia không cam lòng.

“Đạo diễn Tề, đã lâu không gặp.” Nguyễn Tinh khẽ mỉm cười, thanh âm dịu dàng: “Nghe nói đoàn làm phim tạm thời thay đổi người, tất cả mọi người đều vất vả rồi, tôi đặc biệt mang đến chút thức ăn, đạo diễn Tề đừng chê đơn giản là được rồi.”

“Đâu có, để Nguyễn tiểu thư tốn kém rồi.” Đạo diễn Tề tươi cười làm động tác đùa giỡn, không nói tiếp chủ đề tạm thời đổi người với Nguyễn Tinh, người sốt ruột rất cục không nhịn được.

“Vừa nghe Tiêu Tiêu nói, cô ấy tới nơi này để thử kính (khảo nghiệm trước ống kính), không biết kết quả thế nào rồi?” Nguyễn Tinh đưa tay che miệng cười nhẹ, lại bổ sung một câu: “Tôi và Tiêu Tiêu là bạn học, lại vào nghề cùng thời gian, cảm tình không thể so sánh với những người khác.”

Tiêu Tiêu mí mắt như kéo cả lên, cảm tình quả thực không thể so sánh với những người khác, Nguyễn Tinh ghét cô hơn bất kì ai, hai người có lẽ do bất tự không hợp, từ trường học đã bắt đầu không hợp nhau đến bây giờ.

Đạo diễn Tề vuốt cằm, nở nụ cười: “Bạn học, lại vào nghề cùng năm? Vậy thực sự là hiếm thấy, một đôi chị em tốt xinh đẹp có thể cùng diễn xuất trong một bộ phim, lại càng hiếm hơn.”

Nguyễn Tinh sững sốt, hỏi ngược lại ông ta: “Tôi không hiểu rõ ý của đạo diễn Tề.”

Chỉ có một vai diễn, chẳng lẽ có thể đem một Thanh Trà chia thành hai?

Tiêu Tiêu cũng chợt ngẩn ra, không tự giác mà nhìn về phía Chung Thụy.

Chỉ thấy Chung Thụy cong môi cười, mày kiếm khẽ nhướng lên, ý cười trong mắt nhìn một cái không bỏ sót thứ gì: “Nguyễn tiểu thư rất thông minh, đạo diễn Tề đang có ý này.”

Nếu quản lý của công ty tạo áp lực, đạo diễn Tề không thể cự tuyệt, Chung Thụy lại không muốn buông tha Tiêu Tiêu, như vậy thì đơn giản hai người đều cùng được thu nhận, cho dù trong bộ phim mới tăng thêm một nữ phụ, cũng không phải việc gì khó.

Nguyễn Tinh trong lòng thầm mắng một tiếng cáo già, không nghĩ tới đạo diễn Tề so với đạo diễn Ôn còn thâm độc hơn.

Không dám từ chối quản lý, liền đem cô ta cùng Tiêu Tiêu làm thành một đôi, nào có chuyện tốt như vậy?

Hơn nữa, Nguyễn Tinh trong lòng hiểu rõ, tiếng tăm hiện tại của cô ta là dựa vào đạo diễn Ôn ở phía sau nâng lên, về phương diện diễn xuất cô ta còn kém Tiêu Tiêu một đoạn nhỏ. Bình thường còn nhìn không rõ lắm, thế nhưng hai người tham diễn cùng một bộ phim, liếc mắt là có thể nhìn ra.

Đạo diễn Tề gọi nhà biên kịch đến, đại khái là nói ý kiến của mình: “Tôi muốn tăng thêm một người là tỷ tỷ của Thanh Trà, hai tỷ muội trôi giạt khắp nơi, muội muội Thanh Trà được người cứu trở thành tỷ nữ, cuộc sống vô ưu vô lự*, tỷ tỷ Thanh Nhã bị bắt vào tổ chức sát thủ, trở thành kẻ giết người, đồng thời được lệnh đi ám sát nam chính, nhưng cùng với nam chính có sự đồng cảm, phát sinh một đoạn tình cảm khác.”

Nguyễn Tinh nghe thấy không khỏi nhủ mảy, muội muội Thanh Trà chẳng qua trong phim là tỷ nữ bình thường, luôn đi theo bên cạnh nam chính, không cần lo lắng đến ăn mặc, ở, đi lại, nên mới có tính cách không màng tiền tài danh vọng. Nói cách khác, Thanh Trà rất đơn thuần, yêu cầu kỹ thuật diễn xuất cũng không cao.

So sánh với người kia, tỷ tỷ Thanh Nhã trở thành sát thủ, trong đó gian nan cùng đau khổ quả thực không thể tưởng tượng. Tuổi còn nhỏ lại cầm đao giết người, hai tay không biết dính bao nhiêu máu tanh. Một người lãnh khốc, vô tình, nhưng lại đối với nam chính đa tình, nhân vật này được miêu tả không biết phải khó hơn muội muội Thanh Trà bao nhiêu.

Nguyễn Tinh mỉm môi, nếu như cô ta có thể lựa chọn, không phải Thanh Trà thì còn gì nữa. Chỉ sợ đạo diễn Tề không ra bài theo cách thông thường, lại đem mình sắp xếp thành tỷ tỷ Thanh Nhã.

Cô quyết định tiên hạ thủ vi cường.

“Đạo diễn Tề, hình tượng của tôi thích hợp với vai Thanh Trà hơn, tiền bối Chung nghĩ sao?” Nguyễn Tinh cười cười, dịu dàng mở miệng hỏi.

“Chính xác,” Chung Thụy không chút do dự gật đầu, Nguyễn Tinh có khí chất tiểu thư ngọc bích của gia đình danh giá, so với Tiêu Tiêu càng thích hợp làm Thanh Trà hơn. Cho dù Tiêu Tiêu hoá trang thế nào đi chăng nữa, trên người vẫn thiếu mất một phần dịu dàng nhu hòa.

“Tốt, liền quyết định như vậy đi, Nguyễn tiểu thư đóng vai nhân vật Thanh Trà, Tiêu Tiêu chính là Thanh Nhã. Vừa vặn tuổi tác của hai người không sai biệt nhiều, dáng người giống nhau, rõ ràng là một đôi tỷ muội xinh đẹp, haha.” Đạo diễn Tề nói xong thì căn dặn tổ phục trang chuẩn bị y phục đồ trang sức, lập tức làm trang phục mẫu.

Tiến độ của bộ phim mới bởi vì NG nhiều lần đã trì hoãn không ít, hiện tại không có thời gian tiếp tục lãng phí.

Đóng vai nhân vật tỷ tỷ hay muội muội, Tiêu Tiêu một chút cũng không lưu ý, dù sao có thể cùng Chung Thụy chụp ảnh dịch thù trong phim, cô cậu còn không được.

Nhưng mà Nguyễn Tinh ở trong phim là muội muội của chính mình, nói cho cùng cô còn chiếm lời, không khỏi cười tươi: “Như vậy, xin mời muội muội ở trong phim chỉ giáo nhiều hơn”

Nguyễn Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, ai là muội muội của cô!

Cũng tốt, Tiêu Tiêu chẳng qua chiếm được ưu thế trên môi, chờ cô hiểu rõ nhân vật có bao nhiêu gian khổ, mới biết được có khóc thì đã quá muộn!

Trang phục của Nguyễn Tinh cùng với Tiêu Tiêu không giống trước đó, cô ta không thêm giống với Tiêu Tiêu, chọn lựa một bộ váy mỏng màu hồng, thất lung cao. Như có như không đem Thanh Trà lạnh lùng biểu hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Đạo diễn Tề có phần hài lòng với hình tượng của cô ta, chỉ bảo trợ lý thay bớt trang sức quá lộng lẫy thì hoàn thành bộ trang phục mẫu.

Thế nhưng chờ Tiêu Tiêu một thân hắc y đi tới, trường quay đột nhiên lặng ngắt như tờ, không ít người thậm chí ngẩn tò te, nửa ngày không khỏi phục tinh thần.

Tiêu Tiêu không được tự nhiên mà kéo kéo trang phục hắc y bó sát người, y phục dạ hành cổ trang rất thích hợp với nữ sát thủ, theo lý cô chọn không sai.

Vấn đề là vóc người của Tiêu Tiêu vô cùng đầy đặn, nữ trang hắc y số 1 là lớn nhất, cứ thế làm cho cô như mặc thành quần áo bó, vóc người nóng bỏng nhìn một cái không sót thứ gì, dường như muốn từ trong quần áo bó chặt tuôn ra ngoài, nhưng tại sao bộ dạng của cô vẫn là khuôn mặt búp bê thể kia.

Khuôn mặt thiên sứ cùng với dáng người ma quỷ trong truyền thuyết, chỉ cần lên sân khấu liền hoàn toàn đẩy xuống những nữ nhân vật khác, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

Hắc y cao cổ, trước ngực lại được thiết kế cắt sâu, khe rãnh lúc ẩn lúc hiện, quả thực khiến cho người ta phạm tội!

Tiêu Tiêu xấu hổ mà đưa tay ôm ngực, hơi hơi khom người nén lại bộ ngực, bất đắc dĩ mà nói: “Đạo diễn Tề, đây là trang phục nữ lớn nhất rồi.”

Tầm mắt của đạo diễn Tề chuyển sang hướng khác, ho khan hai tiếng: “Trước tiên để cho bộ phận phục trang sửa lại, chờ trang phục mẫu sau.”

“Tôi nhớ nam chính có một bộ y phục dạ hành, bảo trợ lý tạm thời đổi cho cô đi.” Chung Thụy không để ý mà mang Tiêu Tiêu trở lại phòng nghỉ, nhân viên công tác ở phía sau có mấy người lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Không ngờ ban nãy Tiêu Tiêu xấu hổ mà hai tay ôm ngực, trái lại đem đường rãnh dồn lại càng sâu hơn, cô lại không hề hay biết.

“Đem y phục này lập tức đi sửa lại.” Trợ lý giúp Tiêu Tiêu đo dáng người xong thì đã bị Chung Thụy đuổi đi ra.

Tiêu Tiêu cười gượng định muốn đi theo ra ngoài, lại bị ánh mắt không vui của Chung Thụy làm cho cố định tại chỗ.

“Tiền bối Chung...”

Chung Thụy một tay chống trên tường, đem cô nhốt ở trong cánh tay, cúi đầu giấu đi dáng vẻ tươi cười: “Mặc thành thế này, lại muốn quyến rũ ai? Đạo diễn Tề sao?”

“Tôi không có...” Tiêu Tiêu không biết làm sao, rõ ràng là y phục quá nhỏ, làm sao đã thành ra cô muốn dụ dỗ người?

Chung Thụy đưa tay nâng cằm của cô, nhìn thẳng hai mắt của Tiêu Tiêu: “Vai này vốn là giao cho Nguyễn Tinh, là tôi giữ lại cho em. Đừng quên, hiện tại em là của tôi.”

“Tôi không có quên,” Tiêu Tiêu xoay mặt qua một bên, cảm thoát khỏi sự kiềm chế của Chung Thụy. Cô sao có thể không nhớ, bản thân đã bán cho Chung Thụy, chỉ có thể để cho anh ta muốn làm gì thì làm.

“Chờ, chờ một chút!” Tiêu Tiêu đột nhiên cảm thấy trước ngực mát lạnh, không biết Chung Thụy lại có thể một tay cởi ra toàn bộ cúc áo hắc y, lộ ra chiếc áo ngực viền ren đen tuyền của cô.

Tiêu Tiêu đem cánh tay ôm lấy ngực, không thể tin mà nhìn về phía Chung Thụy: “Tiền bối, ở đây là phòng thay quần áo, trợ lý sắp quay trở lại rồi...”

“Trợ lý không nhanh như vậy đâu, cũng không dám tùy tiện tiến vào.” Chung Thụy vươn tay ôm cả bờ vai của cô, cúi đầu hôn xuống.

Da dẻ của Tiêu Tiêu trên nền đen càng tôn lên sự mịn màng trắng nõn, vừa mới đi ra khỏi phòng nghỉ, tại phòng chụp ảnh dưới ánh sáng lập lờ hiện ra một tầng trắng sữa mỏng manh.

Khi đó Chung Thụy đã sớm muốn làm như vậy....

Tiêu Tiêu toàn thân run lên, Chung Thụy đang cố sức hôn lên đường rãnh ở trước ngực cô, là nơi mẫn cảm nhất, mặt cô không khỏi đỏ lên.

Đợi đến lúc cô chân tay luống cuống mà muốn đẩy Chung Thụy ra thì anh đã ngẩng đầu lên, đầu ngón tay đặt trên môi một chút, làm như ý định vẫn còn chưa hết.

Gương mặt của Tiêu Tiêu càng đỏ hơn, Chung Thụy như vậy cũng giống như đột nhiên từ công tử nho nhã tiên giáng trần, biến thành hoa hoa công tử dạo chơi trong một đám mỹ nữ, gọi cảm lại quyến rũ.

Nhưng mà đến lúc Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn xuống, một vết ửng đỏ rơi vào giữa ngực cô, giống như Chung Thụy muốn lưu lại một đường ấn ký sở hữu.

Chết tiệt, đến lúc đó làm sao cô có thể ở trước mặt trợ lý thay đồ đây?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bức Hoạ Mỹ Nam Tắm

Tiêu Tiêu che che lấp lấp, né tránh thoát khỏi trợ lý mà thay quần áo, cô trùng mắt nhìn Chung Thụy đang ung dung đứng ở cửa, ánh mắt hận không thể ăn đứt đáng vẻ của anh ta.

Về mặt hào hứng như đang tìm tòi, nhìn Chung Thụy che lấy môi, lộ ra một chút tươi cười sung sướng.

Trợ lý tạm thời sửa lại trang phục hắc y, bởi vì là nam trang, chiều theo dáng người cao ráo của Chung Thụy, mặc trên người Tiêu Tiêu giống như là trẻ con mặc nhầm quần áo người lớn vậy. Rộng thùng thình không nói, áo che khuất luôn bắp đùi, buộc vòng vòng trên eo, nhìn sao cũng thấy buồn cười.

Đạo diễn Tề nhìn không hợp mắt, dặn dò bộ phận phục trang mau chóng gọi người làm lại một bộ y phục nữa.

Bộ phận phục trang cân nhắc, trang phục nữ có nên làm thêm một bộ “XL” và “XXL” hay không, để tránh cho người đến sau càng thêm đầy đủ, đem trang phục diễn phá rách....

Chỉ đạo võ thuật là một quân nhân xuất ngũ hơn 30 tuổi, tầm vóc cường tráng, da ngăm đen, nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm, vô cùng nghiêm túc.

Chỉ là đứng đó thôi, mà đã có một cỗ khí thế áp bức phả vào mặt, làm cho Tiêu Tiêu có chút lo lắng, hai tay kê sát bên đùi, cúi đầu, không dám lên tiếng.

Khác với muội muội Thanh Trà, tỷ tỷ Thanh Nhã là sát thủ, là một tay kiếm cừ khôi.

Hơn nữa bởi vì nghề nghiệp đặc thù, tất nhiên có nhiều động tác võ thuật đẹp mắt, ra chiều là mất mạng, học lên nữa lại càng khó hơn.

Nói cho cùng khoa tay múa chân một hai ngày còn có thể học được, thực sự muốn tìm hiểu thật kỹ càng cần phải tốn không ít thời gian.

Rõ ràng bộ phim mới của đạo diễn Tề không có nhiều thời gian cho Tiêu Tiêu từ từ đi học, chỉ có thể nhiều lần rút ngắn thời gian nghỉ ngơi của cô.

Trong phim chỉ có hai cảnh cần xuất kiếm, đạo diễn Tề rất cẩn thận, bảo Tiêu Tiêu nhất thiết phải có động tác võ thuật đẹp, mà điều này không phải tùy tiện về ầu hai cái là xong.

Chỉ đạo võ thuật không then là cùng loại người với đạo diễn Tề, chăm chú nghiêm túc như nhau, buộc Tiêu Tiêu phải làm đi làm lại đến quá sức.

Đầu tiên là làm nóng người trước, chạy 1000 mét làm cho Tiêu Tiêu phải thở hổn hển. Kế tiếp còn phải đánh một bộ quyền thuật, giãn một chút gân cốt, làm cho tay chân càng linh hoạt.

Tiếp theo còn phải đá chân, tăng thêm độ dẻo dai.

Chỉ những việc này thôi, thì tập đầy đủ ba ngày mới có chút đáng đáp, Tiêu Tiêu ngay cả kiếm còn chưa từng cầm, chỉ tập những động tác thể này để chuẩn bị công phu.

So với Tiêu Tiêu đang thống khổ, Nguyễn Tinh thì thoải mái hơn.

Vai Thanh Trà không cần đao thật sừng thật, cô ta chỉ cần duy trì khí chất nguyên bản là được rồi. Vài ngày tiếp theo cùng Chung Thụy diễn cặp tuy rằng NG nhiều lần, nhưng coi như suông sẻ, thỉnh thoảng còn có thể cùng đạo diễn Tề, Chung Thụy ngồi xuống trò chuyện vài câu, trải qua rất thoải mái.

Nhìn thấy khắp người Tiêu Tiêu toàn mùi mồ hôi khó ngửi mà từ bãi tập trở về, Nguyễn Tinh nâng tay bịt mũi, nhỏ giọng bĩu môi rầy rà: “Hôi hám, nhìn cô hai chân như nhũn ra, cũng sắp không kiên trì nổi nữa, vậy thì đừng lãng phí thời gian của chúng tôi nữa, tranh thủ thời gian đi.”

Nguyễn Tinh biết nhân vật bản gốc sẽ không chia làm hai người, nếu như không phải Tiêu Tiêu đi theo làm khó dễ, cô ta đã sớm là Thanh Trà, hơn nữa sẽ đạt được thành tựu xuất sắc vì diễn cặp với Chung Thụy trong phim.

Hiện tại không biết tại sao dư ra một Tiêu Tiêu, tâm tình cô ta có thể tốt mới lạ!

Tiêu Tiêu vốn đang mệt quá sức, lười nhác cùng Nguyễn Tinh nhiều lời, có chút thời gian, còn không bằng làm mấy động tác dẻo dai nhiều hơn, Chung Thụy nói giúp mới nhận được vai này, cô quyết không thể lãng phí mất.

Hơn nữa, ngày đó bị làm khó ở trong phòng thay quần áo, dấu vết ở ngực khó lắm biến mất hơn phân nửa. Lúc ấy căng thẳng chiến đấu, ký ức của Tiêu Tiêu vẫn còn đó, Chung Thụy được hỏi. Dù thế nào cô cũng muốn diễn tốt nhân vật! Nếu không thì cô chẳng phải thiệt thòi lớn sao?

Thấy Tiêu Tiêu không trả lời, Nguyễn Tinh cũng cảm thấy chẳng thú vị gì.

Kỳ thực nói là đồ kị, Nguyễn Tinh cũng có chút hâm mộ vị bạn học cùng đối thủ cũ này.

Khác với các nữ ngôi sao, cô không muốn cố gắng dùng cách thức dụ dỗ giới thượng lưu cùng đạo diễn, mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập kỹ thuật diễn xuất, đúng là phụ nữ ngu ngốc. Cô ta lúc trước thậm chí không bận tâm đến việc nhỏ này, cho dù diễn xuất tốt nhưng không ai nhìn trúng, cũng chỉ có thể làm diễn viên hạng ba.

Nhưng mà ở mặt khác, nhìn Tiêu Tiêu không coi ai ra gì mà luyện tập, làm cho Nguyễn Tinh nhớ tới trước đây lúc “hùng tâm tráng chí*” bước vào trường học, quyết tâm muốn dùng diễn xuất hoàn mỹ nhất để nhận được sự tán thưởng của mọi người

• Hùng tâm tráng chí : tâm chí mạnh mẽ.

Theo tuổi tác tăng lên, những người bên cạnh đều đi đường tắt để đạt được ý muốn, Nguyễn Tinh làm sao có thể che giấu được dã tâm mà quay về gọt giũa lại kỹ thuật diễn của mình?

Kết quả là cô ta cũng bước đi theo những bạn học và các sư tỷ khác, nhanh chóng đi vào hàng ngũ này.

Chỉ có Tiêu Tiêu này là ngoại tộc, vẫn không thỏa hiệp, vào được năm năm vẫn là nữ ngôi sao hạng ba như cũ, chẳng qua trên màn ảnh đóng vai phụ xuất hiện vài phút, thực sự rất không thú vị. Nhìn thấy Tiêu Tiêu như vậy đã năm năm, Nguyễn Tinh cũng hiểu được bản thân mình lúc trước đã lựa chọn đúng.

Cuối cùng, cô ta cũng có được mọi thứ mình muốn, chỉ là cái giá phải trả so với trong tưởng tượng của cô ta rất nhiều. Vậy cái tâm yêu thích diễn xuất, cái phần chí hướng gây thơ, chúng ở trong sự nghiệp trong giới giải trí vài năm nay đã làm thay đổi bản chất, không bao giờ thấy nữa....

Một tuần sau. . .

Chỉ đạo võ thuật mặt lạnh không chút biểu cảm hướng đạo diễn nói: “Cô ấy sơ cấp, nhưng có thể quay phim rồi.”

Tiêu Tiêu mặt cũng không biểu cảm, trong đầu là một em bé bụm mặt khóc: giầy vò một tuần nay, sống một ngày bằng một năm, chỉ là sơ cấp thôi sao? Muốn lên trình độ thì phải bao nhiêu năm mới được?

Đạo diễn Tề gật đầu, một tuần đã sơ cấp, nhanh hơn ông tưởng tượng, ngôi sao nữ hạng ba tên là Tiêu Tiêu này cũng ước chừng không ổn nhưng trong dự tính, ít nhất về phần nghiêm túc cùng kiên trì là rất đáng quý.

“Vậy quay Thanh Nhã trước, bắt đầu từ cảnh ám sát nam chính lần đầu tiên, chuẩn bị dây treo!”

Tiêu Tiêu thay bộ y phục dạ hành mới vừa làm, kiểu dáng đơn giản, chỗ cắt sâu ở ngực đã đổi, áo ngắn cổ cao, che lấp hoàn toàn kín đáo, cô quả thật có

thể thờ phào nhẹ nhõm.

Thế cái bộ hắc y cắt sâu bó sát người không biết bị ném đến xó xỉnh nào rồi, cô chỉ sợ bị Chung Thụy thấy, lại bộc phát thú tính thì làm sao bây giờ?

Tiêu Tiêu lần nữa nhìn qua một lần lời thoại này, đây là thói quen trước khi quay phim của cô. Nhắm mắt lại, im lặng học thuộc một chút, mở mắt ra hướng về phía đạo diễn Tề gật đầu nhẹ, tỏ vẻ cô đã chuẩn bị tốt.

Đạo diễn Tề cầm loa phóng thanh, ra hiệu thợ quay phim chuẩn bị: “Bắt đầu ____ Action!”

Một màn này quả thật cũng không khó, đó là nguyên nhân đạo diễn Tề bắt đầu từ chỗ này, tuy rằng diễn xuất của Tiêu Tiêu tốt, diễn cùng Chung Thụy cũng không lúng túng, tuy nhiên cũng không thể chắc chắn khi đứng trước ống kính thực sự. Lúc phỏng vấn, Chung Thụy còn chưa bắt đầu nghiêm túc, chỉ phát huy hai ba phần trăm (ý bảo kỹ thuật diễn của anh ấy đấy)

Nhưng mà khi Chung Thụy muốn nghiêm túc, nữ ngôi sao trong giới thật không có mấy người chống đỡ được.

Đạo diễn Tề nghĩ đến nữ chính mà ông nghìn chọn vạn tuyển, mặc kệ là tướng mạo, khí chất, thân hình thậm chí là diễn xuất đều là số một, không biết tốn bao nhiêu thời gian mới tìm được nữ ngôi sao thích hợp như vậy.

Hai người diễn ngang hàng theo quy tắc, dù cho thiếu chút trình độ...

Vì việc này, đạo diễn Tề bản khoản không ít, thế nhưng nữ ngôi sao đó mất tập trung lại không làm cho Chung Thụy thật sự nghiêm túc diễn, lại trách được ai

đây?

Hắc y Thanh Nhã tay cầm trường kiếm, ẩn trong bóng đêm quan sát đội thiếu chủ son trang lộ ra nhược điểm, một cú tiến đến gần. Thân là sát thủ, không cần dây dưa, không cần võ công cao cường, chỉ cần ở thời điểm thích hợp sử dụng một chiêu mạnh mẽ nhất, như vậy là đủ rồi.

Thanh Nhã vẫn luôn nắm chắc điểm này, mỗi khi tiếp nhận nhiệm vụ, luôn có thể kết thúc tốt đẹp, một tí cũng không bị thương mà quay về.

Nhưng mà lúc này đây, nàng gặp phải đối thủ.

Mục tiêu (ý bảo a Thụy ấy) võ công bất phàm, tính cảnh giác còn rất cao, Thanh Nhã thật vất vả mới tìm được cơ hội đến gần hắn, nhưng vẫn chậm chạp tìm không được điểm yếu của hắn.

Ở chỗ nào? Điểm yếu của hắn cuối cùng là cái gì?

Khói trắng lượn lờ, thân ảnh áo trắng đưa lưng về phía Thanh Nhã, đưa tay lấy xuống mũ quan ngọc bích, mái tóc đen nhánh được phát qua một bên theo vòng cung phân tán từ từ rơi xuống. Hắn nghiêng đầu lộ ra sườn mặt tuấn mỹ, hơi rừ mi mắt xuống, dường như không để ý chút nào.

Bạch y rơi trên mặt đất, phơi bày phần trên cơ thể trắng kiêu của hắn, vài giọt nước dọc theo hàm dưới của hắn lướt qua yết hầu, chậm rãi rơi trên vòm ngực

màu đồng.

Thanh Nhã không tự giác mà nuốt nước bọt, ánh mắt đắm chìm. Trong tầm mắt ngoại trừ sương mù tràn ngập bao quanh mỹ nam lửa thân kia, cũng không nhìn thấy cái gì khác....

“Cắt, cắt...” Đạo diễn Tề thở hổn hển mà ném xuống chiếc loa phóng thanh, nữ phụ cư nhiên nhìn nam chính đi tắm mà nuốt nước miếng, hai mắt đỏ dần, quên hết lời thoại, thực sự là mất thể diện.

Tiêu Tiêu bụm mặt, hận không thể đào một cái hố mà đem chính mình chui vào.

Chung Thụy đáng chết, cời bỏ y phục trước khi tắm sao lại có thể gọi cảm đến vậy. Cô vậy mà nhìn Ảnh đế ngẩn ngơ, chốc nữa thế nào cũng bị anh ta cười

chết.

Lại nghĩ trong phòng quay phim còn có những người khác cùng Nguyễn Tĩnh, Tiêu Tiêu hận không thể cầm một miếng đậu hũ đập vài cái trên đầu mình.

“Đạo diễn Tề, xin cho tôi diễn lại một lần.”

Đạo diễn Tề phát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Để Thanh Trà bắt đầu trước, cô đến phòng nghỉ bình tâm một chút đi.”

Tiêu Tiêu vẻ mặt không hiểu, để cho cô bình tĩnh cái gì?

Trợ lý bên cạnh cầm khăn mặt trắng liều mạng nháy mắt với cô, cuối cùng không biết làm sao, nhỏ giọng nói với Tiêu Tiêu: “Mặt của em còn đỏ hơn trứng

lược ...”

Tiêu Tiêu sững sốt, vọt vào phòng nghỉ, hai tay bụm gương mặt đang nóng lên, quay sang tắm gương nhìn.

Trợ lý đã tương đối khách khí, mặt cô đồ giống như mông khi!

“Em khỏi phải nói, ban nãy bức tranh mỹ nam tắm của Chung Thụy, chúng ta ở bên cạnh nhìn thấy đều muốn chảy máu mũi, quá yêu nghiệt!” Trợ lý có lòng tốt mà an ủi cô, vì muốn biểu đạt hiệu quả, còn khoa tay múa chân, biểu hiện như chiếu trên TV, fan nữ của Chung Thụy chắc chắn sẽ tăng gấp đôi!

“... Nguyễn Tinh đang gọi cô, cô ra ngoài trước đi.”

Tiêu Tiêu đang không có sức lực ứng phó với lời an ủi của trợ lý, cô thỉnh thoảng nghe thấy tiếng của Chung Thụy, ngây ngốc sững sờ mà quay đầu.

Thấy anh chậm rãi đi tới, trên người chỉ ăn mặc một bộ trung y màu trắng, ngực như ẩn như hiện, so với khóa thân còn muốn gọi cảm hơn.

Tiêu Tiêu che mũi, cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa. Quả thật gần đây thức đêm, hỏa khí cực mạnh, mới dễ dàng bị Chung Thụy trêu chọc.

Trợ lý đã sớm chịu không nổi, rút rờ mà bụm mũi chạy đi ra, còn không quên giúp khóa cửa, để tránh cho yêu nghiệt hoành hành, thương vong một đám....

“Tiên bối Chung nhanh như vậy... đã kết thúc rồi sao?” Tiêu Tiêu kinh ngạc hơn, nghĩ đến Nguyễn Tinh xem ra cùng với chính mình có cùng một số phận, bộ dạng bụm mặt chạy đi thì nhìn không được cảm thấy có chút hả hê.

“Năm phút đồng hồ, NG mười lần, đạo diễn Tề để cho cô ta đi gian phòng khác nghỉ ngơi, xem lại kịch bản lần nữa.”

Lời này rất nghiêm khắc, rõ ràng Nguyễn Tinh không diễn đạt yêu cầu của đạo diễn Tề. Chỉ là lúc trước khi quay quảng cáo, cũng không thấy Nguyễn Tinh NG

nhiều như vậy.

Quả nhiên, cô ta cũng bị bản chất tự nhiên khi diễn ban nãy của Chung Thụy làm ảnh hưởng...

Tiêu Tiêu nghĩ tới một khả năng khác, quảng cáo trước đó Chung Thụy cũng không quá nghiêm túc, nhưng mà lần này lại không giống.

Đạo diễn khác, diễn viên phát huy khả năng cũng khác.

Rõ ràng, Tiêu Tiêu cùng Nguyễn Tinh đều rơi vào hoàn cảnh bất hạnh, quả thật đã đụng phải sự nghiêm khắc của đạo diễn Tề cùng với sự bắt đầu nghiêm túc của Chung Thụy.

“Vừa rồi em nhìn tôi... nhìn đến ngây người?” Chung Thụy đi tới, cúi người nhốt Tiêu Tiêu ở góc sofa.

Tiêu Tiêu không được tự nhiên mà xô dịch về phía sau một chút, đáng tiếc đã không còn chỗ cho cô chạy thoát, chỉ có thể trở mặt nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của Chung Thụy ngày càng tới gần.

“Nói bậy, tôi mới không có!” Cô dù có chết cũng không thừa nhận, chính mình vào lúc quay phim, vậy mà nhìn chằm chằm Chung Thụy đi tắm đến ngây người.

Chung Thụy đưa tay xoa nhẹ môi của Tiêu Tiêu, khẽ tươi cười: “Phải không? Vậy thật là đáng tiếc!”

Đáng tiếc cái gì, Tiêu Tiêu quả thật không hiểu, nhưng mà khuôn mặt của anh ta sao càng ngày càng tới gần thế kia...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đạo Cao Một Thước, Ma Cao Một Trượng

Khi người hành giả tu được một chút công đức (đạo cao 1 thước) thì khó khăn phải vượt qua sẽ đến mạnh hơn, dồn dập hơn trước (ma cao một trượng), nhưng cuối cùng cái thiện vẫn chiến thắng cái ác.

Tiêu Tiêu nhắm chặt mắt lại, nhưng một lúc lâu sau vẫn không có bất kì cảm giác nào, cô không khỏi buồn bực mà chậm rãi mở mắt, liền bắt gặp Chung

Thụy với vẻ mặt chế nhạo mà đứng thẳng người, cười híp mắt nhìn mình.

Khuôn mặt của cô “Àm” một cái toàn bộ đỏ lên, chính mình lại có thể chờ mong nụ hôn của Chung Thụy, quả thật là càng sống càng xấu hổ mà.

“... Nguyễn Tinh sao đột nhiên bị NG nhiều lần như vậy?” Tiêu Tiêu quay mặt sang một bên, không được tự nhiên mà nói sang chuyện khác.

“Nhìn vẻ mặt xấu hổ của em, so với cô ấy thú vị hơn nhiều.”

Câu trả lời của Chung Thụy là ngoài dự đoán của Tiêu Tiêu, đoán chừng nếu Nguyễn Tinh biết được chắc sẽ khóc đấy. Anh để lại có thể vì muốn nhìn khuôn mặt đỏ chót ngượng ngùng của mình, mới nghiêm túc lên, hèn chỉ trong năm phút đồng hồ Nguyễn Tinh lại bị NG mười lần.

Không thể không nói, sở thích của Chung Thụy đúng là kì lạ.

Với tính tình của Nguyễn Tinh, bây giờ dám chắc là đang ở trong phòng nghỉ mà phát cáu, người thứ nhất gặp nạn nhất định là trợ lí bên cạnh cô ta cùng với chuyên viên trang điểm.

“Ồ trước ống kính, em chính là Thanh Nhã, không được quên điều này!” Chung Thụy đột nhiên thu lại nét cười, thản nhiên mở miệng.

Tiêu Tiêu ngẩn ra, anh ta đặc biệt đi theo đến phòng nghỉ, là muốn nhắc mình điều này sao?

Tiêu Tiêu mím môi, trải qua nhiều năm, nỗ lực bao lâu nay, cô mới nhận được cơ hội cùng diễn chung với Chung Thụy, nếu như phạm lỗi mà đánh mất, rất có thể sẽ không có lần tiếp theo, mình sao lại có thể phân tâm ở trước ống kính?

Tiêu Tiêu cắn môi, nhìn Chung Thụy nhẹ nhàng gật đầu.

Nguyễn Tinh ở trong phòng nghỉ vừa mới phát cáu một trận, cô ta mím cười đi ra, vẻ mặt tức giận và bức dọc của trước đó không còn thấy nữa. Thật giống như sự tức giận khi bị NG chưa từng phát sinh qua một lần.

“Đạo diễn, tôi có thể tiếp tục rồi.”

Đạo diễn Tề lướt qua cô ta một cái, ngoảnh mặt về phía Chung Thụy gật đầu: “Vây thì tiếp tục, mỗi người vào vị trí của mình đi!”

Nguyễn Tinh tay nắm thành quyền trong tay áo, hung hăng liếc Tiêu Tiêu một cái.

Chung Thụy bỗng nhiên nghiêm túc diễn, làm cho cô ta xấu mặt ở trước mắt nhiều người như vậy, có phải là do Tiêu Tiêu gợi ý hay không?

Không phải lần trước quay quảng cáo rất thuận lợi sao, sao lần này lại nửa đường làm cho cô ta bị NG nhiều lần như vậy?

Nguyễn Tinh hết sức không phục, nghĩ đến vừa rồi nghe trợ lí nói, Chung Thụy sau khi kết thúc lập tức vào phòng nghỉ của Tiêu Tiêu.

Cô ta bất giác mà chau lại ấn đường, chẳng lẽ nói Tiêu Tiêu lại quyến rũ Anh đế cao cao tại thượng, có Chung Thụy là chỗ dựa phía sau?

Đúng rồi, bộ phim này vốn không có nhân vật Thanh Nhã, tỷ tỷ của Thanh Trà. Đạo diễn Tề không có thói quen sửa kịch bản, lại đột nhiên tăng thêm nhân vật, nhất định là có người đề nghị bên tai ông ta. Có quan hệ tốt nhất với đạo diễn Tề, không phải Chung Thụy thì còn ai vào đây.

Thế nhưng, Chung Thụy người ở phía sau này thật bí hiểm, Nguyễn Tinh đã thăm dò rất lâu, ngay cả đạo diễn Ôn cũng không biết được. Cô ta không dám tùy tiện trên chộc vị Anh đế này, nhưng lại nhìn không được mà suy nghĩ. Chung Thụy lãnh đạm với những ngôi sao nữ bên cạnh, cũng không nghe nói có quan hệ mật thiết với ai, scandal cũng không có, chẳng qua đều là do các nữ ngôi sao mượn địa vị của anh ta thăng tiến trên con đường giải trí mà thôi.

Tiêu Tiêu lại có thể bắt được Chung Thụy, Nguyễn Tinh nghĩ việc này quả thực là lãng phí thảo luận ngày đêm.

Hoặc là, Tiêu Tiêu câu dẫn người đứng sau Chung Thụy?

“Cát...” Đạo diễn Tề cau mày, ném kịch bản bên chân Nguyễn Tinh: “Cô có nghiêm túc xem lại kịch bản không? Lời thoại của Thanh Trà rất ít, nhưng mà xuất thân của nàng ta, quá trình trưởng thành của nàng ta, là loại người gì cô có hiểu rõ chưa?”

Đạo diễn Tề khoát khoát tay, không thể chịu nổi Nguyễn Tinh một lần nào nữa, ông cảm các tờ áp phích rơi đầy trên đất, không nhìn được mà nói: “Thanh Trà là một nữ tử thanh cao như tiên giáng trần, ngoài lạnh trong nóng, cô thể hiện quá mức quyến rũ, lại không phải hoa khôi thanh lâu, diễn đến như vậy là đang ông ẹo làm dáng sao?”

Từ sau khi Nguyễn Tinh nổi tiếng, lần đầu tiên cô ta bị đạo diễn chửi rủa thậm tệ ngay tại chỗ không chút nể mặt, trên khuôn mặt một mảnh trắng xanh. Cô ta đã thể hiện tốt nhất, đạo diễn Tề lại còn không hài lòng, cái này không phải là lựa xương trong trứng gà sao?

Căn bản là đang lợi dụng việc công để báo thù riêng?

Đúng rồi, cô ta nghe nói đạo diễn Tề và đạo diễn Ôn quan hệ bất hòa, có phải đó là nguyên nhân giận chó đánh mèo ở trên người mình hay không?

Vừa nghĩ đến việc như thế, trong lòng Nguyễn Tinh không thoải mái.

Hai vị đạo diễn lớn ngấm ngấm tranh đấu gay gắt, lại kéo theo cả người vô tội, còn ở trước mắt nhiều người như vậy quát mắng mình, làm cho thể diện của Nguyễn Tinh bay đến nơi nào rồi?

“Đạo diễn, tôi không phục. Mỗi người mỗi sắc thái, diễn xuất cũng không giống nhau, ông đây là sĩ nhục diễn xuất của tôi.”

Đạo diễn Tề hừ lạnh trong đáy lòng, sớm biết được nữ ngôi sao này rất trêu cao, phía sau có đạo diễn Ôn, sao có thể đem ông ta đặt ở trong mắt!

“Đây là tác phẩm của tôi, cô là diễn viên chuyên nghiệp, lẽ nào ngay cả yêu cầu thấp nháp của tôi cũng không đạt được? Nếu thực sự làm không được, bằng không cô và Tiêu Tiêu đổi vai ngay bây giờ đi?”

Vai Thanh Nhã càng khó đối phó, và lại còn bị chỉ đạo võ thuật nghiêm khắc kia giày vò, Nguyễn Tinh tất nhiên không muốn.

“... Đạo diễn, xin cho tôi một cơ hội nữa.”

Đạo diễn Tề đau đầu, người này với người kia thật phiền phức, Nguyễn Tinh là dạng này, Tiêu Tiêu cũng vậy luôn!

“Cô nghỉ ngơi trước đi, Thanh Nhã cô tiếp tục! Lần này cô lại ngây ra mà quên mất lời thoại nữa, đợt sau sẽ lập tức thay đổi người, không cần đến nữa!”

Nguyễn Tinh đặc ý nhìn Tiêu Tiêu một cái, quả nhiên đạo diễn Tề vẫn còn xem trọng cô ta, làm áp lực nhưng căn bản cũng không nói lời gì quá nặng, cho dù mình không tốt cũng sẽ được giữ lại.

Tiếng tăm của cô ta, mặc kệ thế nào đều lớn hơn nhiều so với Tiêu Tiêu, đạo diễn sao lại cam lòng để cô ta rời khỏi?

So sánh những cái đó, Tiêu Tiêu vẫn là nguy hiểm hơn....

Hừ, cho dù Tiêu Tiêu bám víu vào người phía sau Ảnh đế, cũng chưa chắc lợi hại như mình!

Tiêu Tiêu trầm mặc, gạt đầu, nắm chặt trường kiếm trên tay, bước chậm đến bức rèm phía sau hậu trường.

Nguyễn Tinh thấy cô đi qua, lạnh lùng nói bên tai Tiêu Tiêu: “Bạn học cũ à, có cần tôi giúp cô nói tốt vài câu trước mặt đạo diễn để cho cô ở lại không?”

Tiêu Tiêu dừng bước, biểu cảm chuyển sang lạnh lùng, ánh mắt như mũi tên.

Nguyễn Tinh hoảng sợ, bị ánh mắt lạnh giá của cô hù dọa đến nổi lùi xuống hai bước, trừng mắt nói: “Thái độ này của cô là sao đây, hiếm khi tôi có lòng.....”

“Câm miệng!” Tiêu Tiêu lạnh lùng phun ra hai chữ, không để ý đến Nguyễn Tinh, cô xoay người rời đi.

Nguyễn Tinh, nghiêng răng nghiêng lợi, con nhóc này dám coi cô ta thấp bé....

Ngay sau đó, Nguyễn Tinh nhìn Tiêu Tiêu đứng ở trước cảnh được bố trí, dường như bình tĩnh chặn lại thanh kiếm muốn ra khỏi vỏ, giá lạnh cứng rắn, lúc này cô ta mới hiểu rõ cô đã hòa nhập vào trong nhân vật từ lâu.

Trong tích tắc khi đi ra khỏi phòng nghỉ, Tiêu Tiêu chính là Thanh Nhã, Thanh Nhã chính là Tiêu Tiêu, một sát thủ “vô huyết vô lệ”(không máu không nước mắt).

Nhìn nam chính tắm rửa, ánh mắt của nữ sát thủ không còn lộ ra vẻ si mê, mà là đông lạnh, giống như thợ săn đang chờ đợi con mồi lộ ra kẽ hở, chuyên tâm mà lạnh lùng, sắc đẹp trong mắt nàng không được giữ lại chút dấu vết nào.

Nam nhân khẽ động, chậm rãi đưa lưng về phía Thanh Nhã cúi đầu múc nước.

Cơ hội tốt!

P phía sau lưng không có cánh cửa nào mở, đúng là thời cơ ám sát tốt nhất, Thanh Nhã sao lại có thể bỏ qua?

Trong nháy mắt cô rút ra đoản kiếm trên lưng, không chút do dự phi thân xông đến.

Đáng tiếc nam nhân sớm đã có chuẩn bị, chỉ là dụ rấn ra khỏi hang!

Cánh tay dài duỗi ra dễ dàng bắt lấy Thanh Nhã, ném cô vào trong thùng tắm.

Hai tay Thanh Nhã bị hấn trói ở phía sau người, đoản kiếm lại vất ngang trên cổ nàng, không thể cứu vãn, người thua làm giặc, ánh mắt của nàng vẫn bình tĩnh như trước, giống như đã sớm đoán được ngày này.

Thân là sát thủ, chung qui sẽ có một ngày thất thủ, Thanh Nhã cũng không có xót xa và ân hận, càng không có sợ hãi và tuyệt vọng, dù có cũng chỉ là giải thoát.... và sự tán thưởng thần nhiên....

Nam nhân này vậy mà có thể dùng một tay bắt mình, Thanh Nhã không thể không bội phục. Người trên giang hồ có thể làm được như vậy, tuyệt đối sẽ không vượt quá năm người!

“Cắt _____” Đạo diễn Tề lộ ra cái dáng vẻ tươi cười nhợt nhạt, với một cảnh này tương đối hài lòng: “Đúng vậy, Thanh Nhã làm rất tốt, đi nghỉ ngơi trước đi, chuẩn bị cảnh tiếp theo.”

“Vâng.” Tiêu Tiêu còn chưa đi ra từ trong nhân vật Thanh Nhã, tiếng trả lời lạnh như băng, mặt không chút biểu cảm mà từ thùng tắm ra ngoài

Chẳng qua là, gương mặt của cô từ từ đỏ lên.

Vừa rồi, cô cùng Chung Thụy mặt đối mặt găt gao nằm cùng một chỗ, quần áo ướt đầm sau đó càng trở nên mỏng hơn, đến nỗi có thể nhạy cảm mà cảm nhận được tim đập cùng cơ ngực rắn chắc của anh ta.

Ở trong nhân vật thì không có cảm giác gì, nhưng vừa mới đi ra, Tiêu Tiêu lại cảm thấy ngượng ngùng.

“Hắt xì hơi...” mới đi được vài bước, cô toàn thân ướt đầm bị gió lạnh thổi qua, nhin không được đánh một cái hắt hơi.

Đầu vai được người ta phủ thêm một cái khăn tắm lớn, phía sau truyền đến tiếng nói lười biếng của Chung Thụy: “Chậm quá, muốn mình bị cảm sao?”

Tiêu Tiêu quấn chặt khăn tắm, lờm Chung Thụy chỉ mặc quần đùi bơi ở phía sau. Trên khăn tắm còn vương mùi nước hoa thường ngày của anh ta, cô có chút do dự có nên trả lại cho Chung Thụy hay không, để tránh thân trên trần trụi sẽ làm cho anh ta cảm lạnh mất.

Chung Thụy nhìn ra sự ngập ngừng của cô, không khỏi nở nụ cười: “Thế nào, muốn cùng tôi xài chung một cái khăn tắm sao?”

Tiêu Tiêu ngẩn ra, nghĩ tới lúc hai người cùng quấn trong chiếc khăn tắm, phải sít sao dựa sát vào nhau, cô lắc đầu ngay lập tức, bước nhỏ chạy đến phòng nghỉ thay ra bộ quần áo ướt sũng.

Tiêu Tiêu mới vừa đi ra, lại nghe thấy tiếng của đạo diễn Tề đang lên án Nguyễn Tinh mạnh mẽ, khoe miệng cô khế nhếch, nở nụ cười hơi ác ý.

Nguyễn Tinh cũng có ngày hôm nay, mấy năm xao nhãng việc diễn xuất, hiện tại rốt cuộc cũng nếm phải vị đắng chứ?

Từ góc độ của Tiêu Tiêu, còn có thể nhìn thấy trong mắt Nguyễn Tinh tràn ngập lửa giận, nhưng lại mang bộ dạng giận mà không dám nói gì, rất hiếm thấy.

Đạo diễn Tề lại có thể làm cho vị tiểu thư cao ngạo này chịu thua? Hay là nói Nguyễn Tinh còn có chiều chờ đạo diễn ở phía sau?

Với tính cách có thù tất báo của Nguyễn Tinh! Người này thật có khả năng sẽ làm như vậy.

Tiêu Tiêu vốn là muốn xem một chút Thanh Trà của Nguyễn Tinh diễn cùng với Chung Thụy, xem ra Nguyễn Tinh hoàn toàn không vượt qua cửa ải này được. Đạo diễn Tề thở gấp mà dằn lại cơn tức, cho cô ta lời khuyên về vai diễn, về phần Nguyễn Tinh tiếp thu được bao nhiêu cũng không biết được...

Cô nhếch môi cảm thấy không có gì thú vị, đang nghĩ có nên quay trở về phòng nghỉ hay không, liền thấy trợ lý cầm điện thoại đến cho đạo diễn Tề.

Hồi lâu, chỉ thấy vẻ mặt không vui của đạo diễn Tề.

“Anh nói cái gì? Tôi không đồng ý...”

“Đã hiểu!”

Đạo diễn Tề ngắt điện thoại, vẫy tay bảo mọi người tập hợp.

“Tuyên bố với mọi người một việc, công ty đã quyết định đêm mai vào khung giờ vàng sẽ bắt đầu công chiếu bộ phim truyền hình này.”

Trong phim trường nổi lên một trận xôn xao, công ty lại làm trận chiến đột kích như vậy, phim truyền hình còn chưa quay xong, giai đoạn tuyên truyền còn chưa hoàn thành đúng thời hạn, thì vội vã công chiếu..... Lẽ nào còn có ân tình gì?

Đạo diễn Tề thở dài, ra hiệu bảo bọn họ im lặng: “Bộ phim truyền hình vốn đang được chiếu tạm thời bị cấm, chúng ta vừa vận là tiết mục phát sóng tiếp theo, chỉ có thể sắp xếp như vậy!”

Cũng may chính lí của mười tập đầu cũng đã sắp hoàn thành xong! Nếu không đạo diễn Tề kiên quyết sẽ không đồng ý để bọn họ làm xằng làm bậy! Tuy nhiên, điều này không phải là chuẩn bị hủy hoại danh tiếng của đạo diễn Tề sao?

“Tiến độ bị xáo trộn rồi, chúng ta phải nhanh chóng quay xong nửa đoạn sau.”

Đến lúc chiếu phim, áp lực của đạo diễn và diễn viên lập tức gia tăng, tiến độ không thể tiếp tục kéo dài nữa, bọn họ chỉ có thể tăng tốc hoàn thành lại còn phải bảo đảm chất lượng...

Ánh mắt của đạo diễn Tề quét về phía Nguyễn Tinh, hơi hơi nhăn mày: “Thanh Trà tiếp tục, chừng nào cô quay xong cảnh này thì đêm nay chúng ta mới kết thúc công việc!”

Nguyễn Tinh vẻ mặt không còn chút máu, Angel lại càng đen: Ngày mai, buổi chiều có một chương trình truyền hình, Nguyễn Tinh lại phải lên sân khấu. Đêm nay nếu như quay không xong, phải sắp xếp thế nào đây?

“Đạo diễn Tề...” Angel làm ra dáng vẻ tươi cười muốn cầu xin, bị đạo diễn Tề không lưu tình mà phát tay cắt ngang.

“Trừ phi cô ta không muốn vai này, bằng không đêm nay phải quay xong cảnh này.”

Nói đến đây, Angel cũng không giúp Nguyễn Tinh tranh thủ thời gian được, chỉ cầu nguyện cô ta mau chóng đem cảnh này quay xong.

“Cắt...”

“Dừng!”

“Làm lại một lần nữa”

“Không được, làm lại!”

“Cắt, cắt, cắt...”

Đạo diễn Tề nhìn mặt đồng hồ, đã 3 giờ sáng rồi, rõ ràng là phải làm suốt đêm, nhưng một cảnh này vẫn không qua được.

Trợ lý vội vàng tiến lên trang điểm lại, lớp phấn dày trên mặt Nguyễn Tinh, cũng không che giấu được vẻ tiều tụy của cô ta.

Vào nghề được năm năm, ngoại trừ mới vừa bắt đầu vài tháng, sau đó con đường ngôi sao của cô ta cũng khá thuận lợi, có khi nào bị làm khó dễ đến mức nửa đêm nửa hôm còn không có thời gian ngủ?

Đạo diễn Tề căn bản là nhắm vào cô ta, nếu không thì sao vẫn không để cho cô ta qua được màn này?

Nguyễn Tinh cau mày, một cảnh này cô ta rõ ràng đã rất chăm chú, sao mà từ đầu đến cuối vẫn không qua được?

Chung Thụy không có thời gian cùng Nguyễn Tinh NG như vậy, từ sớm đã ở một bên ngồi nghỉ ngơi trên ghế dựa.

Anh uống một ngụm trà đậm, một đêm không ngủ, trên mặt mày may không thấy một chút tiều tụy nào.

Quả nhiên là tố chất trời sinh nên làm nghề này.....

Tiêu Tiêu sờ sờ mặt mình, cảm thấy khi cô quay về nhất định phải đắp một cái mặt nạ, để tránh kém hơn Chung Thụy.

“Nhìn ra được điều gì rồi?” Chung Thụy ngồi sát lại gần Tiêu Tiêu thấp giọng mở miệng.

Tiêu Tiêu sững sốt, thấy anh nghiêng người nhích lại gần, gần như là kề sát lỗ tai mình mà nói vậy. Cô không khỏi xê dịch ra ngoài một chút, cũng theo đó nhỏ giọng nói: “Hình tượng của Thanh Trà rất phù hợp với Nguyễn Tinh, tính tình cũng tương tự, tôi nghĩ cái cô ta thiếu chính là ánh mắt.”

Chung Thụy khẽ gật đầu, diễn xuất của Nguyễn Tinh cũng có gì đáng ngại, bất kể tính tình bản thân cùng giọng tay nhắc chân cũng không có vấn đề gì, đáng tiếc trong cặp mắt kia lại thiếu mất vẻ thu hút.

Nhất là theo thời gian qua đi, trong con mắt kia sự phẫn hận cùng không cam lòng càng ngày càng dữ dội, cùng với Thanh Trà cách càng ngày càng xa.

“Tiền bối Chung không định đi giúp cô ấy một chút sao?” Tiêu Tiêu ngậm ống hút, uống trà sữa. Nếu mà Chung Thụy không mở miệng để Nguyễn Tinh bị ép buộc làm đi làm lại nhiều lần, đoán chừng đến ngày mai cô ta cũng chưa quay xong.

Lẽ nào bọn họ cũng phải ở trong phim trường dây dưa theo nữa?

Chung Thụy nắm tay của Tiêu Tiêu, nghiêng đầu, khoe miệng cong lên, trong mắt ý cười dào dạt: “Cô ta không phải là em, vì sao tôi phải giúp cô ta?”

Tay của Tiêu Tiêu rất nhỏ, không giống các ngôi sao nữ bình thường, thon dài xinh xắn, móng tay cũng không có trang trí gì, trắng nõn lại có chút thịt, cảm êm êm rất thoải mái.

Tiêu Tiêu bị anh làm cho hoảng sợ, vội vàng nhìn lướt qua tứ phía, may là hai người bọn họ ở trong góc tối, hầu hết lực chú ý đều ở cảnh bố trí bên kia, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, trừng Chung Thụy một cái: “Tiền bối, ở nơi đông người không nên lời kéo như vậy!”

Cô muốn rút tay về, lại bị Chung Thụy cầm chặt!

“Chỉ có hai người chúng ta ở chỗ này, tại sao không lời kéo được?”

Tiêu Tiêu cứng lại, nhất thời bị ghen đến nỗi không nói ra lời!

“Cảnh ban này, em biểu hiện rất khá, đã từng nhìn qua rồi sao? (ý anh Thụy là chị Tiêu nhìn cảnh nam tắm lần nào chưa ấy) Chung Thụy thấy cô tức giận mà rút tay về, vô tình nhú mày, ý cười trong mắt anh càng sâu.

“Không có,” Tiêu Tiêu nghi ngờ mà nhìn anh ta chăm chú, cảnh mới này có cái gì sao?

Dù sao cô vẫn cảm thấy trong câu nói của Chung Thụy có hàm ý gì đó, làm cho cả người cô nổi da gà đều dựng thẳng lên.

Chung Thụy chậm rãi đứng lên, bóng dáng to lớn đưa lưng về phía ánh sáng nên nhìn không rõ nét mặt : “Nhu vậy, chờ đến lúc được chiếu ra, nhìn kỹ một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Một Chút Khó Khăn Nho Nhỏ

Phản diện của Tiêu Tiêu là do thất thủ mà bị bắt, sau đó bị nhốt vào địa lao, thừa cơ chạy trốn đi, nhưng tạm thời chưa được. Cô thông thả ung dung nằm ỏ trên sofa trong nhà, cầm một bao khoai tây chiên ngồi trước TV đợi cảnh mình xuất hiện.

Mấy ngày nay, Nguyễn Tình bị giáo huấn đến quá sức, đêm đó sắp đến lúc hùng đông mới miễn cưỡng qua một cảnh. Về mặt cô ta tiều tụy, sự phẫn nộ trong mắt làm sao cũng không che giấu được, cô ta thờ hồng học mà vội vã đi theo Angel chạy tới trường quay tiếp theo.

Thật không may, phân đoạn phim của Thanh Trà hơn Thanh Nhã vài cảnh, Nguyễn Tình vẫn còn phải chịu đựng dài dài.

Khi bộ phim truyền hình cổ trang này được phát ra, như trong dự kiến được hoan nghênh rất nồng nhiệt . Nguyên nhân trong đó, không khó để nghĩ ra, đó là có Chung Thụy, việc Ảnh đế tham gia diễn xuất, chính là bảo chứng thu được tỉ suất người xem tốt nhất.

Tiêu Tiêu ngâm khoai tây chiên đầy miệng, một tay bưng đồ uống lạnh, một mặt thưởng thức Chung Thụy biểu diễn. Giờ tay nhắc chân hoàn toàn là dáng vẻ của công tử giàu sang, may mắn không thấy một chút tận lực nào, giống như anh không phải là vị công tử hiểm độc chịu đựng đau khổ để báo thù, chẳng qua cái người đời không biết đó là sự đau khổ của thiếu gia mà thôi.

Cho dù loại kịch bản hoàng tử báo thù này bình thường lại phổ biến, nhưng Chung Thụy vẫn thể hiện ra mặt tốt nhất, quả nhiên là diễn viên có thực lực, khó trách ngại vàng Ảnh đế vẫn thuộc về anh ta ba năm liên tục.

Nghĩ tới Chung Thụy đặc biệt bảo cô xem cảnh của ngày đó, Tiêu Tiêu bắt đầu buồn bực.

Chẳng lẽ cảnh kia, cô thể hiện vẫn còn thiếu một chút trình độ cho nên Chung Thụy mới bảo cô khi trở về nhìn kỹ một chút?

Tiêu Tiêu nghĩ mãi không xong, nhưng Chung Thụy vốn không chịu chính miệng nói cho cô biết, lòng hiếu kì của cô nổi lên, làm cho trong lòng cô ngửa ngửa, bứt rứt vài ngày, rốt cuộc cũng đã đợi được đêm nay công chiếu, đã sớm đợi không được nữa...

Tới rồi...

Ánh mắt nữ sát thủ chứa sát ý, ần nấp ở góc sương phòng, chờ đợi thời cơ ra tay.

Tiêu Tiêu uống một ngụm nước giải khát đông lạnh, cô vô cùng hài lòng với biểu hiện của chính mình. Diễn xuất lần này được cải thiện rất nhiều, chỗ thiếu sót lúc trước rõ ràng ít hơn, làm cho hình tượng nữ sát thủ lạnh lùng tương đối xuất sắc.

Đến lúc nữ sát thủ sẩy tay bị bắt, bị thiếu gia ném vào trong thùng tắm phía sau...

Tiêu Tiêu thiếu chút nữa đem đồ uống lạnh trong miệng phun ra ngoài, sặc đến nơi, ho khan dữ dội, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn màn hình TV, về mặt bị phần.

Sau khi cô ngã vào thùng tắm, y phục đen trên người bị ướt nhẹp, hoàn toàn dính trên người, làm cho những đường cong đẹp đẽ của mình hoàn toàn lộ ra ngoài.

Nhưng bởi vì cánh tay bị Chung Thụy khóa ở sau người, hai người lại dính sát cùng một chỗ vào nhau, bầu ngực mềm mại của cô đề lên phần ngực trần của Chung Thụy, thấy thế nào thì mờ ám thế đấy.

Đầu tóc cũng ẩm ướt, một bó tóc đen nhỏ dính trên gò má cạnh khoé miệng. Trong studio ánh sáng chiếu xuống hai gò má trắng nõn, càng tôn lên mái

tóc đen tuyền, rực rỡ đối lập, cư nhiên toát ra một chút hương vị ngọt ngào.

Ánh mắt lạnh lùng, hai mắt nhắm lại, con ngươi đen láy như ngọn sóng dập dềnh. Mỗi đoá mọng khẽ nhếch, mơ hồ lộ ra hàm răng trắng bóng cùng chiếc lưỡi đình hương hồng nhạt __ một bức tranh mỹ nữ tằm thật đẹp.

Tieu Tieu lần đầu tiên phát hiện, hóa ra khuôn mặt của cô khi nhìn nghiêng dịu dàng như vậy, lại có thể lộ ra một diện mạo quyến rũ câu dẫn người tới vậy.

Mặc dù đang ở bên cạnh mỹ nam, nhưng cô vẫn rất bất mãn, có điều chính mình nhìn không được có chút then thùng.

Thân thể ướt át gì gì đó. Quả thật đủ cảm dỗ!

Tieu Tieu đã nghĩ đến, sau khi cảnh này được chiếu ra, sẽ gây nên sự chấn động rất lớn.

Chung Thụy muốn chính cô xem, chẳng lẽ chính là bức tranh xinh đẹp tuấn nam mỹ nữ cùng nhau tắm sao?

Tieu Tieu còn chưa có cảm thán xong, di động của cô cũng sắp bị người ta gọi đến vỡ tung.

Các phóng viên giải trí cùng người phụ trách chương trình điện ảnh và truyền hình đều liên tục gọi tới không dứt, điều hỏi tiến trình gần đây của cô, có thể gia nhập vào hàng ngũ của bọn họ hay không.

Có thể được hoan nghênh như vậy, làm cho Tieu Tieu quả thực “thụ sủng nhược kinh”.

Quả nhiên con người là dựa vào ăn mặc, còn nữ ngôi sao chẳng những dựa vào khuôn mặt, còn phải dựa vào thủ đoạn.

Một màn thân thể ướt át xuất hiện, quả thực là khiến người ta phạm tội!

Khuôn mặt lạnh như băng đối lập với dáng người nóng bỏng, sự chênh lệch mãnh liệt đánh vào thị giác ngược lại càng hấp dẫn người khác!

Tieu Tieu bị tiếng chuông di động làm cho phiền không chịu nổi, cô thuận tay gọi cho người đại diện mới giúp đỡ cô ấy xử lý, sau đó cô tắt đi điện thoại di động!

Nhưng mà trước lúc tắt di động, cô nhìn không được muốn gửi tin nhắn hỏi Chung Thụy, đây chính là thứ mà anh ta muốn cô thấy sao?

Tiếc là đến lúc Tieu Tieu soạn xong tin nhắn thì cô lại do dự.

Chính mình đã thấy toàn bộ kết quả, còn có ý hỏi tới làm cái gì?

Công ty mới vừa cử cho Tieu Tieu một người đại diện, là người mới. Gặp gỡ truyền thông, cùng vô số việc linh tinh hoàn toàn lúng ta lúng túng, tay chân luống cuống, căn bản không đối phó được.

Star Entertainment không nghĩ đến thời hạn cuối cùng của hợp đồng là một tháng. Năm năm đến đây Tieu Tieu hoàn toàn không có tiếng tăm gì, lại thay đổi bản chất, họ lập tức thay đổi thái độ ban đầu, cử cho Tieu Tieu một người đại diện, trong nghề được mệnh danh là “gold medal”, A Sâm.

A Sâm chỉ dẫn dắt một số ít tài năng mới. Nhưng hiện tại họ đã trở thành siêu sao, Tieu Tieu thực sự có chút thụ sủng nhược kinh.

Người đại diện mới A Sâm, tính tình khôn khéo, năng lực siêu phàm, trong nháy mắt liền đem những hợp đồng rối loạn sắp xếp lại xong xuôi, vì thực lực của Tieu Tieu mà làm, chọn được vài cái không tệ.

Về phần tham gia kịch bản mới, tạm thời bị hoãn lại.

Vì thế Tieu Tieu tỏ vẻ bất mãn với A Sâm.

“Vừa khéo thừa dịp bộ phim truyền hình này phát sóng trực tiếp, tôi tham gia diễn một bộ phim truyền hình khác, không phải có thể nhanh chóng nâng cao sự nổi tiếng à?” Tieu Tieu khó có thể tin, A Sâm vậy mà bỏ qua cơ hội lần này. Tiếp theo cô còn không biết có thể ở lại Star Entertainment hay không, cần phải nắm chắc thời cơ liều mạng một lần.

Quan điểm của A Sâm khác với cô, hiểu được sự vội vàng của Tieu Tieu, anh ta cười lắc đầu: “Giai đoạn hiện tại của cô cần nhất chính là sự vững chắc, tham gia diễn xuất kịch bản khác tuy rằng có thể làm cho cô tăng tỷ lệ xuất hiện trước màn ảnh, nhưng mà cũng rất có thể làm cho giá trị của cô hạ xuống.”

Anh ta là đánh vào kế hoạch lâu dài, nếu chỉ cần lợi dụng bộ phim cổ trang này đem Tieu Tieu đẩy đi lên, sau đó không bao lâu cô bị những công việc khác rối rắm làm cho tác phong xuống thấp mà đánh mất, vậy thực sự là mất nhiều hơn được.

Tieu Tieu nghĩ nghĩ, cảm thấy A Sâm phân tích rất đúng, anh ta lại là người đại diện có kinh nghiệm lão làng, cô liền nghe lời không nói thêm gì nữa.

Nhưng mà về mặt tâm lý, đối với việc không thể lập tức nâng cao tên tuổi, đứng ở trước mặt Nguyễn Tinh, cô có chút không cam lòng.

“Đây là cái gì?” Tiêu Tiêu kinh ngạc khi thấy trợ lý của đạo diễn Tề đem kịch bản qua đây, không khỏi sửng sốt, liền kịch lại sửa lại kịch bản sao?

Rõ ràng nghe nói đạo diễn Tề không phải người kén cá chọn canh, hơn nữa rất ít khi sửa lại kịch bản trong quá trình quay phim, sao lần này lại sửa đổi thường xuyên?

Trợ lý làm tròn bốn phần mà giải thích: “Thanh Nhã nhận được sự khen ngợi, trong kịch bản tăng thêm phân đoạn phim của Thanh Nhã, chỉ tăng thêm hai cảnh thôi.”

Tiêu Tiêu tiện tay lật hai trang, nhíu mày cười: “Được, tôi đã biết, thật phiền chị đặc biệt mang qua đây!”

Trợ lý vội vàng xua tay, cười khiêm tốn. Tiếng tăm của Tiêu Tiêu bởi vì bộ phim này mà tăng cao, về sau nói không chừng giá trị của bản thân sẽ như bão táp cuồng phong, cô hiện tại phải cẩn thận lắm rồi.

Cô vui vẻ, không ngờ đạo diễn Tề tăng thêm phân diễn cho mình, đây là thừa nhận diễn xuất của cô.

Mặt khác phân diễn của Thanh Trà nhất định giảm bớt, trước kia có một cảnh thậm chí đã chuyển cho Thanh Nhã.

Lời giải thích là do diễn xuất của Nguyễn Tinh không đạt được yêu cầu của đạo diễn Tề, đạo diễn lại không thể trực tiếp làm mất mặt người do đạo diễn Ôn tiến cử. Cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, đem phân diễn xuất của cô ta giảm bớt, nhưng dù sao cũng coi là lộ mặt diễn trong phim.

Tiêu Tiêu thật muốn nhìn xem vẻ mặt của Nguyễn Tinh khi nhận được kịch bản mới, nhất định rất đặc sắc.

Đáng tiếc, tính tình của Nguyễn Tinh trong ngoài không đồng nhất. Nhất định ở nhà điên cuồng bão nổi, nhưng khi ra cửa lại cười mỉm chi mà giả bộ đến thật là hoàn mỹ.

Nói cho cùng, có thể được đạo diễn Tề khen ngợi, mà còn cho Nguyễn Tinh một chút thất bại, Tiêu Tiêu vẫn rất thỏa mãn.

Nhưng mà, Tiêu Tiêu đoán đúng khởi đầu, nhưng không đoán được kết quả này.

Đợi đến lúc A Sâm cau mày tìm đến cô, không khỏi có chút mơ hồ.

“Anh nói họp đồng trước đó đã bị bỏ rồi?”

“Đúng, đối phương vi phạm họp đồng, rất chủ động bồi thường.” A Sâm rất hiểu rõ quy tắc trong giới, dễ thấy Tiêu Tiêu là bị người chèn ép.

Hơn nữa, việc người này làm rất rõ ràng, nhất định là hướng về phía Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu sửng sốt, một lúc mới khôi phục lại tinh thần, vẻ mặt rất bình tĩnh. Cô không phải người mới tiến vào giới, sẽ vì loại chuyện này mà giận dữ hoặc khóe léo não động.

Bất kể như thế nào, chỉ là nữ ngôi sao hạng ba lại không có người đứng sau, cô trải qua những chuyện như vậy đã là bình thường như ăn cơm bữa: “Những họp đồng này là gì?”

A Sâm đối với sự lạnh nhạt của cô trái lại rất hài lòng, nếu Tiêu Tiêu tranh cãi kịch liệt, anh ta nói không chừng sẽ hướng công ty lập tức từ bỏ vị trí người đại diện.

Một diễn viên không thể thiếu, chính là phần trăm tính này, bằng không về sau làm sao có thể làm việc lớn được, đối mặt với sự khó khăn cùng thách thức lớn hơn nữa?

“Hai cái quảng cáo, một chương trình truyền hình.”

Đây là do A Sâm chọn lựa cẩn thận ra, một cái là quay quảng cáo thức uống với tiểu sinh trẻ tuổi hiện nay, một cái là làm người phát ngôn hình ảnh cho một khách sạn năm sao cạnh biển, cuối cùng chính là chương trình tương tác nổi tiếng trong giới.

Chỉ tiếc, bị người khác nhúng tay vào, ba họp đồng đều không còn.

“Còn có thể lựa được cái nào khác không?” Tiêu Tiêu nhăn mày, trong lòng có chút không thoải mái, là ai tổn công gây khó khăn cho mình chứ?

“Những cái khác tôi đã xem qua, không phải sự lựa chọn cần thiết” Ý tứ của A Sâm đã rất rõ ràng, những họp đồng làm con người giảm giá trị nhất định sẽ không nhận.

Tiêu Tiêu gật đầu, nắm chặt kịch bản trong tay: “Vậy chờ bộ phim này quay xong, rồi hãy tính tiếp.”

Cô hiện tại, cũng chỉ có thể như thế thôi.

A Sâm trầm mặc một lúc, ngập ngừng mở miệng: “Thực ra, tôi có một ý tưởng lớn mật.”

Tiêu Tiêu nhìn về phía anh ta, đối với đề nghị của anh rất coi trọng.

“Tôi nghe nói ca khúc cuối của bộ phim này vẫn chưa hoàn thành, tạm thời là dự định tìm Chung Thụy đến biểu diễn, nam nữ song ca, còn thiếu một nữ ca sĩ...”

“Đùa giỡn cái gì vậy!” Tiêu Tiêu thấp giọng cắt ngang lời nói của A Sâm, cô ngoại trừ diễn xuất, cho tới bây giờ chưa hát qua ca khúc nào, bây giờ muốn mình đi hát ca khúc OST (nhạc phim), không phải là lãng phí thảo luận đêm sao?

Trong giới, có bao nhiêu nữ ngôi sao ca nhạc, có thực lực thành danh cũng rất nhiều, muốn cùng Chung Thụy hát song ca nhiều không đếm xuể, bản thân cô chỉ là nữ ngôi sao hạng ba nhỏ nhỏ đột nhiên đi hát, không phải là làm ầu sao?

Tiêu Tiêu chỉ mới nghĩ, liền cho rằng là chuyện hoàn toàn không thể.

“Không thử, làm sao cô biết được?” A Sâm vẫn là đoán trước được phản ứng của cô, âm thanh vẫn bình tĩnh như trước

Tiêu Tiêu lắc đầu, càng nghĩ càng cảm thấy đề nghị của A Sâm đúng là ôi thôi.

“Chỉ cần một cửa là đạo diễn Tề, tôi đã không qua được rồi.”

Với sự nghiêm túc và cầu kỳ của đạo diễn Tề, Tiêu Tiêu từ nữ diễn viên trở thành người hát ca khúc cuối phim, thực sự là khó hơn lên trời.

“Nghe nói quan hệ giữa cô và Chung Thụy không tệ, hay là thông qua anh ta nói với đạo diễn Tề một chút...”

A Sâm vừa mới mở miệng, Tiêu Tiêu đã nhú mồm ngắt lời anh ta: “Anh từ đâu nghe nói tôi và tiền bối Chung có quan hệ tốt? Tuy rằng vai diễn Thanh Nhã này là do tiền bối đề nghị, nhưng động cơ của anh ta với điều anh nghĩ không giống nhau.”

“Chung Thụy tranh thủ vai diễn cho cô, ở trong phim có chút chiếu cố cô, là người đều có thể trông thấy... Cô nói không giống là không giống thế nào?” A Sâm không tiếp xúc nhiều với Chung Thụy, cũng biết vị Ảnh đế này không phải là người với ai cũng hòa nhã dễ gần.

Có thể đối với Tiêu Tiêu như thế, đã làm cho A Sâm kinh ngạc.

Nhưng mà Tiêu Tiêu lại phủ nhận, làm cho A Sâm càng cảm thấy khó tin.

Có lẽ, giữa hai người này có chút chuyện gì đó, người đại diện là anh ta lại không biết được?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thủ Đoạn Của Ảnh Đế

Tiêu Tiêu nghĩ tới nghĩ lui, ở trong giới giải trí có thể chèn ép mình như vậy có lẽ không vượt quá vài người. Dù sao cô chỉ là một nữ diễn viên hạng ba, bình thường tiếng nói thấp bé lại không có tiếng tăm gì, người có thể đắc tội rất ít.

Bây ngón tay ra tính toán, trừ bỏ Nguyễn Tinh thì không lựa được người thứ hai.

Nhưng mà sau khi cô thăm dò, kết quả lại ngoài dự đoán của mình.

Bộ quảng cáo nọ cùng với tiểu sinh trẻ tuổi, nữ diễn viên được thay cũng không phải Nguyễn Tinh. Tiêu Tiêu cho là quảng cáo nhỏ như vậy, Nguyễn Tinh còn chướng mắt, từ chối là rất bình thường.

Nhưng mà làm người phát ngôn cho khách sạn năm sao trên bờ biển kia, chi phí phát ngôn xa xỉ, người được thay thế vẫn không phải Nguyễn Tinh. Mà cái chương trình tương tác có tiếng ở đài truyền hình, vẫn không có mặt của Nguyễn Tinh. Tiêu Tiêu phát giác có điều không ổn sắp xảy ra.

Nguyễn Tinh không giống như người có thể chịu thiệt, đem một miếng thịt mỡ chấp tay tặng cho nữ ngôi sao khác, hoàn toàn không giống tác phong của vị bạn học lòng dạ hẹp hòi này.

Có lẽ cô đã đoán sai, oan uổng cho người bạn cùng lớp của mình, Nguyễn Tinh cũng không phải là người phía sau bức màn?

Ba ngôi sao nữ được thay vào hoàn toàn không có điểm nào giống nhau, có nữ ngôi sao hạng hai tương đối nổi danh, cũng có nữ ca sĩ đang bắt đầu xuống dốc, còn có nữ ngôi sao nhỏ nhỏ mới vừa vào nghề, nhìn thấy thì không giống như là cùng một người làm...

Tiêu Tiêu buồn bực, vui đầu cố gắng suy nghĩ mấy ngày, rồi dứt khoát ném qua một bên.

Dù sao không phải của cô đến cuối cùng cũng không phải là của cô, hi vọng càng nhiều chẳng qua làm tăng thêm buồn rầu mà thôi.

Nhưng mà chờ A Sâm tốn hết công sức nghe được tin tức nói cho cô thì Tiêu Tiêu không thể tưởng tượng nổi mà trừng lớn mắt, dứt khoát cho rằng chính mình nghe lầm.

“Anh nói cái gì? Anh nói tất cả các hợp đồng của tôi bị đổi đi, người nhúng tay là... tiền bối Chung?”

Lúc mới nghe nói A Sâm cũng hoàn toàn sững sốt, anh ta vẫn tưởng là quan hệ của Tiêu Tiêu và Chung Thụy không tồi, thậm chí có loại tình cảm mờ ám ở bên trong. Còn nói lợi dụng phần như có như không mờ ám này, Tiêu Tiêu có thể dựa vào Chung Thụy đi lên.

Chỉ mới bàn tính còn chưa có nổ súng thì đã bị một tay Chung Thụy đập chết rồi.

Có lẽ Chung Thụy đã sớm biết sẽ gặp phải tình trạng như vậy, dứt khoát tiền hạ thủ vì cường?

“Gần đây cô có cùng Chung Thụy cãi nhau, ồn ào mâu thuẫn gì không?” A Sâm suy nghĩ một chút, trừ bỏ việc này có khả năng, cũng không thể nghĩ được việc nào khác.

Tiêu Tiêu mờ mịt mà lắc đầu, cô ngoại trừ ở phim trường, ở nơi khác căn bản chưa thấy qua Chung Thụy, ngay cả gặp mặt cũng không có, làm sao mà ồn ào mâu thuẫn, làm sao cãi nhau được?

Hơn nữa với tính cách của Chung Thụy, bọn họ muốn âm ỉ lên cũng rất khó.

A Sâm nhìn vẻ mặt của cô không giống như có điều giấu diếm, trong lòng anh ta len lén thở dài. Vốn tưởng rằng Tiêu Tiêu là một khối đá ngọc, đang chờ đánh bóng tỏa sáng, tiền đồ vô hạn, ai ngờ vừa mới bắt đầu đã bị người ta ở giữa làm khó dễ, kéo xuống ngựa.

Không thể không nói, được Chung Thụy khen ngợi là chuyện tốt, nhưng bị anh ta nhìn trộm thì không nhất định là chuyện tốt.

Tiêu Tiêu trông lòng vừa phần nộ vừa khổ sở, Chung Thụy hao tâm tổn trí làm cho cô ở lại trong đoàn làm phim, lại để tâm cắt nhắc mình, hiện tại lại nhúng tay cản trở con đường ngôi sao của cô.

Thay đổi thất thường, rốt cuộc là vì cái gì?

Đột nhiên trong lúc đó, Tiêu Tiêu cảm thấy trong ngực có một trận lạnh lẽo, cô nhớ tới lời nói của Chung Thụy đêm hôm đó ở trong đình viện của câu lạc bộ cao cấp.

Cô âm thầm đã là người của Chung Thụy, lại từ đầu tới cuối không có trả giá cái gì.

Cho nên Chung Thụy định cho Tiêu Tiêu biết tay một chút, để cô hiểu rõ ai mới là chúa tể của cô sao?

Ngực Tiêu Tiêu đau xót, chậm rãi nhắm mắt lại rồi thở ra thật dài.

“Tôi sẽ tìm tiền bối nói chuyện, xem rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở chỗ nào!”

A Sâm thấy sắc mặt của cô một lúc trắng một lúc xanh, vẻ mặt phần nộ, thống khổ, bất đắc dĩ, khổ sở chọt lóe lên rồi qua đi, rõ ràng chuyện này so với trong tưởng tượng của anh ta còn muốn phức tạp hơn.

Nhưng mà nữ ngôi sao anh ta phải dẫn dắt này, dường như không định đem chân tướng nói cho mình.

A Sâm nhàu mày, quả nhiên quan hệ giữa Chung Thụy cùng Tiêu Tiêu vô cùng không đơn giản...

“Cát__” Đạo diễn Tề cau mày đến nỗi sắp thất lại, ông ta thật sự là xui xẻo mới tiếp nhận bộ phim này. Mới đầu là tuyển diễn viên xuất hiện vấn đề, sau đó vai diễn thay đổi người, vai diễn một phân thành hai, lại cứ bị Nguyễn Tình gây sức ép vài ngày, cuối cùng không thể không sửa lại kịch bản.

Bây giờ vốn xem trọng Tiêu Tiêu, nhưng tư tưởng của cô lại không tập trung, liên tục bị 4 lần NG, đạo diễn Tề làm sao có thể không nổi cáu?

Nếu không phải phát sóng đồng bộ, thì ông ta còn có thể từ từ không nóng vội.

Nhưng mà hiện tại bộ phim còn công chiếu vào giờ vàng, để không hủy đi chiều dài vàng của mình, đạo diễn Tề cho dù không ăn không ngủ cũng phải đem bộ phim này quay cho ngon lành.

Đáng ghét, một người hai người cũng chẳng yên ổn, liên tiếp tra tấn ông ta!

“Khí thế của nữ sát thủ đi đâu rồi? Một bộ đáng không tình ngủ, cô có muốn tiếp tục quay hình hay không?” Đạo diễn Tề ném kịch bản trên mặt đất, tức giận đến nỗi râu đều muốn dựng đứng thẳng dậy.

“Thực xin lỗi, đạo diễn.” Tiêu Tiêu cúi đầu, lập tức nhỏ giọng xin lỗi.

Chuyện Chung Thụy nhúng tay vào hợp đồng làm cho cô tinh thần không yên, nhất là diễn cùng Chung Thụy, trong lòng có việc thì lại càng không có tâm trạng nào, khó trách đạo diễn Tề lại giáo huấn mình...

Nói đến cùng, định lực* của cô vẫn không đủ. Nhìn Chung Thụy một bộ dáng bình thường như không có việc gì, làm sao có đầu sỏ nào tự giác nhận tội chứ?

*định lực: khả năng giữ bình tĩnh

“Hừ, có người trên màn ảnh được người ta tặng bốc nếm chút ngon ngọt liền không biết phương hướng kia?” Nguyễn Tinh cười lạnh, mấy ngày nay lặng lẽ nhìn thấy Tiêu Tiêu được vô số báo chí tập san in lên trang đầu, so với mình lúc trước còn được hoan nghênh hơn, về mặt đây tươi cười trên báo kia làm cho cô ta nhìn không vừa mắt.

Chẳng qua chỉ là một vai nhỏ, được người có lòng tặng bốc một chút thì giỏi sao?

Nghe nói Tiêu Tiêu mới vừa nhận mấy cái hợp đồng đều bị người ta thay đổi, Nguyễn Tinh liền cười nở hoa, cô ta còn chưa bảo đạo diễn Ôn ra tay thì đã rơi vào kết cục này, xem ra cô ta đúng là đánh giá cao Tiêu Tiêu.

Dựa vào nhan sắc của Tiêu Tiêu, làm sao có thể so với cô ta?

Có thể leo cao, trên căn bản chính là vận may, không bao lâu cũng sẽ biến mất biệt tích trên màn ảnh.

Giới giải trí có bao nhiêu nữ ngôi sao từng thành công một thời, bao nhiêu bị chìm ngập không còn thấy bóng dáng tăm hơi, lại không có cơ hội trở mình, Nguyễn Tinh cũng không phải chưa thấy qua. Với một chút may mắn đó của Tiêu Tiêu, lại càng không thể xuất hiện trên bàn tiệc được.

Tiêu Tiêu nhủ mảy, lườm cô ta một cái, chỉ nói: “Đạo diễn, xin cho tôi một cơ hội nữa.”

Lần diễn này là nữ sát thủ ám sát nam chính lần thứ hai, Thanh Trà đúng lúc có mặt, cũng là tình cảnh tỷ tỷ Thanh Nhã và muội muội Thanh Trà lần đầu tiên chạm mặt sau khi tách biệt.

Bởi vì NG của Tiêu Tiêu, Nguyễn Tinh cũng bị ép đến phim trường mấy lần, trong lòng cô ta vô cùng không thoải mái.

“Một lần thì qua sao? Cô đúng là có thể nói ra miệng, vậy đây là lần thứ mấy rồi?” Nguyễn Tinh hừ lạnh, xoay người đi đến cạnh sân khấu, để cho chuyên viên hóa trang trang điểm lại, cô ta nhận lấy ly nước từ trợ lý uống một ngụm, về mặt khinh thường.

“Được rồi, nghỉ ngơi mười phút rồi trở lại.” Đạo diễn Tề không vui mà lướt qua Tiêu Tiêu cùng Nguyễn Tinh liếc mắt một cái, đây là lúc nào rồi, hai người này còn có tâm tư nội chiến?

Tiêu Tiêu nhìn Chung Thụy vào phòng nghỉ chuyên dụng, chần chờ một chút, cô vẫn mặc kệ trợ lý bên cạnh mà đi lên theo. (chắc ở đây là tầng lầu nên chị ấy theo đi lên đó mà)

Nguyễn Tinh nhìn thấy ở trong mắt, nụ cười lạnh nơi khóe miệng càng sâu. Quả nhiên là bám vào Ảnh đế, khó trách giọng điệu cao như vậy, nhưng mà phù dung sớm nở tối tàn, cô ta muốn nhìn thấy Tiêu Tiêu có thể kiêu ngạo được bao lâu.

“Tôi có việc muốn hỏi anh, tiền bối có thể cho tôi một chút thời gian không?” Tiêu Tiêu đứng ở cửa phòng nghỉ, liếc nhìn trợ lý bên cạnh Chung Thụy, mở miệng hỏi anh.

Chung Thụy ra hiệu trợ lý đi ra ngoài, Tiêu Tiêu lách người vào phòng nghỉ, thuận tay đóng cửa lại, ngẩng đầu đã thấy anh tựa tiểu phi tiểu mà nhìn mình.

“Sao lại đóng cửa, chỉ có mười phút thôi, em muốn làm cái gì?”

Tiêu Tiêu liếm môi, không để ý tới giọng điệu chế nhạo của anh, cô chậm chạp ngẩng mặt, tầm mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Chung Thụy: “Có phải anh bảo người ta đòi tôi trong quảng cáo hay không?”

Ánh mắt Chung Thụy chợt lóe lên, chậm rãi thu lại ý cười bên môi, đáy mắt anh tối đen một mảnh: “Nếu tôi nói là đúng?”

“... Vì sao?” Tiêu Tiêu không hiểu, cô rút cuộc làm vương mắt Ảnh đế ở chỗ nào, một tia hy vọng xuất hiện lúc này, cũng bị một tay Chung Thụy bóp chết.

Việc này đối với cô có bao nhiêu đã kích to lớn, tin rằng Chung Thụy không thể không biết.

“Bởi vì em không có thời gian,” Chung Thụy thu lại thần sắc ảm đạm của Tiêu Tiêu vào đáy mắt, anh chậm rãi đến gần.

Tiêu Tiêu sững sờ, cái gì gọi là không có thời gian?

Nhìn thấy Chung Thụy càng đi càng gần, cô theo bản năng mà lui về phía sau: “Tiền bối nói vậy là có ý gì?”

“Phim truyền hình quay xong dự tính là cuối tháng, quảng cáo chỉ có thể bắt đầu quay vào tháng sau, quay chương trình TV cũng phải xếp đến tháng sau, đến lúc đó em thuộc về Star Entertainment hay là tự do?”

Tiêu Tiêu ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới hợp đồng của cô với Star Entertainment một tháng nữa là đến kỳ hạn. Nếu khi đó không tiếp tục kí ước, chi phí quảng cáo của công ty hay là của cô, thì hoàn toàn nói không rõ.

Năm năm ở Star Entertainment đã đủ lâu, nếu lại kí năm năm nữa, ai biết phim truyền hình quay xong, chính mình có thể lại ngã vào thung lũng hay không?

Đến lúc đó, Star Entertainment vẫn đem cô đông lạnh rồi giấu đến xó xỉnh nào đó như trước, Tiêu Tiêu vẫn không có tiếng tăm gì?

Cô không muốn tiếp tục đi xuống nữa...

Nhưng mà nửa đường hủy bỏ hợp đồng, công việc vẫn tiếp tục không ít đi.

Nói đi nói lại, nhận những hợp đồng này cũng là công toi, còn không bằng không nhận. Nếu không cục diện sau đó rồi rắm chính mình phải thu dọn, cô có khả năng chẳng những làm không, mà còn phải bỏ tiền.

Nói như vậy, Chung Thụy đổi Tiêu Tiêu từ trong quảng cáo, kỳ thật là thay cô suy nghĩ?

Tiêu Tiêu trầm tư một lúc, không phát hiện Chung Thụy đi tới trước mặt, cơ hồ là đem cô nhốt ở cạnh cửa.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc kia, cô không khỏi sùng sốt.

Tay chống đỡ trên ngực của Chung Thụy, để tránh anh gần thêm chút nữa, Tiêu Tiêu nói chuyện ít đi vài phần lo lắng: “Sao trước đó tiền bối không tìm tôi bàn bạc, sau đó cũng không nói cho tôi biết. Hợp đồng bỗng nhiên thay đổi người, làm cho người ta trở tay không kịp, tôi nghe xong rất khó chịu.”

Im hơi lặng tiếng ở ngay sau lưng đem những hợp đồng đó thay đổi người, Chung Thụy chẳng lẽ sẽ không nghĩ tới hi vọng càng lớn, thất vọng sẽ càng lớn sao, cô sẽ có bao nhiêu thương tâm, bao nhiêu bất lực?

Cho dù hiện tại đã biết chân tướng, Tiêu Tiêu vẫn còn cảm thấy rất đáng tiếc. Nếu không phải vừa vận tham gia bộ phim này, cô sẽ không phải để ý những việc lộn xộn này, xuất hiện thật tốt trên màn ảnh, nhận được càng nhiều kịch bản xuất sắc, thì có nhiều cơ hội hơn để nâng cao kỹ thuật diễn xuất của mình.

Chân mày Chung Thụy nhướng lên, ý cười nơi đáy mắt nhìn một cái không sót thứ gì, nhìn ra sự không cam lòng của Tiêu Tiêu, bộ dạng cong môi khó chịu càng đáng yêu. Cô như thế, đem tính tình của mình hoàn toàn không hề che giấu mà bày ra trước mắt anh, loại cảm giác này rất tốt.

Tay anh nắm cầm Tiêu Tiêu làm cho cô hơi hơi ngẩng đầu lên, âm thanh của Chung Thụy khàn khàn lại mang theo một phần chắc chắn: “Yên tâm, tôi sẽ bồi thường cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cái Gọi Là Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Tiêu Tiêu đỏ mặt từ phòng nghỉ chạy ra, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của A Sâm. Chung Thụy bình tĩnh thông dong đi theo sau, chẳng qua là ý cười nơi đáy mắt làm sao cũng không che giấu được.

Hai người này ở phòng nghỉ nói gì đó làm gì đó, đã khiến người ta có ý nghĩ sâu xa rồi.

A Sâm sờ sờ cằm, chỉ cần Chung Thụy không tính toán bức chết Tiêu Tiêu, như vậy là đủ rồi.

Sau đó anh ta lại nghĩ đến những hợp đồng của Tiêu Tiêu, cho dù hợp đồng có tiếp tục rất có khả năng không hoàn thành xong. Không thể không nói Chung Thụy thật sự đề tâm đối với Tiêu Tiêu, ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng chú ý tới.

Ngược lại chính anh ta là một người đại diện lại không đủ dụng tâm, nhất thời không nghĩ tới hợp đồng của Tiêu Tiêu cũng sắp đến kỳ hạn...

A Sâm nheo mắt lại, bỗng nhiên cười...

Tiêu Tiêu phỏng chừng bắt đầu gặp may, có Chung Thụy bảo vệ cô ở phía trước, con đường ngôi sao của cô sao có thể không tốt?

“... Còn tưởng rằng cô có bao nhiêu thanh cao, hóa ra cũng chỉ là như thế thôi.” Nguyễn Tinh thu về mặt của hai người từ phòng nghỉ đi ra vào đáy mắt, khóe miệng mơ hồ mang theo một tia cười lạnh khinh thường.

Cô ta đứng bên cạnh Tiêu Tiêu, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe, lạnh lùng nói.

Tiêu Tiêu lườm Nguyễn Tinh một cái, nhủ mảy: “Chuyện của tôi, còn chưa tới lượt cô phán xét. Hơn nữa, bản thân cô có bao nhiêu tốt đẹp, đừng có nói chuyện với tôi với một bộ dạng kẻ trộm quất bắt kẻ cướp như vậy.”(đại loại là hai người cùng một loại người, không ai tốt đẹp hơn người kia mà giờ giọng phê phán)

“Thế nào, có người đứng sau, hiện tại ngay cả sức lực nói chuyện cũng lớn hơn so với trước kia hả?” Nguyễn Tinh cười nhạt, lướt nhìn Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới, trong khi đánh giá còn hàm chứa vẻ khinh thường.

Chỗ dựa của Chung Thụy, nói không chừng người sau hậu trường là bà chủ ở đâu đó, hoặc là tai to mặt lớn, đàn ông đàn bà quan hệ với nhau. Xem vẻ mặt của Tiêu Tiêu thì biết đối phương chưa xuống tay, mới có thể kiêu ngạo như vậy.

Đến lúc Tiêu Tiêu ném qua loại mùi vị này, còn làm sao giữ được bộ dáng thuần khiết kiêu ngạo kia nữa?

Nguyễn Tinh nghĩ tới bản thân trải qua vài năm, ánh mắt dần dần trầm xuống. Chỉ có chính cô ta mới hiểu được, vinh quang trước màn ảnh, đến tận cùng trả giá bao nhiêu mới đạt được.

Thậm chí, cô ta rất không muốn thừa nhận, nhưng kỹ thuật diễn xuất quả thật không bằng Tiêu Tiêu.

Cũng vì thế, Nguyễn Tinh tất nhiên trả giá càng nhiều hơn người khác, mới có thể như toại nguyện thỏa mãn.

Tiêu Tiêu ngẩn ra, người đứng sau?

Rõ ràng Nguyễn Tinh hiểu sai, cho rằng cô giống như cô ta cùng tìm một chỗ dựa vững chắc lớn mạnh mới có thể như mong muốn ở lại bộ phim sao?

Cô theo bản năng nhìn về phía Chung Thụy cách đó không xa, nếu không có Ảnh đế mở miệng, Tiêu Tiêu cũng không có khả năng ở lại.

Nói đến cùng, quả thật giống như lời nói của Nguyễn Tinh, cô tìm tới một chỗ dựa không cùng một dạng.

Điểm khác biệt duy nhất, chỗ dựa còn chưa đòi hỏi thù lao về phía mình mà thôi...

Tiêu Tiêu đột nhiên nghĩ đến lời nói của Chung Thụy trong phòng nghỉ, hai gò má nhịn không được nóng lên.

Bồi thường...

Bồi thường theo như lời của Chung Thụy đến cuối cùng là cái gì?

Cô chớp mắt mấy cái, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong, ngay cả tiếng nói châm chọc khiêu khích của Nguyễn Tinh cũng không nghe thấy.

Dù sao miệng mọc ở chỗ người khác, muốn nói cái gì là chuyện của bọn họ, mình cần gì so đo nhiều như vậy?

Nguyễn Tinh bị coi nhẹ tức giận đến giậm chân, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu lại thì thấy thư kí của trường quay, chỉ có thể miễn cưỡng bày ra một chút tươi cười, khôi phục dáng vẻ hoàng hoa khuê nữ lúc đầu.

Một cảnh này rất thuận lợi mà qua, khúc mắc của Tiêu Tiêu được giải tỏa, hoàn toàn tập trung tinh thần vào vai diễn, sát thủ lạnh lùng lại xuất hiện. Sắc mặt trắng bệch của Nguyễn Tinh không giống như là giả, hoàn toàn bị Tiêu Tiêu lôi kéo.

Đến lúc đạo diễn Tề hài lòng mà cười hô chấm dứt, Nguyễn Tinh mới khôi phục lại tinh thần, ảo não mà ném ly nước trợ lí đưa tới. Trợ lí bị nước nóng bắn toàn thân, ủy khuất mà không dám hé răng.

Nguyễn Tinh vừa nghĩ đến lúc bị Tiêu Tiêu kéo vào trong cảnh phim, cô ta vô tình biến thành Thanh Trà, đáy lòng có một cỗ hỏa khí không hiểu dâng lên.

Kết quả là, cô ta vẫn phải dựa vào kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu mới nhập vào nhân vật được, một đoạn phim này mới có thể qua được thuận lợi.

Việc này cũng làm cho Nguyễn Tinh không thể tha thứ được, cũng chán ghét cái vẻ ngang thẳng của Tiêu Tiêu.

Mặc kệ trước đây hay là hiện tại, chỉ cần ở trong phim, Tiêu Tiêu có thể vô tình lôi kéo tất cả vai diễn bên cạnh, giống như là một người điều khiển con rối gỗ, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của cô.

Nói là một bộ phim, nhưng lại biến thành độc thoại của Tiêu Tiêu, trên đài ánh mắt của mọi người chỉ dừng ở trên người cô...

“...Hôm nay biểu hiện không tệ, tiếp theo là cảnh diễn mới tăng thêm, cô đã xem qua kịch bản chưa?” Một cảnh phim quay được lúc này đạo diễn Tề rất hài lòng, thời gian còn rảnh, ông ta gọi Tiêu Tiêu lại tự mình nói cho cô cách diễn.

Tiêu Tiêu vội vàng gật đầu, “Đã xem qua, đây vốn là phần diễn Thanh Trà bị đâm mất mạng.”

“Đúng, gần đây tỉ suất được người xem chào đón, thành tích của Thanh Trà đạt được chỉ là trung bình, trái ngược với vai diễn của cô có sức hấp dẫn, vai

diễn rất được hoan nghênh. Ngoại trừ Chung Thụy đóng vai thiếu gia biến hóa, kế tiếp chính là cô, ngay cả nữ chính không thể so bằng!”

Đạo diễn Tề cười vỗ vỗ bả vai của cô, giọng nói mang theo vẻ trêu đùa.

Người nói vô tình, người nghe có ý, sau lưng Tiêu Tiêu toát ra mồ hôi lạnh.

Cô còn nhớ vị nữ chính trong phim này là một người nữ ngôi sao có tiếng, hiện tại cô đoạt lấy danh tiếng của người này, có thể xảy ra vấn đề gì lớn hay không?

Tiêu Tiêu biết những nữ ngôi sao nổi danh này phía sau đều có không ít chỗ dựa vững chắc to lớn, cho nên người trong giới cũng không dám tùy tiện đắc tội các cô ấy.

Đáng tiếc, Tiêu Tiêu dường như vào lúc lo lắng đã đắc tội rất lớn, có cần nghĩ cách để xoay chuyển tình hình không nhỉ?

Cô miễn cưỡng cười cười: “Đạo diễn Tề quá khen, tôi chỉ là người mới, làm sao có thể so được với hai vị tiền bối?”

“Cô cũng đừng quá khiêm tốn, còn rất nhiều thời gian để cải thiện kỹ thuật diễn xuất của cô, tôi rất xem trọng cô.” Đạo diễn Tề cũng không ở đây nhiều lời với cái đề tài cao cấp này, rất nhanh liền chuyển sang kịch bản.

Tiêu Tiêu lúc này mới lặng lẽ nhẹ nhàng mở ra, nói gì đi nữa, cô thực sự là không biết nên trả lời làm sao mới tốt. ...

Buổi chiều là hai cảnh diễn của Chung Thụy cùng nữ chính, NG hai ba lần đã qua. Đạo diễn Tề nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của mọi người bên trong phim trường, nghĩ tiến độ đã nhanh hơn so với mong đợi, ông ta cũng bảo mọi người trở về nghỉ ngơi.

Tiêu Tiêu ở ngoài trường quay nhìn chăm chăm mỗi một vẻ mặt và động tác ở mỗi cảnh diễn của Chung Thụy. Lúc nhìn không cảm thấy mệt, nhưng khi thư giãn lại có cảm giác hai mắt mệt mỏi khó ráp khó chịu.

Cô dụi dụi mắt, nghe nói có thể sớm kết thúc công việc, trong lòng còn rất vui vẻ.

Xem ra, đêm nay mình có thể ngủ một giấc ngon lành hiếm có.

Tuy rằng Tiêu Tiêu chỉ là một nhân vật phụ nhỏ nhoi, phần diễn bên trong cũng không nhiều, nhưng mà mỗi ngày báo chí đều đưa tin.

Thứ nhất là có thể gần gũi xem Chung Thụy diễn xuất, được học tập nhiều hơn, thứ hai cũng cho đạo diễn Tề một ấn tượng tốt, thêm một chút thiện cảm.

Cô vừa mới thu dọn xong, ra đến cửa phim trường thì thấy một chiếc Ferrari màu bạc đứng ở ven đường, cô không khỏi sững sờ.

Tiền bối ở phía trước, cô đương nhiên không thể làm như không thấy mà tránh ra, làm sao cũng phải đi lên chào hỏi.

Tiêu Tiêu tiến lên vài bước, cười tủm tỉm hướng về phía người bên trong chào tạm biệt: “Tiền bối Chung, ngài đi thoải mái.”

“Đi? Đi đâu?” Chung Thụy gỡ kính râm xuống, không vui mà nhướn mày: “Còn không lên xe?”

Tiêu Tiêu giật mình dừng lại, ánh nhìn bốn phía bỗng nhiên tập trung ở trên người cô làm cho cả người rất không được tự nhiên, cô không khỏi bắt đầu nói lắp: “Lên xe....Làm cái gì? Tiền bối, nhà của tôi không xa, ngồi giao thông công cộng có thể đến...”

Mấy chữ cuối cùng, bắt gặp ánh mắt của Chung Thụy, cô chậm rãi nuốt trở lại.

“Lên xe! Đừng để tôi nói lại lần nữa!” Chung Thụy rõ ràng có chút không kiên nhẫn, anh dứt khoát xuống xe, túm Tiêu Tiêu vào ghế phụ giống như xách theo con gà con, lúc này anh mới ngồi vào chỗ bên cạnh cô, đập chân ga nghênh ngang mà rời đi.

Phách lỏi kéo Tiêu Tiêu đi như vậy, hành động của Chung Thụy làm cho A Sâm kinh ngạc không thôi, Nguyễn Tình lại hận đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp trở nên vằn vẹo.

Ngay sau đó, Nguyễn Tình cười lên, ác độc mà nghĩ.

Không biết Chung Thụy có phải vội vã mang Tiêu Tiêu đến trước mặt vị chỗ dựa kia, tiếp đó có thể đến một màn ba người hay không?

Cô ta thật muốn nhìn xem, vẻ mặt của Tiêu Tiêu sẽ phản kích như thế nào?

Trợ lý bên cạnh không chú ý mà nhìn thoáng qua dáng vẻ tươi cười âm hiểm của Nguyễn Tình, sợ tới mức sau lưng rét run lên, nom nớp lo sợ mà đem đi động đưa qua: “Nguyễn tiểu thư, điện thoại của đạo diễn Ôn.”

Sắc mặt Nguyễn Tình cứng đờ, cái lão già không chết này sao lại tới tìm cô ta, không phải tối hôm qua mới thỏa mãn sao?

Nghĩ đến đêm qua khổ sở van xin, tận lực lấy lòng, nếu không buổi diễn ngày hôm nay ngay cả sức lực bước đi cũng không có.

Nguyễn Tình nhướn mày nhận lấy điện thoại, đáy mắt bắn ra một tia ánh sáng lạnh, trong nháy mắt liền lướt qua. Khóe môi của cô ta khẽ nhếch, chậm rãi

cười ra.

Cô ta đã lưu lạc đến địa ngục, sao có thể để cho Tiêu Tiêu một mình một người ung dung tự tại ở trên thiên đường chứ?

Tiêu Tiêu ở trên xe thấp thỏm bất an, vài lần muốn nói lại thôi, muốn mở miệng hỏi, trong lúc chần chờ thì đã tới nơi.

Cô tròn mắt há mồm đứng ở dưới lầu, có chút không xác định mà chuyển hướng sang người bên cạnh: “Đây không phải phòng ghi âm của công ty sao, chúng ta rốt cuộc...”

Tiêu Tiêu ngừng một lát, nghĩ đến lời nói ngày đó của A Sâm, chẳng lẽ Chung Thụy muốn đem giọng nữ của cuối phim giao cho cô sao?

“Đúng như suy nghĩ của em.” Chung Thụy bấm nút thang máy, coi nhẹ ánh mắt sùng bái trước sân khấu, thản nhiên để hai tay trong túi quần, khoe miệng khê cong: “Đây là bồi thường.”

Khoe mắt của Tiêu Tiêu giương ra, cô suy nghĩ nhiều cách bồi thường như vậy, Chung Thụy lại có thể cho mình một loại rất không có khả năng như thế?

“Ngũ âm*” của tôi không được đầy đủ, diễn kịch còn chịu được, còn ca hát chẳng hề thành thạo.” Cô cúi đầu, dứt khoát ăn ngay nói thật.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thổ Lộ Tâm Sự

Tiêu Tiêu đứng ở trong phòng ghi âm hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm vào nhạc phổ đọc đi đọc lại.

Chuyên gia ghi âm quen biết với Chung Thụy, tùy ý ngồi nghiêng ngả trên ghế dựa, nhìn thấy vẻ mặt hồi hộp của người trong phòng ghi âm thì nở nụ cười: “Không nghĩ tới, Anh để lưng lấy đại danh cũng sẽ có lúc đưa người ta đi cửa sau.”

Đạo diễn Tề chưa có kết luận đối với ứng cử viên nữ được chọn hát nhạc cuối phim, dù sao công ty cũng có một loạt các nữ ca sĩ tiện dụng có thể cử đi, quản lý muốn giấu người nào hay sử dụng người nào, đừng hát quá giống tạp âm là được.

Không ngờ Chung Thụy lại nhận việc này, làm cho chuyên gia ghi âm từ chối không ít người tai to mặt lớn.

Chung Thụy cho phần lễ vật như thế này cũng đã khá lớn rồi, chỉ là không biết Tiêu Tiêu đối với việc này đến cuối cùng sẽ có cảm giác gì.

“Cô ấy có tiềm lực*, chẳng qua là thiếu cơ hội thôi.” Chung Thụy ngồi bên cạnh chuyên gia ghi âm, nói như bàn công việc.

- Tiềm lực: khả năng tiềm tàng

Chuyên gia ghi âm cười nhạo một tiếng: “Cậu từ lúc nào đã trở nên nhân từ như vậy? Tài năng mới có tiềm lực đúng là rất hiếm, nhưng tại sao chỉ có cô ấy nhận được phần ân huệ này?”

Giới giải trí không thiếu nhất chính là tài năng mới, người mới có năng lực đủ loại màu sắc hình dạng ở trong giới bị chìm ngập không phải việc gì mới mẻ. Hiện tại lời nói của Chung Thụy đừng nói anh ta không tin, đoán chừng ngay cả chính bản thân Chung Thụy cũng không giải thích được.

Chung Thụy nhấp nhấp môi, không mở miệng, chỉ lờm chuyên gia ghi âm liếc mắt một cái: “Cậu nên bắt đầu công việc đi.”

“Không muốn nói cho tôi biết đáp án sao?” Chuyên gia ghi âm mở dụng cụ ghi âm, thay đổi tư thế tùy tiện trước đó, vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu công việc: “Như vậy, tôi rất mong đợi sự chọn lựa của cậu.”

Sự thật chứng minh, giọng hát của Tiêu Tiêu không bằng kỹ thuật diễn xuất của cô, hai lần liên tục phát huy như nhau, làm cho chuyên gia ghi âm nhú mày lần nữa.

“Lặp lại một lần nữa!”

Thanh âm của Tiêu Tiêu không coi là tốt, nhưng mà âm vực bài hát không cao, âm cao thấp chênh lệch ít thôi, người thường xuyên hát cũng không có trở ngại gì, chẳng qua bởi vì cô hồi hộp, giọng hơi căng thẳng, nghe không lưu loát.

Chung Thụy đứng lên, ra hiệu chuyên gia ghi âm ngừng lại trước: “Tôi đi nói chuyện với cô ấy một chút, các anh nghỉ ngơi mười phút đi.”

Chuyên gia ghi âm nhú mày, rót chén trà, dù bận vẫn ung dung nhìn Chung Thụy hướng về phía Tiêu Tiêu.

Tieu Tieu ảo não ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm nhạc phổ trên tay đến xuất thần.

Một bài hát đơn giản, cô đem lời bài hát đọc đến thuộc lòng, lúc hát sao cứ luôn không trôi chảy vậy chứ? Đến tốt cùng là xảy ra vấn đề ở đâu, hay chính mình thật sự không có tài năng ca hát?

Tieu Tieu không muốn thừa nhận điểm cuối cùng.

Cô cắn môi, ngay cả trợ lý lặng lẽ lui ra ngoài cũng không phát hiện.

“... Việc bất quá tam, em còn muốn lãng phí bao nhiêu thời gian nữa?”

Tieu Tieu kinh ngạc ngẩng đầu, thấy trong phòng nghỉ chỉ có cô và Chung Thụy, không khỏi sững sốt.

Đến lúc lấy lại tinh thần, Tieu Tieu cúi đầu, cố gắng áp chế phiền muộn cùng lo lắng ở trong lòng: “Thật xin lỗi, anh đặc biệt mang tôi đến đây, nhưng mà tôi lại không nắm bắt được cơ hội...”

Chung Thụy ngồi ở bên cạnh cô, nghe vậy có chút không vui mà mở miệng: “Còn chưa kiên trì đến phút cuối, đã muốn vứt bỏ rồi sao?”

Tieu Tieu đột nhiên ngẩng đầu, không chút do dự nói: “Tôi không muốn vứt bỏ.”

“Vậy thì tốt!” Con người đen láy của Chung Thụy chợt lóe lên, nảy ra ý cười nhợt nhạt: “Em là diễn viên, tưởng tượng chính mình là đang trong vai diễn, vậy là được rồi.”

Tieu Tieu nhận lời chỉ bảo mà gật đầu, quả thực so với các ca sĩ, cô lại là một diễn viên, sao lại không nghĩ đến hòa nhập vào vai diễn để hát ca khúc này chứ?

Cô hứng phấn quay đầu qua, hai mắt sáng lấp lánh: “Cảm ơn tiền bối, lần này tôi nhất định sẽ thành công.”

Đột nhiên, Tieu Tieu thu lại nụ cười, do dự mà nhìn Chung Thụy, khi cô thấy ở trên mặt anh lộ ra sự không kiên nhẫn mới nhỏ giọng hỏi, “Tiền bối Chung giúp đỡ như vậy, là muốn tôi làm gì?”

Mọi người trong giới đều hiểu được, sẽ không ai tự nhiên giúp đỡ mà không có lý do, luôn muốn đòi lấy một chút chi phí.

Tieu Tieu chính mắt nhìn thấy Nguyễn Tinh bị đạo diễn Ôn đòi chi phí, đáy lòng cô run lên, mơ hồ có chút bất an.

Chuyện đêm đó, Chung Thụy có biết không?

Một đêm kia mặc dù rất hoang đường, hoàn toàn là do Angel một tay bày ra, Tieu Tieu vẫn còn sợ hãi, ở trong mắt Chung Thụy có thể thấy sự khinh thường cùng hèn mọn.

Chung Thụy yên lặng nhìn cô, cho đến lúc Tieu Tieu không được tự nhiên mà thay đổi vị trí, lúc này anh mới ôn hòa hỏi: “Em hình như rất quen với yêu cầu đòi hỏi sau đó, chủ động đưa ra phần thưởng?”

Tieu Tieu ngẩn ra, ngực lạnh như băng, quay mặt sang một bên. Quy tắc trò chơi trong giới, nghĩ muốn cái gì, sẽ trả giá cái đó trước tiên. Chung Thụy cho rất nhiều, ngoài sức tưởng tượng của cô, nhưng mà đúng là những thứ cô muốn, năm lần bảy lượt bị hút vào.

Cô hiểu được, cuối cùng sẽ có một ngày, Chung Thụy sẽ từ trên người mình đòi lấy về gấp bội, việc này mới là bình thường: “Tiền bối Chung, đây là quy tắc sinh tồn trong giới.”

“Quy tắc sinh tồn, nói cho cùng...” Chung Thụy mặt không chút thay đổi, trên mặt không nhìn ra vui hay giận: “Đó là lý do em tuân theo nguyên tắc này, nhưng vẫn như cũ trong năm năm không có tiếng tăm gì à?”

Lòng ngực cô đau xót, lời nói của Chung Thụy thẳng thắn không kiêng kị, hung hăng đâm trúng chỗ đau của cô.

Cô chính là không muốn tuân theo cái gọi là quy tắc trò chơi này, mới có thể thua thảm hại như vậy, luôn ở tầng dưới chót bị đè ép, giấc mộng bị hao mòn một chút, suýt nữa không có cơ hội trở mình.

Nếu không nhờ Chung Thụy, Tieu Tieu có thể còn đang giậm chân tại chỗ, mọi thứ không có biến hóa, chỉ còn chờ hợp đồng năm năm đến kì hạn, cô sẽ rời đi Star Entertainment, thậm chí không có thể diện mà trải qua cuộc sống sau này, không biết sẽ lưu lạc đến công ty giải trí nhỏ nào tiếp tục nhận một chút vai diễn nho nhỏ, cứ như vậy lừa mình dối người mà tiếp tục sống.

Cho dù là đào kép áo văn, cũng là một vai diễn, vẫn là giấc mộng của cô.

Nhưng mà, cuộc sống như vậy có đúng là Tieu Tieu mong muốn không?

Nếu là trước kia, có lẽ cô sẽ gật đầu, sẽ chấp nhận số mệnh, sẽ ngậm đồng ý. Nhưng mà bây giờ đứng bên cạnh Chung Thụy, cùng anh diễn xuất, nhìn thấy kỹ thuật diễn xuất vượt trội của anh, thậm chí có thể cùng anh diễn cặp...

Bởi vì nhận được nhiều, Tiêu Tiêu bắt đầu tham lam, cũng trở nên không cam chịu.

Nếu tháng này là lễ vật trời ban cho cô, như vậy việc tiếp tục không ai biết đến lại không hề có thành tích gì, cuộc sống liền trở nên khó mà chịu được.

Đây là cơ hội trở mình duy nhất của Tiêu Tiêu, giống như là một bó rom cúu mạng cuối cùng, cô nắm chặt, thậm chí không tiếc buông xuống lòng tự trọng của mình, chủ động mở miệng muốn cho người ta. Lời nói lạnh nhạt của Chung Thụy từ sớm đã trong dự liệu của mình, vì cái gì giờ phút này lại cảm thấy đau lòng khó chịu?

Tiêu Tiêu không muốn Chung Thụy hiểu lầm mình, muốn mở miệng giải thích, nhưng cuối cùng chỉ còn lại đôi câu vài lời, mơ hồ không rõ: “Tôi không phải người mới vào nghề của năm năm trước nữa, cho dù diễn xuất nhiều loại, nhưng không có người đứng sau thì cái gì cũng không có...”

“Nguyễn Tinh với tôi là bạn cùng lớp, chúng tôi là cùng một khóa học đào tạo kỹ thuật diễn xuất, vào nghề cùng năm. Cô ta sắp trở thành người nổi tiếng tuyến đầu, tôi vẫn chỉ là một nữ diễn viên phụ hạng ba.”

“Tôi biết Nguyễn Tinh trả giá bao nhiêu, nhưng mà bởi vì vẫn không hạ được quyết tâm, cho nên tôi mới có thể rút lại phía sau xa như vậy...”

“Không ai muốn bỏ lòng tự trọng, nhưng mà bị ép chấp nhận quy tắc trò chơi này, bởi vì tất cả mọi người đều muốn thắng cuộc, vậy thôi!”

Tiêu Tiêu thờ dài, việc chôn giấu dưới đáy lòng đã lâu rồi, không biết vì sao giờ khắc này lại muốn nói hết ra, nói với người trước mắt này, vị tiền bối và thần tượng cô rất sùng bái lại kính trọng.

“Đó là lí do em hâm mộ Nguyễn Tinh, muốn giống cô ta sao?” Chung Thụy cúi đầu, ánh mắt khóa chặt cô.

“Tôi...”

Tiêu Tiêu theo bản năng muốn trả lời, nhưng mà lời nói phủ nhận đi tới cửa miệng, lại có chút do dự.

Cô đã đồng ý với Chung Thụy, vậy cùng với Nguyễn Tinh có gì khác nhau?

Chẳng qua là đối tượng từ đạo diễn, biến thành Ảnh đế mà thôi...

Nhìn thấy hai mắt Chung Thụy nhìn mình chăm chăm, một bộ dạng không nhận được câu trả lời thì không bỏ qua, Tiêu Tiêu ổn định tinh thần.

Có lẽ cô và Nguyễn Tinh không có gì khác nhau, khác biệt duy nhất ở chỗ, Nguyễn Tinh đã quên tất cả khát vọng cùng mơ ước mới vào nghề. Chỉ còn giữ lại suy nghĩ không ngừng leo cao mà thôi.

Mà Tiêu Tiêu, vẫn còn ôm nha đầu ngốc năm đó không ngại mà lưu lạc bên ngoài, chỉ vì có thể diễn tốt một vai diễn nho nhỏ.

Đúng rồi, cô của mười năm trước, không phải vì giấc mộng trở thành diễn viên mà rời khỏi nhà, đến nơi không ai quen biết mình, chỉ có một mình vượt qua thế giới cô độc hay sao?

Giờ phút này, làm sao liền quên mất ước nguyện năm đó mà chần chờ chứ?

Ánh mắt Tiêu Tiêu dần dần trở nên kiên định, từng ước mơ và khát vọng tốt đẹp từ từ trở nên rõ ràng ở trong đầu. Ở vòng giải trí như bên trong một thùng nhuộm lớn, có bao nhiêu người bị thế giới huyền ảo xinh đẹp này làm đánh mất tâm tính, hóa ra ngay cả cô cũng không tránh được sao?

Cái loại bị ánh sáng tự hội này, đứng ở bực trung tâm, được mọi người chú ý là cảm giác thật sự rất tốt, Tiêu Tiêu cười tự giễu, thiếu chút nữa, cô cũng lạc đường, đánh mất chính mình của trước kia....

Cô sẽ không là Nguyễn Tinh, trước kia không phải, sau này cũng tuyệt đối không phải!

“Bắt đầu ghi âm rồi,” Trợ lý thấy Tiêu Tiêu cùng Chung Thụy chậm chạp chưa ra khỏi phòng nghỉ, rụt rè mà gõ cửa nhắc nhở hai người.

Tiếng gõ cửa dồn dập làm cho Tiêu Tiêu đang tập trung suy nghĩ chợt bừng tỉnh, cô lập tức lướt qua Chung Thụy mở cửa đi ra ngoài.

Chuyên gia ghi âm nhìn thấy hai người chậm chạp đi ra, thời gian đã gần mười lăm phút rồi, không khỏi nhíu mày.

Ảnh đế rất đúng giờ, lại có thể không nhắc nhở Tiêu Tiêu mà cùng nhau đến muộn?

“Muộn năm phút đồng hồ, nếu lần này cô không qua, chúng ta cũng không cần thiết tiếp tục nữa!”

Công việc là công việc, quan hệ cá nhân là quan hệ cá nhân, Chung Thụy tuy rằng cho ân huệ, không có nghĩa là Tiêu Tiêu có thể lạm dụng.

Tiêu Tiêu thu lại nụ cười, nghiêm túc gật đầu: “Có thể, cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội lần thứ ba.”

Không phải ai cũng có thể nhận được tới ba cơ hội, cô hiểu rõ đây đều là vì mặt mũi của Chung Thụy đủ lớn, vị chuyên gia ghi âm tài năng của công ty này mới có thể cùng mình lãng phí thời gian lần nữa.

Chuyên gia ghi âm nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt của Tiêu Tiêu hoàn toàn khác với lúc này, anh ta không tự chủ được mà nhìn Chung Thụy một cái, anh ta ở trong phòng nghỉ làm cái gì, mười lăm phút ngắn ngủi, lại có thể làm cho cô hoàn toàn khôi phục tâm trạng?

Tiêu Tiêu lại đứng trong phòng ghi âm, tâm tình hoàn toàn khác với lúc trước.

Cô từ từ nhắm mắt lại, tưởng tượng chính mình không còn là ca sĩ nữa, mà là nữ chính trong bộ phim, con gái kẻ thù mà Chung Thụy vừa yêu lại vừa hận. Nàng đối với nam chính nhất kiến chung tình, trần ngập tình yêu say đắm với đối phương, vui mừng có thể gả cho người này, có thể cùng hắn cả đời bên nhau.

Nàng hạnh phúc, nàng tin tưởng bọn họ là “lưỡng tình tương duyệt”*, giống như thần tiên cổ tích.

Nàng có phụ thân yêu thương mình, có phu quân yêu mình, nếu có một đứa nhỏ, gia đình này sẽ trọn vẹn. ....

Nhưng đến cuối cùng, nàng đón lấy tin tức phụ thân chết đi, trường kiếm trong tay phu quân dính đầy máu tươi của người thân.

Con của nàng, cuối cùng cũng không thể bình an sinh ra, nhìn thấy thế giới này cho dù chỉ là một cái liếc mắt. ...

Hết thấy mọi thứ, hạnh phúc của nàng, kết thúc đêm hôm đó. ...

Có bao nhiêu yêu thương, còn có bao nhiêu thù hận, nhưng mà giữa tình yêu và thù hận còn có một chút lưu luyến không buông, đau khổ cùng bi ai. ...

Tiêu Tiêu mở mắt ra, mình chính là nữ tử đáng thương kia, bởi vì yêu lầm một người, người đáng thương mất đi hết thấy hạnh phúc.

Cô còn chưa mở miệng, nước mắt lại theo hai bên má liên tục rơi xuống, đau khổ nơi đáy mắt làm cho người khác cảm động.

“Ok!” Chuyên gia ghi âm không nghĩ tới Tiêu Tiêu một lần thì đã qua, tình cảm trong tiếng ca rất nhiều, so với một vị ca sĩ già dặn cũng không kém cỏi chút nào.

Giọng hát chưa đủ ngọt ngào, âm vực cũng không đủ cao, nếu theo khía cạnh của âm nhạc mà nói, trình độ của Tiêu Tiêu chỉ có thể xem như trên hạng trung.

Nhưng mà tình cảm của cô thật dào dạt, cảm động trái tim người nghe. Chỉ cần điểm này, ngay cả những nữ ca sĩ có giọng hát hay cũng làm không được.

Với ca khúc dễ dàng bắt đầu mà nói, Tiêu Tiêu làm còn xuất sắc hơn so với trong tưởng tượng của anh ta.

Chuyên gia ghi âm gật đầu, hướng về phía Chung Thụy nhỏ giọng nói: “Cô ấy đem ca khúc này hát tốt như vậy, ngay cả đạo diễn Ôn cũng không phản đối chứ?”

Đạo diễn Ôn nhiều lần muốn nhét Nguyễn Tình vào bài hát cuối của đĩa nhạc, nhưng mà vấn đề chưa nhận được câu trả lời. Thứ nhất giọng ca của Nguyễn Tình rất ồ ạt, hát ca khúc bi thương này quả thật không phù hợp. Thứ hai chuyên gia ghi âm không có ấn tượng tốt với đạo diễn Ôn, mỗi lần nhắc tới người có một bộ dáng ăn trên ngồi trốc, khó mà kiểm soát, làm cho khúc nhạc hồng bét, là hành vi thường ngày của ông ta trong công việc không thể chịu được.

Chung Thụy đang muốn lên tiếng, Tiêu Tiêu trong lúc vô ý nghe được, do dự mà nói: “Đạo diễn Ôn cũng không phải người dễ dãi, sẽ không liên lụy tới anh chứ?”

Chuyên gia ghi âm cười xua tay: “Trước đây có lẽ có chuyện xảy ra, bây giờ có chỗ dựa là Ảnh đế, làm sao có chuyện được?”

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn về phía Chung Thụy, thể diện của Ảnh đế lớn như vậy sao, ngay cả đạo diễn Ôn cũng không dám đắc tội anh?

“Đi thôi.” Chung Thụy không nói nhiều lời, xoay người bước đi.

Tiêu Tiêu lên tiếng trả lời đuôi theo, cho đến khi ngồi trên xe mới ngậm ngẩn mà đặt câu hỏi: “Chúng ta bây giờ quay về studio sao?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một xâu chìa khóa được quăng qua đây, cô vội vàng chân tay luống cuống đón được: “Đây là?”

“Đây là chìa khóa nhà tôi!” Chung Thụy một tay đỡ tay lái, vừa liếc xéo cô một cái.

Tiêu Tiêu hết sức kinh hãi mà nhìn chằm chằm chìa khóa trên tay, đột nhiên cảm thấy rất phóng tay.

Cô ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, sừng mặt tuần nãy, vẻ mặt thông dong tự nhiên, giống như đưa chìa khóa cho mình chẳng qua chuyện thiên kinh địa nghĩa. ....

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thật Khó Để Lựa Chọn

Tieu Tieu ngạc nhiên mà nhìn chiếc chìa khóa trên tay, lại nhìn về phía Chung Thụy bên cạnh, có chút không thể tin nổi mà trừng lớn mắt.

Chung Thụy lại có thể đưa chìa khóa nhà cho mình, đã tin tưởng cô đến vậy rồi sao?

Tieu Tieu lắc đầu, bây giờ không phải lúc nói điều này. ....

Cô hít một hơi thật sâu, chiếc chìa khóa được nắm chặt trong lòng bàn tay có chút đau: “Tiền bối Chung, tôi không phải .... Người tùy tiện như vậy.”

Tiếng nói của Tieu Tieu càng ngày càng khê khàng, càng nói càng cảm thấy không có sức lực.

Cô chấp nhận sự giúp đỡ của Chung Thụy, vậy có nên tự giác trả công gì đó...

Nhưng mà khoảnh khắc nhìn thấy chiếc chìa khóa kia, Tieu Tieu vẫn còn sợ sệt. Lời từ chối không chút do dự vẫn nói ra miệng. ..

Người bị bao dưỡng nên có giấc ngủ, chỉ là một chiếc chìa khóa, đã làm cho lòng của cô rối loạn rồi sao?

“Tiền bối Chung, chiếc chìa khóa này tôi không thể lấy.”

“Vì sao không thể?” Chung Thụy hơi quay đầu qua, ánh sáng theo cửa sổ thủy tinh của xe phản xạ xuống phía dưới, sườn mặt của anh giống như mạ một lớp vàng mỏng, càng tôn lên khuôn mặt như tranh vẽ của anh.

Tieu Tieu ngẩn người, có chút không được tự nhiên mà xoay mặt qua một bên, “Tôi và anh... Cái này... Không phải quan hệ như vậy... Cho nên...”

Cô lắp bắp, nói năng có chút lộn xộn, Chung Thụy liếc mắt qua đây, bỗng nhiên nở nụ cười. ..

“Biết quét dọn không?”

Tieu Tieu có chút ngờ ngác mà gật đầu, nghi ngờ chính mình nghe nhầm.

“Biết nấu cơm không?”

Tieu Tieu lại gật đầu lần nữa, trong mắt lộ ra nghi ngờ, sẽ không đúng như dự đoán của cô vậy chứ...

“Vậy đi,” Chung Thụy hơi rũ mắt xuống, khoe miệng cong thành một đường, dường như cảm thấy rất thú vị đối với biểu hiện phản ứng quá mức của Tieu Tieu: “Tôi còn chờ một cái hộp đồng khoảng một tiếng nữa, em đi trước chuẩn bị đi.” (chuẩn bị nấu cơm and quét dọn hìh)

Tieu Tieu đã từng suy nghĩ rất nhiều về việc bao dưỡng của Chung Thụy, anh ta đòi muốn thù lao đến cuối cùng là cái gì, nhưng mà không ngờ tới cư nhiên không phải là làm ấm giường, mà là bảo mẫu?

Được rồi, bảo mẫu thế nào cũng dễ dàng chấp nhận hơn so với làm ấm giường. Cô mang theo một chút tinh thần AQ nhận lại chìa khóa, nhớ kỹ địa chỉ nhà của Chung Thụy.

Chỗ ở của Ảnh đế, hiện tại đội chó săn vẫn không thể đi vào, Tieu Tieu là người đầu tiên bước vào nhà của thần tượng, đi sâu vào cuộc sống hằng ngày, thăm dò xem một mặt mà Chung Thụy không muốn cho người khác biết, trong lòng cô mơ hồ mang theo chút chờ mong cùng hưng phấn.

Không biết Chung Thụy của ngày thường, sẽ có bộ dáng gì nữa đây?

Chung Thụy ở một bên nhìn thấy vẻ mặt nóng lòng muốn thử của Tieu Tieu, hoàn toàn không có sự hoảng hốt cùng xấu hổ bất an vừa rồi, anh không khỏi nghĩ, rốt cuộc thần kinh cô lơ đãng, hay là diễn trò đã trở thành một phần trên người, không hề ách tắc mà tùy ý chuyển đổi?

Nhà của Chung Thụy ở khu nhà giàu nổi tiếng, biệt thự độc lập, bảo đảm việc riêng được giấu kín.

Thiết bị an ninh chặt chẽ, đội chó săn lợi dụng tất cả mọi dịp đến nay vẫn không thể chuồn êm vào trong để có được tư liệu cuộc sống hằng ngày của Ảnh đế.

Nếu trước đó Chung Thụy không điện thoại qua một lần, có lẽ Tieu Tieu còn chưa vào được.

Cô cầm chìa khóa hưng phấn mở cửa ra, trong lòng nghĩ Chung Thụy vội vã kêu mình sang đây, nhất định là bên trong lộn xộn đang chờ người dọn dẹp đây.

Với tính cách của Chung Thụy, dám chắc không thích người ngoài làm phiền cuộc sống của mình, không có khả năng mời người làm theo giờ. Vậy chỉ có thể là anh ta tự mình thu dọn.

Một người đàn ông là nhân vật to lớn, lại nhiều công việc, người bận rộn như thế sao có thời gian đem phòng ốc dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp?

Nhưng mà ngoài dự đoán của Tiêu Tiêu, phía sau cửa phòng khách và phòng khác vậy mà lại ngăn nắp chỉnh tề, hoàn toàn không có nơi cho cô dụng võ.

Gỗ thô trên sàn nhà không nhiễm bất cứ vết bụi nào, bàn ăn sáu người ngồi rộng rãi lại sạch sẽ, ghế dựa được bày ngay ngắn.

Phòng ngủ là hệ thống màu tối, ra giường màu đen, trên tường gạch men sứ trắng đen đan xen nhau, trang trí đơn giản, giống như phong cách của Chung Thụy.

Tiêu Tiêu ở trong nhà dạo qua một vòng, gắng gượng dùng khăn lau phòng bếp sạch sẽ sáng bóng.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, phòng bếp này cũng sạch sẽ đến mức thái quá, giống như chưa từng sử dụng...

Nhưng mà Chung Thụy đã chuyển vào lâu như vậy, làm sao có thể không sử dụng qua, xem ra là dùng cơm ở ngoài nhiều hơn, ít khi ăn ở nhà. Số lần sử dụng hơi ít mà thôi.

Tiêu Tiêu xoay người mở tủ lạnh ra, còn nghĩ rằng nhất định là trống không, dù sao số lần Chung Thụy về nhà ăn cơm thật sự quá ít, lại ở một mình, phòng chừng trong tủ lạnh chỉ có mấy thứ như rau dưa.

Ai ngờ trong tủ lạnh lại nhét chặt nít, toàn bộ rau quả đều rất tươi mới, cô nhìn lại có chút sững sốt.

Di động đột nhiên vang lên, Tiêu Tiêu cầm lên nhìn, tưởng là Chung Thụy, nhưng lại là người đại diện của cô A Sâm.

Cô mới nhớ tới lúc đi theo Chung Thụy chuẩn mắt, không có nói với người đại diện của mình một tiếng, bây giờ a Sâm dám chắc là đang nôn nóng.

“Thật xin lỗi, tôi đi ra ngoài cũng không nói với anh một tiếng, ban này tôi cùng với tiền bối Chung đi tới phòng ghi âm”.

“Tôi biết,” Thanh âm của a Sâm bên kia hàm chứa ý cười, rõ ràng không để ý tới Tiêu Tiêu không từ mà biệt, ngược lại đối với việc cô có thể tham gia vào việc chế tác ca khúc cuối phim anh ta hết sức vui vẻ.

“Không tệ, tuy chỉ là một đoạn ngắn, nhưng mà có Chung Thụy tham gia, bài OST này nhất định sẽ thành công.”

Tiêu Tiêu được khen đến ngượng ngùng: “Anh nghe ca khúc đó rồi sao? Cũng may ca khúc này không khó hát, nếu không với những lời có giai điệu cao, tôi nhất định hát không tới mắt.”

A Sâm cười cười, có suy nghĩ sâu xa khác, nói: “Ban đầu bài hát này vốn để chuẩn bị cho người nghiệp dư, tất nhiên không có khả năng gặp khó khăn khi hát giai điệu cao.”

Anh ta khỏi phải nói, cơ hội lần này vốn là đạo diễn Ôn vì Nguyễn Tình mà tự mình suy tính xếp đặt ổn thỏa, không nghĩ tới cuối cùng lại .....

Tiêu Tiêu nghe hiểu được, hóa ra bài hát thực sự vì Nguyễn Tình mà quyết định nội bộ, chính mình quả thật nhặt được lợi rồi.

“Cô có nghĩ tới một tháng sau, muốn cùng Star Entertainment tiếp tục kí hợp đồng hay không?”

Tiêu Tiêu ngẩn ra, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Thứ nhất, bản thân cô vẫn không có danh tiếng gì, ở Star Entertainment năm năm, thành tựu bình thường. Cho dù tháng này bởi vì quan hệ với Chung Thụy mà có chút khởi sắc, dù vậy vẫn không đủ, gần như không có khả năng việc công ty sẽ tiếp tục kí hợp đồng.

Thứ hai, cô cũng không biết được chỉ dựa vào mối quan hệ với Chung Thụy, mình có thể nổi tiếng được bao lâu.

“... Anh thay công ty tới hỏi, hay bản thân tò mò mà thôi?”

A Sâm nở nụ cười: “Công ty còn chưa bày tỏ thái độ gì, tôi chỉ là lấy thân phận người đại diện tới hỏi. Nếu cô tiếp tục ở lại Star Entertainment, chúng ta có thể vẫn hợp tác, không phải sao?”

“Nhưng mà, anh cũng hiểu được, tình hình hiện tại không đạt với yêu cầu tiếp tục kí hợp đồng?”

Tiêu Tiêu thậm chí hiểu điều này hơn so với bất kì ai, quy tắc trò chơi trong giới giải trí thực tế chính là như vậy, tay cô cầm điện thoại xiết chặt lại, nhẹ nhàng thở dài: “Tôi biết... nếu anh đã hỏi như vậy, chắc là có ý kiến hay gì muốn nói cho tôi biết phải không?”

Tuy rằng thời gian hợp tác không lâu, nhưng cô cũng biết A Sâm không phải là người sẽ không có lí do gì mà gọi điện đến hàn huyên tâm sự, khẳng định anh ta có mục đích.

“Ý kiến hay thì không dám nhận,” A Sâm cười cười, nói thẳng vào vấn đề: “Chung Thụy chỉ là nhắc tay chi lao*, để cho cô nổi tiếng như bây giờ hoàn toàn không giống với anh ta, cô có nghĩ tới lại đi nhanh về phía trước một bước không?”

*Nhắc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.

“Tôi không hiểu ý của anh,” Tiêu Tiêu nhún mày, đối với đề nghị của A Sâm cô theo bản năng mà bắt đầu bài xích. Ý của người đại diện thâm niên này là để cho cô mượn Chung Thụy để lên cao sao?

“Chung Thụy là quán quân Ảnh đế ba năm liền, sự ảnh hưởng trong giới khôi cần nghi ngờ, có ngàn vạn fan hâm mộ, dặm chân một cái thì chiều gió cũng phải thay đổi. Tiếp đó là bộ phim kia, cô và nhân vật Thanh Trà đối cho nhau, chặn mũi kiếm đâm về hướng nam chính. Khi đó, Chung Thụy ôm cô, cô chỉ cần hơi thân mật một chút là được...”

A Sâm cảm thấy mình nói quá nhiều, nhưng mà Tiêu Tiêu từ đầu tới cuối vẫn trầm mặc, hoàn toàn không có trả lời.

Không biết là nghe có hiểu được hay không, hay là do không bằng lòng.

A Sâm dĩ nhiên cho là cái trước, vốn không muốn nói quá rõ ràng, bây giờ anh ta cũng không thể không giải thích rõ ràng: “Tôi sẽ để cho phóng viên trà trộn vào trong phim trường trước, đem hình ảnh chụp được của các người đặt ở đầu trang báo. Cô yên tâm, tổng biên tập không dám viết bậy bạ để đắc tội Ảnh đế đâu, chỉ cần chúng ta...”

Những lời còn lại, Tiêu Tiêu đã không còn nghe thấy nữa, cô có chút hốt hoảng, mới hiểu ra A Sâm lại có chủ ý như vậy.

Bảo phóng viên lén lút đi vào chụp ảnh, muốn chụp cái gì, lại muốn viết cái gì?

Tuy rằng Chung Thụy nói muốn bao dưỡng cô, nhưng vẫn chưa làm cái gì, ngược lại năm lần bảy lượt giúp cô.

Nếu cái giá để nổi tiếng là phải bôi đen Chung Thụy, Tiêu Tiêu tình nguyện không làm cái gì cả, tiếp tục không có danh tiếng gì.

Người ấy trong màn ảnh tồn tại như một vị thần, là mục tiêu và mơ ước của cô, không nên bị đối xử như vậy!

“... Thật xin lỗi, chỉ sợ tôi làm không được!” Tiêu Tiêu thờ dãi, đè nén cơn giận ở đáy lòng.

Cái loại chủ ý vừa bản thủ vừa gây khó khăn cho người khác mà A Sâm cũng nghĩ ra được, không hổ danh là người của Star Entertainment?

A Sâm lại cho rằng Tiêu Tiêu không muốn, là bởi vì không bỏ xuống được sự rụt rè và thanh cao, anh ta không vui mà nói: “Hiếm khi Chung Thụy coi trọng cô, cô nên nắm chắc cơ hội lần này. Bỏ lỡ lần này, rất có thể cuộc đời này của cô có muốn cũng không thể đứng ở trên cao lần nào nữa đâu!”

Tiêu Tiêu dùng sức nắm chặt điện thoại, cắn môi, hận không thể lập tức ngắt cuộc gọi, cô cố gắng nhịn xuống: “Gần gửi một chút với Chung Thụy? Làm sao mới tính là gần gũi?”

A Sâm cho rằng cô đã thông suốt, không khỏi cười: “Gần gũi, tất nhiên là lúc cô ngã xuống rồi nhào vào lòng Chung Thụy, tốt nhất là có thể đem quần áo làm cho lộn xộn một chút, gần sát một chút là được...”

Tiêu Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, bỏ ra một câu: “Bỏ nhào qua là được à?”

A Sâm ngăn ra, nghĩ rằng cô rút cuộc cũng hiểu được: “Tốt nhất, dĩ nhiên là cô chủ động hôn Chung Thụy. Nữ sát thủ trước khi chết phát hiện mình yêu mến thiếu gia, cho hẳn nụ hôn duy nhất lần đầu tiên cũng như cuối cùng... Phóng viên nhân cơ hội chụp lấy, việc này nhất định là một tin tức to lớn!”

“Tôi sẽ không đồng ý”, Tiêu Tiêu nói xong lập tức ngắt điện thoại, đem điện thoại ném đến sofa, nhưng còn chưa hả giận, cô hung hăng đạp mấy cái, lời nói mập mờ không rõ mà mắng chửi thẳng: “Cái chủ ý gì mà bản thủ lộn xộn, còn bảo mình lúc ngã xuống nhào vào lòng của tiền bối Chung, cái này quên đi nhé, lại còn đem quần áo làm lộn xộn một chút, thậm chí ngáng đầu muốn hôn môi...”

Miệng cô quả trách, hai má nhện không được nóng lên.

A Sâm lại có thể để cho cô làm chuyện mất mặt như vậy, nếu bị Chung Thụy biết...

Khuôn mặt của Tiêu Tiêu loáng một cái liền trở nên trắng bệch, thật để cho Chung Thụy biết suy nghĩ của bọn họ như vậy, đem ý tưởng tính trên người anh ta, không chừng cô nhất định cũng bị đá ra khỏi đoàn làm phim.

Chỉ là ngẫm lại, cô liền chán nản đầy bụng, cân nhắc có nên gọi điện thoại bảo A Sâm xóa đi cái ý nghĩ này hay không?

“Nhìn chằm chằm điện thoại làm gì, muốn gọi điện thoại sao?”

Phía sau thỉnh linh truyền đến một âm thanh quen thuộc, Tiêu Tiêu sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập.

“Chung, tiền bối Chung, anh trở về lúc nào vậy?”

“Vừa về đến nhà, làm sao vậy?” Chung Thụy đứng ngay cửa ra vào, chìa khóa xe trong tay còn chưa để xuống: “Tôi đói bụng, có cái gì ăn không?”

Tiêu Tiêu nhìn bộ dáng chẳng biết tình hình gì của anh, trong lòng cô vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, may mắn không để cho Chung Thụy nghe thấy, bằng không cô thảm rồi, vội vàng bày ra một chút tươi cười, nói: “Thức ăn chờ chút nữa là xong ngay, ăn chút trái cây trước để lấp bụng nhé?”

“Cũng được,” Chung Thụy cởi áo khoác, thản nhiên ngồi trên sofa, gật đầu day day thái dương, đáng vẻ mệt mỏi rồi.

Xem ra áp lực của Ảnh để không nhỏ, rất nhiều công việc, mỗi ngày đều bận đến nỗi chân không chạm đất.

Tiêu Tiêu trong lòng yên lặng đồng tình một phen, lẹ tay lẹ chân mà xắt hoa quả đặt ở trên đĩa thủy tinh rồi mang ra ngoài, đặt trên bàn trà trước mặt Chung Thụy: “Có muốn tôi giúp anh mát xả lỏng một chút không?”

Lúc trước cô có học mấy chiêu mát xả thả lỏng để giúp ba mẹ lúc làm việc vất vả, nói tự nhiên như vậy, thật muốn đem miệng bịt kín lại.

Chết tiệt, ba mẹ mình sao có thể coi như nhau với Chung Thụy?

“Nếu như anh nói không muốn, vậy coi như tôi chưa nói qua...”

“Được.”

Tiêu Tiêu tròn mắt há mồm, ngẩng đầu lên không dám chắc mà nhìn Chung Thụy một cái: “Tiền bối Chung, anh vừa mới...”

“Lại đây,” Chung Thụy đưa tay cởi bỏ cúc áo sơ mi trước ngực, lười biếng mà ngoắc tay về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gục Và Bị Gục

Bước chân Tiêu Tiêu gần như là tay chân dính vào nhau đi đến bên người Chung Thụy, đứng ở góc độ này có thể thấy bên trong cúc áo được anh mở ra là một mảng lớn cơ bắp màu mật ong.

Tuy rằng Chung Thụy nhiều việc, nhưng vẫn không thiếu vận động, cơ thể rắn chắc, nhìn thân hình thon gầy, nhưng thực ra rất khỏe mạnh, cử động tay chân thì mất đi vài phần gầy yếu.

Tiêu Tiêu nuốt xuống nước miếng, đứng ở phía sau Chung Thụy, hai tay do dự đặt ở trên bả vai anh. Nếu đồng ý rồi, vậy thì phải làm thật tốt. Cô hít một hơi thật sâu, lòng bàn tay vuốt ve làn da cách lớp áo sơ mi trắng mỏng manh.

“Dùng một chút lực nữa đi,” Chung Thụy dựa vào sofa, híp nửa mắt, hai con ngươi đen như mực toát ra một tia thoải mái: “Đi xuống một chút.”

“À,” Tiêu Tiêu ngoan ngoãn mà làm nhân viên mát xả độc quyền cho Ảnh đế, dứt bỏ ý nghĩ đen tối, toàn tâm toàn ý mát xả cho anh. Nhưng mà Chung Thụy dựa vào sofa, không quá thuận tiện, cô liền do dự hỏi: “Anh có thể nằm sấp trên sofa không? Tôi sẽ tương đối tiện hơn...”

Chung Thụy tựa tiểu phi tiểu mà nhìn cô một cái, nghe lời mà đứng dậy nằm sấp trên sofa.

Chung Thụy lại có thể không nói một tiếng mà nghe theo chỉ thị của cô nằm sấp trên sofa, thật là ngoài dự đoán của Tiêu Tiêu. Mĩ nam nằm sấp, khuôn mặt tuấn tú gối trên cánh tay đối diện với cô, thân hình cao lớn, áo sơ mi lộn xộn, lộ ra một đoạn eo nhỏ màu mật ong, để mặc cô tùy ý vuốt ve, mình cần mình cứ lấy....

Chỉ là khi nhìn, Tiêu Tiêu thiếu chút nữa là phải bịt mũi lại để tránh chảy máu mũi, tay chân luống cuống mà tiếp tục mát xả.

“Kịch bản đã học thuộc chưa?” Mí mắt Chung Thụy nâng lên, thuận miệng hỏi cô.

Tiêu Tiêu vội vàng gật đầu, “Vâng, đã sớm học thuộc rồi”.

Diễn chung một bộ phim với Chung Thụy, cô không dám tùy tiện cho có lệ, còn phải thật sự nghiêm túc thuộc nằm lòng vài lời kịch, ngay cả mỗi một động tác, một lời thoại trong cảnh phim phải nhớ rõ rành mạch, chỉ sợ ngán chán sau của Ảnh đế mà thôi.

Hơn nữa, khó có được cơ hội diễn cặp với Chung Thụy, Tiêu Tiêu chỉ sợ lãng phí một chút.

Chung Thụy thốt ra lời thoại, Tiêu Tiêu theo bản năng mà đáp lại.

Anh một câu, tôi một câu, cô từ từ quên sự hồi hộp, vừa mát xả, vừa chăm chú trả lời.

Nhưng mà bàn tay bất thành linh xoa phải một đoạn da thịt nhẵn bóng, mới phát hiện tay mình không cẩn thận chui vào trong góc áo sơ mi, đụng đến bên eo của Chung Thụy.

Trong lòng cô rối loạn, lặng lẽ rút tay về, mặt xoay sang một bên, dáng vẻ găng gượng giả bộ như không có việc gì: “Tiền bối Chung, chúng ta cùng nhau diễn thử cảnh này đi?”

“Cũng được,” Chung Thụy nhìn Tiêu Tiêu một cái, chậm chạp mà ngồi dậy: “Thích khách từ bên cạnh xông lại đây, em phải lập tức xoay người đối diện với thích khách, phía sau lưng sát lại về phía tôi.”

Tiêu Tiêu gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ. Trong đầu đại khái luyện diễn một lần, đứng ở trước người anh: “Thích khách xuất hiện, tôi lập tức xoay người, đứng không?”

“Thời cơ nhất định phải tính đúng, đừng quá sớm, cũng không thể quá trễ. Nếu quá sớm thích khách còn chưa tới gần, em hoàn toàn có thời gian đánh trả lại. Nếu quá trễ thì sẽ không kịp xoay người, hiểu chưa?” Chung Thụy giải thích đơn giản, để tránh cô ở trước ống kính mắc phải sai lầm đơn giản.

Tuy rằng Tiêu Tiêu đã hiểu rõ, nhưng vẫn chăm chú nghe hết, ghi tạc trong lòng.

Ảnh đế đích thân hướng dẫn, không phải người nào cũng có cơ hội nghe được.

“Xoay người phải nhanh, không thể hoảng loạn, nhớ kỹ em là sát thủ, không phải tỷ nữ, biểu cảm trên mặt nhất định phải bình tĩnh...” Chung Thụy lời kéo cánh tay Tiêu Tiêu, ý bảo cô dừng lại ở phía ngoài, cách nhau nửa bước: “Em không thể cách tôi quá gần, lúc này mới có thể vội vàng mà nhào sang đây chặn kiếm, nếu gần quá liền mất đi tác dụng và cảnh tượng.”

Tiêu Tiêu bước ra nửa bước, nhìn khoảng cách với Chung Thụy, dụng tâm nhớ kỹ.

“Tốt lắm, em thử tới một lần đi.” Chung Thụy đứng tại chỗ, ý bảo cô bắt đầu.

Tiêu Tiêu sững sốt một chút, lại nghĩ đến lời nói của A Sâm, nhào vào lòng Chung Thụy thì khuôn mặt lộ vẻ do dự.

Vốn là động tác ngã nhào qua bình thường, nhưng bị A Sâm nói lại mang theo vẻ mập mờ vô tận, trái lại làm cho cô lưỡng lự.

Chung Thụy không kiên nhẫn mà nhíu mày: “Phát giác cái gì đó, mau tới đây!”

Tiêu Tiêu khẽ cắn môi, đều là do A Sâm nói, làm cho cô đem những động tác bình thường này vậy mà nhìn thành không thuần khiết.

Hiếm khi Ảnh đế đồng ý cùng cô ở nơi này luyện tập trước, chính mình lại do dự thật là không biết tốt xấu!

“Tôi bắt đầu đây,” Tiêu Tiêu mím môi, cúi đầu liền ngã nhào qua.

Chung Thụy bị cô cầm đầu chui vào trong ngực, không thể đoán được Tiêu Tiêu lại mạnh như vậy, anh lao đảo hai bước, bị vấp một cái, ngã xuống sofa ở phía sau, đầu đến nhứu mày.

“Dùng lực lớn như vậy làm cái gì?” Anh lắc đầu thờ dãi: “Nếu không biết chuyện, còn tưởng một đầu trâu đụng qua đây. Không phải tới cứu mạng, mà là tới đoạt mạng!”

Tiêu Tiêu đỏ mặt ngẩng đầu, cô nằm sấp trên người Chung Thụy, được hai cánh tay của anh che chở chặt chẽ ở trước ngực. Nếu vừa rồi anh không bảo vệ, đoán chừng bây giờ cô đã té trên mặt đất rồi: “Thật xin lỗi, tôi có chút khẩn trương.”

“Biết rồi,” Chung Thụy nghiêng đầu lờm cô một cái: “Em còn muốn đề tôi tới khi nào mới đứng lên?”

Lúc này Tiêu Tiêu mới phát hiện tư thế của hai người, cô ở trên, Chung Thụy ở dưới, hai người mặt đối mặt dán sát vào nhau ở cùng một chỗ. Khi cô nói chuyện thì đôi môi lại lơ đãng cọ cọ trên ngực Chung Thụy, hai má không khỏi đỏ lên, lúng túng mà ngồi dậy: “Tôi, tôi đứng lên ngay đây.”

Cô ngẩng đầu, khuôn mặt hai người gần trong gang tấc.

Tầm mắt đối diện nhau, Tiêu Tiêu thậm chí có thể từ trong con ngươi đen láy của Chung Thụy nhìn thấy được hình ảnh của mình và vẻ mặt bối rối, cảm giác được hơi thở ấm áp của anh phả trên mặt mình, hai má của cô không khỏi đỏ lên.

Cảm bỗng nhiên bị nắm lấy, đầu ngón tay của Chung Thụy vuốt nhẹ cằm của cô, nhứu mày nói: “Bây giờ đã là một nữ sát thủ máu lạnh, đỏ mặt cái gì chứ?”

Tiêu Tiêu cúi đầu, hai người cách nhau gần như vậy, cô có thể không để ý tới sao?

Chung Thụy cố tình như không thấy gì, nắm lấy cằm của cô kéo sát lại chút nữa: “Ngẩng đầu, hãy nhìn tôi thẳng hoàng. Tôi hiện tại không phải là diễn viên, mà là đối tượng ám sát của em vừa tri kỷ vừa luyện tiếc.”

Tiêu Tiêu vội vàng điều chỉnh tốt vẻ mặt của mình, đem sự ngượng ngùng cùng xấu hổ giấu ở đáy lòng.

“Tốt lắm,” Chung Thụy khen một câu, ngồi trên sofa, dùng cánh tay khóa trụ thắt lưng của cô: “Hai tay đặt ở trên bờ vai của tôi, đúng, chính là như vậy. Đợi sau khi ngã qua đây, ngay lập tức lấy tay chống trên vai của tôi thì sẽ xoay người nhanh hơn đấy.”

Tieu Tieu ngoan ngoãn mà đem hai tay đặt trên vai Chung Thụy, thắt lưng được anh giữ vững, mặt đối mặt, không thể ngồi xổm, lại không thể đứng, sofa lại không có chỗ lớn như vậy, chỉ có thể từ từ ngồi xuống

Cô tiến thoái lưỡng nan, sau cùng chỉ có thể hơi quỳ ở mép sofa, đầu gối gần như là dán vào bắp đùi của Chung Thụy.

Cánh tay vòng ở trên lưng của cô rất dùng sức, Tieu Tieu vốn muốn tránh ra, nhưng mà tư thế bây giờ lại không vững, nếu không có Chung Thụy đỡ, cô dám chắc là ngã rồi.

Nhưng mà cô rất buồn bực, tư thế của hai người sao lại không được tự nhiên như vậy chứ?

Khuôn mặt không cảm xúc của nữ sát thủ cố giữ không được bao lâu thì đã bị phá vỡ. Tieu Tieu mắt tự nhiên mà động đậy: “Tiền bối Chung, chúng ta thử một lần nữa đi?”

Đáy mắt Chung Thụy hiện lên ý cười: “Được.”

Tieu Tieu lập tức đứng lên, lùi về phía sau một bước, vụng trộm thở dài.

Cùng với Chung Thụy cách nhau gần như vậy, gần như là cùng với anh mặt đối mặt cùng một chỗ, thiếu chút nữa nghẹt thở đến nỗi không biết phải hít thở như thế nào .

Nhớ lại động tác vừa rồi một lần nữa, Tieu Tieu hít một hơi thật sâu, lần này làm động tác nhảy qua nhẹ nhàng, nhào vào trong lòng Chung Thụy, lập tức đỡ lấy vai anh để xoay người lại.

Nhưng mà hai tay đỡ lấy cả vai xoay người, động tác lại không nhanh, còn tốn một chút công sức, bản thân cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Chung Thụy bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: “Vừa nãy nói sai rồi, nên đưa lưng về phía tôi rồi ngã sang đây mới đúng?”

Tieu Tieu không biết làm sao, lại tránh ra một bước, làm lại lần nữa.

Phía sau lưng áp sát về phía Chung Thụy, động tác lần này rất nhanh, cũng không vướng tay vướng chân, rốt cuộc cũng đúng rồi. Cùng với sự vui mừng, thì cô lại càng để ý cánh tay kia ở trên lưng.

“Tiền bối Chung, nam chính hẳn là trước đó không biết sát thủ sẽ ngã qua đây cứu hân...”

Bởi vì trước đó không hiểu lắm, làm sao lại kịp thời ôm lấy nữ sát thủ?

Tư thế hiện tại, càng giống như nữ sát thủ theo qua đây, nam chính đưa tay đem nàng nhốt vào trong lòng. Không giống như là nàng muốn cứu người, ngược lại như là ôm ấp yêu thương...

“Phải không?”

Chung Thụy cao hơn Tieu Tieu nửa cái đầu, anh ôm cô vào trong ngực, hơi cúi đầu, cảm vừa vặn đặt ở trên hõm vai của Tieu Tieu, khi nói chuyện, hơi nóng đều phả vào vành tai của cô, Tieu Tieu không khỏi co rút cổ lại.

“Tôi không đưa tay, em lại không nhìn thấy, rất có thể cơ thể của tôi cũng bị ngã theo.”

Tieu Tieu nghĩ nghĩ, Chung Thụy nói cũng có lý. Phía sau lưng cô lại không mọc ra con mắt nào. Xong qua đây ngăn cản, không chú ý thực sự rất có thể đúng không đúng vị trí.

Anh duỗi tay ra, trái lại có thể giải quyết vấn đề này.

“Mặc dù là như vậy, nhưng mà...”

Tieu Tieu không có ý tưởng hay, quay đầu định hỏi, trong lúc lơ đãng môi suýt qua gò má của Chung Thụy, cô không khỏi ngừng lại. “Soát” một cái lập tức đem đầu quay trở lại, “Com chắc là sắp chín rồi, hôm nay luyện tập đến đây thôi, tiền bối cảm thấy được chứ?”

Chung Thụy nghe thấy tiếng nói giả bộ bình tĩnh của cô, thoáng nhìn thấy chớp tai đỏ rực, anh chậm rãi thu hồi cánh tay.

“Cũng đúng, sau buổi com chiều lại luyện tập vài lần nữa, ngày mai đến phim trường thì sẽ dễ dàng hơn.”

Tieu Tieu vừa nghe không khỏi hoảng sợ, còn phải nán lại tiếp tục luyện tập ư?

Từ đầu tới cuối trong ấn tượng của cô, hai người ngoại trừ kéo kéo ôm ôm, hình như không có động tác nào khác, cô nhìn không được oán thầm người biên kịch đã viết một màn như thế này.

Nhưng mà đồ ăn vừa mới mang ra , Tiêu Tiêu chưa kịp cùng Chung Thụy ăn bữa tối, thì đã nhận được điện thoại của A Sâm.

Nghĩ tới người đại diện lại muốn nhắc đến chuyện cũ, để cho Chung Thụy nghe thấy thì không tốt lắm, cô đang muốn nói mấy câu xua đuổi A Sâm, chợt nghe thấy giọng nói của anh ta cứng lại mà nói với mình: “Nguyễn Tinh nằm viện, có một tin xấu và một tin tốt.”

Giọng nói của A Sâm thật sự nghiêm túc làm cho trong lòng Tiêu Tiêu lộp bộp một chút, theo bản năng mà né tránh Chung Thụy trốn vào bếp: “Nguyễn Tinh nằm viện thì có quan hệ gì với tôi?”

“Sau khi cô ta nằm viện, vai diễn Thanh Trà sẽ có người tiếp nhận, tạm quyết định vị tỷ nữ này trước kia là do dịch dung, dung mạo thật sự bị lộ ra, cùng với Thanh Nhã hợp thành một cặp tỷ muội song sinh.” Việc này dễ dàng xử lý, ngay cả người biên kịch cũng không cần sửa lại, trực tiếp bảo Tiêu Tiêu đổi một quần áo lên diễn là được.

“Còn tin tức xấu?” Nhân vật Thanh Trà và Thanh Nhã đều do cô diễn, một người đóng hai nhân vật, chứng minh đạo diễn Tề tin tưởng kỹ thuật diễn xuất của cô, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

“Có tin tức truyền ra, nói lần này Nguyễn Tinh nhập viện, là vì cô không cam lòng để cô ta đoạt đi vai diễn Thanh Trà, nên sau đó lén lút ra tay với cô ta!”

Lời nói của A Sâm giống như một hòn đá, làm rối loạn tâm tư bình tĩnh như nước của Tiêu Tiêu!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ăn Miếng, Trả Miếng

Không cam lòng với Nguyễn Tinh, nên lén lút ra tay với cô ta!

Tiêu Tiêu nghe A Sâm nói, lập tức ngăn người.

Ngay cả ăn hiếp trẻ con cô còn chưa từng thử qua, nói mình đánh người thực sự rất gượng ép.

“Có phải chính miệng Nguyễn Tinh nói không?”

“Phóng viên truy hỏi tới cùng, cô ta lặng im không mở miệng, chẳng khác nào ngầm thừa nhận. Bây giờ báo chí tập san đều có những suy đoán lung tung, Nguyễn Tinh quả thực đã cho mọi người một cái đề tài hay ho rồi.” A Sâm cười lạnh, tuy là diễn viên của cùng một công ty, cạnh tranh lẫn nhau là chuyện bình thường, bởi họ cũng không hiếm thấy, chẳng qua người có thể làm đến mức này như Nguyễn Tinh thực đúng là không nhiều lắm.

A Sâm là người dẫn dắt từng trải, còn chưa có ai dám quang minh chính đại mà bắt nạt từ đầu đến cuối để leo lên cao như vậy!

“Bộ phim truyền hình đang ở giai đoạn lan truyền nóng sốt, Nguyễn Tinh bỗng nhiên rút khỏi, nhất định là không cam lòng.” Tiêu Tiêu nghĩ không hiểu, vị bạn học này vậy mà lại bằng lòng rút khỏi bộ phim truyền hình, nhưng lại với thái độ khó coi nhất, bị đạo diễn đuổi đi, đoán chừng thể diện cũng chẳng đẹp gì.

Nhưng thà kéo cô xuống nước, cũng không dám nói ra chân tướng.

Rõ ràng, cái cớ để Nguyễn Tinh rời khỏi, cũng không phải chuyện gì tốt.

“Cô ta đương nhiên không cam lòng, bị người ta giày vò đến nỗi nằm viện, có đánh chết cũng sẽ không nói ra miệng” A Sâm đã lén lút nghe ngóng, biết được Nguyễn Tinh cùng với đạo diễn Ôn chỉ là chơi đùa quá mức, do đó mới nhập viện. Cái loại lý do này, cho dù trong lòng mọi người đều biết rõ, cũng không có ai dám viết bậy.

Dẫu sao chỗ dựa phía sau đạo diễn Ôn cũng không nhỏ, có đắc tội với ai cũng không nên đắc tội kẻ tiểu nhân này!

Ngay cả quản lý của công ty cũng phải nhường bộ đạo diễn Ôn, có thể nhận được thì nhận, A Sâm lại càng không có dũng khí đi thử rủi ro.

Nhưng chỉ vì đạo diễn Ôn, Nguyễn Tinh lại làm ầm ĩ đến như vậy, có thể nghĩ tới tâm tình của A Sâm sẽ xấu tới mức nào!

Trong lòng Tiêu Tiêu hoảng sợ, sẽ không như những gì cô tưởng tượng chứ?

Cô nhớ lại lúc Nguyễn Tinh còn hăng hái ở nhà trường, giống như một vị công chúa cao cao tại thượng được đàn ông xoay quanh, được tặng bốc che

chờ ở trong lòng bàn tay, nhưng sau khi vào nghề lại trầm luân đến tình cảnh như thế này, cô không khỏi thốn thức.

“Thực ra, Nguyễn Tinh cũng rất đáng thương, hiếm khi nhận được vai diễn như thế này, bây giờ lại nửa đường rồi khỏi, về sau không chắc sẽ có cơ hội như vậy nữa.” A Sâm thở dài, phép tắc trong giới chính là như vậy, muốn được cái gì trước hết phải nỗ lực trả giá.

Hiện tại Nguyễn Tinh dựa vào đạo diễn Ôn mới nhận được vai Thanh Trà, cùng với những hợp đồng khác. Nhưng vì cô ta nằm viện, rất có thể sẽ tạo thành một đồng điều trái với hợp đồng.

Cuối cùng, cái gì cũng không đạt được, lại dính phải một thân bụi đất, quả thực rất xui xẻo.

“Đây chính là con đường cô ta chọn, ngay từ đầu nên biết được hậu quả sẽ có dạng gì.” Tiêu Tiêu nhú mày, trong lòng có sự cảm thông, cũng có thương tiếc đối với Nguyễn Tinh.

Nếu Nguyễn Tinh không vì những cái trước mắt, tìm tới đạo diễn Ôn nổi tiếng tột bậc nhất trong giới, có lẽ sẽ không trầm luân đến hoàn cảnh như thế này.

Đạo diễn Ôn có tiếng là lợi dụng quan hệ và có mối nói cũ, bây giờ Nguyễn Tinh nhập viện, ít nhất mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục lại. Đến lúc đó, phòng chừng đạo diễn Ôn đã sớm có niềm vui mới, quên mất Nguyễn Tinh có hình dáng gì rồi.

Mất đi cơ hội với đạo diễn Tề, ấn tượng lại sa sút không tốt, đối với con đường ngôi sao của Nguyễn Tinh mà nói đều là sự đả kích trí mạng.

“Cô ta ngầm thừa nhận chuyện tôi đánh người, anh tính giải quyết như thế nào?” Tiêu Tiêu ở trong giới năm năm trời không có tiếng tăm gì, chuyện xấu hầu như cũng không có, càng đừng nói chỉ tới scandal, A Sâm đối phó những việc này có kinh nghiệm nhiều hơn mình, cô quyết định tất cả đều nghe theo anh ta.

“Việc này khá đơn giản, phải nhìn xem cô có tình nguyện phối hợp hay không?” A Sâm cười cười, chẳng qua tiếng cười kia có chút rét lạnh.

Tiêu Tiêu nhìn không được rung mình một cái, xem ra Nguyễn Tinh chẳng những bị đạo diễn Ôn nhanh chóng chán ghét vứt bỏ, còn đắc tội với người đại diện ở chủ bài trong công ty, cuộc sống về sau e rằng sẽ không dễ chịu!

Tại cổng bệnh viện đầu người đông nghìn nghịt, phóng viên cùng thợ chụp ảnh mãnh liệt lao tới, gần như muốn đem cổng chính giẫm đến nát vụn. Bảo vệ phải tốn sức lực lớn mới ngăn người ở bên ngoài, còn phải đề phòng đội chó săn chuẩn êm vào trong, mặt mũi đầu tóc đầy cát bụi, mệt đến quá sức.

Một người mang kính râm và đeo khẩu trang đang đứng đối diện bệnh viện, nhìn thấy một đàn chó săn, không khỏi kinh ngạc mà nhú mày.

Phóng viên nghe tin liền lập tức hành động, không nghĩ tới tin tức Nguyễn Tinh bị đánh vừa lan truyền ra ngoài, lại có thể kéo tới một bang hội to lớn như vậy.

Xem ra gần đây không có tin tức gì chấn động, các phóng viên cũng phiền chán với các tin tức lặp đi lặp lại, vì vậy đem Nguyễn Tinh bao vây bốn phía, hận không thể lại khai thác một chút nguyên nhân yêu thương thù hận gì đó, tình yêu tam giác, các loại đề tài như người tình bí ẩn để hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nhìn thấy cô muốn rút lui không làm nữa, A Sâm ở bên cạnh thúc giục: “Tới lúc thử thách hành động của cô rồi, hơn nữa cô chính là người chịu thiệt, còn mắc cỡ cái gì nữa? Nguyễn Tinh vẩy nước bẩn lên người cô, cô còn sợ ‘bỏ đá xuống giếng’ tổn thương cô ta. Ở trong giới mà nhân từ như vậy, người bị giẫm nát bên dưới cũng chỉ có mình cô thôi!”

Tiêu Tiêu thở dài, cô thật đúng là chưa làm qua chuyện hãm hại người, hơn nữa bây giờ Nguyễn Tinh cũng rất thảm rồi, đánh mất vai diễn, không cho đạo diễn Tề một chút tôn trọng, mạo phạm người đại diện “gold medal”, không có đạo diễn Ôn làm chỗ dựa, còn bị cái loại lý do này gây sức ép đến nỗi nằm ở trong bệnh viện, quả thực là xui xẻo cực độ.

Nếu là cô, đã sớm hận không thể lấy cái hố đem mình chôn vào.

Hiện tại lại muốn nhân cơ hội này giẫm thêm một cước, Tiêu Tiêu có chút không đành lòng.

Tốt xấu gì cũng từng một thời chung lớp, có cần phải làm tuyệt tình như vậy không?

Tiêu Tiêu luôn tuân theo phương châm “ta không phạm người, người không phạm ta”, bất cứ việc gì cũng cho đối phương một đường lui. Bây giờ là lúc Nguyễn Tinh bị cô lập từ bốn phía, còn muốn khoét vào nỗi đau của cô ta, đem người ta chà đạp xuống mười tám tầng địa ngục. Chờ tới ngày nào đó Nguyễn Tinh trở mình được, chính mình liền đi đòi nhà ma...

“Sợ cái gì, có chỗ dựa là tôi, ai dám động tới cô?” Nhìn ra sự băn khoăn của cô, A Sâm lại đẩy vào một câu: “Nói sau đi, hiện tại Nguyễn Tinh là Bò Tát đất qua sông, bản thân mình còn không giữ nổi, sau này làm sao có năng lực mà động tới cô? Đến lúc bộ phim truyền hình này kết thúc, danh tiếng của cô sẽ khác, đến lúc đó Nguyễn Tinh càng không làm gì được cô.”

Anh ta sờ sờ cằm, còn nói: “Nguyễn Tinh cuối cùng đã làm một chuyện tốt, số lần cô được in lên trang đầu của báo tăng thêm gấp đôi, có thấy không?”

Tiêu Tiêu không nói gì, cô bị hãm hại đánh người, được đăng trên báo không phải chuyện vinh quang gì, gây khó khăn cho người khác mà A Sâm còn nói ra miệng cho được.

A Sâm lấy giọng điệu của người từng trải nói với cô: “Đừng xem nhẹ mặt trái của tin tức, không ảnh hưởng đến toàn cục lại có thể nhận được sự chú ý trên báo miễn phí, tất cả đều là lợi nhuận! Đến lúc cô làm sáng tỏ, trở mình, lại càng cực kì nở mày nở mặt. Cơ hội như vậy, không phải người nào cũng có thể gặp được!”

Khỏe miệng Tiêu Tiêu co lại, được rồi, lời nói của người đại diện “gold medal” chính là vàng ngọc, cho dù tin tức tiêu cực cũng có thể nhìn thành chuyện tốt...

Xem ra hiện tại, cô hận không thể dán giấy trắng che khuất tất cả các ảnh chụp của mình ở trên màn ảnh, để tránh cho những người trong nhà vô ý thấy được, làm cho bọn họ lo lắng.

Tiêu Tiêu thờ dài, vì người trong gia đình, cho dù cô có bao nhiêu không muốn, vẫn phải nghe theo lời của A Sâm mà đi làm, mau mau làm sáng tỏ chính mình. Bằng không nếu kéo dài, khuôn mặt này của cô cả ngày ở trên TV lúc ẩn lúc hiện, người trong nhà muốn không biết cũng rất khó.

Tiêu Tiêu sửa sang lại tóc xong, lấy khẩu trang và kính mắt xuống, thần nhiên mà xuống xe.

Có phóng viên thấy cô, kinh động hô một tiếng rồi cầm bút ghi âm cùng micro vọt qua đây, thợ chụp ảnh theo sát ở phía sau.

Rồi một đám người nữa bỗng nhiên từ cổng chính bệnh viện xoay người ào ào chạy tới, những bảo vệ đều nhẹ nhàng thờ ra. Tiêu Tiêu giật nảy mình, vì đây là lần đầu tiên cô được mọi người chú ý nhiệt tình như thế.

“Tiêu tiểu thư, tin tức cô vì ghen tị với Nguyễn tiểu thư giành mất vai diễn Thanh Trà nên đánh cô ấy có phải thật không?”

“Nghe nói Tiêu tiểu thư và Nguyễn tiểu thư đã từng là bạn học cùng một học viện nghệ thuật, có phải trước đây quan hệ đã bắt đầu không tốt, cho nên mới phải đánh nhau?”

“Tiêu tiểu thư tham gia vào đĩa nhạc OST trong bộ phim cổ trang mới của Ảnh đế, chuyện này cùng với sự kiện đánh nhau phải chăng có liên quan?”

“Tiêu tiểu thư tới thăm Nguyễn tiểu thư, có phải là để tiết lộ về sự kiện đánh người sau khi bị áp lực từ các phương tiện truyền thông hay không?”

“Tiêu tiểu thư...”

Các vấn đề theo nhau mà đến, các kiểu oanh tạc đều ném về phía Tiêu Tiêu.

Hôm nay Tiêu Tiêu cố ý chọn một cái váy dài tay màu vàng nhạt, đoan trang hiền thực, không lộ vẻ tùy tiện chút nào, không cảm thấy quá mức long trọng hay là tùy tiện, rất thoải mái.

Trên mặt cô trước sau vẫn đều nở nụ cười nhợt nhạt, tựa như chăm chú nghe các câu hỏi của phóng viên, không nóng vội, giống như hoàn toàn không bị những lời chất vấn của bọn họ làm ảnh hưởng.

Phong thái này, làm cho các phóng viên đang âm thầm lập tức đứng yên tại chỗ, không tiếp tục nói các vấn đề bén nhọn kia nữa.

Đợi đến lúc phóng viên hỏi đến những câu gần như giống nhau, Tiêu Tiêu mới không nhanh không chậm mà mở miệng: “Như mọi người thấy, tôi đến thăm Nguyễn Tinh. Còn về chuyện đánh người, tôi cũng vừa thông qua người đại diện mới biết được vào ngày hôm qua.”

Nói xong, cô bỗng nhiên cười, mang theo một tia giảo hoạt cùng tinh nghịch: “Tôi với Nguyễn Tinh là bạn học, các vị có thể không biết, Nguyễn Tinh đã từng học Taekwondo. Từ nhỏ, cơ thể của tôi đã không tốt, muốn đánh thắng cô ấy e rằng không dễ.”

Các phóng viên sững sốt, thợ chụp ảnh ở phía sau ngừng lại một chút rồi bỗng nhiên ra sức chụp, ánh sáng đèn flash gần như làm hồng cả mắt.

Bọn họ không hề biết, Nguyễn Tinh lại từng học Taekwondo. Nếu Tiêu Tiêu đã nói ra miệng, vậy nhất định không phải giả. Dù sao loại chuyện như thế này chỉ cần tìm người hỏi một câu thôi, rất nhanh sẽ biết chuyện, giả mạo cũng rất khó.

Nếu việc Nguyễn Tinh đã từng học Taekwondo là thật, vậy thì Tiêu Tiêu tay trái gà không chặt vốn không có cách nào đánh người ta tới mức nhập viện...

Tiêu Tiêu không nói láo, vậy chỉ có Nguyễn Tinh nói dối thôi.

Vào bệnh viện không phải do người ta đánh bị thương, lại không dám nói ra chân tướng, rõ ràng có nội tình.

Các đội chó săn ngơ ngác nhìn nhau, sự hưng phấn cùng rục rịch trong mắt nhau đều không phải là giả!

Tiêu Tiêu có chừng mực, mặc kệ các phóng viên tiếp tục nói gì đi nữa, cô cũng kiên quyết không mở miệng, trực tiếp đi về phía bệnh viện.

Không nghĩ tới, mặc dù đã tiến vào cổng chính bệnh viện, nhưng lại bị Angel ngăn cản ở bên ngoài phòng bệnh.

Tiêu Tiêu sớm đã đoán được, với tính cách quá sĩ diện của Nguyễn Tinh, có thể để cho mình vào nhìn tình cảnh bi thảm của cô ta mới là lạ!

Angel còn chưa biết Tiêu Tiêu đã lừa được đội chó săn bên ngoài, đang chuẩn bị đào bới tin tức mới hơn nữa, thấy được vẻ mặt không vui của cô thì:

“Nguyễn Tinh đang ngủ, cô tới thăm hỏi, tấm lòng này của cô tôi thay cô ấy nhận lấy.”

Thực sự, Tiêu Tiêu cũng không muốn vào thăm Nguyễn Tinh, dù sao Nguyễn Tinh nhìn thấy mình, về mặt nhất định sẽ không vui.

Nếu Angel đã cho cô lối thoát bên dưới, rõ ràng đã gặp phải lệnh đuổi khách, trên mặt Tiêu Tiêu không lộ vẻ gì, trong lòng đã sớm hận không thể lập tức rời đi.

Cùng người này hợp tác đã năm năm, chạm mặt người đại diện trước kia là chị em thân thiết, tâm trạng của Tiêu Tiêu rất phức tạp.

Một mặt là tình cảm bạn bè năm năm với Angel, một mặt là cô ta không chút lưu tình nào mà phản bội cô.

Tiêu Tiêu nhin không được mở miệng: “Nói với Nguyễn Tinh, người làm thì trời thấy, đừng quá đáng, để tránh gieo gió gặt bão.”

Ở bên ngoài là nói Nguyễn Tinh, nhưng còn không phải nói Angel nhiều hơn sao?

Angel nghe tới đây, biểu tình trên mặt rất khó coi, cô ta liếc mắt ra ngoài cửa, trộm nhìn các phóng viên xung quanh, cố gắng áp chế lửa giận: “Tiêu tiêu thư tạm biệt, tôi không tiễn.”

Angel rõ ràng không nghe vào tai, Tiêu Tiêu khó nén sự thất vọng, xoay người đi khỏi bệnh viện.

Bên ngoài ánh sáng mặt trời rực rỡ, nhưng trong lòng cô lại đầy mây mù. Bất kể là Nguyễn Tinh tự chuốc lấy tai họa lên người mình, hay là chứng kiến Angel chết cũng không hối cải.

Tiêu Tiêu chỉ bước về phía trước một bước nhỏ, đã đưa tới nhiều phiền toái như vậy.

Nếu có một ngày, cô đứng ở độ cao của Chung Thụy, thì sẽ rước tới bao nhiêu ghen tị cùng căm hận, có bao nhiêu lời gièm pha khó mà đề phòng, có bao nhiêu mưu hại và công kích không có căn cứ của giới truyền thông?

Cứ tưởng rằng cô chỉ cần giữ tốt một phần ba địa vị của mình, làm người khiêm tốn, tự mình diễn tốt vai diễn, như vậy là đủ rồi, bây giờ nghĩ tới, vĩnh viễn không phải như vậy...

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, bỗng nhiên có chút mê mang.

Di động đột nhiên vang lên, Tiêu Tiêu khôi phục lại tinh thần, không khỏi ngần ra, ngo ngác mà bấm xuống phím nghe.

“... Tôi đã xem qua màn trình diễn trực tiếp vừa rồi, biểu hiện không tệ. Đòn phản kích phù hợp mới là cách tốt nhất để bảo vệ mình.” Âm thanh trầm thấp của Chung Thụy truyền đến, có cười, nhưng cũng hết sức nghiêm túc.

“Thịt sườn lợn đêm qua ăn rất ngon, com hộp ở phim trường tôi ăn riết ngán rồi.”

Tiêu Tiêu không chút suy nghĩ, buột miệng thốt ra: “Thế ngày mai giữa trưa tôi mang com đến ... cho tiền bối Chung nhé?”

“Được...” Chung Thụy hình như đã sớm đoán được cô sẽ đồng ý, anh thấp giọng trả lời một tiếng. Lời thúc giục của người đại diện từ phía bên kia truyền đến, anh mới vội vàng ngắt cuộc gọi.

Tiêu Tiêu cầm di động, nghe thấy âm thanh vội vàng bên trong thì tâm tình bỗng nhiên tốt lên không ít.

Nghe được tiếng nói của Chung Thụy, thì đáy lòng tới tấm vừa rồi của cô đã bị thổi bay sạch sẽ.

Ghi tạc vào lòng, đó là tràn ngập sự ấm áp và vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nụ Hôn Màn Ảnh Đầu Tiên

“Bây giờ lại có người tự mình mang com đến phim trường, rất hiếm thấy, đặc biệt là diễn viên nữ đó.” A Sâm từ sáng sớm đã đi tới nơi ở của Tiêu Tiêu, ở dưới lầu chờ cô. Người thấy mùi thịt sườn bên trong chiếc túi to, anh ta vừa mới ăn xong bữa sáng cũng nhin không được muốn ăn nữa.

“Là sườn xào chua ngọt phải không?”

Tieu Tieu ôm chặt chiếc túi to, cảnh giác mà nhìn anh ta một cái: “Đúng là sườn xào chua ngọt, nhưng đây là cơm trưa, anh không được ăn vụng đó.”

“Biết rồi, đồ keo kiệt.” A Sâm chu miệng, luyến tiếc mà liếm môi, làm cho Tieu Tieu buồn cười.

“Được rồi, tới giờ trưa chia cho anh một miếng, bây giờ có thể đi được chưa?”

“Cái kia còn nhiều lắm.” Tốt xấu gì anh ta cũng là người đại diện “gold medal”, có diễn viên nào lại không nịnh bợ lấy lòng anh ta? Có lẽ cũng chỉ có Tieu Tieu ngốc nghếch này thôi, đối đãi với mình giống như một người bạn bình thường. Có kiên trì, có phản bác, biết bộc lộ tình cảm, có bày ra sắc mặt, lại có thể giao ra sự chân thành cùng tín nhiệm.

A Sâm thờ dài, loại người giống như Tieu Tieu, vào nghề năm năm lại không bị cái vòng lẩn quẩn này đồng hóa, thật sự rất hiếm có.

Xem ra cũng bởi vì vậy, Chung Thụy mới có thể đối với cô đặc biệt như thế.

Ở trong thùng nhuộm lớn này, mỗi người đều mang mặt nạ dối trá, ngoại trừ giao dịch và lợi ích, giấu lên vai người khác mà leo lên thì có cả khối người.

Sự chất phác và ôm ấp mơ ước mãnh liệt của Tieu Tieu là đáng quý tới cỡ nào, cũng không ai nhẫn tâm đem nó phá hủy đi.

“Cảnh diễn ngày hôm nay rất quan trọng, bởi vì Nguyễn Tinh vắng mặt, bên cạnh đó phải thay đổi nhân vật Thanh Trà, cô cũng không cần dùng hai người, trọng điểm của diễn xuất là một màn nữ sát thủ chết đi.” Cảnh này rất quan trọng, đạo diễn Tề không thể không xách Tieu Tieu tới giải thích.

Tieu Tieu vội vàng gật đầu: “Tôi biết rồi!”

Đạo diễn Tề có phần lo lắng, dù sao Tieu Tieu rất ít xuất hiện trên màn ảnh, bằng vào việc xuất hiện ít ỏi trong mấy tập phim, cũng không biết có thể diễn được cảnh thể lương đẹp đẽ của người sắp chết hay không, ông ta không khỏi hỏi cô: “Đợi đến lúc nữ sát thủ bị đâm, cô có biết nín thở sau khi chết là như thế nào không? Nếu không được có thể đi hỏi Chung Thụy, lúc trước cậu ta đã từng đóng vai người chết sống lại trong nhà xác, rất có kinh nghiệm.”

Tieu Tieu kinh ngạc, tất cả các bộ phim của Chung Thụy trong những năm gần đây cô đều đã xem qua, sao lại không biết anh đã từng đóng vai người chết chứ?

Đạo diễn Tề nhìn ra sự kinh ngạc của cô, ông ta nhỏ tiếng cười: “Cô cho rằng Chung Thụy mới vừa vào nghề thì đã là một diễn viên có tiếng và có thể lực siêu cấp, trực tiếp đảm đương vai nam chính sao? Cậu ta cũng từng đóng vai phụ, nhưng xuất hiện rất ít trước ống kính, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa lộ ra, cho nên rất ít người biết đến.”

Tieu Tieu ngẩn ngơ mà gật đầu, cô quả thật không nghĩ tới Chung Thụy vậy mà cũng có lúc đóng vai phụ.

Nói cho cùng khi cô nhìn thấy Chung Thụy từ trên TV, anh đã đảm đương vai nam phụ quan trọng rồi. Thể hiện xuất sắc, hoàn toàn áp đảo phong thái của nam chính, bấy giờ mới bộc lộ tài năng, về sau đều đóng qua đủ kiểu đủ loại nam chính.

Cũng ngay lúc đó, Tieu Tieu bắt đầu sùng bái anh, say đắm anh, vì thần tượng cô không tiếc rời khỏi gia đình đi học diễn xuất, cùng lúc tiến vào vòng lẩn quẩn này, mơ ước có một ngày có thể đứng bên cạnh Chung Thụy diễn chung với anh.

Ước mơ năm năm trước của cô là như vậy, vào một tháng trước, cô còn nghĩ rằng việc này chẳng qua là một giấc mộng đẹp không có khả năng thực hiện, không ngờ được phong hời lộ chuyên*, chính mình có thể đứng ở đây, cho dù là một diễn viên phụ không ai để mắt tới, nhưng lại có thể đứng bên cạnh Chung Thụy...

*Phong hời lộ chuyên: Ví như trải qua những chuyện thất bại, sau khi thất bại, lại xuất hiện những bước ngoặt mới.

Mặc dù hợp đồng kết thúc vào tháng này, Tieu Tieu không thể nào tiếp tục kí hợp đồng với Star Entertainment nữa, thậm chí không có nhà để về, không có công ty nào đồng ý kí hợp đồng với cô, con đường ngôi sao đến đó là kết thúc, cô cũng tuyệt đối không hối hận hao phí thời gian năm năm này.

Giờ khắc này vui vẻ thực hiện giấc mộng, so với những thứ khác thì quan trọng hơn.

“Đạo diễn Tề, tôi có thể. Vai người chết, thực ra trước kia tôi đã từng diễn qua.” Tieu Tieu ngượng ngùng mà cúi đầu, năm năm nay cô vẫn đóng vai phụ, đã từng diễn cảnh người qua đường vừa lên sân khấu đã bị giết, đã từng làm vị đại thẩm bán cá, bối cảnh là ở trong chợ, còn có vị tiểu thiếp bị bán ở đầu con phố. Năm năm qua cô xuất hiện ở trước ống kính nhiều nhất không quá 30 giây, cô thành thật xấu hổ mở miệng.

Đạo diễn Tề ngăn ra, ông ta chưa từng thấy Tieu Tieu lộ mặt trên màn ảnh, hóa ra không phải không lộ, mà là xuất hiện rất ít, chợt hiện rồi qua, mình vốn không có khả năng trông thấy.

Ông ta xấu hổ mà ho khan hai tiếng, thấy đầu của Tieu Tieu sắp dán luôn trên ngực, đạo diễn Tề vỗ vỗ bả vai của cô, cổ vũ: “Không việc gì hết, có kinh nghiệm làm người chết là tốt rồi, không cần phải làm phiền Chung Thụy.”

Tieu Tieu nghe xong, một vạch đen liền xuất hiện trên đầu, cái gì gọi là có kinh nghiệm làm người chết, ông ta có thể nói dễ nghe hơn một chút không?

Chẳng qua kinh nghiệm đóng vai “Người chết” của cô, cũng là học được từ trên người một vị đào kép áo vắn, nghĩ rằng mới vừa vào nghề thì phải giả bộ làm người chết.

Thứ nhất Tiêu Tiêu vừa ra trường, tâm cao khí ngạo có chút không chịu vai diễn nhỏ như vậy, trong lòng tức giận bất bình. Thứ hai cô quả thực không có hứng thú với người chết, hơn nữa vai diễn này chỉ ở trên màn ảnh xuất hiện chưa đến một phút đồng hồ, vừa mang theo một chút khinh thường.

Không nghĩ tới cuối cùng thiếu chút nữa làm hỏng, may mắn thay một diễn viên có lòng tốt dạy cho cô một chút bí quyết nhỏ, mới giúp cho Tiêu Tiêu miễn cưỡng bảo vệ được một bát cơm không bị làm đổ.

Từ lần đó về sau, Tiêu Tiêu cũng không dám coi thường vai diễn nhỏ như vậy nữa.

Dẫu sao cho dù là người chết nằm trên mặt đất hay một vai diễn nhỏ bé không đáng kể, cũng có rất nhiều bí quyết và chỗ để học tập.

Hiện tại công lực giả làm người chết của Tiêu Tiêu đã không thể coi thường được, có thể đạt tới mức trên mặt trắng toát cũng không gặp tình huống nhấp nhô lên xuống...

Chung Thụy đã thay xong một thân áo trắng, viền tay áo thêu hoa văn hình đám mây, thanh cao và tao nhã. Mái tóc đen dựng đứng lên, trên đầu đội mũ quan bạch ngọc, nhanh chóng biến thành công tử tuấn tú.

Tiêu Tiêu nhìn thấy anh thân nhiên đi khỏi phòng hóa trang, trong mắt nhìn không được tỏa ra ngôi sao nhấp nháy.

Cô rất bội phục Chung Thụy, mặc kệ là trang phục gì, chỉ cần anh mặc vào sẽ trở thành người khác, một chút cũng không thấy sự tận lực và giả vờ, cử động tay chân đều là dáng vẻ của nhân vật.

Ngược lại hắc y của Tiêu Tiêu lại không có trang sức gì, dù sao cũng là sát thủ, một chút khác biệt gì đều có thể làm chết người. Máu đen giận dữ bao lấy đáng người uyển chuyển của cô, khuôn mặt thanh tú căng thẳng, ánh mắt vô dục vô cầu (không muốn không cần), đôi môi đỏ mọng vô ý nhếch lên, hấp dẫn nói không nên lời.

Trợ lý đi một vòng xung quanh cô xem xét, lòng than thở đúng là núi này cao còn có núi khác cao hơn, còn nghĩ rằng Nguyễn Tinh áp đảo thành công, Tiêu Tiêu chỉ gượng ép ở lại đoàn làm phim, cuối cùng người bị đuổi đi lại là Nguyễn Tinh.

Đáng tiếc đường sự lại có bộ dáng không tìm không phổi, cần ăn thì ăn, phải học kịch bản thì học, muốn cười thì cười, hoàn toàn không có một chút khắt khe cảm thấy... Giống như Nguyễn Tinh chưa từng tồn tại ở trong đoàn làm phim, không có ảnh hưởng gì tới cô.

Không thể không nói, trợ lý cũng rất bội phục thần kinh dữ dội của Tiêu Tiêu!

Về phương diện nào đó, cô nên nói Tiêu Tiêu là người tài có vẻ ngoài đàn độn, hay là người ngốc lại có phúc ngốc?

Đạo diễn Tề nhìn trang phục của hai người, im lặng gật đầu: “Mỗi người vào vị trí của mình... Bắt đầu!”

Ngày đó Tiêu Tiêu cùng Chung Thụy diễn tập đã rất thông thạo rồi, một cái ngã nhào bên hông, một cái xoay người, làm động tác thuần thục như nước chảy, mọi người xung quanh nhìn thấy đều ngẩn ra.

Đạo diễn Tề nhíu mày, vừa nhìn là biết trước đó hai người nhất định đã luyện tập qua, bằng không sao có thể ăn nhip đến mức này.

Tuy rằng ngày thường rất dễ nói chuyện với Chung Thụy, nhưng thực ra anh có tiếng là khó gần. Bình thường nói chuyện khá tốt, thật muốn đem anh về nhà làm khách, quan hệ gần gũi một chút, nhưng anh đều lạnh lẽ mà tránh xa, hoặc là cố ý xa lánh mọi người.

Chung Thụy chính là người như vậy, thời gian đạo diễn Tề quen biết anh không ngắn, có lẽ đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy anh dẫn dắt một người hậu bối như vậy.

Nhưng không ngờ lại là một diễn viên phụ không có tiếng tăm gì trong năm năm qua, nhan sắc của Tiêu Tiêu nhìn cũng không đến mức nghiêng nước nghiêng thành, cái này đáng để nghiêng cứu...

Chẳng qua đối với một người rất ít xuất hiện trên màn ảnh mà nói, quả thật Tiêu Tiêu diễn không tệ.

Hơn nữa đối mặt với Chung Thụy, áp lực bức người của anh, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu được.

Đạo diễn Tề nhìn chằm chằm máy phát hình, Thanh Nhã mặt không chút thay đổi ẩn ở trong góc tối, vào một khắc thoáng thấy ánh sáng bạc lóe lên, đáy mắt nàng lướt qua một tia sáng, không chút do dự động thân vọt ra, bay tới trước người thiếu chủ.

Nam nhân này là con mồi của nàng, chỉ có thể chết ở dưới kiếm của mình!

Từ nhỏ nàng đã được đào tạo thành sát thủ, Thanh Nhã không hiểu rõ tình cảm của mình đối với thiếu gia, chỉ biết người này không thể chết được, không thể chết trước nàng được!

Trong tình tình mê mê, không được phép để lộ vị trí của mình, không thể đem phía sau lưng mình đối diện với con mồi, ngoại trừ chính mình, bất luận tính mạng của người nào cũng không quan trọng... Tất cả những nguyên tắc của sát thủ đã đi vào trong óc, khắc vào lòng từ lâu.

Nhưng một khắc ở tại nơi này, Thanh Nhã đã quên tất cả, chỉ nhìn thấy một thanh trường kiếm hướng về phía thiếu chủ, nàng theo bản năng mà che ở trước người thiếu chủ.

Ngực đột nhiên truyền đến con đau đớn, máu tươi đỏ sẫm ồ ạt chảy xuống, Thanh Nhã ngã vào vòng tay của thiếu chủ, nhìn thấy một kiếm kia của thích khách không đâm trúng, lại bị thiếu chủ nhân cơ hội giết chết, khoe miệng nàng lộ ra một nụ cười tự giễu.

Nhiều năm như vậy, nàng thân là sát thủ lại làm một chuyện ngu xuẩn nhất, nhưng mà bản thân nàng không hối hận.

Nếu thời gian có thể quay lại, Thanh Nhã vẫn sẽ che chắn ở trước người thiếu chủ...

Mỗi lần đều là nàng đứng ở phía sau người khác đánh lén, chưa bao giờ biết che chắn cho người khác trước mặt mình lại thỏa mãn và vui vẻ như vậy.

Chẳng qua nghĩ tới thiếu chủ không bị thương tí nào, Thanh Nhã liền cảm thấy không hối tiếc chút nào.

Nàng khó khăn mà đưa tay, xoa nhẹ hai má Thiếu chủ. Nhìn thấy vẻ phức tạp trong mắt hắn, nàng giương môi lộ ra nụ cười yếu ớt chân thành đầu tiên sau khi hai người gặp nhau.

Hai con người đen nhánh nhìn người phía trước, thật may mắn hắn không có việc gì...

Giờ phút này, Thanh Nhã mới hiểu được, ánh mắt của nàng tại sao chỉ dừng lại ở riêng trên người hắn, vì sao không hạ được quyết tâm đem con mồi này xóa bỏ đi, vì sao luôn lặng lẽ trốn trong góc mà nhìn hắn...

Thanh Nhã lại cười, nhưng mà cùng với động tác của nàng, một vết máu ở khoe miệng từ từ mà rơi xuống.

Nàng không cam lòng, rồi lại bất đắc dĩ, tình trạng vết thương trên người chính mình biết rõ nhất, căn bản không chịu nổi.

Híp nửa mắt, Thanh Nhã dùng sức mà nhìn hắn ở bên cạnh, cánh tay chậm rãi vô lực rơi xuống, ở giữa không trung bắt một cái, giống như muốn cầm cái gì, cuối cùng cũng không bắt được cái gì, rồi rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Cả đời nàng, ngoại trừ cha mẹ còn khỏe mạnh, ngày tháng hạnh phúc lúc chưa bị bắt vào doanh trại sát thủ ra thì chính là ngã vào địa ngục, tới tận vô cùng vô tận, máu tanh cùng giết chóc, có lẽ ngay sau đó đầu sẽ rời khỏi thân thể này, có thể sẽ bị đồng môn ám sát, hoặc chết ở một nơi vô danh nào đó.

Có thể chết bên cạnh người nàng thích, cũng là phúc phận của mình...

“... Gọi tên ta, được không?” Thanh Nhã giật giật khoe môi, mắt sắp nhắm lại, nàng chống đỡ một chút sức lực, nhẹ nhàng mở miệng.

Cuối cùng, nàng muốn từ miệng của Thiếu chủ, kêu ra cái tên mà bản thân gần như sắp quên mất, không phải một vài chữ, một dấu hiệu, một cái biệt hiệu của sát thủ!

Thiếu chủ cúi đầu nhìn thấy cả người nữ tử toàn là máu, đáy mắt hắn hiện lên một tia thương tiếc và dịu dàng, cánh tay hắn đỡ nàng lên, đến gần tai của nàng, thấp giọng gọi nhỏ: “Thanh Nhã.”

Khoe môi của Thanh Nhã gọi lên một độ cong nhỏ, nàng mỉm cười vào lúc thân thể đã mềm nhũn, hoàn toàn ngã vào lòng hắn, hai mắt nhắm chặt rốt cuộc không thể mở ra nữa.

Dựa vào vai Chung Thụy, đáy lòng Tiêu Tiêu nhẹ nhàng thờ ra, cảnh phim này cuối cùng đã xong, bây giờ cô chỉ cần duy trì tư thế như thế này, đem mình coi như người chết ngừng thờ chờ Chung Thụy nói xong một lời thoại cuối cùng là được.

Tiêu Tiêu đột nhiên cảm giác được xung quanh rất im lặng, chính mình nhắm mắt lại có chút lo lắng, trong nháy mắt, một thứ gì đó mềm mại ấn ở trên môi cô, thoáng ngậm một chút liền rời đi, lại làm cho cả người cô cứng ngắc, ngay cả hít thở cũng không chú ý tới, trở nên dòn dập hơn.

Đầu lưỡi vừa mới lướt qua môi cô, đúng là mùi vị nước chanh Chung Thụy thích uống nhất.

Nụ hôn thân mật mà thương tiếc như thế, căn bản không có trong kịch bản, là Chung Thụy nhất thời nghĩ ra, hay là đạo diễn Tề lại sửa kịch bản đây?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cảnh Hôn Làm Người Ta Rối Lắm

Tiêu Tiêu hoàn toàn không nghe thấy tiếng hô chấm dứt của đạo diễn Tề, trong lòng cô rất kinh hãi nhưng vẫn không dám tùy ý mở mắt.

Nhưng cô thầm nghĩ xong rồi, vừa mới đây còn ở trước mặt đạo diễn Tề dùng chữ tín bình thân tuyên thệ nói chính mình rất có kinh nghiệm, nhưng khi

đến hiện trường, lại vì một động tác không có trong kịch bản của Chung Thụy liền một tác vuông đại loạn* rồi, hít thở gấp gấp, hoàn toàn không giống người chết.

*Thành ngữ: Một tác vuông: chỉ tư tưởng, tình cảm. Miêu tả tâm tình không tốt, suy nghĩ rất hỗn loạn.

Có thể biết được, cảnh này hồng mắt rồi.

Nhưng mà nếu làm lại, chẳng lẽ vẫn để Chung Thụy hôn một lần nữa sao?

Nhưng mà ngẫm lại, bờ môi Chung Thụy mềm mại, hơi thở ấm áp, cùng với nụ hôn mang theo một chút thương tiếc kia, hai má Tiêu Tiêu nhin không được nóng lên, tim đập loạn nhịp một cái.

“Cát_____” Đạo diễn Tề vừa dứt lời, Tiêu Tiêu lập tức ngồi dậy, gần như là nhảy ra khỏi vòng ôm của Chung Thụy.

Nếu như lúc này có gương, Tiêu Tiêu nghĩ cái mà cô nhìn thấy chính là một con tôm luộc chín.

Tiêu Tiêu trông giống như một con thỏ sợ hãi nhảy sang bên cạnh, trên mặt Chung Thụy nhìn không ra vui hay giận.

Tiêu Tiêu đem về mặt của anh thu vào đáy mắt, lẽ nào mình hiểu lầm tiền bối Chung, cảnh này đích thực là do người biên kịch tạm thời sửa lại kịch bản, và chỉ có mình cô là không biết chuyện gì?

Đạo diễn Tề ra hiệu hai người sang đây, chỉ vào một màn mới quay được vừa rồi: “Chung Thụy, trong kịch bản không có cảnh hôn, cho dù quan hệ của chú và anh khá tốt, tự tiện thay đổi kịch bản là không tôn trọng anh.”

“Thật xin lỗi, đạo diễn Tề, tôi cho rằng bầu không khí vừa rồi đúng là rất thích hợp để phát sinh một màn thăng hoa của tình yêu, cho nên tự ý tăng thêm cảnh hôn.” Chung Thụy không chút hoang mang mà trả lời, giống như cảnh hôn ban nãy là hiển nhiên, chẳng qua là để cho bộ phim này đáng xem hơn, càng thu hút sự chú ý của người khác.

Tiêu Tiêu nghe xong, trong lòng ngũ vị* lẫn lộn dâng lên

*Ngũ vị: các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn.

Hóa ra màn hôn kia, là phân cảnh mà Chung Thụy đúng lúc đúng thời tăng thêm, trước đó cũng không có thông báo với đạo diễn Tề.

Cô lặng lẽ nhú mày, Chung Thụy tự ý hôn mình, chẳng lẽ cũng không cần lên tiếng báo trước sao?

Vậy coi cô là cái gì, muốn hôn liền hôn, muốn thêm diễn liền thêm diễn?

Đạo diễn Tề nghe vậy, khẽ gật đầu, cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nói: “Dem cảnh vừa mới quay được tới đây, hai người nhìn xem một chút trước đi.”

Tiêu Tiêu chỉnh đốn tâm trạng, đem lực chú ý tập trung ở trên màn ảnh.

Thanh Nhã mặc hần y dừng cảm quên mình mà che chắn ở trước người thiếu chủ, nàng bị đâm trong nháy mắt, máu tươi đầm đìa, đáy mắt có sự nghi ngờ, có thoải mái, tiếp đó là tỉnh ngộ.

Nàng hiểu được tình cảm của chính mình, thỏa mãn ngã vào trong lòng thiếu chủ.

Nguyện vọng cuối cùng, chỉ là Thiếu chủ gọi tên nàng một tiếng, để cho Thanh Nhã thật sự cảm nhận được chút vết tích mình còn tồn tại ở trên đời này, hy vọng Thiếu chủ không quên nàng. . .

Tiêu Tiêu nhìn thấy mình ngã vào vòng tay của Chung Thụy, màn ảnh kéo lại gần, từ góc độ của cô, sự thương tiếc cùng với ánh mắt dịu dàng của Chung Thụy từ từ được phóng to.

Trong nháy mắt kia, giống như nữ sát thủ trong lòng không phải là một người đã từng luôn muốn ám sát hần, mà chính là một nữ tử có tình yêu ngây thơ nhưng lại ái mộ đối với hần.

Ánh mắt thâm tình như thế, hơn nữa tướng mạo tuấn tú, càng tôn lên vẻ thanh thoát của một thân bạch y công tử hoàn hảo, hần dịu dàng ôm chặt nữ tử trong lòng, giống như tiên nhân không nhiễm khói lửa nhân gian, lại giống như những nam tử đa tình trên thế gian này.

Chung Thụy như vậy, sao có thể không bị người khác chú ý chứ?

Tiêu Tiêu gần như không thể dời tầm mắt, Chung Thụy thế này một khi phát sóng, bộ phim cổ trang này không thể nghi ngờ sẽ lại nhận được một độ cao mới về tỉ suất người xem.

Khóe miệng của sát thủ Thanh Nhã có một vết máu đỏ sẫm chậm rãi chảy xuống, đôi môi đỏ tươi ướt át, hai con ngươi nửa híp lại toát ra sự quyến luyến cùng thanh thần, khiến cho mọi người xúc động.

Môi thoáng mở ra, nụ cười nhợt nhạt mà thỏa mãn.

Mặc dù, bây giờ cả người nàng toàn là máu, nhưng mà sự quyến rũ và phong thái thì không giống như vậy, hoàn toàn bất đồng với Thanh Nhã lãnh đạm vô tình lúc trước.

Không phải là một nữ sát thủ vô huyết vô lệ nữa, mà chính là nữ tử bình thường ngưỡng mộ Thiếu chủ, bày ra một mặt đẹp nhất đối với người trong lòng.

Tiêu Tiêu không nghĩ tới về mặt của cô lại có thể tự nhiên như vậy, xem ra có Chung Thụy ở đây, ngược lại có thể khơi dậy khả năng tiềm tàng của chính mình!

Cô không khỏi cảm động, chỉ là một cảnh diễn ngắn ngủn, lại có thể khiến mình tiến bộ nhiều như thế!

Về sau nếu có thể tiếp tục diễn chung với Chung Thụy, Tiêu Tiêu có thể tưởng tượng được kỹ thuật diễn xuất của mình rất có thể tiến bộ cực nhanh!

“... Gọi tên ta được không?” Âm thanh suy yếu của Thanh Nhã ở trong màn ảnh như có như không, lại hàm chứa một tia chờ đợi cùng ngưỡng mộ.

Tiêu Tiêu mím môi, thấy được vẻ phức tạp nơi đáy mắt Thiếu chủ chợt lóe rồi qua, ý nghĩ thương tiếc lại càng nồng đậm hơn.

Ngay sau đó, hần nhìn Thanh Nhã thật sâu, nàng đã nhắm mắt lại mỉm cười mà ra đi trong lòng mình, hần cúi người nhẹ nhàng hôn lên đôi môi diễm lệ còn mang theo một chút hơi ấm của nàng.

Ở trong phim là một chuyện, từ trong màn ảnh nhìn thấy chính mình lại là một chuyện khác.

Tuy rằng Tiêu Tiêu cảm thấy có chút ngượng ngùng, cô quay mặt sang một bên không nhìn Chung Thụy nữa, không dám đối diện với ánh mắt của anh, nhưng cũng không thể không nói, cảnh này khá là duy mỹ*.

*Ý nghĩa của duy mỹ là theo đuổi sự xinh đẹp, hoàn mỹ nhất. Nhưng thực chất tầm quan trọng của duy mỹ cũng không tồn tại trên thế giới này

Trực giác của Chung Thụy rất nhạy bén, một nụ hôn ngọt ngào này, sẽ kích thích hàng nghìn tầng tầng lớp lớp đột sổng người xem, sự yêu thích đối với nam chính lại càng tiến thêm một bậc.

Thế cho nên nữ sát thủ nho nhỏ như cô cũng có thể được thom lây, nhận được vô số sự chú ý.

Trăm lợi mà không một hại, Tiêu Tiêu thấy cho dù thế nào đi nữa, đạo diễn Tề cũng sẽ đồng ý với quyết định của Chung Thụy.

Cô bất đắc dĩ mà liếc mắt nhìn hai giây cuối cùng trên màn ảnh, thấy rõ chính mình bởi vì đột nhiên bị hôn mà giật mình, cả người cứng ngắc, về mặt biến đổi, làn da trên mặt hiện rõ lớp ửng đỏ nhàn nhạt.

Không nói tới hình tượng của nữ sát thủ đã bị phá hủy hoàn toàn, giống như là một nữ sinh nhỏ thẹn thùng. Chỉ nói, cô đã bị ám sát chết rồi, nhưng còn về mặt này, đây không phải là xác chết sống lại sao...

Đạo diễn Tề tắt máy ghi hình, nhìn về phía hai người: “Hai người nói thử xem, cảnh này như thế nào?”

Tiêu Tiêu nhìn Chung Thụy một cái, giành trả lời trước: “Cảm giác rất tốt, giống như tiền bối nói, tăng thêm cảnh này chỉ làm bất ngờ về hình tượng của nam chính, hoàng tử báo thù cũng có một mặt dịu dàng thâm tình, nhất định sẽ ăn khách.”

Nói xong, cô lại cúi đầu nhỏ giọng kiểm điểm mình: “Nhưng mà đến khúc cuối, thể hiện của tôi lại không tốt...”

Đạo diễn Tề chỉ gật đầu nhẹ, không nói gì thêm, chuyển hướng sang Chung Thụy: “Chú thấy sao?”

“Tôi cảm thấy cảnh này không tệ, không cần sửa chữa nhiều vẫn có thể sử dụng được.” Chung Thụy hạ mi mắt, giọng nói bình thản không gọn sóng: “Như lời Tiêu Tiêu vừa nói, chỉ vì một phân cảnh nhỏ cuối cùng mà hỏng cảnh trước đó.”

Tiêu Tiêu nhìn thấy tuy rằng đạo diễn Tề cau mày, nhưng hơi gật đầu, trái tim cô đập thành thịch.

Nếu thực sự chấp nhận ý kiến của Chung Thụy, rất có thể bọn họ lại phải làm một lần nữa, lại hôn... lần nữa?

Ngoài mặt cô giả bộ bình tĩnh, nhưng người bé nhỏ trong lòng đã rất kinh hãi che mặt lệ tuôn.

Thẳng thắn mà nói, bất kể tới bao nhiêu lần, một khắc kia Chung Thụy hôn cô, Tiêu Tiêu chỉ biết chân tay luống cuống, rất khó tiếp tục giả làm người chết.

Nếu một lần nữa lại không qua được, chẳng lẽ lại để Chung Thụy một lần lại lần nữa hôn cô sao?

Tiêu Tiêu cúi đầu, gần như là đem mặt dán luôn trên ngực.

Cô mới vừa nghĩ tới, nụ hôn đầu tiên của mình + nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh đều dâng lên cho cùng một người, không nghĩ tới lại là thần tượng trong mấy năm qua của cô...

“Đề nghị của chú quả thật không tệ,” Đạo diễn Tề suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi mở miệng.

Mặt của Tiêu Tiêu đã bắt đầu cứng ngắc lại, ánh mắt nhìn loạn khắp nơi, nhưng mà lại không dám nhìn vào Chung Thụy.

“... Nhưng mà, chú cùng nữ chính lại có một cảnh hôn sau đó nữa, nam chính như vậy, không khỏi lạm dụng tình cảm, người xem rất khó có thể chấp nhận.”

Tiêu Tiêu thờ ra một hơi lúc này mới thả lỏng, nhưng mà oán thăm một chút, đạo diễn Tề quả nhiên là người từng trải trong giới, nói chuyện còn thờ không ra hơi, hù dọa tới cô quá chừng.

Chung Thụy chỉ khẽ gật đầu: “Đạo diễn nói cũng có lý, một khi đã như vậy...”

Đạo diễn Tề lại khoát tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn ảnh, hai mắt phát ra ánh sáng.

Tiêu Tiêu không biết tại sao, cảm thấy phía sau lưng lạnh ngắt, luôn cảm thấy có linh cảm không tốt.

Chỉ thấy đạo diễn Tề sờ sờ cằm, bỗng nhiên nở nụ cười: “Tôi mới phát hiện, hai người ở trên màn ảnh rất xứng đôi. Hình ảnh tuyệt đẹp như vậy, cắt bớt thì rất đáng tiếc, nhưng nếu sử dụng thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của nam chính, cũng sẽ làm mất đi cảnh tượng của màn hôn then chốt cùng với nữ chính sau đó...”

Ông ta nghĩ nghĩ, lướt mắt nhìn Tiêu Tiêu và Chung Thụy: “Không bằng như vậy, thay đổi kịch bản một chút. Sát thủ Thanh Nhã ở một phút cuối cùng hiểu rõ tình cảm của mình đối với nam chính, ngã vào lòng của hắn, cũng không cần mở miệng nói chuyện. Đem cắt bớt vài lời thoại đi, ánh sáng phản chiếu, Thanh Nhã sẽ chống bả vai của Thiếu chủ ngồi đây...”

Đạo diễn Tề qua quýt khoa tay múa chân một cái, Tiêu Tiêu nghe rất chăm chú, để tâm ghi nhớ.

“Sau khi ngồi dậy thì chậm rãi tới gần, Thiếu chủ muốn cự tuyệt, bày ra vẻ mặt gãy dạ, nhưng cuối cùng vì yêu cầu trước khi lâm chung của Thanh Nhã mà thỏa hiệp...” Ông ta đặc biệt chỉ điểm, ý bảo Chung Thụy nhớ kỹ: “Trong cảnh này chú phải thể hiện ra sự rối rắm cùng gãy dạ, đừng để người ta thấy rằng nam chính là một nam nhân không chung tình.”

Rồi đạo diễn Tề quay đầu nhìn Tiêu Tiêu: “Lúc cô đến gần cũng phải chậm một chút, thể hiện ra sự ngập ngừng, bởi vì từ nhỏ Thanh Nhã lấy tiêu chuẩn đào tạo sát thủ mà trưởng thành, không động tình, đừng thể hiện quá mức, cái loại cảm giác muốn nắm thật chắc băng tuyết hoà tan này, điểm này rất hấp dẫn người ta đó.”

Chinh phục băng sơn mỹ nhân, không thể không nói đó cũng là một cảnh tượng then chốt.

“... Tiêu Tiêu, lúc cô hôn Chung Thụy, phải chú ý vị trí của ống kính, không nên che mặt của Chung Thụy, chỉ lộ ra hai cái ót cho người ta xem thì tính là cái gì?”

Tiêu Tiêu hoàn toàn ngây người, vừa rồi đạo diễn Tề không phải là phản đối cảnh hôn của nam chính và Thanh Nhã sao, sao trong nháy mắt lại biến thành cô chủ động hôn Chung Thụy chứ?

Tuy nói bộ phim phát sóng đồng bộ, bọn họ cũng không có nhiều thời gian lại đi bàn bạc thảo luận kỹ lưỡng.

Nhưng Tiêu Tiêu vẫn nhịn không được, mở miệng: “Đạo diễn Tề không phải vừa mới nói kế tiếp có cảnh hôn giữa tiền bối Chung và nữ chính sao, Thanh Nhã cũng thêm cảnh hôn, không thích hợp cho lắm đâu?”

Ở ngoài, A Sâm nghe được động tĩnh hận không thể cạy mở cái đầu của Tiêu Tiêu ra, nhìn coi bên trong là cái gì. Đạo diễn Tề đồng ý tăng thêm phần diễn của Thanh Nhã và Chung Thụy, là rất nể mặt cô rồi!

Hơn nữa ngay cả Ảnh đế cũng không có ý kiến gì, Tiêu Tiêu hỏi như vậy thì có phần không biết điều.

May mắn đạo diễn Tề cũng không phải người thường ra vẻ vênh váo, nhìn ra sự thẹn thùng của Tiêu Tiêu, ông ta hiểu rõ ban nãy đoán chừng là nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh của cô.

Còn gái thẹn thùng là bình thường, hơn nữa cô đưa ra thắc mắc dù sao vẫn hơn là giấu tâm sự trong lòng, sau đó phá hỏng cảnh diễn.

Hơn nữa, người đơn thuần thích diễn xuất giống như Tiêu Tiêu ở trong giới đã không còn nhiều nữa, đạo diễn Tề cũng vui vẻ nguyện ý chiều cô một chút.

“Nói đơn giản, nam chính có người yêu thích chứng tỏ rất có sức hấp dẫn, nhưng nam chính yêu rất nhiều người, chính là đa tình, hiểu chưa?”

Ông ta đưa tay vỗ vỗ bả vai của Tiêu Tiêu, nói: “Đừng lo lắng, có Chung Thụy ở đây, anh ta sẽ hướng dẫn cho cô.”

Ảnh đế Chung Thụy không phải là hư danh để chơi, không chỉ hiểu được từng trường hợp như lòng bàn tay, cũng phải làm cho diễn viên diễn chung nhanh chóng hòa nhập vào trạng thái nhân vật.

Tiêu Tiêu bắt đắc dĩ, chính vì đối tượng là Chung Thụy, cô mới rối rắm được không!

Cô trộm ngắm Chung Thụy một cái, trong lòng thờ dài!

Xem ra đạo diễn Tề sửa lại màn này là ở thế phải làm rồi, Tiêu Tiêu có thể làm gì nữa, chỉ có thể kiên trì đến cùng!

Chẳng qua cảnh hôn, cũng chỉ là miệng đối miệng mà thôi, cũng không có gì đáng ngại!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Luyện Tập Phải Dùng Đúng Người

Trước đó Tiêu Tiêu đã điều chỉnh tâm trạng rất tốt, nhưng khi tiến vào phim trường thì trái tim lại nhin không được đập dồn dập, cuối cùng lại biến thành lỏng ngóng tay chân, ngay cả A Sâm nhìn cũng thấy không ổn, che mắt lại chỉ cảm thấy vô cùng thê thảm.

Đạo diễn Tề nhìn thấy cô khăn trương thành dạng này, không khỏi cười ra tiếng, an ủi Tiêu Tiêu: “Còn chưa bắt đầu đã như vậy rồi, đến lúc đó Chung Thụy phải phối hợp với cô sao đây?”

Tiêu Tiêu lộ ra một nụ cười cứng ngắc, nghĩ là một chuyện, nhưng làm lại là một chuyện khác.

Chỉ là đối mặt với Chung Thụy thôi, cô cũng đã khăn trương đến nỗi nói không ra lời rồi.

May mắn đạo diễn Tề cắt bớt mấy lời thoại, nếu không thì não của Tiêu Tiêu cũng bị nhét đầy không còn chỗ trống, phỏng chừng đến lúc đó muốn đứng cũng không nổi.

A Sâm cũng cổ vũ cô: “Đạo diễn Tề cho cô cơ hội tốt như vậy, cô đừng có lãng phí đó. Nào làm theo tôi, hít sâu vào. Lúc cô còn ở trường học, khi trình diễn lần đầu tiên, giáo viên hẳn là đã dạy cô làm cách gì để giải tỏa áp lực rồi phải không?”

Tiêu Tiêu gượng cười: “Lần đầu tiên tôi lên sân khấu, giáo viên dạy tôi, nhìn khán giả thành trái bí đao thì sẽ không có chuyện gì nữa.”

A Sâm trầm mặc, chẳng lẽ cô muốn nhìn Chung Thụy thành trái bí đao à?

Tiêu Tiêu cũng phát hiện mình nói không đúng, ánh mắt lén nhìn Chung Thụy, thấy anh không có phản ứng gì, chắc là không có nghe thấy đâu, lúc này cô mới nhẹ nhàng thở ra.

“Vậy xem Chung Thụy là bạn trai của cô đi, có thể hòa nhập vào nhân vật rất nhanh đó.” A Sâm dẫn đầu đánh vỡ không khí trầm mặc, mở miệng đề nghị.

Tiêu Tiêu lắc đầu: “Tôi đâu có bạn trai?”

“Bạn trai trước kia đâu? Người yêu khi còn ở trường học đâu?” A Sâm không từ bỏ ý định, lại tiếp tục hỏi nữa.

Tiêu Tiêu vẫn lắc đầu, A Sâm nhìn mà đau đầu, lần này thực sự không có cách gì rồi.

“Vậy xem Chung Thụy như người yêu của cô đi, lúc hôn môi tự nhiên có thể làm được à.” Những điều A Sâm nói cũng chỉ có như vậy thôi, nên làm như thế nào vẫn phải nhìn xem Tiêu Tiêu đã.

Cô giật mình, xem Chung Thụy như người yêu của mình?

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn về phía Chung Thụy, người kia hạ mi mắt, cúi đầu, lật xem kịch bản. Sườn mặt tuấn mỹ, vẻ mặt rất chăm chú, cho dù không nói lời nào, nhưng hào quang vẫn không giảm, cho dù ở trong đám đông ánh mắt của mình vẫn tức khắc hướng về phía anh ...

Chung Thụy có lẽ cảm giác được có ánh mắt của ai đó dừng trên người mình, anh thoáng ngẩng lên, tầm mắt của hai người đối diện nhau, khóe miệng anh khẽ cong lên, trong con ngươi đen tuyền hàm chứa ý cười, hơi hướng về phía Tiêu Tiêu gật đầu ra hiệu.

Nhìn lên lại bị người ta bắt quả tang, Tiêu Tiêu vội vàng cúi đầu, xấu hổ mà cười cười.

Về phần đạo diễn Tề đột nhiên sửa lại kịch bản, Chung Thụy không nói hai lời liền đồng ý ngay, sau đó xem lại lời thoại một lần nữa.

Cô biết thực ra Chung Thụy đã học thuộc lòng lời thoại rồi, nhưng vẫn ôn tập một lần trước khi quay phim, có thể thấy được anh rất nghiêm túc và cẩn thận đối với diễn xuất.

Cho dù hiện tại đã giành được ngôi vị Ảnh đế ba năm liền, nhưng về phần chuyên nghiệp này của Chung Thụy thì chưa hề thay đổi.

Nói vậy, đây chính là nguyên nhân mà Chung Thụy đứng ở ngai vàng Ảnh đế sừng sững không ngã đổ sao.

“Mỗi người vào vị trí của mình đi!” Đạo diễn Tề vỗ tay, ra hiệu Tiêu Tiêu cùng Chung Thụy đứng tại vị trí: “Hai người bắt đầu từ lúc Thanh Nhã ngã xuống, Chung Thụy chú ý một chút, cánh tay đỡ cô ấy hơi cao lên một chút, nếu không đến lúc Tiêu Tiêu ngẩng đầu hôn môi, động tác sẽ không được tự nhiên cho lắm”

“Không thành vấn đề,” Chung Thụy gật đầu. Tiêu Tiêu chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống, rồi dựa vào ngực anh.

Một lần nữa trở về vòng ôm ấm áp của Chung Thụy, Tiêu Tiêu nghe thấy tim của mình lại đập nhanh hơn, cô không khỏi khinh bỉ đạo hạnh của mình quá thực rất kém cỏi, bây giờ còn chưa bắt đầu, tim nhảy loạn cái gì chứ?!

Chung Thụy dường như cũng cảm giác được sự hồi hộp của Tiêu Tiêu, anh cúi đầu động viên cô: “Đừng lo lắng, không cần chú ý tới ống kính, dựa theo bình thường mà làm là được rồi.”

Tiêu Tiêu ngoại trừ gật đầu, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Cô khăn trương không phải vì ống kính, mà là vì Chung Thụy người này được không!

Đạo diễn Tề nhìn thấy máy quay phim đã được chuẩn bị ổn thỏa, vung tay lên: “Ok! Bắt đầu!”

Tiêu Tiêu thầm đọc ở trong lòng ba lần, cô là Thanh Nhã, là nữ sát thủ yêu mến Thiếu chủ, không phải là một nữ diễn viên!

Hai mắt nhắm lại từ từ mở ra lần nữa, cô khôi phục lại vẻ mặt vô cảm của Thanh Nhã, tình ý nơi đáy mắt như dòng nước chảy lăn tăn, tình cảm bên trong lộ ra hoàn toàn.

Đạo diễn Tề hài lòng khẽ gật đầu, biểu hiện của Tiêu Tiêu đúng là không làm ông thất vọng. Mặc dù vì ngẫu hứng biểu diễn của Chung Thụy mà bị ngắt ngang, làm cho chân tay của cô lúng túng một lúc, bây giờ lại có thể lập tức hòa nhập vào vai diễn, quả thực rất có tiềm lực....

Tiêu Tiêu dựa theo lời nói ban nãy của đạo diễn Tề, đem tay phải của mình khoát lên vai Chung Thụy, vẻ chần chờ thoáng hiện lên trên mặt, cô từ từ đến gần Chung Thụy.

Càng ngày càng gần, ngay cả một cọng lông mi của Chung Thụy cũng nhìn thấy rất rõ ràng, đôi môi thì gần trong gang tấc.

Môi của cô hơi mở ra, nâng cằm lên, sau đó...

Tiêu Tiêu hưng hăng* hôn lên môi của Chung Thụy!

* Nguyên bản là nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tăng tinh thần. Khi đánh trận phải dựa vào dũng khí, một tiếng trống dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống dũng khí không còn. Sau này được ví với người đang hăng hái làm một mạch cho xong công việc

“Cắt___” Đạo diễn Tề nhìn chằm chằm màn ảnh, xem chút nữa ném luôn kịch bản trên mặt đất.

Tiêu Tiêu che mặt, không dám nhìn Chung Thụy, càng sợ phải đối mặt với đạo diễn Tề, cô biết bản thân đã làm hỏng mất rồi.

“Đây là hôn môi của cô sao?” Đạo diễn Tề cào cào tóc, đi nhanh tới trước mặt Tiêu Tiêu: “Bảo cô từ từ đến gần, sao bỗng nhiên đến cuối cùng lại thành đâm đầu vào, miệng không đau sao? Còn nữa lúc hôn phải nhìn Chung Thụy, không được nhắm lại, mắt cô nhắm chặt, ngay cả miệng còn chưa thấy rõ ở chỗ nào liền...”

Đạo diễn Tề không nói nữa, diễn xuất của Tiêu Tiêu rõ ràng không tệ, nhưng sao vừa đến cảnh hôn lại xuất hiện tình trạng này chứ?

Ông ta làm đạo diễn nhiều năm như vậy, không ngờ đây là lần đầu tiên chứng kiến cảnh hôn tệ như thế!

Vậy gọi là hôn sao?

Thô bạo lại dã man, hoàn toàn không có cảm giác thâm mỹ nào hết, chỉ là hai cái đầu đụng vào nhau!

Không biết Chung Thụy ra sao, bây giờ khoe miệng của Tiêu Tiêu còn đang đau, đoán chừng anh cũng không tốt hơn đâu.

Ban nãy lúc mình đâm đầu qua, răng đụng răng, miệng cũng đụng lệch chỗ, làm khó Chung Thụy, nhưng không ngờ là về mặt anh không thay đổi, cũng không có trách móc cô.

Tiêu Tiêu bị đạo diễn Tề nói, hận không thể đào một cái hố chôn mình vào, thể hiện lại có thể kém như vậy, phải làm sao để tiếp tục nữa đây?

Chung Thụy xoa nhẹ khoe miệng bị đụng đến tê dại, anh bất đắc dĩ mà cười: “Đạo diễn Tề, đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu diễn cảnh hôn, có thể khăn trương là chuyện bình thường, có thể cho cô ấy một cơ hội nữa không?”

Đạo diễn Tề thờ dài, ông ta cũng là do nhất thời xúc động, quả thực diễn viên lần đầu đóng cảnh hôn đều sẽ xuất hiện tình huống này, chẳng qua đường như Tiêu Tiêu làm thái quá mà thôi.

Ông ta khoát tay, mình cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi: “Làm lại một lần nữa, trang điểm lại cho hai người đi, vụ va chạm này của Tiêu Tiêu, làm cho màu son của cô đều nhòa cả rồi.”

Không biết chuyện, còn cho rằng Tiêu Tiêu lấy tay chùi mắt.

Đầu của Tiêu Tiêu cúi thấp tới ngực, gần như là không còn mặt mũi để gặp người ta...

Tiêu Tiêu nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, lướt nhanh qua sự uể oải nơi đáy lòng. Giống như Chung Thụy nói, lần đầu diễn cảnh hôn khó tránh khỏi khản trương tạo nên sai sót, có kinh nghiệm, về sau sẽ tốt hơn.

Cô nhìn Chung Thụy bên cạnh, thấy anh nhìn sang đây với ánh mắt cổ vũ, cô không khỏi cảm động mà cười cười, lòng tin tăng lên rất nhiều.

Lần thứ hai, mình nhất định sẽ thành công...

“Cắt___” Không đến năm phút đồng hồ, đạo diễn Tề đã nhíu mày, trực tiếp hô dừng lại!

“Tiêu Tiêu, người cô cứng nhắc như cương thi vậy, đây là phim kinh dị sao? Lại còn giống cảnh xác chết sống dậy hôn nam chính!”

“Tôi xin lỗi,” một khi Tiêu Tiêu đối mặt với Chung Thụy thì sẽ bắt đầu hồi hộp, hoàn toàn đem nhân vật Thanh Nhã quảng đến chín tầng mây, dĩ nhiên diễn xuất của cô rất tự nhiên nhưng mà bởi vì lo lắng liên trở nên cứng nhắc.

“Đạo diễn, xin cho tôi một cơ hội nữa!”

Cô cũng không tin, quá tam ba bận, mỗi lần cô quay phim số lần bị NG rất ít, chẳng lẽ sắp sinh ra kỉ lục mới ngay lúc này sao?

Lần này Tiêu Tiêu đã sớm chuẩn bị, xin phép đạo diễn Tề cho cô thời gian mười lăm phút, tránh mặt trong phòng nghỉ để điều chỉnh lại tâm trạng của mình, phải đem nền móng xây dựng thật vững chắc, tuyệt đối sẽ không bị NG nữa!

Đạo diễn Tề buồn bực mà phát tay bằng lòng, có thể lúc trước số lần Tiêu Tiêu bị NG quá ít, diễn xuất so với những diễn viên mới bình thường đều tốt hơn, ông ta đã quen rồi, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện tình trạng này, có chút không thể tiếp nhận được.

Trong phòng nghỉ, Tiêu Tiêu nắm kịch bản dùng sức vừa gõ vừa đập vào đầu mình.

Vừa rồi ở trước mặt Chung Thụy, thực sự nảy sinh nhiều vấn đề, cô vốn rất tin tưởng khả năng diễn xuất của mình, nhưng hiện tại cũng bắt đầu nghi ngờ rồi.

A Sâm ở bên cạnh thờ dài, không nghĩ tới Tiêu Tiêu có thể diễn rất tốt với bất kì một nhân vật nào, nhưng cảnh hôn lại là điểm yếu của cô.

“Biểu hiện trước đó của cô đều rất tốt, sao gặp phải cảnh hôn lại mắc kẹt vậy chứ? Chung Thụy là diễn viên rất tốt, những nữ diễn viên đã từng hợp tác với anh ta đều có biểu hiện rất xuất sắc, anh ta có thể lôi kéo, hoặc là kích động đối phương diễn xuất tốt hơn bình thường.”

Về nguyên nhân thì người đại diện “gold medal” này cũng không rõ lắm, nếu Chung Thụy chủ động mang Tiêu Tiêu hòa nhập vào vai diễn, đừng nói cảnh hôn nho nhỏ, đoán chừng ngay cả cảnh giường chiếu cũng có thể hoàn thành dễ dàng.

Hiện tại lại ảm ỉ thành dạng này, A Sâm quả thực không thể tin nổi.

Nói cho cùng biểu hiện của Tiêu Tiêu, thật sự là vô cùng thâm, ngay cả A Sâm nhìn cũng chẳng được nữa là.

“Bản thân tôi cũng không hiểu được, có thể cảnh hôn kia thực sự không vượt qua được chướng ngại trong lòng thì phải?” Cô đem tất cả vấn đề đổ lỗi cho cảnh hôn, đặc biệt đối tượng này chính là Chung Thụy.

Bỗng nhiên Tiêu Tiêu có một ý tưởng rất tuyệt, cô ngồi trước mặt A Sâm, nghiêm túc hỏi: “Bằng không, tôi với anh ở trong phòng nghỉ luyện tập trước một chút nhen?”

A Sâm sững sốt một chút, vội vàng xua tay: “Nói đùa à, mặc dù thời gian tôi ở trong giới không ngắn, nhưng tôi căn bản không biết diễn xuất!”

Tiêu Tiêu đáng thương nhìn chăm chăm anh ta, hai tay hợp thành hình chữ thập: “Người đại diện, anh thương tôi đi mà, nếu lại NG nữa, phỏng chừng đến tối cũng chưa ra khỏi phim trường đâu?”

A Sâm do dự: “Nhưng mà tôi thật sự không biết diễn xuất, phải phối hợp sao đây?”

Tiêu Tiêu nói ngay lập tức: “Không có việc gì khó, anh chỉ cần ngồi bất động, tôi di chuyển là được rồi!”

A Sâm gắng gượng đáp ứng: “Vậy tôi ngồi im, cô cứ tượng tượng tôi là con rối gỗ là được.”

Tieu Tieu “xì” một tiếng liền nở nụ cười: “Vậy tiên sinh rồi gỗ, đến lúc đó không được lộn xộn nha.”

Tieu Tieu hít một hơi thật sâu, bây giờ cô là Thanh Nhã, người trước mặt chính là Thiếu chủ.

Không phải Tieu Tieu, cũng không phải Chung Thụy, lại càng không phải A Sâm.

Cô ngồi đối diện với A Sâm, hai mắt nhìn chăm chăm anh ta, từ từ đến gần...

A Sâm nhìn thấy ánh mắt của Tieu Tieu chỉ trong phút chốc dường như tràn ra sự hâm mộ cùng quyến luyến, anh ta không khỏi sùng sốt.

Diễn xuất của cô, xem ra còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của anh ta.

A Sâm dẫn dắt không ít người mới, vẫn chưa có ai có thể chỉ trong một giây đồng hồ, lại chưa hề chuẩn bị mà lập tức hòa nhập vào tâm trạng nhân vật.

Anh ta cuối cùng cũng hiểu được, phản ứng của đạo diễn Tề vì sao lại lớn như vậy.

Đã quen nhìn thấy Tieu Tieu nhanh chóng hòa nhập vào nhân vật, nhưng bây giờ cô lại mắc kẹt không thoát ra được làm cho người ta thật sự rất khó thích ứng...

Mặt của hai người càng ngày càng gần, chớp mũi đụng chớp mũi, chỉ một chút xíu nữa thôi, bốn cánh môi sẽ chạm vào nhau.(oai không muốn đâu)

Về mặt của Tieu Tieu không thay đổi, trong lòng A Sâm lặng lẽ gạt đầu, muốn mở miệng, nói cho cô biết, biểu hiện bây giờ rất tốt.

Nếu dựa theo tình trạng hiện tại, cùng diễn với Chung Thụy, tuyệt đối không thành vấn đề!

“...Hai người đang làm cái gì hả?”

Chẳng qua không đợi A Sâm mở miệng, phía sau truyền đến âm thanh của Chung Thụy.

Anh ta quay đầu lại, thấy Chung Thụy đang dựa vào cánh cửa, ánh mắt thân nhiên mà nhìn họ chăm chăm, vẻ phức tạp nơi đáy mắt chợt lóe rồi qua.

Không đợi A Sâm mở miệng giải thích, Chung Thụy đột nhiên nở nụ cười.

Khỏe miệng anh hơi cong lên, nhưng mà đáy mắt không nhìn thấy ý cười: “Hai vị muốn bí mật hôn nhau, đợi quay xong cảnh này rồi sau đó mới hôn không được à?”

A Sâm lặng lẽ rung mình một cái, vô tội nhìn về phía Tieu Tieu ở bên cạnh đã hoàn toàn dờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lợi Dụng Chính Là Một Nghệ Thuật Sống

“Tiền bối Chung, không phải như vậy...” Tieu Tieu bỗng nhiên nhảy dựng lên, vội vàng mở miệng giải thích, nhưng trợ lý lại vô tình đi vào ngay lúc này, nhìn thấy cảnh giường cung bật kiểng trong phòng nghỉ, thoáng sùng sốt.

“Cái này, đạo diễn Tề hỏi hai vị đã chuẩn bị xong chưa? Có thể bắt đầu rồi.”

“Biết rồi!” Tieu Tieu gắng gượng bày ra một nụ cười nhẹ, để tránh cho trợ lý suy nghĩ nhiều, lại cho rằng cô mâu thuẫn với Chung Thụy.

Nhưng mà đến lúc cô quay đầu lại, Chung Thụy đã đi xa rồi, chỉ để lại cho mình cái bóng lưng, cô không khỏi thờ dãi.

Lỡ mất cơ hội giải thích tốt nhất, tiền bối nhất định hiểu lầm mình có quan hệ với A Sâm.

Về mặt Tieu Tieu đau khổ, liếc qua A Sâm bên cạnh: “Anh nói nên làm cái gì bây giờ? Xem ra tiền bối Chung hình như không vui.”

Cũng đúng, bây giờ cô vẫn còn trên danh nghĩa là tình nhân bao dưỡng của Chung Thụy, ngang nhiên ở trong phòng nghỉ ve vãn với đàn ông khác, phàm là ai cũng không vui về nỗi.

Nhưng vấn đề là Tieu Tieu chỉ đơn giản muốn luyện tập cảnh hôn, chẳng có ý gì với A Sâm, nhưng Chung Thụy lại đúng lúc bước vào cửa, cô quả thực

nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

A Sâm nhún nhún vai, đáng vẻ không biết làm sao: “Cô hỏi tôi, còn không bằng hỏi Chung Thụy đi, để tránh cho anh ta này sinh hiểu lầm với cô, sẽ không tốt lắm đâu.”

Người đại diện liếc mắt một cái liền nhìn ra được Chung Thụy không vui, Tiêu Tiêu có thể vào được đoàn làm phim, là bởi vì có Chung Thụy ở đây.

Nếu hai người vì hiểu lầm mà ồn ào mâu thuẫn, người đầu tiên không muốn chính là A Sâm.

“Vừa vặn có người bạn giới thiệu gần đây có nhà hàng Tây phong cảnh cũng không tệ, không bằng cô hẹn Chung Thụy cùng ăn cơm, rồi lại giải thích chuyện ban nãy?”

Tiêu Tiêu do dự một chút, nhưng vẫn khê gật đầu.

Thế nhưng trong lòng cô có vướng mắc, đối mặt với Chung Thụy tâm tình phức tạp lại thấp thỏm không yên, rõ ràng cảnh hôn lần thứ ba ở trước màn ảnh lại vì thất bại mà kết thúc.

Tiêu Tiêu biết cảnh hôn ngày hôm nay đúng là không ra trò trống gì. Nhưng đạo diễn Tề lại không nổi cáu, dứt khoát vẫy tay kết thúc công việc sớm: “Đêm nay cô hãy lĩnh ngộ tốt một chút, ngày mai không thể lại xảy ra tình trạng này, tiến độ của chúng ta đã chậm hơn kế hoạch rất nghiêm trọng rồi, sẽ không đuổi kịp tốc độ phát hành của TV mất.”

“Vâng, đạo diễn,” Tiêu Tiêu xấu hổ mà cúi đầu, hôm nay cũng bởi vì cô, đã NG không ít lần, chẳng những vừa làm cho đạo diễn Tề thêm phiền lòng, ngay cả Chung Thụy cũng bị làm liên lụy.

“Chung Thụy, dứt khoát đêm nay chú phải làm cho Tiêu Tiêu mở mang kiến thức cơ bản một chút, tập lời thoại với cô ấy, đừng để ngày mai làm hỏng nữa.” Đạo diễn Tề nghĩ nghĩ, diễn xuất của Tiêu Tiêu không tệ, là một mầm non đáng giá, nếu kết cục lại thua bởi cảnh hôn như thế này, cũng có chút đáng tiếc.

(chữ “làm hỏng” của câu trên theo trong convert để là “khai thiên song”, baidu giải thích là sự việc không làm theo đúng kế hoạch, nếu dùng thẳng thì hơi khó hiểu nên chỉ đổi thành từ “làm hỏng” cho dễ hiểu hơn)

Vừa vặn kinh nghiệm quay phim của Chung Thụy không ít, bằng lòng hướng dẫn Tiêu Tiêu là tốt nhất.

Tiêu Tiêu nghĩ đến vẻ mặt tức giận của Chung Thụy ban nãy, nghĩ rằng anh tuyệt đối không có khả năng đồng ý.

Ai ngờ bỗng nhiên Chung Thụy cười với cô, gật gật đầu: “Được, đúng lúc đêm nay tôi không có việc gì cả.”

Tiêu Tiêu tròn mắt há mồm, quả thực không nghĩ tới Chung Thụy lại đồng ý với đạo diễn Tề.

Chung Thụy đồng ý giải thích kỹ thuật diễn xuất, đó là chuyện cực kì tốt.

Ánh mắt của đạo diễn Tề lướt qua hai người, đối với quan hệ của họ trong lòng ông ta hiểu rất rõ: “Vây là tốt rồi, tôi hy vọng ngày mai có thể chứng kiến một vở kịch hay.”

Tiêu Tiêu bị cái nhìn thoáng qua lúc cuối cùng của đạo diễn Tề làm cho hoảng sợ lúng túng, luôn cảm thấy trong ánh mắt đó có ý xấu xa.

Đưa mắt nhìn theo đạo diễn Tề đi khỏi, cô quay đầu hỏi Chung Thụy: “Tiền bối, chúng ta dự tính sẽ đi đâu để giải thích cách diễn đây?”

“Sườn lợn của bữa trưa không tệ, buổi tối cũng nấu cái này phải không?” Chung Thụy liếc nhìn A Sâm cách đó không xa một cái, thấy anh ta biết điều mà xoay người bỏ đi, anh rũ mắt xuống.

Lại là sườn lợn?

Tiêu Tiêu buồn bực, ba bữa sườn lợn liên tiếp, Chung Thụy ăn không biết ngán sao?

Chẳng qua có việc cầu xin anh, cho dù Chung Thụy muốn ăn thịt rồng, cũng phải làm được, cô không chút do dự đồng ý. Nhà hàng com Tây thì có thể đi lần sau, dù sao cũng không vội trong chốc lát được: “Được, tôi nói với A Sâm một tiếng trước đã...”

Tiêu Tiêu quay đầu thì đã không thấy tám hơi người đại diện của cô đâu cả, không khỏi khó hiểu: “Vừa mới đứng ở cửa, không biết sao lại không thấy nữa vậy?”

Trợ lý đúng lúc đi qua, thích hợp để mở miệng: “Tiêu tiểu thư tìm anh Sâm hả? Anh ấy đã đi ra ngoài rồi, nói là có việc gấp phải đi trước!”

Tiêu Tiêu hết chỗ nói, A Sâm tự mình chạy trốn trước cũng không báo với cô biết một tiếng.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn vào mắt Chung Thụy, xe công ty cấp cho mình bị A Sâm lái đi rồi, cũng chỉ có thể đi nhờ xe Chung Thụy trực tiếp đi tới nhà anh ta mà thôi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Tiêu Tiêu đến nhà Chung Thụy, cũng một kiểu sạch sẽ ngăn nắp như vậy, ngoài ra cô cũng đem tới những vật trang trí nhỏ như những hộp hoa giấy đáng yêu, những mảnh giấy ghi chú màu hồng phần hình ngôi sao trên tủ lạnh này, cùng với hai chậu hoa màu xanh biếc đặt trên cửa sổ nữa, càng làm cho trong căn phòng tăng thêm không khí ấm áp và nhân khí (hơi thở của con người)

Dù sao phong cảnh nơi này cũng khá tốt, các trang thiết bị không tệ, đồ dùng trong nhà đều đủ cả, lại không nhiễm một hạt bụi nào, nhưng vấn đề là lạnh lẽo đến nỗi không giống như là nơi cho người ở, khi tiến vào một bước luôn có cảm giác áp lực không hiểu nổi.

Tiêu Tiêu nhìn thế nào cũng không vừa mắt, đúng lúc lần trước đi siêu thị mua mấy đồ gia vị, lại thấy những đồ trang trí nhỏ giảm giá 50% (mua 1 nửa má tặng 1 nửa) , cô liền mua ngay.

Quả nhiên, đặt những vật trang trí này trong phòng lại thấy thoải mái hơn. . .

Thời gian còn sớm, Tiêu Tiêu ướp sườn lợn trước, rửa sạch tay rồi đi ra.

“Tiền bối Chung nói cho tôi nghe một chút kĩ thuật diễn trước đi?”

Với bản lĩnh của Chung Thụy, giải thích những điểm quan trọng của cảnh hôn, cô tin tưởng lần sau mình có thể diễn được rất tốt, và chân tay cũng không lúng túng ở trước mặt anh nữa.

Chung Thụy dựa vào sofa, nhắm mắt lại nhìn về phía cô: “Trước tiên em hãy nói cho tôi biết, vì sao khi diễn cảnh hôn đều hoảng hốt lo sợ vậy, chẳng lẽ tôi lại mọc thêm một bộ mặt ác nhân nào nữa sao, sợ tới mức cả người em cứng ngắc đến nỗi không biết hôn?”

Tiêu Tiêu xấu hổ mà cười cười, quả nhiên Chung Thụy chưa có nguôi giận, nói chuyện đều mang theo sự châm chọc, cô không khỏi lấy lòng mà ngồi ở bên cạnh anh: “Không thể nào, tiền bối Chung khỏi ngô phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, nếu cái này cũng bị xem là khuôn mặt ác nhân, vậy SY kia tính là cái gì?”

SY là một cặp ngôi sao hài tương đối nổi danh gần đây, lúc trước hai người kia cũng không phải là những nam sinh khôi ngô, thậm chí còn kém xa so với từ khôi ngô, lại thường xuyên làm những động tác khôi hài chọc người ta bật cười, thỉnh thoảng Tiêu Tiêu cũng nhìn thấy ở trên TV mấy lần, nhưng mà đến bây giờ vẫn không biết được hình dáng thật của hai người khi không làm trò hề thì như thế nào nữa.

Chung Thụy bị cô chọc cười, tuy rằng hai người SY không tính là đẹp, nhưng mà tài ăn nói cùng khả năng hài hước là hạng nhất rồi, pha trò đến nỗi trước đó khán giả phải ngửa mặt mà cười sau đó lại đảo ngược lại, nói thật khả năng nắm vững từng trường hợp khá là xuất sắc, sao tới miệng Tiêu Tiêu, giống như không nhận ra hình dáng của họ nữa vậy?

“Nếu không phải nguyên nhân này, vậy là cái gì?”

Tiêu Tiêu nghe thấy anh tiếp tục truy hỏi, cô ngưng ngừng mà cúi đầu.

Dù sao cô cũng không thể nói ra, bởi vì khuôn mặt tuần tú của Chung Thụy cách quá gần, cô mới bắt đầu khấn trương đó. . .

Tiêu Tiêu áp ứng, ánh mắt bối rối: “Lần đầu tiên tôi diễn cảnh hôn môi, lại cùng với tiền bối Chung là Ảnh đế ba năm liền, hồi hộp là rất bình thường. . .”

“Cho nên khấn trương khi đối mặt với tôi, nhưng đối mặt với người đại diện thì lại không khấn trương sao?” Mí mắt Chung Thụy nâng lên, thản nhiên ngắt lời cô.

Tiêu Tiêu nhất thời nghẹn họng, không nghĩ tới anh lại đột nhiên nhắc đến chuyện này, đúng lúc cô đang chuẩn bị giải thích, liền thuận theo đề tài Chung Thụy đang nói mà đi tới tột: “Cảnh hôn diễn mãi không thành công, tôi nghĩ kĩ thuật diễn xuất có trở ngại, liền nhờ A Sâm giả làm người gỡ giúp tôi luyện tập.”

Cô ngẩng đầu liếc nhìn Chung Thụy nhanh chóng rồi lập tức cúi đầu: “Không ngờ tiền bối lại bỗng nhiên đi vào, lại càng hoảng sợ, tóm lại. . . Chính là. . .”

Tiêu Tiêu còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy eo lưng siết chặt, bị Chung Thụy kéo vào trong lòng, cả người không khỏi cứng đờ: “Tiền bối, đây là?”

Chung Thụy ôm chặt thắt lưng của cô, một tay nâng cằm của Tiêu Tiêu lên, bỗng nhiên cười: “Nếu muốn luyện tập, tìm tôi không phải càng tốt hơn sao? Thứ nhất là vì yêu cầu của phân cảnh, thứ hai. . .”

Anh dừng lại, hà hơi bên tai Tiêu Tiêu, nhiệt độ hơi thở ấm áp chui vào trong màng nhĩ của cô, làm cho cả người Tiêu Tiêu run lên, vành tai dần dần đỏ lên.

“Em có phải đã quên rồi cuộc mình là người của ai hay không?”

Nghe vậy, Tiêu Tiêu mím môi, tâm tình phức tạp.

Cô sớm nên hiểu rõ, giao dịch giữa mình và Chung Thụy chính là một màn anh tình tôi nguyện, nhưng mà cô luôn xem nhẹ, cũng như luôn bình thản sống chung với anh.

Đáng tiếc đến cuối cùng Chung Thụy vẫn lãnh đạm mà nhắc nhở mình, nên làm tốt bổn phận.

Tieu Tieu thờ dài trong lòng, Chung Thụy đã đủ bao dung đối với cô rồi, nhìn Nguyễn Tinh thì biết, muốn đạt được cái gì, phải trả giá lớn.

Cô đã có đầy đủ rồi, cùng diễn với Chung Thụy, có thể đóng một vai diễn không nhỏ, tối thiểu cũng ở trước màn ảnh lẫn lộn thuần thực, rất giúp ích đối với con đường ngôi sao sau này của cô.

Không giống Nguyễn Tinh, bởi vì đạo diễn Ôn mà vào được đoàn làm phim, cuối cùng cũng bởi vì đạo diễn Ôn mà rời khỏi...

Bỗng nhiên trong lòng Tieu Tieu dâng lên một nỗi buồn phiền, cô đè nén nó phát sinh, nhỏ giọng mở miệng: “Thật xin lỗi, tôi rất đặc ý vênh vào, về sau nhất định sẽ sửa lại.”

Cô sống chung với Chung Thụy có lẽ là rất tự nhiên, hai người càng ngày càng gần, ngược lại quên mất giao hẹn lúc trước của bọn họ.

Đúng là lúc nên hồi tỉnh lại, không phải sao?

Quai hàm đau nhức, Tieu Tieu bị ép nâng mặt lên.

Chung Thụy nhíu mày, không vui hỏi: “Đây là kết luận em rút ra đó sao?”

Tieu Tieu cũng nhíu mày, kết luận này chẳng lẽ không đúng như anh ta mong muốn sao?

Cô chỉ cần nghe lời thuận theo, vậy cũng đủ rồi, không phải sao?

Bỗng nhiên Chung Thụy khẽ động, ôm lấy Tieu Tieu buộc cô ngồi ở trên đùi anh, cúi đầu đối diện ánh mắt ngạc nhiên của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em quả thực rất là đặc ý vênh vào...”

Tieu Tieu vừa nghe xong, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Chung Thụy nhìn cô một cái, lại nói thêm: “Cảnh hôn của em không thành công, vấn đề không phải do kỹ thuật diễn và đối tượng, mà là do chính em. Một khắc kia em chính là Thanh Nhã, đối mặt với người yêu thích trước lúc chết, sao còn có thời gian suy nghĩ lung tung chứ?”

“Nếu giây tiếp theo chính là tận thế, em và người yêu chỉ còn lại một giây cuối cùng, thì em sẽ làm sao đây?”

Sắc mặt của Tieu Tieu âm dần, chớp mắt có chút suy nghĩ.

Cô biết, Chung Thụy lại chỉ điểm cho cô, đem mỗi câu ghi nhớ thật kĩ càng.

Quả thực là như vậy, Tieu Tieu không thể hòa nhập nhân vật vào cảnh hôn, phần lớn là vấn đề tâm tình.

Nếu chỉ còn lại một giây, Thanh Nhã quyết định cân nhắc như vậy, hôn nhau trước lúc lâm chung, sao lại có thể do dự và lỡ mẫm chứ?

Ly biệt trong nháy mắt, có bao nhiêu tình cảm chôn giấu ở dưới đáy lòng, không cam lòng như vậy, tiếc nuối như vậy, không muốn như vậy, quyến luyến như vậy....

Nụ hôn này của Thanh Nhã, hàm chứa bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu tình cảm, khắc cốt ghi tâm đến nỗi làm cho người ta thương cảm.

Nói đến cùng, Tieu Tieu vẫn xem người trước mặt là Chung Thụy, mà không phải là người yêu của Thanh Nhã, là nam tử đề nghị sẵn sàng thay hân cần kiếm đánh mất tính mạng!

“... Tôi hiểu rồi, tiền bối Chung?” Tieu Tieu nghĩ thông suốt, bỗng nhiên suy nghĩ lại trở nên thoải mái rộng mở, không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Chung Thụy một tay nâng gáy của cô, một tay đỡ lấy thắt lưng cô, ôm chặt Tieu Tieu trước ngực: “Vậy, chúng ta bắt đầu đi!”

Tieu Tieu hít một hơi thật sâu, gật đầu với anh: “Tôi có thể.”

Chung Thụy cũng cười: “Trước khi bắt đầu, tôi phải dạy cho em một việc khác trước đã.”

Tieu Tieu ngần ra, hoang mang hiện rõ trong mắt: “Là cái gì vậy?”

Đầu ngón tay xoa nhẹ trên môi cô, con ngươi đen tuyền của Chung Thụy hàm chứa ý cười, anh nhìn chăm chăm vào Tieu Tieu, thanh âm giảm xuống: “Trước tiên phải dạy cho em hôn môi thế nào, tôi cũng không muốn lại bị người ta đụng phải làm cho miệng đau buốt đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Là Hy Sinh Hay Là Phúc Lợi

Khuôn mặt Tiêu Tiêu bởi vì xấu hổ và thẹn thùng mà ửng đỏ, cô nhớ tới buổi chiều lúc mình mất hết thể diện mà đụng vào môi của Chung Thụy, rằng đụng rằng, chỉ nghe âm thanh thôi cũng cảm thấy đau rồi. Còn thiếu chút nữa là cắn đứt môi của Chung Thụy luôn rồi, thật sự vô cùng hồng bét.

Chung Thụy cúi đầu, nhẹ giọng hỏi cô: “Trước kia em chưa từng có kinh nghiệm hôn môi với người khác sao?”

Tiêu Tiêu giống như con mèo bị người ta đập trúng đuôi, lập tức nổi giận đùng đùng, anh ta hỏi như vậy, là xem thường mình đúng không?

Người bé nhỏ trong lòng Tiêu Tiêu lặng lẽ rơi lệ đầy mặt, rõ ràng chính mình đã gây ấn tượng cho Ảnh đế bằng kỹ thuật hôn siêu tẹt + không có kinh nghiệm.

Kỳ thật, Tiêu Tiêu cũng không biết trước kia có hay không, không tính hỏi bé, nhưng đêm đó đạo diễn Ôn có hôn cô không...

Chỉ là ngấm lại, cả người cô nổi đầy da gà, ghê tởm tới mức muốn nôn.

Đừng nha, nụ hôn đầu tiên của mình không phải bị chôn vùi ở cái nơi đáng khinh trong miệng ông chú đó chứ?

Thấy Tiêu Tiêu trầm mặc, Chung Thụy hơi nhú mày: “Sao, không muốn nói, hay là nhiều đến nỗi không đếm được?”

“Không có việc đó,” Tiêu Tiêu nhỏ giọng rầy rà, cứng đờ mà nói sang chuyện khác: “Nếu số lần luyện tập nhiều hơn, thì kỹ thuật hôn sẽ tốt lên, và cũng không đến mức bối rối mà đụng vào môi của tiền bối đâu.”

Nhìn thấy Chung Thụy còn muốn dây dưa vấn đề này, cô vội vã bắt đầu cử động, lại gần một chút: “Không phải nói muốn dạy tôi sao, trước tiên phải làm gì đây?”

Tiêu Tiêu suy nghĩ, cả người Thanh Nhã toàn là máu, chỉ còn lại một hơi thở, sức lực cũng không còn nhiều nữa, lúc hôn môi chỉ cần đụng nhẹ Chung Thụy một cái là được rồi.

Nhưng quan trọng là ý của đạo diễn Tề, khi hôn phải mở mắt ra, cái này là điểm mà cô để ý nhất.

Mở mắt nhìn chăm chăm vào Chung Thụy gần trong gang tấc, Tiêu Tiêu muốn không hoảng loạn cũng rất khó.

Từ lúc bắt đầu chỉ có thể nhìn thấy thần tượng từ trên màn hình TV, bỗng nhiên người thật xuất hiện ở trước mắt, còn có thể cùng nhau quay cảnh hôn, quả thực là chuyện mà trước kia Tiêu Tiêu không dám tưởng tượng.

Chung Thụy dựa vào sofa, lười biếng cười cười: “Em bắt đầu trước đi, tôi sẽ chỉ bảo em sau.”

Lời nói cự tuyệt của Tiêu Tiêu đã tới bên miệng rồi, nhưng chỉ có thể nuốt trở vào.

Ai bảo lúc trước cô không chút do dự mà đồng ý với Chung Thụy, chung quy bây giờ cũng không thể lâm trận mà bỏ chạy được.

Hơn nữa, chỉ hôn môi mà thôi, miệng đụng miệng là xong việc, ai sợ ai chứ.

Nhìn sao đi nữa, cô cũng cảm thấy đúng là mình chiếm lợi rồi, có Ảnh đế hỗ trợ luyện tập cảnh hôn, đây đúng là phúc khí mình tu mấy đời, các nữ ngôi sao khác có muốn cũng không có cơ hội như vậy đâu!

Xây dựng tâm lý xong, Tiêu Tiêu ho khan hai tiếng, nhỏ giọng nói thầm: “Tiền bối Chung... Vậy tôi bắt đầu đó, anh đừng động đậy nha.”

Chung Thụy ngoan ngoãn bất động tại chỗ, nhưng ánh mắt lại nhìn cô chăm chăm.

Tiêu Tiêu bị nhìn cảm thấy không được tự nhiên, cô đưa tay che lại hai mắt anh, bị lông mi của Chung Thụy quét ngựa ngựa trong lòng bàn tay: “Tiền bối anh nhìn xem, tôi lại khăn trương rồi.”

Chung Thụy kéo tay cô xuống, nhú mày nói: “Lúc quay phim, chẳng lẽ em cũng lấy tay che mắt của tôi lại sao?”

Tiêu Tiêu sờ cằm, suy tính khả năng có thể thực hiện, nhưng mà lập tức bị cảnh đạo diễn Tề gào thét đánh bại, cô cúi đầu xuống: “Không thể che lại, đạo diễn Tề sẽ là người đầu tiên không đồng ý.”

Chung Thụy với một vẻ mặt “Vậy thì tiếp tục”, làm Tiêu Tiêu nghĩ ngang, tiếp tục thì tiếp tục.

Trước tiên Tiêu Tiêu thử dán môi mình vào bờ môi của Chung Thụy, mềm mại, mang theo một chút lạnh, rồi sau đó yên lặng bất động mà ngậm môi dưới của anh. Bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Chung Thụy than nhẹ một tiếng, đưa tay giữ chặt gáy của Tiêu Tiêu, đầu lưỡi lướt qua môi dưới của cô, nhưng lại bị môi răng của cô ngăn lại.

“... Mở miệng!”

Miệng Tiêu Tiêu mím thành một đường, hàm răng khép chặt, nghe thấy tiếng của Chung Thụy thì hoảng hốt một trận, cô không chút nghĩ ngợi liền ngoan ngoãn nói lỏng môi và răng.

Lòng bàn tay Chung Thụy nhẹ vỗ về sau lưng cô nhằm an ủi cùng cổ vũ, đầu lưỡi anh chậm rãi thâm nhập vào, trên chọc chiếc lưỡi đỉnh hương của Tiêu Tiêu, xoay tròn rồi ngậm lại, dần dần đi sâu vào.

Theo động tác của anh, mặt của Tiêu Tiêu dần đỏ lên, cảm thấy rất khó thở.

Âm thanh rất nhỏ khiến cô mặt đỏ tía tai, chỉ là môi lưỡi giao nhau trong nháy mắt kia, giống như một dòng điện chạy khắp toàn thân, Tiêu Tiêu đột nhiên cảm thấy cả người như nhũn ra.

Nụ hôn không quá một phút đồng hồ, nhưng Tiêu Tiêu lại cảm thấy một giây trôi qua như cả năm trời vậy.

Mãi đến khi Chung Thụy chậm rãi thối lui, lúc này cô mới mở miệng thở phì phò, ngượng ngùng xoay mặt qua một bên, đưa tay che lại môi của mình.

Hóa ra đây là nụ hôn có thể làm cho kẻ khác nộ vũ khí, cô nheo mắt lại, một mảnh mờ mịt nơi đáy mắt.

So với nụ hôn tệ hại của mình, nụ hôn của Chung Thụy càng làm cho kẻ khác trầm mê...

“... Học xong chưa?” Chung Thụy vỗ nhẹ sau lưng Tiêu Tiêu, kẻ sát vào vành tai của cô thấp giọng hỏi.

Tiêu Tiêu hoảng hốt một trận, vừa rồi chỉ lo cảm giác đầu lưỡi của Chung Thụy, lúc bắt đầu thì liều mạng đẩy anh ra ngoài (^), nhưng sau đó lại bị câu dẫn cùng nhau khiêu vũ, căn bản không chú ý đến học tập. Bây giờ đầu óc trống rỗng, cô rất buồn bực.

Thấy Tiêu Tiêu không hé răng, Chung Thụy nở nụ cười: “Không học được, vậy chúng ta làm lại một lần nữa.”

“Không được...” Tiêu Tiêu bỗng nhiên có chút sợ hãi cảm giác mình sẽ trầm mê trong nụ hôn của Chung Thụy, giống như mất thấy phía trước có một vũng lầy, nhưng lại không chút do dự bước vào đó, sau đó thì vạn kiếp bất phục.

Nếu không có một đêm với đạo diễn Ôn kia, thì việc cùng thần tượng trong lòng ở cùng một chỗ, là chuyện mà ngay cả nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến.

Nhưng bởi vì đêm đó, chẳng những mất đi tình bạn với Angel, cũng chẳng còn dũng khí và lòng tin theo đuổi Chung Thụy.

Một đêm kia, đã phá hủy tất cả, bất luận là lòng tự trọng của Tiêu Tiêu, và còn có tư cách để theo đuổi hạnh phúc.

Nghĩ một chút, nếu Chung Thụy biết mình vì leo cao mà kẻ cận với đạo diễn Ôn, mặc kệ là có xuất phát từ sự tự nguyện hay không, thì anh sẽ nghĩ mình là người như thế nào?

Thế này đã tốt lắm rồi... Tiêu Tiêu nói thầm trong lòng, cô cúi đầu về mặt uể oải.

Nhưng mà cô còn chưa có mở miệng, thì đã bị môi của Chung Thụy chặn lại rồi.

Một mặt ôn nhu triển miên trước, rồi sau đó đột nhiên trở nên cực nóng một cách kịch liệt.

Tiêu Tiêu đưa tay chắn ở trước ngực Chung Thụy, muốn đẩy anh ra, rồi lại cảm thấy không muốn nữa, ngược lại trở nên lúng lờ như con cá vàng, cô dựa vào càng ngày càng gần, hai người dán chặt vào nhau.

Hình như Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ của mình, cô hơi lo sợ Chung Thụy sẽ nghe thấy, rồi lại cảm giác được ngực của anh rất ấm áp, trong lòng lưu luyến không muốn rời đi.

“Lại lần nữa...” Chung Thụy rút khỏi một chút, âm thanh khàn khàn nói thấp giọng, lại tới gần Tiêu Tiêu, đem cô đặt ở trên sofa, cúi người hôn sâu.

Giống như trẻ con tìm được món đồ chơi thú vị, một lần lại một lần, chơi đùa quá mức.

Tiêu Tiêu bị hôn đến nỗi choáng váng mặt mày, môi vừa nóng lại bỗng, giống như trở thành không phải là của mình nữa, chẳng qua từ lúc bắt đầu sự đáp lại của cô khá là lạnh nhạt, nhưng lúc này đã bắt đầu đuổi kịp tiết tấu của Chung Thụy, càng ngày càng thuần thục.

“Cái kia, sườn lợn...” Lời từ chối của Tiêu Tiêu gần như rất nhỏ, một mùi hương từ phòng bếp bay ra, lúc này cô mới nhớ tới sườn lợn còn đang nấu ở trong nồi cơm điện, vội vàng mở miệng nhắc nhở anh.

Khóe miệng Chung Thụy khẽ cong, nụ hôn vội vã dừng lại ở khóe môi của cô, hai mắt nhìn Tiêu Tiêu chằm chằm: “Sườn lợn không cần gấp, điều quan trọng nhất là nụ hôn của em phải đạt yêu cầu.”

Tiêu Tiêu vô cùng lúng túng, chẳng lẽ nếu không đạt yêu cầu thì sẽ không cho cô đứng dậy đi nấu cơm sao?

Làm ơn đi, chỉ một đêm thôi, kĩ thuật hôn sao có thể đột nhiên tăng mạnh chứ?

Đường như nhận ra suy nghĩ của Tiêu Tiêu, đầu ngón tay Chung Thụy xoa nhẹ môi cô, ngay cả đáy mắt cũng chứa đầy ý cười: “Đêm nay không đạt yêu cầu, thì sáng mai tiếp tục, dù sao phân cảnh của buổi sáng cũng đã được thay đổi tới buổi chiều rồi.”

Tiêu Tiêu hết chỗ nói, cả đêm + buổi sáng, môi của cô nhất định sẽ sưng lên, vậy làm sao xuất hiện trên màn ảnh gặp người khác đây?

Cô không thể không kháng nghị: “Tiền bối, tục ngữ có câu rất hay, làm việc thì phải tuân tự từng bước, dưa hái xanh thì không ngọt.”

Chung Thụy nắm chặt cằm của cô, ánh mắt nhú lại: “Em nghĩ rằng chúng ta không tiến hành từng bước? Còn có ai hái dưa còn xanh, hả?”

Tiêu Tiêu bị nhìn đến nổi lông dựng đứng lên, bị khí thế bức người của Chung Thụy áp đảo, chẳng còn khí phách mà cúi đầu lập tức nhận sai: “Tiền bối nói rất đúng, chúng ta rất có nhịp điệu mà tiến bước. Cái kia, hái dưa lúc còn xanh là tôi, à không, là tiền bối...”

Hình như cũng không đúng...

Tiêu Tiêu phát điên, càng nói càng loạn, đến cuối cùng ai cạy mạnh ai hái?

“Tiền bối, nụ hôn này không đúng!” Tiêu Tiêu bày ra vẻ mặt ngay thẳng, trong mắt hiện rõ vẻ nghiêm túc, nói: “Thanh Nhã bị đâm, chỉ còn lại một hơi thở, sao lại có sức lực làm kiểu hôn môi thẩm thiết vậy chứ?”

Chung Thụy cũng nghiêm túc mà trả lời cô: “Thanh Nhã bị đâm nhưng sau đó lại hồi dương, dựa theo tình huống chung mà nói, cũng cần tới một nụ hôn thẩm thiết mới có thể thu hút người xem.”

Khóe miệng Tiêu Tiêu như rút lại, nhin không được mà xin chỉ bảo: “Vụ tình huống chung này sử dụng cái gì để làm tiêu chuẩn?”

“Thực giác của tôi,” Chung Thụy lườm cô một cái, làm Tiêu Tiêu không dám hé răng.

Cô lại mở miệng phản bác, không phải là trực tiếp đánh vào mặt Ảnh đế, bảo người ta xuống sân khấu à.

Nhưng chỉ vì thực giác của Chung Thụy, làm mình phải hôn rồi hôn, hôn tới tắt thở mới thôi sao?

Tiêu Tiêu chỉ mới nghĩ tới thôi, cũng đã cảm thấy rất lừa dối rồi!

Làm gì có nữ phụ nào vì hôn mà tắt thở chứ, nếu có phỏng chừng cô là người đầu tiên!

“Còn vấn đề góc độ lúc hôn môi, mặt đối mặt trực tiếp dễ dàng làm cản trở ống kính, sẽ nhìn không rõ vẻ mặt của cả hai người đâu.” Tiêu Tiêu là một bé ngoan ham học, về chuyện một người tiếp xúc với một người, làm cô kích động đến nổi khoa tay múa chân, hận không thể trút ra hết những nghi hoặc trong lòng.

Chung Thụy kiên nhẫn nói: “Quả thật là đạo diễn Tề có thói quen bố trí một bộ máy quay phim ở phía sau, cho dù phía trước bị chặn cũng không quan trọng. Hôn nữa, nửa ẩn nửa hiện, thực ra hiệu quả rất tốt.”

Tiêu Tiêu nghe vậy thì nhăn mặt, nhỏ giọng nói thầm trong bụng: Dĩ nhiên Chung Thụy cho rằng không sao cả, mấu chốt của cảnh phim này là nữ phụ mà, nếu xử lý tốt, cô có thể xuất hiện ở trước mặt khán giả càng nhiều rồi!

“Thế nào, trong lòng đang mắng tôi sao?” Chung Thụy ôm bả vai của cô, thấp giọng hỏi.

Tiêu Tiêu ngay lập tức ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, ra sức lắc đầu và bày ra một nụ cười tươi rực rỡ nhất: “Sao có thể, tôi kính trọng tiền bối như Trương Giang với Hoàng Hà, mệnh mệnh không dứt...”

“Vậy tiếp tục lần nữa đi.” Chung Thụy cúi đầu, môi của hai người chỉ cách nhau chút xíu, chỉ cần Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, là có thể chạm vào anh.

Tiêu Tiêu cảm thấy trên môi còn lưu lại cảm xúc ban nãy, nóng rực như vậy, dây dưa lưu luyến như vậy.

Nhưng mà cô bỗng nhiên có chút sợ hãi chính mình sẽ trầm luân, sợ hãi chính mình sẽ vì vậy mà đắc ý vênh vào, sợ hãi tự mình đa tình ngay vào giờ phút này.

Tiêu Tiêu cười tự giễu, không cần thiên trường địa cửu, chỉ quan tâm những gì từng có được. Vậy, trong phút chốc này cô đã có được Chung Thụy, không phải sao?

Tầm mắt của anh nhìn mình đắm đắm, bóng dáng ngược của mình hiện lên nơi đáy mắt, ý cười nơi khóe miệng là bởi vì mình, hai tay của người đó ôm chặt cũng là mình. Tiêu Tiêu than thở trong lòng, cô còn chưa thỏa mãn cái gì chứ?

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, nhẹ nhàng dán vào môi của Chung Thụy, làm từng bước một, cạy mở môi lưỡi của anh một chút, học bộ dáng trêu chọc đầu lưỡi của anh trước đó.

Lược bớt những biểu hiện ngây ngô và vụng về, về mặt cô thực sự nghiêm túc, giống như đang làm một phần rất khó của môn học, cố ép lại không trôi chảy.

Về mặt của Tiêu Tiêu chuyên chú như vậy, nhưng thực ra có một loại mùi vị khác.

Chung Thụy đỡ gáy của Tiêu Tiêu, biến bị động thành chủ động hôn trả lại.

Tiếng kháng nghị của Tiêu Tiêu mơ hồ không rõ bị quấn vào trong môi lưỡi, từ từ không còn nghe rõ nữa, chỉ còn lại tiếng rên rỉ trầm thấp.

Tiếng di động quen thuộc ngắt ngang nụ hôn của hai người, cô giãy dụa muốn ngồi dậy lấy di động, nhưng lại bị Chung Thụy đè trên sofa không thể động đậy được.

Chung Thụy không buông môi của cô ra, cánh tay dài duỗi ra cầm máy sang đây. Thấy tên người gọi hiện trên màn hình, anh khẽ nhủ mày, lúc này mới không tỉnh nguyện mà buông Tiêu Tiêu ra, nhưng vào một khắc trước khi cô tiếp điện thoại, anh đã lên tiếng.

“Có việc sao?”

A Sâm sững sốt một chút, không nghĩ tới người nhận điện thoại không phải là Tiêu Tiêu, mà là Chung Thụy.

Anh ta ngẩng đầu, nhìn lướt nhanh qua đồng hồ treo tường. Tám giờ mười, Tiêu Tiêu cư nhiên còn ở cùng một chỗ với Chung Thụy?

Không đợi A Sâm kinh ngạc xong, có Chung Thụy bên cạnh, anh ta không dám chậm trễ, đi luôn vào vấn đề chính: “Bảo Tiêu Tiêu lập tức mở TV lên, ảnh chụp của cô ấy bị người ta cố ý phát tán rồi, ảnh hưởng rất lớn!”

Về mặt Tiêu Tiêu kinh ngạc mà mở TV lên, có chút khó hiểu về sự khẩn trương của người đại diện.

Nhưng giây phút nhìn thấy tin tức giải trí kia, sắc mặt cô lập tức tái xanh.

Ảnh chụp lỗ lò ngay chính giữa, không phải là lúc mình uống rượu bị đạo diễn Ôn diu vào cửa chính khách sạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Trai Đơn Gái Chiếc Sống Chung Một Nhà

Sắc mặt của Tiêu Tiêu trắng bệch, môi nhin không được run rẩy.

Trong lúc nhất thời cô muốn quay đầu lại nhìn về phía Chung Thụy, một màn khó coi như vậy, khi anh nhìn thấy thì sẽ lộ ra dạng biểu tình gì đây?

Nhưng Tiêu Tiêu không dám, cô sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt hèn mọn cùng chán ghét của Chung Thụy.

Cô đau khổ nhắm mắt lại, nụ hôn cực nóng vừa rồi, độ ẩm vẫn còn lưu lại trên môi chưa có mát đi, nhưng mà trái tim cô giống như rơi vào hầm băng, rồi lại giống như rơi xuống vực sâu tối tăm không giới hạn, bất lực như vậy, khó chịu như vậy.

Ngực Tiêu Tiêu phảng phất như bị một cánh tay vô hình hung hăng nắm lấy, đau đến nỗi hai mắt cô như bị co lại, suýt nữa thì rơi lệ.

Quả thực, cô không nên hi vọng xa vời.

Chính bởi vì mình không biết suy xét, cho nên ông trời cũng tới trừng phạt cô?

Đêm đó chỉ có ba người là Angel, đạo diễn Ôn và cô, chỉ có người đại diện Angel sẽ chụp tấm ảnh này thôi!

Tiêu Tiêu không nghĩ tới người đã từng là chị em lại độc ác như vậy, trực tiếp đưa ảnh cho giới truyền thông

Với cô mà nói, đây thực sự là một kích trí mạng!

Tất cả những cố gắng mà Tiêu Tiêu đã làm trước kia, đều vì tấm ảnh này mà xóa bỏ tại khoảnh khắc này.

Không biết đoàn làm phim sẽ nhìn cô sao đây, đạo diễn Tề có thể vì vậy mà đuổi cô đi hay không, dù sao scandal cũng lớn như vậy, đối với phim truyền hình mà nói là trăm hại mà không một lợi!

Thậm chí Tiêu Tiêu không dám xoay người đối mặt với Chung Thụy, cô chỉ cúi đầu, chán nản hỏi A Sâm ở phía bên kia điện thoại: “Không có cách nào để áp chế xuống sao?”

A Sâm cũng thờ dãi, nếu tấm ảnh đang bị tòa soạn giữ, thì anh ta còn có thể tìm quan hệ làm cho người ta đem báo chí đè nén lại. Vấn đề là bây giờ TV đang phát sóng trực tiếp, cho dù anh ta có bản lĩnh lớn nhưng cũng không làm gì được cả.

Ngoại trừ nói cho Tiêu Tiêu biết sớm một chút, để cho cô có sự chuẩn bị tâm lý, thì cũng không có cách nào tốt hơn cả.

“Trước tiên cô hãy ra ngoài đi, chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà trọ để nghỉ cách ứng phó, lúc cô ra ngoài thì cẩn thận một chút, đừng để cho đội chó săn phát hiện!”

Tiêu Tiêu mơ hồ lên tiếng đồng ý, cô biết ý của A Sâm, là không muốn liên lụy đến Chung Thụy.

Đây là sai lầm mà cô mắc phải, không cần thiết để cho Ảnh đế cũng chịu liên lụy.

Suy cho cùng scandal lớn như vậy, với Chung Thụy mà nói là hận không thể tránh đi được...

“Tiền bối Chung, ngày hôm nay luyện tập đến đây thôi, tôi phải đi gặp A Sâm trước đã.” Tiếng nói của Tiêu Tiêu càng ngày càng thấp, cô cúi đầu, trong tiếng nói tràn ngập sự bất đắc dĩ và tuyệt vọng: “Chuyện này gây xôn xao rất lớn, đợi tôi gọi điện thoại cho đạo diễn Tề đã, để tránh làm cho ông ấy thêm phiền toái...”

“Sườn lợn đã chín rồi, tôi không ăn cơm cùng tiền bối được. Đêm nay rất cảm ơn tiền bối đã giúp tôi luyện tập, mặc dù có thể đã không cần nữa rồi...”

Tiếng nói của Tiêu Tiêu hàm chứa một tia run rẩy, cô biết mình sắp không nhịn được nước mắt đang muốn rơi ra ngoài.

Những giọt lệ đảo quanh trong hốc mắt, làm thế nào cũng không tình nguyện mà rơi xuống.

Tiêu Tiêu không muốn để Chung Thụy nhìn thấy khoảnh khắc yếu ớt của mình

“Ngẩng đầu lên!”

Âm thanh của Chung Thụy ở ngay trước mặt, Tiêu Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên, lướt nhanh qua anh rồi lại cúi đầu, nhưng bị tay của anh nắm lấy cằm, không thể không ngẩng đầu.

Hai con ngươi của anh trầm xuống, đôi môi mím thành một đường, đáy mắt hiện lên một tia không vui: “Chẳng qua chỉ là tấm ảnh, phải dùng đến bộ dáng âm đậm thâm thương lại khúm núm sao?”

Đầu óc Tiêu Tiêu trống rỗng, rất khó chấp nhận tình huống bây giờ.

Người bình thường thấy “ảnh mất mề” như vậy, không phải sẽ hỏi cô tình hình cụ thể sao?

Nhưng Chung Thụy không nhìn cũng không hỏi, vẻ mặt không chút nghi ngờ, trong nháy mắt khiến Tiêu Tiêu cảm động.

Tiêu Tiêu đối với Angel có lẽ là thất vọng, thế nhưng lại xấu hổ sau khi bị Chung Thụy nhìn thấy tấm ảnh đó, và càng nhiều sợ hãi và lo lắng.

Cô sợ hãi ánh mắt chán ghét của Chung Thụy, lo lắng anh sẽ lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Chung Thụy ở trong cảm nhận của cô, là đối tượng của lòng ao ước, là mục tiêu giúp cô phấn đấu.

Nếu có thể, Tiêu Tiêu hận không thể tông cửa xông ra ngoài ngay lập tức, rời khỏi nơi này xa mãi xa mãi.

Nhưng lời nói của Chung Thụy, ngay lập tức chạm vào đáy lòng cô. Nước mắt Tiêu Tiêu cố nén xuống, trong phút chốc từ trên khuôn mặt chảy xuống, cô bối rối xoay mặt sang một bên.

“Tiền bối Chung, ngay cả một chút anh cũng không tò mò sao?”

Tiêu Tiêu hít hít mũi, hai mắt đỏ bừng.

Chung Thụy nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp khóc lóc của cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, muốn ghép ảnh làm giả rất dễ... Cho dù là thật, tôi và đạo diễn Ôn, em sẽ chọn ai?”

Tiêu Tiêu sửng sốt, không chút nghĩ ngợi liền buột miệng nói ra: “Đương nhiên là tiền bối...”

“Vậy không phải được rồi sao,” Chung Thụy vỗ vỗ bả vai của cô, lại hỏi nữa: “Không phải nói muốn đi gặp A Sâm sao, bây giờ có đi nữa không?”

Tiêu Tiêu ngượng ngùng mà lau khóe mắt, sự căm phẫn, mùi vị chua xót cùng khổ sở khi thấy tấm ảnh đó, đã được Chung Thụy hóa giải từng cái một, tiêu tan từng chút hầu như không còn nữa.

Có Chung Thụy ở đây, dường như hết thảy mọi vấn đề đã không còn trở ngại.

Mỗi câu nói của anh, mỗi một động tác, đều làm cho cô cảm thấy an tâm và thả lỏng.

Đầu ngón tay của Chung Thụy lướt nhanh qua gương mặt của Tiêu Tiêu, thấm giọt nước óng ánh ẩm ướt: “Đi rửa mặt đi, nếu không đến lúc ra khỏi cửa, người không biết còn nghĩ rằng tôi ức hiếp em.”

Tiêu Tiêu gật đầu, vội vàng vào phòng tắm rửa mặt thật sạch rồi trang điểm lại, nhìn thấy đôi mắt không còn đỏ lấy lại dáng vẻ thường ngày, lúc này cô mới thờ dãi, chậm rãi đi ra.

Sườn lợn đã được đựng trên đĩa, mùi bay vào mũi, làm cho người ta có khẩu vị.

Chung Thụy cầm hai chén cơm, hướng về phía Tiêu Tiêu cười cười: “Khóc mệt rồi, không bằng ăn cơm xong rồi đi? Dù sao cũng không thể vội trong nhất thời được, bây giờ A Sâm cũng chưa có manh mối gì đâu.”

Tiêu Tiêu sớm đã đói bụng, nếu Chung Thụy không sợ đội chó săn, cô cũng không cần vận vẹo nhăn nhó làm gì, trái lại làm cho người ta không được tự nhiên, cô dứt khoát ngồi xuống, lại nhìn không được nói với Chung Thụy: “Tiền bối, cảm ơn anh.”

“Đừng xa cách như vậy, ăn nhiều một chút mới có sức lực đối phó những người giờ trò mảnh khỏe, không phải sao?” Chung Thụy mỉm cười, gấp cho cô một miếng sườn lợn, anh lơ đãng lướt nhanh qua tiết mục giải trí trên TV, trong lúc đó người dẫn chương trình còn đang hưng phấn mà nói những chuyện không thể không nói của cô với đạo diễn Ôn.

Mọi kiểu suy đoán được bày ra xung quanh hai người, người dẫn chương trình khéo léo chỉ nói hai người bị chụp ảnh lúc đêm khuya, cũng không nói người đã chụp ảnh, cũng chẳng trực tiếp nói với khán giả bọn họ có gì với nhau, hoàn toàn để cho mọi người tự tưởng tượng ra.

Có thể biết được, tính chất của lời nói bóng gió này vừa truyền bá ra ngoài, thì Tiêu Tiêu sẽ bị phán án tử hình ngay.

Tiêu Tiêu thực sự không biết được mùi vị thức ăn, động đũa lại ăn không vô.

Thấy Chung Thụy muốn đi tắt TV, cô ngăn lại: “Tôi phải nhìn xem rốt cuộc họ sẽ nói gì, ngày mai cũng phải ứng phó. Bằng không hai mắt lại bị bôi đen, tay chân luống cuống ngược lại sẽ làm hỏng việc.”

Cho dù cô rất không muốn nhớ lại cái đêm bị phản bội đau khổ đó, nhưng chính mình không thể không đi đối mặt.

Angel lại làm như vậy, hơn phân nửa là vì chủ mới của cô ta, cũng chính là Nguyễn Tinh.

Nguyễn Tinh vì đạo diễn Ôn, bước vào đoàn làm phim, cuối cùng cũng vì thế mà trả giá trầm trọng, bị đá ra khỏi đoàn làm phim.

Gần đây tin tức giải trí không có gì lớn lao, đội chó săn kẹp chặt Nguyễn Tinh không tha, phỏng chừng đã làm cho cô ta khó chịu.

Vì thế, hai người mới đem ý tưởng tiến hành trên người của cô, là để dời đi ánh mắt của công chúng sao?

Gần đây, Tiêu Tiêu bởi vì bộ phim cổ trang lan truyền nóng sốt của đạo diễn Tề, trở thành nữ phụ được chào đón nhất, danh tiếng đang hưng thịnh, rồi lại cùng diễn với Chung Thụy, tương lai không thể nghi ngờ tiền đồ rất tốt đẹp.

Lúc Angel sử dụng chiêu này, không thể nghi ngờ là sự đã kích trí mạng trầm trọng nhất.

Tiêu Tiêu còn nói gần đây Nguyễn Tinh khá yên tĩnh, không hề tìm cô gây phiền toái, hóa ra là ở chỗ này chờ mình đấy mà!

Cô không hiểu được, từ lúc bắt đầu ở nhà trường, Nguyễn Tinh đã không vui vẻ gì với mình, châm chọc khiêu khích thì không thiếu, trong ánh mắt nhìn về phía mình chung quy còn mang theo sự chán ghét.

Tiêu Tiêu thờ dãi, đều nói có một số người trời sinh đã không phù hợp với mình.

Dù sao cô cũng không phải nhân dân tệ (tiền của TQ), không có khả năng làm cho tất cả mọi người đều yêu thích mình.

Chung Thụy lấy ra hai cái ly đế cao, và một chai rượu vang trân quý: “Vây uống một ly đi, làm cho tinh thần tỉnh táo một chút.”

Tiêu Tiêu vội vàng xua tay, cân nhắc lời nói từ chối khéo: “Tiền bối, tư lượng của tôi không tốt lắm, hơn nữa đã khuya rồi, làm phiền anh lâu như vậy, tôi cũng nên rồi đi.”

“Không vội.” Chung Thụy rót nửa ly rượu vang cho hai người, cười cười nói: “Bình thường chỉ có một mình tôi uống rượu, hiếm khi em ở đây, vậy cùng tôi uống hai ly đi.”

Đã nói đến đây rồi, Tiêu Tiêu cũng không thể nào từ chối được. Lúc uống rượu nhưng lại thiếu bạn, quả thực vừa nhàm chán lại cô đơn.

Cô uống bia, rượu trắng cũng được, chỉ sợ rượu vang thôi.

Dù sao tác dụng của rượu vang rất chậm, lúc bắt đầu uống không có cảm giác gì, nhưng uống đến cùng thì ngay cả phương hướng cũng mơ hồ không rõ.

“VẬY UỐNG MỘT CHỨT ĐI.”

Tiêu Tiêu giờ cái ly lên, cúi đầu nhấp một ngụm lớn, hương vị rượu vang đậm đà tan ngay đầu lưỡi, vị cay đến nỗi nói không nên lời thiếu chút nữa làm cô bị sặc rồi.

“Tiền bối, đây là rượu vang gì, độ cồn rất cao.”

Chung Thụy cầm cái chai đưa cho cô xem: “Bạn tôi tự ủ rượu, không có nhãn, đã nói độ cồn không cao, người uống sẽ không say. Có thể bên trong đã cất qua hai lần, hương vị rất đậm, em cảm thấy sao?”

Quả thật là rượu ngon, Tiêu Tiêu lại uống thêm một ngụm nhỏ nữa, vừa rồi không chú ý mới bị dọa đến vậy, thận trọng nhắm nháp, phía sau vị cay mang theo một luồng thanh mát, hương vị nho tràn đầy trong khoang miệng, tay nghề thật đặc biệt.

“Không nghĩ tới tiền bối lại có người bạn biết tự ủ rượu như vậy, rượu này quả thực uống rất ngon.” Tiêu Tiêu đang đưa ly rượu, nheo mắt lại nở nụ cười.

Trò chuyện câu được câu mất, Tiêu Tiêu khi thì nghe Chung Thụy kể những chuyện thú vị của việc quay phim trước đây, thỉnh thoảng cô cũng kể mục tiêu hồi bé của mình, vô tình uống hơi nhiều một chút.

Đến lúc cô tỉnh lại, bên ngoài trời đã sáng, cô sợ tới mức về mặt trắng bệch.

Tiêu Tiêu nhìn quanh bốn phía, ra giường ca-rô màu lam mới tinh, cùng với rèm cửa sô màu xanh nước biển, cửa sổ chạm đất nối liền với ban công nhỏ, nơi này xa lạ đến nỗi làm cho cô sợ hãi.

Bản thân nhớ rất rõ tối hôm qua cùng Chung Thụy diễn tập cảnh hôn, sau đó thì nói chuyện phiếm và uống rượu, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Đầu của Tiêu Tiêu đau muốn nứt ra luôn, tối hôm qua vô tình uống rất nhiều rượu vang, lúc mới bắt đầu chỉ nghe Chung Thụy nói chuyện, uống thêm mấy lần nữa, đoán chừng say đến nỗi ngã xuống luôn.

Chắc nơi này là phòng khách của Chung Thụy, cô cúi đầu nhìn thấy quần áo của mình tuy hỗn độn nhưng lại đầy đủ, đáy lòng lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Bất kể người nào vừa tỉnh ngủ ở một nơi xa lạ, quần áo lại toàn vẹn luôn là điểm làm cho người ta yên tâm.

“Tỉnh rồi?” Chung Thụy mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám, nghiêng người dựa vào cạnh cửa, nhìn thấy Tiêu Tiêu đỏ mặt vội vàng sửa sang lại bề ngoài, anh không khỏi cười: “Đói bụng chưa? Có muốn ăn chút đồ gì đó không?”

Về mặt Tiêu Tiêu mờ mịt: “Tiền bối, tối hôm qua tôi uống rượu phải không?”

“Ừ, thấy em ngủ rất say, tôi không muốn gọi em dậy, nên trực tiếp đưa em tới gian phòng khách này.” Chung Thụy đưa mắt nhìn đồng hồ, bỗng nhiên cười lắc đầu: “Không ngờ từ lượng của em lại không tốt như vậy, có thể ngủ thẳng ra đó, bây giờ đã là 1 giờ rồi”

Tiêu Tiêu ngây người: “Một giờ... Một giờ trưa sao?”

“Đúng.” Chung Thụy gạt đầu, vừa nhìn đồng hồ vừa mở miệng: “Nói chính xác, đã là một giờ mười lăm phút trưa.”

Nếu cô nhớ không lầm, cảnh diễn vào buổi trưa bắt đầu lúc hai giờ, chỗ ở của Chung Thụy cách phim trường không hề gần!

Tiêu Tiêu cảm đầu chui vào phòng tắm, vội tắm qua loa, mặc vào bộ quần áo lúc này, bất đắc dĩ mà chạy ra, nhìn thấy Chung Thụy còn đang nhàn nhã xem báo, cô buồn bực: “Tiền bối, tôi có thể đi rồi.”

Chung Thụy nhìn thoáng qua mái tóc còn ướt của cô, quần áo mặc cầu thả, hai má ửng đỏ vì tắm rửa mà ửng đỏ. Anh vào phòng thay áo sơ mi quần tây, cầm chìa khóa xe rồi nói: “Bây giờ chúng ta đi tới phim trường vẫn còn kịp, đừng có gấp.”

Tiêu Tiêu nhìn thời gian, cô lo lắng nhủ mày, nếu hiện tại cô đón xe thì có thể kịp giờ, nhưng vấn đề là gần đây không dễ gì đón được xe.

Thế nhưng cùng Chung Thụy đến phim trường, nghĩ đến bức ảnh lan truyền trên TV ngày hôm qua, cô có chút chần chờ.

“Tiền bối, bằng không tôi tự đi trước, anh đến sau nhé?” Nhìn thấy Chung Thụy dường như khó hiểu mà nhìn qua đây, Tiêu Tiêu áp ứng giải thích: “Anh thấy đó tin tức giải trí của tôi hôm qua vừa xuất hiện, hình tượng của tôi không được tốt lắm, tiền bối đi cùng với tôi, dù sao cũng bị ảnh hưởng...”

Chung Thụy không nói tiếp, chỉ nhìn đồng hồ lần nữa: “Thực xin lỗi, vừa nãy tôi nói sai rồi, đồng hồ này của tôi bị chậm, bây giờ chắc khoảng 1 giờ 45 phút rồi.”

Tiêu Tiêu đóng băng, cô chỉ nghe nói đồng hồ chạy nhanh, cũng chưa có nghe nói chạy chậm nhiều như vậy, chẳng lẽ đồng hồ của Chung Thụy sắp hết pin rồi sao?

Nếu như vậy, thì Tiêu Tiêu không được phép tiếp tục từ chối nữa.

Tối hôm qua mới xuất hiện scandal, cảnh quay trưa nay tôi muộn, đến lúc đó không biết đội chó săn sẽ sắp xếp thành dạng gì nữa...

Trước 5 phút cuối cùng thì đã tới phim trường, Tiêu Tiêu cùng Chung Thụy từ trên chiếc xe đi xuống, các phóng viên chen chúc chờ đợi ở cửa phim trường vui mừng đến điên dại.

Vốn cho rằng vị nữ diễn viên hạng ba Tiêu Tiêu này, tới lui cũng không có điểm gì đáng giá để viết, không ngờ hai ngày nay bùng nổ tin này đến tin khác!

Đầu tiên là bị đạo diễn Ôn làm quy tắc ngầm, lại bước vào đoàn làm phim của đạo diễn Tề, bây giờ cư nhiên được Ảnh đế đích thân đưa đến phim trường!

Có ánh mắt nhanh nhạy phát hiện ra, Tiêu Tiêu đang mặc bộ quần áo ngày hôm qua.

Hai ngày không thay quần áo, lại cùng đến với Chung Thụy, đại diện cho cái gì, các phóng viên nháy mắt với nhau, trong lòng hiểu rõ, cầm bút ghi âm xông lên, tranh giành lấy tư liệu trực tiếp.

Tiêu Tiêu bị một trận đèn flash chụp đến nổi loá mắt, không mở mắt ra được.

Lưng được Chung Thụy ôm chặt, dưới sự hỗ trợ của bảo an dẫn cô tiến vào phim trường một cách khó khăn.

Tiêu Tiêu bị kéo hai hạt cúc ở tay áo, mái tóc rối bời, rớt xuống đầu vai, chật vật nói không nên lời.

Cô không nghĩ tới mình sẽ có một ngày bị phóng viên điên cuồng truy đuổi.

Đạo diễn Tề nhìn thấy Tiêu Tiêu, sắc mặt không tốt, nhưng lại không nói chuyện, ông ta phát tay bảo cô đi đến phòng trang điểm chuẩn bị.

Tiêu Tiêu cúi đầu có chút khổ sở, cho tới nay sự tán thưởng và cổ vũ của đạo diễn Tề là động lực lớn nhất của cô, nhưng đáng tiếc về sau có thể sẽ không có nữa.

Cô bỗng nhiên chú ý tới trợ lý bên cạnh, không phải vị ngày thường, không khỏi kỳ quái: “Cô là ai, sao tôi chưa từng thấy cô?”

“Trợ lý Trương bị bệnh, tôi là tới thay ca.” Trợ lý nhanh nhẹn thay quần áo cho Tiêu Tiêu, đang cởi áo lót bên trong, thì nhìn thấy vết đỏ trên gáy cô, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Vị trí rõ ràng như vậy, với lại vừa nhìn là biết nhất định dấu của tối hôm qua.

Nghĩ tới tối hôm qua Tiêu Tiêu và Chung Thụy đi cùng với nhau, hôm nay lại cùng đến phim trường, quan hệ bên trong thật làm cho người ta có suy nghĩ miên man bất định.

Đội chó săn nào đó trà trộn vào phim trường đảm đương nhiệm vụ trợ lý tạm thời, cao hứng mà nheo mắt lại, giải thưởng lớn cuối năm không phải của cô ta thì còn ai khác nữa!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cường Đạo Tự Có Tài Mạnh

Tiêu Tiêu nom nớp chiến đấu cả ngày, chỉ sợ đạo diễn Tề vì chuyện ảnh chụp mà đuổi mình đi. May mà về mặt của đạo diễn Tề không coi là tốt, tuy rằng khuôn mặt u ám, nhưng vẫn ngã lòng để cho cô chuẩn bị quay phim.

Cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đạo diễn Tề không đuổi mình đi là được.

Trợ lý ở phía sau đôi tới đôi lui, nhưng nhất định không cho cô lấy quần áo để thay, Tiêu Tiêu không khỏi nhíu mày. Người mới tới quả thực không có kinh nghiệm phối hợp quần áo, cô không vui mở miệng: “Quần áo ở đâu rồi, trợ lý trước không nói cho cô biết sao?”

“Có, có!” Trợ lý làm lộn xộn khắp nơi trong phòng trang điểm, đi qua đi lại đến nỗi đầu đầy mồ hôi rồi sau đó mới lấy quần áo ra, đưa qua cho cô.

Tiêu Tiêu khó hiểu mà lướt nhanh qua cô ta một cái, không nói gì nữa, thay quần áo xong liền trực tiếp đi khỏi phòng trang điểm.

Cảnh quay của buổi chiều chính là màn hôn của cô cùng với Chung Thụy, cô đã chuẩn bị ổn thỏa nằm ở trong lòng Ảnh đế, bỗng nhiên thấy trợ lý đứng cách đó không xa hết nhìn đông rồi lại tới nhìn tây, lòng mày cô nhíu lại.

Cô nghĩ thậm chí lại mời trợ lý này đến vậy, không biết phép tắc gì hết?

Chung Thụy cúi đầu cười với cô: “Lần này đã chuẩn bị tốt chưa?”

Tiêu Tiêu vội vàng gật đầu: “Được ạ, chắc chắn không thành vấn đề!”

“Vậy thì được,” Hôm nay, tâm trạng của đạo diễn Tề không tốt. Nếu cảnh này không thể qua một lần, đoán chừng Tiêu Tiêu phải chịu trách nhiệm.

Tiêu Tiêu cũng hiểu, đạo diễn Tề có thể dễ dàng tha thứ cho mình, cũng vì bộ phim này đã qua được phân nửa, cô không có khả năng làm gián đoạn. Dù sao đây cũng là cảnh phim cuối cùng, có lẽ phần diễn sau đó của Thanh Trà sẽ bị giảm bớt một nửa, thậm chí bị xóa bỏ toàn bộ, cô cũng có thể hiểu được.

Xem như đây là cảnh phim cuối cùng của cô, phải toàn lực ứng phó!

“Chuẩn bị, bắt đầu ___” Đạo diễn Tề nghĩ thậm chí Tiêu Tiêu này thật biết gây chuyện, ảnh chụp bị phát tán, lúc sáng sớm nhà tài trợ gọi điện đến hô hoán lên án ông ta dấn dội, tâm tình ông ta muốn tốt cũng rất khó.

Nếu không phải kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu còn qua được, đạo diễn Tề nhất định bảo cô rời khỏi đây!

Ông ta nhìn chằm chằm vào màn ảnh, tuy nhũn mảy nhưng cũng có thích thú.

Tiêu Tiêu dựa vào trước ngực Chung Thụy rõ ràng đã hòa nhập vào vai diễn, một đôi con người tối đen như mực mang theo mùi vị chết chóc, nhưng lúc nhìn về phía nam chính lại lộ ra một tia ánh sáng yếu ớt.

Tình cảm nồng đậm, cho dù không có ngôn ngữ, cũng có thể làm cho người ta nhìn thấy sự sâu sắc trong đó.

Đạo diễn Tề sờ sờ cằm, kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu lại tiến thêm một bậc nữa rồi, rõ ràng ngày hôm qua Chung Thụy đã đặc biệt huấn luyện cho cô và khá là hiệu quả.

Tiêu Tiêu nghiêng mặt, không hoàn toàn đưa lưng về phía ống kính, nhưng cũng không phải đối diện.

Nửa che nửa đẩy, có thể thấy đôi môi của cô trắng bệch, vẻ mặt âm trầm, chiếc cằm xinh xắn, cùng một đôi mắt chứa đựng sự quyến luyến cùng ánh nhìn đắm đuối.

Một tay Tiêu Tiêu khoát lên bả vai của Chung Thụy, ngừng đầu chậm rãi tới gần.

Đến gần một tắc rồi lại một tắc, giống như có một tia do dự cùng xấu hổ, cùng với vệt rờn rợn về tiểu thư.

Chỉ là bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Tiêu biến thân thành Thanh Nhã cuối cùng cũng hạ quyết tâm, chậm rãi phủ lên môi Chung Thụy, đầu tiên là ngây ngô vuốt nhẹ, rồi sau đó nhẹ nhàng ngậm lại, hai mắt thoáng chốc tràn ngập ánh nước, dao động lưu chuyển rất cảm động lòng người.

Vào một khắc trước khi Thanh Nhã mất đi, nàng mới phát hiện tình cảm của chính mình. Trái tim mười mấy năm qua luôn lạnh như băng, đã được rót vào một dòng nước ấm, đáng tiếc, nàng không nhận được tình cảm của Thiếu chủ. Ít nhất, cũng đem phần tâm ý này nói cho hắn biết...

Sự kinh ngạc cùng sững sờ đúng lúc hiện lên trên mặt của Chung Thụy, và có chút thương tiếc, nhìn thấy ánh sáng trong mắt của Thanh Nhã từ từ tối xuống, rồi chuyển sang nhắm mắt lại, ngã xuống trong lòng anh, cuối cùng không còn âm thanh gì nữa...

“Cát! Ok, qua!” Đạo diễn Tề nhìn chằm chằm màn ảnh, vừa lòng mà lộ ra nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay.

Biểu hiện của Tiêu Tiêu cùng với ngày hôm qua quả thực là nghiêng trời lệch đất. Chẳng những thể hiện tình cảm của băng sơn mỹ nhân Thanh Nhã kiasâu sắc đến mức tinh tế, với lại phối hợp với Chung Thụy không thể chê vào đâu được.

Giống như là thay đổi thành người khác, so sánh thêm nữa, biểu hiện của ngày hôm qua hoàn toàn có thể dùng vô cùng thâm trầm để hình dung.

Tiêu Tiêu thở dài, cảnh hôn cuối cùng cũng qua, cô cũng có thể an tâm rồi.

Nghỉ tới buổi luyện tập ngày hôm qua cùng với thể hiện ngày hôm nay, cô mím môi rồi nhũn mảy. Chung Thụy căn bản không hôn sâu như đã nói ngày hôm qua, ngược lại để cho mình chủ động...

Rất có thể tối hôm qua anh ta lừa mình?(đúng đó ^^)

Tiêu Tiêu lại lập tức lắc đầu, lấy tính tình của Chung Thụy, hẳn sẽ không làm chuyện nhảm chán như vậy. Phòng chừng là vì yêu cầu của tình tiết bộ phim, hoặc là anh đem cơ hội thể hiện nhường lại cho mình.

Cô nhớ lại thể hiện vừa rồi, quả thật là có chút đáng giá, không khỏi vừa lòng mà cười cười.

“A Sâm, chuyện ảnh chụp anh xử lý thế nào rồi?” Tiêu Tiêu thấy người đại diện đang gấp gấp đi tới, cô vội vã đi lên hỏi anh ta.

A Sâm chạy đến vài nơi, tốt xấu cũng quen biết mấy tòa soạn báo, họ cũng sẽ không viết bậy nữa, đài truyền hình cũng có chừng mực hơn, vấn đề là các công ti nhỏ vì nổi danh, cái gì cũng dám làm.

“Tạm thời không có vấn đề gì, nhưng mà cô cũng phải chú ý một chút.” A Sâm đến gần, nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Nghe nói sáng nay Chung Thụy đưa cô tới đây hả? Tôi không phải đã nói là đừng có kéo anh ta vào rồi mà, đối với cô và anh ta đều không có lợi gì cả.”

“Buổi sáng tôi ngủ quên, nếu không ngồi xe anh ấy, chắc tới muộn rồi đó.” Tiêu Tiêu bắt đầu dĩ mà chớp mắt, đạo diễn Tề ghét nhất là người đến muộn, chuyện của cô đã như vậy rồi, nếu lại đến muộn, nói thật không cần lăn lộn ở trong đoàn làm phim nữa.

A Sâm thờ dãi: “Lần này thì được, lần sao không được viện cớ này nữa!”

“Thực không có cách gì để giải quyết sao?” Tiêu Tiêu chưa bao giờ trải qua loại chuyện này, chỉ có thể xin người đại diện “gold medal” chỉ bảo mà thôi.

“Một là không đếm xỉa tới, hai là mở hội chiêu đãi kí giả nhằm làm sáng tỏ với công chúng.” A Sâm phân tích lợi và hại từng cái tỉ mỉ: “Cách đầu tiên, cô sẽ được những người có tâm coi như ngầm đồng ý, nói sao thì hiểu vậy, nhưng đến cuối cùng rất khó để chinh đốn lại, cách hai về hiệu quả nhất định sẽ có, nhưng mà cũng có thể lại càng bôi càng đen, căn bản sẽ không có ai tin tưởng.”

Tiêu Tiêu buồn phiền, cái này cũng không được cái kia cũng không được, làm sao để dọn dẹp việc này đây?

“Còn một cách nữa, dời đi sự chú ý.” A Sâm kéo cô tới một góc, để tránh cho nhân viên trường quay khác nghe thấy.

Tiêu Tiêu vội hỏi: “Là cái gì vậy?”

“Tai tiếng!” Hai loại trước chỉ có thể xem là hạ sách, nhưng A Sâm cũng không cho rằng cách này là thượng sách: “Dùng những điểm khác làm dời đi sự chú ý của dân chúng và giới truyền thông, vấn đề là mức độ phải rất nghiêm trọng.”

Nếu tìm làm người, vụ tai tiếng biến thành scandal, không giúp được nhiều, ngược lại làm cho hình tượng bị hủy diệt để. Cái chính là người được chọn phía bên kia phải rất nổi tiếng, không có danh tiếng, lấy địa vị của Tiêu Tiêu hiện tại, muốn dời đi tầm nhìn cũng không dễ dàng gì.

Nhưng mà, nam diễn viên nổi tiếng tài cao, không có khả năng làm giảm giá trị của mình để phối hợp với Tiêu Tiêu.

Có thể nói, đề nghị này ngay từ đầu có thể bị bác bỏ rồi.

A Sâm cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết, cũng không thể đắc tội với đạo diễn Ôn, để tránh sau này Tiêu Tiêu sẽ bị trộn lẫn trong cái vòng lẩn quẩn này, với lại cũng không thể không làm gì cả, trơ mắt bị người ta đạp xuống dưới.

Quy tắc trò chơi trong giới chính là như vậy, có thực lực có vận may có chỗ dựa thì lập tức đi lên, một khi mất đi, thì chỉ có thể bị đánh trở về bộ mặt thật, thậm chí càng thêm nghèo túng.

Việc này không thể làm cứng rắn, trực tiếp cùng đạo diễn Ôn đối chất những ý kiến linh tinh bậy bạ, A Sâm ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Bị đạo diễn Ôn bức chết, về sau anh ta cũng không cần lăn lộn nữa.

Về phần chọn người cho vụ tai tiếng, A Sâm từng nghĩ tới Chung Thụy, nhưng mà tai tiếng của Ảnh đế cùng với nữ ngôi sao nhỏ không được chú ý tới, hai người chênh lệch quá lớn, trái lại có vẻ giả dối...

A Sâm thờ dãi, anh ta từng dẫn dắt một vài tài năng mới, kĩ thuật diễn xuất đều rất tốt giống như Tiêu Tiêu vậy đó, nhưng mà đụng phải phiền toái cũng là loại lợi hại nhất.

“Buổi tối cô về trước rồi suy nghĩ lại đi, chốc nữa liên lạc sau nhé.”

Tiêu Tiêu gật đầu, hiện tại trước mắt chỉ có thể như vậy.

Cô thay quần áo cổ trang ra, đang thu dọn chuẩn bị đi về, thì thấy Chung Thụy dựa vào cửa, mặc quần áo hàng ngày giống như đang đợi người.

Tiêu Tiêu đi lên lớn tiếng chào hỏi rồi muốn chạy đi, cô cười vẩy tay: “Tiền bối, tôi đi trước...”

“Lên xe,” Chung Thụy đứng thẳng người, đôi mắt lướt nhanh qua cô một cái.

Tiêu Tiêu ngay cả một câu cũng chưa nói xong, cô ngăn người, liếc nhanh một vòng khắp bốn phía, may mắn gần đây không có ai, cô vội vàng lác đầu: “Không cần đâu, tối hôm qua đã rất phiền tiền bối rồi, tôi đợi ngôi giao thông công cộng về là được rồi.”

“Chìa khóa của em bỏ quên ở chỗ của tôi, không đi lấy thì làm sao về nhà được?” Chung Thụy dù bận nhưng vẫn ung dung mở cửa ra, mặt Tiêu Tiêu nhả lại nhưng vẫn ngồi vào ghế phụ, tay thì lục lọi bên trong túi xách, quả thực không mang theo chìa khóa, cô không khỏi buồn bực.

“Nếu tiền bối đã nhìn thấy tôi bỏ quên chìa khóa, sao không nhân tiện mang lại đây luôn?”

“Lúc ra ngoài vội quá, sau đó lại quên mất.” Chung Thụy nhìn thấy phóng viên đang đứng chật ních ngay cửa chính, anh nhủ mảy, chỉ dặn dò: “Cái đây

an toàn vào, ngồi cho vững.”

Tiêu Tiêu vừa làm xong theo sự dặn dò của anh, chỉ thấy Chung Thụy giẫm chân ga một cái, chiếc Ferrari màu bạc liền xông ra ngoài, bỏ lại đội chó săn ở phía sau.

Một tay cô che ánh đèn flash, mắt thấy các phóng viên bị vút ra xa, cô vui vẻ mỉm cười.

Bị bọn họ vây quanh nguyên một ngày, Tiêu Tiêu sớm đã khó chịu, bây giờ lại có thể dễ dàng ném lại phía sau như vậy, thật sự là quá tốt!

Tiêu Tiêu nhanh chóng lấy chìa khóa trong nhà, sau đó liền đi vội vã.

Chung Thụy khẳng khái đòi tiền cô đến cửa của tiểu khu, tự mình giúp Tiêu Tiêu gọi xe, chỉ vì cô nói không muốn làm phiền anh lại lấy xe đưa mình về.

“Được rồi, đưa tôi đây thôi, tiền bồi về đi.” Tiêu Tiêu nhìn thấy bảo vệ cổng không ngừng trông sang hướng bên này, cô có chút không được tự nhiên mà thúc giục Chung Thụy.

Chung Thụy không động đây, chỉ gật gật đầu, bỗng nhiên đi lên, cúi người tới gần.

Tiêu Tiêu giật mình, chẳng lẽ Chung Thụy định cho mình nụ hôn chúc ngủ ngon sao?

Tối hôm qua cũng đã luyện tập hôn môi lâu như vậy, một nụ hôn chúc ngủ ngon trên mặt không coi là quá trớn. Nhưng mà đây là nơi công cộng, Chung Thụy cũng quá không chú ý rồi.

“Tiền bồi Chung...”

“Xuyt,” Chung Thụy đưa tay chạm môi của cô, ý bảo Tiêu Tiêu đừng mở miệng.

Cả người Tiêu Tiêu cứng ngắc, trơ mắt nhìn khuôn mặt của Chung Thụy chậm rãi tới gần, thậm chí có thể thấy được hình ảnh ngược của mình nơi đáy mắt anh.

Tay Chung Thụy lưu luyến trên gương mặt của cô, đầu ngón tay thỉnh thoảng đụng chạm đến vành tai và cổ cô, khiến cho Tiêu Tiêu ngửa ngửa cùng sợ hãi một trận.

Cứu mạng a, cô sợ nhất là ngửa, tay của Chung Thụy cố tình xoa qua những chỗ đều là vị trí mẫn cảm của cô.

Tiêu Tiêu kêu rên hai tiếng, vào ban đêm đặc biệt yên tĩnh bỗng nhiên lại có âm thanh cao vút, cô vội vàng che nhanh miệng lại, nhìn thấy bảo an trông về phía này nhiều lần, xấu hổ mà lườm về phía Chung Thụy.

Cuối cùng, anh muốn cái gì đây?

“Được rồi,” Chung Thụy đứng thẳng người, cầm một cọng dây nhỏ và lá cây trong tay: “Trên người em dính đồ, bây giờ sạch sẽ rồi.”

Tiêu Tiêu lại đóng băng, chết tiệt vừa rồi Chung Thụy sờ tới sờ lui trên người mình, là vì muốn nhặt hai vật nhỏ này sao?

Gò má cô nóng lên, mặt đỏ bừng là vì tự mình đa tình không có đầu óc đây mà.

May là Tiêu Tiêu không nhắm mắt lại, chu miệng đòi hôn, bằng không là dọa người ta chạy biến đến Thái Bình Dương rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nhờ Vả Người Thì Phải Trả Giá Lớn

Buổi tối Tiêu Tiêu đỏ mặt ỉu xiu chạy về nhà, xấu hổ chui vào trong ổ chăn đến nỗi không dám gặp người khác.

Thế nhưng buổi sáng ngày hôm sau lại bị A Sâm đập cửa, nhét cho cô tờ báo giải trí của ngày hôm nay, cô không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Tiêu Tiêu trừng lớn mắt, nhìn ảnh chụp được phóng to trên đầu trang báo, rõ ràng là ảnh của cô và Chung Thụy.

Nếu cô không nhận lầm, thì phong cảnh ở phía sau bọn họ, đúng là cửa tiểu khu nơi ở của Chung Thụy.

Tiêu Tiêu đưa lưng về phía ống kính, chỉ có thể nhìn thấy một chút sườn mặt, Chung Thụy đang vô cùng thân thiết mà khoát tay lên phía sau gáy của cô, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, giống như đang hôn, lại giống như ôm nhau vô cùng thân thiết.

Góc độ mà thợ chụp ảnh lựa chọn quả thực rất đẹp, ánh đèn yếu ớt ngay cửa, khuôn mặt của hai người được giấu trong bóng râm, mơ mơ hồ hồ, cũng không khó để nhìn thấy sự dịu dàng nơi đáy mắt Chung Thụy.

Tiêu Tiêu mím môi, chỉ có thể thở dài: “Tôi làm rớt chìa khóa ở trong nhà tiền bối Chung, đây là lúc từ trong nhà anh ấy đi ra, tiền bối đưa tôi tới cửa tiểu khu, cảnh này là giúp tôi lấy những đồ bản ở trên đầu xuống.”

A Sâm nhìn hai người ở trên bức ảnh, chỉ nhủ mảy: “Cô rõ là sợ thiên hạ chưa đủ loạn, chuyện của đạo diễn Ôn còn chưa có làm rõ, vậy mà còn đem Ảnh đế trộn lẫn vào nữa.”

Tiêu Tiêu cũng không muốn làm liên lụy Chung Thụy, trình độ nhạy bén của cô đối với phóng viên vẫn chưa đủ, ngay cả bị chụp ảnh, cũng không phát hiện được.

Cô nghiêng nghiêng đầu, bỗng nhiên lạc quan mà nói: “Thực ra như vậy cũng rất tốt, ngày hôm qua không phải anh đã nói nếu có tai tiếng, thì chuyện lúc trước có thể được đề xuống sao?”

A Sâm lườm Tiêu Tiêu một cái: “Chỉ bằng những ảnh chụp này, mà cô đã muốn công chúng tin tưởng rồi sao?”

Đội chó săn chụp ảnh giống như thật lại giống như giả, nói ảnh này là ghép cũng được, cũng có thể nói là cố tình bày ra góc độ này, thậm chí có thể nói là Tiêu Tiêu tận lực tiếp cận Chung Thụy rồi mời người ta chụp bức ảnh mờ ám này...

Cho dù là như thế nào, chỉ lan truyền vụn vặt một bức ảnh này thôi, thật sự rất khó có sức thuyết phục.

Tiêu Tiêu nhìn vào tiêu đề lớn trước mắt ____ “Ngôi sao nữ hạng ba bắt cả hai tay, chân mệnh thiên tử là đạo diễn Ôn hay là Ảnh đế Chung Thụy?”

Khóe mắt cô kéo cả lên, cũng may mà phóng viên này chỉ viết ra như vậy, lòng dạ có lẽ cũng không xấu?

Không biết chân của đạo diễn Ôn sớm đã đạp bao nhiêu thuyền rồi, tốt lắm ý bảo mình câu dẫn ông ta phải không?

“Phóng viên thật thông minh, viết như vậy vừa có chút bất ngờ, nhưng lại chọc vào ánh mắt của người khác, cũng sẽ không đắc tội đạo diễn Ôn và tiền bối Chung?”

Vừa nhìn thấy tiêu đề này chỉ biết được parapazzi muốn vứt đi cái quan hệ trong sáng đơn thuần, tuyên bố tất cả mọi chuyện đã nảy sinh đều do một mình Tiêu Tiêu làm, không liên quan tới hai vị tai to mặt lớn.

A Sâm lấy tay chỉ chỉ vào tờ báo, thấp giọng hỏi cô: “Cô dự định tiếp theo sẽ làm sao?”

Tiêu Tiêu cau mày, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Dù sao sự kiện này là theo sau cái scandal lớn kia, rồi trở thành vụ tai tiếng bình thường, đối với cô mà nói tốt hơn nhiều so với tình hình lúc trước: “Vậy trước hãy im lặng nhìn diễn biến đã, rồi lại nghĩ cách đối phó khác.”

A Sâm nhìn cô một cái, áp a áp ứng mà đề nghị: “Trước tiên cô hãy lên tiếng thăm hỏi Chung Thụy đi, để trong lòng anh ta hiểu rõ, tránh làm cho cô phải khó xử.”

Tiêu Tiêu do dự mà gật đầu, bảo cô nói với Chung Thụy, phải mở miệng thế nào đây?

Rất khó để có thể nói rằng, tai tiếng của bọn họ bây giờ đã âm ỉ ra ngoài rồi, tiền bối có thể giúp đỡ phối hợp hay không?

Nếu nói như vậy, Tiêu Tiêu thật đúng là nói không ra lời, thật sự rất không còn mặt mũi nữa?

“Từ từ trước đã, đợi qua hai ngày tôi lại... tìm cơ hội nói một tiếng với tiền bối Chung.”

A Sâm biết da mặt cô mỏng, chuyện này nhất định không mở miệng được với Chung Thụy, anh ta liền nói: “Nếu không thì để tôi nói đi? Dù sao thời gian tôi ở trong giới cũng không ngắn, coi như là có chút giao tình với Chung Thụy.”

Tiêu Tiêu chỉ mong sao người đại diện ra tay, cô cảm kích mà gật đầu liên tục: “Vậy phiền anh rồi.”

Nhưng mà đến ngày hôm sau, A Sâm gọi điện nói cho cô một tin xấu.

“Chung Thụy bảo cô tự mình nói với anh ta, để cho người đại diện chuyển lời, anh ta cho rằng rất không có thành ý.”

A Sâm bị Chung Thụy nói tới nỗi xấu hổ, quả thật đương sự không mở miệng, để cho anh ta chuyển lời, thực sự có chút gượng ép.

Tiêu Tiêu cau mày nghiêm mặt, mơ hồ không tình nguyện mà gọi điện thoại cho Chung Thụy, chờ sau khi bên kia nói máy, uể oải mà chào hỏi: “Tiền bối, chào anh.”

“Đêm nay đúng tám giờ, đến nhà của tôi.” Chung Thụy chỉ bỏ lại một câu, lại nghe thấy âm thanh thúc giục bên kia, cô biết anh đang làm việc, Tiêu Tiêu

bắt đầu đi nghe âm thanh bận của điện thoại, để đi động xuống.

Cô cần môi dưới, tuy rằng không muốn đi tới nơi ở của Chung Thụy nữa, để tránh rước lấy phiền toái càng lớn hơn nữa, nhưng cô lại không thể từ chối được.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Tiêu cảm thấy mình không thể đi tới với hai tay không được, cô dứt khoát chạy tới chợ mua hai cân sườn lợn, lại mua chút rau cải, lúc này mới đeo khẩu trang và nón lên, hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây, rồi mới đi thẳng nơi ở của Chung Thụy.

Ngay cửa tiểu khu Tiêu Tiêu bị bảo vệ ngăn hỏi cả nửa tiếng mới cho đi vào, về mặt như đưa đám được Chung Thụy dẫn về nhà. (thấy từ “lĩnh” có khi lại hài hehe)

Nếu Chung Thụy không kết thúc sớm công việc rồi trở về, phòng chừng Tiêu Tiêu đã bị chú bảo vệ kêu xe cảnh sát tới bắt cô đi rồi.

Ái bảo cách ăn mặc của cô quái dị như vậy, về mặt lại lén lút, vừa nhìn thấy cũng không nghĩ là người tốt.

Một thân trang phục thể thao màu đen, đen thui, lại không nhìn thấy mặt, chỉ lộ ra hai con mắt, bất kể là ai cũng không dám tùy tiện để cho cô đi vào.

Chung Thụy nhìn thấy quần áo của Tiêu Tiêu, nhìn không được cười cười: “Làm cái gì vậy, sao em lại ăn mặc thành dạng này.”

Tiêu Tiêu lấy khẩu trang và nón xuống, bắt đầu đi nói: “Tôi sợ bị đội chó săn phát hiện, gây thêm phiền toái cho tiền bối.”

“Phiền phức đã có rồi, cần gì phải lén lút nữa?” Chung Thụy rót một ly rượu vang, cầm ly chân dài bên trong chứa đựng chất lỏng đỏ tươi, giờ về phía cô ý bảo: “Muốn một ly không?”

Tiêu Tiêu lập tức lắc đầu, gờn à, lần trước cô thích rượu nên uống nhiều hơn một chút, ngủ quên tới ngày hôm sau thiếu chút nữa là muộn rồi, mê man không tỉnh trong phòng, ngủ tới mơ mơ màng màng, tỉnh lại không biết đang ở chỗ nào.

Uống say ở nhà người khác, là chuyện rất vô lễ, Tiêu Tiêu cũng không muốn lại đến một lần nữa.

“Không biết tiền bối gọi tôi lại đây, là muốn nói cái gì vậy?”

Chung Thụy ngồi trên sofa, ra hiệu Tiêu Tiêu đến gần anh: “Không phải tôi muốn nói cái gì, mà là em muốn nói gì, không phải sao?”

Tiêu Tiêu vận vẹo nhãn ngó ngồi bên cạnh anh, ấp úng nói: “Tin giải trí của ngày hôm nay, tiền bối nhìn thấy chưa?”

“Tất nhiên, sáng sớm người đại diện của tôi đã cấp tốc cầm tờ báo chạy tới tìm tôi, có thể không biết được sao?” Chung Thụy thuận tay tháo cà-vạt, cũng coi bỏ luôn hai cúc áo sơ mi, thoải mái thở ra.

Tiêu Tiêu thấy sắc mặt mệt mỏi của anh, biết Chung Thụy nhất định đau đầu vì chuyện này, trong lòng cô không khỏi tràn đầy áy náy: “Vốn không có quan hệ với tiền bối, là tôi liên lụy anh...”

“Đừng nói như vậy, tối hôm qua tôi không chú ý có phóng viên ở bên cạnh, e rằng ảnh bị chụp được, tôi cũng có trách nhiệm. Dù sao tôi ở trong giới này không ngắn, dễ bị chụp lén thật sự là không nên.” Chung Thụy nhẹ nhàng lắc đầu, đang muốn cúi đầu uống rượu, lại bị tay của Tiêu Tiêu cầm ngăn lại.

Anh ngừng đầu, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía cô.

Tiêu Tiêu mất tự nhiên mà giải thích: “Tiền bối mới vừa đi quay về, nhất định chưa ăn gì, bụng rỗng uống rượu thì không tốt cho cơ thể. Thức ăn sắp chín rồi, nếu đã đói rồi, thì uống chút canh trước nhen?”

Về mặt của Chung Thụy hòa hoãn lại, nghe theo mà thả lỏng tay, để cho cô cầm ly rượu đi: “Em còn hầm canh mang qua đây sao?”

“Vâng, dù sao phần diễn của Thanh Nhã cũng đã không còn nữa, Thanh Trà cũng bị cắt bớt, bây giờ tôi có rất nhiều thời gian.” Tiêu Tiêu chán nản cúi đầu, tin tức sáng nay làm đạo diễn Tề phát cáu, coi như là lần đầu tiên, nhưng lần đầu đó lại làm cho ông ta phiền muộn quá chừng.

Dù sao phần diễn của Thanh Nhã cũng đã hoàn thành rồi, Thanh Trà chỉ là một nữ phụ, chẳng qua chỉ là vai diễn bìa đỡ đạn, cũng không đặc sắc gì, cho dù không xuất hiện trước màn ảnh thì cũng không sao, dứt khoát cắt bớt những phân cảnh của những người không có khả năng.

Nói không buồn là giả, nhưng là do Tiêu Tiêu sai trước, cô cũng không oán hận gì đạo diễn Tề, chỉ tiếc là không thể tiếp tục lên đi theo bên cạnh Chung Thụy, trong lòng cô rất tiếc hận.

Tiêu Tiêu vội vào trong bếp đem canh nóng đã chín mức vào chén, rồi đưa cho Chung Thụy: “Tiền bối, cẩn thận kéo bóng.”

Chung Thụy nhận lấy chén, ngửi mùi, anh mới phát hiện mình thật sự rất đói bụng. Cả ngày toàn họp đồng, mỗi lần trở về lúc nào cũng sẽ mệt mỏi đến nỗi không ăn vào cái gì cả, rất hiếm khi bị gọi lên cảm giác thèm ăn.

Anh cúi đầu uống một ngụm, nhiệt độ của nước canh đủ nóng thoáng chốc sưởi ấm toàn thân, hương vị so với khi ngủi càng thơm hơn, rõ ràng canh này được hầm rất lâu, Tiêu Tiêu đã đặt khá nhiều tâm tư.

Chung Thụy đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa sâu xa khi Tiêu Tiêu làm như vậy, nhưng mà anh cũng không để ý.

Cho dù Tiêu Tiêu muốn tự mình nói, mời anh phối hợp diễn vở kịch này, định nhường cô một lần, chỉ riêng phần tâm ý của chén canh này, Chung Thụy cũng sẽ không từ chối.

Dù sao người cầu xin rất nhiều, tặng xe tặng nhà tặng phụ nữ cũng có, nhưng không có người nào đoán được sau khi bận rộn làm việc, anh mệt đến nỗi ăn không ngon, bụng rỗng không thể uống rượu...

Tiêu Tiêu xào rau ở trong bếp, vừa suy nghĩ nên mở miệng với Chung Thụy như thế nào, suýt nữa làm cho thức ăn bị cháy, tay chân lúng túng đảo lên.

Vỗ vỗ mặt mình, cô cầm cái xẻng nheo mắt lại.

Trực tiếp mở miệng, nói với Chung Thụy nói: “Xin tiền bồi giúp đỡ, phối hợp phối hợp?”

Hình như quá trực tiếp, không tốt!

Tiêu Tiêu bác bỏ toàn bộ, lại suy nghĩ: không bằng nói khéo, báo chí đều đăng ảnh chụp của hai người, tin tức viết về bọn họ vô cùng mờ ám, bằng không đâm lao thì theo lao, sẵn tiện để cho bộ phim cổ trang thêm chút tiếng tăm làm tăng thêm tỉ suất người xem.

Cô lại lắc đầu, dĩ nhiên, bất kì ai nghe xong cũng sẽ không đồng ý, đối với mình căn bản không có lợi.

Tiêu Tiêu thay đổi ý nghĩ rồi lại nghĩ tiếp, Chung Thụy không phải đã nói, mình là người của anh sao?

Nếu là người của Chung Thụy, ra tay giúp chút việc nhỏ chắc là không quá đáng chứ...

Lúc từ phòng bếp đi ra, khuôn mặt tái đỏ của Tiêu Tiêu lộ ra rất rõ ràng.

Không biết là bị nóng khi xào rau, hay là do xấu hổ nữa...

Mặc kệ như thế nào, chờ Chung Thụy ăn no rồi nói sau, đoán chừng nếu tâm trạng tốt, chắc cũng sẽ dễ dàng đồng ý với mình?

Trong lòng Tiêu Tiêu đang tiến hành tính toán nhỏ nhặt, không chút để ý mà ăn cơm, cô bị một câu của Chung Thụy làm cho thiếu chút nữa là sặc rồi.

“Sáng mai mang hành lí của em dọn qua đây!”

Cô buông chiếc đũa, lắp bắp hỏi: “Hành lí, dọn qua đây?”

“Đúng.” Chung Thụy ăn thức ăn nóng hổi lại đầy đủ màu sắc hương vị, anh vừa lòng cười cười: “Ngày mai em bắt đầu dọn sang đây ở.”

“... Như vậy không ổn cho lắm?” Sừng sốt cả buổi, Tiêu Tiêu mới bứt rứt nói ra một câu như vậy.

“Không có gì là không ổn, em không phải muốn tạo tai tiếng sao? Vào ở, chính là chứng cứ chính xác và hùng hồn nhất.” Chung Thụy liếc cô một cái, để Tiêu Tiêu ở lại trong nhà, thì những rối rắm sẽ sớm rõ ràng.

Tiêu Tiêu nuốt nước miếng, có chút chột dạ: “Thực ra tiền bồi không cần phải như vậy, lúc phóng viên hỏi chỉ cần im lặng là được rồi.”

Im lặng rất có khả năng tương đương với ngầm thừa nhận, cũng có thể thay mặt cho việc không nói rõ nguyên nhân.

Chỉ cần Chung Thụy không mở miệng bác bỏ, chuyện này có khả năng chuyển biến tốt.

Chung Thụy nhìn cô, chậm rãi cười nói: “Tiền Phật thì tiền đến Tây Thiên, giúp đỡ người đến cùng, hơn nữa, tôi cũng cần một người tôi để ý cuộc sống hằng ngày.”

Tiêu Tiêu lên thờ ra, Chung Thụy thăm nghĩ muốn một bảo mẫu, nấu cơm giặt quần áo gì đó không làm khó được cô. Giúp đỡ chuyện to lớn như vậy, một chút yêu cầu kia thì tính là cái gì!

“Nhưng mà tiền bồi bận rộn làm việc, về chuyện ba bữa cơm...” Cô vừa nhớ ra, Chung Thụy hình như có bệnh đau bao tử nghiêm trọng, hoàn toàn là do giờ ăn cơm không đúng và khẩu vị kém gây ra.

Nghe nói chứng kiết ăn của anh rất nghiêm trọng, lại không muốn thừa nhận, điểm ấy vào lúc quay phim cô có thể nhìn ra.

“Trước tiên em hãy làm cho ngon đi, tôi mang hộp đựng cơm đi hâm nóng lên là được.” Chung Thụy vốn là muốn đùa giỡn Tiêu Tiêu, nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc lo lắng của cô, không biết vì sao trong lòng anh lại ảm áp, giống như lúc ăn chén canh vào miệng khi nãy vậy, anh không khỏi bắt đầu nghiêm túc: “Quyết định như vậy đi.”

Về mặt Tiêu Tiêu đau khổ, Chung Thụy vì lí do này để cho cô dọn sang đây, trong lòng cô có một loại tình cảm phức tạp nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Làm Sao Đo Kịch Cỡ

Cơm nước xong xuôi, Tiêu Tiêu đeo khẩu trang và đội nón lên lần nữa. Về nhà chuẩn bị thu dọn hành lý trong ánh mắt kì dị của bác bảo vệ.

Nhưng mà mới vừa tới cửa nhà, đã bị đầu người đông nghìn nghịt ở dưới lầu dọa cho sợ hãi.

Wow, không biết các tòa soạn báo điều động bao nhiêu phóng viên tới đây, mới có nhiều người tới như vậy?

Tiêu Tiêu trốn ở trong góc, cho tới bây giờ chưa hề nghĩ tới mình sẽ bị đội chó săn đuổi theo, thậm chí lại có một ngày không nhà để về. Cho xin đi, cô chỉ là không cẩn thận mà nhờ vả Chung Thụy, có cần điều động toàn thành phố như vậy không?

Chỗ ở thì không thể về được, hành lý cũng không thể thu dọn, chẳng lẽ cô phải đi tới ở nhờ Chung Thụy với hai tay trống trơn sao?

Tuy rằng Tiêu Tiêu mang khẩu trang và nón, nhưng cũng không dám lơ đãng cứ như vậy mà đi thẳng tới siêu thị, bị người ta nhận ra, cô chỉ càng đau đầu hơn thôi.

Cô lấy điện thoại ra, nhờ vả A Sâm thì không thích hợp lắm, dù sao cũng không thể bảo người đại diện mua giúp quần áo lót được.

Chán nản mà buông điện thoại, Tiêu Tiêu xám mặt mày định tìm một chỗ để ở, chờ tới ngày mai sẽ bàn bạc với Chung Thụy sau.

“Ồ đó! Tiêu Tiêu ở đó kìa!”

Bỗng nhiên không biết thợ chụp ảnh nào tinh mắt phát hiện ra cô, cao giọng gọi các phóng viên của cùng toàn soạn báo. Những người đó tán ra rồi nhào sang đây, Tiêu Tiêu sợ tới mức suýt nữa ngã sấp xuống, ngay sau đó thì quay đầu bỏ chạy!

Thợ chụp ảnh kia vốn chỉ là đoán thôi, vừa nhìn thấy người kia trang phục quái đản, che mặt sợ người khác nhìn thấy, bây giờ còn xoay người bỏ chạy, liền khẳng định chắc chắn chính là Tiêu Tiêu, anh ta hận không thể biến ra ba đầu sáu tay cản những người kia lại, để cho phóng viên nhà mình đuổi theo tìm về một bài phóng vấn độc nhất vô nhị.

Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt, đây là chuyện gì vậy, cô phát hiện mình bây giờ không phải là ngôi sao, trái lại giống như chuột chạy qua đường, bị mọi người quát gọi truy đuổi!

Tuy là cô quen thuộc địa thế gần đây, nhưng mà người phía sau luôn đuổi theo không từ bỏ, các phóng viên nữ mặc váy ngắn, đi giày cao gót, nhưng tốc độ lại có thể không khác biệt mấy so với giày thể thao của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu thật sự là bội phục với các phóng viên nữ sát đất.

Chẳng qua bây giờ không phải lúc để mà khâm phục, cô xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, thở phì phò chạy nhanh không nghĩ, mắt thấy sẽ bị đuổi tới!

“Lên xe.”

Ngay khúc ngoặt, một chiếc xe Audi màu đen bỗng nhiên quẹo lại, theo sau là tiếng dừng xe bén nhọn ở trước mặt Tiêu Tiêu.

Cô còn tưởng rằng là bị phóng viên đuổi theo, nhưng nhìn lại thì phát hiện ra Chung Thụy đeo kính râm đang ngồi ở phía sau, cô liền sử dụng đồng thời cả tay và chân vội vã mà ngồi vào ghế sau, gần như là bị Chung Thụy túm áo kéo vào.

Cửa xe vừa mới đóng lại, chiếc Audi bỗng nhiên chuyển hướng một cái, trái ngược với hướng mà các phóng viên đuổi theo mà nghiêng ngang rồi đi.

Tiêu Tiêu còn chưa có ngồi vững, lúc đột nhiên đổi hướng thiếu chút nữa ngã xuống ghế dựa, gắng gượng ôm đồ vật để giữ vững cơ thể.

Đến lúc xe chạy về phía trước ổn định rồi, các phóng viên cũng bị vứt lại ở phía sau khá xa, cô mới thở ra.

Ngẩng đầu lên, đã thấy hai tay của mình đang ôm chặt thắt lưng của Chung Thụy, khuôn mặt thì nằm úp sát trên đùi anh, miệng lại kề sát đáy quần của người nào đó, quần bách cùng xấu hổ hiện ra cả trên mặt, cô kinh hoàng muốn nhảy dựng lên.

Tay chân luống cuống bò dậy, nhưng động tác của Tiêu Tiêu quá mạnh, lập tức đụng vào nóc xe, cô ôm đầu, hai mắt nước lưng tròng, đáng thương rồi lại ủy khuất nói không nên lời.

Chung Thụy bật cười, xoa xoa đỉnh đầu của cô, anh kéo Tiêu Tiêu ngồi xuống: “Không có chuyện gì chứ, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Tieu Tieu ngưng ngừng mà cười cười, lờm Chung Thụy một cái: “Tiền bối sao lại tới đây?”

“Sau khi em ra khỏi cửa, tôi mới nhớ tới vùng lân cận này chắc đã bị phóng viên bao vây, nhất thời không nhớ để nhắc nhở em, nên dứt khoát gọi Ben lái xe qua đây đón em” Chung Thụy chỉ kịp đeo kính râm và đội mũ trước khi ra khỏi cửa, Ben còn mặc âu phục chỉnh tề, vừa nhìn là biết nhất định công việc mới vừa kết thúc thì đã bị Chung Thụy gọi tới.

Tieu Tieu càng thêm áy náy, gật đầu về phía Ben: “Thật sự là làm phiền mọi người rồi!”

“Không sao, chỉ là “nhất tay chi lao” thôi.” Ben nháy mắt với Tieu Tieu, buồn cười hỏi: “Cảm giác bị người ta chú ý truy đuổi thì sao nhỉ?”

“Trước kia vẫn hy vọng có một ngày như vậy, còn bây giờ.” Câu nói của Tieu Tieu ngưng lại, nhin không được cũng cười: “Tôi nghĩ rằng, công việc làm ngôi sao cũng cần phải có thể lực tốt, sức của đôi chân không đủ là không ổn.”

Vừa rồi nhìn cô bị phóng viên truy đuổi đến nổi thở dốc, nếu Ben và Chung Thụy không xuất hiện đúng lúc, nhất định cô đã bị đuổi theo bao vây rồi.

Ben vừa nghe thấy, “Ha ha” cười to: “Câu trả lời này của cô, mấy năm qua tôi mới nghe được đấy, rất thú vị!”

Khó trách Chung Thụy lại chăm sóc và bảo vệ như vậy, quả thực Tieu Tieu này thẳng thắn đến đáng yêu!

Ben cẩn thận ở trên đường lượn vài vòng, rồi mới đi thẳng tới chỗ ở của Chung Thụy.

Tieu Tieu cúi đầu chán nản, “Hành lí của tôi không lấy ra được, không ngờ đêm nay lại làm phiền tiền bối, tạm đi tới khách sạn trước đã...”

“Không cần, để cho Ben mua đầy đủ đồ đạc là được rồi!” Hai mắt Chung Thụy nhúu lại, nhẹ nhàng cắt ngang lời của cô.

Về mặt của Ben lập tức trở nên đau khổ, anh ta là người đại diện, không phải bảo mẫu nha!

Cho dù Chung Thụy muốn tán gái, sao có thể kêu mình đóng vai chân chạy vật chứ!

“Tôi bỗng nhiên nhớ tới công ti còn chút chuyện chưa xử lí... Tạm biệt nhé!” Ben đạp chân ga mà giống như như trốn chạy vậy, chuồn rất nhanh.

Chỉ để lại Tieu Tieu và Chung Thụy ngơ ngác nhìn nhau, Tieu Tieu nghĩ thầm, người đại diện của Ảnh đế đúng là khác biệt, xem ra bản lĩnh của Ben đúng là nhanh thật!

“Bằng không, tôi vẫn nên đi khách sạn thì hơn!” Tieu Tieu vịn vịn bàn tay, đứng yên tại chỗ mà không biết phải làm sao.

Chung Thụy nhúu mày, chỉ nói: “Không có việc gì đâu, tôi đi mua giúp em”

Tieu Tieu xấu hổ cười cười: “Đề tự tôi đi mua là được rồi, siêu thị gần nhất ở chỗ nào vậy?”

“Ngụy trang của em kém quá, liếc mắt một cái đã bị phóng viên nhận ra, vậy lúc này chạy trốn không phải là uống công vô ích sao?” Chung Thụy lên lầu lấy ra mảnh giấy ghi chú, để cho Tieu Tieu cần gì thì viết lên đó.

Cô ngại ngần không dám viết, cuối cùng không đánh lại ánh mắt chăm chú của Chung Thụy, đành cam chịu số phận mà viết viết vẽ vẽ trên giấy ghi chú, cảm thấy lúc này thật sự là rất mất mặt.

Cuối cùng cô coi thường cái chết mà đem giấy ghi chép giảm xuống 50%, Tieu Tieu cũng không thèm nhìn tới mà nhét vào tay của Chung Thụy: “Vây xin nhờ tiền bối vậy!”

Cô không nghĩ cái tình huống bị thăm khi bị phóng viên truy đuổi tận hai dãy phố sẽ lặp lại lần nữa, cho dù bất cứ giá nào cũng phải đành chịu, dù sao tiền bối Chung hẳn là... Chắc là... có thể hiểu mà!

Chung Thụy khó hiểu sự khác thường của Tieu Tieu, anh cái trang cũng giống như ngày thường hay đi siêu thị gần đây mua đồ vậy.

Đến lúc anh ta mở mảnh giấy ghi chép ra, rốt cuộc cũng hiểu được Tieu Tieu nhấn nhó là từ đâu mà ra.

Quần lót bằng cotton nguyên chất nửa bó, Bra hai cái, băng vệ sinh hằng ngày 2 bịch, ban đêm thì 1 bịch...

Ngay cả băng vệ sinh hằng ngày cũng viết rất rõ ràng, Chung Thụy ném đồ rất nhanh vào giỏ mua sắm trong ánh mắt kì lạ của nhân viên bán hàng nữ, quần lót nữ bằng cotton nguyên chất cũng rất dễ tìm, nhưng mà nói tới Bra thì...

Buổi tối ở siêu thị chỉ có một người khách là Chung Thụy, nữ nhân viên bán hàng nhìn anh đứng không nhúc nhích ở ngay khu đồ dùng của nữ, mới tiến lên lộ ra nụ cười chuyên nghiệp: “Vị khách này, tôi có thể giúp gì cho anh không?”

Nón của Chung Thụy cùng với gọng kính cỡ bự che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, nữ nhân viên bán hàng không nhìn thấy rõ mặt mày của anh, nhưng lại có thể nhìn thấy miệng anh hơi cong lên lộ ra nụ cười yếu ớt, mang theo một tia ngại ngần không biết làm sao: “Bạn gái tôi mới vừa dọn sang ở, tôi mua giúp đồ cá nhân, nhưng lại không biết nên lựa chọn thể nào?”

Nữ nhân viên bán hàng vừa nghe thấy thế liền nghĩ thầm, đây là một người đàn ông tuyệt vời, lại có thể vì bạn gái mà sẵn lòng tự mình đi mua đồ cá nhân, thiện cảm với Chung Thụy nâng cao hơn một chút, cô ta cười tủm tỉm nói: “Xin hỏi số đo của bạn gái anh là bao nhiêu vậy?”

Anh nghĩ nghĩ, ngược lại nói rất khẳng định: “32...D” (khà khà ^^)

Khuôn mặt của nữ nhân viên bán hàng đỏ lên, nhìn vị khách này không chút do dự mà nói ra, rõ ràng đã cùng với bạn gái đi sâu vào tìm hiểu qua rồi, cô ta vội vàng chỉ vào mấy cái kiểu dáng màu mè mà giới thiệu: “Loại này là cotton nguyên chất, cái loại này là không giãn, còn có thoáng khí siêu mỏng, anh coi lựa loại nào được?”

Chung Thụy nhìn thoáng qua, siêu mỏng thoáng khí à... Quả thật rất mỏng, hoa văn tơ tằm màu đen, chạm khắc lờ mờ, không ngờ chỉ là đồ lót lại quyến rũ như vậy.

Cuối cùng lại thấy anh nhìn chằm chằm vào kiểu này, nữ nhân viên bán hàng cười càng ngọt ngào: “Đây là kiểu mới nhất, hơn nữa lại thích hợp vào mùa hè, nhẹ nhàng lại mát mẻ. Anh xem cái kiểu hoa văn màu đen này này, khéo léo tinh xảo, sau khi mặc vào người sẽ thể hiện ra đường cong duyên dáng, tôi nghĩ rằng rất thích hợp với bạn gái của anh, anh cảm thấy được không?”

Tieu Tieu ở nhà thấp thỏm không yên, luôn nhìn về phía cửa, thật vất vả mới đợi đến lúc Chung Thụy trở về, cô gắng gượng lộ ra một chút tươi cười: “Tiền bối đã về, tôi đã xắt hoa quả rồi đây, bây giờ có muốn ăn không?”

Chung Thụy đối với sự tận lực lấy lòng của cô, chỉ cười cười, anh giơ cái gói to lên rồi đưa qua: “Nhìn xem còn thiếu cái gì, ngày mai lại đi mua bổ sung sau.”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Tieu Tieu không dám mở ra xem ở trước mặt của anh, nhanh như chớp vọt vào phòng cho khách rồi đóng cửa lại, lúc này mới thở ra.

Cho xin đi, bên trong toàn là đồ lót không à, để Chung Thụy đi mua đã là ý không tốt rồi, bây giờ lại lấy ra xem ở ngay trước mặt anh... Tieu Tieu cảm thấy dứt khoát nên đào cái hố mà chôn mình vào cho rồi, đỡ phải tiếp tục dọa người.

Chẳng qua, không biết Chung Thụy sẽ chọn kiểu nội y gì đây?

Khi anh ra khỏi cửa, Tieu Tieu mới nhớ tới mình chưa nói kích cỡ và màu sắc, Chung Thụy cũng không gọi tới hỏi, cuối cùng mua cái gì đây?

Tieu Tieu đem đồ những thứ bên trong gói ra giường, đem băng vệ sinh ném qua một bên, lấy ra nội y nhỏ nửa bó màu hồng phấn, cotton nguyên chất thất lung lại thấp, số đo rất vừa vặn, nguyên liệu vải cũng thoải mái...

Cô lại đo mặt lấy Bra ra, cũng là cotton nguyên chất màu hồng phấn, ở giữa còn một cái nơ bướm cùng màu, khá đáng yêu.

Tieu Tieu tính mặt thử ngay lập tức, nếu không vừa, còn có thể đi đổi liền, đừng lãng phí tiền.

Tâm lý dân thành thị của người nào đó nhanh chóng coi sạch hết quần áo, đem mặc thử Bra nhỏ hồng phấn ___ cúp hình vừa vặn, số đo không sai, quả thực làm rất hợp với dáng người.

Tieu Tieu lúng túng, cuối cùng Chung Thụy làm sao nhìn ra được số đo tiêu chuẩn của cô vậy?

Mới đây cô cảm giác được mặc Bra trước kia có chút chật, chắc là béo lên một chút, lại không có thời gian đi đổi số đo mới, không nghĩ tới Chung Thụy còn rõ hơn cả cô nữa...

Tieu Tieu nhảy xuống giường, cả thân thể đứng ở trước kính trong phòng xoay một vòng, vừa lòng mà gật đầu.

Chẳng những mặc vừa, nhìn cũng đáng yêu, ánh mắt của Chung Thụy thật chính xác.

Về sau ai gả cho anh, không chỉ cơm áo không cần lo, quần áo từ ngoài vào trong cũng không cần nghĩ nữa...

Cửa phòng “két két” một tiếng mở ra, truyền đến tiếng nói của Chung Thụy: “... Bánh kem để ở chỗ nào vậy?”

Tieu Tieu tròn mắt há mồm mà nhìn người đứng ở cửa, nghe thấy câu nói của anh dừng lại, nhún nhún vai nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết em đang thay quần áo, cửa phòng của em không có khóa.”

Cô mới phản ứng lại, mình chỉ mặc Bra phần trên còn khá trần trụi, cô thét chói tai nhảy lên giường, ôm chăn chỉ lộ ra hai con mắt.

Tiếng nói rầu rĩ ở trong chăn, hai gò má của Tieu Tieu nóng lên, cả người đều muốn thiêu cháy: “Tiền bối Chung, anh vào lúc nào sao lại không gõ cửa?”

Chung Thụy vội về mặt xin lỗi: “Tôi thấy em vừa mới vào thôi, cửa phòng lại không khóa... Lần sau sẽ chú ý.”

Anh đã thành tâm thành ý nhận lỗi, Tieu Tieu cũng không nói được gì nữa.

Vốn chính là cô sợ ý không đóng cửa phòng chặt lại, cũng không trách người khác được.

Sự chỉ trích trong lời nói của cô không mạnh mẽ: “Tiền bối, lần sau không được viện cớ này nữa!”

“Biết rồi,” Chung Thụy nói xong, thuận tay kéo cửa theo, bỗng nhiên bước chân anh dừng lại, quay đầu cười với cô: “Kích cỡ quả thực rất vừa, cũng rất tôn lên làn da trắng nõn của em.”

Tiêu Tiêu buồn bực, nhin không được mở miệng nói: “Tiền bối, sao anh biết được... kích cỡ?”

Chung Thụy vươn hai tay ra dấu một chút, cười nói: “Ôm em vài lần, chính tay tôi cũng đo được, làm sao mà sai chứ?”

Tiêu Tiêu 囧, trong tay cầm cái gối, hận không thể quăng vào mặt anh, đánh tan cái đáng về cười nhạo kia!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thần Mã Chân Không Ra Trộn

Sau khi sự kiện nội y qua đi, Tiêu Tiêu từng bước ổn định mà chậm rãi hòa nhập vào cuộc sống của Chung Thụy.

Việc quan trọng đầu tiên phải chuẩn bị, đương nhiên sẽ là bữa ăn trưa yêu thích của Chung Thụy rồi.

Tiêu Tiêu trầm tư suy nghĩ, cuối cùng vẫn chọn hai ba món ăn gia đình đơn giản, cân nhắc tới bữa tối phải nấu nhiều hơn một chút, đem thức ăn còn thừa bỏ vào hộp, nhưng lại bị Chung Thụy nhìn thấy được.

Chỉ thấy anh dựa vào cửa, nhăn mày nhìn Tiêu Tiêu đem thức ăn thừa bỏ vào trong hộp đựng com, tuy anh không nói gì, nhưng cũng có thể cảm giác được anh không vui.

Được rồi, nếu không đồng ý, vậy chỉ có thể nấu thêm một lần nữa thôi.

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ mà đem thức ăn thừa trong hộp đựng com đổ ra ngoài, hoàn toàn nghe theo ý muốn của Chung Thụy.

Chỉ có điều lãng phí lương thực không phải là phong cách của cô, Tiêu Tiêu vẫn cứ đem thức ăn thừa còn lại nhét vào trong bụng mình, no đến nỗi không thể đi nhanh được, ôm bụng khó chịu muốn chết, nằm ở trên sofa xầm xì lẩm bẩm.

Chung Thụy ngồi bên cạnh cô, lòng bàn tay phủ ở trên bụng Tiêu Tiêu nhẹ nhàng xoa bóp, thấp giọng nói: “Lần sau đừng nấu nhiều như vậy, chúng ta chỉ có hai người thôi, cũng không ăn được bao nhiêu đâu”

Tiêu Tiêu hờn giận, nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải anh bới móc, nhất định không ăn com và thức ăn còn thừa lại, thì làm sao cô có thể ăn no tới mức này?

Cô thay đổi suy nghĩ rồi lại nghĩ tiếp, Chung Thụy không phải là em trai nhà mình, lúc đi học khi cầm đến com và thức ăn thừa người ta cũng không nói gì hết. Việc này liên quan đến thể diện của Ảnh đế, thật sự mình nghĩ không được chu đáo.

Tiêu Tiêu xấu hổ mà ho khan hai tiếng, suy nghĩ ngày mai phải mua vài quyển sách dạy nấu ăn, phải bắt đầu công cuộc duy trì thể diện của Ảnh đế mới được.

Cảm thấy bụng dễ chịu hơn, lòng bàn tay của Chung Thụy xoa không nhẹ cũng không nặng, bàn tay to vừa ấm áp nhưng đồng thời độ mạnh yếu cũng vừa phải, Tiêu Tiêu ăn rất nhiều, bị nhào nặn dễ chịu đến nỗi mơ hồ buồn ngủ, nhin không được lẩm bẩm hai tiếng.

Sau đó mới phát hiện được sự vô lễ của mình, Tiêu Tiêu vội che miệng xấu hổ nhìn về phía Chung Thụy.

“Tiền bối, thật tốt quá, tôi không còn khó chịu nữa”

Chung Thụy xoa nhẹ vết sẹo lồi nhỏ ở trên bụng Tiêu Tiêu, mềm mại, cảm giác rất là mềm mại khoan khoái. Nghe thấy lời nói của Tiêu Tiêu, anh có chút luyến tiếc mà lấy tay về, đầu ngón tay xoa qua phần eo của cô, làm cho cô nhin không được run rẩy.

“Không có việc gì là tốt rồi, hôm nay em cũng mệt rồi, đi ngủ sớm một chút đi”

“Trước khi đi ngủ tôi phải nấu thức ăn cho sáng mai đã, tiền bối ngủ ngon” Tiêu Tiêu chỉ sợ Chung Thụy mở miệng, nói muốn cô đi ngủ cùng anh, Tiêu Tiêu cười vui về tiền anh ta về phòng ngủ.

Nhân tiện, cô cũng có thể thừa dịp Chung Thụy ngủ, đem đồ lót mới mua ngày hôm nay giặt sạch, phòng chừng đêm mai là có thể mặc rồi.

Chung Thụy cũng không làm ra hành động kì quái nào nữa, cười với Tiêu Tiêu nói “Ngủ ngon”, rồi trực tiếp đi về phòng ngủ.

Tiêu Tiêu nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc cũng tiễn được đại thần đi rồi, vội vàng xoắn tay áo lên bắt đầu công việc.

Chung Thụy ăn không ít, hộp đồ ăn của ngày mai kéo dài từ sáng đến tối, phải chuẩn bị hai bữa, thức ăn cũng không được lặp lại, cô tỏ vẻ áp lực rất lớn.

Buổi trưa phải ăn ngon, thức ăn là gà cung đình thái hạt lựu, sườn xào chua ngọt cùng với sọ khoai tây xào dấm chua, lại thêm một chút cải thìa. Buổi chiều thì vất vả hơn, không được có quá nhiều dầu mỡ, hấp óc sư tử, thịt băm cùng với khoai tây hầm thịt bò.

Bày ra danh sách những món ăn ngon, Tiêu Tiêu bắt đầu động thủ.

Cô thật không nghĩ tới có một ngày, mình lại có thể nấu cơm vì thân tượng, tuy mệt, nhưng mà tâm trạng rất là phấn khích.

Làm đồ ăn xong, cô cẩn thận đem thức ăn để vào hai hộp đựng cơm lớn, cơm trắng thì để ở bên ngoài.

Việc lớn đã thành, Tiêu Tiêu xoa cái trán đầy mồ hôi, vẻ mặt rất thỏa mãn khi nhìn thấy thành quả của mình.

Cô thu dọn phòng bếp xong, nhanh tay nhanh chân cầm quần áo để thay đi thẳng vào phòng tắm.

Bận rộn cả đêm ở trong bếp, cả người toàn khói dầu và mùi mồ hôi, sao cũng phải tắm mới dễ chịu được.

Đi ngang qua phòng ngủ của Chung Thụy, bên trong không có chút động tĩnh nào, đoán chừng anh đã ngủ rồi, Tiêu Tiêu lại càng yên tâm hơn, rón ra rón rén chạy vào phòng tắm.

Trong phòng tắm có một bồn tắm màu trắng cỡ lớn, Tiêu Tiêu sớm đã thêm nước, đáng tiếc nhà trọ không đủ lớn, không có chỗ để, ở đây lại có sẵn, cô sao có thể không thử chứ?

Thêm nước nóng xong, cô thử độ ấm của nước tắm rồi vội vã nhảy vào bồn tắm lớn, thoải mái mà thở dài một tiếng, quả thật là trần gian hưởng thụ, được nước ấm vây quanh toàn thân cảm giác thật sự rất khoan khoái.

Nhưng mà khi thoải mái xong, Tiêu Tiêu quay đầu nhìn thấy Bra ướt sũng bị ném trên đất, cùng với một đồng quần áo nội y bên cạnh chậu rửa tay, chính mình thật đúng là Sparta*

*Sparta: ý chỉ một người rất điên cuồng

Cô hình như không chú ý để quên cái gì đó thì phải...

Trời ạ, trên người mình chỉ còn lại cái Bra ẩm ướt đó thôi, cái khác còn đang ngâm bọt chưa có giặt, vậy ngày mai cô phải mặc gì đây?

Tiêu Tiêu kêu thảm ngã vào trong bồn tắm lớn, hoàn toàn đã không còn sự thoải mái cùng khoan khoái vừa rồi nữa, có chăng cũng chỉ có ảo não cùng hối hận mà thôi.

Cô đến cuối cùng có bao nhiêu sợ hãi, lại có thể quên chuyện quan trọng như vậy!

Trong cái rủi có cái may, Chung Thụy đã ngủ trước rồi, bằng không Tiêu Tiêu mặc áo tắm trắng không quay về phòng khách, chắc cũng đủ then thùng mất.

Ở trong mơ Tiêu Tiêu bị phóng viên đuổi theo cả đêm, đầu óc choáng váng căng thẳng vừa đứng lên vừa nhìn, đã là bây giờ lẻ năm phút rồi.

Nhớ rõ sáng nay trễ nhất là bây giờ rồi! Chung Thụy phải đi khỏi cửa, cô vội vàng siết chặt bộ đồ ngủ.

Cúi đầu nhìn nhìn, Tiêu Tiêu mặc váy ngủ ở bên trong, bên ngoài là bộ đồ ngủ dài tay, lại mặc thêm một bộ áo khoác ngủ hơi mỏng.

Ba tầng quần áo che lấp, áo ngủ lại rộng thùng thình, chắc là không nhìn ra đâu.

Tiêu Tiêu tự an ủi mình một phen, lúc này mới mang dép lê đi ra phòng khách.

Chung Thụy đã ngồi trên sofa, một thân áo sơ mi dài tay kẻ sọc xanh đơn giản, quần tây trắng, cẳng tôn lên hai chân thon dài và khuôn mặt như ngọc của anh.

Tiêu Tiêu sững sốt một chút rồi phục hồi lại tinh thần, ngực co rút lại vội nhanh vào bếp, vừa chạy vừa hỏi: “Tiên bối Chung, mau lên để không kịp, buổi sáng có thể ăn bánh mì, trứng luộc và sữa không?”

“Được” Chung Thụy trả lời một tiếng, ánh mắt lướt qua trên người Tiêu Tiêu đang đưa lưng về phía anh, làm cho cả người cô cứng ngắc, chỉ sợ anh sẽ nhìn ra được.

“Thời gian có chút gấp, bữa sáng tôi luôn tùy tiện ăn tạm, không cần quá khéo đâu”

Chung Thụy nói chuyện tốt như vậy, ngược lại Tiêu Tiêu có chút ngượng ngùng.

Cô ở trong nhà Chung Thụy, ăn của anh, ở nhà anh, bây giờ lại có thể ngủ quên, thiếu chút nữa quên nấu cơm sáng, trong lòng rất áy náy.

“Tiền bối Chung, bữa sáng rất quan trọng, dù sao kế hoạch của một ngày đều được quyết định vào buổi sáng. Về sau tôi nhất định nhớ đặt đồng hồ báo thức, sẽ không ngủ quên nữa đâu...”

Tiêu Tiêu vừa nói, một bên thì nhanh nhẹn chiên hai quả trứng luộc vàng óng.

Bánh mì đã hâm nóng xong, cô đặt trứng luộc ở giữa hai lát bánh mì, để nó ở trên chén rồi đưa qua cho Chung Thụy: “Hai quả trứng luộc này đều cho anh hết, có phải hơi ít không, có muốn tôi chuẩn bị thêm bột yến mạch không?”

Cô nhớ trong ngăn tủ bếp hình như có một hộp bột yến mạch chưa mở ra, cũng không biết có quá quá thời hạn hay không nữa.

Nhưng mà Chung Thụy ở đây, cách một thời gian, Ben sẽ giúp đỡ thu dọn lại, những đồ đặc quá thời hạn chắc sẽ không để lại đâu.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu muốn đi lục lọi ngăn tủ, Chung Thụy lắc đầu: “Không cần đâu, như vậy cũng đủ rồi”

Thực ra đã một thời gian rất lâu rồi anh chưa ăn cơm sáng, một là rất phiền phức, hai là hộp đông nhiều, thường xuyên ăn không kịp, ba là... chỉ có một người ngồi ăn cơm ở cái bàn ăn lớn trống trải, thực sự rất cô đơn.

Tiêu Tiêu chỉ sợ Chung Thụy ăn không đủ no, không có tinh thần để bắt đầu buổi sáng, khăng khăng muốn thêm cơm.

Chung Thụy đành phải nói: “Bây giờ đã là bây giờ hai mươi rồi”

Cô buồn bực, rõ ràng thời gian đã không còn nhiều, muốn thêm cơm cũng không được.

Tiêu Tiêu âm thầm hạ quyết tâm, ngày mai nhất định phải rời giường trước 6 giờ rưỡi để làm điểm tâm cho Chung Thụy.

Dùng túi to cẩn thận bao hộp đựng cơm lại, tuy rằng nhìn không được đẹp, nhưng dùng lò vi ba nhất định có thể ăn được mà, hết sức tiện dụng.

Tiêu Tiêu vừa định nói với Chung Thụy, bên trong hộp đựng cơm đều là đồ ăn trưa, thì cánh tay đột nhiên bị kéo, gói to được đặt ở bên cạnh, nhưng cô lại bị Chung Thụy kéo vào trong lòng.

Mặc ba bộ áo ngủ, rộng thùng thình lại được nói lỏng sụp sụp chắc là không nhìn ra cái gì đâu, nhưng mà đây là ôm, có thể phát hiện vấn đề ngay lập tức.

Tiêu Tiêu lúng túng, hai người mặt đối mặt, cô không có mặc nội y bên trong, bờ ngực mềm mại dán vào lồng ngực Chung Thụy___khỏi phải nói xấu hổ biết bao nhiêu!

Chung Thụy ôm cô, vốn chỉ là đoán thôi, một cái ôm liền biết được mình đã đoán đúng rồi. Khoé miệng không chỉ cong lên, mà còn nhẹ nhàng cười ra tiếng, lại gần vành tai của Tiêu Tiêu: “Sáng sớm đã mờ ra như vậy, là muốn câu dẫn tôi sao?”

*Mở ra: nguyên bản là open. Ý anh Thụy bảo chị Tiêu đã mở í í chờ anh Thụy đó mà ^^

Tiêu Tiêu lập tức lắc đầu phủ nhận, để tránh anh hiểu lầm cô có ý đồ bất lương: “Không, không, không, thực ra là...”

Đầu ngón tay của Chung Thụy chạm vào môi của cô, ngăn chặn lời giải thích kế tiếp của Tiêu Tiêu: “Không cần nhiều lời, dứt khoát thừa nhận lại khó như vậy sao?”

Tiêu Tiêu khóc không ra nước mắt, cô quả thực không có, làm sao thừa nhận được?

Có điều bị Chung Thụy ôm như vậy, cô có muốn nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

“Tôi còn chưa biết, hóa ra em lại có một mặt phóng khoáng như vậy? Quả nhiên, hiểu biết của tôi đối với em còn chưa đủ sâu” Chung Thụy nắm trọn eo của Tiêu Tiêu, khi cúi đầu nói chuyện, dường như cánh môi vô ý mà lướt qua vành tai của Tiêu Tiêu, mắt thấy tai cô từ từ đỏ lên, không khỏi cười cười.

“Không phải, tiền bối, thực ra...”

Tiêu Tiêu tay chân luống cuống, hận không thể cả người toàn là miệng, biến thành một con rồng đen to lớn để giải thích tốt việc này.

Nếu không, lại bị Chung Thụy nghĩ rằng mình là một bông hoa lẳng lơ, một cô gái trẻ dụ dỗ người ta khắp nơi thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà Chung Thụy không cho cô cơ hội để giải thích, hạ mi mắt nhìn Tiêu Tiêu, bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt Tiêu Tiêu không nói được gì nữa.

Ý cười trong đôi mắt đen như mực kia như những gợn sóng lăn tăn, tuần nhan như ngọc, khoé miệng hàm chứa một nụ cười yếu ớt, sung sướng cùng ôn nhu nói không nên lời.

Tieu Tieu cho tới bây giờ chưa thấy qua một mặt này của Chung Thụy, nụ cười của anh luôn đúng lúc, mỗi lần đối mặt với ống kính, chung qui có thể lộ ra vẻ mặt thích hợp.

Nhưng mà một chút kia, chưa chắc là sự chân thực nhất của anh.

Và khi đứng trước màn ảnh, anh luôn để lộ ra một bộ mặt giả dối hoàn mĩ nhất.

Bây giờ ở trước mặt cô Chung Thụy đã lấy xuống cái mặt nạ thiên biến vạn hóa* kia, để lộ ra một mặt chân thực nhất về phía mình, thật sự làm cho Tieu Tieu thụ sủng nhược kinh.

*Thiên biến vạn hóa: Thay đổi khôn lường.

Thế nhưng cô còn chưa có kinh ngạc xong, thì một lần sóng kinh ngạc khác thân nhiên mà đi tới.

Tieu Tieu nhìn thấy khuôn mặt tuần tú kia càng ngày càng gần, cho đến khi trên môi nóng lên, bốn cánh môi gắt gao dán cùng một chỗ, lúc này mới phát giác được, hóa ra Chung Thụy đang hôn cô.

Khác biệt ở chỗ, lần trước vì quay phim mà luyện tập hôn nhau, còn trong cái hôn này tràn ngập nhu tình cùng quyến luyến.

Chỉ nhẹ nhàng đụng chạm, đã làm cho Tieu Tieu giống như bị điện giật tê dại và run rẩy lấp đầy từ trong ra ngoài.

Tieu Tieu mơ mơ màng màng nghĩ, Chung Thụy hôn cô, không phải vì diễn cảnh hôn, rốt cuộc là vì cái gì?

Là vì mình nấu cơm giúp anh, đây là nụ hôn cảm ơn sao?

Cô theo bản năng không dám nghĩ tới cái khả năng kia, đó là cái Tieu Tieu cho rằng không có khả năng nhất...

Có lẽ Chung Thụy chỉ nghĩ mình là vật bao dưỡng, có lẽ xuất phát từ một chút thích thú, có lẽ là một chút cảm ơn, nhưng cũng không có khả năng là yêu thương cô.

Nhưng mà khi Tieu Tieu dựa vào người anh, hơi hơi mở môi ra tiếp nhận nụ hôn của Chung Thụy, bỗng nhiên cô có loại ảo tưởng được yêu thương.

Có thể là tối hôm qua ngủ không được ngon, cho nên mới xuất hiện loại ảo giác không nên này...

Một hồi chuông cắt ngang nụ hôn của hai người, Tieu Tieu vội vàng lui về phía sau, nhưng lại bị Chung Thụy ôm, không có tách khỏi môi của cô, một tay ấn xuống phim nghe.

Bên kia truyền đến tiếng nói của Ben, mang theo một tia cười nhạo: “Tôi biết mỹ nhân đang ở trong ngực anh, cho nên không muốn ra khỏi cửa, nhưng tôi không thể không nhắc nhở anh, nếu không muốn phá hư hình ảnh tốt đẹp về thời gian vào studio mấy năm nay với truyền thông, bây giờ trong vòng ba phút đồng hồ anh phải xuống lầu rồi lên xe”

Chung Thụy nhú mày, sau đó tắt di động, lúc này mới lưu luyến không rời mà buông đôi môi đỏ bưng của Tieu Tieu ra.

“Tôi đi trước, phòng chừng sau bữa cơm chiều mới về. Hôm nay em như vậy, cũng đừng nên ra khỏi cửa, chờ tôi về đã” Trong mắt anh hàm chứa ý cười, cúi người khẽ chạm vào môi của Tieu Tieu, cầm hộp đựng cơm trong túi to, rồi xoay người ra khỏi cửa.

Để lại Tieu Tieu ở tại chỗ nghiêng răng nghiêng lợi, chết tiệt, hóa ra Chung Thụy đã sớm biết Bra của cô do không cẩn thận mà giặt sạch hết rồi, bên trong chỉ có khoảng chân không mà thôi, còn ôm mình một cái, thật sự hơi quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Liễu Âm Hoa Minh Hựu Thôn

Trước đây cụm từ này được dùng để miêu tả cảnh đẹp ngày xuân của một thôn làng, nhưng về sau được ví như: một tình huống mới bỗng nhiên lại xuất hiện và rất chi là tốt đẹp

Đợi đến lúc Chung Thụy ra khỏi cửa, việc đầu tiên Tieu Tieu làm là vọt ngay vào phòng tắm, giặt Bra cho thật sạch rồi hong khô.

Không có gì quan trọng hơn việc thoát khỏi trạng thái chân không cả!

Cô cũng không dám... mắc sai lầm nho nhỏ này thêm một lần nào nữa, làm mình xấu hổ và buồn bực quá chừng...

Tieu Tieu một bên vừa phơi quần áo, vừa nghĩ đến cái ôm và nụ hôn lúc sáng nay, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô lại bị Chung Thụy đùa giỡn rồi, thật là không có tiến bộ gì cả.

Nhưng mà những mảnh khoe của Chung Thụy thì khó mà đề phòng cho được, Tieu Tieu thật sự nhìn không thấu, mỗi lần như vậy đến cuối cùng chỉ có cô là bị ăn đòn thôi

Tieu Tieu thờ dài, xem ra Chung Thụy có thể trở thành Ảnh đế, quả thực không phải hư danh, ngay cả một chút việc nhỏ trong cuộc sống cũng có thể biểu hiện hoàn mĩ như vậy, huống chi là ở trong phim?

Cô buồn rầu một hồi, rồi lại đắm ngực phi nhỏ mình một phen nữa, nhưng khi xoay người lại quên sạch sẽ mọi chuyện, tiếp tục suy nghĩ đến loại thức ăn cho ngày mai.

Với Tieu Tieu mà nói, không có chuyện gì là to lớn cả. Angel đã từng nói qua, thần kinh của Tieu Tieu còn to hơn cột điện, cho nên mới có thể một mực không có tiếng tăm gì ở trong giới, và còn có thể kiên trì mà đi tiếp.

Được rồi, tuy rằng lúc trước giọng điệu của Angel là mang theo nét châm biếm mỉa mai, nhưng đối với Tieu Tieu mà nói, việc này cũng coi như là một loại khích lệ trá hình*

*Trá hình: về câu chữ nội dung thì không thay đổi, nhưng hình thức thì khác với lúc đầu, chỉ ý xấu...

“Phân cảnh của buổi sáng coi như thuận lợi, cuối cùng nữ chính cũng không đỏ mặt khi nhìn anh chăm chăm nữa” Ben cười “rủ rít” hai tiếng, lờm Chung Thụy đang trầm mặc bên cạnh, nụ cười nơi khóe miệng làm sao cũng không che giấu được: “Không biết sáng nay người con gái* đó, đã làm cách nào mà khiến cho Ảnh đế của chúng ta không nở ra khỏi cửa thế kia?”

*Nguyên bản là: nhuyển ngữ tại hoài tức là mềm mại ở trong ngực, miu chuyển sang thuần việt luôn là người con gái.

Anh ta đi theo Chung Thụy đã mấy năm rồi, nhưng không ngờ đây là lần đầu tiên phải vội vàng như vậy.

Ben đạp chân ga, không biết vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ mới chạy tới studio kịp giờ, nhưng lại trễ mất một giây đồng hồ, chắc sẽ làm hỏng hình tượng mà Chung Thụy tốn bao nhiêu tâm tư để tạo dựng lúc trước.

Rõ là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp gáp, anh ta ở dưới lầu gấp đến độ xoay vòng vòng, còn Chung Thụy lại ở trên lầu cùng Tieu Tieu tiếp tục anh em em, lèo nhèo không ra khỏi cửa.

Nếu không phải Ben gọi điện thoại thúc giục, cũng không biết bọn họ muốn lưu luyến không rời tới lúc nào nữa!

Bực nhất là đương sự lại có một bộ dáng quá ư là nhàn nhã, trong khi người đại diện là anh ta lại một muốn chết, sợ tới mức trái tim muốn ngừng đập luôn.

Mặc kệ, dù nói gì đi nữa tháng sau nhất định phải tăng lương, tăng gấp hai!

Nhân viên trường quay đưa hai hộp đựng cơm tới, Ben nhìn bộ dáng thờ ơ của Chung Thụy, không khỏi cảm thán mà khuyên anh: “Anh lại không ăn sao? Buổi chiều còn một cảnh phim nữa, nữ chính kia không biết NG nhiều hay ít, không ăn thì làm sao có sức lực ứng phó với cô ta được?”

Chung Thụy có tiếng là kiếng ăn, một là ăn không ngon, hoặc là có thứ đồ gì đó anh không thích được trộn lẫn vào bên trong, dứt khoát cả hộp đựng cơm anh ta cũng không thèm đụng tới.

Đương nhiên, cái này là bí mật nho nhỏ, cũng chỉ có vài người bên cạnh mới biết được.

Bằng không nếu để phóng viên biết, hình ảnh của Ảnh đế căn bản sẽ không còn nữa.

“Sao anh giống trẻ con quá vậy, khi không thích ăn thì cứ thà để mình đói vậy sao?” Ben cảm thấy mình không phải người đại diện, mà lại giống bảo mẫu hơn, mỗi ngày đều nói lời nhai mà khuyên Chung Thụy, dáng vẻ vừa dài dòng vừa lăm mồm, ngay cả chính anh ta cũng không chịu nổi

“Không cần, tôi có mang cơm sang đây rồi” Chung Thụy mới vừa nói xong, đúng lúc trợ lý đem hộp đựng cơm đã được hâm nóng tới, một bộ dáng ngượng ngùng xấu hổ, nghe Chung Thụy nói cảm ơn, thì liền nói không có chi, vừa đi vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Ben buồn cười lờm anh một cái: “Sức hấp dẫn của Ảnh đế quả thực vô biên, ngay cả một nữ sinh mới ra trường cũng khó có thể chống đỡ được. Nhìn dáng vẻ vừa rồi của trợ lý, đoán chừng hận không thể giả bộ bất tỉnh một phen, ôm hộp cơm ngã vào lòng anh”

Chung Thụy sớm đã hiểu rõ tính cách của người đại diện này rồi, năng lực làm việc hạng nhất, nhưng mà miệng thì nói nhiều lắm.

Dĩ nhiên đây là những nét riêng tư đằng sau dáng vẻ của hai người. Nhưng khi liên quan đến công việc, Ben rất là nghiêm túc, đây cũng chính là nguyên nhân mà bọn họ hợp tác chặt chẽ và gắn bó đến bây giờ.

“Tôi không hề biết anh lại có thói quen mang theo hộp đựng com kia đây, là do trợ lý ban này...” Ben ngửi ngửi, mùi đồ ăn lập tức xông vào mũi, làm cho nước miếng của anh ta chảy ròng ròng: “Không đúng, trợ lý kia vừa nhìn là biết chính là một vị đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, sao có thể làm ra đồ ăn ngon như vậy?”

Ben lấy lòng mà cười cười với Chung Thụy, nhìn lại hộp đựng com trong tay mình đã sớm không muốn ăn nữa rồi: “Trong hộp đựng com còn nhiều đồ ăn như vậy, chia cho tôi một nửa đi?”

Chung Thụy cũng không ngần ngại, lấy ra chiếc đĩa chuẩn bị ăn.

Ben vội vàng đưa tay ngăn lại, nhúm mày gượng gượng hỏi lại: “Một nửa thì không được? Vậy một phần ba chắc được hả? Anh xem này người đại diện như tôi mỗi ngày đều làm việc rất nghiêm túc, chẳng lẽ ngay cả việc để một phần thức ăn cho tôi anh cũng không đồng ý sao?”

Cuối cùng Chung Thụy cũng ngần ngại, Ben còn tưởng rằng có cơ hội xoay chuyển tình hình, nhưng chỉ nhìn thấy anh bỗng nhiên nở nụ cười, chém đinh chặt sắt mà nói: “Không được!”

Ben sụ mặt ngay tức thì, nhìn thức ăn đầy đủ màu sắc hương vị trong hộp đựng com, nước miếng của anh chảy ào ào, sau đó nghiêm mặt hỏi lại lần nữa: “Vậy chia cho tôi một miếng nhỏ để nếm thử đi, như vậy chắc là được hả?”

Chung Thụy không để ý đến anh ta nữa, dùng ánh mắt ra hiệu cho Ben ăn com trong hộp, để tránh để lâu quá lại bị người mất (com của anh Ben là do nhân viên trường quay đưa tới á)

Ben thờ dài: “Tính tình đúng là khác thường, không có tính người gì hết!”

Xem ra là do vị nào đó ở nhà làm bữa trưa tình yêu cho Chung Thụy đây mà, khó trách Chung Thụy không muốn chia cho mình dù chỉ một chút.

Ben thừa dịp Chung Thụy không chú ý, thò tay trộm lấy một miếng sườn xào chua ngọt, nhanh chóng nhét vào miệng, làm cho Chung Thụy ngay cả thời gian phản ứng cũng không có: “A, ăn ngon, ăn ngon quá đi!”

Chung Thụy lườm anh ta một cái, làm Ben vội vàng nuốt miếng sườn lợn xuống: “Tay nghề của Tiêu Tiêu giỏi thật, ngày mai nhớ làm nhiều nhiều rồi mang cho tôi một phần thức ăn nhen, được không?”

Chung Thụy ăn xong một miếng sườn xào chua ngọt cuối cùng, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Nghe nói bên Mary thiếu nhân viên, cô ấy lại rất tán thưởng anh, không bằng để anh qua bên đó giúp đỡ cô ấy đi?”

Về mặt Ben lập tức trở nên đau khổ, đúng là đắc tội với ai cũng không nên đắc tội với Ảnh đế!

“Ngán vạn lần đừng nha, anh cũng không phải không biết thân hình của Mary nặng gần 200 cân* đó, thích làm động tác chim nhỏ nép vào người* nhất. Nhìn xem vóc người nhỏ bé của tôi này, cơ bắp thì không nhiều, xương cũng không đủ cứng, nhất định là không chịu nổi rồi, anh nhẫn tâm đem tôi đẩy vào hố lửa sao?”

*1 Cân: hình như bằng 500g, vậy tăng suất lên là 100kg oh my god

*Chim nhỏ nép vào người: ý là làm bộ dáng như con chim nhỏ thích dựa dựa vào người khác đó mà, có thể nói đi ấy چرا sừng làm nghề rồi thích động tay động chân với người khác ấy ^^

Về mặt của Chung Thụy là thiếu chút nữa trực tiếp nói cho anh ta biết, thực ra mình có thể rất “nhẫn tâm” đó.

Pha trò xong, về mặt của Ben trở nên nghiêm túc, bắt đầu nói vào chuyện chính: “Rõ ràng Tiêu Tiêu cùng với người đại diện của cô A Sâm muốn mượn anh, đề nén chuyện của đạo diễn Ôn xuống, anh cũng sẵn lòng để bọn họ sử dụng anh làm vũ khí miễn phí sao?”

Anh ta nhìn hộp đựng com, nhúm mày: “Ảnh đế tiếng tăm lừng lẫy của chúng ta, sẽ không bị mua chuộc bởi một hộp đựng com chứ?”

Thấy Chung Thụy trầm mặc như trước, Ben nhúm mày, khuôn mặt lộ vẻ không vui: “Hoặc là nói, anh thật sự coi trọng Tiêu Tiêu kia, không tiếc dùng tiếng tăm của mình tới giúp cô ta sao?”

“Cho xin đi, anh không phải ‘kính nhi viễn chi’* với những người phụ nữ trong giới sao? Ai biết được ngôi sao nữ này có bị trộn lẫn với bao nhiêu người khác hay không, sao anh lại có thể nhân nhượng như vậy chứ?” Đây cũng là chỗ mà Ben không thể giải thích được nhất, thật sự việc anh ta quá mức bất đồng với Chung Thụy cũng là việc bình thường rồi.

*Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi

Sau khi trầm mặc được một lúc lâu, cuối cùng Ben cũng thờ dài: “Tôi không xen vào chuyện của anh, chỉ có thể nhắc nhở anh một chút thôi. Nói sao đi nữa, bọn họ cũng sẽ không đồng ý!”

“Đù rồi, đây là việc của tôi, liên quan gì tới bọn họ?” Chung Thụy buông hộp đựng com xuống, đáy mắt hiện lên một tia tức giận trong nháy mắt: “Chuyện này dừng ở đây, tôi tự có chừng mực”

“Hy vọng là vậy, tôi xem anh đã bị cô ta mê hoặc đến nỗi không phân biệt được đông tây nam bắc, và cũng bắt nạt trên đầu của người đại diện này rồi!” Ben cũng biết dừng lại đúng lúc, trên mặt lộ ra một nụ cười, anh cố ý tìm kiếm một bậc thang để cho Chung Thụy đi xuống.

“Điều tra được gì rồi?” Chung Thụy hạ mi mắt, hỏi với giọng điệu thản nhiên.

Ben nheo mắt lại: “Có tôi ra mặt, tất nhiên là có thể điều tra ra thôi... Không ngoài dự đoán, chuyện này là do Angel người đại diện trước kia của Tiêu ra tay, cũng không biết được người cầm đầu bên trong có phải là Nguyễn Tinh hay không”

Gần như đúng tám chín phần gì đó, nếu nói Nguyễn Tinh không nhúng tay vào, ngay cả chính bản thân Ben cũng không tin được.

Nhìn thấy Chung Thụy gật đầu nhưng lại không hề mở miệng, Ben tò mò hỏi: “Tôi tưởng anh đặc biệt đi điều tra, là vì giúp Tiêu Tiêu dọn dẹp việc này chứ? Chẳng lẽ không phải như vậy, định tiếp tục khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Tôi giúp được cô ấy nhất thời, nhưng không giúp được cả đời. Muốn đi tiếp trong cái vòng lẩn quẩn này, tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình” Chung Thụy không nghĩ rằng mình bảo vệ quá mức, đối với Tiêu Tiêu là một chuyện tốt.

“Chắc chắn, thật sự là nhẫn tâm, anh lại đem cô bé lọ lem vứt vào hang hùm sao, có thể toàn thân trở ra mới là lạ đó” Ben vuốt cằm, nhưng ngược lại rất đồng ý với cách làm của Chung Thụy.

Nếu Tiêu Tiêu là một người chỉ biết tránh né ở phía sau lưng người khác, chỉ là một nữ nhân yếu đuối để cho người khác đến chắn mưa bão giúp mình, thì với anh ta đúng là rất chướng mắt.

Vậy phỏng chừng không tới hai năm, sẽ bị những người mới vào nghề hủy đi cái bản chất vốn có trong cái vòng lẩn quẩn như hồ như sói này, và không có cơ hội để xoay người một lần nào nữa.

Loại chuyện này, Ben đã thấy quá nhiều rồi.

Hết sức may mắn, Chung Thụy không đến nỗi bị mờ mắt, ngay cả chính mình là ai cũng quên mất...

Ở nhà Tiêu Tiêu thẳng đến lúc giữa trưa mới mặc Bra đã được làm khô vào người, lúc này mới cảm thấy an tâm.

Đầu tiên là hong khô bằng máy giặt, rồi lại sử dụng cách cũ là dùng máy sấy tóc, cuối cùng cái Bra nhỏ nhỏ đó mới khô được, cô cảm thấy đúng là không dễ dàng gì.

Vừa mới ngồi xuống, cô liền nhận được điện thoại của A Sâm, thanh âm rất hưng phấn mà trước nay chưa từng có bao giờ: “Mau mở TV lên, có tin của cô kia”

Tiêu Tiêu đã sinh ra cảm giác sợ hãi với TV và tin tức, lần trước vừa mở lên thì thấy ảnh chụp của mình cùng đạo diễn Ôn đi vào khách sạn, bây giờ là cái gì đây?

Bị A Sâm thúc giục vài tiếng, cô mới chậm chạp không tình không nguyện mà mở TV lên, nhìn thấy khí thế của họ như muốn làm nổ tung cả studio giải trí, và cư nhiên khen không dứt miệng đối với vai diễn Thanh Nhã trong bộ phim cổ trang mới của mình, không khỏi hết sức kinh ngạc.

Nếu Tiêu Tiêu nhớ không lầm, trước tiết mục này hai ngày, truyền thông còn ném đá giấu tay mà lên án mạnh mẽ ngôi sao nữ trong giới đã làm một hành động vô đạo đức là nhờ vào quy tắc ngầm mà leo cao. Chiều gió của đề tài cũng không khỏi xoay chuyển quá nhanh rồi.

Nhưng mà những lời bàn luận châm biếm và mờ ám lúc trước vẫn chưa có chỉ đích danh người, lúc này đã trực tiếp lên tiếng kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu rất đáng chú ý ở trong giới. Chiều ra một đoạn phim ngắn, đúng là cảnh sau khi Thanh Nhã bị đâm, đã ngã vào lòng Thiếu chủ rồi hôn hân trước lúc lâm chung.

Đoạn phim này được đạo diễn Tề xử lý tương đối tốt, trong bối cảnh không có âm nhạc gì hết, để lại cho hai người không gian yên tĩnh. Giống như trên đời này chỉ còn lại bọn họ hai mắt nhìn nhau, thế lương đến nỗi làm cho người khác nhìn không được rơi lệ, lộ ra sự quyến luyến và không cam lòng của Thanh Nhã trước khi mất đi...

Không hổ danh là đạo diễn, phương pháp xử lý khá cao tay.

Khi Tiêu Tiêu xem cũng cảm thấy buồn bã trong lòng, huống chi là khán giả?

Bộ phim này không cần phải nói, nhất định lấy được không ít ánh nhìn và nước mắt...

Được chương trình giải trí này tâng bốc như thế, bộ phim cổ trang này muốn không thành công cũng rất khó.

Hiện tại khi được khen ngợi một hồi như vậy, đã đẩy Tiêu Tiêu từ vị trí khá là nhạy cảm trong sự kiện cùng với đạo diễn Ôn vào cửa khách sạn, nhảy lên thành nữ phụ được chào đón nhất chưa từng có.

Ở bên kia A Sâm không giấu được vẻ hưng phấn, khi đếm số fan gia tăng trên diễn đàn của Tiêu Tiêu thì đã là mấy nghìn rồi, rồi còn có bao nhiêu hợp đồng cuộn trào mãnh liệt mà tới, trước đây chưa từng có việc này.

Tieu Tieu bị lấy sự cao hứng của anh, cũng không tự giác mà lộ ra nụ cười thoải mái nhất.

Từ sau khi ảnh chụp kia bị truyền thông làm cho lan tràn, đã bao lâu rồi cô không có sự buông lỏng tươi cười như vậy?

Có lẽ Chung Thụy chính là thần bảo hộ của mình, mới dọn sang đây không được vài ngày, tình huống của Tieu Tieu đã có sự thay đổi không giống như vậy.

Cô nghĩ vậy, trong lòng yên lặng tha thứ cho một chút xấu xa nhỏ trong lúc vô ý của người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chỉ Có Anh Là Hiểu Lòng Tôi Nhất

Vai diễn Thanh Nhã đã làm cho tần suất Tieu Tieu xuất hiện trên màn ảnh càng ngày càng nhiều.

Có nhiều tập phim khác nhau, nhưng đặc biệt nhất vẫn là một màn Thanh Nhã hôn Chung Thụy trước lúc lâm chung, các chương trình giải trí bàn luận về cảnh này càng ngày càng hăng. Không ít studio giải trí xem đây là một điểm nhấn và phát sóng liên tục hết lần này đến lần khác.

Nếu giống như những lời A Sâm nói, vậy cuối cùng Tieu Tieu cũng trở mình được rồi, sắp thành công rồi...

Các hợp đồng theo nhau mà đến, làm A Sâm nhận điện thoại không ngừng tay, nói chuyện đến nỗi cổ họng khô khát, chỉ có điều nụ cười trên mặt anh ta làm sao cũng không che giấu được.

“Không hổ danh là người do tôi nhìn trúng, chỉ đi vài bước ngắn đã thành công như vậy, sau này sẽ càng thành công hơn, ôi! tất cả đều ở trong tầm tay rồi!”

Tieu Tieu buồn cười, nếu khi ra khỏi cửa mà không bị phóng viên đuổi theo, chỉ có thể trốn tránh, thì có lẽ cảm giác của cô sẽ tốt hơn!

Đây là cái giá rất đắt của những người thành công!

Nhảy lên thành ngôi sao nữ sáng chói, có ai mà tận hưởng được cuộc sống yên ả đâu, và phải cố gắng giấu đi những bí mật riêng tư!

Tieu Tieu cho rằng, trình độ của đội chó săn chuyên nghiệp đã đạt tới một cảnh giới nhất định, ngôi sao ở trước mặt bọn họ chính là những người khỏa thân, và không có chuyện gì giấu được bọn họ.

“Anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều, nếu không có anh chắc chắn bây giờ tôi đang rất rối rắm đây”

A Sâm khoát khoát tay, ý bảo Tieu Tieu không cần quá khách sáo: “Cô và tôi đều là những người chung một chiếc thuyền, cô cảm ơn tôi, làm như vậy mới là xa lạ đó? Nhưng mà phải nói thêm, trong mớ kịch bản này cô lựa một cái rồi xem thử đi, tôi thấy bộ phim cổ trang của đạo diễn Từ rất được đấy”

Anh lấy ra một túi to, nhìn nặng như vậy, hóa ra bên trong đều là những xấp kịch bản mới.

“Thứ nhất bộ phim cổ trang của cô vừa mới kết thúc, khán giả rất chào đón hình ảnh của cô, những bộ phim truyền hình cùng thể loại khác sẽ càng làm cho người ta chú ý hơn. Thứ hai, hình tượng lần này có chút giống với Thanh Nhã, cũng là nữ sát thủ, chỉ có điều cô là chủ nhân của dịch quán sát thủ, xinh đẹp nhưng lạnh lùng, cô có thể nhập vai dễ dàng mà phải không?”

Nghe A Sâm nói vai diễn lần này giống với Thanh Nhã, Tieu Tieu nhủ mày, rất nhanh liền chậm rãi giãn ra

“Để kịch bản ở đây đi, tôi muốn xem kỹ lại một lần nữa!”

“Dĩ nhiên rồi, có điều thời gian không còn nhiều, tốt nhất cô nên nhanh chóng quyết định đi” A Sâm nói xong, rồi lấy từ trong bao công văn ra một phần hồ sơ nữa: “Còn cái này nữa, Star Entertainment muốn tiếp tục kí hợp đồng với cô, vẫn là năm năm, cô gộp tất cả lại rồi xem chung luôn đi? Không nên kéo dài quá lâu, quản lý của Star Entertainment không có tính nhẫn nại đâu”

Anh ta rất xem trọng Tieu Tieu, nhưng quản lý Star Entertainment thì không nghĩ như vậy. Dù sao họ vẫn cảm thấy có rất nhiều ngôi sao nhưng minh tinh thì lại quá ít, chẳng qua nếu là bồi dưỡng thì khác, lại thấy gần đây Tieu Tieu hơi thành công một chút, giúp cho các ngôi sao nữ thấp bé từng bước đi lên rồi từ đó mình được thơm lây cũng được đó chứ.

Đã đưa cho Tieu Tieu một người đại diện “gold medal”, nhưng cô chỉ thành công có một chút, Star Entertainment không biết Tieu Tieu lấy cái gì để bàn điều kiện với bọn họ.

Phần hồ sơ này, khi đưa qua đây cũng không thay đổi gì mấy.

Tiêu Tiêu nhìn hợp đồng, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu mà cong lên.

Cô ở Star Entertainment năm năm, không tốt cũng không xấu, những lúc cô kiên nhẫn chịu đựng, cũng không thấy quản lý nhớ tới mình.

Bây giờ ở trong hợp đồng gia hạn, Star Entertainment lại quăng ra bao nhiêu là thứ, và những đãi ngộ tốt mà bọn họ cho mình cũng không bao nhiêu.

Rõ ràng, Tiêu Tiêu chỉ là một hạt phấn nhỏ, trong công ty thật sự có rất nhiều.

Có thêm cô thì cũng không tính là gì, quản lý Star Entertainment nghĩ như vậy phải không?

Tiêu Tiêu chấp nhận năm năm, nhưng bây giờ cô không chấp nhận tiếp tục đi xuống nữa.

Star Entertainment coi nhẹ cô, năm năm nay Tiêu Tiêu đã thấy rõ rồi.

Có lẽ trước kia Tiêu Tiêu còn có chút cảm giác phá bình phá suất*, nghĩ tới nơi khác chắc cũng giống vậy thôi, vậy không bằng tiếp tục ở lại đây cố gắng mà vượt qua.

*Phá bình phá suất: giải thích đơn giản là cứ để mặc mọi chuyện

Nhưng hiện tại cô đã bắt đầu trở mình rồi, con đường phía trước đã có chút khác biệt, vậy cô sao có thể cam chịu mà tiếp tục ở lại Star Entertainment để không có danh tiếng gì mà còn xuống dốc nữa chứ?

Phòng chừng khi kí hợp đồng xong, Star Entertainment sẽ nhét mình vào trong góc nào đó, cư xử lãnh đạm, lúc còn giá trị lợi dụng thì gây khó dễ, khi không cần nữa thì trực tiếp bỏ mặc không thêm để ý tới

Tiêu Tiêu mang một vẻ mặt than ngắn thở dài, vừa đúng lúc Chung Thụy về nhà trông thấy được

Anh liếc mắt nhìn hợp đồng trên tay Tiêu Tiêu: “Star Entertainment chủ động tìm em để tiếp tục hợp đồng sao?”

“Vâng, tiền bồi mới về sao?” Lúc này Tiêu Tiêu mới phát hiện ra Chung Thụy, vội vàng đứng dậy nhận hộp đựng com của anh. Thấy bên trong trống rỗng, không khỏi có chút cao hứng. Có người cổ vũ thức ăn do mình nấu, ăn không còn một miếng, ai mà không vui cơ chứ?

Đặt hộp đựng com vào bếp, lúc Tiêu Tiêu đi ra, chỉ thấy Chung Thụy đang cầm bản hợp đồng kia, đầu ngón tay gõ gõ tay vịn của ghế sofa, anh đang cúi xuống quan sát nên cô không nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh: “Tổng giám đốc của Star Entertainment không hổ danh xuất thân là nhà kinh doanh, làm ăn không lỗ vốn. Tiền lương không được cao, nhưng một lần lại là năm năm... Em có dự định gì chưa?”

“Tôi cũng không biết...” Tiêu Tiêu mờ mịt mà lắc đầu, ngoại trừ Star Entertainment, cô chỉ có thể chọn một công ty nhỏ nào đó mà thôi. Nếu là cô của trước kia, tùy tiện tìm một công ty nhỏ có thể chứa chấp cô là được rồi, hiện tại có chút không biết phải làm thế nào

Dù sao bây giờ cô cũng khá thành công, công ti nhỏ có lẽ sẽ đồng ý, nhưng tiền lương không được cao cho lắm, và hợp đồng tốt nhận được cũng không nhiều. Kết quả là, tuy đôi chủ, nhưng con đường ngôi sao của Tiêu Tiêu cũng không vì vậy mà thay đổi chút nào. (là vấn đề ấy)

Tiêu Tiêu chán nản cúi đầu, nếu cô trực tiếp trở thành ngôi sao, vậy thì không cần lo nữa rồi, và hiện tại không biết có bao nhiêu công ty muốn cướp lấy cô nữa. Đáng tiếc, bây giờ mình là ngôi sao hạng ba, nếu dựa vào Chung Thụy và bộ phim của đạo diễn Tê thì chỉ có một chút tiếng tăm mà thôi.

“Tôi không có nhiều lựa chọn, nhưng lại không cam lòng để cho Star Entertainment tiếp tục đè ép”

Tiền mở hơi nước mắt của cô phải chia cho quản lý máu lạnh của Star Entertainment nữa đó, Tiêu Tiêu chỉ nghĩ thôi cũng thấy có chút không công bằng rồi.

“Vì sao không có lựa chọn khác, chẳng hạn như... Nghệ Long?” Chung Thụy để hợp đồng xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cười khổ lắc đầu: “Nghệ Long ngang tài ngang sức với Star Entertainment, tiền bồi anh cũng thấy đó, Star Entertainment cũng rất miễn cưỡng khi kí tiếp hợp đồng này, vậy Nghệ Long sẽ lấy lý do gì để kí hợp đồng với tôi đây?”

“Không thử, thì làm sao mà biết được?” Chung Thụy nheo mắt lại, đối với sự cam chịu của cô có chút không vui.

“Không có khả năng đó...” Tiêu Tiêu bị anh nói đến nỗi trái tim cũng lay động, chẳng qua chớp mắt một cái, vẻ mặt của cô lại lộ ra sự âm thầm: “Tôi biết tiền bồi tốt với tôi, nhưng một công ty lớn như Nghệ Long lại kí hợp đồng với người mới từ công ti khác chuyển sang, thật sự không thể tưởng tượng nổi”

“Nếu Nghệ Long đồng ý ném mọi thứ về phía em, vậy em có muốn kí không?” Trong thanh âm của Chung Thụy mang theo một tia mê hoặc không dễ phát hiện được.

Tiêu Tiêu nhìn thấy khoe miệng của anh khẽ cười, do dự nhưng vẫn lắc đầu.

Cho dù vẻ mặt của Chung Thụy làm cho cô có chút nghi ngờ và rung động, nhưng mà lí trí vẫn ra lệnh Tiêu Tiêu bác bỏ cái quyết định có chút điên cuồng này.

“Vậy, không bằng chúng ta cùng đánh cược đi?”

Tiêu Tiêu sừng sốt, Chung Thụy lại có thể đánh cược với mình.

Cô có chút không yên, Chung Thụy dám đánh cược, không phải là chuyện rất lạ sao?

Ngoại trừ việc này, Tiêu Tiêu thật sự không nghĩ được Chung Thụy vì cái gì lại đưa ra một màn cược như thế này...

Tiêu Tiêu nghiêm túc suy nghĩ, nhưng vẫn lắc đầu: “Tiền bối, Star Entertainment chỉ cho tôi thời gian không quá một tuần thôi, nếu bỏ lỡ, lại không nhận được tin tức kí hợp đồng của Nghệ Long, kết quả là tôi sẽ trắng tay đó, và còn có thể đắc tội với Star Entertainment nữa”

Cô chỉ là ngôi sao nhỏ nhỏ thôi, nếu đắc tội Star Entertainment vậy sau này không cần lăn lộn ở trong vòng lẩn quẩn này nữa.

“Sợ mất công à?” Vẻ mặt của Chung Thụy hòa hoãn lại, thần nhiên hỏi cô.

Tiêu Tiêu không chút do dự gật đầu: “Tôi không phải tiền bối, chỉ vừa có chuyển biến tốt trong vòng lẩn quẩn này thôi, tôi chịu không nổi chèn ép đâu”

Nếu cô giống Chung Thụy, đứng ở đỉnh cao nhất Kim Tự Tháp của giới giải trí, vậy thì cô sẽ không sợ bất cứ cái gì nữa.

Đáng tiếc, Tiêu Tiêu không phải.

Bỗng nhiên Chung Thụy cười cười: “Em không bằng lòng kí tiếp hợp đồng với Star Entertainment, cũng không dám đi mạo hiểm? Em không cảm thấy, việc này rất mâu thuẫn sao?”

Hai gò má của Tiêu Tiêu đỏ lên, cô biết Chung Thụy nói rất đúng. Mình không muốn tiếp tục ở Star Entertainment đàn độn mà đi xuống nữa, rồi lại sợ làm hỏng chuyện, sau khi thất bại, ngay cả chỗ đứng ở Star Entertainment cũng mất luôn đó.

“Lá gan nhỏ quá, đúng là không có khả năng làm nên chuyện lớn. Không có tiếng tăm gì năm năm, chẳng lẽ em muốn tiếp tục sao, không muốn đánh cược một lần sao?” Chung Thụy tuân tưng mà khuyên bảo, làm cho Tiêu Tiêu hoàn toàn không tìm thấy lí do gì để từ chối nữa.

Hơn nữa, anh nói rất đúng, không ai biết đến mình đã năm năm rồi, cô còn muốn tiếp tục không có danh tiếng rồi lại đi xuống nữa sao?

Có lẽ nên đánh cược một lần, biết đâu có bước ngoặt khác thì sao.

Nếu lo trước lo sau, sợ Star Entertainment chán ghét mà vứt bỏ, rồi lại lo lắng không thể kí hợp đồng với Nghệ Long, đến cuối cùng vẫn không có được cái gì cả.

Tiêu Tiêu bị lời nói của Chung Thụy khơi dậy sự không cam lòng cùng khát vọng ẩn sâu dưới đáy lòng, máu nóng nhện không được sôi trào, dùng sức đập cái bàn: “Được, tiền bối tôi đánh cược với anh một lần!”

“Tôi cũng không tin, đời này tôi không thể trở mình được!”

“Về sau không phải Star Entertainment chọn tôi, mà là tôi chọn công ty đó, tôi nói đúng không!”

“Có chí khí! Bây giờ mới thú vị!” Chung Thụy mỉm cười khen cô, làm cho Tiêu Tiêu nhát thời xấu hổ.

Cô kích động trong chốc lát, khẩu xuất cuồng ngôn*, còn cho rằng Chung Thụy sẽ nghĩ mình rất đặc ý vênh váo, không ngờ anh lại cổ vũ mình.

*Khẩu xuất cuồng ngôn: ý chỉ lời nói mạnh miệng, ngạo mạn, làm càn.

“Tiền bối, này... Muốn cược cái gì?” Sau khi máu nóng của Tiêu Tiêu tăng lên, cô từ từ bình tĩnh lại, cảm thấy mình thật sự rất là kích động.

Nhưng mà cô rất hiếm khi kích động như vậy, cũng lâu rồi cô chưa có thử qua, những lời nói trong lòng đều nói ra hết rồi, chẳng những thông thoáng cả người, mà còn sáng khoái nói không nên lời!

“Muốn cược, dĩ nhiên phải có khoản đặt cược rồi!”

Lời nói của Chung Thụy, làm cho Tiêu Tiêu kinh ngạc ngoảnh lại.

Một cái đánh cược nhỏ mà thôi, tiền bối đúng là rất nghiêm túc!

Tiêu Tiêu do dự hỏi: “Tiền bối Chung muốn cược cái gì?”

“Người thua sẽ đồng ý với đối phương một việc, sao được không?” Chung Thụy, suy nghĩ trong phút chốc rồi mở miệng.

Tieu Tieu lúng túng, sao nghe loại điều kiện này hình như còn có cạm bẫy vậy?

“Tiền bối Chung khoản cược này có cần lớn quá không?”

Chung Thụy nhú mày: “Bằng không, nếu em thua thì đưa cho tôi một vật quý giá gì đó đi?”

Tieu Tieu nghĩ tới nghĩ lui, vật rất quý giá của cô à, hình như là sau khi kết thúc vở diễn đầu tiên của mình vào năm thứ nhất, người ta có tặng cho cô một sợi dây chuyền ngọc trai.

Tuy rằng chất lượng của ngọc trai không được tốt, là một bộ trang sức vô cùng đơn giản, nhưng mà giá trị của nó không giống với các loại thông thường. Cô cất rất kỹ, rất ít khi lấy ra đeo.

Tieu Tieu trầm nghĩ về một năm vinh quang nào đó đã lùi lại phía sau. Bây giờ có thể lấy ra, thật là cảm thán thời kì huy hoàng của tuổi trẻ và sự chua xót phía sau làng giải trí.

Cô không muốn bỏ cái dây chuyền ngọc trai này, chẳng qua nếu Chung Thụy muốn, mình cũng không phải không thể đưa cho anh(nói nôm na là có thể đưa cho anh, tại trong raw dài dòng thía đấy)

“Được, quyết định như vậy đi!”

Chung Thụy chớp chớp mắt, thấy Tieu Tieu chậm rãi mở miệng: “Em không tin có thể kí hợp đồng với Nghệ Long à, vậy tôi cá là em sẽ làm được”

Giọng nói chém đinh chặt sắt của anh, làm cho Tieu Tieu kinh ngạc mà trừng lớn mắt.

Chung Thụy đã nói đến nước này, mặc dù kết quả không phải như vậy, nhưng giờ phút này, Tieu Tieu nhin không được mà cảm động.

Tieu Tieu trừng lớn mắt, che giấu hai khóe mắt đã cay cay, trong tiếng nói mang theo vài phần áp lực: “Tiền bối Chung, cảm ơn anh đã coi trọng tôi như vậy”

Thật sự cảm ơn anh, đã nghiêm túc nâng đỡ cô vào lúc rối ren rồi lại không có danh tiếng gì thế này. Lúc cô do dự không biết được tương lai phía trước anh đã cho cô sự tin tưởng, và đưa tới sự ấm áp khi cô buồn lòng nản chí...

Tieu Tieu cúi đầu, hơi khôi phục lại tâm trạng.

Khi cô ngẩng đầu lên một lần nữa, thì sẽ không bao giờ... bắt gặp sự kích động và sảo nảo vừa rồi nữa, mà sẽ lộ ra nụ cười rục rờ nhất.

“Đánh cược được thành lập!”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Sự Lúng Túng Ngoài Ý Muốn

A Sâm nghe nói Tieu Tieu đánh cược với Chung Thụy, sau khi trầm mặc một lúc lâu ở đầu dây bên kia, anh mới chậm rãi mở miệng: “Nếu Chung Thụy đã nói ra miệng, rất hiếm khi không làm được. Xem ra về phần tiếp tục kí hợp đồng với Star Entertainment, tôi phải cảm nguyên si cái bản hợp đồng mà trả lại thôi”

Trong lòng Tieu Tieu có chút áy náy, một chuyện lớn như vậy mà cô không bàn bạc với người đại diện trước, rồi lại tự ý quyết định, thật sự không còn gì để nói: “Thật xin lỗi, tôi vốn phải nói trước với anh một tiếng”

A Sâm bật cười: “Cơ hội tốt như vậy, nếu bỏ lỡ không chắc sẽ xuất hiện nữa, làm sao còn có thời gian mà tìm tôi bàn bạc rồi quyết định kia chứ? Có Chung Thụy ở đó, cô kí hợp đồng với Nghệ Long là chuyện chắc chắn rồi, cô nên vui mừng mới đúng. Thân là người đại diện của cô, tôi cũng vui mừng thay cô”

“Cảm ơn anh, A Sâm” Tieu Tieu thở dài, rời khỏi Star Entertainment, cũng đồng nghĩa với việc phải tách khỏi người đại diện đã rất quan tâm đến cô. Tuy nhiên trong cái vòng lẩn quẩn này, Star Entertainment cùng với Nghệ Long lại là hai vôi rồng lớn của giới giải trí, cạnh tranh bí mật, được xem là đối thủ ngang tài ngang sức, và cơ hội để họ đối mặt sợ là không nhiều lắm.

“Sao không cúp máy, đang bắt đầu luyện tiếu tôi sao?” A Sâm ngừng lại một chút, rồi lại cười: “Yên tâm đi, công việc cuối cùng của cô ở Star Entertainment, tôi nhất định sẽ giúp cô sắp xếp ổn thỏa, để cô ra đi được thoải mái, tránh cho mấy người quản lí lại gây phiền phức cho cô”

Mặc dù chuyện đi Nghệ Long là do Chung Thụy giật dây, quản lí Star Entertainment cũng không dám gây khó dễ với Tiêu Tiêu, nhưng tóm lại cô vẫn cảm thấy không vui về gì, A Sâm còn có chút tình nghĩa, tìm một bậc thang để bọn họ đi xuống và cũng làm dịu đi mối quan hệ của hai người.

Dù sao đều là những người cùng một vòng giải trí, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, quan hệ ảm ỉ cứng nhắc đối với Tiêu Tiêu không có nửa điểm tốt.

Tiêu Tiêu cũng không nói cảm ơn liên tục nữa, tấm lòng của A Sâm, không phải chỉ vài lời “cảm ơn” là có thể diễn đạt được.

Tiêu Tiêu lặng lẽ ghi tạc trong lòng, sau này nếu có cơ hội, mình nhất định sẽ đáp đền phần tâm ý này của A Sâm,

Nhưng khi A Sâm nghe tới khoản cược của hai người, lại nghe Tiêu Tiêu nói cô định cược sợi dây chuyền ngọc trai, anh nhìn không được bật cười: “Cô có nghĩ tới chưa, nếu cô đặt cược sợi dây chuyền ngọc trai này thì liệu Chung Thụy có thể đeo không?”

Trang sức của phụ nữ, Chung Thụy không thể dùng được.

Tiêu Tiêu ngẩn ra, bất đắc dĩ mà nói: “Ngoài trừ dây chuyền, tôi thực không biết lấy cái gì để cược nữa”

Dùng tiền quay phim của cô để mua đồ trang sức cho nam thì cũng được đi, những vật cao cấp cũng không phải không có khả năng.

Nhưng lấy giá trị hiện tại của Chung Thụy mà nói, không phải những đồ vật có số lượng hạn chế, thì không hay cho lắm...

Hay là, cô có thể trở tài nấu nướng của mình, rồi làm một bàn tiệc lớn để mời Chung Thụy thì sao?

Tiêu Tiêu đang suy xét nấu ăn có thể được tính vào hay không, dù sao Chung Thụy cũng khá là tăng bốc tài nghệ nấu ăn của cô.

Hợp đồng của Nghệ Long, không đến ba ngày đã được chuyển sang đây, quả thực có thể nói là thần tốc.

Star Entertainment vốn nghĩ Tiêu Tiêu tiếp tục kí hợp đồng là chuyện chắc chắn rồi, dù sao cô cũng không có lý do gì để từ chối. Ai ngờ lại xuất hiện một Trình Giáo Kim, Nghệ Long này lại nhất quyết cướp người, thật tức chết mà.

Hơn nữa A Sâm lại đưa về một bản hợp đồng còn nguyên vẹn, làm cho người quản lí tức giận xém chút hộc máu, ngay lập tức gọi người đại diện “gold medal” đến, bắt buộc anh phải cướp Tiêu Tiêu đem về đây.

Star Entertainment và Nghệ Long là hai vị anh cả đứng đầu trong giới, bình thường lúc gặp nhau cũng khá khách khí, và cũng khá là nồng nhiệt, người không biết chuyện còn tưởng rằng quan hệ của bọn họ rất tốt. Trên thực tế, những chiêu trò mờ ám của hai bên không ít.

Star Entertainment làm sao mà nuốt được cục tức này, nói cái gì mà muốn cướp người từ Nghệ Long trở về.

Vốn là ngôi sao của mình, vừa có chút khôi sắc, và hầu như phải dựa vào bộ phim cổ trang của đạo diễn Tề cô mới có tiếng tăm như vậy, nhưng không ngờ cô lại chạy sang kẻ thù không đội trời chung bên kia, vậy mặt mũi của Star Entertainment phải ném đi đâu đây?

Tiêu Tiêu chẳng để ý tới chuyện Star Entertainment tranh chấp ngầm với Nghệ Long, bây giờ nhiệm vụ chính của cô là chọn lựa một kịch bản mới để quay bộ phim tiếp theo.

Nhưng mà khi nhìn lại, bây giờ trên tay cô chỉ còn lại ba bản hợp đồng tương đối khó chọn.

Một bản là do A Sâm đề xuất, là vai diễn cổ trang, nhân vật trong phim vẫn là nữ sát thủ lạnh lùng

Một bản là phim thần tượng của tuổi trẻ, là một nhân vật phụ quan trọng, cô là bạn tốt của nữ chính, rồi xuất phát từ sự hâm mộ cùng ghen tị trong lòng mà hãm hại nữ chính, muốn chia rẽ hai người, là một nhân vật nữ phản diện xấu xa.

Một bản khác là bộ phim tình yêu đô thị, nhân vật mà cô đóng chính là một nữ ca sĩ hát rong trong quán bar, xinh đẹp nhưng tinh thần thì sa sút, là một người mâu thuẫn, phía sau người con gái kia còn có một câu chuyện thần bí

Thứ nhất, cô vốn muốn diễn tiếp hình tượng nữ sát thủ lạnh lùng trong bộ phim cổ trang của đạo diễn Tề, xem như là hưởng một chút vinh quang. Thành tích đạt được có thể không được tốt, nhưng cũng không quá kém, coi như là xây dựng hình ảnh vững chắc cho nhân vật đi.

Về bản hợp đồng thứ hai, nam và nữ diễn viên chính đều là những ngôi sao thần tượng đang bắt đầu nổi danh, kỹ thuật diễn khá bình thường, nổi lên nhờ ngoại hình tuấn tú hoặc xinh xắn, thu hút sự chú ý của những người trẻ tuổi. Nếu nhận bộ phim này, cô có thể đánh vào tâm lí của nhóm khán giả trẻ tuổi. Dù sao tiền đầu tư cho bộ phim này cũng khá là dư dả, diễn đàn thì thường xuyên được truy cập, có thể giúp cô tạo được xu thế mới.

Còn bản hợp đồng thứ ba là một vai diễn thử thách khả năng diễn xuất của Tiêu Tiêu, người con gái đó chính là một câu đố, toàn câu chuyện tràn ngập huyền ảo. Vai diễn rất khó, tuy số lần lên sân khấu không nhiều nhưng bên trong không thể thiếu nhân vật phụ quan trọng này.

Tiêu Tiêu bận bịu ở trong bếp, vừa mới đi ra thì thấy Chung Thụy ném kịch bản vào góc sofa, hai hàng lông mày hơi cau lại, hình như rất không vừa ý, cô không khỏi buồn bực.

“Tiền bối Chung thấy kịch bản đó như thế nào?”

Chung Thụy chẳng những không trả lời mà còn hỏi lại: “Đây là ba bộ kịch bản mà em đã chọn ra sau cùng đó à?”

Tiêu Tiêu gật đầu: “A Sâm cũng đề xuất không ít, nhưng tôi chỉ thích những nhân vật này thôi”

“Tôi nói thật, những kịch bản này không thích hợp với hình tượng hiện tại của em” Câu nói của Chung Thụy, không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang, làm cô chấn động và ngạc nhiên hết sức.

“Ý của tiền bối Chung là, những kịch bản này không được hay sao?”

Phòng chừng anh đã nhìn ra sự buồn bực của Tiêu Tiêu, Chung Thụy không nhanh không chậm giải thích “Vai diễn trong bộ phim của đạo diễn Tề đã làm cho em đạt được những thành tích xuất sắc. Bộ phim kế tiếp này, em phải lựa chọn cẩn thận, nếu không những cố gắng trước kia của em đều uổng phí hết, đối với sự nghiệp sau này của em càng không giúp ích được gì”

Tiêu Tiêu hiểu rõ tầm quan trọng của bộ phim tiếp theo, do đó cô mới chọn lại một lần nữa, mong muốn tìm được một vai diễn thích hợp với mình nhất.

Bây giờ lại nghe Chung Thụy nói như vậy, một túi kịch bản rất to kia đã không còn phù hợp nữa rồi. Vốn dĩ trong lòng cô đã rất lo lắng, bây giờ không khỏi bắt đầu sốt ruột.

Cô chính là một diễn viên nữ hạng ba, A Sâm có thể tận lực giúp đỡ để cô nhận được nhiều kịch bản như vậy đã không phải là chuyện dễ dàng gì. Minh không phải là Chung Thụy, không có khả năng có nhiều kịch bản tốt để chọn lựa tùy ý, đây không phải là ép buộc quá sao?

Nghĩ tới đây, giọng nói của Tiêu Tiêu không khỏi mang theo một chút cứng nhắc: “Thật xin lỗi, tiền bối Chung, kịch bản mà tôi nhận được cũng chỉ có nhiều đây thôi”

Chung Thụy nghe được hàm ý của cô, không khỏi lắc đầu: “Trước tiên phải trì hoãn lại đã, chờ em ký xong hợp đồng với Nghệ Long, rồi lại chọn kịch bản khác cũng không muộn”

Nhưng mà Tiêu Tiêu rất sốt ruột, nhờ có vai diễn Thanh Nhã cô mới có chút vận đồ như vậy, nhưng có lẽ không vượt qua được những người mới “hậu sinh khả úy”*. Nếu kéo dài tới mấy ngày nữa, ai biết được vận số của cô có xui xẻo rồi để vượt mất hợp đồng hay không, người ta sao có thể bình tĩnh thông dong mà chờ đợi cho được?

*Hậu sinh khả úy: Hiểu nôm na là người sau giỏi hơn người trước

Nhân lúc bộ phim của đạo diễn Tề sắp kết thúc, rồi dựa vào điểm này để nhận những vai diễn mới, tuyên truyền được đẩy ra trước khi bộ phim kết thúc, là trạng thái rất lí tưởng đó.

Tiêu Tiêu không dám hi vọng xa vời là mình có thể mở rộng khả năng diễn xuất, nhưng cô cũng có chút vội vàng muốn nhảy ra khỏi cái lồng giam trói buộc, không tiếp tục giam chân tại chỗ nữa.

Tiêu Tiêu hiểu Chung Thụy là muốn tốt cho cô, nhưng đáy lòng có chút không thoải mái. Dù sao cô đã lãng phí năm năm rồi, không muốn tiếp tục đi như vậy nữa.

Lúc ăn cơm tối cùng nhau, hai người trầm mặc không nói gì, không ai nhắc lại chuyện kịch bản kia.

Tuy Tiêu Tiêu rất nôn nóng, nhưng cũng đành chịu, cô chỉ có thể thăm dò khắp nơi mà thôi, xem coi có lựa được kịch bản nào phù hợp hay không.

Cô có thể kí hợp đồng với Nghệ Long là nhờ vào tiếng tăm của Chung Thụy, cô cũng không muốn ngay cả những bộ phim tiếp theo cũng phải dựa vào Chung Thụy mới giải quyết được...

Tuy mỗi ngày Chung Thụy vẫn làm taxi đưa cô đến phim trường, nhưng khi ở nhà, cô càng ngày càng... trầm mặc hơn.

Ben nhìn thấy vẻ mặt của Chung Thụy ngày hôm nay càng tệ hơn ngày hôm qua, đành hết cách mà thở dài: “Anh và Tiêu Tiêu giận nhau sao? Phụ nữ thôi, nhất định là muốn ồn ào. Nhìn cái tính tình lãnh đạm của anh, cái gì cũng giấu trong lòng không muốn nói ra, ai mà biết được chứ?”

Nhìn tính tình của Tiêu Tiêu cũng không giống người tùy hứng điều ngoa, hai người này thực ra vì chuyện gì mà âm ỉ thành như vậy?

Ben suy nghĩ đủ kiểu nhưng không thể nào giải thích nổi, chỉ có thể vất óc nói ra chủ ý: “Chuyện của Nghệ Long trong vòng hai ngày là có thể giải quyết được, đến lúc đó anh tự mình nói cho Tiêu Tiêu biết, cô nhất định rất vui vẻ, chút việc nhỏ này sẽ quên không còn một mảnh, anh nghĩ được không?”

Nhìn dáng vẻ mím môi không hé răng của Chung Thụy, nhất định là không nghe lọt tai rồi, Ben ngoại trừ thở dài, cũng không biết nên nói gì bây giờ.

Cờ chuông cần phải tìm người buộc chuông, chuyện của bọn họ thì để họ giải quyết đi.

Thực ra con tức của Tiêu Tiêu tới nhanh đi cũng nhanh, buổi tối ngủ một giấc, ngày hôm sau tỉnh lại đã hết giận rồi.

Nhưng mà Chung Thụy không mở miệng, cô cũng không biết nên nói gì.

Hai người kéo dài, ngược lại mọi chuyện từ trên xuống dưới càng không rõ ràng.

Tieu Tieu nghĩ đêm nay phải làm một bữa ăn thật lớn, khéo léo mà thử bày tỏ sự xin lỗi của mình với Chung Thụy, chắc là có thể mà, đầu sao cũng không xấu hổ bằng mở miệng.

Nghĩ được làm được, cô vừa mới mua một đồng đồ ăn, đang xoắn tay áo chuẩn bị làm một bữa tiệc lớn, thì nhận được điện thoại của Ben.

Bên kia truyền đến một màn huyền ảo âm ỉ, Ben thở phì phò, đề xuống thanh âm vội vàng mà nói với cô hai câu, Tieu Tieu nghe đứt quãng, nhưng lại bị chuyện kia làm cho sợ hãi tới mức sắc mặt trắng bệch.

“Dây treo... Chung Thụy quay phim... Bị thương... Nhập Viện” (anh Thụy đang đóng phim cổ trang mấy cái cảnh bay ỉ chéo ỉ chéo phải có cáp nâng lên đó mà)

Tay cầm di động của cô nhin không được run rẩy, ngay cả tiếng nói cũng mang theo một chút nghẹn ngào: “Bây giờ tiền bồi Chung thế nào rồi? Được đưa tới bệnh viện nào hả?”

Thanh âm hỗn tạp bên kia càng ngày càng kịch liệt, anh ta chỉ kịp để cho Tieu Tieu ghi lại địa chỉ rồi vội vàng cúp máy.

Cánh tay của Tieu Tieu run lẩy bẩy, gắng gượng vài lần mới đem di động bỏ vào trong túi quần, trong lòng cô tràn ngập sự sợ hãi cùng hoảng hốt

Không biết bây giờ Chung Thụy sao rồi, bị thương có nặng không, có phải đã bị đàn phóng viên bao vây không thoát thân được hay không, có phải anh đang rất đau, rất khó chịu hay không?

Tieu Tieu càng nghĩ càng lo lắng, hối hận vì hai ngày nay không bỏ xuống được sĩ diện để nói chuyện với Chung Thụy, thật sự rất trẻ con.

Cô nghĩ Chung Thụy chắc phải ở bệnh viện vài ngày, vội vàng đi vào phòng của anh thu dọn vài bộ quần áo để thay. Cô vốn muốn nấu một chút cháo trắng mang qua cho anh, nhưng mà bây giờ trong lòng cô đang nóng như lửa đốt, hận không thể mọc cánh bay đến bệnh viện, làm sao còn có tâm trạng nấu cháo chứ?

Còn chưa biết Chung Thụy bị thương ra sao, nên kiêng ăn cái gì, rồi anh có tỉnh lại chưa?

Việc này Tieu Tieu không dám chậm trễ, đội nón lên rồi vội vàng chạy ra khỏi tiểu khu, cẩn thận né tránh phóng viên, can một chiếc taxi lại rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Bên ngoài bệnh viện tư nhân, đã sớm có rất nhiều phóng viên và thợ chụp ảnh quanh quẩn ở đó.

Tieu Tieu kéo vành nón thấp xuống, cẩn thận lách qua bọn họ, đi theo lao công của bệnh viện.

Bởi vì cô ăn mặc giản dị rồi vội vàng chạy tới đây, ngay cả quần áo cũng chưa thay, mặc nguyên một bộ quần áo ở nhà màu xám tro, nhìn từ xa quần áo của cô và đồng phục của lao công bệnh viện không khác nhau là mấy, vừa vặn không nhiều người chú ý tới Tieu Tieu.

Thật vất vả mới chui vào được, Tieu Tieu nhìn thấy Chung Thụy đang nằm trên giường, lo lắng dọc đường lập tức bùng nổ, nước mắt chảy xuống ào ào.

Ben biết điều mà rời khỏi, canh ở cửa, tránh cho ánh mắt của những người khác quấy rầy hai người trong phòng bệnh.

Trên người Chung Thụy mặc bộ quần áo dành cho người bệnh, nút thắt chỉ được buộc hai cái thôi, vải băng buộc ở trên ngực, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được.

Tieu Tieu lau mặt, từ từ ngồi xuống bên cạnh anh, đưa tay do dự không dám đụng vào miệng vết thương trên ngực Chung Thụy, lo lắng mà nhủ thầm: “Còn đau không? Có nghiêm trọng không? Bác sĩ nói sao?”

“Việc nhỏ mà, lúc treo dây do không để ý cẩn thận, người ta buộc rất chặt nên mới bị thương như vậy đó” Chung Thụy nhìn thấy đầu của cô toàn là mồ hôi, quần áo cũng chưa thay, khóc đến nổi mặt mày rối bù, giống như một con mèo nhỏ bần bần dễ thương, nhưng trong lòng anh lại rất ấm áp và vui vẻ.

Tieu Tieu phỏng chừng là không nghe được đoạn sau, cũng không ngoảnh đầu đi chỗ khác, mà là lao tới ngay lập tức.

Chung Thụy đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, nhìn thấy hai mắt Tieu Tieu đỏ hồng, vừa rồi khóc dữ dội quá mà, bây giờ thì bắt đầu ngưng ngừng, ánh mắt né tránh, không khỏi buồn cười: “Nhìn em khóc, người không biết chuyện còn tưởng chúng ta sắp sinh li tử biệt đó...”

Về mặt của Tieu Tieu trắng bệch, vội vàng che miệng anh lại, không vui mà nhủ thầm: “Nói bừa cái gì đó, anh không có việc gì là tốt rồi”

Nhìn thấy băng vải trên người Chung Thụy, cô lại lo lắng mà hỏi lại: “Thật sự không có việc gì chứ?”

Chung Thụy không biết làm sao, đành cầm lấy tay Tieu Tieu đặt trước ngực mình: “Nếu không tự em kiểm đi, rốt cuộc anh có bị thương nặng không?”

Tieu Tieu sững sờ, thấy anh còn có tâm trạng để đùa giỡn, vết thương chắc là không nặng lắm, lúc này cô mới yên tâm

Trong phút chốc sự lo lắng cùng sợ hãi suốt dọc đường từ đáy lòng dâng lên, cô cắn môi dưới, nước mắt không nhịn được lại bắt đầu chảy xuống ào ào.

Chung Thụy cười khỏ: “ Sao lại khóc nữa rồi?”

Cánh tay dài của anh duỗi ra, ôm Tiêu Tiêu vào lòng, không biết làm sao để an ủi cô nữa, chỉ có thể than nhẹ một tiếng: “Đừng khóc”

Chung Thụy cúi đầu, nhìn Tiêu Tiêu đang khóc to trong lòng mình.

Cô đứng là rất lo lắng, trên đường đến bệnh viện không biết cô kinh hồn bạt vía như thế nào đâu, cũng tại Ben không nói rõ ràng, làm hại cô lo lắng suốt dọc đường.

Chung Thụy cúi người hôn lên mặt Tiêu Tiêu một cái, rồi lại hôn mắt của cô, nhìn thấy hai mắt cô ướt sũng ngập tràn mê mang mờ mịt, nụ hôn lơ đãng mà dừng lại ở môi cô.

Tiêu Tiêu nghĩ tới ở đây là bệnh viện, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi vào phòng bệnh, không khỏi kinh hãi, định đưa tay đẩy anh ra

Nhưng bên tai lại nghe thấy anh buồn bực hừ một tiếng, lại nghĩ tới vết thương trên ngực anh, Tiêu Tiêu không dám dùng sức nữa, ngược lại càng bị ôm chặt, nụ hôn nhột nhật ban đầu càng trở nên nồng cháy hơn.

Đôi môi càng ngày càng nóng, hơi thở của Chung Thụy gần trong gang tấc, làm cho Tiêu Tiêu thở phì phò, nhịn không được rên nhẹ hai tiếng.

Ngay sau đó chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cô bị Chung Thụy ép vào góc giường bệnh, làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Đáng tiếc đôi môi của cô đã bị Chung Thụy ngăn lại, chỉ có thể “Ồ, ồ” hai tiếng tỏ vẻ kháng nghị.

Tiêu Tiêu bị Chung Thụy hôn đến nỗi đầu óc mê man, không biết lúc này mình đang ở đâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa phòng bệnh, rồi lại có tiếng người xin lỗi: “Thật xin lỗi, làm phiền hai vị rồi...”

Cô giật nảy mình, lấy chân che mặt lại, khi ngẩng đầu lên thì thấy người đang đứng cạnh cửa là Ben, người đại diện của Chung Thụy

Chỉ thấy Ben tựa tiểu phi tiểu mà nhìn bọn họ một cái, xoay người thấp giọng nói vài câu với y tá vừa thay ca đang định bước vào, định bụng sẽ đẩy cô ta đi trước.

“A___” Tiêu Tiêu lúng túng từ trên giường đứng lên, không cẩn thận mắc cá chân bị vấp phải cái chân, đầu sắp đụng vào sàn nhà.

May mắn thay Chung Thụy nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cô từ phía sau, lúc này mới giúp cô tránh được thâm kịch mặt mày biến dạng.

Tiêu Tiêu hoảng hồn vẫn chưa bình tĩnh lại, phân nửa cơ thể nhào ra ngoài giường bệnh, còn cánh tay của Chung Thụy thì đang vắt ngang trước ngực cô.

Nhưng mà bàn tay này, lại đúng lúc nắm lấy cái mềm mại trước ngực cô.

Tiêu Tiêu đánh mặt ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy Ben đã đuối khéo y tá đi, đứng ở cửa tròn mắt há mồm mà nhìn về phía bên này.

Cô lúng túng muốn độn thổ cho xong, vừa nãy hận không thể ngã luôn trên mặt đất cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đại Thần Thổ Lộ

Ben im lặng lắm lắm “Phi lễ chó nhìn”, lén lút dùng ánh mắt ra hiệu Chung Thụy, ý bảo anh giải quyết mọi chuyện cho tốt đi, kéo lại giận dữ với Tiêu Tiêu mãi thì phiền lắm.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ nóng bỏng của hai người ở trong phòng bệnh, đoán chừng vấn đề cũng không còn to tát gì nữa.

Chung Thụy lại càng thêm hăng hái, rất dụng tâm mà dỗ dành, thì làm sao Tiêu Tiêu chống đỡ cho được?

Ben đóng cửa phòng lại cẩn thận, rồi căn dặn vệ sĩ phải canh gác thật nghiêm ngặt tất cả những nơi gần đây, tạm thời không cho bất kì người nào đi vào.

Cửa đóng lại, Tiêu Tiêu đỏ mặt mà quay đầu hung hăng trừng mắt với Chung Thụy đang ôm cô ở phía sau.

Đều tại anh, nếu người này không bắt nạt hôn mình, làm cô bị dọa đến nỗi không phản ứng kịp, lúc nãy mới bị vướng cái chân thiếu chút nữa té xuống

giường rồi, còn bày ra cái tư thế rất ư là mờ ám này囧囧...

Thế nhưng phần nửa cơ thể của Tiêu Tiêu đã nhòai ra ngoài giường, cô lay lay cánh tay anh, người ở phía sau lại bất động, cô giống như bị treo giữa không trung, khỏi phải nói có bao nhiêu buồn bực...

Một tay của Chung Thụy nắm lấy bầu ngực sữa của cô, cảm xúc thật nóng bỏng, nhiệt độ của lòng bàn tay cách lớp quần áo mỏng manh được truyền sang, làm ngực cô nóng không chịu nổi.

“Còn không mau thả ra, nếu không cẩn thận để phóng viên nhìn thấy thì làm sao bây giờ?” Tiêu Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi, người này sao còn chưa buông tay, cuối cùng anh muốn gì đây?

Chung Thụy sừng sốt, cánh tay đỡ Tiêu Tiêu hơi buông lỏng, cô lập tức ngã về phía trước, khuôn mặt cách mặt đất lại gần thêm một chút nữa, cô sợ tới mức mặt không còn chút máu: “Đừng thả tay, tôi sắp té xuống rồi...!”

Chung Thụy ở phía sau nghe vậy, cười thành tiếng: “Em một hồi kêu tôi buông tay, một hồi kêu tôi không cần buông, cuối cùng là em muốn gì đây?”

Người này căn bản đã biết rõ còn hỏi, Tiêu Tiêu rất tức giận, nhưng lại không có cách nào với anh.

Nếu Chung Thụy thả tay thật, vậy khuôn mặt này của cô khỏi cần gặp người ta nữa...

“Mau đỡ tôi lên, cái tư thế này rất khó chịu đó”

Cái cảm giác đầu nặng hơn chân, thật đúng là rất khó chịu, Tiêu Tiêu sắp hôn mê rồi.

Chung Thụy nhìn thấy cô nhăn nhó mặt mày, khó chịu nói không nên lời, cũng không nói gì nữa, anh liền dùng sức đỡ Tiêu Tiêu ngồi trở lại giường.

“A...” Tiêu Tiêu ngượng ngùng mà cúi đầu, vừa rồi Chung Thụy chạm vào cái mềm mại trước ngực cô, lòng bàn tay của anh có dùng một chút lực, giống như là vịn vào một cái, làm cô nhìn không được rên nhẹ thành tiếng, lúc khôi phục lại tinh thần, cô hận không thể cắn đứt môi mình.

Bị người ta làm vậy đến nỗi rên thành tiếng, bây giờ cô cực kì xấu hổ!

Tiêu Tiêu quay đầu lại, đang chuẩn bị lên tiếng hỏi thăm rồi chuẩn đi cho lẹ.

Lần này đến thăm bệnh, cô rõ là mất mặt đến nỗi không dám về nhà...

Nhưng do cô xoay quá nhanh, lơ đãng đụng vào môi của Chung Thụy.

Cô sừng sốt, đang định lui về phía sau, nhưng eo lại bị Chung Thụy ôm chặt, kéo cô thật mạnh vào lòng anh, đôi môi bị anh hung hăng chiếm lấy.

Tiêu Tiêu bị ép vào vách tường ở đầu giường, tiến lui đều không được, thụ động mà ngẩng đầu, chấp nhận nụ hôn hàm chứa sự chiếm giữ của Chung Thụy.

Nụ hôn mãnh liệt mà cực nóng, cánh tay mạnh mẽ, lồng ngực rắn chắc, chặn tất cả đường lui của cô.

Giờ phút này, trong đầu Tiêu Tiêu xuất hiện một ý nghĩ.

Chung Thụy là nghiêm túc!

Có lẽ lúc diễn tập cảnh hôn, Tiêu Tiêu có thể lừa mình dối người mà nói với chính mình, lúc đó hai người chỉ luyện tập đơn thuần mà thôi, không liên quan đến tình yêu hay cái gì khác.

Có lẽ trước khi Chung Thụy hôn cô, Tiêu Tiêu còn có thể nói với chính mình như vậy, Chung Thụy chẳng qua chỉ đùa giỡn với mình thôi, không phải nghiêm túc!

Hoặc là, mỗi một lần Chung Thụy đến gần cô, Tiêu Tiêu đều có thể tìm được lí do để thuyết phục mình, tất cả đều là ảo giác, chẳng qua chỉ là suy nghĩ đa tình của mình mà thôi.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, nụ hôn khiến cho người ta trầm mê này, trong ánh mắt kia tràn đầy ý cười, cánh tay ôm lấy cô thật mạnh mẽ, làm cho Tiêu Tiêu không thể không đánh gãy cái tư tưởng lừa mình dối người của cô lúc trước.

Chung Thụy dùng nụ hôn này, là để chọc thủng cái trang giấy mỏng lung mờ ảo giữa bọn họ, xé bỏ tất cả các lớp nguy trang bên ngoài, và để phơi bày những suy nghĩ riêng của hai người...

Lúc mới đầu trong lòng Tiêu Tiêu tràn đầy vui mừng, thần tượng của cô, khát khao của cô đang gần trong gang tấc, ôm lấy mình mà hôn môi thấm thiết.

Nhưng mà ngay sau đó, cô giống như rơi vào hầm băng, cái ngọt ngào trên môi đã biến thành sự chua xót, giống như từ kẹo ngọt mà biến thành thuốc độc vậy, hoặc như là thiên đao vạn quả*, đau thấu tim.

*Thiên đạo vạn quả: là một hình phạt cho tù nhân phạm tội ngày xưa, nói gọn là cắt thịt từng đoạn ấy (ghê quá)

Cô sao có thể quên mất, cái đêm hoang đường ngày hôm đó, sự phản bội lần đó, ngày ấy cùng với đạo diễn Ôn...

Nói tới đây, Tiêu Tiêu vẫn muốn lừa mình dối người, không muốn vạch trần lẫn nhau trong khi khoảng cách của bọn họ vẫn còn rất xa, cũng bởi vì cô có nỗi khổ riêng

Chuyện một đêm kia, nếu Chung Thụy biết thì sẽ như thế nào đây?

Sau đêm hôm đó, cô lấy tư cách gì để ở cùng một chỗ với Chung Thụy đây?

Sợ hãi, chán nản, thống khổ, tuyệt vọng...

Tất cả những đau khổ đều từ đáy lòng dâng lên, bỗng nhiên Tiêu Tiêu cảm thấy ngực rất đau, hai mắt cơ hồ nhìn không được muốn rơi lệ.

Angel và đạo diễn Ôn đã hủy hoại cái thuở hồn nhiên của cô, tư cách để yêu một người, Tiêu Tiêu không biết làm sao để mở miệng với Chung Thụy, càng lo lắng Chung Thụy sẽ đối xử với mình như thế nào...

Tiêu Tiêu đã từng oán hận, nhưng đến cuối cùng, người khó chấp nhận nhất cũng chính là bản thân mình.

Nếu mình không tin tưởng một cách mù quáng, mình ngây thơ, mình không đề phòng, thì Angel và đạo diễn Ôn làm sao mà thực hiện cho được?

Kết quả, cô vẫn còn quá non.

Mặc dù cô tiến vào giới giải trí đã năm năm rồi, nhìn thì đã năm năm, nhưng hiểu biết vẫn còn quá ít, sự từng trải quá ít, và lúc này đây cô mới có chút phương hướng cho mình.

Tiêu Tiêu vẫn còn ôm một chút tâm lý may mắn, do đó cô mới lâm vào cái tình cảnh như thế này.

Cô không muốn viện cớ là còn trẻ không hiểu chuyện, và cô sẽ không phạm cùng một cái sai lầm đó nữa.

Nhưng mà lúc này Tiêu Tiêu vẫn không thể nói ra toàn bộ sự thật được, không thể đi về phía người mình thích rồi xé miệng vết thương ra, sau đó thừa nhận mình chính là người đêm hôm đó.

Tiêu Tiêu rũ mắt xuống, cười tự giễu, thực ra cô chỉ là một người nhát gan thôi...

Khi nọ hôn vừa kết thúc, Chung Thụy liền nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của cô, cùng với khuôn mặt bị nhuộm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt của Tiêu Tiêu, anh ôm eo cô cười ra tiếng: “Sờ cũng sờ qua rồi, hôn cũng hôn rồi, dù tôi có muốn ăn quyết cũng không được nữa, chỉ có thể toàn quyền chịu trách nhiệm mà thôi”

Tay nắm lấy cằm của Tiêu Tiêu, Chung Thụy đến gần tai của cô nhẹ giọng hỏi: “Em chỉ có hai lựa chọn, một là ở cùng một chỗ với tôi, hai là không được rời khỏi tôi, sao được không?”

Không có sự lựa chọn, Tiêu Tiêu nghe xong vốn rất muốn cười, Chung Thụy thật sự rất lưu manh, lại có thể đưa ra hai lựa chọn như vậy.

Nhưng khoe miệng chỉ hơi cong lên một tí, thì lập tức bị đóng băng lại, từ từ rũ xuống...

Ở chung với Chung Thụy, thật sự là một giấc mộng đẹp, nhưng mà mơ vẫn chỉ là mơ thôi, vừa huyền ảo cũng vừa xa xôi...

Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng nói của mình, mang theo một tia lãnh đạm: “Xin lỗi, tiền bối Chung, tôi chưa bao giờ có ý định tìm một người sẽ là nửa kia của mình trong cái vòng lẩn quẩn này, xin anh hãy thông cảm!”

Chung Thụy chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai mắt của cô, thu lại nụ cười trên mặt: “Tôi nói rồi, em chỉ có hai lựa chọn. Ngoài những cái đó, tôi đều không đồng ý”

Rất bá đạo!

Tiêu Tiêu nhú mày, kéo cánh tay đang vòng trên lưng mình ra: “Những người trong vòng lẩn quẩn này là những người như thế nào, tiền bối Chung chắc đã thấy rõ rồi, và cũng có thể hiểu được nguyên nhân vì sao tôi không muốn tìm người ở trong giới...”

Chung Thụy không rút tay về, ngược lại càng dùng sức ôm chặt thắt lưng của cô, không vui mà nhú mày: “Ý em nói là, tôi cùng với bọn họ không có gì khác biệt, cho nên em mới từ chối tôi phải không?”

“Đúng vậy” Tiêu Tiêu cúi đầu, ngoại trừ thừa nhận, cô cũng không giải thích gì nữa.

Chung Thụy đưa tay nắm cằm của cô, buộc Tiêu Tiêu phải ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực: “Thật xin lỗi, lý do này... Tôi không thể nào mà chấp nhận được!”

Tieu Tieu trừng lớn mắt, không thể tin mà nhìn về phía Chung Thụy.

Không chấp nhận? Không chấp nhận là ý gì đây? Lẽ nào cô không có quyền cự tuyệt sao?

Tieu Tieu cũng không biết, một Chung Thụy luôn luôn dễ nói chuyện lại có một mặt cứng rắn như vậy.

Cô thờ dài, không chút để ý mà nói: “Giao ước mà tiền bối Chung đã nói trước kia vẫn còn hiệu lực, tôi vẫn là tình nhân của anh”

Chung Thụy tức giận, cánh tay đang nắm cầm của cô tăng thêm một chút lực, nhìn thấy Tieu Tieu cau mày: “Tình nguyện làm tình nhân trong bóng tối, nhưng lại không đồng ý ở cùng một chỗ với tôi? Đây là lời nói thật lòng thật dạ của em, là câu trả lời của em sao?”

Tieu Tieu nín thở, đưa tay nắm lấy cổ tay của Chung Thụy, nghiêng nghiêng cơ thể về phía trước, mặt đối mặt kề sát vào Chung Thụy, lộ ra một mặt tươi cười nũng nịu hồng lấy lòng anh: “Chúng ta như vậy không phải rất tốt sao? Tôi có thể qua bên chỗ của anh, anh cũng có thể sang nhà của tôi. Tôi có thể giúp anh nấu cơm, cũng có thể lúc anh cần thì cùng anh (ai không hiểu ý này giờ tay lên ^^). Nếu chán phiền, thì khi tách ra cũng không cần dài dòng dây dưa...”

“Lúc cần thì đến, lúc không cần thì đi?” Chung Thụy đem cô áp ở trước ngực, khoe miệng nở nụ cười lạnh: “Không nghĩ tới vào lúc này, lại nghe được lời nói thật tâm của em”

Anh ở trước mặt Tieu Tieu đã bày tỏ rất dứt khoát và rõ ràng, nhưng mà cô lại luôn không hiểu.

Hóa ra cô lại có những suy nghĩ như vậy, báo hại Chung Thụy hao tổn tâm trí suy nghĩ phải nói với cô như thế nào.

Ben đã đưa ra ý kiến, đối với người con gái như Tieu Tieu, thì nên ăn ngay nói thật, nói vòng vèo chắc chắn các cô sẽ không hiểu.

Chung Thụy nhắm mắt lại, anh đã đủ ngay thẳng rồi, nói ra những suy nghĩ của mình, nhưng lại không đạt được thứ mình muốn.

Thì ra Tieu Tieu căn bản không muốn như vậy, từ lúc đầu cho tới bây giờ, cô chẳng qua là dựa vào quan hệ thân mật với mình, đạt được càng nhiều thì càng có lợi.

Danh xưng Ảnh đế, so với trong tưởng tượng của Chung Thụy lại có ích như vậy.

Xem ra, không ít nữ minh tinh ra sức phấn đấu muốn mượn địa vị của anh để leo cao, muốn tạo scandal cùng với anh rồi từ đó nâng cao giá trị của mình. Hiện tại, ngay cả Tieu Tieu nhìn đơn thuần như vậy, hóa ra cũng không ngoại lệ.

Giờ phút này, Chung Thụy không thể nói ra đáy lòng mình dâng lên nỗi thất vọng hay là khổ sở...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cái Giá Đắt

Trong phòng bệnh một mảnh yên tĩnh, một lúc lâu sau, Chung Thụy mới mở miệng phá vỡ sự trầm mặc, lấy từ trong ngăn kéo của tủ đầu giường ra một tập văn kiện: “Đây là hợp đồng của Nghệ Long, cũng đã đóng dấu rồi, đây là phần thuộc về em”

Tieu Tieu nhận bản hợp đồng, cảm thấy nó rất nặng, giống như tâm tình của cô vậy.

Cho dù trong lòng Chung Thụy đang rất tức giận, nhưng vẫn không quên lời hứa với cô.

Cô nghĩ bởi vì mình không muốn chấp nhận phần tình cảm này, làm tổn thương đến Chung Thụy, khiến cô cảm thấy rất áy náy.

Giờ phút này, cô khinh bỉ sự hèn nhát của mình, cúi đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ: “Cảm ơn anh, tiền bối Chung”

“Không cần nói lời cảm ơn quá sớm, em chắc hẳn là chưa quên chúng ta đã đánh cược với nhau phải không?” Chung Thụy rút tay về, phần văn kiện kia lại nằm trong tay anh một lần nữa, còn bàn tay của Tieu Tieu thì trống không.

“Dĩ nhiên là tôi nhớ rồi, sau khi trở về tôi sẽ đưa đồ đánh cược đến nơi ở của tiền bối”

Tieu Tieu nghĩ nghĩ, nghiêm túc mà hứa hẹn.

Chung Thụy nhú mày, chậm rãi lắc đầu: “Em định đưa tôi cái gì vậy?”

“Vòng cổ ngọc trai” Nhìn về mặt kỳ dị của anh, Tiêu Tiêu vội vàng giải thích: “Đây là quà biếu sau khi tôi quay xong bộ phim đầu tiên, kiểu dáng là của năm năm trước, mặc dù là có chút lỗi thời, nhưng với tôi mà nói nó rất có giá trị.”

Chung Thụy ước lượng tập hồ sơ (y như anh coi nó nặng nhẹ rồi ra giá đó mà), rồi nhìn cô thật sâu: “Khoản cược của chúng ta, là đưa cho đối phương một thứ gì đó rất quý giá. Em muốn đưa cho tôi cái gì, cũng phải hỏi thử coi có phải là thứ tôi muốn hay không?”

Về mặt Tiêu Tiêu kinh ngạc, vòng cổ ngọc trai bị từ chối là ở trong dự liệu của cô rồi, nhưng mà ý của Chung Thụy như vậy, thì chắc anh đã sớm nghĩ ra một thứ gì đó tốt hơn?

“Nếu đắt tiền quá, vượt qua khả năng của tôi, như vậy thứ cho tôi không thể đánh cược được”

“Không, thứ này em nhất định có thể cho được”

Chung Thụy đem phần văn kiện nhét vào tay Tiêu Tiêu một lần nữa, đưa tay phủ lên ngực của cô, hơi hơi nheo mắt lại, thân thể hơi ngã về phía trước: “Thứ tôi muốn không phải là đồ vật quý nhất của em, mà là thứ quý giá nhất của em”

Tiêu Tiêu tròn mắt há mồm, cảm giác được lòng bàn tay của anh đang dán sát vào ngực mình, bên tai truyền đến thanh âm gần từng tiếng một của Chung Thụy: “... Cái tôi muốn chính là, trái tim của em!” (e hèm là trái tim)

Thứ quý giá nhất, là trái tim của cô!

Rất ngoài dự đoán của Tiêu Tiêu, một lúc lâu sau cô mới khôi phục lại tinh thần.

Hóa ra thứ Chung Thụy muốn nhất, lại là...

Tiêu Tiêu cười khổ, nhìn Chung Thụy lắc đầu: “Thật xin lỗi, tiền bối, thứ này tôi đã sớm đánh mất rồi”

Trái tim của cô, sớm đã gửi trao cho người, và làm sao có thể lấy ra để đặt cược một lần nữa đây?

Chung Thụy thu lại nụ cười, con ngươi đen sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm vào Tiêu Tiêu, trong tiếng nói hàm chứa một tia lạnh lùng: “Đã mất? Đã gửi cho người, hay là không chịu cho tôi?”

Trong chốc lát Tiêu Tiêu không biết nên trả lời như thế nào, cô đã nói thẳng như vậy, bây giờ muốn nói lại cũng rất khó.

Trái tim của cô, đã sớm cho người trước mặt này rồi.

Chung Thụy trước màn ảnh, Chung Thụy trong phim trường, quan tâm cô là Chung Thụy, hôn cô là Chung Thụy, ôm cô cũng là Chung Thụy, cùng với Chung Thụy kề cận trước mắt này.

Về mặt bất đồng, ánh mắt cũng không giống, nhưng từng chút từng chút khắc vào lòng cô.

Tiêu Tiêu không thể không thừa nhận, cô đã bị rơi xuống hố rồi.

Trong lúc bất tri bất giác, Chung Thụy đã xông vào trái tim cô, đã sớm mang trái tim này đi rồi...

Nhưng mà, hiện tại Tiêu Tiêu làm sao có tư cách để nói ra miệng đây?

Nếu Chung Thụy hiểu lầm, không bằng cứ thuận theo ý của anh để cho hiểu lầm càng sâu thêm

Tiêu Tiêu mím môi, dứt khoát không mở miệng giải thích.

Nói càng nhiều, sẽ càng lộ ra sơ hở.

Những gì còn sót lại của cô đã không còn nhiều nữa, ít nhất phải giữ lại một chút tôn nghiêm, đem phần tình cảm không nên này, tiếp tục chôn giấu dưới đáy lòng...

Chung Thụy cho tới bây giờ chưa trải qua cái tình huống thất bại như vậy, sau khi anh tiến vào giới giải trí, đã nếm thử một chút thất bại, nhưng cũng bắt đầu “thuận buồm xuôi gió”, số vận đỏ cho đến bây giờ.

Ngay từ lúc đầu, hết thảy mọi việc đều được anh nắm trong lòng bàn tay, hiện tại trong vòng lẩn quẩn này, nói có chút khoa trương, nhưng Chung Thụy chỉ cần giậm chân một cái sẽ gây chấn động rất lớn.

Thế nhưng anh lại không nghĩ tới, khi mình thổ lộ, thì cái phần tâm ý của mình sẽ bị Tiêu Tiêu chém đinh chặt sắt mà cự tuyệt không chút lưu tình, ngay cả một chút hi vọng cũng không cho anh.

Chung Thụy không cho rằng mình sẽ nhìn lầm, Tiêu Tiêu tuyệt đối không giả tạo khi thỉnh thoảng toát ra sự vui mừng cùng ái mộ khi nhìn về phía anh.

Kỹ xảo của cô, còn chưa thuần thục đến mức ngay cả Chung Thụy nhìn cũng không ra

[Hay là nói, người tình trong mắt còn hơn cả Tây Thi, đó cũng là nguyên nhân mà từ trước tới nay Chung Thụy luôn nhìn những tình huống giả dối trong phim trường theo cùng một mô típ ?]

Chung Thụy bỗng nhiên nở nụ cười, sự tức giận nơi đáy mắt dần dần lan rộng, rồi hóa thành ung dung và kiên định.

Mặc kệ Tiêu Tiêu xuất phát từ mục đích gì để tiếp cận anh, hoặc là có chuyện gì đó bí mật không thể nói được, những việc này anh cũng không cần quan tâm tới.

Cô gái bé nhỏ này trong lúc vô tình đã đi vào lòng anh, và anh chấp nhận hết thảy hậu quả.

Muốn rời khỏi mình, cũng phải hỏi qua anh có đồng ý hay không!

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn Chung Thụy khôi phục lại dáng vẻ tươi cười, có chút không đoán được suy nghĩ của anh

Chỉ thấy Chung Thụy vuốt ve môi của cô, ánh mắt từ từ tối lại, giống như nụ hôn vừa rồi còn chưa dùng hết sức, làm cho Tiêu Tiêu có chút kinh hãi trong lòng.

“Tiền bối Chung, nếu không còn việc gì nữa, tôi về trước đây”

“Cũng được” Chung Thụy rút tay về, đôi môi thay thế đầu ngón tay, rơi vào khóe miệng của cô, đầu lưỡi vẽ phác họa bờ môi, động tác ôn nhu lại mang theo chút thương tiếc, Tiêu Tiêu tròn tròn mắt hoàn toàn mất hết phản ứng.

Nói chung sau khi bị từ chối, nếu người đàn ông không xấu hổ rồi bắt đầu nổi giận, thì họ đuổi các cô đi ngay lập tức, hoặc là hô to về sau không muốn nhìn thấy cô nữa, làm cho các cô phải dọn ra khỏi nhà của họ ngay.

Nhưng phản ứng của Chung Thụy, cùng với trong tưởng tượng của Tiêu Tiêu sao lại khác biệt đến như vậy, hoàn toàn không có cảnh tượng tức giận cùng cảm hận, lại còn thân thiết với mình hơn nữa chứ?

“Trở về thu dọn phòng cho xong đi, buổi tối tôi sẽ xuất viện về nhà nghỉ ngơi”

Tiêu Tiêu sững sờ: “Sao không ở bệnh viện hai ngày để quan sát vết thương rồi trở về nhà? Dù sao Ben cũng đã nói phim trường bên kia cũng không cần lo lắng, xin nghỉ một hai ngày chắc là được mà”

Bởi vì Chung Thụy NG không nhiều, thời gian quay phim cũng khá dư dả, Ben lại từ chối những hợp đồng không quan trọng, anh hoàn toàn có thể nghỉ ngơi vài ngày, tạm thời cứ xem như là những ngày nghỉ phép hiếm có đi.

“Bệnh viện sao lại tốt hơn trong nhà được? Hơn nữa, một ngày tôi không đi, thì bệnh viện này sẽ không được bình yên thêm một ngày” Chung Thụy liếc mắt ra ngoài cửa sổ, các phóng viên chỉ có tăng chứ không giảm, ánh đèn flash lại “tách, tách” không ngừng, bầu trời tối đen phông chùng có thể biến thành ánh sáng mặt trời ban ngày, những người khác trong bệnh viện này làm sao chịu được?

Tiêu Tiêu rùng mình, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phóng viên thật sự rất chuyên nghiệp, từ sáng đến tối, đầu tiên là chạy tới hiện trường, còn mang theo lương khô và nước bên mình nữa chứ, xem ra là đang chuẩn bị trường kì tác chiến đây, một bộ không lấy được những tin tức trực tiếp thì sẽ không rời khỏi vị trí

Cô nghĩ tới cái màn bị phóng viên đuổi theo tận hai dãy phố trước kia, trong lòng nhin không được phát run.

Làm ngôi sao nổi tiếng bao nhiêu, thì sau lưng bị phóng viên truy đuổi chặt vật bấy nhiêu...

“Tôi về trước thu dọn đây, rồi hầm canh xương cho anh” Ben đã nói chẳng qua xương sườn của Chung Thụy hơi nứt ra mà thôi, không phải vết thương gì lớn, nhưng mà Tiêu Tiêu nghĩ vẫn phải tắm bổ, để cho anh mau mau khỏi bệnh.

“Đừng quên, đem tất cả đồ đạc trong phòng khách chuyển hết sang phòng ngủ chính đó” Chung Thụy hôn hôn vành tai của Tiêu Tiêu, vừa lòng mà nhìn về mặt ngạc nhiên trong chớp mắt của cô: “Vừa rồi em đã nói sẽ làm tình nhân của tôi, chẳng lẽ lại là giả sao? Có tình nhân nào mà phân phòng ngủ không, em cũng hiểu được mà phải không?”

Nguy biện, việc này căn bản là nguy biện!

Chẳng qua việc Tiêu Tiêu chọc giận anh, chỉ là cái cớ để Chung Thụy buông tha cho cô, làm sao lại biến thành Chung Thụy uy hiếp điểm yếu của mình vậy?

Nói là ngủ cùng một phòng, Tiêu Tiêu rất lo lắng có thể không chế chính mình hay không

Chung Thụy đu đưa (^) ở trước mặt cô, cô đã có chút không chịu nổi rồi, bây giờ còn “đồng giường cộng chăn...”

Lời nói của Tiêu Tiêu trở nên lấp lửng, ấp úng mà phản đối: “Tiền bối, đáng ngủ của tôi không tốt, tiền bối lại đang bị thương, tóm lại...”

Tóm lại chúng ta phân phòng ngủ vẫn tốt hơn, cô cũng có thể chăm sóc tốt cho Chung Thụy, không phải sao?

Nhìn thấy sóng mắt của Tiêu Tiêu di chuyển qua lại, Chung Thụy đã đoán được hơn phân nửa rồi.

“Tôi bị thương, buổi tối em hẳn là phải ở bên cạnh để chăm sóc tôi. Quyết định như vậy đi, em về thu dọn đồ đạc trước đi”

Chung Thụy đã quyết định, cũng không cho Tiêu Tiêu có thời gian phản bác, trực tiếp lấy có một mõi cần nghỉ ngơi để đuổi Tiêu Tiêu đi.

Tiêu Tiêu buồn bực ra khỏi phòng bệnh, vì từ chối Chung Thụy mà cô có chút chột dạ cùng áy náy, nên cô cũng không dám phản bác anh nữa, che che giấu giấu mà chuồn ra khỏi vòng vây của phóng viên, về nhà thu dọn đồ đạc

Dưới sự giúp đỡ của Ben quả nhiên đúng bảy giờ tối Chung Thụy đã xuất viện về nhà, tuy gặp khó khăn một chút, nhưng may mắn là “vô kinh vô hiểm”*tránh được vòng vây của phóng viên.

*Vô kinh vô hiểm không kinh động cũng không nguy hiểm

Từ trong phòng bếp vụng ra một loạt các âm thanh chiền xào, cộng thêm mùi hương của cơm và canh hầm xương, quan trọng là người bên trong đang mặc tạp dề, cầm cái xẻng, dáng người và khuôn mặt đúng thật là xinh xắn.

Ben nhìn không được hít hít cái mũi, rất thơm, bụng anh đúng lúc lại kêu vài tiếng, anh liền quay đầu cười cười lấy lòng Chung Thụy: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, không ngại để tôi ở lại ăn cơm chứ?”

Đúng lúc Tiêu Tiêu bụng một mâm thức ăn tối, nghe xong câu nói của Ben, có chút buồn cười, người đại diện “vàng kim” này muốn ở lại ăn cơm thì dễ thôi nhưng sao đáng về lại khó khăn như vậy chứ?

Làm ra bộ dạng nịnh nọt, ở sau cái mông thiếu chút nữa là mọc ra mấy cái đuôi để vẫy tới vẫy lui nữa.

“Đương nhiên có...”

Tiêu Tiêu chỉ mới nói được phân nửa, thì đã bị Chung Thụy cắt ngang: “Đương nhiên không được, thời gian không còn sớm, anh cũng nên về đi, đừng để chị dâu lo lắng”

Ben lắc lắc cái đầu, ánh mắt tràn ngập lên án trừng về phía Chung Thụy.

Tính tình kì quái không giống ai, ngay cả miếng cơm cũng không cho, người đại diện như anh sao lại có số khổ như vậy?

Vì Chung Thụy, anh ta cố gắng làm việc, sàng lọc hợp đồng, tạo quan hệ tốt với những người cùng ngành, giúp anh ngăn đội chó săn lại, không có người đại diện nào vừa nghiêm túc lại vừa tốt đẹp hơn anh được, đốt đèn cũng không tìm thấy nữa là!

Nụ cười trên mặt Tiêu Tiêu đông cứng lại, cô nghĩ đến giao ước của ngày hôm nay ở trong phòng bệnh, bây giờ Chung Thụy là lớn nhất, cô cũng không nên nói thêm gì nữa.

Chung Thụy thân nhiên ngồi ở giữa bàn ăn, lờ Ben một cái, người ở phía sau chỉ biết cúi đầu, rồi nhanh chóng nói tạm biệt với Tiêu Tiêu, về mặt buồn buồn mà mở cửa rồi đi.

Hừ, không cho ông ở đây, thì ông sẽ ở chỗ khác!

Ben vừa rầm rì vừa bước đi thật nhanh, dù sao ở nhà còn có bà xã đại nhân đã làm một bàn đồ ăn chờ mình rồi!

Tiêu Tiêu bụng cơm và thức ăn lên, đặt xung quanh Chung Thụy, nhìn cô không giống như người tình, mà lại giống bảo mẫu hơn.

Đại gia Chung Thụy được phục vụ thực sự rất hài lòng, chỉ cần giơ tay lên một cái, hoặc chỉ cần một ánh mắt, cũng không cần mở miệng thì đã có ngay thứ mình muốn đặt ở trước mặt rồi.

Ngoắc ngoắc đầu ngón tay, Chung Thụy ra hiệu Tiêu Tiêu ngồi ở trên đùi anh.

Anh cúi người xuống cười cười với cô, Tiêu Tiêu bị nụ cười sáng lạn của người nào đó làm cho lay động mà cụp mắt xuống: “Tôi còn chưa ăn no, làm sao bây giờ?”

Tiêu Tiêu im lặng, hai bát cơm lớn, thức ăn trên bàn hơn phân nửa vào bụng của Chung Thụy, dạ dày của anh rốt cuộc là thứ gì vậy?

Ăn quá nhiều, thực sự Chung Thụy không sợ béo lên sao...

“Nếu không, tôi lại nấu thêm hai món ăn nữa nhen?” Tiêu Tiêu dè dặt mở miệng, dù sao cũng cảm thấy đáng về hiện tại của hai người rất là thân mật, có chút không thích ứng được, đang muốn né ra.

Chung Thụy ôm thắt lưng của cô, không cho cô tránh ra, đôi môi dùng ở trên cổ cô, dùng sức hôn một cái.

Cho dù bây giờ anh không nói gì nữa, nhưng Tiêu Tiêu cũng hiểu được cái chữ “Đối” của Chung Thụy không có nghĩa là “Đối”, trong lòng cô không khỏi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Một tay của Chung Thụy thì ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, một tay thì nắm lấy cằm của cô, rồi hôn lên vành tai cô.

Những nụ hôn vụn vặt và trơn bóng rơi trên cổ cô, để lại một loạt các dấu vết ướt át

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy cổ của cô vừa ngứa lại vừa nóng, định đưa tay đẩy Chung Thụy ra, nhưng lại bị Chung Thụy ôm chặt hơn.

Cảm giác được bàn tay anh đang men theo vạt áo thâm nhập vào bên trong, Tiêu Tiêu không thể nào mà bình tĩnh nổi, mặt đỏ tai hồng bất lấy cánh tay đang quấy rối cách một lớp quần áo kia, ngượng ngùng nói: “Tiền bối Chung, vết thương trên người anh còn chưa lành lại, nghỉ ngơi sớm một chút đi”

“Không vội, chờ tôi ăn no rồi ngủ sau” Chung Thụy ngậm lấy vành tai của Tiêu Tiêu, cảm giác được người con gái trong lòng mình đang run run, khóe miệng không khỏi cong lên. Bàn tay to lớn tự do du ngoạn trên vùng bụng trắng mịn của Tiêu Tiêu, cảm xúc nơi lòng bàn tay thật sự rất mềm mại.

Thân là diễn viên, chăm sóc cho cơ thể mình cũng là một yêu cầu của nghề nghiệp. Rõ ràng, Tiêu Tiêu đã làm rất tốt.

Tiêu Tiêu bị Chung Thụy mò mẫm mà toàn thân cô đều nóng lên, sắp bốc hỏa tới nơi, vịn vịn muốn phản kháng: “Tiền bối, anh...”

Chung Thụy cúi người chặn lại đôi môi của cô, lúc này mà để Tiêu Tiêu nói chuyện chắc chắn cô sẽ nói những câu làm người ta cụt hứng, vậy không bằng làm cho cô không thể nói ra được

Tiêu Tiêu ngoại trừ “Ồ ồ” hai tiếng tỏ vẻ kháng nghị, hai tay cũng lật đặt bất lấy cánh tay đang quấy rối của Chung Thụy, nhưng một tay khác của anh lại tiếp tục làm loạn ở chỗ khác.

Cả người cô như nhũn ra, ngã vào lòng của Chung Thụy, hip mất lại, để mặc Chung Thụy khiêu khích xoa nắn trên người mình.

Đáng ghét, động tác này sao lại thành thạo vậy chứ, không lẽ anh thường làm chuyện này lắm sao?

Tiêu Tiêu đang miên man suy nghĩ, trên môi bỗng nhiên đau nhức, hóa ra là bị Chung Thụy cắn một cái, không nhẹ cũng không nặng, làm cô hô nhẹ một tiếng.

Chung Thụy không vui mà nhướn mày: “Lúc này mà em còn có thể phân tâm được, xem ra tôi dùng sức chưa đủ nhỉ?”

Tiêu Tiêu xấu hổ cười gượng, bỗng nhiên lại cảm thấy mình cần gì phải chột dạ, hùng hồn ngẩng mặt lên hỏi anh: “Tôi chỉ muốn biết, động tác của tiền bối thuần thục như vậy, có phải anh đã áp dụng trên người của rất nhiều nữ minh tinh hay không?”

Nghe vậy, Chung Thụy tựa tiểu phi tiểu mà lườm cô một cái: “Sao nghe giọng của em lại có mùi chua vậy?”

Tiêu Tiêu trừng anh, ai nói cô ghen chứ!

Bỗng nhiên Tiêu Tiêu cảm thấy trước ngực bị nói lỏng, sợ tới mức lập tức lấy hai tay che ngực, nhưng không ngờ lại chậm một bước.

Chung Thụy nhân lúc cô phân tâm, thần không biết quỷ không hay mà tháo móc Bra của Tiêu Tiêu. Bàn tay to lớn dễ dàng phủ trên bộ ngực mềm mại của cô.

Tiêu Tiêu ảo não, bữa nay cô mặc Bra là loại móc khóa ở phía trước, nhất thời không chú ý đã để cho Chung Thụy thực hiện được ý đồ!

Lần tới, cô cũng không dám mặc... cái áo ngực mà móc ở phía trước đâu, thấy nguy hiểm sao sao đó!

Bàn tay to đặt trên ngực cô, Tiêu Tiêu cảm thấy rất kinh hoàng, bất lấy cánh tay của Chung Thụy để anh không lộn xộn nữa, về mặt đau khổ tìm đại một lý do chuẩn đi cho lệ: “Tiền bối, vết thương của anh...”

“Vết thương nhỏ mà thôi, hơn nữa miệng vết thương là ở trên ngực, cũng không làm ảnh hưởng đến chức năng của cái khác ^^: “Chung Thụy nhìn cả người Tiêu Tiêu bị nhuộm một tầng đỏ hồng, đôi môi khẽ nhếch lên, ánh mắt lộ ra vẻ mê muội, thuận theo động tác trên tay anh, cô ngửa đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, thân thể vịn vịn lộ ra đường cong xinh đẹp, ánh mắt không khỏi từ từ trầm xuống.

Anh cúi đầu hôn lên cằm của Tiêu Tiêu, rồi đến cổ, xương quai xanh, động tác không nhanh cũng không chậm, khi thì rất khẽ khàng khi thì mạnh mẽ, rồi lại kết hợp với lòng bàn tay, làm Tiêu Tiêu bị dày vò ngoại trừ thờ dốc thì chỉ có thể mơ hồ rên nhẹ vài tiếng.

Tiêu Tiêu cắn môi dưới, hận không thể nuốt những tiếng rên rỉ đáng xấu hổ đó trở lại.

Nhưng mà động tác của bàn tay Chung Thụy lúc nhanh lúc chậm, làm cho người ta không chống đỡ được, bỗng nhiên đầu óc của Tiêu Tiêu trở nên trống rỗng, ngoại trừ kiềm chế những tiếng rên rỉ trong miệng, thì cô đã sớm quên mất phải đẩy Chung Thụy ra.

Chung Thụy cúi đầu, ghé vào tai của Tiêu Tiêu nhẹ nhàng hỏi: “Thích không?”

Hai mắt ngập tràn ánh nước của Tiêu Tiêu nhìn về phía anh, trong mắt lộ ra một mảnh mờ mịt: “Tôi, tôi không biết...”

Chung Thụy hôn cô thắm thiết, vừa quán lấy vừa khiêu khích lưỡi của Tiêu Tiêu, không để cho cô chống cự và lẩn tránh.

Một tay lướt qua bụng của Tiêu Tiêu, chậm rãi thăm dò phía dưới...

Bỗng nhiên tiếng chuông di động lại vang lên, Chung Thụy không kiên nhẫn mà nhíu mày, cũng không thèm để ý tới.

Tiêu Tiêu ngẩn ngơ, sau đó mới phát hiện hóa ra là di động của cô, nhạc chuông réo liên hồi, đã làm cho cô thanh tỉnh trở lại, tay chân luống cuống mà đẩy Chung Thụy ra.

“Tiền bối, chắc là có việc gấp rồi, tôi nghe điện thoại trước đã”

Tiếng chuông di động ngừng một lúc rồi lại vang lên, Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ chắc là A Sâm có việc gấp tìm mình đây mà, nhân lúc đó cô sửa soạn lại quần áo lộn xộn, che đậy qua loa, rồi mới nhận điện thoại.

Không phải A Sâm, nhưng lại là một dãy số rất lạ.

Tiêu Tiêu ngờ vực rồi nhận điện thoại, nhưng cô lại nghe được một thanh âm mà cả đời này cô không muốn nghe một lần nào nữa.

“... Cô gái dễ thương à, em không nhớ rõ anh sao”

Ai dễ thương chứ, cả nhà ông mới dễ thương ấy!

Tiêu Tiêu trong lòng rất căm hận muốn nện cả ra, vuốt vuốt cánh tay đã nổi một lớp da gà, mặt mày nhăn nhó: “Đạo diễn Ôn, khuya như vậy gọi tôi có chuyện gì?”

Chung Thụy bên cạnh đang rất bất mãn vì đang làm nửa đường mà Tiêu Tiêu lại đi nhận điện thoại, rồi lại nghe đến câu nói của Tiêu Tiêu, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

Quả nhiên là đạo diễn Ôn, sao ông ta lại đột nhiên tìm Tiêu Tiêu vậy?

“Thật là lạnh lùng, chỉ có điều anh đây rất thích tính cách này của cô em đó” Đạo diễn Ôn cũng không quanh co lòng vòng nữa, dứt khoát nói: “Bộ phim mới đây của anh, muốn để cho cô em tham gia vào, sao có hứng thú không?”

Nếu nói đạo diễn Ôn gọi điện tìm đến đã làm cho cô ngạc nhiên lắm rồi, thì việc mời cô tham gia vào bộ phim mới thực sự càng làm cô hoảng sợ.

Tiêu Tiêu hận không thể néo đầu mình một cái, xem coi có phải cô đang ở trong mộng hay không.

Đầu óc của đạo diễn Ôn rốt cuộc là chứa cái gì, sao đột nhiên lại nghĩ tới cô vậy, rồi lại mời cô tham gia vào bộ phim mới nữa chứ?

Dù sao Tiêu Tiêu cũng cảm thấy trong này chắc chắn có điều kì quái, nhưng cô lại không nghĩ ra là có vấn đề gì?

Nhưng cái chính là nhân phẩm của đạo diễn Ôn không được tốt cho lắm, ai biết được khi quay phim ông ta sẽ giờ trò gì đây. Nhưng nếu có thể tham gia vào bộ phim mới, đối với Tiêu Tiêu mà nói đó là một trải nghiệm mới, nhất định sẽ có một bước nhảy vọt bất ngờ.

Nhưng nếu tham gia vào bộ phim mới, đạo diễn Ôn có thể đưa ra những yêu cầu quá phận hay không?

Nghĩ tới đây, Tiêu Tiêu bắt đầu do dự.

Tính cách của đạo diễn Ôn, thật sự làm cho người ta không có cách nào để tin tưởng nổi.

“Chuyện này, có thể cho tôi thời gian để suy nghĩ không?”

“Cái này là đương nhiên rồi, anh đây rất hi vọng cô em sẽ đồng ý đó” Đạo diễn Ôn hiểu rất rõ, với ông ta mà nói, khi đã tung ra những thứ này nọ, thì chưa có nữ diễn viên nào cự tuyệt được, Tiêu Tiêu tuyệt đối không phải ngoại lệ.

Ngay cả Nguyễn Tinh tâm cao khí ngạo mà cũng phải đồng ý, rồi cuối cùng ngã vào lòng ông ta, đạo diễn Ôn đối với việc này rất là đặc chí.

Tiêu Tiêu tham gia, là ở trong dự liệu của ông ta rồi, cho cô thêm vài ngày để xem cô sẽ vùng vẫy như thế nào?

“... Vì sao không cự tuyệt ông ta ngay lập tức?” Chung Thụy ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu nên hoàn toàn nghe được câu nói của đạo diễn Ôn, Chung Thụy rất bất mãn với câu trả lời lấp lửng như thế của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu thờ dài: “Sinh hoạt riêng tư của đạo diễn Ôn rất là lung tung lộn xộn, nhưng trình độ quay phim cũng không tệ lắm, ở trong giới cũng có chút danh tiếng, không cần thiết phải đắc tội với ông ta”

Quan trọng là... tha đắc tội quân tử, nhưng đừng nên đắc tội với kẻ tiểu nhân.

Đạo diễn Ôn cũng giống như vậy, căn bản ở trong giới ông ta chính là một kẻ tiểu nhân, nếu đắc tội với ông ta cho dù chỉ một lần, phỏng chừng về sau ông ta nhất định sẽ không bỏ qua cho mình, thật sự mất nhiều hơn được.

Tiêu Tiêu cảm thấy cánh tay của Chung Thụy đang ôm lưng mình càng ngày càng chặt, chặt đến nỗi cô không thể thở được: “Tiền bối, thực ra...”

“Không cần giải thích” Sắc mặt của Chung Thụy có chút lạnh lẽo, chỉ nhìn cô một cái, rồi chậm rãi thả tay ra, đứng lên: “Tôi mệt rồi, em đi ngủ sớm một chút đi”

Tiêu Tiêu đang muốn mở miệng giải thích, nhưng mà vẻ mặt của Chung Thụy chính là không muốn nghe.

Trong lòng cô kinh hãi, chẳng lẽ Chung Thụy đã biết được chuyện của mình cùng với đạo diễn Ôn rồi sao?

Rất nhanh Tiêu Tiêu phủ nhận trong lòng, không có khả năng đó, nếu Chung Thụy đã biết, có lẽ ngay cả chạm anh cũng sẽ không chạm vào mình.

Còn ảnh chụp lúc trước, vẻ mặt của Chung Thụy không giống như là chán ghét, anh có hơi không chú ý tới, và hình như là không chút nào để ý.

Tiêu Tiêu mím môi, có lẽ Chung Thụy không tin, dù sao khoa học kỹ thuật hiện như vậy, ghép ảnh cũng không phải việc gì lợi hại.

Rất nhiều phóng viên vì muốn hấp dẫn ánh mắt của khán giả, nên ghép những bức ảnh lại cũng không phải việc gì hiếm thấy.

Nhưng quan trọng là Chung Thụy không thèm để ý tới, cho nên Tiêu Tiêu mới dám dè dặt ở lại bên cạnh anh.

Tiêu Tiêu không thể ở cùng với Chung Thụy được, cứ tiếp tục mối quan hệ mờ ám này, cho đến một ngày Chung Thụy không cần mình nữa, chắc anh sẽ tìm được một người khác thích hợp hơn...

Nhưng mà nghĩ lại, Tiêu Tiêu cảm thấy hình như có cái gì đó đâm thủng lòng cô, đau đến nỗi suýt nữa là rơi lệ.

Nếu thật sự có ngày này, cô không biết mình có thể tiêu sái mà rời đi hay không?

Giờ phút này, bỗng nhiên Tiêu Tiêu có chút không xác định được.

Cô muốn mỗi phút mỗi giây mình đều ở cùng với Chung Thụy, không hi vọng là thiên trường địa cửu, nhưng đó là những phút giây mà cô có được

Có lẽ, cái suy nghĩ trong đầu của cô là lừa mình dối người.

Tiêu Tiêu cười khổ, mình thật sự càng ngày càng lún sâu rồi, cái gì nên tới thì sẽ tới...

“Nghĩ cái gì vậy?” Chung Thụy ôm bả vai của cô đi vào phòng ngủ, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tiêu Tiêu lắc đầu: “Không có gì?”

Nhìn thấy dải băng trên ngực anh, Tiêu Tiêu chần chờ hỏi: “Hay là đêm nay chúng ta phân phòng ngủ đi, nếu không sẽ để vết thương của anh đó, như vậy không tốt đâu”

“Không cần, không lẽ em thích đè người khác khi ngủ sao?” Sắc mặt Chung Thụy hơi hòa hoãn lại, đáy mắt hiện lên ý cười.

Cuối cùng bầu không khí cũng không còn khó thở như hồi nãy nữa, trong lòng Tiêu Tiêu lén lút thở phào nhẹ nhõm “Không có đâu, tư thế ngủ của tôi rất ổn, người ta ngủ chung với tôi, chưa từng nói tôi đá chân hoặc đá người xuống giường cả”

“Hừ, em ngủ với người ta?” Chung Thụy nhún mày, thỉnh linh hỏi cô.

Tiêu Tiêu lúc này mới phát giác câu nói của mình có hàm nghĩa khác, lấp bắp mà giải thích: “Là bạn học nữ của tôi, bạn rất thân, mấy ngày trước cô ấy đã đi du lịch rồi”

“Được rồi, ngủ đi” Chung Thụy lười kéo cô cùng nhau nằm trên giường, Tiêu Tiêu mất tự nhiên, xê dịch ra xa một chút, nhưng bị Chung Thụy kéo ngược trở lại: “Đừng lộn xộn, nếu ngã xuống thì làm sao bây giờ?”

Không có biện pháp, Tiêu Tiêu chỉ có thể cuộn tay chân lại, làm ỏ trong khuỷa tay của Chung Thụy, cách xa vết thương của anh khoảng một bàn tay, tránh cho đề xuống thì khổ

Lúc cô nhắm mắt sắp ngủ thì, đột nhiên nghe Chung Thụy mở miệng: “Ngày mai đi từ chối đạo diễn Ôn được không?”

Tiêu Tiêu mở mắt ra nhìn con người đen tuyền gần trong gang tấc, thấy được trong đáy mắt Chung Thụy ẩn chứa sự không vui.

Tiêu Tiêu cup mắt xuống, lặng lẽ gặt đầu.

Thực ra vốn dĩ Tiêu Tiêu không có ý định sẽ đồng ý với đạo diễn Ôn, người này chỉ cần tới gần thôi thì cả người cô đều cảm thấy không được tự nhiên rồi, huống chi là cùng nhau quay phim?

Chỉ riêng việc đề phòng đạo diễn Ôn thôi Tiêu Tiêu đã hao phí tâm tư rồi, sao còn sức lực để quay phim?

Tiêu Tiêu vì muốn diễn càng nhiều thể loại nhân vật, quay càng nhiều bộ phim tốt cô mới tiến vào vòng lần quần này, nếu đến cuối cùng đầu đuôi lẫn lộn, cô cần gì phải đứng tiếp trong cái vòng lần quần này nữa?

Cho dù mắc nợ ai, Tiêu Tiêu cũng không dám mắc nợ ân tình của đạo diễn Ôn đâu, ai biết được phải hy sinh bao nhiêu mới có thể trả hết nợ chứ?

Cô chôn mặt ở hõm vai Chung Thụy, nơi chóp mũi toàn là mùi hương của anh thôi, nhất thời cô cảm thấy rất an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Núi Này Cao Còn Có Núi Khác Cao Hơn

Buổi sáng, tỉnh lại trong lòng Chung Thụy, Tiêu Tiêu cảm thấy đây nhất định là một giấc mộng đẹp không có thực.

Cô lưu luyến không rời mà làm tổ trong lòng Chung Thụy, hít hít mùi hương trên người anh, hai tay ôm lấy anh, cả người gần như muốn rút vào khuỷu tay của Chung Thụy

Chung Thụy mỉm cười, nhắm mắt nhìn người trong lòng, giọng nói mang theo chút khàn khàn của người mới tỉnh ngủ: “Tỉnh rồi à?”

Lúc này Tiêu Tiêu mới phát hiện người nào đó đã thức dậy từ sớm, nhưng lại muốn nhìn mình chui vào lòng anh, mặt ửng hồng, rồi lại nhanh chóng chuyển sang trắng, ngẩng đầu lên hỏi: “Có đề lên vết thương của anh không?”

Cô lùi về phía sau một chút nhưng lại bị Chung Thụy kéo ngược trở lại: “Không có chuyện gì đâu, ngủ thêm một chút nữa đi, rất hiếm khi có một ngày không có hợp đồng nào cả”

Mấy năm qua, Chung Thụy không có lấy một ngày nghỉ ngơi. Khó có được kỳ nghỉ như vậy, anh thoải mái nhắm mắt lại, ôm chặt người trong lòng không muốn dậy xui nào.

Hương thơm ấm áp ở trong lòng, lại không có việc gì phải làm, cần gì phải dậy chứ?

Khuôn mặt của Tiêu Tiêu cọ cọ cánh tay anh một cái, có chút buồn cười.

Chung Thụy ngày thường vất vả hơn người khác, giờ có ngày nghỉ, hận không thể ngủ một mạch từ sáng đến tối

Có thể nằm cùng anh trên một chiếc giường, cho dù không làm bất cứ điều gì, chỉ trò chuyện vài câu, cũng khiến cho Tiêu Tiêu vô cùng vui vẻ.

Đáng tiếc không khí tốt đẹp này không kéo dài được lâu, thì tiếng chuông điện thoại giết phong cảnh lại vang lên.

Chung Thụy nhú mày, có chút không vui mà liếc mắt nhìn cái điện thoại ở đầu giường.

Tiêu Tiêu bắt đầu dĩ cảm điện thoại, tránh cho người nào đó đang tức giận, nhìn không được mà ném nó đi: “Là A Sâm, chắc là có việc gì gấp rồi”

Cô vừa mới ký hợp đồng với Nghệ Long, ông chủ mới chưa có thông báo gì, cô cũng vui vẻ mà nghỉ thêm vài ngày.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên nhất là, A Sâm lại có thể đưa đơn từ chức cho ông chủ của Star Entertainment, rồi đi theo Tiêu Tiêu tới Nghệ Long.

Người đại diện “gold medal” đổi nơi công tác là một chuyện rất lớn, truyền thông đưa tin tới tấp, nói là con đường ngôi sao của Tiêu Tiêu đang rất thuận lợi, cho nên A Sâm mới đi theo. Nhưng cũng có người nói, A Sâm có quan hệ mờ ám với Tiêu Tiêu, rất khó để cắt đứt, dứt khoát vứt bỏ ông chủ đã đào tạo anh nhiều năm, vong ơn phụ nghĩa chạy theo ông chủ mới.

A Sâm nghe truyền thông nói như vậy chỉ cười một tiếng.

Hiếm khi gặp phải người nghệ sĩ hợp khẩu vị của anh như vậy, lại là người mới vào nghề, anh không muốn tách ra chút nào, trong lúc loạn tính anh quyết định đi theo Tiêu Tiêu luôn.

Cho dù ông chủ là ai, thì anh cũng chẳng cần quan tâm, A Sâm chỉ quan tâm nghệ sĩ trên tay mình là ai.

“Anh Sâm, có chuyện gì thế?” Tiêu Tiêu bởi vì A Sâm đi theo mình tới Nghệ Long, vứt bỏ tất cả các thành tích đạt được lúc ban đầu, cô cảm thấy vô cùng xúc động, giọng điệu khi nói chuyện với anh cũng mang theo một chút thân thiết và tôn trọng.

A Sâm ở bên kia nở nụ cười: “Vẫn còn đang ở nhà Chung Thụy sao?”

Tiêu Tiêu vụng trộm liếc mắt nhìn Chung Thụy bên cạnh, nhỏ giọng đáp: “Vâng, vẫn ở đây”

“Vậy 2 ngày nay em đừng ra ngoài, đội chó săn đang tìm em khắp nơi đấy”. A Sâm ngừng lại, có chút hết cách: “Khả năng gây phiền phức của em quá thực không nhỏ chút nào, chuyện ảnh chụp còn chưa dần xếp được, bây giờ em còn trêu chọc vào một vị Phật sống thế kia đấy”

“Cái gì?” Tiêu Tiêu mơ hồ đoán được đã có chuyện gì xảy ra, nhưng không nghĩ tới chuyện này lại náo nhiệt đến như vậy.

A Sâm đối với bản lĩnh gây chuyện của cô, vô cùng bội phục: “Chắc em đã biết rồi, đạo diễn Ôn định mời em tham gia vào bộ phim mới”

“Vâng, tối hôm qua đạo diễn Ôn có điện thoại cho em, em định từ chối, nhưng sợ đắc tội ông ta, về sau em muốn sống yên trong vòng lẩn quẩn này cũng không được” Tiêu Tiêu thờ dãi, nói ra chuyện khó xử của mình.

A Sâm hiểu ra: “Anh biết ngay mà, cái dáng vẻ “tình thế bất buộc” của đạo diễn Ôn, hóa ra là gọi điện thoại thông báo cho em. Như vậy, chắc em cũng biết chuyện nữ chính bị thay đổi?”

Về mặt Tiêu Tiêu vô cùng ngạc nhiên: “Nữ chính không phải được quyết định nội bộ là Nguyễn Tinh à, sao lại thay đổi?”

A Sâm bật cười: “Đạo diễn Ôn tự mình gọi điện thoại cho em, dĩ nhiên là muốn em làm nữ chính rồi”

Lúc này đây Tiêu Tiêu rất kinh hãi, tuyệt đối không ít hơn khi nhận được điện thoại của đạo diễn Ôn tối hôm qua, sợ đến nỗi bật người ngồi dậy: “Cái gì, Nguyễn Tinh đang làm nữ chính rất tốt, sao bỗng nhiên lại thay em vào chứ?”

Chung Thụy cũng nghe thấy cuộc nói chuyện của cô, ngồi một bên nhủ mày.

“Ai biết trong lòng đạo diễn Ôn nghĩ gì, chẳng qua ông ta có hứng thú với em không ít, có vẻ như không mời được em sẽ không từ bỏ”. A Sâm nói xong lại ném tới một trái bom oanh tạc: “Quản lý cao cấp của Nghệ Long rất xem trọng đạo diễn Ôn và bộ phim mới, có thể thấy đây là cơ hội nổi tiếng của em”

“Nghệ Long định hợp tác cùng đạo diễn Ôn ư?” Tiêu Tiêu bắt đầu dè dặt, ông chủ cũ của Star Entertainment đã thế, ngay cả Nghệ Long cũng ngần ngại kể trên đầu mình, cô quả thực không thể hồ đồ mà đồng ý được.

Đi theo đạo diễn Ôn, chỉ cần là người chắc chắn biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Chẳng qua lấy cái tập tục trong vòng lẩn quẩn này, chắc quản lý Nghệ Long cũng cho rằng cô muốn nhanh chóng bỏ lên giường đạo diễn Ôn, hoặc có khi đã sớm bỏ lên rồi, cơ hội tốt như vậy không thể vượt mất được, chẳng thả thuận nước chảy thuyền.

Nào ngờ Tiêu Tiêu lại trốn đạo diễn Ôn, hận không thể mãi mãi không thấy người này, cô làm sao có thể tự chui đầu vào lưới chứ?

Chẳng qua nghe giọng điệu của A Sâm, không chút lo lắng, phỏng chừng anh đã sớm biết rồi, Tiêu Tiêu cũng thờ phào nhẹ nhõm: “Anh Sâm, chỉ có thể nhờ anh từ chối giúp vai diễn của đạo diễn Ôn, nếu không, em chỉ có thể trực tiếp đắc tội với đạo diễn Ôn”

Thà đắc tội với đạo diễn Ôn, cô cũng không muốn quay bộ phim của ông ta.

“Có vẻ đạo diễn Ôn là con thú dữ trong giới, những nữ diễn viên khác không biết ghen tị với em bao nhiêu đâu, có thể được đạo diễn lớn xem trọng như vậy” A Sâm hiểu rõ thái độ làm người của Tiêu Tiêu, cũng không nhịn được muốn trêu ghẹo cô.

Tiêu Tiêu cười khổ: “Anh Sâm, anh đừng nói đùa với em, nếu đi theo đạo diễn Ôn, rồi lại rơi vào cái kết cục giống Nguyễn Tinh thì làm sao bây giờ? Không phải phí công làm việc bận rộn sao?”

Nguyễn Tinh đúng là quá vội vàng, nhưng thật vất vả mới được làm nữ chính trong bộ phim của đạo diễn Ôn, cuối cùng lại bị đá ra. Thành công nhờ vào đạo diễn Ôn, và cũng thất bại với đạo diễn Ôn.

“Chúng ta vừa tới nhưng lại từ chối lòng tốt của Nghệ Long, em không sợ bị quản lý quên lãng sao?” A Sâm nhắc tới chút bất lợi, để Tiêu Tiêu có thể chuẩn bị tâm lý.

Tiêu Tiêu do dự một lúc, rồi nở nụ cười giễu cợt: “Thỏa hiệp một lần thì sẽ có lần thứ hai. Em vì diễn xuất mới tiến vào vòng lẩn quẩn này, nếu như tiếng tăm không tốt, không thể quay phim được, thì em cần gì phải tiếp tục đứng ở đây nữa?”

“Có chí khí”. A Sâm cười ra tiếng, anh thích cái cá tính này của Tiêu Tiêu nhất, nói một là một, kiên định không đổi. Không giống như nữ minh tinh khác, chỉ nhìn được cái lợi trước mắt, cuối cùng cái gì cũng không chiếm được, đúng là tầm nhìn hạn hẹp.

“Thế nhưng đạo diễn Ôn cũng không phải người dễ dàng bỏ qua, cho dù thuyết phục được Nghệ Long cũng không nhất định thuyết phục được ông ta”

“Mặc kệ ra sao, tóm lại, phải thử một lần mới biết được” Tiêu Tiêu tắt điện thoại, thấy Chung Thụy đang ngủ bên cạnh, không khỏi mím môi.

Vốn dĩ muốn bàn bạc với Chung Thụy, nên làm thế nào mới có thể khiến đạo diễn Ôn từ bỏ ý định, dù sao Chung Thụy cũng có nhiều hiểu biết trong cái vòng lẩn quẩn này.

Không cần biết anh giả vờ ngủ hay thật sự ngủ, có thể thấy anh không muốn nhúng tay vào chuyện này.

Có lẽ chính mình nên giải quyết, cô cũng không muốn nhờ người khác giúp đỡ.

Tiêu Tiêu suy nghĩ một lát, có lẽ cô nên bắt đầu từ chỗ của Nguyễn Tinh?

Nguyễn Tinh không phải người dễ dàng từ bỏ, nhưng lại bị đạo diễn Ôn tùy tiện ném đi, nhất định trong lòng cô ta không thể thoải mái được.

Nếu như có thể khiến cô ta lấy được lòng của đạo diễn Ôn, Nguyễn Tinh tiếp tục diễn vai nữ chính thì mối nguy cơ của Tiêu Tiêu có thể được hóa giải rồi.

Tiêu Tiêu nghĩ là làm, gọi điện thoại nói gần nói xa, từ miệng người quen biết được Nguyễn Tinh đã xuất viện, đang ở nhà dưỡng thương.

Nghe nói chuyện đạo diễn Ôn đổi vai nữ chính, tạm thời cô ta đóng cửa không tiếp khách, cũng không phát biểu gì với giới truyền thông.

Xem ra là không muốn lộ diện, còn về phần đang làm chuyện gì sau lưng, Tiêu Tiêu không thể biết được.

Nhưng cô cũng hiểu được, Nguyễn Tinh không phải là người bó tay chịu chết.

Từ đầu đến cuối không quá hai ngày, A Sâm nói cho Tiêu Tiêu biết tin tốt lành: “Quản lý của Nghệ Long không kiên trì nữa, chuyện đạo diễn Ôn có chuyển biến tốt rồi”

Tiêu Tiêu thở ra, vội vàng hỏi: “A Sâm rất hiếm khi lòng vòng như vậy, sao, đạo diễn Ôn có tỏ thái độ gì không?”

“Tạm thời chưa có gì”. A Sâm bỗng hạ giọng nói: “Đạo diễn Ôn muốn mời em buổi tối gặp mặt ở Thủy Đô, nói là muốn trực tiếp nghe câu trả lời từ miệng của em”

Tiêu Tiêu nhú mày, cô hoàn toàn không ngờ đến chuyện này. Thủy Đô là nơi nào, đạo diễn Ôn có ý định gì, không cần nói đã hoàn toàn rõ ràng.

“Đa mặt đạo diễn Ôn thật dày, em đã từ chối khéo léo rồi mà còn không đồng ý buông tha”

“Chắc ông ta không ngờ là thịt đến miệng rồi còn chạy mất !” A Sâm giúp cô suy nghĩ kế sách không phải là lần đầu tiên, nhưng lúc này lại có chút tức giận.

Đã nhẹ nhàng từ chối đạo diễn Ôn rồi, nhưng ngay cả một chút mặt mũi ông ta cũng không chừa lại cho anh, còn làm cho anh mất thể diện ngay trước mặt của ông chủ mới nữa chứ?

“Buổi tối 8 giờ, dù sao em cũng cần một cái kết thúc, hay là để anh đi cùng em”. A Sâm cũng hiểu rõ, không thể công khai đắc tội với đạo diễn Ôn, lúc đó bất lợi không chỉ có mình anh.

Tiêu Tiêu suy nghĩ cẩn thận lại, đột nhiên nảy ra ý tưởng, nhỏ giọng nói với A Sâm.

“Buổi tối có chuyện, cơm nước em đã nấu chín ở trong bếp rồi đó, anh ăn xong rồi đặt chén đĩa ở đó đi, trở về em sẽ thu dọn” Tiêu Tiêu chọn một cái váy liền đen, kín cổ nhưng hở hai vai trắng nõn, mịn màng, thắt lưng bó lại, hiện lên đường cong. Làn váy chỉ tới bắp đùi, hai chân thon dài đi trên đôi giày cao gót, cùng với khuôn mặt tươi trẻ xinh đẹp, so với ngày xưa hoàn toàn khác biệt.

Chung Thụy dựa vào cánh cửa nhìn khuôn mặt trang điểm của cô, hơi nhú mày: “Mặc thành như vậy, em muốn đi đâu hả?”

Tiêu Tiêu tô son, nhìn trong gương, đầu cũng không quay lại nói: “Cùng anh Sâm ra ngoài bàn chút việc, rất nhanh sẽ trở lại”

Buổi tối lại mặc váy đen, trang điểm đậm, không cần đeo kính đội mũ, khi đã chắc chắn ký giả cũng không nhận ra, lúc này Tiêu Tiêu mới hài lòng dùng tay.

“Sao, anh thấy có đẹp không?” Tiêu Tiêu quay đầu lại cười với Chung Thụy, rồi cô quay quay hai vòng trước mặt anh.

Chung Thụy vươn tay ra kéo vai Tiêu Tiêu ôm vào lòng, mắt hơi nheo lại: “Đẹp lắm, vô cùng xinh đẹp khiến anh không nỡ để em ra ngoài”

Nghe thấy câu trêu đùa hiếm có của anh, Tiêu Tiêu cũng cười nói: “Cảm ơn tiền bối khích lệ, hóa ra tiền bối cũng có thể nói như vậy, đây là lần đầu tiên em biết đó”.

“Chuyện em không biết còn nhiều lắm” Chung Thụy cúi người hôn lên môi cô, Tiêu Tiêu ngo ngoáy tránh đi, nhẹ giọng oán trách:

“Sẽ làm hỏng son mới tô, ôi, em đã chuẩn bị tốt rồi, đừng”

Chung Thụy hơi cúi đầu, ngón tay khẽ miết màu son đỏ trên môi cô, rồi thuận tay ấn trên xương quai xanh của cô: “Son mùi hoa quả ư, màu sắc không tồi chắc hương vị cũng thế”

Tiêu Tiêu trừng mắt lườm anh một cái, nhìn thấy thời gian không còn sớm nữa, xoay người muốn rời đi, nhưng lại bị Chung Thụy khóa trụ vào lòng, lưng dán vào ngực anh, đôi tay bị nắm lại, không khỏi có chút tức giận: “Đừng nào loạn nữa, đã tới giờ em hẹn anh Sâm rồi”

Chung Thụy ngậm vành tai cô, cúi đầu hỏi: “Em còn chưa nói với anh, muốn cùng A Sâm đi tới chỗ nào?”

Tiêu Tiêu cảm thấy bàn tay của anh trượt dọc theo đường cong của mình, cách lớp vải mỏng, lửa nóng nơi lòng bàn tay từ từ đi vào, nhẹ nhàng trêu chọc nơi nhạy cảm, khiến đôi chân cô như nhũn ra, dựa vào khuỷu tay Chung Thụy, hai má ửng hồng.

“Em, bọn em đi làm chút chuyện nhỏ, chuyện nhỏ”

“Nếu đã là chuyện nhỏ thì đừng đi nữa” Chung Thụy thổi hơi nóng vào lỗ tai của cô, Tiêu Tiêu cố gắng giữ lại chút tỉnh táo, vội vã lắc đầu.

“Đã đồng ý rồi, sao có thể nuốt lời được”. Lời của cô vừa dứt, tiếng điện thoại liền vang lên: “Mau thả em ra, anh Sâm đang giục kìa”

“Vây để cho anh ta chờ một chút”. Chung Thụy lại một lần nữa hôn lên môi cô, không cho Tiêu Tiêu mở miệng.

Lần này Tiêu Tiêu nóng nảy, dùng sức đẩy mạnh anh ra.

Chung Thụy không đề phòng, sau khi bị cô đẩy ra, sắc mặt liền không vui.

Tiêu Tiêu lui lại, bất đắc dĩ nói: “Buổi tối thực sự có chuyện, lúc quay về em sẽ nói sau”.

Nói xong không chờ Chung Thụy phản ứng lại, cô đã đẩy cánh cửa mà chạy đi

Đề lại một mình Chung Thụy trên giường, vẻ mặt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đại Thần Nổi Giận

Tiêu Tiêu hoảng hốt chạy từ trên lầu xuống, thì bị A Sâm cười nhạo: “Xem ra, tình hình chiến đấu vừa rồi rất quyết liệt đây?”

Tiêu Tiêu ngưng ngừng sửa soạn lại đầu tóc rối loạn một chút, rồi kéo kéo vạt váy xuống. Váy quá ngắn, chính mình có chút không quen.

A Sâm chỉ chỉ bộ ngực của Tiêu Tiêu, cô cúi đầu xuống, dờ khóc dờ cười.

Son môi của cô bị Chung Thụy quệt lên xương quai xanh, để lại một vết hồng hồng nhợt nhạt, làm cho những người không biết chuyện sẽ có những suy nghĩ lung tung.

“Trang phục đêm nay đẹp thật, nhìn không tệ chút nào” A Sâm nhìn Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới, người khô khan như cô nhờ vào bộ trang phục này, cách ăn mặc như thế này, rồi còn trang điểm đậm nữa chứ, cả người như rực rỡ hẳn lên, giống như trở thành một người khác vậy.

Tiêu Tiêu cười cười: “Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Có anh ra tay? Đương nhiên không có vấn đề gì rồi” A Sâm vỗ vỗ ngực, ra hiệu bảo cô lên xe, chuẩn bị xuất phát.

Tieu Tieu gật đầu, vừa nãy nhìn thấy vẻ mặt không tốt của Chung Thụy, chắc đêm nay cô phải về sớm một chút để giải thích với anh.

Đi tới cửa Thụy Đô, bỗng nhiên Tieu Tieu có chút lo lắng. Cô nắm chặt lấy cổ áo, rồi lại kéo kéo vạt váy, mặt mày nhăn nhó không muốn đi vào.

A Sâm nhìn không vừa mắt, đẩy cô một cái: “Có anh ở đây, em sợ cái gì chứ, cứ yên tâm đi mà!”

Tieu Tieu hít sâu hai cái, chỉnh đốn tâm tình của mình, giẫm giày cao gót đi tới rồi đẩy cửa phòng ra.

Đạo diễn Ôn đang ngồi ở giữa ghế sofa, hai cô gái xinh đẹp bên cạnh đang cười tủm tỉm rót rượu cho ông ta, một cô trong số đó đang muốn dán luôn vào ngực của đạo diễn Ôn, mềm mại trước ngực giống như vô tình mà cọ xát. Cô ta đang mặc bộ váy thấp ngực màu đen, thiết kế hình chữ V rất sâu và gần như để hở cả phần bụng dưới, cái rất tròn trịa kia để lộ ra bên ngoài hơn phân nửa. Ôm ấp yêu thương, thiếu chút nữa là cô ta đã cởi hết quần áo hiến thân cho ông ta rồi.

Xem ra bộ phim mới của đạo diễn Ôn, nghe nói Nguyễn Tinh thất thế, không biết có bao nhiêu người mới đang háp tấp muốn nịnh bợ ông ta, nhưng có điều Tieu Tieu không có hứng thú, cô lưỡng lự mấy lần rồi mới đi tới đây.

Tieu Tieu cười tự giễu, đạo diễn Ôn đúng là rất coi trọng cô, mình quả thật không biết tốt xấu rồi.

“Bé dễ thương tới rồi sao?” Đạo diễn Ôn cầm ly có chân uống một ngụm rượu vang, thuận thế đẩy người con gái xinh đẹp trong lòng ra, vỗ vỗ sofa bên cạnh: “Ngồi đi, đứng đó làm gì?”

Cô gái trẻ không tình nguyện mà nhích ra, ở góc độ mà đạo diễn Ôn không thể nhìn tới được trùng mắt với Tieu Tieu một cái.

Cô ta đang định chước say đạo diễn Ôn, giựt dây người này để mình có thể tham gia vào đoàn làm phim, cho dù không phải vai chính, nữ diễn viên phụ cũng được, đảm bảo chỉ cần một lần là nổi tiếng.

Ai ngờ lại xuất hiện một Trình Giao Kim, xem ra đạo diễn Ôn cũng rất thích cô Tieu Tieu này, vậy sự cố gắng cả đêm của cô ta đều hóa thành bọt nước cả rồi, làm sao mà vui vẻ cho được?

Trên mặt Tieu Tieu lộ vẻ tươi cười, còn lườm cô gái kia một cái, thản nhiên ngồi bên cạnh đạo diễn Ôn.

Đạo diễn Ôn khoát tay lên bả vai của cô, muốn kéo Tieu Tieu vào trong ngực mình.

Tieu Tieu cười cười, cầm lấy chai rượu vang rót rượu cho ông ta, lặng lẽ ngăn lại cánh tay của đạo diễn Ôn.

Một động tác nho nhỏ như thế này, đạo diễn Ôn sao có thể nhìn không ra. Nhưng mà ông ta lại thích cá tính này của Tieu Tieu, không giống với những ngôi sao nữ khác, không hề rụt rè mà còn ra sức tấn công về phía trước. Những người có ý muốn cự tuyệt nhưng vẫn làm ra vẻ mặt hoan nghênh như Tieu Tieu này, mới là hương vị ông ta thích nhất.

Đạo diễn Ôn cũng không tức giận trước thái độ cự tuyệt của cô, cúi đầu nhấp một ngụm rượu vang rồi nở nụ cười: “Đúng là rượu ngon, quả nhiên có người uống cùng sẽ ngon hơn!”

Ông ta quơ quơ chất lỏng màu đỏ trong ly có chân. Cũng không vội vàng bàn chuyện vai diễn mới với Tieu Tieu, tán dóc hết đồng rồi tới tây. Rồi lại nói về người quản lý mới của câu lạc bộ, còn nói gần đây trong giới có nhiều diễn viên trẻ tuổi nhưng lại bị quên lãng đi mất, nhưng lại có những người mới con đường ngôi sao rất thuận lợi, vân vân...

Tieu Tieu giả vờ kiên nhẫn lắng nghe, nhưng trong lòng thì hừ lạnh.

Đạo diễn Ôn nói những việc này, cô sao có thể không nghe qua từ miệng của A Sâm chứ?

Chẳng qua cô muốn ngầm nói với chính mình, những ngôi sao đó cứ cho là đang nổi tiếng đi, nhưng đến một lúc nào đó sẽ bị giẫm xuống à, chỉ xem xem mấy nàng có thức thời hay không thôi.

Hay nói cách khác, Tieu Tieu muốn nhắc nhở, chính mình cũng phải thức thời.

Để cho những bậc đàn anh trong giới giải trí giáo huấn mình, Tieu Tieu nghe được trong lòng có chút không thoải mái, thế mà trên mặt còn phải giả bộ lộ ra nụ cười thích thú, cô cảm thấy không được tự nhiên muốn chết.

Cũng may đạo diễn Ôn không phải là người thao thao bất tuyệt (nói nhiều quá), ông ta chỉ chậm rãi nói một hồi, nhìn thấy đáng vẻ khiêm tốn của Tieu Tieu, có chút hài lòng, ra hiệu cho cô gái trẻ tuổi bên cạnh rót cho cô một ly rượu, rồi tự tay ông ta đưa cho cô.

“Cô em gia nhập vào công ty mới, anh đây còn chưa chúc mừng em. Nào tới đây, uống một ly đi!”

Rượu của đạo diễn Ôn, Tieu Tieu cũng không dám uống. Có quý mới biết bên trong có cái gì, cô cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ giống lần trước.

Tieu Tieu cong môi cười, dưới ánh sáng mờ ảo, gương mặt diễm lệ kia có một vẻ phong tình khác, làm cho đạo diễn Ôn ngẩn người.

“Đạo diễn Ôn, tôi phải nói trước tử lượng của tôi cũng không quá tốt. Tuy rằng đến công ty mới, nhưng về sau còn phải nhờ ông chiếu cố nhiều hơn. Nào, tôi kính ông!”

Cô vừa nâng ly lên, hai tay cầm ly rượu, tự mình đưa tới bên miệng của đạo diễn Ôn.

Tiêu Tiêu đã nói như thế, đạo diễn Ôn làm sao có thể từ chối cơ chứ?

Ông ta lập tức cười ha ha rồi sáp lại gần cô, nắm lấy bàn tay trắng mịn nhỏ bé của cô, nâng ly rượu vang lên uống một hơi cạn sạch.

“Không tồi, quả nhiên là rượu ngon”

Đạo diễn Ôn uống hết rượu, nhưng lại không thả tay Tiêu Tiêu ra, còn đặt ở trong lòng bàn tay mình bắt đầu sờ soạng, ngoài miệng thì khen rượu, thực ra là chiếm tiện nghi một cách quang minh chính đại.

Tiêu Tiêu bị mò mẫm, cả người gần như nổi hết cả da gà da vịt, ghê tởm muốn nôn ra, nhưng vẫn phải chịu đựng.

“Không biết, hai vị nhỏ tuổi này là?” Tiêu Tiêu nhướn mắt lên, lướt nhanh về phía hai cô gái trẻ bên cạnh.

Đạo diễn Ôn nhìn ánh mắt của cô, nghĩ chắc là có người vây xem nên Tiêu Tiêu không vui, cũng liền nở nụ cười: “Một người uống rượu có chút buồn, quản lý đã kêu hai người đến bồi rượu. Bây giờ đã có em ở đây, để cho các cô đi ra ngoài là vừa rồi”

Hai cô gái thật vất vả mới tìm được cơ hội tiếp cận đạo diễn Ôn, nhưng lại bị nói là bồi rượu, trong lòng không thoải mái, còn phải dè dặt mà trả lời, rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Đạo diễn Ôn nhìn thấy những người cản trở đã đi ra ngoài, đưa tay kéo Tiêu Tiêu vào lòng một cái, nhưng lại bị cô đẩy ra.

Ông ta có chút tức giận, lần đầu có thể nói là rụt rè, nhưng lần thứ hai chính là không biết điều.

Nhìn Tiêu Tiêu cười tủm tỉm mà nói: “Đạo diễn Ôn thật nóng vội quá đi, không bằng chúng ta đổi chỗ khác đi?”

Đạo diễn Ôn bỗng nhiên tỉnh ngộ, mặc dù làm trên sofa sẽ cho người ta có một hứng thú mới mẻ, nhưng làm sao thoải mái bằng giường lớn chứ?

Lầu trên của Thủy Đô chính là phòng nghỉ, là để chuẩn bị cho những người khách đang ở lầu dưới.

Vào phòng, Tiêu Tiêu tiếp tục lừa đạo diễn Ôn uống thêm nửa chai Whisky nữa, trước tiên là để cho ông ta đi vào phòng tắm, tắm rửa cho tỉnh táo lại, rồi sau đó lén lút chạy ra ngoài.

Tiêu Tiêu chạy nhanh từ cầu thang thoát hiểm xuống, cô sợ nếu ở trong thang máy sẽ bị những người khác nhìn thấy, nhất là các phóng viên sẽ xuất hiện bất kì lúc nào.

Cầu thang thoát hiểm ít có người đi qua, ánh sáng lại yếu, nhưng Tiêu Tiêu cũng phải đành chịu, cúi đầu quan sát dưới chân cẩn thận, hận không thể lập tức bay nhanh về nhà rửa sạch những chỗ mà đạo diễn Ôn đã chạm qua.

Bỗng nhiên cánh tay bị ai đó nắm lấy, rồi Tiêu Tiêu bị kéo vào một lồng ngực rắn chắc, làm cho cô hoảng sợ một trận.

Nơi này tối đen như mực, nhân viên làm việc của khách sạn cũng không đi ngang qua đây, nếu gặp phải người xấu, cô thật sự là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe!

Tiêu Tiêu hoảng sợ mà vùng vẫy vài cái, bên tai truyền đến một đạo âm thanh quen thuộc: “Là anh”

Lúc này cô mới nhẹ nhàng thở ra, cơ thể căng cứng vừa rồi từ từ thả lỏng, trong thoáng chốc cô cảm thấy tay chân trở nên mềm nhũn vô lực, dựa vào người phía sau, bắt đầu đi mà thở dài: “Tiền bối Chung, sao anh lại trốn ở góc tối thui như vậy, là để dọa người sao? Em thiếu chút nữa là bị anh hù dọa tới mức hồn phi phách tán rồi đó, còn tưởng...”

“Em nghĩ là ai? Đạo diễn Ôn sao?” Hai người dựa vào góc tường, bên trong vang lên tiếng đèn chớp tắt, làm cho Tiêu Tiêu không thấy rõ vẻ mặt của Chung Thụy, chỉ nghe thấy tiếng nói bình thản không che giấu của anh, trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nghĩ tới lúc này mình vội vàng chạy ra ngoài, cũng chưa kịp giải thích với Chung Thụy, không khỏi có chút chột dạ: “Tiền bối, thực ra em...”

Những lời còn lại, đã bị cuốn vào nụ hôn của bốn cánh môi

Đáy mắt Tiêu Tiêu hiện lên vẻ kinh ngạc, lưng cô dựa vào lồng ngực của Chung Thụy, nghiêng đầu, chống đỡ nụ hôn cực nóng lại mang theo một chút từng phật.

Trên môi rất nóng, nhưng không nóng bằng ngực của cô...

Tiêu Tiêu ngẩn ra, lúc này mới phát hiện tay của Chung Thụy từ bên gáy của cô trượt dần xuống ngực, rồi thăm dò vào bên trong áo, phủ trên ngực mềm mại của cô, làm cô không khỏi giẫy dụa mà đứng lên.

Cho xin đi, tuy rằng ở đây không có người đi qua, nhưng cũng là nơi công cộng, nếu bị người khác thấy thì làm sao đây?

Bọn họ đều là người của công chúng, hơn nữa ở trong nước khuôn mặt của Chung Thụy mỗi một gia đình, mỗi một hộ dân ít có người không biết đến. Nếu bị phát hiện, hình tượng của Chung Thụy sẽ bị phá hủy, cô cũng không cần ra ngoài gặp người ta nữa...

Cảm giác được cái tay kia cuối cùng cũng xê dịch ra chỗ khác, Tiêu Tiêu mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng trước ngực bỗng nhiên bị nói lỏng, khóa trước của Bra lại có thể bị Chung Thụy tháo ra

Cô vội vàng đưa tay muốn che ngực, nhưng hai tay lại bị Chung Thụy giữ chặt ở hai bên hông, miệng cũng bị chặn lại, cô chỉ có thể vận vẹo trái phải vài cái tỏ vẻ kháng nghị.

Không còn gì để ngăn cản bàn tay to kia nữa, cả người Tiêu Tiêu run lên, vừa thẹn thùng vừa tức giận.

Cuối cùng Chung Thụy cũng buông đôi môi đỏ mọng của cô ra, nhìn thấy người con gái trong ngực mình đang híp mắt lại, cắn môi dưới, sợ bật ra tiếng rên rỉ, cánh tay anh không khỏi khẽ động một cái, cảm giác toàn thân Tiêu Tiêu đã mềm nhũn, ngã vào vòng tay của anh mà thờ hồn hèn.

Tiêu Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới, thể chất của mình lại nhạy cảm như vậy. Hơn nữa ở đây là cầu thang thoát hiểm của khách sạn, còn có tiếng động khi chớp khi tắt của đèn trần, làm cho cô càng thêm hồi hộp, cơ thể cô càng nhạy cảm hơn nữa.

Bàn tay của Chung Thụy khi thì rất nhẹ nhàng khi thì mạnh mẽ, những nơi anh đi qua, đều nổi lên một tầng da gà, cơ thể cũng không chịu nghe lời mà phát ra tiếng rên rỉ.

Anh ngậm lấy vành tai của cô, rồi lại nhìn thấy vẻ mặt cực lực ấn nhẫn của cô, ánh mắt Chung Thụy trầm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Đạo diễn Ôn chạm vào chỗ nào của em? Ở đây, hay là ở đây?”

Đầu ngón tay của Chung Thụy từ khoeo mắt của cô, lướt nhẹ qua đôi môi, rồi nhẹ nhàng dừng lại ở xương quai xanh, sau đó trượt dần xuống ngực, làm cho Tiêu Tiêu sợ tới mức vội vàng lắc đầu.

“Không, chỉ có tay thôi...”

“Tay?” Chung Thụy cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô, rồi lại hỏi: “Không ôm thắt lưng của em sao?”

Tiêu Tiêu hoảng hốt mà gạt đầu, rồi lại lắc đầu.

Khoe miệng Chung Thụy khẽ cong lên, nhưng đáy mắt lại không có ý cười, bàn tay to lớn vuốt nhẹ bắp đùi của cô, rồi chậm rãi dời lên phía trên: “Vậy còn nơi này thì sao?”

Không nhanh cũng không chậm, khi nhẹ nhàng khi mạnh mẽ, Tiêu Tiêu cảm thấy mình sắp điên mất rồi. Hơn nữa, sẽ có người đi ngang qua đây, ánh đèn sáng ngời bỗng nhiên tối lại, thần kinh của cô căng thẳng, với lại xúc cảm của cô càng ngày càng nhanh nhạy, làm cô nhin không được mà ngậm nga một tiếng.

Hai mắt của Tiêu Tiêu ửng đỏ lên, khoeo mắt ần chứa sự quyến rũ như có như không, đôi môi khẽ nhếch lên giống như đang hôn vậy đó, cả người vô lực mà dựa vào ngực anh, làm thành cái dáng vẻ dễ mặc người xâm chiếm, càng khiến cho người ta thêm yêu mến.

Chung Thụy rút cuộc cũng rút tay về, ôm cô vào ngực, nhủ mảy: “Không phải đã đồng ý với anh là sẽ từ chối đạo diễn Ôn sao?”

“Em... từ chối rồi...” Tiêu Tiêu vì muốn từ chối đạo diễn Ôn nên mới đến đây, nhưng mà cô lo lắng nếu trực tiếp từ chối sẽ làm cho vị đạo diễn này không hài lòng, cô dứt khoát sử dụng chiến thuật vòng vèo, trước tiên là lừa ông ta vào phòng nghỉ, sau đó là chuẩn êm, sau đó...

“Nếu đã từ chối, thì sao lại uống say rồi đi cùng ông ta vào phòng nghỉ nữa chứ?” Chung Thụy cúi người kề sát vào tai của cô, thổi khí nóng vào màng nhĩ của cô, khiến cô run lên: “Nếu anh không tới, không lẽ em định làm sủng vật mới của đạo diễn Ôn à, muốn nổi tiếng nhờ vào bộ phim mới của đạo diễn Ôn sao?”

“Không phải chuyện này, em chỉ muốn...”

Đầu ngón tay của Chung Thụy chạm nhẹ vào môi của cô, không cho cô tiếp tục nói nữa.

“Đây là chủ ý của A Sâm phải không?”

Nhìn vẻ mặt cười như không cười của anh, thế nhưng ánh mắt chính là một mảnh thâm trầm, Tiêu Tiêu co rúm lại một chút, trực tiếp bán đứng người đại diện, cô gạt đầu một cái thật rõ ràng.

Chung Thụy cười cười, nhưng mà nụ cười của anh lại làm đáy lòng Tiêu Tiêu rét run lên, ngờ ngác để mặc anh sửa soạn lại quần áo hỗn độn trên người mình.

Cô cúi đầu thấy đôi tay của anh đang nâng cái mềm mại trước ngực cô, cài lại móc Bra, mặt của Tiêu Tiêu hết trắng lại hồng, hận không thể đào một cái hố mà chôn mình vào...

Chương 39: Hihi, nghỉ ngơi giữa đợt

Tieu Tieu ngo ngác bị Chung Thụy ôm ra khỏi khách sạn, lúc này cô mới khôi phục lại tinh thần, kéo kéo người bên cạnh: “Khoan đã, em muốn quay về khách sạn...”

Chung Thụy nhú mồm, đáy mắt lóe lên sự không vui: “Còn muốn quay về sao?”

Tay anh ôm chặt thắt lưng của Tieu Tieu rồi nhẹ nhàng véo cô một cái, cảm thấy cô đang run rẩy dưới lòng bàn tay mình, anh cúi đầu cười cười: “Bài học kinh nghiệm vừa rồi vẫn chưa đủ sao, hử?”

Nghe thấy âm cuối cao vút lên, trái tim Tieu Tieu run bắn. "Chuyện tốt" mới làm ở cầu thang thoát hiểm ban nãy lại hiện lên trong đầu cô, sắc đỏ phơn phớt mới lặn khỏi mặt lại quay trở về.

“Tiền bối, người đại diện của Nguyễn Tinh đang đứng trước sảnh của khách sạn kia.”

Nhìn theo hướng mà ngón tay Tieu Tieu chỉ tới, Chung Thụy thấy Angel. Đối với người đại diện này, anh không có nhận xét gì thêm nữa: “Cô ta ở đó, vậy thì sao?”

Bỗng nhiên ngừng lại một chút, Chung Thụy nghĩ tới câu nói nửa chừng vừa rồi của Tieu Tieu, mí mắt khẽ nâng lên: “Xem ra, anh thật sự đã coi thường em rồi, phải làm sao đây?”

“Trước tiên, tiền bối chờ ở đây đã, em đi một vòng sẽ quay về ngay.” Tieu Tieu định sửa sang lại quần áo của mình, nhưng cô suy nghĩ một chút rồi dứt khoát không sửa soạn gì cả, để mặc cho dấu vết hồng hồng trước ngực mình lộ ra phân nửa, tóc tai mang theo chút lộn xộn, màu son cũng nhòa một ít, sắc mặt ửng đỏ cong cong vẹo vẹo mà đi về phía sảnh khách sạn.

Angel thấy cô, ánh mắt sáng ngời, cười cười rồi đi lên: “Tieu Tieu, đã lâu không gặp.”

Tieu Tieu giương mắt nhìn về phía Angel, giống như nhìn nửa ngày mới nhận ra cô ta: “A, quả thật đã lâu rồi không gặp, sao chị lại ở trong này?”

Cô giả bộ như vô tình nhìn nhìn xung quanh: “Nguyễn Tinh đâu? Sao lại bỏ chị một mình ở trước sảnh vậy, chắc không phải là đang thông thả ngủ ngon ở trên lầu đó chứ?”

Angel nhìn thấy hai má đỏ bừng của Tieu Tieu, sau đó thoáng nhìn thấy dấu vết hồng hồng bên dưới cổ áo, mắt cô ta như muốn nhảy dựng lên.

Trước đây, người này cực kì thanh cao, sao chỉ đưa lên giường của đạo diễn Ôn một lần liền đổi tính vậy?

Nhìn dáng vẻ vừa quyến rũ vừa câu dẫn người của Tieu Tieu, hoàn toàn không còn thấy nét thanh thuần thường ngày nữa, giữa hai chân mày tràn đầy sắc xuân, chỉ lơ đãng giơ tay nhắc nhân mà đã hấp dẫn như vậy, rõ ràng đã được dạy dỗ rất tốt.

Không biết cô vừa lên giường của người nào đây, trong lòng Angel hết sức giật mình, cũng ần chứa một chút xem thường.

Trước đây chết sống không muốn thực hiện quy tắc ngầm, rốt cuộc bây giờ đã thông suốt rồi sao?

Khó trách gần đây Tieu Tieu khá may mắn, kẻ cận đạo diễn Tề cùng Chung Thụy, sau lưng còn có đạo diễn Ôn chống đỡ, bây giờ hợp đồng tới liên tục, vận khí cũng từ từ tăng lên.

So với người nào đó, Nguyễn Tinh càng ngày càng đi xuống, càng ngày càng tệ hại.

Từ sau khi xuất viện, những lời gièm pha tuy rằng đã được áp chế, nhưng mà hợp đồng nhận được cũng không nhiều, làm cho người đại diện mới là cô rầu muốn chết. Không bằng cô đi theo Tieu Tieu luôn, dù sao cũng tốt hơn bây giờ.

Nhưng mà Angel nghĩ lại, lần trước cô đã đắc tội với Tieu Tieu, bây giờ muốn quay trở về, đúng là chuyện không tưởng.

Chỉ trách mình không có mắt nhìn, để cho A Sâm chiếm lợi rồi.

“Sau khi xuất viện Nguyễn Tinh chỉ nghỉ ngơi ở nhà thôi, nghe nói bộ phim của em rất ăn khách, cô ấy đặc biệt bảo chị tới chúc mừng em!” Angel đã sớm chuẩn bị quà biếu rồi, là một chai rượu vang lâu năm.

Không coi là thượng hạng, nhưng cũng xem như là món quà tốt.

Tieu Tieu nhủ mày, giống như có chút kì quái, vì sao Nguyễn Tinh lại đột nhiên tặng quà cho cô vậy, trong nháy mắt liền nở nụ cười: “Nếu là tâm ý của Nguyễn Tinh, lại là Angel đặc biệt đưa tới, em sao có thể không nhận chứ?”

Sóng mắt lưu chuyển , cô cười càng thêm rực rỡ: “Nhưng mà không công thì không thể hưởng lộc được, Nguyễn Tinh muốn xin cái gì, nói thẳng luôn cho lành, cần gì phải quanh co lòng vòng?”

Mặc dù đang đứng ở sảnh chính khách sạn, nhưng Tieu Tieu trang điểm rất đậm nên không bị ai nhận ra cả. Nhưng trái lại khuôn mặt thật người đại diện mới của Nguyễn Tinh đã xuất hiện trên TV trong buổi họp báo rồi.

Angel cảm thấy không nên đứng ở trong đây mà tán dóc, cô ta cười cười lấy lòng Tieu Tieu: “Tieu Tieu, chúng ta đã lâu rồi không gặp? Không bằng kiếm chỗ nào ngồi đi? Rượu ngon xứng với mỹ nhân, chúng ta từ từ ôn chuyện được không?”

Tieu Tieu hừ lạnh, nụ cười trên mặt hoàn toàn mất đi: “Đúng là người hay quên, chị gần như đã quên lúc trước chị đã làm những gì, còn muốn ôn chuyện với tôi sao? Chúng ta còn chuyện cũ gì để nói nữa, có việc thì nói, nếu không còn việc gì thì tôi lên lầu nghỉ ngơi đây.”

Không nghĩ tới, sau một thời gian không gặp, thái độ của Tieu Tieu lại trở nên cứng rắn như vậy, sắc mặt của Angel cũng trở nên không tốt. Chẳng qua nhìn vẻ mặt của cô , hình như đã say rồi, trên người còn có mùi rượu thoang thoảng nữa.

Angel nheo mắt lại, vừa lừa vừa khuyên, đẩy Tieu Tieu ra khỏi khách sạn, nhét cô vào trong taxi rồi nói vài câu, nhét tiền xe vào tay tài xế, nhìn thấy ánh mắt mê mê của Tieu Tieu, còn thêm la hét đòi xuống xe, cô ta vội vàng bảo tài xế lái xe đi.

Tiến bước ôn thần, nhiệm vụ của cô coi như đã hoàn thành.

Angel ngẩng đầu nhìn tầng trên của khách sạn, khóe miệng cong lên, thích thú mà bước về phía quán bar.

Ít khi được tới đây, lại là Nguyễn Tinh trả tiền, cô dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ loại chuyện tốt như này.

Xe taxi mới đi được một trăm mét, ý thức của Tieu Tieu đã khôi phục như lúc ban đầu, lái xe trợn mắt há mồm mà nhìn một con ma men bỗng nhiên trở nên cực kì tinh táo, tao nhã mà phất tóc qua bả vai, thân nhiên xuống xe, còn nói với anh ta, tiền xe kia không cần thối lại, lái xe nhìn bóng lưng đã đi xa của cô, nghĩ thầm, người này là kẻ điên hay là diễn viên đây?

Lái xe đã đoán đúng phân nửa, Tieu Tieu không phải là một diễn viên chuyên nghiệp thì là gì?

“Diễn xong rồi sao?” Chung Thụy đi ra từ trong bóng tối nơi cửa hông của khách sạn, cúi đầu hỏi cô.

Tieu Tieu gật đầu, cuối cùng thở dài ra.

Cô chính là lo lắng nếu trực tiếp từ chối đạo diễn Ôn, chắc chắn sẽ khiến cho ông ta nổi giận, những ngày sau đó cô nhất định sẽ gặp phiền toái.

Cô dứt khoát để cho A Sâm mang tin tức này truyền ra ngoài, Nguyễn Tinh sau khi xuất viện không nhận được hợp đồng nào, lại từ từ bị thất sủng, tuyệt đối sẽ không cam tâm, nhất định sẽ đến quấy rối. (Tin tức chị ở cùng phòng vs đạo diễn Ôn đó mà.)

Tieu Tieu chỉ sợ cô ta sẽ không gây rối, ngay cả thời gian và địa điểm cô cũng dâng lên hai tay luôn, quả nhiên Nguyễn Tinh đã chạy tới, còn bảo Angel tới đuổi người đi nữa chứ.

Vừa nãy Tieu Tieu giả vờ say khá đạt, lại có những người đứng trước sảnh khách sạn làm chứng, đạo diễn Ôn tự nhiên sẽ biết cái màn này là do ai bày ra, chắc ông ta chỉ nghĩ rằng là do Nguyễn Tinh tự mình đuổi cô ra tận cửa.

Đền đã bị tắt, sau một hồi sung sướng đạo diễn Ôn mới biết người đã bị thay đổi, muốn nổi giận cũng được, hoặc là được hầu hạ tốt đến nỗi quên mất Tieu Tieu cũng được, đối với cô mà nói cũng không phải chuyện xấu gì.

Chung Thụy không đoán được Tieu Tieu lại có thể dùng chiêu trộm long tráo phụng, đem đạo diễn Ôn đùa giỡn xoay vòng vòng, nhưng không thể không nói cách này đúng là rất tuyệt.

Vừa không đắc tội với đạo diễn Ôn, nhưng lại đem phần ân huệ này chuyển qua tay Nguyễn Tinh, không dính dáng gì tới cô, có điều tất cả những lợi lộc Tieu Tieu chiếm hết.

Chỉ khiến anh lo lắng thôi, nhưng trước đó anh lại không để lộ ra xú nào...

Tieu Tieu ngáp một cái, cả đêm bận ứng phó với đạo diễn Ôn, lại vừa lo lắng Nguyễn Tinh có mắc mưu hay không, làm cô tốn công lo nghĩ, buồn ngủ không chịu được, vừa vào cửa liền đá bay giày cao gót, trực tiếp chui vào phòng tắm.

Trên người đều là mùi rượu và huân hương bên trong Thủy Đô, còn có mùi nước hoa nồng nặc của đạo diễn Ôn, làm cho cô ghê tởm đến nỗi cả đêm không ăn được thứ gì.

Cô tắm xong liền đi ra, thì thấy Chung Thụy cũng vừa tắm xong ở một phòng tắm khác, anh mặc áo ngủ ngồi ở trên giường, yên lặng nhìn về phía mình.

Tieu Tieu nuốt nuốt miếng, trong lòng có chút không yên, xem ra người nào đó đang muốn tính sổ với cô đây mà.

Cô cười tủm tỉm rồi đi lên, dùng khăn mặt lau tóc ẩm ướt giúp Chung Thụy, vất óc tìm mưu kế mong tránh được một kiếp.

Nhưng mà Chung Thụy không cho Tieu Tieu cơ hội để suy nghĩ, duỗi tay nắm lấy thắt lưng của cô, sau đó ôm lấy cô cùng ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Màn Cuối Cảnh Cuối

Chung Thụy rất có tính nhẫn nại, anh tốn không ít thời gian, hôn từng chút từng chút khắp mọi nơi trên cơ thể Tieu Tieu.

Mỗi một chỗ anh hôn qua đều run lên, mỗi một chỗ đều khiến cho Tieu Tieu rên rỉ, anh nắm bắt rất rõ từng chỗ nhạy cảm của cô, tấn công từ vị trí này đến vị trí khác.

Tieu Tieu cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền bồng bềnh giữa không trung, lên lên xuống xuống, nặng nề mà trôi đi. Trong khoảnh khắc ấy hết thấy mọi nơi trên cơ thể cô đều bắt đầu nóng lên và vui sướng, hoàn toàn không biết chính mình đang ở nơi nào.

Không nghĩ tới màn dạo đầu của Chung Thụy lại lâu như vậy, cẩn thận như vậy, làm cho Tieu Tieu xấu hổ đến nổi mặt mũi đều đỏ bừng lên. Đường như, anh muốn biết mỗi ngóc ngách trên cơ thể Tieu Tieu sẽ có những phản ứng gì, rồi lại càng giống như một đứa trẻ tìm được một món đồ chơi mới.

Tieu Tieu chỉ cảm thấy mình sắp bị anh bức điên mất thôi, lúc ban đầu cô còn cố kiềm nén để không bật ra tiếng rên rỉ, còn gắng gượng giữ cho mình tỉnh táo. Nhưng cuối cùng cô đã hoàn toàn xui lờ trên giường, cả người không còn chút sức lực nào, để mặc tay và môi của Chung Thụy không nhanh không chậm mà khai phá mọi nơi trên cơ thể mình.

Không vội vàng mà từ từ tra tấn, gần như muốn bức người ta phát điên.

Tất cả những cảm xúc nóng bỏng, ướt át đều đủ cả, dần dần lan xuống, Tieu Tieu mặt đỏ tai hồng, muốn đè nén ham muốn của mình, nhưng cô nhận không được sự kích thích mà mở hai chân ra muốn cuốn lấy thắt lưng của Chung Thụy.

Nhưng mà sau đó, đầu óc cô trở nên trống rỗng, hai chân kẹp chặt không tự chủ được buông lỏng, và hơi hơi mở ra.

Cảm xúc cực hạn như vậy, Tieu Tieu chưa thử qua bao giờ.

Cái đêm kinh khủng đó, cô thậm chí sẽ quên. Lúc đó là do cô hôn mê, khi Tieu Tieu tỉnh lại ngoại trừ khuất nhục cùng đau đớn, cô cũng không cảm nhận được niềm vui sướng gì.

Nhưng giờ phút này lại không giống như vậy, người đang ở trên thân thể mình chính là Chung Thụy, lòng bàn tay ấm áp, vuốt ve ôn nhu, triền miên quấn quít, làm cho Tieu Tieu cảm thấy mình được quý trọng, được che chở.

Có lẽ giờ phút này, Chung Thụy ôm cô là do nhất thời cao hứng, hoặc là do khí huyết dâng trào.

Tối ngày hôm nay, có lẽ anh bị cái tâm lý hiếu kì dẫn dắt chính mình lạc lối, hoặc chẳng qua là đòi lấy thù lao, cũng có thể xuất phát từ một chút yêu thích.

Tieu Tieu không dám hi vọng xa vời, sau khi trải qua một đêm kia, cô đã hiểu ra, có một số việc chính bản thân mình cũng không thể kiểm soát được, cũng có một số người không có khả năng nắm bắt được vận mệnh của mình...

Cô chỉ có thể quý trọng đêm nay, buông thả vào giờ phút này, gạt bỏ những lo lắng, buồn khổ và phiền muộn trong lòng.

Ngực bỗng nhiên tê rần, Tieu Tieu cong người rên rỉ một tiếng, ngẩng đầu liền bắt gặp Chung Thụy hình như đang bắt mắt mà nhúm mày: “Vào lúc này, mà em lại có thể thất thân được sao?”

Hóa ra, anh làm còn chưa đủ mạnh?

Nghĩ tới đáng về nhút nhát và do dự của vừa rồi của Tieu Tieu, anh sợ sẽ dọa đến cô, không nghĩ tới vào lúc này, người phụ nữ ở dưới thân mình lại có thể thất thân như vậy.

Đây là điều không thể tha thứ trong lúc đàn ông đang trong giai đoạn cao trào!

“Em đã chuẩn bị xong rồi, vậy chúng ta bắt đầu đi!”

Tieu Tieu mờ mịt nhìn về phía Chung Thụy, bắt đầu cái gì? Bọn họ không phải đang bắt đầu đó sao, chẳng lẽ đây không gọi là bắt đầu sao?

Chung Thụy cười cười, không mở miệng, hai tay hơi nâng thất lưng của cô lên, đột nhiên động thân một cái.

“A!” Tieu Tieu kinh ngạc hô một tiếng, nơi chật hẹp kia, cho dù đã ướt, nhưng cũng không thể nào chấp nhận được sự thô lỗ của anh.

Mặc dù đã trải qua một lần, nhưng sau đó cô cũng chưa làm qua lần nào nữa, bây giờ đúng là quá nhanh, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nào mà chứa được sự to lớn của anh.

“Anh...” Tieu Tieu đưa tay đâm vào ngực anh hai cái, hô hấp dồn dập, khóe mắt ửng đỏ, có thể nói cô vừa xấu hổ vừa tức giận, tuy không đau lắm, nhưng anh làm cho cô hoảng sợ

Chờ đến lúc Tieu Tieu hơi thích ứng, cô mới nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên Chung Thụy kéo mình lại, đổi thành tư thế ngồi.

Bắt chợt xâm nhập, làm cho tay chân Tieu Tieu như nhũn ra, chỉ có thể ngã vào lòng Chung Thụy, toàn thân mềm nhũn, giống như bị người ta hút tất cả sức lực.

“Anh, sao anh không nói sớm với em một tiếng!” Tieu Tieu ngẩng đầu, trừng mắt lườm anh một cái, nhưng mà hai tròng mắt ướt sũng có một chút hoảng sợ, đuôi lông mày vô tình mà trở nên nhu mì, ngược lại giống như liếc mắt đưa tình.

Cho dù là ai cũng không chịu nổi lúc này mà còn bị liếc mắt đưa tình, Chung Thụy cũng không ngoại lệ, hai tay của anh thoáng nâng lên cặp mông của Tieu Tieu, rồi bắt đầu chậm rãi lướt động.

Mới đầu còn mang theo chút thương tiếc cùng cẩn thận, sợ Tieu Tieu sẽ chịu không nổi. Dần dần, Chung Thụy cảm giác được cô đã thích ứng và thuận theo tiết tấu của anh, động tác của anh càng ngày càng nhanh hơn.

Tới lúc cuối cùng, miệng Tieu Tieu tùy tiện kêu to: “Chậm một chút”, thì anh đã hoàn toàn không còn nghe thấy gì nữa, mọi giác quan đều tập trung ở một chỗ.

Thân thể cô rất mềm mại, cho dù bày ra bất kì tư thế nào cũng đều được.

Chung Thụy chơi đùa đến ngiện, để cho Tieu Tieu bày ra mấy tư thế có độ khó khá cao, chơi đùa quên hết tất cả, chỉ khổ cho người phối hợp thôi, còn bị lăn qua lộn lại, phía trên phía dưới đều được thử qua, cuối cùng mệt đến nỗi lăn đùng ra hôn mê.

Cho tới bây giờ Tieu Tieu chưa thử qua cái loại khổ cực như vậy, cho dù là cảnh đánh võ của nữ sát thủ, cả người toàn là vết thương, rồi lại luyện tập mấy giờ lên, nhưng cô cũng không cảm thấy mệt mỏi đến vậy, còn bây giờ ngay cả sức lực để nhắc tay nhắc chân lên cũng không có

Chờ cô tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau.

Trên người toàn là vết xanh xanh đỏ đỏ, đã nói cho Tieu Tieu biết đêm qua hoang đường đến cỡ nào.

Cô không hối hận đã cùng Chung Thụy một đêm, nhưng mà hối hận vì đã không biết thể lực của người nào đó lại có thể lớn như vậy, đến cuối cùng làm cho cả người mình mệt mỏi tê liệt.

Đầu sỏ gây chuyện chính là người đang ôm thất lưng của cô, ngủ thật say ở sau lưng cô.

Tieu Tieu vừa mới động dậy, Chung Thụy liền tỉnh lại, rất tự nhiên mà đưa tay xoay mặt cô về phía mình.

Nhưng mà bàn tay kia, không biết là vô tình hay cố ý, thế mà đặt ở trước ngực cô.

Tieu Tieu xấu hổ tránh ra, Chung Thụy cũng thả tay ra rất nhanh, giống như đây chỉ là một động tác trong lúc vô tình.

“Mệt chết người rồi sao? Đi tắm đi!”

Chung Thụy nhìn sắc mặt cô có chút tái nhợt, kéo Tieu Tieu vào trong ngực mình, trầm giọng hỏi.

“Nên dậy thôi, Anh Sâm chắc có tin tức gì mới đó.”

Tieu Tieu đẩy anh ra, xoay người vớ lấy điện thoại di động. Quả nhiên điện thoại đã bị tắt, khó trách A Sâm không thể liên lạc với cô.

Tối hôm qua cô chuẩn em ra khỏi Thủy Đô, để cho Nguyễn Tinh trộm long tráo phụng thế chỗ của mình. Tuy Tieu Tieu tận mắt thấy Angel ở phía trước sảnh, nhưng vẫn có chút lo lắng, không nghe được lời nói khẳng định của A Sâm thì cô có chút không yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Bắt Đầu Phim Mới

Chung Thụy nhìn về mặt thần nhiên như không của Tiêu Tiêu, giống như chuyện tối qua chưa từng phát sinh, đáy mắt anh toát lên vẻ không vui.

Anh đoạt lấy điện thoại của Tiêu Tiêu, rồi thuận tay ném lên tủ đầu giường: “Tối qua em đã tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của người đại diện trước kia rồi đấy, tất cả đều như như ý muốn của em, vậy em còn lo lắng cái gì nữa?”

Chung Thụy kéo chăn xuống, thoáng nhìn thấy dấu vết hồng hồng trên người Tiêu Tiêu, mới biết tối hôm qua anh mạnh tay đến cỡ nào

Nhưng mà, ai bảo cô câu dẫn anh, làm cho anh không cảm lòng được?

Những lời này không cần thận mà nói ra miệng, làm Tiêu Tiêu tức giận đến nổi muốn học máu

Ai câu dẫn, rõ ràng là Chung Thụy trêu chọc mình trước, bây giờ lại muốn đổ trách nhiệm lên đầu cô sao?

Tiêu Tiêu không vui, chặn lại cánh tay đang duỗi tới của anh, cứng rắn mà nói: “Em tự mình đi là được rồi, hôm nay anh không có lịch làm việc sao?”

Rốt cuộc cũng nghe thấy cô không sử dụng cách xưng hô xa cách là “tiền bối” để gọi mình nữa, anh biết khoảng cách giữa hai người đã kéo lại gần thêm một chút, về mặt của Chung Thụy không khỏi hòa hoãn lại

“Hôm nay không có, vừa vặn có thể ở nhà để chăm sóc cho em” Cũng chẳng thèm quan tâm đến sắc mặt của Tiêu Tiêu, Chung Thụy lập tức ôm ngang hông cô rồi trực tiếp đi vào phòng tắm

Nhưng mà hai người ở cùng một phòng tắm, luôn có cảm giác không được tự nhiên.

Phòng tắm của Chung Thụy rất lớn, nếu nhét cả hai người vào thì vẫn còn rộng, có điều Tiêu Tiêu lại thấy không quen, đưa tay đẩy anh một cái: “Anh đi ra ngoài trước đi! Em tắm xong rồi tới anh”

“Không cần phiền phức như vậy, tắm chung luôn đi, anh cũng muốn ngâm nước nữa” Mở vòi nước ấm ra, Chung Thụy điềm nhiên như không mà đứng bên dưới vòi sen, còn không quên kéo Tiêu Tiêu đang định trốn sang đây

“Em mệt à, bằng không anh giúp em tắm rửa nhen?”

Vừa mới dứt lời, tay của Chung Thụy đã đặt ở trên ngực Tiêu Tiêu, nhìn sao cũng giống như cố ý.

Dường như sau khi phát sinh chuyện tối qua, quan hệ của hai người đột nhiên có bước tiến mạnh mẽ, Chung Thụy cũng bộc lộ ra bản tính của mình.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu biết, Chung Thụy lại có một mặt lưu manh như vậy.

Liếc trắng mắt, Tiêu Tiêu thần nhiên lách qua người nào đó mà đi về phía bồn tắm

Chung Thụy nhún mày cười, chỉ lấy khăn lông giúp cô kì lưng. Hai người ở trong bồn tắm lớn, ngâm nước nóng một lúc rồi mới đi ra ngoài, cũng không phát sinh chuyện này nữa gì.

Dĩ nhiên, thỉnh thoảng anh cũng hôn trộm cô một cái, tiện thể ăn một chút đậu hũ cũng không coi là quá đáng mà...

Trong khi đó, A Sâm lại đứng ở ngoài cửa khách sạn nguyên một đêm, đến tận sáng sớm ngày hôm sau, khi tận mắt nhìn thấy Nguyễn Tinh lén lút đi ra, theo sau là Angel với vẻ mặt mệt mỏi, rốt cuộc anh cũng nhẹ nhàng thở ra.

Rõ ràng Nguyễn Tinh đã tiến hành khá thuận lợi, như vậy Tiêu Tiêu tạm thời được an toàn.

Mãi cho tới trưa, đạo diễn Ôn cũng không gọi điện đến quát tháo, A Sâm còn đặc biệt bịt mũi lại, rồi gọi đến quầy tiếp tân của khách sạn để hỏi thăm, biết đạo diễn Ôn đã rời đi, anh vui như mở cờ trong bụng.

Phòng chừng Nguyễn Tinh còn nghĩ mình chiếm được lợi, trong lòng đang mừng Tiêu Tiêu đánh mất ____ cơ hội tốt, nhưng không hề biết “Cơ hội tốt” này chính là củ khoai nóng của Tiêu Tiêu, cô hận không thể tránh càng xa càng tốt.

Tiêu Tiêu rất cao hứng khi nhận được tin tức xác thực từ A Sâm, coi như cô tạm thời thoát khỏi tay đạo diễn Ôn.

Tối hôm qua, nghĩ tới việc đạo diễn Ôn được Nguyễn Tinh hầu hạ sung sướng, chắc là không nhớ tới người vô danh tiểu tốt là mình đâu.

Tiêu Tiêu mặt mày hớn hơ cả một ngày, thoải mái nằm sấp ở trên giường. Ít nhất một hai tháng tới đạo diễn Ôn sẽ không tìm cô.

Ai ngờ mới có vui vẻ được nửa ngày, buổi tối lại nhận được điện thoại của đạo diễn Ôn, cô đã không thể dùng từ “khiếp sợ” để hình dung nữa.

Nguyễn Tình chết tiệt. Tối hôm qua không làm ông ta thỏa mãn sao? Sao bây giờ lại muốn tìm cô rồi?

Chung Thụy nhìn thấy Tiêu Tiêu gật đầu một hai cái, rồi áp ứng lấy lý do tín hiệu không tốt để ngắt cuộc gọi của đạo diễn Ôn, lộ ra vẻ mặt nhăn nhó giống như ăn phải khổ qua _ mướp đắng. Cúi đầu chán nản, làm anh không khỏi nở nụ cười, rồi kéo ngăn tủ lấy ra một quyển kịch bản.

“Nhìn xem này!”

Tiêu Tiêu ngơ vực mà mở ra, đây là câu chuyện về một cặp tỷ muội song sinh.

Muội muội là hòn ngọc quý trên tay hoàng đế, tỷ tỷ là vũ nữ thanh lâu, tỷ muội song sinh có cùng huyết thống, nhưng địa vị lại khác nhau một trời một vực.

Tỷ tỷ là một người khá nổi tiếng ở thanh lâu, vừa gặp đã yêu vị thám hoa lang đương triều.

Vị thám hoa lang này chính là hoàng tử mất nước của vương triều trước đây, không tiếc thay đổi dung mạo trở về báo thù. Ngẫu nhiên biết được bí mật của hai tỷ muội song sinh, căn nguyên việc này bắt nguồn từ lời nói vô ý của một vị quốc sư, hắn ta liền nói cho vũ cơ biết cha mẹ thân sinh của cô độc ác và vô tình đến cỡ nào.

Vũ cơ quả nhiên nổi giận, nghe theo lời an bài của thám hoa lang, đánh tráo thân phận với vị công chúa “kim chi ngọc diệp”, giúp đỡ người trong lòng phục quốc, thậm chí còn hỗ trợ gọi riêng một mình hoàng đế tới.

Kết quả cuối cùng, thám hoa lang giết hoàng đế bằng thuốc độc, sau khi phục quốc giết sạch tất cả mọi người, chỉ giữ lại tánh mạng của vũ cơ. Vũ cơ tận mắt nhìn thấy cha mẹ ruột bị giết, cảm phần muốn chết đi, nhưng bởi vì người trong lòng nên cô không xuống tay được, chỉ có thể đau khổ mà tiếp tục cuộc sống.

Một câu chuyện với tình tiết rất phổ biến, nhưng thám hoa lang chính là Ảnh đế Chung Thụy, thì lập tức trở nên khác biệt.

Thám hoa lang là một người hung ác, biến vũ cơ thành quân cờ để mình phục thù, nhưng mà trong lúc đó, hắn lại bất tri bất giác mà yêu thương quân cờ trên tay này.

Có điều mới thù giết cha đã in sâu vào lòng, nàng làm sao có thể ngoan ngoãn ở cùng một chỗ với hắn chứ?

Như vậy, chỉ cần nhốt nàng lại, trói buộc nàng, để nàng không thể tránh né hắn, có trốn cũng không thoát. Mãi cho đến lúc nàng chết ở bên cạnh mình, cho dù nàng chết hắn cũng muốn vĩnh viễn ở mãi bên nàng!

Chỉ nhìn thấy kịch bản thôi, Tiêu Tiêu đã rục rịch rồi, vai diễn phức tạp như vậy, Chung Thụy sẽ diễn như thế nào đây?

Nhưng mà dụng ý của Chung Thụy khi đưa kịch bản này ra, cô không thể nào hiểu nổi: “Bộ phim này rất hay, bất kể nhân vật hay tình tiết, hết thấy đều không giống với những bộ phim trước đây, đây là thách thức mới của anh à?”

“Không tệ, đây là một vai diễn rất có tính khiêu chiến” Câu chuyện hoàng tử phục quốc xưa nay không ít, nhưng vừa hung ác vừa yêu điên cuồng như vậy quả thật không nhiều. Chung Thụy rất thích nhân vật này, vì vậy anh mới đề cho Ben giữ lại kịch bản.

“Với em mà nói đây cũng là một thách thức mới, anh định đề cử em vào vai vũ cơ?”

Nghe thấy lời nói của Chung Thụy, Tiêu Tiêu sửng sốt ngay tại chỗ, đến nửa ngày cũng không nói nên lời.

Cô đã nghe nhầm rồi sao? Ảnh đế định đề cử mình vào vai nữ chính cho bộ phim mới sao?

Nhưng mà Tiêu Tiêu nghĩ lại liền lập tức hiểu ra, Chung Thụy chủ động mời cô đóng vai nữ chính của bộ phim mới, vậy cô hoàn toàn có lý do hợp lý để từ chối đạo diễn Ôn rồi.

Được đích thân Ảnh đế mời, ai mà không động tâm cơ chứ?

Hơn nữa đây là lý do tốt nhất để từ chối khéo đạo diễn Ôn, Tiêu Tiêu không ngốc, dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Chẳng qua bởi vì muốn từ chối đạo diễn Ôn, Chung Thụy mới đồng ý nhận kịch bản này, phải nhờ vào quan hệ, trong lòng cô có chút không thoải mái.

Tiêu Tiêu cười khổ lắc đầu, cô thật là, đi theo Chung Thụy đã lâu rồi, lại trải qua một đêm thân mật, từ lúc nào cô đã trở nên kiêu căng vậy. Chung Thụy đưa tay giúp đỡ, không phải là nghĩa vụ của anh, chỉ là đúng lúc đúng thời mà thôi.

Anh gọi ở chỗ đến lúc thích hợp thì sẵn lòng vươn tay giúp đỡ, phần ân tình này, nhất định cô sẽ nhớ mãi không quên.

Nói liền làm, Tiêu Tiêu cũng không dài dòng chi nữa, trực tiếp gọi điện thoại cho A Sâm nói cho anh biết chuyện này.

A Sâm vốn đang mơ màng ngủ, thì bị tiếng chuông di động ầm ỉ đánh thức nhưng còn chưa tỉnh hẳn. Dù sao anh đã chịu đựng một đêm rồi, ai ngờ bị tin tức này làm cho hoảng sợ thiếu chút nữa ngã luôn xuống giường, con sâu ngủ cũng bị dọa chạy biến: “Bộ phim mới của Chung Thủy? Bé cưng à, em đúng là may mắn. Nghe nói nữ chính được chọn đã được quyết định nội bộ rồi, nhưng cuối cùng đạo diễn lại không ưng ý, để cho Chung Thủy tự mình quyết định luôn”.

Tương tự đến những người muốn gia nhập vào đoàn làm phim, cùng diễn xuất với Chung Thủy, hoặc là tặng quà cáp hoặc là có quan hệ với quản lý, cuối cùng lại để cho Tiêu Tiêu chiếm lợi rồi!

Quả nhiên ở chùa thì ăn lộc Phật, Tiêu Tiêu ở cùng một chỗ với Chung Thủy, sau này còn sợ không có cơ hội tốt sao?

Tay chân của A Sâm rất nhanh nhẹn, nhanh chóng soạn thảo hợp đồng, sau đó vọt lẹ tới khu nhà của Chung Thủy

Tiêu Tiêu ký hợp đồng xong, Chung Thủy gọi điện thoại nói với đạo diễn chuyện nữ chính rồi lập tức bắt đầu vào công việc.

Cầm bản hợp đồng mới ra lò, Tiêu Tiêu có chút phản ứng nho nhỏ, cảm giác rất giống như mơ. Chuyện này chỉ có ở trong mơ thôi, nhưng vì một câu nói của Chung Thủy mà biến thành sự thật, bây giờ trong lòng cô có chút không xác định cùng mờ mịt.

Nhìn thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của cô, A Sâm ở bên cạnh cũng hiểu được, sáng nay ở trên giường nhận được điện thoại của Tiêu Tiêu, anh cũng nghĩ chính mình đang nằm mơ. Nhưng sau khi ký hợp đồng xong, A Sâm liền hiểu rõ việc này là chắc chắn như đinh đóng cột rồi, nhưng không thể không nhắc nhở Tiêu Tiêu.

“Chung Thủy rất hiếm khi giúp đỡ, nếu đã kí hợp đồng xong rồi thì em an tâm mà chờ ngày thành công đi. Nhớ rõ, đừng cãi nhau với Chung Thủy.”

Đắc tội với Ảnh đế, so với đắc tội đạo diễn Ôn càng phiền hơn.

Tiêu Tiêu mờ mịt gật đầu, cô cũng hiểu được, cho dù có bao nhiêu không muốn, cuối cùng vẫn phải dựa vào Chung Thủy để giải quyết chuyện của đạo diễn Ôn. Hiệu quả do Nguyễn Tinh trộm long tráo phụng không như mong muốn, nghe nói Nguyễn Tinh rút cuộc cũng nhận được hợp đồng rồi, tuy rằng chỉ là một đoạn phim ngắn, nhưng mà từ đạo diễn đến nam chính đều là những người có tiếng, rõ ràng cô ta đã được cất nhắc một lần nữa.

Nghĩ tới đạo diễn Ôn chịu giúp Nguyễn Tinh, phòng chừng tình cũ đã bắt đầu cháy lại rồi, nhưng không đoán được ý niệm cố chấp của đạo diễn Ôn đối với mình lại sâu như vậy, đến bây giờ còn nhớ mãi không quên. . .

Có hợp đồng mới, phía đạo diễn Ôn bên kia cũng được A Sâm khách khí mà từ chối khéo.

A Sâm ăn nói khá khiêm tốn, tự hạ thấp chính mình, mặc dù trong lòng đạo diễn Ôn có chút không thoải mái, nhìn dáng vẻ của người đại diện này là như vậy nhưng trái lại ý nghĩ trong lòng lại khác xa.

Chẳng qua cái không chiếm được là thứ tốt nhất, đạo diễn Ôn luôn luôn nhớ đến bộ ngực nở nang cùng eo nhỏ mềm mại bên trong bộ váy ngắn bó sát người.

Ông ta duyệt qua rất nhiều người, vừa nhìn là biết đáng người của Tiêu Tiêu chính là cực phẩm, mềm mại lại sạch sẽ, nếu được chơi đùa cùng cô nhất định sẽ rất sung sướng đây.

Đáng tiếc lại bị Chung Thủy một cước ngăn lại, đưa người tới đoàn làm phim khác.

Bất quá đạo diễn Ôn rất có tính nhẫn nại, ông ta cũng không tin Tiêu Tiêu sẽ bám vào Chung Thủy, chẳng lẽ cả đời cô cũng không hợp tác với mình sao?

Sự kiện của đạo diễn Ôn tạm thời qua đi, kịch bản mới bắt đầu được triển khai.

Lúc trước khi Tiêu Tiêu cầm lấy kịch bản chỉ nhìn sơ qua thôi, đại khái cũng biết được những khó khăn gặp phải khi quay phim. Bây giờ cô nhìn thật kĩ, không khỏi có chút quần bách.

Tổ biên kịch chỉnh sửa kịch bản thêm một lần nữa, đánh dấu các phân cảnh của cô, lúc này cô mới phát hiện, vị vũ cơ cùng với hoàng tử mất nước có không ít cảnh giường chiếu.

Đợi đến lúc trang điểm xong, Tiêu Tiêu mới nhìn đến bộ sa y gần như trong suốt ở trong tay trợ lý, cô nheo mắt lại.

Tuy rằng cô cũng không muốn quần áo của vũ cơ kín như bưng, nhưng cũng không đến mức hở nhiều như vậy?

Bộ sa y* hơi mỏng, cùng với không mặc thì có gì khác nhau đâu?

*Sa y: bộ y phục làm bằng sợi bông.

Nếu bị thấm nước, không phải thấy tất tẩn hết sao. . .

Trợ lý nhìn ánh mắt của Tiêu Tiêu có chút không bình thường, vội vàng giải thích: “Ồ bên trong còn có một cái yếm nữa, chất liệu vải khá dày, sẽ không để lộ ra gì đâu”

Thực ra bên trong không phải cái yếm, mà là bikini ba mảnh, lập tức bị Chung Thụy bác bỏ.

Dù sao cũng là phim cổ trang, dùng trang phục hiện đại, thực sự là ngô không ra ngô, khoai không ra khoai. Đạo diễn bị lý do chính đáng này thuyết phục, cũng liền đổi thành cái yếm.

Nhưng mà, điều này cũng làm cho Tiêu Tiêu có chút không chấp nhận được.

Miền cường mặc cái yếm vào, nền phấn hồng, mặt trên còn thêu hình uyên ương.

Không biết trang phục này được mua ở đâu, quả thực phong cách rất cổ xưa, kỹ thuật thêu cũng khá tốt.

Sau đó còn khoát thêm sa y vào, nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho Tiêu Tiêu nhăn mặt lại, chậm rì rì mà đi ra ngoài.

Chung Thụy nhìn sắc mặt căm thù sâu sắc của cô, không khỏi nở nụ cười, khẽ sát vào tai của Tiêu Tiêu thấp giọng giải thích: “Đây là trang phục diễn cảnh trên giường, lúc bình thường không có mặc đâu”

Dĩ nhiên trang phục nhất định phải hấp dẫn ánh mắt của khán giả, lúc bấy giờ mới xuất hiện bộ trang phục bốc trần như thế này. Hơn nữa vóc người nóng bỏng của Tiêu Tiêu, dáng người ma quỷ là ưu điểm lớn nhất, đạo diễn sao lại bỏ qua cơ hội tuyên truyền tốt như vậy chứ?

May mắn thay dấu vết hồng hồng trên người Tiêu Tiêu đã mất hẳn, nếu không mặc loại quần áo này, còn không bị thấy rõ ràng sao?

Cô nắm chặt cổ áo của bộ sa y, lạng lẽ che trước ngực, khuôn mặt lộ vẻ mất tự nhiên.

Chung Thụy một thân áo trắng, bên hông còn thắt dây lưng lỏng lẻo, cổ áo được kéo căng, để lộ ra một phần ngực nhỏ màu mật ong ở bên trong.

Tiêu Tiêu cảm thấy, nội dung của bộ phim này không phải xoay quanh tình tiết cốt truyện, mà là dáng vẻ của hai người bọn họ, nhất là vẻ đẹp nam tính của Chung Thụy.

Khi quay bộ phim này, Chung Thụy đúng là lãnh đủ uất ức, có điều những doanh nghiệp sản xuất phim gần đây luôn như vậy, nhà chế tác luôn xây dựng hình tượng nhân vật với một điểm nào đó thật nổi bật, đó cũng là điều cần thiết.

Nhiếp ảnh gia ý bảo Chung Thụy đưa tay ôm lấy thắt của Tiêu Tiêu, hai người đứng sát vào nhau.

Cả người Tiêu Tiêu cứng ngắc, đừng nói nở nụ cười, ngay cả động tác cũng trở nên cứng đờ. Nhiếp ảnh gia trấn an cô rất lâu nhưng không có tác dụng.

Chung Thụy dứt khoát đưa lưng về phía nhiếp ảnh gia, cánh tay ôm lấy thắt lưng Tiêu Tiêu bất thành linh xoa nhẹ một cái, từ từ đi lên, vừa vận động lại trên ngực cô. Trong nháy mắt, sắc mặt của Tiêu Tiêu đỏ bừng lên, sợ người khác nhìn thấy động tác của Chung Thụy, dán sát vào người anh để ngăn trở tầm nhìn của người khác, nhỏ giọng quát.

“Ở đây có rất nhiều nhân viên trường quay, đừng lộn xộn!”

Chung Thụy nhìn thấy cô đã có chuyển biến tốt liền thu tay lại, cánh tay kia hết sức ngoan ngoãn mà quay trở về thắt lưng của cô, thấp giọng cười: “Đừng nhìn ống kính, nhìn anh là được.”

Tiêu Tiêu hiểu được anh làm cho mình thả lỏng. Vừa rồi nháo một trận như vậy, cô quả thật quên luôn cả nhiếp ảnh gia, tay chân cũng không còn cứng ngắc nữa.

Nhiếp ảnh gia nhìn động tác vô cùng thân mật của hai người, hai mắt nhìn nhau, giống như một cặp tình nhân đã yêu nhau từ rất lâu, hô lên cảm giác rất tuyệt, rồi vây quanh bọn họ liều mạng chụp ảnh.

Nghe thấy nhiếp ảnh gia bảo hai người đổi tư thế, Chung Thụy lập tức cúi người xuống gần sát gương mặt của Tiêu Tiêu, dọa cho cô nhảy dựng, còn tưởng người này không thèm quan tâm tới ai mà hôn mình chứ. May mắn chỉ là sai vị trí thôi, khuôn mặt của hai người rất gần nhau, có thể cảm nhận được hơi thở nóng bức của đối phương.

Hai bên má của Chung Thụy từ từ thấp xuống, giống như đang thì thầm với Tiêu Tiêu, sắc mặt lãnh đạm, nhưng đáy mắt lại toát lên vẻ dịu dàng không dễ phát hiện được.

Thật phù hợp với yêu cầu của nam chính, tuấn nam mỹ nữ rất ái muội, nhiếp ảnh gia khen cảm xúc của hai người càng ngày càng tốt, anh ta càng chụp càng hưng phấn.

“Nào, gần lại chút nữa, đến gần một chút nữa đi!”

Tiêu Tiêu buồn bực, bọn họ đã dính sát vào nhau rồi, làm sao mà gần nữa chứ?

Nhìn thấy màn ảnh camera của nhiếp ảnh gia như muốn chọc xuyên khuôn mặt của hai người, Tiêu Tiêu lúng túng, quả nhiên ý tưởng của người làm nghệ thuật không giống người bình thường, rất khó hiểu.

Chung Thụy duỗi tay ra, ôm Tiêu Tiêu vào lòng, lần này hai người mặt đối mặt, hai cơ thể dán chặt vào nhau không chừa một kẽ hở nào, đúng là quá gần

rồi.

Nhiếp ảnh gia một bên chụp ảnh ____ một bên không hài lòng trên mặt Tiêu Tiêu không có chút cảm xúc nào.

Tiêu Tiêu bực mình, lực ôm của Chung Thụy không nhỏ, mềm mại trước ngực bị đè ép, cô hoàn toàn có thể cảm giác được nhiệt độ cùng nhịp tim trong lồng ngực Chung Thụy, khiến cho cô không biết nên bày ra vẻ mặt gì đây.

Nhưng nhiếp ảnh gia còn đang ở đây ____ ngoài việc kêu đòi tới đòi lui, miệng cũng không quên dạy Tiêu Tiêu: “Bây giờ các người là người yêu, vũ cơ rất yêu hoàng tử, vẻ mặt cao hứng một chút đi, gọi cảm một chút, hưởng thụ ____ một chút!”

Cao hứng thì cũng được đi, gọi cảm cũng được thôi, nhưng chuyện hưởng thụ là sao đây?

Tiêu Tiêu định làm cho nét mặt của mình thoải mái một chút, nhưng mà càng để ý, các cơ trên mặt càng trở nên cứng đờ, cuối cùng ngay cả Chung Thụy nhìn cũng không được, nhìn không được mà cười ra tiếng.

“Vẻ mặt hiện tại của em là sao đây? Một bộ dáng vừa ăn trứng khở qua _muróp đáng, đáng về muốn phun nhưng không dám, rất bực bội phải không?”

Cô cũng không muốn vậy đâu, nhưng chỉ có nước cố gắng kiềm chế cảm xúc trên mặt thôi.

Chung Thụy dứt khoát bảo nhiếp ảnh gia nghỉ ngơi một lúc, rồi kéo Tiêu Tiêu vào phòng nghỉ nói chuyện, dạy cô vài cách cơ bản nên làm thế nào để thể hiện ra vẻ mặt hoàn mỹ nhất của mình trên màn ảnh.

Được Ảnh đế tự mình chỉ bảo, Tiêu Tiêu lập tức vui vẻ theo anh vào phòng nghỉ.

Nhưng đợi đến lúc Chung Thụy ngăn trợ lý ở ngoài cửa, rồi thuận tay khóa luôn chốt cửa lại, cuối cùng cô cũng phát hiện có chút không ổn.

“Đóng cửa làm gì? Thời gian nghỉ không lâu, rất nhanh sẽ đi ra ngoài thôi” Tiêu Tiêu đứng sát tường, miễn cưỡng bày ra chút tươi cười, muốn dựa vào cánh cửa, nhưng lại bị Chung Thụy ôm chặt.

Anh cúi đầu, có chút ____ cười cười: “Gấp cái gì, dĩ nhiên anh sẽ dạy em nên làm sao để bày ra dáng vẻ đẹp nhất. Anh không nghĩ đêm nay sẽ kết thúc công việc đâu, còn phải ăn cơm hộp nữa chứ”(e hèm cơm của Tiêu Tiêu)

Căn cứ vào tâm trạng của Tiêu Tiêu, đoán chừng ngay cả cơm tối cũng phải ăn ở phim trường, không có khả năng về nhà đâu.

Bởi vì mình làm chậm tiến độ của Tiêu Tiêu, trong lòng có chút áy náy nho nhỏ, đầu của anh từ từ cúi thấp xuống (miu nghĩ chắc câu này tác giả viết nhầm tên quá)

Không đợi cô điều chỉnh tâm trạng cho tốt, thì cảm của cô đã bị Chung Thụy nâng lên, rồi hôn.

Tiêu Tiêu sững sốt, không đợi cô giãy dụa, thì bàn tay cực nóng đã phủ lên ngực mình, dọc theo đường cong không nhanh không chậm mà vuốt ve.

Thân thể bị đụng chạm sớm đã trở nên mẫn cảm, động tác nhẹ nhàng của Chung Thụy làm cho cô bắt đầu run rẩy, hai chân đã sớm mềm nhuyễn vô lực, hai tay ôm lấy cổ anh mới có thể đứng vững, lại sợ bị người khác phát hiện, phía sau lưng căng cứng.

“Bên ngoài còn có người, anh...”

Động tác của Chung Thụy quả thật rất nhẹ, môi của Tiêu Tiêu so với vừa rồi còn đỏ hơn, cũng không để lại dấu vết gì.

Nhưng hai gò má của cô càng ngày càng ửng hồng, hai mắt trở nên ướt át, tôn lên một chút quyến rũ như có như không.

Lôi kéo Tiêu Tiêu đến trước kính lớn trong phòng nghỉ, nhìn thấy bộ dáng của chính mình, cô mới giật mình tỉnh giấc, hóa ra chính mình còn có một mặt như vậy.

Nhìn trái nhìn phải, quả thực rất phù hợp với yêu cầu của nhiếp ảnh gia, Tiêu Tiêu khẩn cấp muốn túm lấy Chung Thụy ra ngoài để tiếp tục quay phim.

Xem ra, nếu hình ảnh này được thể hiện, vậy thì công việc có thể kết thúc nhanh chóng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cảnh Giường Chiếu Gian Nan

Luyện tập nhiều lần, rồi em cũng sẽ quen thôi.

Cuối cùng cũng trang điểm xong, lúc này Tiêu Tiêu mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng thiếu chút nữa cô bị câu nói của đạo diễn làm cho sặc máu.

Cảnh quay đầu tiên lại là cảnh giường chiếu, thứ tự quay như này có phải hơi thái quá rồi không?

Nhưng ngược lại Chung Thụy lại bày ra vẻ mặt “Thấy nhưng không thể trách”, cảnh giường chiếu luôn luôn là phân cảnh có khả năng thất bại nhiều nhất trong các tập phim, đây là quy luật tất yếu rồi.

Tiêu Tiêu hiếm khi đóng tất cả các cảnh phim, do đó cô cũng không rõ lắm.

Nói về cảnh mờ màn, hai người sẽ bắt đầu từ trên giường, chung quy Tiêu Tiêu vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Quần áo cũng không cần thay đổi, y phục và trang sức của họ cũng khá vừa vặn, muốn cởi ra cũng dễ. Cảnh được bố trí là một căn phòng mang phong cách cổ xưa, ngoại trừ một cái bàn nhỏ, ở giữa phòng chính là một chiếc giường cực lớn, muốn ám muội bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chiếc giường lớn đẹp lộng lẫy, bên ngoài là lớp sa mỏng màu hồng nhạt đang lay động, cô cảm thấy có vài phần giống Di Hồng Viện*.

*Di Hồng Viện: ai không hiểu chỗ này giờ tay lên.

Khỏe miệng của Tiêu Tiêu khê cong lên, cô sử dụng đồng thời cả tay và chân để bò lên giường, nghĩ nghĩ cảnh giường chiếu chắc là bắt đầu từ trên giường chứ gì, nhưng cô lại bị đánh về rên sắt không thành thép của đạo diễn làm cho lúng túng.

Đạo diễn khuyên bảo hết nước hết cái, hận không thể nắm lấy tay của Tiêu Tiêu mà dạy cho cô biết, cái gì gọi là cảnh giường chiếu!(câu này miu ko đảo lại vì đảo lại sẽ sai nghĩa)

“Cô cho rằng những cô nàng thời xưa đều nằm thẳng đơ trên giường sao, để mặc khách muốn làm gì thì làm à? Tầng lớp thấp nhất mới làm như vậy, bây giờ cô là hoa khôi, là vũ nữ rất nổi tiếng, sao có thể làm qua loa cho xong được?”

Tiêu Tiêu bị ông ta rống đến nổi trợn mắt há mồm, cảnh giường chiếu của vũ nữ nổi tiếng có gì khác biệt sao?

Cái gọi là cảnh giường chiếu, không ở trên giường thì ở đâu?

Nhìn thấy cô vẫn còn mù mờ, đạo diễn lập tức đi qua đây: “Vẻ lảng lơ không thể thiếu, còn cảnh diễn trước đó, phải thật ám muội, phải duy mỹ, đây là một màn rất quan trọng, nếu không cũng không cần thiết đến nỗi đưa lên thành cảnh quay đầu tiên đâu!”

Đạo diễn vừa nói, vừa cầm lấy cánh tay của Chung Thụy vòng qua thắt lưng của ông tay, đứng đối diện với Tiêu Tiêu để cho cô học hỏi.

Vẻ mặt của Chung Thụy rất kì quái, đạo diễn có dáng người hơi béo, cánh tay mập mập của ông ta ôm chặt lấy anh, anh cảm nhận được làn da của ông ta hơi cứng còn cực kì xấu nữa.

Thế mà đạo diễn lại hoàn toàn hòa nhập vào vai diễn, ông ẹo làm dáng, nằm trong lòng Chung Thụy, trên mặt còn bày ra vẻ thẹn thùng, từ từ xoay người dựa đầu vào bờ vai của anh, cười duyên cợt cợt, hai má ửng hồng chôn chặt vào hõm vai anh.

Cả người Tiêu Tiêu nổi đầy da gà, trong lòng hết sức đồng cảm với Chung Thụy.

Chẳng qua tinh thần rất có trách nhiệm của đạo diễn, làm cho cô thực sự kính nể, nhưng mà cái vòng eo phát tướng của người trung niên cứ giả bộ thẹn thùng xoay tới xoay lui, hình ảnh này thực sự rất chấn động, làm cho người khác có chút chịu không nổi. . .

Cũng may đạo diễn không định tiếp tục chỉ dạy nữa, cũng không dạy thêm cảnh diễn ở trên giường, nếu không nhất định Chung Thụy sẽ nhịn không được mà đẩy ông ta ra.

Lấy cái thân thể béo ú ấy đè ở trên người mình, Chung Thụy chỉ nghĩ thôi cũng thấy rất nặng rồi!

“Thấy rõ chưa? Học bộ dáng vừa rồi của tôi đi, còn phải bày ra vẻ mặt muốn kháng cự nhưng không thể, với lại cũng không nên vừa bắt đầu đã đẩy anh ấy ra!” Đạo diễn quay lại phía sau máy quay phim, nhưng lại không yên tâm mà dãn dò Tiêu Tiêu một lúc nữa.

Tiêu Tiêu vội vàng gạt đầu, đạo diễn chủ động lấy mình làm mẫu để dạy cho cô, nếu cô vẫn không hiểu thì không cần làm việc ở trong phim trường này nữa.

“Ok, vậy bắt đầu, mỗi người vào vị trí của mình!” Đạo diễn cầm quyền kịch bản rồi vung lên, ra hiệu cho hai người đang đứng ở trung tâm bối cảnh chuẩn bị quay phim.

“Công tử” Tiêu Tiêu neho mắt lại, đôi mắt quyến rũ như tơ, đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vẽ vòng vòng trước ngực Chung Thụy, đầu của cô cọ cọ vào bắp đùi của anh, trêu chọc đối phương với vẻ mặt vô tội.

Chung Thụy mỉm cười, ôm lấy bả vai của cô kéo vào trong lòng mình, nhưng bị Tiêu Tiêu tránh được.

Cô đưa tay đẩy anh ra, xoay người, dùng lưng của mình ngã vào lòng Chung Thụy, áo the mỏng từ từ rách xuống.

Tấm lưng nhẵn nhụi như ẩn như hiện, làm cho người ta mơ màng.

Cách một lớp voan hồng mỏng manh kề sát vào ngực Chung Thụy, so với trực tiếp đụng chạm càng làm cho người ta điều đứng hơn. (chủ ngữ là tấm lưng của chị ấy nhé)

Chung Thụy nhíu mày, một tay ôm lấy eo nhỏ của Tiêu Tiêu, lòng bàn tay dọc theo thắt lưng của cô từ từ đi lên, không nhanh không chậm mà vuốt ve, Tiêu Tiêu ngửa đầu, hai má ửng đỏ, lộ ra vẻ mặt thẹn thùng cùng quyến rũ.

Chung Thụy thô lỗ mà kéo áo the mỏng xuống, bờ vai trắng nõn mượt mà từ từ lộ ra, đầu ngón tay vuốt dọc từ trán của Tiêu Tiêu xuống chóp mũi, dùng trên môi cô, lướt qua một cách nhẹ nhàng, rồi sau đó theo độ cong của cơ thể, hôn từ sau gáy đến xương quai xanh, từ ngực xuống bụng...

Về mặt của Tiêu Tiêu đỏ bừng, giống như không kìm nén được, nhưng lại mang vẻ mặt hưởng thụ, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra, phát ra tiếng rên rỉ làm người ta ngứa người: “A ____”

“Cắt, cắt!” Đạo diễn nhìn chằm chằm vào màn hình, ông ta đang tập trung tinh thần, nhưng thiếu chút nữa bị tiếng sư tử rống của Tiêu Tiêu làm ngã luôn cả ghế dựa.

“Tiếng kêu của cô đó sao? Đầu có giống rên rỉ, đây vốn là tiếng quý kêu!”

Đạo diễn tức giận đến nỗi quăng luôn quyển kịch bản trên tay, hai người đang phối hợp diễn không chệ vào đâu được, động tác cùng thân thể rất ăn khớp, ông ta còn tưởng cảnh này chỉ cần quay một lần là qua, ai ngờ hình ảnh đẹp đẽ này, lại bị tiếng quý gào của Tiêu Tiêu phá hủy hoàn toàn.

Nhìn kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu không tệ, sao mà chỉ mới mở miệng liền sát phong cảnh như vậy chứ?

Đạo diễn ôm đầu sắp bị Tiêu Tiêu làm cho điên lên, chỉ có thể đè nén cơn tức giận, ông nghĩ đây chỉ là một diễn viên mới, tuy vào nghề đã được vài năm, nhưng số lần xuất hiện trước ống kính rất ít: “Cô là vũ nữ, nằm trong lòng người mình yêu, kìm lòng không đậu mà phát ra tiếng rên rỉ, dùng dùng quá sức, thả lỏng một chút, cô quá căng thẳng rồi đó!”

Tiêu Tiêu chỉ mới mở miệng thôi mà đã phá hoại như vậy rồi, khuôn mặt hết hồng lại trắng, cô biết tiếng rên rỉ của mình rất giống tiếng kêu thảm thiết của người bị ám sát, rất là thê thảm, cô không khỏi chán nản cúi đầu xin lỗi: “Xin lỗi, đạo diễn, tôi sẽ cố gắng!”

Đạo diễn cũng không gây khó dễ cho cô nữa, phát tay bảo bọn họ diễn lại một lần nữa, dùng ánh mắt ra hiệu Chung Thụy nhắc nhở Tiêu Tiêu một chút.

Chung Thụy chỉ có thể thấp giọng cười cười, nhìn Tiêu Tiêu đang cúi đầu rất đáng thương, nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo lắng, diễn giống như bình thường là được!”

Giống như bình thường... Bình thường...

Tiêu Tiêu lúng túng, lần đó bọn họ ở trên giường, cô hoàn toàn bị trêu chọc đến nỗi đầu óc trống rỗng, có trời mới biết tiếng rên rỉ của mình là như thế nào!

Cô lờm Chung Thụy một cái, lời nói của người nào đó căn bản chính là châm chọc.

“Thả lỏng chút, anh sẽ chỉ em, ném hết mọi chuyện qua đầu đi” Chung Thụy an ủi cô một câu, chợt nghe thấy tiếng “Bắt đầu” của đạo diễn, Tiêu Tiêu chỉ có thể quay trở về vai diễn, tối nay sau khi trở về cô nhất định sẽ tính sổ với anh!

Một màn mở đầu vẫn thuận lợi như cũ, Tiêu Tiêu cùng phối hợp với Chung Thụy giống như đã luyện tập qua từ sớm, quen thuộc mà hài hòa, động tác tự nhiên như vậy, không thấy tận lực một chút nào.

Biểu cảm trên mặt Tiêu Tiêu rất ổn, vừa không khoa trương, nhưng lại mang theo một chút ngây ngô, rất phù hợp với tâm trạng đáng giận lần đầu tiên cho người trong lòng.

Chỉ nhìn thôi, cũng làm cho mọi người xung quanh cảm nhận được hình ảnh nóng bỏng đến cỡ nào, tuần nam mỹ nữ quá đẹp, càng khiến cho người ta không thể rời mắt.

Có điều sau khi bị đạo diễn quát lớn một tiếng, cơ thể cô nhịn không được càng thêm cứng ngắc, càng ngày càng nhạy cảm.

Bàn tay của Chung Thụy trêu chọc như có như không, làm cho cả người cô như nhũn ra, rồi lại theo bản năng mà đè nén thanh âm, xung quanh đều là người, cô thật sự rất khó để thả lỏng tâm trạng, rồi trắng trợn phát ra tiếng rên rỉ!

Chung Thụy nhìn thấy sắc mặt của cô bỗng nhiên đỏ lên, nhưng lại kìm nén không phát ra tiếng, không khỏi buồn cười.

Anh biết da mặt của Tiêu Tiêu mỏng, nhưng lại không nghĩ tới ở trong phim cô vẫn kềm chế như vậy, động tác trên tay anh chỉ có nước nhanh hơn một chút, chọn những vị trí mẫn cảm nhất của cô, lặng lẽ mà lòn vòn xung quanh, ý đồ là làm cho cô bật ra tiếng rên rỉ một cách tự nhiên nhất.

Tiêu Tiêu bị tốc độ của Chung Thụy làm cho điên lên, vừa then thùng vừa tức giận, trái lại cơ thể càng thêm căng thẳng, cả người cứng lại, không thể nào mà bật ra tiếng được, chỉ có thể bất đắc dĩ mà mở miệng: “Ừm...a”

“Cắt___” Đầu của đạo diễn thiếu chút nữa là đụng luôn vào màn hình, tiếng rên rỉ quái lạ của Tiêu Tiêu làm cho ông ta nổi da gà khắp người.

“Nói chung tiếng rên rỉ không phải như vậy, nghe rất chướng tai, cô nghĩ tôi, cô cùng một nhóm người ở đây là đang quay phim AV sao, giả bộ kêu vài tiếng qua loa là có thể xong cảnh này sao?”

Tiêu Tiêu bị nói đến nổi muốn chôn mặt vào lòng bàn tay luôn cho rồi, thật sự không muốn gặp người mà.

Chung Thụy nhún nhún vai, bày ra vẻ mặt đã cố gắng hết sức, đáng tiếc người da mặt mỏng nào đó, trêu chọc thế nào cũng không mở miệng, anh cũng chẳng còn cách nào khác.

Đã hai lần liên tiếp, đạo diễn cũng hiểu rõ cảnh diễn ngày hôm nay không thể nào mà qua được, chỉ có thể vung tay bảo Chung Thụy quay cảnh đánh võ trước, sau đó kết thúc công việc.

Tiêu Tiêu trở về với vẻ mặt đầy thất vọng, là sự thất vọng với chính bản thân mình.

Một diễn viên, mặc kệ bên trong phân cảnh là cái gì, bắt buộc phải hòa nhập vào nhân vật ngay lập tức, sao có thể ngượng ngùng, không vút được sĩ diện của bản thân thế kia ?

Cô coi trọng sĩ diện, là bởi vì bên cạnh có người, do đó cô mới không thể nào mà phát huy được trình độ vốn có, đúng là không chuyên nghiệp gì cả.

Chung Thụy mở cửa vào nhà, cái nhìn thấy đầu tiên chính là một người nào đó đang ngồi trên sofa mà trách móc bản thân, mặt mày xám ngoét, làm anh không khỏi bật cười.

“Lần đầu tiên diễn cảnh giường chiếu, lo lắng cũng là chuyện bình thường. Nếu không ngày mai, anh bảo đạo diễn “Thanh trường”*, chắc chắn em sẽ không xấu hổ như vậy nữa!”

*Thanh trường: tức có nghĩa là khi quay phim chỉ còn mỗi diễn viên và đạo diễn. Giống như Ninh Dương Lan Ngọc quay cảnh cuối của cánh đồng bất tận ấy.

“Không cần đâu, người khác khi quay phim cũng đâu có “Thanh trường”, chỉ mỗi mình em yêu cầu “Thanh trường” có chút quá tự cao rồi đó!” Tiêu Tiêu nhún mày, không đồng ý. Dựa vào cái gì Anh để không “Thanh trường”, mà cô chỉ là một nữ diễn viên hạng ba lại đưa ra yêu cầu “Thanh trường” chứ? (có lẽ mọi người bị bội thực “Thanh trường” nhỉ, nhưng miu đành chịu thôi)

Tiêu Tiêu nói xong liền ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc mà hỏi Chung Thụy: “Phải làm sao mới có thể diễn cảnh giường chiếu cho tốt đây? Bên cạnh có người, em khó mà hòa nhập vào nhân vật, thực sự rất xấu hổ đó!”

“Xem những người xung quanh như là gỗ đi, đặt sự chú ý trên người của anh này, sẽ không xấu hổ đâu” Chung Thụy ngồi cạnh cô, nghiêm túc mà trả lời xong câu hỏi, còn bổ sung thêm một chút: “Luyện tập nhiều lần, em cũng sẽ quen thôi!”

“Luyện tập như thế nào?” Tiêu Tiêu mở miệng, nghi ngờ nhìn người bên cạnh một cái.

Chung Thụy cúi đầu hôn môi của cô, cười nói: “Buổi tối chúng ta luyện tập thêm vài lần, ngày mai em tự nhiên sẽ biết phải rên rỉ như thế nào”

Tiêu Tiêu không vui mà đẩy anh ra, nhún mày: “Em đang nói nghiêm túc đó, anh đứng đắn một chút coi”

“Anh đang nghiêm túc đó chứ, em không phải đã quên mất nên rên rỉ như thế nào sao, anh đây sẽ cố gắng mà dạy cho em” Chung Thụy nâng cằm của cô lên, tìm đến đôi môi của Tiêu Tiêu, nhẹ nhàng hôn xuống.

Tiêu Tiêu bị anh đè xuống sofa, hai tay bị trói trên đỉnh đầu, tức giận muốn đá văng Chung Thụy ra, nhưng bị anh nhẹ nhàng ngăn lại.

“Ngaoan, đừng lộn xộn. Chuyên tâm chút đi, anh rất hiếm khi tự mình chỉ dạy đó” Chung Thụy buông đôi môi của cô ra, những nụ hôn vụn vặt từ từ rơi xuống xương quai xanh và trước ngực, hàm răng nhẹ nhàng cắn mở nút áo ra, nụ hôn ướt át từng chút từng chút đi xuống.

Để tránh để lại dấu vết trên người cô, Chung Thụy hôn rất nhẹ, ngậm đỉnh nhỏ trước ngực Tiêu Tiêu, làm cho cô nhin không được mà khẽ rên một tiếng.

Anh ngẩng đầu, đôi môi ướt át, nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Tiêu đỏ bừng lên: “Đúng là thanh âm đó, em đã nhớ kỹ chưa?”

Có trời mới biết cô vừa mở miệng rên rỉ, làm sao chỉ mới có một tiếng mà nhớ kỹ cho được.

“Chắc là không nhớ rồi chứ gì, vậy chúng ta tiếp tục” Chung Thụy nhìn về mặt mờ mịt của cô, sau đó anh chôn mặt trước ngực Tiêu Tiêu, tiếp tục tiến lên (^.).

Cô bị hôn khắp cả người, tay chân Tiêu Tiêu như nhũn ra, ngay cả Chung Thụy buông hai tay mình lúc nào cô cũng không biết, chỉ có thể thờ ơ, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cố gắng ghi nhớ tiếng rên rỉ của mình.

Đáng tiếc càng muốn nhớ thì lại càng quên mau, đến cuối cùng hoàn toàn quên mất mình muốn làm cái gì, bị động mà thuận theo động tác của Chung Thụy.

Mỗi lần đến thời điểm máu chót Chung Thụy đều ngừng lại, nghiêm túc hỏi một câu: “Nhớ chưa vậy?”

Tiêu Tiêu vừa mới khôi phục lại tinh thần, liền bị những khoái cảm tiếp theo đánh úp, đầu óc biến thành một đồng keo, mơ màng muốn càng nhiều hơn nữa, tới gần thêm chút nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sự Kinh Ngạc Của Cô Nhỏ

Chung Thụy chết tiệt, cô sao có thể hồ đồ để bị lừa lên giường thế kia.

Người này còn cố tình ra sức làm đi làm lại nữa chứ, nói cái gì mà, muốn cho Tiêu Tiêu nhớ kỹ, mỗi lần cô sắp lên tới đỉnh đều ngừng lại, làm cô bức mình gần chết, không cẩn thận bị người ta đùa giỡn như vậy.

Hết lần này đến lần khác, làm đi làm lại từng con từng hồi, khoảng chừng được hai tiếng, cuối cùng Tiêu Tiêu mệt đến nổi ngất luôn.

Bây giờ cô sợ nhất câu “Nhớ kỹ chưa?” của Chung Thụy, quả thực thanh âm ấy cũng giống như con ác mộng làm cô sợ tới mức tối nào cũng nằm mơ thấy.

Nhìn dáng vẻ tươi cười sáng khoái của Chung Thụy, Tiêu Tiêu bức mình.

Đây là cái gì vậy, nói là luyện tập, thực ra chính là người nào đó nổi thú tính còn mình thì...

“Sao, đã nhớ kỹ hết chưa?”

Chung Thụy làm như vô ý mà nhắc đến chuyện kia, làm mặt Tiêu Tiêu nhăn lại, tròn tròn mắt mà liếc sang đây.

“Đêm nay em ngủ ở phòng khách, nếu không thì làm sao có sức để quay phim chứ?”

Chung Thụy buồn cười, lắc lắc đầu: “Ồ trong phim, vũ cơ không có phân cảnh đánh võ, em không cần lo lắng sẽ hao tổn sức lực đâu”

Trong bộ phim này việc duy nhất mà vũ cơ phải làm, một là lấy lòng anh, hai là ám muội cùng với anh, ba là trực tiếp làm việc trên giường, ai cũng không cần dùng sức, chỉ cần Tiêu Tiêu phối hợp là được.

Dĩ nhiên Tiêu Tiêu đã xem qua kịch bản rồi, khỏi phải nói, trong lòng cô cũng biết rõ nửa câu sau của Chung Thụy là cái gì rồi, lảm bảm hai tiếng, không tình nguyện rời giường để đi rửa mặt.

Đêm nay mặc kệ nói gì đi nữa, cô cũng phải chiếm phòng khách, không để cho Chung Thụy có cơ hội chiếm tiện nghi của cô nữa!

Tình cảnh giống như đúc ngày hôm qua, đạo diễn ngồi ở phía sau màn hình, bắt đầu thở dài.

Đã trải qua một đêm rồi, không biết Tiêu Tiêu có hiểu gì chưa nữa, đừng để “Cát” mãi là mừng rồi.

Đêm qua ông ta cũng đã nghĩ tới, suy xét chắc chắn là không được, tự mình tìm người lòng tiếng cho xong.

Nếu không, đợi đến lúc Tiêu Tiêu dần thích ứng với cảnh này, rồi chờ thốt ra thanh âm đúng chuẩn, không biết đã tới năm nào tháng nào rồi, bộ phim này làm sao mà quay tiếp đây?

Chung Thụy đã ngộ ý bảo đạo diễn “Thanh trường” từ sớm, ngoại trừ hai người trên giường đang chuẩn bị quay phim, trong phim trường chỉ còn lại nhiếp ảnh gia và đạo diễn.

Đạo diễn nhìn một vòng xung quanh, không quên dặn dò Tiêu Tiêu: “Thả lỏng chút, tự nhiên mà kêu ra là được, hiểu chưa?”

“Vâng, đạo diễn” Tiêu Tiêu ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lặng lẽ tự động viên chính mình.

Tiêu Tiêu cười quyền rũ rồi trêu chọc, quả thật so với ngày hôm qua đã tốt hơn rất nhiều, ngay cả đạo diễn nhìn chăm chăm vào màn ảnh cũng thấy máu nóng nổi lên.

Ông ta trừng lớn mắt, không dám nhúc nhích, chờ Tiêu Tiêu phát ra thanh âm.

Chỉ thấy cô hơi ngửa đầu, trên mặt là biểu cảm vừa thoải mái vừa hưởng thụ, đáy mắt xẹt qua tia ngượng ngùng, diễn rất tốt, làm đạo diễn nhìn không được mà trầm trồ khen ngợi.

Những diễn viên bình thường, cùng một cảnh diễn nhưng động tác thực hiện thì có rất nhiều, chỉ biết cùng với người nghiệp dư trước mặt, cũng không khác nhau là mấy, nhiều nhất là thông thạo.

Không nghĩ tới Tiêu Tiêu lại có thể diễn cảnh này tốt và tỉ mỉ như vậy, quả nhiên người do Chung Thụy giới thiệu thì không giống với ai cả!

Hai tay đặt bên hông của đạo diễn nắm thành quyền, dễ nhận thấy ông rất có lòng tin với bộ phim này, muốn lấy một giải thưởng trong nước đoán chừng cũng không khó, không biết có thể tấn công sang màn ảnh Châu Âu hay không...

Đạo diễn đang nghĩ tới những điều tốt đẹp, nhất tâm nhĩ dung*, nhưng cũng không quên những mảng về thất bại* của Tiêu Tiêu lúc trước.

*Nhất tâm nhĩ dung: toàn tâm toàn ý, chuyên tâm.

*Nguyên văn là bại bút: ý chỉ những cảnh diễn hỏng.

May mắn thay tiếng rên rỉ của Tiêu Tiêu lần này, tuy rằng cùng với những diễn viên xuất sắc có một khoảng chênh lệch nhất định, nói chung vẫn có thể miễn cưỡng đạt yêu cầu, không phải tiếng kêu thảm thiết.

Đạo diễn không hề ngừng lại, vẫn để cho bọn họ tiếp tục, Tiêu Tiêu cuối cùng có thể nhẹ nhàng thở ra, cũng may cái màn lần qua lần lại tới qua không đến nỗi lãng phí, nếu không cô liền lấy đầu hù đập vào đầu cho rồi.

Khi tán tỉnh xong thì phải đi ngay vào nội dung chính. Hồng sa* trên người Tiêu Tiêu đã rơi xuống thất lưng, lộ ra hai vai và tấm lưng trần trụi.

*Hồng sa: là áo the mỏng hồng hồng ấy, dài quá, lấy từ hán việt cho gọn.

Còn tưởng rằng Chung Thụy sẽ ôm mình lên giường, cô chỉ cần cười duyên rồi xoay người, đè lên người anh, một cảnh này chính là như vậy.

Nhưng mà Chung Thụy lại đảo ngược kịch bản, bỗng nhiên đẩy Tiêu Tiêu ngã lên bàn ở phía sau, vung tay gạt hết những đạo cụ chén trà ẩm trà xuống đất, phát ra âm thanh lạnh lạnh, làm cô không khỏi ngẩn người.

Này này, kịch bản không phải như vậy, đây là ngẫu hứng biểu diễn của Chung Thụy sao?

Về nghi ngờ chột lóc lên trong mắt Tiêu Tiêu, rất nhanh liền bị che giấu xuống, lộ ra vẻ mặt vũ cơ nên có là hâm mộ cùng ngượng ngùng.

Quả nhiên, Chung Thụy dựa theo kịch bản mở miệng: “Công chúa chính là khuê nữ, Hoàng Thượng cố ý đem hòn ngọc quý trên tay này ban cho ta làm vợ”

Vũ cơ đau lòng muốn chết, nàng cùng công chúa khác nhau một trời một vực, nàng biết rõ ai mới xứng đáng với người trong lòng mình, ai mới có thể cho người ấy tiền đồ tốt nhất, nàng đưa tay đẩy thám hoa lang ra.

Thu lại vẻ mặt bi thương, nàng miễn cưỡng cười cười: “Đây là việc vui, ta ở nơi này chúc mừng công tử tiền đồ như gấm, cùng công chúa đầu bạc...Giai lão”

Thám hoa lang nắm lấy tay của vũ cơ, tình cảm nồng nàn nơi đáy mắt lộ ra không sót thứ gì: “Nhưng mà, trong lòng ta chỉ có nàng thôi. Thề từ trong mắt ta, ngoại trừ nàng sẽ không còn ai khác nữa”

Tiêu Tiêu ngẩn ra, Chung Thụy nhìn ánh mắt rất nghiêm túc của cô, ánh mắt sáng quắc khiến cho chính mình nhìn không được xoay mặt sang một bên.

Bày tỏ của thám hoa lang, cùng những lời nói với vũ cơ, bây giờ sao lại giống như nói với chính mình vậy.

Tiêu Tiêu cắn môi, trong lòng than thở, mình quả thực không hoàn toàn hòa nhập vào vai diễn như Chung Thụy.

Biểu cảm như vậy, ánh mắt như vậy, bên trong tình cảm yêu mến thật thật giả giả của thám hoa lang là một mặt chân thành nhất.

Người này muốn lợi dụng vũ cơ, nhưng cũng chuẩn bị dùng tình để trói chặt nàng, khống chế nàng, phải đảm bảo rằng đại kế báo thù nhất định phải thực hiện được.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui, Tiêu Tiêu liền bộc lộ vẻ mặt mừng rỡ như điên mà vũ cơ nên có, thậm chí vui đến nỗi bật khóc, hai mắt lệ quang lấp lánh, gắt gao ôm người trong lòng không muốn buông tay.

Thanh âm của thám hoa lang mang theo sự lời cuốn, bàn tay ở trên lưng vũ cơ chậm rãi mà vuốt ve, giống như trấn an, lại càng giống như trêu chọc.

Tiếng hít thở văng vẳng bên tai càng ngày càng nặng, thám hoa lang cúi người hôn lên môi của vũ cơ.

Khác xa với sự ôn nhu trên tay, thì nụ hôn lại càng dồn dập và cực nóng, điên cuồng nhưng lại mang theo tính xâm lược.

Vũ cơ chưa chuẩn bị gì cả, một lần nữa bị đè xuống mặt bàn, thụ động mà ngửa đầu đón nhận nụ hôn của hắn, trong hai mắt ngập tràn sự tín nhiệm cùng thẹn thùng.

Hôn từ trên môi xuống, dừng lại ở xương quai xanh và trước ngực, bàn tay to ở trên người vũ cơ du ngoạn khắp nơi, vũ cơ chỉ có thể nhẹ nhàng ngâm nga, không nhìn được mà dùng hai chân vòng trụ bên eo của thám hoa lang.

Tieu Tieu biết rõ, màn ảnh chỉ quay về mặt của hai người để làm điểm nổi bật, cái yếm trên người bị kéo xuống một chút, thực ra cũng chưa lộ cái gì cả.

Cô chỉ cần giữ vững biểu tình trên mặt, rồi lại đứng lúc phát ra tiếng rên rỉ ngọt lịm, theo động tác lên xuống của Chung Thụy, một màn này có thể pass*

*Pass: theo nghĩa bình thường là đậu, nhưng nói về phim thì là cho qua.

Chung Thụy chớp chớp mắt, Tieu Tieu hiểu rõ đã đến lúc bắt đầu rồi, hai chân kẹp chặt phần eo của anh để thực hiện động tác.

Quả nhiên ngay sau đó, Chung Thụy thực hiện động tác động thân, đẩy về phía trước, Tieu Tieu cũng nhịp nhàng làm theo động tác ấy.

Chẳng qua không hiểu được là do cô quá lo lắng hay sao ấy, hoàn toàn không theo kịp động tác của Chung Thụy.

Chung Thụy đẩy về phía trước, nhưng ngược lại cơ thể của Tieu Tieu cũng theo đó mà sát lại gần, Chung Thụy thu thắt lưng, trong khi đó cơ thể của Tieu Tieu lại ngửa về phía sau. (í chà, edit chỗ này có ai ko hiểu ko nhĩ, mọi người chắc hiểu mà hã, hì hì hì)

“Cát!Cát!Cát!” Đạo diễn còn tưởng rằng cảnh diễn lần này nhất định có thể cho qua, ông ta đang mừng thầm, thì bị động tác của Tieu Tieu làm tức giận muốn học mẫu.

Ánh mắt của ông ta lộ vẻ kì quái nhìn Tieu Tieu một lượt, thực là không có cách nào, cái khó của nữ diễn viên này nằm ở chỗ, không biết động tác tiêu chuẩn là gì?

Đạo diễn nghĩ nghĩ, mặc kệ Tieu Tieu ra làm sao, trực tiếp chuẩn bị làm người mẫu cho rồi.

“Chung Thụy lại đây, chúng ta cùng nhau diễn, để cho Tieu Tieu học hỏi một chút, nhưng đừng có mà xem tôi như ông già kì quái là được rồi”

Đạo diễn nhìn ra được, những người mới như Tieu Tieu lúc cần phạm lỗi thì không phạm, nhưng ngược lại những lỗi sai nhỏ nhất như thế này lại xảy ra vấn đề, thật sự không biết nên nói gì cho tốt.

Nghe đạo diễn nói sẽ cùng diễn chung với mình, khuôn mặt của Chung Thụy lập tức tái xanh.

Làm sao anh có thể diễn như vừa rồi đây, lúc này hôn Tieu Tieu còn bây giờ hôn đạo diễn, chuyện này quả thực không được thích hợp mà!

Vốn dĩ Tieu Tieu còn đang chán nản, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Chung Thụy, cô liền hiểu được suy nghĩ của anh, nhin không được muốn cười.

Thật vất vả mới kìm nén được, cô ho khan hai tiếng, nếu không ngăn cản cái màn tự mình lên sân khấu chỉ dạy của đạo diễn, đêm nay cô đừng mong có giấc ngủ ngon, sắc mặt của Chung Thụy đã đen như mực rồi.

“Đạo diễn, tôi và tiền bối Chung cọ sát một chút là được, cái vấn đề nhỏ này không cần làm phiền ngài ra tay đâu”

Đạo diễn được tăng bốc, sự tức giận trong lòng cuối cùng cũng hạ bớt xuống.

Có điều, cái vấn đề nói là nhỏ kia nhưng nếu để ông “tự thân xuất mã”, chắc là khá mệt đây.

Đạo diễn phát phát tay, để cho hai người đi mà cọ với chả sát trong phòng nghỉ, để tránh sau này lại xảy ra chuyện nữa.

Về mặt của Tieu Tieu đau khổ đi vào phòng nghỉ, cô cho rằng mình vốn không nên nhờ Chung Thụy giúp đỡ.

Mỗi lần tiến vào phòng nghỉ, chung quy cô vẫn cảm thấy không có chuyện gì tốt cả.

Quả nhiên, Tieu Tieu vừa mới đi vào đã bị Chung Thụy ẵm lên giường, sắc mặt của người nào đó sắp cùng màu với mực tàu rồi.

“Hừm, xem ra tối hôm qua luyện tập chưa đủ nhĩ, em cứ nhiên đề cho đạo diễn tự mình đến dạy, không biết tiến lùi là gì sao?” (tiến, lùi nghĩa đen)

“Em sai rồi, em thực sự sai rồi” Tieu Tieu nhăn mặt, vừa mở miệng liền lập tức nhận sai.

Bây giờ Chung Thụy rất đáng sợ, cô có loại ảo giác mình sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

“A? Sai ở chỗ nào vậy?” Chung Thụy cúi người, khuôn mặt của hai người gần như dính luôn vào nhau.

Tiêu Tiêu rút đầu, về mặt kiểm điểm: “Động tác vừa rồi không đúng, em cam đoan nhất định sẽ phối hợp với anh một cách hoàn mỹ nhất.”

“Làm sao mới có thể gọi là phối hợp hoàn mỹ?” Chung Thụy quét mắt nhìn cô một cái, về mặt không tin tưởng.

Tiêu Tiêu bị ghen đến nổi á khẩu không trả lời được, cô chỉ thuận miệng nói, không nghĩ tới Chung Thụy lại chú ý như vậy.

“Không có chuyện gì đâu, anh chỉ em một lần nữa là được rồi”

Chung Thụy vừa nói xong, Tiêu Tiêu đã sợ tới mức dán lưng vào tường, cô bị hù dọa đến nỗi run lên cầm cập: “Đừng làm càn, đây là phòng nghỉ của phim trường, đạo diễn sẽ kêu bắt đầu bất kì lúc nào”

“Không sợ, chúng ta đã “Thanh trường” rồi, không ai tiến vào bừa đâu” Chung Thụy mỉm cười: “Cửa phòng nghỉ anh đã khóa kỹ rồi, sẽ không có ai vào làm phiền chúng ta đâu”

Khuôn mặt Tiêu Tiêu lúc đỏ lúc trắng, loại chuyện này sao Chung Thụy có thể nói thoải mái như vậy, bọn họ đây là yêu đương vụng trộm trong phòng nghỉ của phim trường!

Úi chà, hai người đều độc thân cả, sao có thể nói là yêu đương vụng trộm được!

“Tiền bối, không nên nói đùa...” Tiêu Tiêu thực sự bị hù dọa rồi, về mặt rất nghiêm túc, lấy lòng mà bày ra một chút tươi cười.

Chung Thụy nhìn cô nửa ngày, chậm rãi lắc đầu: “Ai nói anh đùa giỡn, anh rất nghiêm túc. Cảnh diễn này rất quan trọng, nhưng tiến độ của em quá chậm. Lúc bình thường, có chuyện to tát gì em đều vượt qua được, nhưng ngược lại vấn đề nhỏ này em vẫn không qua, ở đây là tâm trạng của em có vấn đề, không liên quan gì tới kỹ thuật diễn”

Kỹ thuật diễn xuất của Tiêu Tiêu không tệ, nhưng mà ở đây có một số chi tiết nhỏ cô không chú ý đến. Đây mới là chỗ chết người, thậm chí đây là điểm làm cho đạo diễn không thích nhất.

Chính cô cũng hiểu được, biểu hiện hai ngày nay cực kì không đạt yêu cầu.

Những phân cảnh cần khảo nghiệm kỹ thuật diễn, mình chỉ cần một lần là qua, nhưng chi tiết nhỏ này lại cố tính ngăn cản khiến cô lùi bước.

Nhất là Chung Thụy, anh cũng là người có yêu cầu nghiêm khắc với mình, lại càng không thể chịu được sự lè mề của Tiêu Tiêu, cô không khỏi cúi đầu kiểm điểm chính bản thân mình.

Nhưng mà ngay sau đó, cả người Chung Thụy lập tức nằm đè lên cô, hai người mặt đối mặt dán chặt vào nhau cùng một chỗ, cả người Tiêu Tiêu đông cứng lại.

Nóng rực đặt ở dưới hạ thân cô, Tiêu Tiêu cũng không còn xa lạ gì, trên mặt không khỏi mang theo chút hoảng sợ, Chung Thụy sẽ không làm thật chứ?

Tuy rằng cửa phòng nghỉ đã được khóa, nhưng cũng không cách âm hoàn toàn, tiếng động bên trong nhất định sẽ nghe được một chút, hơn nữa bên ngoài chỉ có hai người là đạo diễn và nhiếp ảnh gia, càng im lặng, muốn không nghe được cũng khó.

Tiêu Tiêu sắp bị dọa cho phát khóc, lại nghe thấy Chung Thụy nói nhỏ bên tai: “Tập trung chú ý, anh sắp bắt đầu rồi!”

Tác giả nói suy nghĩ của mình:

Ha ha ha, hê hê hê, chống nạnh cười, ngừng ở chỗ này thực sự là rất tuyệt!!! Che miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Vứt Được Phiền Phức

Tiêu Tiêu đang muốn nói chuyện, thì cảm giác được nửa thân dưới bị Chung Thụy cọ xát, eo của cô theo bản năng mà trượt lên trên.

Chung Thụy cười nhẹ bên tai, thổi hơi nóng vào tai cô: “Em làm được rồi đấy, thử lại một lần nữa đi”.

Vừa dứt lời, anh lại đẩy một cái, Tiêu Tiêu vừa nghiêng rặng nghiêng lợi mà trượt lên trên, vừa nhéo eo Chung Thụy một cái.

Đáng ghét, vừa rồi cô đúng là bị hù dọa, cứ tưởng Chung Thụy sẽ thực sự làm xằng làm bậy trong phòng nghỉ chứ.

Hóa ra người này cũng biết đùa giỡn, nhưng đùa kiểu này có hơi quá trớn!

Chung Thủy cười khẽ, phần trên cơ thể hơi nghiêng về phía trước, hai người càng dính sát vào nhau hơn, thậm chí Tiêu Tiêu có thể cảm nhận được cơ ngực rắn chắc cách một lớp vải mỏng của anh.

"Ai bảo em không tập trung, bây giờ đã nhớ kỹ chưa?"

Tiêu Tiêu chán nản gật đầu, Chung Thủy nói rất có lý, cô có muốn phản bác cũng không được.

Thế nhưng bản thân lại không cam lòng bị Chung Thủy đùa giỡn như vậy, Tiêu Tiêu chớp mắt, ăn miếng trả miếng, hai tay ôm lấy cổ Chung Thủy, kẻ sát vào người anh rồi bắt đầu cọ tới cọ lui.

Cả người Chung Thủy cứng đờ, anh chỉ muốn hù dọa Tiêu Tiêu một chút thôi, không nghĩ tới cô gái này lại biết phản công, dùng những gì mà mình học được dạy cho anh một bài học.

Không thể không nói, cơ thể của hai người dính sát nhau như vậy, cộng thêm những động tác tùy ý của Tiêu Tiêu, quả thực đã làm cho hòa khí của Chung Thủy phun trào.

Nghĩ đến chuyện còn phải ra ngoài quay tiếp, nhưng dục vọng bị kích thích đến tối mới có thể tiêu tan, Chung Thủy cân nhắc nên chiếm một ít tiện nghi trước, suy nghĩ liền làm, anh cúi người hôn lên môi Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu nhanh nhẹn tránh được, làm đôi môi Chung Thủy lập tức tiếp xúc với gò má Tiêu Tiêu.

Cô cười thầm, học dáng vẻ ngày thường của Chung Thủy, đôi môi ngậm lấy vành tai của anh, rồi treu chọc những nơi nhạy cảm phía sau đó.

Chung Thủy biết được, lần này anh thực sự đã chọc giận Tiêu Tiêu rồi, nhất là buổi tối 'luyện tập' kia, đúng là dạy học trò mà thầy lại chết đói, trò giỏi hơn thầy rồi, quả thực Tiêu Tiêu đã học được không ít.

Nếu cô cứ hôn xuống, Chung Thủy không biết chính mình có thể kiềm chế mà không mần Tiêu Tiêu ở ngay tại phòng nghỉ này hay không, thờ hồn hèn, bất đắc dĩ mà đẩy cô ra: "Đừng là ngang bướng, đêm nay em đừng mong sẽ ngủ được với anh".

Tiêu Tiêu nhú mày, ai sợ ai, còn không biết ai tính sổ ai đâu!

Dám ở trong phòng nghỉ này làm loạn, làm cô sợ muốn chết, lần này cô giận thật rồi đấy, bây giờ cô hận không thể nhào tới cắn Chung Thủy hai cái.

Sau khi hai người ra ngoài, cảnh diễn này vô cùng thuận lợi, hoàn toàn không để cho đạo diễn có cơ hội nói "NG".

Đạo diễn nghĩ nghĩ, diễn xuất của Chung Thủy quả thực không tầm thường, hơn nửa năng lực dạy bảo diễn viên cũng hạ hạng nhất.

Ông ta thấy mỗi lần Tiêu Tiêu được chỉ dạy vài cái trong phòng nghỉ, sau khi trở ra kỹ thuật diễn xuất liền tăng lên không ít, ngay cả một chút sai lầm nhỏ cũng không phạm phải.

Ông ta lo sợ nếu Chung Thủy có ý định tiến vào nghề đạo diễn, thì tiền đồ của mình có thể xuống dốc thậm chí thất nghiệp hay không.

Đạo diễn dù có tài hoa đến đâu, nếu không có năng lực khôi thông khả năng tiềm tàng của diễn viên, hoặc là không chỉ đạo tốt, thì rất khó có cơ hội để phát triển, thậm chí có thể nói là dậm chân tại chỗ, thu nhập lại càng không.

Ngày tháng còn dài, nhưng đạo diễn đã bắt đầu lo lắng chén cơm của mình sẽ bị giành mất.

Và dĩ nhiên Chung Thủy không biết, ở trong lòng đạo diễn, đã đem mình đặt vào vị trí đối thủ cạnh tranh giành mất chén cơm, ông ta chỉ nhú mày không vui, ánh mắt roi thẳng vào người Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu không có cách nào, A Sâm vừa gọi điện thoại đến, quản lý của Nghệ Long muốn mời cô dùng bữa tối, thương lượng phương hướng phát triển sau này.

Vốn dĩ những chuyện như thế này, quản lý chỉ bàn bạc với người đại diện vài câu, sau đó quyết định, rất ít khi gọi là diễn viên tham gia.

Đương nhiên không ít diễn viên chủ động đến, họ muốn bám vào quản lý để leo lên cao.

Tuy nhiên quản lý lại đưa ra yêu cầu là Tiêu Tiêu phải cùng đi, ngay cả A Sâm cũng không tìm ra chỗ nào vô lý để phản bác lại được.

Dù sao cũng vừa mới vào công ty mới, nếu không nể mặt họ thì không tốt lắm, Tiêu Tiêu đành phải đồng ý.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt của Chung Thủy từ trời nắng đẹp lại chuyển sang nhiều mây, rồi sắp chuyển thành bão cấp một, cô không khỏi thờ dãi: "Chỉ ăn một bữa cơm thôi, nói chuyện vài câu, sau đó em sẽ lập tức về nhà ngay, anh đừng mang cái vẻ mặt làm như em đi tán tỉnh người đàn ông khác được không?"

Tiêu Tiêu thăm nghĩ, cái dáng vẻ hiện tại của Chung Thụy chính là một ông chồng đang giận dỗi.

Chắc là anh đang chờ về nhà để giải tỏa dục hỏa bị khiêu khích trong phòng nghỉ đây mà, ai ngờ lại bị cuộc điện thoại của quản lý Nghệ Long phá ngang, bất kì ai cũng cảm thấy không thoải mái.

"Người của Nghệ Long không nói trước một tiếng, lại đột ngột gọi điện thoại tới, ngay cả anh Sâm cũng không cự tuyệt được mà." Tiêu Tiêu đã nói hết lời rồi, bây giờ không biết nên làm cái gì cho phải nữa. Mặc dù quan hệ của hai người đã tiến triển đến chỗ thân mật như thế, nhưng nếu Chung Thụy không có ý định công khai, thì cô cũng đành vậy thôi.

Bây giờ sự nghiệp của Tiêu Tiêu chỉ mới có chút chuyển biến tốt, nếu công khai quan hệ với Chung Thụy, nhất định sẽ có người nói cô muốn leo cao, mà bám lấy Anh đế.

Vốn dĩ cô không có suy nghĩ đó, cô đối với Chung Thụy là thật lòng, tuy rằng scandal sẽ làm cho sự nghiệp diễn xuất của cô tiến thêm một bước, nhưng Tiêu Tiêu cũng không đồng ý để cho giới truyền thông bàn luận về quan hệ của họ như vậy.

Hơn nữa, Anh đế cũng chưa muốn công khai, ai biết được thời gian mà hai người bọn họ ở chung với nhau có lâu dài hay không.

Tiêu Tiêu ôm cái suy nghĩ được ngày nào hay ngày nấy, có thể ở cùng với nhau được một ngày, cũng không cần là thiên trường địa cửu thì cô đã mãn nguyện rồi. Cô chỉ muốn trân trọng khoảng thời gian này, còn nói về lâu dài, thì cô chưa bao giờ có hy vọng xa vời như thế.

Chỉ là có đôi khi, trong đêm khuya thanh vắng, ở sâu trong lòng Tiêu Tiêu cũng có chút thất vọng.

Bởi vì Chung Thụy không nói tiếng 'Yêu' với cô, ngay cả lời nói dối là sẽ cho cô một danh phận nào đó, anh cũng chưa từng ám chỉ qua, Tiêu Tiêu không vút được về rụt rè, cô cũng lo sợ nếu cô nói ra miệng, liệu quan hệ của hai người có chấm dứt hay không.

Dù sao cũng có một ngày, mọi chuyện sẽ được làm sáng tỏ.

"Anh đi cùng em" Chung Thụy nhìn cô nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng nói.

Tiêu Tiêu sững sốt, lắc đầu cười khổ: "Anh đi theo làm gì, vừa từ phim trường về anh đã mệt rồi, với lại anh chưa ăn cơm mà phải không?"

Hiếm khi cô có tâm trạng nói giỡn, rất bội phục chính mình: "Chỉ là một bữa ăn đơn giản thôi mà, đâu phải đầm rồng hang hổ, anh đừng bày ra dáng vẻ một đi không về được không?"

Chung Thụy nói được làm được, Tiêu Tiêu sợ anh sẽ đi theo thật.

Đến lúc đó cô làm sao có thể giải thích được quan hệ của cô cùng Anh đế với người quản lý của Nghệ Long đây.

Đều là nam và nữ chính trong cùng một bộ phim nên tình cảm tương đối tốt sao?

Hay là theo cách nói được giới giải trí ưa chuộng nhất, hai người bọn họ là bạn thân, cùng chung chí hướng, chỉ là quan hệ bạn bè đơn giản thôi.

Hay là nói cô được tiền bồi Chung giúp đỡ rất nhiều, trong lòng cô chỉ tồn tại sự biết ơn của một người hậu bối?

Cho dù là tình huống nào, cũng đều phải mang mặt nạ giả dối, cô phải đóng vai một người có bộ mặt hoàn toàn khác với những nhân vật mà cô thích, cô cũng không muốn trong cuộc sống thường ngày mà phải bày ra vẻ mặt đó để đối phó với thiên hạ.

Khuyến can mãi, cuối cùng Tiêu Tiêu cũng khiến Chung Thụy từ bỏ cái ý định đi tới bữa tiệc, nhưng anh vẫn kiên quyết lái xe đưa cô đến khách sạn.

Tiêu Tiêu không có cách nào, thôi thì tùy anh vậy.

Trước khi xuống xe, thừa dịp ở bãi đỗ xe không có ai, cô nghiêng qua lên hôn Chung Thụy một cái, một là để bù đắp cho ham muốn cô khơi ra ở phòng nghỉ, thứ hai là để cho anh yên tâm.

Nhưng Chung Thụy được đằng chân lân đằng đầu, đưa tay kéo vai cô, đẩy Tiêu Tiêu ra phía sau, ngậm lấy môi của cô rồi bắt đầu hôn đắm thiết.

Cho đến khi hai người thở hổn hển, anh mới miễn cưỡng buông môi cô ra.

Những nụ hôn vụn vặt của Chung Thụy rơi xuống cổ Tiêu Tiêu, cánh tay theo thắt lưng của cô thâm nhập vào bên trong áo.

Tiêu Tiêu sững sốt, vội vàng nắm lấy bàn tay đang quấy rối của anh, nhủ thầm, đẩy Chung Thụy ra.

"Đây là nơi nào, tuy không có ai nhưng anh cũng không được làm loạn".

Chung Thụy than thở lấy tay về, ngồi trên ghế, bịn rịn mà nhìn chằm chằm đôi môi đỏ thắm của cô: "Không cần lo lắng, chỗ này có rất ít người đến"

Tiêu Tiêu vừa chỉnh lại quần áo có chút xộc xệch vừa trách móc: "Không có người, nhưng còn có camera, nếu bị chụp được thì làm sao bây giờ"

Chung Thủy cầm lấy tay cô, rồi hôn nhẹ một cái trên mu bàn tay cô : "Về sớm một chút nhen". (ô ô miu ganh tị quá)

Bỗng dung anh lại thân thiết như vậy, làm cho một bụng oán giận của Tiêu Tiêu tan thành mây khói, bĩu môi trừng mắt một cái, sau đó nhỏ giọng đồng ý.

Đáp lại, Chung Thủy nở nụ cười thỏa mãn.

Không kịp trở về thay quần áo, A Sâm trực tiếp đến công ty thuê lễ phục, rồi lập tức chạy sang đây.

Công ty cung cấp cho diễn viên không ít tiện lợi, ví dụ như có thể thuê quần áo, giá rẻ hơn ở bên ngoài rất nhiều, quần áo cũng hay đổi mới.

Mà hầu hết các nghệ sĩ của Nghệ Long rất coi thường việc thuê quần áo ở đây, dù sao cũng để bụng hàng người khác.

Thế nhưng cũng có một số diễn viên hạng ba, có thể tới đây thuê quần áo để đi dạo một vòng, cũng rất có mặt mũi.

Ở phương diện này, quần áo không phải hàng hiệu, rất hiếm khi mới có kiểu dáng theo phong cách tân thời, người bình thường mặc có chút khoa trương nhưng rất có phong cách.

Tiêu Tiêu chưa từng thuê quần áo ở đây, bởi vì vai diễn trước đây của cô không phải là người chết thì chính là người qua đường, vốn không cần thay đổi quần áo.

Hơn nữa những lúc cô ra ngoài đều mặc quần áo thể thao và trang phục hưu nhân, căn bản không cần dùng đến những kiểu quần áo màu mè của công ty.

Lúc đầu A Sâm cũng khuyên Tiêu Tiêu nên mua vài bộ, có thể dùng đến bất cứ lúc nào.

Nhưng mấy ngày vừa rồi hết quay phim, rồi lại tới đổi công ty mới, cộng thêm một mớ scandal, nhiều chuyện lộn xộn tập trung cùng một lúc, ngay cả thời gian nghỉ ngơi Tiêu Tiêu cũng không có, A Sâm chỉ có thể bắt đắc dĩ mà thuê bộ quần áo tầm thường này.

Quản lý công ty chỉ cần liếc mắt một cái liền biết, bộ lễ phục Tiêu Tiêu đang mặc trên người là của công ty cho thuê, váy ngắn màu trắng hở vai, không lộ liễu, nhưng cũng không che đậy quá kín, vừa khéo không làm lộ ra dáng người uyển chuyển của cô.

A Sâm rất tinh mắt, vừa nhìn là biết bộ lễ phục này là thích hợp nhất, ở trước mặt quản lý thì đoan trang hiền thực, không lộ ra một chút phong tình và ý định leo cao nào.

Vốn dĩ có rất nhiều diễn viên sợ quy tắc ngầm, thứ nhất không dám đắc tội quản lý, thứ hai sợ chặt đứt sự nghiệp bản thân, nhưng dĩ nhiên cũng có những diễn viên hạng ba cho rằng có đường tắt mà không đi là傻瓜.

Mỗi lần ra ngoài uống rượu, nữ diễn viên hận không thể lộ ngực hở mông, thiếu nước còi hết quần áo mà hiến thân luôn.

Ngay cả A Sâm cũng nhìn không vừa mắt, thảo nào khi có người mới vào nghề, điều khiến họ lo lắng đầu tiên chính là sợ bản thân khó giữ được sự trong sạch.

Vòng lẩn quần này mang cái bầu không khí xấu xa hư hỏng, người khác nhìn vào thì thấy rất bẩn, thực ra nếu những nữ diễn viên này không chủ động hiến thân, thì việc quản lý dùng quyền lực để bức ép họ thì rất ít.

Dĩ nhiên, ngoại trừ đạo diễn Ôn, người này chính là cặn bã, ông ta hận không thể ngủ với tất cả nữ diễn viên, còn mang cái dáng vẻ đắc chí, tự nhận mình có bao nhiêu tài giỏi.

A Sâm cực kỳ ngứa mắt những người như đạo diễn Ôn, mặc dù có bản lĩnh, nhưng tác phong sống thì rất sa đọa, sau này có chết chắc cũng chết trong lòng đàn bà, thật không biết đó là loại đàn ông gì nữa?

Tiêu Tiêu mặc như vậy, cho thấy cô không muốn bám víu vào quan hệ với quản lý.

Quản lý Nghệ Long có chút thất vọng, tuy là nữ diễn viên xinh đẹp có không ít, nhưng người có thân hình làm máu người ta sôi trào thì không nhiều lắm.

Đặc biệt là người nguyên chất từ tự nhiên như Tiêu Tiêu, chưa trải qua gọt giũa nhân tạo, hơn nữa gần đây cô càng ngày càng xinh đẹp, quyến rũ, chỉ riêng nụ cười lúc ngoảnh lại, ánh mắt biết câu dẫn người cũng khiến người ta sôi trào rồi.

Có quản lý xem qua bộ phim mà trong đó Tiêu Tiêu có diễn một cảnh hơi hơi bị lộ , khiến trong lòng anh ta ngứa ngáy, mấy ngày liền đều nhắc mãi.

Bây giờ nhìn thấy người thật, mặc dù là cười, nhưng sao lại giống trẻ em tám tuổi quá, không nhìn thấy vẻ đẹp nhu mì trên màn ảnh đầu cả, làm anh ta không khỏi có chút thất vọng, ngay cả một chút tà niệm hay ảo mộng cũng không có.

Nói đến đóng kịch, những người đang ngồi ở đây có ai vượt qua Tiêu Tiêu?

Cô vừa đến liền giả vờ làm thực nữ đoan trang, giả bộ nghiêm túc, nói chắc cũng chẳng ai tin cái dáng vẻ 0 điểm này lại làm cho nhiều quản lý nhưng nhót!

Quả nhiên mấy người quét mắt sang đây, mới đầu còn có chút lạ lẫm, sau đó dần dần đều trở nên không thú vị.

Tiêu Tiêu nắm vững chiến thuật, nói nhiều không bằng nói ít, có thể không mở miệng thì không mở, để cho A Sâm toàn quyền xử lý, cô cúi đầu giống như đang đếm kiến (con kiến á mọi người), nhóm quản lý không có hứng thú với người đầu gối không biết cách ăn uống là gì, lập tức nói thẳng vào chuyện chính.

Hai bên trao đổi vài câu, lập tức đi vào trọng tâm. Ý của quản lý rất đơn giản, muốn Tiêu Tiêu tham gia bộ phim của đạo diễn Ôn.

Tiêu Tiêu nhún mày một cái, sau đó rất nhanh liền giãn ra, không để cho quản lý nhìn ra chút mách khỏe nào.

Khỏi cần nói, trong lòng quản lý Nghệ Long rất buồn bực, bộ phim này bọn họ rất vất vả đoạt từ trong tay Star Entertainment, trước đó đặc ý bao nhiêu, thì bây giờ muốn học mẫu bấy nhiêu.

Lúc đầu Nguyễn Tinh là Nguyễn Tinh đóng vai chính, nhưng đạo diễn Ôn lại nói phải đợi đến lúc bộ phim khởi máy, vậy thì đợi.

Nhưng lại xuất hiện tình trạng Nguyễn Tinh nhập viện, đạo diễn Ôn muốn thay nữ chính, thay đi thay lại, cuối cùng lại nhìn trúng Tiêu Tiêu.

Nhìn trúng đã đành, hết lần này tới lần khác, Tiêu Tiêu lại cố tình tham gia vào bộ phim mới của Chung Thụy, không thể nào cướp người cùng với Ảnh đế được, đôi nữ diễn viên khác không phải được rồi sao, thế nhưng đạo diễn Ôn lại nhất định chọn Tiêu Tiêu.

Vậy bộ phim thì làm sao bây giờ, cứ tiếp tục chờ?

Đạo diễn Ôn có thể chờ, nhưng Nghệ Long không thể chờ được. Chờ một ngày, tiền kiếm được lại ít thêm một ngày, nhìn đáng về Tiêu Tiêu vốn là không muốn tham gia vào bộ phim này, đạo diễn Ôn muốn chờ đến chết, vậy bộ phim này chẳng lẽ như bát nước đổ đi sao?

Giống như đem tiền ném xuống biển, Nghệ Long là thương nhân, danh tiếng ai ai cũng biết, gặp chuyện này họ nhất định sẽ không vui.

Bên kia đạo diễn Ôn bị từ chối khéo, vậy chỉ có thể để cho bọn họ ra tay thôi.

Tiêu Tiêu không nề tình nhưng cũng phải cho ông chủ mới mặt mũi, quản lý đều đã ra mặt, lẽ nào cô lại cự tuyệt.

A Sâm cầm hợp đồng quản lý đưa tới, trợn mắt nửa ngày không lên tiếng, trực tiếp giao quyền quyết định cho Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu vừa nhìn, cũng sợ ngây người.

Nhìn tiền thù lao toàn là một dãy số lẻ trên hợp đồng, cô không thể nào mà bình tĩnh nổi.

Giá trị của cô còn cao hơn Nguyễn Tinh, lần này đạo diễn Ôn và Nghệ Long thực sự đã hạ quyết tâm.

Chẳng qua tình huống này, Tiêu Tiêu đã đoán được từ sớm, ra hiệu bảo A Sâm mang hợp đồng ra.

"Rất xin lỗi, bộ phim này tôi không thể tham gia được".

Sắc mặt quản lý Nghệ Long đều đen lại, nhún nhường bàn bạc với nữ diễn viên, cư nhiên lại bị từ chối ngay lập tức.

Tuy rằng gần đây, số của Tiêu Tiêu khá đỏ, nhưng chỉ có một chút, chỉ cần một câu nói của Nghệ Long cũng đủ để bức ép rồi quăng cô đi.

Nhưng mà khi nhìn thấy điều khoản trong hợp đồng, quản lý không bình tĩnh nổi, hoảng sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Tiền vi phạm hợp đồng bên Chung Thụy. sao lại cao như vậy?"

Tiêu Tiêu ở trong lòng 'V' một cái, khen ngợi khả năng dự đoán của Chung Thụy.

Anh đã đoán được đạo diễn Ôn và quản lý Nghệ Long sẽ không buông tha cô, trực tiếp ra tay, tiền vi phạm hợp đồng tăng gấp mấy lần.

Cho dù lúc đầu quản lý Nghệ Long có ý giúp Tiêu Tiêu chôn vùi chuyện này xuống, đưa cho cô tiền vi phạm hợp đồng, và bàn bạc với đạo diễn Ôn bên kia nữa, dẫn đo cân nhắc, cuối cùng được thông qua.

Ai ngờ Chung Thụy lại hại như vậy, tiền vi phạm hợp đồng cao đến dọa người, cái này quản lý cũng không dám đồng ý bấy bọ được.

Có người xấu hổ thành tức giận, trừng mắt Tiêu Tiêu: "Cô sao lại không hiểu chuyện như vậy, tiền vi phạm hợp đồng cao như thế cũng dám ký, không bồi thường nổi thì phải làm sao bây giờ?"

Nói xong cũng không bỏ qua cho A Sâm: "Người đại diện này, anh là người lão làng trong nghề, cô ấy không hiểu chuyện đã đành, đằng này anh cũng hùa theo sao?"

Không phải không trả nổi tiền vi phạm hợp đồng, mà là số tiền này vượt quá xa dự đoán của quản lý, để một diễn viên nhỏ như Tiêu Tiêu tiêu số tiền đó, thực sự mất nhiều hơn được, dù sao bọn họ cũng sẽ không đồng ý.

Nghe quản lý giận cá chém thớt, ghen một bụng lửa giận nhưng không thể trút sang Chung Thủy, chỉ có thể chia sẻ nỗi buồn sang Tiêu Tiêu và A Sâm mà thôi.

Hai người ngoan ngoãn nghe dạy bảo, có thể từ chối chuyện này là được rồi, bị quát lớn vài câu thì xem là gì đâu?

Tiêu Tiêu đang mừng thầm, mọi chuyện đều giống như trong tưởng tượng của cô, xem ra quản lý cũng không dám kêu loạn để cô tham gia vào phim của đạo diễn Ôn, cuối cùng cô có thể thả lỏng mà thờ ra rồi.

Thế nhưng hơi thở chỉ mới tới cổ họng, thì thấy một người cười lớn đẩy cửa ra, thân thể tròn vo nhẹ nhàng đi tới, giống như ông ta mới là người bao căn phòng này.

"Tất cả mọi người đã tới đông đủ rồi à, ngại quá, tôi đến trễ, tự phạt ba ly rượu!"

Đưa tay hào phóng rót ba chén rượu, mặt không đỏ thờ không gấp*, tự nhiên mà ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu, lòng tơ của cô đều muốn dựng đứng cả lên, cả người nổi đầy da gà, cả người căng thẳng.

Chết tiệt, sao không ai nói cho cô biết, đạo diễn Ôn sẽ đích thân đến vậy.

-

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tối hôm qua viết một nửa thì ngủ gật, che mặt, ngủ thẳng đến 12h đêm mới dậy.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ảnh Đế Nổi Giận

Quản lý Nghệ Long vội vàng mỉm cười chào hỏi đạo diễn Ôn, vốn dĩ bữa tiệc đêm nay bọn họ có mời đạo diễn Ôn, thế nhưng ông ta chưa nói sẽ đến, cũng không có nói là không đến, nhóm quản lý còn tưởng rằng đạo diễn Ôn sẽ không xuất hiện.

Việc này cũng là chuyện bình thường, chiêu bài của đạo diễn Ôn khá lợi hại, các bộ phim của ông ta đều bán rất chạy, quản lý Nghệ Long cũng không dám không nể mặt ông ta, cũng đã quen với tính tình tự cao tự đại của đạo diễn Ôn.

Bây giờ ông ta lại tới đây mà không nói tiếng nào, nhóm quản lý đưa mắt nhìn nhau, xem ra đạo diễn Ôn rất coi trọng Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu đau đầu, nhìn A Sâm ở bên cạnh một cái, quản lý mời đạo diễn Ôn tới đây, xem ra chuyện tối nay không thể giải quyết dễ dàng rồi.

"Đã lâu không gặp, đến đây uống một ly đi" Đạo diễn Ôn cầm cái ly, nheo mắt nhìn Tiêu Tiêu bên cạnh.

Một thời gian không gặp, người phụ nữ này càng ngày càng đẹp. Trên người có sự quyến rũ như có như không, khiến lòng người ta ngứa ngáy không thôi, hận không thể túm lên giường đại chiến ba trăm hiệp.

Tiêu Tiêu bị đạo diễn Ôn nhìn đến nổi cả người nổi đầy da gà, miễn cưỡng bày ra một chút tươi cười: "Sao đạo diễn Ôn lại tới đây? Chuyện bộ phim tôi vừa mới bàn bạc xong với các vị ở đây, tôi có thể không..."

Lời còn chưa nói hết, đã bị tiếng cười to của đạo diễn Ôn cắt đứt.

Đạo diễn Ôn khoát tay: "Rất hiếm khi chúng ta gặp nhau, đêm nay không nói chuyện công việc, uống rượu nói chuyện phiếm là được rồi".

Ông ta đã nói trắng ra như thế, quản lý Nghệ Long làm sao không hiểu rõ ý của đạo diễn Ôn. Nhìn dáng vẻ không tình nguyện của Tiêu Tiêu, quản lý cũng sợ nữ diễn viên nhỏ này sẽ không hiểu chuyện mà từ chối đạo diễn Ôn thẳng thừng, dứt khoát chặn đường lui của cô.

"Nếu đạo diễn Ôn đã nể mặt, cô mời ông ấy hai ly đi. Chuyện tối nay coi như tạm ổn, sau khi trở về chúng tôi sẽ thương lượng một chút, để hôm nào rảnh rồi bàn lại".

Trước khi đi, ánh mắt của một trong số các quản lý lướt nhanh qua người Tiêu Tiêu và đạo diễn Ôn, nở nụ cười bí hiểm: "Nếu cô thay đổi ý định, bất cứ lúc nào cũng có thể báo A Sâm nói cho chúng tôi biết".

Cô thay đổi ý định. Mới là lạ đó!

Tieu Tieu nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cầm lấy ly rượu hất lên mặt vị quản lý kia.

Đạo diễn muốn tìm người bồi rượu, nếu anh ta thích thì tự mình làm đi!

A Sâm yên lặng ở bên cạnh, anh sợ Tieu Tieu sẽ nổi giận, dứt khoát cầm ly rượu đi tới trước mặt đạo diễn Ôn, lặng lẽ chặn đứng tầm mắt của ông ta nhìn về phía Tieu Tieu: "Đây đây, đạo diễn Ôn, tương kiến bất như ngẫu ngộ*, tôi kính ông".

*Tương kiến bất như ngẫu ngộ: hẹn không bằng vô tình gặp

Đạo diễn Ôn nhú mày, con người nhỏ xíu nhìn chằm chằm A Sâm nửa ngày, sau đó mới từ từ mở miệng: "Tôi đang nói chuyện với Tieu Tieu, sao cậu lại không hiểu chuyện mà nói chen vào như vậy!".

A Sâm hơi biến sắc, xấu hổ cầm ly rượu đứng yên tại chỗ.

Tieu Tieu ở phía sau anh nhú mày, đạo diễn Ôn rõ ràng là nhắm về phía cô mà.

Quản lý Nghệ Long thoải mái bỏ đi, để lại cô và A Sâm, hai người đối phó với đạo diễn Ôn đúng là sút đầu mẻ trán.

"Thế nào, chỉ uống cùng anh một ly thôi mà, sao lại miễn cưỡng như vậy". Tuy đạo diễn Ôn nở nụ cười, nhưng đáy mắt lại không có ý cười.

Tieu Tieu thờ dãi, gắng gượng cầm ly rượu lên: "Tư lượng của tôi không tốt, trước là kính ông, ông thấy được không?".

Uống được nửa ly rượu, cô đã muốn ói ra.

Quản lý chết tiệt, rượu anh ta gọi chính là rượu vang, nồng độ còn ít nhất bốn năm mươi độ, chỉ cần một hai ly cũng đủ say quên trời quên đất rồi.

Xem ra quản lý Nghệ Long đã quen với những chuyện như thế này, đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho đạo diễn Ôn.

Làm khó đạo diễn Ôn tuổi đã cao, nhìn ông ta uống rất nhiều rượu nhưng lại không say, một ly rồi lại đến một ly, mặt không đổi sắc.

Đáng thương cho Tieu Tieu không thể uống nhiều rượu như vậy, mới uống xong một ly, mặt đã ửng hồng rồi, che miệng lại chỉ cảm thấy dạ dày đang bắt đầu nóng lên, khó chịu muốn chết.

Đạo diễn Ôn nhìn Tieu Tieu lúng túng, không khỏi cười "Ha ha".

"Cô em đúng là không biết cách uống rượu, không có chuyện gì đâu, kêu phục vụ tới rồi gọi món đi".

Lúc tới đây quản lý Nghệ Long chỉ lo nói chuyện, chưa kịp gọi món ăn. Tieu Tieu còn tưởng rằng nói xong thì sẽ đi ngay, đầu nghĩ chuyện thành thế này.

Bây giờ đạo diễn Ôn muốn gọi món, bữa cơm này chắc phải ăn rồi, có điều cô không biết là phải ăn tới khi nào đây, trong lòng Tieu Tieu không khỏi có chút sốt ruột.

"Không cần đâu đạo diễn Ôn. Sáng mai tôi có cảnh diễn, bây giờ phải lập tức trở về để tập luyện kịch bản".

Tieu Tieu viện cớ này nọ, vừa đứng lên đã bị đạo diễn Ôn túm lấy cổ tay: "Vội cái gì, kịch bản anh đã xem qua, tình tiết rất ổn, không phải là cảnh vũ cơ vào cung sao? Đối với em mà nói, chỉ là chuyện cón con thôi, không cần quay về để luyện tập kịch bản đâu".

Không nghĩ tới đạo diễn Ôn lại nắm rõ tiến độ của bộ phim như vậy, cái cớ của Tieu Tieu đã bị vạch trần, con người của cô không khỏi co lại, vẻ mặt biến đổi liên tục.

"Chỉ ăn cùng anh một bữa cơm thôi mà, có khó khăn như thế không?" Đạo diễn Ôn nắm tay Tieu Tieu không buông. Ở góc độ mà A Sâm không nhìn thấy, ngón cái của ông ta khẽ miết lòng bàn tay trắng nõn của cô.

Cả người Tieu Tieu đông cứng lại, đạo diễn Ôn thật vô sỉ, cô là một người từng trải, chẳng lẽ lại không hiểu động tác của đạo diễn Ôn ám chỉ gì sao?

Cơ thể nhạy cảm bị đạo diễn Ôn đụng chạm, ghê tởm nói không nên lời.

Tieu Tieu nhận lấy thực đơn, cuối cùng bàn tay cô cũng có thể rút khỏi móng vuốt của đạo diễn Ôn.

Nếu muốn ăn, vậy thì cô sẽ ăn thật nhiều để ông ta thổ huyết luôn!

"Đạo diễn, ông cũng biết đấy, tiền cát-sê của diễn viên nhỏ bé như chúng tôi không được cao, nhưng giá cả ở đây thì"

Đạo diễn Ôn hiểu ý của Tieu Tieu, sáng khoái phát tay: "Đương nhiên không thành vấn đề, bữa cơm này anh mời, cô em cứ việc gọi món đi"

Tieu Tieu mỉm cười gật đầu, đây là nụ cười đầu tiên trong đêm nay của cô, hai mắt nhìn chằm chằm đạo diễn Ôn, thiếu chút nữa là đánh vào mặt ông ta rồi.

Sau khi A Sâm ngồi trở lại vị trí của mình, nhìn về mặt thềm nhỏ dải của đạo diễn Ôn rất kinh tởm, anh quay sang nhìn về phía Tiêu Tiêu, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Đạo diễn Ôn bày ra cái dáng vẻ nhất định phải thế, làm anh rất lo lắng.

Tiêu Tiêu vào nghề đã năm năm, nhưng số lần cô xuất hiện không nhiều, đương nhiên không thể nào ứng phó nổi đạo diễn Ôn. Nhất thời vô ý mạo phạm thì không tốt, nhưng để cô chịu thiệt cũng không được.

A Sâm nghĩ đến người phía sau Tiêu Tiêu là Chung Thụy, anh lập tức chau mày lại.

Nếu để cho Ảnh để biết Tiêu Tiêu bị người ta chiếm tiện nghi, ngày mai anh chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Tiêu Tiêu gọi người phục vụ đến, nhìn chăm chăm vào thực đơn, rồi gọi những món ăn đắt tiền nhất.

Người phục vụ cười toe toét, đạo diễn Ôn không ngại bỏ ra chút tiền để lấy lòng người đẹp, một bữa cơm cả chủ và khách đều rất vui vẻ, ăn uống thoải mái.(chủ ở đây là ông chủ nhà hàng, khách là bọn họ ấy).

Tiêu Tiêu hỏi hận sao cô không gọi thêm một chai rượu vang đắt đỏ nữa, để cho ông ta sạch túi luôn.

Suy nghĩ một chút, bộ phim của đạo diễn Ôn không biết kiếm được bao nhiêu lời, cô nghĩ một bữa cơm đối với người này đúng là chẳng đáng gì cả, không khỏi buồn cười tính tình trẻ con của mình.

A Sâm ăn cũng không nhiều, bày ra nụ cười khéo léo: "Đạo diễn Ôn, ngày hôm nay Tiêu Tiêu quay phim cũng mệt rồi, chúng tôi xin phép đi về trước, cảm ơn đạo diễn Ôn đã mời chúng tôi bữa cơm này..."

Đạo diễn Ôn liếc anh một cái, A Sâm sờ sờ mũi không nói nữa.

Vài lần tìm lý do muốn đi khỏi đây, rõ ràng đạo diễn Ôn có chút không vui, chỉ là lúc nhìn về phía Tiêu Tiêu, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tiêu Tiêu cảnh giác, nhìn thấy đạo diễn Ôn bỗng nhiên cười to, trong lòng có chút sợ hãi.

Chỉ thấy đạo diễn Ôn tiến lại gần, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe, nhẹ nhàng nói với cô: "Chuyện đêm hôm đó, không biết ai đã ghi hình lại, rồi làm quà tặng cho anh, cô em có hứng thú cùng nhau xem không?"

Ông ta nhìn A Sâm một cái, cười híp mắt: "Hay là nói, em muốn người đại diện của mình cùng thưởng thức".

Tiêu Tiêu choáng váng cả người, trong lòng lạnh lẽo.

Chuyện đêm đó, đã bị người khác ghi hình rồi sao?

Cô uống say, hoàn toàn không có ấn tượng gì cả. Hiện nhiên đạo diễn Ôn vẫn rất có bản lĩnh, nên không sợ mình không nghe theo.

Thảo nào đạo diễn Ôn muốn đuổi A Sâm ra ngoài, hóa ra trong tay còn có đoạn ghi hình để uy hiếp cô.

Chẳng qua, Tiêu Tiêu đúng là không muốn để A Sâm nhìn thấy bộ dạng mất mặt của mình.

Nhưng cùng với đạo diễn Ôn, cô nam quả nữ ở chung một phòng, vậy có khác gì rơi vào miệng sói đâu.

Tiến thoái lưỡng nan, Tiêu Tiêu có chút do dự.

"Thế nào, việc này mà cũng cần suy nghĩ lâu như thế sao? Tính nhẩn nại của anh luôn không tốt, cô em cũng biết mà." Đạo diễn Ôn cũng không giục, vừa nhìn chăm chăm cô, vừa ăn trái cây trên bàn.

Một liếm một mút, giống như rơi trên người Tiêu Tiêu, tựa như một con rắn độc hôn lên thân thể cô vậy, làm cho cả người cô buồn nôn khó chịu.

Thời gian A Sâm ở trong vòng lần quần này không ngắn, anh nghe thấy có điều gì đó mờ ám ở đây.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu khó xử, rõ ràng việc này đã làm cho cô lúng túng.

Được khăn trải bàn che lấp, anh soạn ngay một tin nhắn rồi gửi đi thật nhanh, sau đó lén đá Tiêu Tiêu một cái, bảo cô kéo dài thời gian.

Tuy Tiêu Tiêu không biết ý đồ của A Sâm, nhưng cũng lập tức ôm bụng giả vờ khó chịu, bộ dáng rất thật khiến đạo diễn Ôn cũng hoảng sợ theo.

"Ngại quá, tôi vào toilet trước".

Tiêu Tiêu xoay người chạy vào trong toilet ở phòng bao, thở ra thật dài.

Hiện tại cũng chỉ có thể kéo dài thời gian, để còn tìm cách nữa.

Cô lấy điện thoại ra, tìm dãy số của Chung Thụy nhưng lại trì trệ không gọi.

Mới vừa rồi, Tiêu Tiêu nghĩ đến Chung Thụy đầu tiên, có lẽ anh sẽ có cách. Cho dù không có, nghe giọng nói của anh, cô cũng có thể bình tĩnh trở lại.

Nhưng cô muốn nói với Chung Thụy thật sao?

Tiêu Tiêu hận không thể quên sạch vết thương đêm hôm đó, bây giờ nếu lại vạch trần thêm một lần nữa, nói chuyện này cho người bên gối, quả thực cần dũng khí rất lớn.

Tiêu Tiêu thừa nhận, cô thực sự nói không nên lời.

Lời nói ra miệng, quan hệ của hai người sẽ như thế nào, Tiêu Tiêu cũng không biết được chính xác.

Nếu Chung Thụy đã biết lần đầu tiên của cô là của người khác, với lại trước đây Angel đã từng công khai tắm hình kia, vậy anh có thể đã đoán được người đó chính là đạo diễn Ôn.

Thế nhưng suy đoán cùng với chuyện cô tự mình nói ra là hai chuyện khác nhau, Tiêu Tiêu khó xử.

Không đợi cô 摁 ấn phím gọi, thì điện thoại di động lại đột ngột vang lên.

Là Chung Thụy, lẽ nào hai người có thân giao cách cảm, Tiêu Tiêu đang muốn gọi cho anh, anh cũng biết được sao?

Tay chân luống cuống mà ấn phím nghe, Tiêu Tiêu cũng không biết phải nói gì, ở bên kia truyền đến giọng nói không vui của Chung Thụy: "Sao vẫn chưa về?"

"Em, em bên này còn có chút việc, có thể sẽ về muộn một chút, anh đã ăn chưa?"

"Ăn tạm vài món rồi" Chung Thụy nói xong bỗng dừng lại, khó hiểu hỏi: "Quản lý Nghệ Long muốn nói gì với em, nói chuyện đến ba tiếng mà còn chưa xong?"

Tiêu Tiêu cứng người, thuận miệng đáp: "Bọn họ đi rồi, em vừa mới gặp một người bạn đã lâu không thấy, cùng nhau ăn một bữa cơm thôi mà".

"Vậy ăn xong chưa?" Chung Thụy có chút không nhịn được, nhưng cũng không thúc giục Tiêu Tiêu nữa: "Về sớm một chút, đừng uống nhiều rượu".

"Vâng", mũi của Tiêu Tiêu chua xót, yên lặng ở trong phòng rửa tay, giọng nói của Chung Thụy ở bên tai rõ ràng như vậy, đã làm cho trái tim bối rối của cô bình tĩnh trở lại, nhưng trong lòng cũng dâng lên cảm xúc buồn bã và khó chịu.

Đạo diễn Ôn vì muốn đạt được mục đích, chuyện gì cũng dám làm. Nếu như cuộn phim được công khai, cho dù Tiêu Tiêu có tiếp tục lăn lộn ở trong giới giải trí, nhưng cũng không thể nào mà ở cùng một chỗ với Chung Thụy nữa.

Scandal như vậy, đối với Ảnh đế mà nói căn bản chính là một vết nhơ rất lớn, làm sao có thể vì một người nhỏ bé như cô, vứt bỏ những năm cố gắng trước kia?

"Sao giọng em buồn thế, không vui à?" Chung Thụy ở bên kia khẽ cười, hàm chứa sự quan tâm.

Tiêu Tiêu cũng cười: "Không có chuyện gì".

"Mới đi có mấy tiếng, chẳng lẽ lại nhớ anh?" Chung Thụy đùa giỡn hỏi.

"Vâng", Tiêu Tiêu thực sự nhớ anh, ở bên cạnh Chung Thụy, cô hoàn toàn không cần lo lắng bất cứ chuyện gì. Còn bây giờ, tự mình phải đối mặt rồi.

Đây là chuyện tất nhiên, Chung Thụy không có khả năng ở bên cạnh cô cả đời, tất cả mọi chuyện vẫn phải tự mình gánh vác.

Không nghĩ tới Tiêu Tiêu sẽ trả lời nhanh như vậy, ở bên kia Chung Thụy im lặng một chút, giọng nói trầm thấp: "Vậy đừng kéo dài nữa, về nhanh một chút đi".

"Vâng", Tiêu Tiêu nhỏ giọng đồng ý, lại nghe thấy giọng nói thúc giục của đạo diễn Ôn bên ngoài cửa, lúng túng bỏ lại một câu "Chờ em trở về", rồi vội vàng cúp máy.

Chung Thụy nghe tiếng điện thoại báo bận, nhìn chăm chăm điện thoại nhú mảy.

"Sao đi lâu thế, không sao chứ?" Đạo diễn Ôn gõ cửa, mặc dù lời nói là quan tâm, nhưng trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Ngốc thế nào cũng biết cô mượn cớ kéo dài thời gian, đạo diễn Ôn cũng cho Tiêu Tiêu mặt mũi, không vạch trần cô.

Thế nhưng cô kéo dài quá lâu, cho dù thịt ở cạnh miệng ăn cũng không vô, ông ta cũng mất kiên nhẫn.

Tieu Tieu hoảng loạn thiếu chút đánh rơi điện thoại xuống đất, bất đắc dĩ mở cửa nói: "Không có việc gì"

"Không có việc gì thì uống cùng anh hai ly nữa đi" Bàn tay to của đạo diễn Ôn túm lấy thắt lưng của cô, rồi đi về phía bàn ăn.

Thân thể Tieu Tieu cứng nhắc, lại không nhìn thấy bóng dáng A Sâm trong phòng bao, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Đạo diễn Ôn cảm thấy thân thể người bên cạnh cứng lại, nhìn theo ánh mắt của cô, nở nụ cười: "Chẳng phải em không thoải mái sao? Tôi bảo người đại diện của em xuống lầu mua thuốc rồi, để tránh cho em tiếp tục khó chịu".

Ông ta vừa nói, vừa kẻ sất vào người cô, thổi khí nóng vào bên gáy Tieu Tieu, gần như muốn dính lên cơ thể cô luôn.

Trong lòng Tieu Tieu rét run, cô kiểm soát kéo dài thời gian, nhưng lại bị đạo diễn Ôn lợi dụng!

Mua thuốc! Đây là khu vui chơi giải trí, quán rượu quán com đầy rẫy, hoàn toàn không có hiệu thuốc.

A Sâm muốn mua thuốc, ... ít nhất... phải lái xe ra ngoài, đi nhanh nhất cũng phải mất hơn nửa tiếng.

Chờ anh ấy quay về, hoa cúc cũng đã lạnh. (ai không biết hoa cúc là gì!!!!!!!!!!!!)

"Em thật thơm, dùng loại nước hoa gì thế?" Đạo diễn Ôn đưa tay ôm Tieu Tieu vào trong ngực, mũi cọ cọ vào hõm vai cô.

"Hôm nay tới vội vàng, còn chưa kịp đặt phòng ở trên lầu. Ở trong phòng bao, cũng có chút thú vị, em cảm thấy sao?"

Tieu Tieu nhất thời không để ý, bị đạo diễn Ôn đẩy một cái, cả người bị ông ta đè xuống ghế sofa không thể động đậy được.

Cho xin đi, vóc dáng của đạo diễn Ôn ít nhất là 200 cân, đè lên Tieu Tieu thiếu chút nữa là cô không thở được rồi!

"Ngoan ngoãn một chút, đến hôn cái nào". Đạo diễn Ôn không thấy ai quấy rầy, vô cùng hài lòng, định từ từ hưởng thụ mỹ thực ở dưới thân. (mỹ thực: người đẹp ngon)

Ông ta đã căn dặn những người phục vụ bên ngoài phòng bao, nếu ông ta không gọi thì tuyệt đối không ai được tự ý đi vào.

Thế nhưng không đợi đạo diễn Ôn ăn được Tieu Tieu, cửa phòng đã bị người ta đá văng.

Ông ta xấu hổ muốn xi khói, nhà hàng này có phải không muốn làm ăn nữa hay không, lại dám quấy rầy mình lúc này!

Nhưng ngẩng đầu lên, đạo diễn Ôn ngây ngẩn cả người.

Ngay sau đó, ông ta bị người vừa mới tới đánh một cú vào mặt, kêu như heo bị chọc tiết, rồi té từ sofa xuống đất.

Tieu Tieu bị đạo diễn Ôn đè tới mức nín thở, trước mắt tối sầm.

Đột nhiên trên người cô nhẹ bẫng, nghe tiếng kêu thảm thiết của đạo diễn Ôn, sau đó được người ta ôm ngang lên.

Tieu Tieu bị dọa tới mức nắm lấy tay áo của người kia, vừa sợ vừa muốn đẩy ra, lại nghe người nọ trấn an nhẹ nhàng ở bên tai cô: "Không sao, đừng sợ".

Là giọng nói của Chung Thụy.

Cô lập tức vui mặt trước ngực Chung Thụy, hai mắt cay cay.

Chung Thụy nhìn thấy tay của Tieu Tieu đang ôm mình còn hơi run run, không khỏi lờm về phía đạo diễn Ôn.

Đạo diễn Ôn thật vất vả mới tỉnh táo lại, lại bị người ta đá một cái ngã lăn quay trên mặt đất.

Ông ta luôn sống an nhàn sung sướng, có bao giờ bị đánh tới mức này đâu. Do không đề phòng nên ông ta ngã luôn trên đất, cánh tay đau đến rơi nước mắt, lăn qua lăn lại, còn không quên mồm miệng gào thét: "Mày đừng tưởng là Anh đế thì ngon, tao muốn đập đồ mày, không ai dám hé răng! Ngày mai tao sẽ đập đồ mày, hất mày đi!"

Tieu Tieu nghe vậy không khỏi lo lắng nhìn Chung Thụy.

Chung Thụy ôm cô, từ từ đi ra khỏi phòng bao: "Muốn đập đồ tôi ư? Hừ, tôi chờ".

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Cừ Non Thế Mạng

Em vẫn còn quá ngây thơ rồi.

Khi Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần, thì hai người đã đi vào thang máy.

Trên hành lang, hầu hết những người phục vụ đều nhận ra Chung Thụy, kinh ngạc đứng ngây ra tại chỗ, có mấy người rục rịch muốn tới xin chữ ký và chụp ảnh chung, thậm chí có một số người còn có hành động, lấy điện thoại ra chụp hình.

Tiêu Tiêu vội vàng vội mặt vào ngực Chung Thụy, để tránh họ chụp trúng cô.

Nghĩ lại, cô lập tức dùng hai tay che nửa khuôn mặt của Chung Thụy, khuôn mặt anh vốn đang lạnh như băng nhưng bị hành động của Tiêu Tiêu chọc cho nở nụ cười.

"Làm gì đó, thế này thì làm sao anh thấy em được?"

Tiêu Tiêu nóng nảy: "Bây giờ không phải lúc nói giỡn, đến lúc những người này đi vào phòng bao, nhìn thấy tình trạng của đạo diễn Ôn, thì sẽ biết ngay có liên quan đến chúng ta. Anh là người của công chúng, cho dù nổi tiếng thế nào cũng không thể để bọn họ nói lung tung được."

Cô càng nghĩ thì càng thấy không ổn, bộ phim mới quay được một nửa, nếu như xuất hiện scandal, Chung Thụy sẽ gặp phiền phức lớn.

"Anh Sâm chắc đang ở gần đây, bảo anh ấy gọi người đến dọn dẹp nơi này liệu có còn kịp không?" Tiêu Tiêu định móc điện thoại ra, mới nhớ tới đồ đạc của mình còn để quên ở trong phòng bao, cô không khỏi chán nản.

Cô nín chặt cổ áo Chung Thụy, bỗng nhiên thở dài nói: "Anh thả em xuống trước, em quay trở lại "

Chung Thụy không vui nhàu mày, cúi đầu nhìn Tiêu Tiêu: "Anh đã tới đây rồi, em còn sợ cái gì?"

"Điện thoại di động và ví tiền còn ở trong phòng bao, với lại" Tiêu Tiêu ngừng lại, cũng không nói gì nữa. Trong tay đạo diễn Ôn còn có video của cô, mặc kệ là thật hay giả, cô cũng không dám phốt lờ.

Hoặc là, cô có thể moi được tin tức gì đó từ miệng của đạo diễn Ôn. Nhìn xem video đó, đến tột cùng là cái gì, và đang được cất ở chỗ nào?

Chung Thụy mang Tiêu Tiêu ra khỏi đó, đương nhiên anh sẽ không cho cô quay trở lại, nhanh chóng nhấn nút đi xuống.

Tiêu Tiêu thấy cửa thang máy sắp đóng, trong giây phút cuối cùng cửa sắp khép lại, cô nhìn thấy Nguyễn Tình cùng Angel vội vã đi tới, còn có A Sâm đi theo sau.

A Sâm thoáng nhìn thấy hai người, nhanh chóng nháy mắt với Tiêu Tiêu một cái, bước chân cũng chậm lại một chút.

Cửa thang máy đóng lại, Tiêu Tiêu có chút sững sốt.

Bảo sao lúc cô đi ra thì không thấy A Sâm, hóa ra là đi tìm Nguyễn Tình.

Nghĩ lại, Tiêu Tiêu đã hiểu rõ ý đồ của A Sâm.

Có Nguyễn Tình làm con cừ non thế mạng, vậy lo lắng trong lòng cô và Chung Thụy có thể giảm bớt một nửa rồi.

Chiếc xe vẫn nằm ở vị trí cũ trong bãi đậu xe, rõ ràng từ đầu tới cuối, Chung Thụy hoàn toàn không có rời khỏi đây.

Tiêu Tiêu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng không khỏi âm áp.

Thì ra Chung Thụy lo lắng cho cô, nên vẫn ngồi ở đây mà chờ cô sao....

Đợi đến lúc cô bị người nào đó thô lỗ mà ném vào ghế sau, Tiêu Tiêu vẫn còn trong tình trạng lơ mơ, không phản ứng kịp. Mãi cho tới khi Chung Thụy đặt cô ở trên người anh, cửa xe "Phanh" một cái, đóng lại.

Trong xe mờ tối và yên lặng, Tiêu Tiêu không được tự nhiên mà xô dịch một chút, muốn ngồi xuống, lập tức bị Chung Thụy ngăn lại.

"Dùng cơm với quản lý Nghệ Long, sao đến cuối cùng lại ở cùng một chỗ với đạo diễn Ôn hả?"

Giọng nói của Chung Thụy rất nhẹ rất mềm mỏng, vẫn giống như ngày thường, nhưng Tiêu Tiêu lại nghe ra sự phẫn nộ được kìm nén ở bên trong.

Trong lòng Tiêu Tiêu khẽ run lên, có chút sợ hãi, miễn cưỡng cười một cái. Sau đó mới nghĩ đến trong xe tối như mực, chắc Chung Thụy cũng không nhìn thấy đâu, cúi đầu nhỏ giọng giải thích: "Không nghĩ tới quản lý Nghệ Long cũng mời cả đạo diễn Ôn tới, em trốn vào toilet, A Sâm lại bị đạo diễn Ôn kiểm soát đuổi ra ngoài, nhất thời không chú ý, em"

"Nhất thời không chú ý?" Đầu ngón tay của Chung Thụy trượt từ môi cô xuống ngực, chậm rãi dò xét vào bên trong: "Nếu không phải anh vẫn chờ ở bãi đậu xe, trong lúc vô tình nhìn thấy quản lý Nghệ Long rời đi, liền cảm thấy có chút kỳ quặc mà lên lầu, thì có lẽ em và đạo diễn Ôn đã trải qua một đêm vui vẻ rồi phải không?"

Tiêu Tiêu khẽ run lên, không biết là bởi vì tay của Chung Thụy vuốt ve "khi khinh khi trọng" ở trước ngực cô, hay là cảm thấy sợ hãi vì lời nói của anh, cô cắn môi dưới không dám đẩy tay Chung Thụy ra.

*Khinh: nhẹ, Trọng: nặng

"Tại sao không nói chuyện, hay là em cho rằng tôi đã nói sai?" Chung Thụy cúi người, nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, chậm rãi mở khóa váy của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu lấp bắp kinh hãi, nắm lấy tay của anh, sợ hãi nói: "Em sai rồi, là em sợ, cứ nghĩ là có A Sâm ở đó, nên không sợ đạo diễn Ôn sẽ chiếm tiện nghi"

Bất luận như thế nào, trước tiên cô nên cúi người nhận sai cho dù cô không sai gì cả

Bộ dạng của Chung Thụy như muốn ăn thịt người, Tiêu Tiêu nhìn dáng vẻ này của anh, chắc là anh muốn làm ngay trong bãi đỗ xe quá.

"Biết sai rồi sao?" Tuy Chung Thụy đang nói, nhưng động tác trên tay thì không ngừng lại, khóa váy của Tiêu Tiêu đã bị mở ra, cô chỉ kịp kéo cổ áo để che bộ ngực đang lộ ra của mình.

"Về nhà rồi nói" Tiêu Tiêu thật lo lắng, bây giờ Chung Thụy đang tức giận, có khi anh sẽ làm xằng làm bậy ở trong xe thật thì sao.

Ngược lại, bàn tay của Chung Thụy nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần của cô, nhàn nhạt nói: "Không đợi xem trò vui sao?"

Tiêu Tiêu nghĩ tới chuyện, Nguyễn Tinh và Angel bỗng nhiên lại xuất hiện, cô đúng là rất hiểu kì không biết kịch vui ngày hôm nay đến cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào.

Nhưng trong đầu, cô vẫn còn nhớ cuốn video mà đạo diễn Ôn nhắc tới, trong lòng thấp thỏm không yên.

"Để em gọi điện cho anh Sâm trước"

"Không cần, anh ta tới rồi kìa."

Quả thực A Sâm đã xuống lầu, bộ dáng thập thò rõ ràng là không muốn bị nhìn thấy.

Tiêu Tiêu luống cuống tay chân chỉnh lại cái váy đã bị cởi ra một nửa, vừa mới chỉnh lại xong, đã thấy cửa xe được mở ra, A Sâm với vẻ mặt hiểu rõ đang đứng ở bên ngoài: "Lúc này, anh còn ở trên lo lắng cho em, xem ra em đã không có chuyện gì rồi". (lo lắng bị anh Thụy xử đó mà hehe)

Có thể cùng Chung Thụy anh anh em em ở trong xe, quần áo thì xóc xếch, rõ ràng tình huống vừa rồi rất kịch liệt đây. A Sâm nhú mào, nhìn thấy vẻ mặt không biết làm sao của Tiêu Tiêu, nhưng thực ra trước đó Chung Thụy đã bỏ qua cho cô rồi.

"Hai người đi trước đi, chuyện còn lại để tôi xử lý được rồi".

"Vây làm phiền anh" Không đợi Tiêu Tiêu mở miệng, Chung Thụy đã gật đầu ngo ý cảm ơn với A Sâm.

Tiêu Tiêu sững sốt một chút, vội vàng hỏi anh: "Anh Sâm, sao Nguyễn Tinh và Angel lại tới đây?"

A Sâm cười khổ lắc đầu: "Angel là người đại diện của em năm năm, anh nghĩ chắc em phải biết được từ sớm chứ".

"Em hợp tác với Angel gần hai năm thôi, đầu năm nay mới tách ra".

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn về phía A Sâm, cô không nghĩ tới hai người đại diện của mình lại có quan hệ dây mơ rễ má như vậy.

Nghĩ vậy, ánh mắt cô nhìn A Sâm trở nên kỳ lạ.

Mặc dù người đại diện bên vực mình là chuyện tốt, nhưng vào lúc này lại gọi Nguyễn Tinh và Angel tới phòng bao, nhìn sao cũng thấy chắc chắn có âm mưu gì đó ở đây.

A Sâm sờ mũi một cái, cười mỉa nói: "Anh cũng không có cách nào, đạo diễn Ôn như hổ rình mồi, chúng ta không thể đắc tội với ông ta được, chỉ có thể tìm người chữa cháy thôi. Lần trước Nguyễn Tinh tới chữa cháy không phải rất tốt sao? Hơn nữa, Angel đã gọi cho anh từ sớm. Cô ta nói nếu biết đạo diễn Ôn ở đâu thì gọi cho cô ta, anh đây cũng phải nhớ những giao tình trước đây mà gọi cho cô ta chứ"

Tieu Tieu bội phục, chiều này của A Sâm đúng là đủ độc.

Đến lúc người của khách sạn vào phòng bao, thì cảnh mà họ chứng kiến ngoại trừ đạo diễn Ôn lẫn lộn kêu đau, thì chỉ còn Nguyễn Tinh cùng Angel vô tội chả hiểu gì.

Tieu Tieu nháy mắt, hỏi A Sâm: "Anh Sâm, có phải anh sẽ gọi cho"

A Sâm không chút nghĩ ngợi gật đầu: "Lần trước em xuất hiện trên tivi, có rất nhiều người quen giúp đỡ, tin tức lần này lớn như thế, sao lại không gọi họ tới?"

Yeah, quá tuyệt!

Với tốc độ của đội chó săn, chắc rằng đã lên lầu này giờ rồi!

Khóe miệng Tieu Tieu giật giật một cái, cho dù lần này Nguyễn Tinh có mười cái miệng cũng không giải thích được.

"Nhưng lúc bọn em đi, trên hành lang có mấy người phục vụ..."

A Sâm khoát tay, lấy những tấm poster trong tay đưa qua cho Tieu Tieu.

Tieu Tieu kỳ quái mà nhìn những thứ trong tay, đứng lên mở đèn xe, không khỏi ㄟ.

Đây là những tấm hình nửa người của Chung Thụy, ở dưới góc bên phải còn có chữ ký rồng bay phượng múa.

Cô nhớ rõ đây là những tấm poster ít ỏi mà Chung Thụy ký tên, chẳng lẽ chúng mất là do A Sâm mang đi?

A Sâm cười nói: "Ai bảo Chung Thụy có nhiều người thích như vậy, có mấy cái này, muốn bịt miệng bao nhiêu người cũng không thành vấn đề, hihi."

Cho dù có tiền cũng không nhất định mua được những tấm poster này, người phục vụ mừng như điên, vừa thấy Nguyễn Tinh chạy đến phòng bao, miệng đã ngậm chặt, hoàn toàn coi chuyện Chung Thụy và Tieu Tieu trước đó như không nhìn thấy...

Tieu Tieu thờ dài, dù sao cũng giải quyết được một vấn đề rồi, nhưng vấn đề lớn tiếp theo khiến cô thấp thỏm không yên.

Liếc Chung Thụy bên cạnh, cô bất đắc dĩ hỏi: "Em muốn nói riêng với anh Sâm vài câu, anh có thể trước"

"Có chuyện gì mà anh không thể nghe?" Dám gạt anh ra sao, Chung Thụy liếc mắt sang đây một cái.

A Sâm nhìn ánh mắt né tránh của Tieu Tieu, bộ dạng rầu rĩ, chỉ biết là việc này không muốn cho Chung Thụy biết, nói hết lời anh mới không tình nguyện mà ra ngoài xe đứng, đóng cửa nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Đạo diễn Ôn uy hiếp em sao?"

Tieu Tieu kinh ngạc ngẩng đầu: "Anh Sâm, sao anh biết?"

A Sâm nhún mày: "Em nghĩ anh làm sao để tồn tại trong cái vòng thị phi này? Vừa nãy ở trên bàn cơm, thấy đạo diễn Ôn nhỏ giọng nói gì đó với em, sắc mặt em cũng thay đổi, em cho rằng anh không biết sao? Nói đi, đạo diễn Ôn dùng cái gì uy hiếp em?"

Tieu Tieu áp a áp ứng nói chuyện đêm đó, A Sâm dần dần nhún mày.

Làm người đại diện, chuyện dặt khách anh cũng làm không ít.

Người mà A Sâm dẫn dắt trước đây, đã bám lấy quản lý cao cấp, rồi dựa vào quan hệ đó mà leo lên.

Nhưng mà tôi tình em nguyện, một người được hầu hạ thoải mái, một người là tiền đồ rộng mở, dựa theo nhu cầu của nhau thì chẳng có gì để nói.

Thế nhưng Angel lại làm cách thất đức này, bản thân người đó không muốn, dứt khoát chuốc say mang lên giường đạo diễn Ôn, bây giờ lại bị người ta nắm được nhược điểm...

A Sâm suy nghĩ một lát, hỏi Tieu Tieu: "Em có chắc chắn trên tay đạo diễn Ôn có cuốn video không?"

Tieu Tieu lắc đầu: "Đêm đó em không tỉnh táo, ngày hôm sau tỉnh lại, trong phòng đã không có ai"

Nói trắng ra là, cô không sao nói rõ được chuyện thất thân của mình, thì làm sao có thể biết có bị quay hay không?

A Sâm cũng biết chuyện này khó giải quyết, có thể đạo diễn Ôn bịa chuyện vớ vẩn, muốn cho Tieu Tieu vào tròng, thế nhưng có cuốn video này thật sao?

Vừa rồi đạo diễn Ôn bị Chung Thụy đập mấy cái, nói không chính xác là thẹn quá hóa giận, không biết ông ta sẽ làm ra chuyện gì nữa đây

"Việc này..." A Sâm khó xử liếc mắt Tieu Tieu, thờ dài: "Em có định nói với Chung Thụy chuyện này không?"

Nhìn bộ dạng của Tiêu Tiêu, rõ ràng là không muốn Chung Thụy biết. Thế nhưng chuyện này A Sâm không có cách, có khi Chung Thụy lại có cách thì sao.

Tiêu Tiêu ngập ngừng, lắc đầu nói: "Đây là chuyện của mình, vẫn là để mình giải quyết thì tốt hơn"

A Sâm mỉm cười, liếc mắt nhìn qua một khe hở nhỏ không thể nhìn rõ của cửa xe, thấy vẻ phức tạp nói đầy mắt của cô: "Em còn quá ngây thơ rồi"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Ân Tình Khó Tiếp Nhận Của Mỹ Nam

"Ừm..."

Tiêu Tiêu dựa vào cửa lớn, chiếc váy đã tuột xuống cánh tay, vẻ mặt thì đỏ bừng, còn bị người ở phía sau kèm chặt, cô chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ.

Tai cô kề sát vào cánh cửa lạnh lẽo, dường như có thể nghe thấy tiếng bước chân đi qua đi lại của những người bên ngoài cánh cửa.

Eo của cô bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, sau lưng nóng như lửa đốt, trước ngực thì lạnh lẽo, băng hỏa giao nhau. Hơn nữa cánh cửa bị va chạm phát ra những tiếng vang nho nhỏ, nhưng ở bên tai Tiêu Tiêu thì thanh âm đó đặc biệt lớn.

"Đừng...Đừng...Ừm..." Tiêu Tiêu nhỏ giọng cầu xin tha thứ, trên mặt vừa thẹn thùng vừa xấu hổ.

Bờ môi của Chung Thụy dán chặt vào cổ cô, một tay ôm thắt lưng cô, còn một tay thì đặt trên ngực cô, thản nhiên mà mở miệng: "Xem ra em có vẻ không hài lòng biểu hiện của anh?Hả?"

Anh vừa nói xong, động tác càng mạnh mẽ hơn trước, hai chân Tiêu Tiêu như nhũn ra, nắm lấy cánh tay của Chung Thụy để tránh không bị ngã ngổ trên đất.

Rõ ràng dọc đường đi đâu có chuyện gì xảy ra, sao bây giờ lại trở thành như vậy?

Khuôn miệng nhỏ nhắn của Tiêu Tiêu phát ra vài tiếng rên rỉ, ý thức của cô dần dần biến thành một đồng keo dán. Xem ra Chung Thụy rất mất hứng, nhưng bởi vì điều gì mới được chứ?

Chẳng lẽ, là vì đêm nay cô không nghe theo lời anh mà trở về nhà sớm? Hay là một thân một mình cùng ăn cơm với quản lý, cuối cùng lại biến thành đạo diễn Ôn?

"...Biết sai rồi sao?" Chung Thụy kéo váy cô xuống một cách thô lỗ, Tiêu Tiêu trần truồng ngã vào lòng anh, đôi môi hồng nhuận, hai tròng mắt ướt sũng híp lại, vẫn còn đắm chìm trong dư vị lên tới đỉnh, chưa khôi phục lại tinh thần.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, nhìn anh vẫn còn đang mặc một thân quần áo chỉnh tề, ngay cả nút áo sơ mi cũng chưa cởi, quần dài rộng thùng thình vẫn còn đang mặc. Trái lại, toàn thân cô ngay cả một mảnh vải che thân cũng không có, mới vừa vào cửa đã bị lột sạch trơn, khiến cô cực kì xấu hổ.

Đầu óc của cô trở nên trống rỗng, thờ hồng học, mờ mịt mà gật đầu: "Vâng, em sai rồi!"

"Làm gì mà sai?" Chung Thụy ôm ngang hông Tiêu Tiêu, bước vào phòng ngủ, cùng nhau ngã xuống giường lớn.

Tiêu Tiêu buồn bực: "Ăn cơm với quản lý Nghệ Long, không về nhà ngay lập tức"

Chung Thụy lắc đầu.

Cô bất đắc dĩ nói: "Em không biết đạo diễn Ôn sẽ đến, việc này cũng là ngoài ý muốn thôi mà..."

"Ngoài ý muốn?" Một tay của Chung Thụy vừa cởi nút áo sơ mi, vừa cúi người nhìn cô chăm chăm "Chuyện sau đó cũng xảy ra ngoài ý muốn sao, em định giải thích thế nào đây?"

Trong lòng Tiêu Tiêu "Lộp bộp" một tiếng, cô hiểu được câu nói của anh có ý gì.

Chung Thụy trách cô không nói cho anh biết, không gọi anh cứu cô...

Tiêu Tiêu không phải không nghĩ tới việc này, nhưng mà trong lúc diễn viên tranh chấp với đạo diễn, người chịu thiệt chỉ có thể là diễn viên.

Đạo diễn có thể mời diễn viên khác đóng vai nữ chính, ở trong giới có rất nhiều tuổi nam nữ, không cần thiết cứ tóm lấy một người không buông. Còn diễn viên thì có rất nhiều hạn chế, bộ phim hay và đạo diễn tốt càng ngày càng ít, đặc biệt như Chung Thụy này. Những kịch bản phim bình thường không phải không mời anh được, mà chính là Ảnh đế không có hứng thú với tình tiết cốt truyện đó.

Anh đứng trên cao, sẽ có những kịch bản phim phù hợp với vị trí của anh. .

“Cãi nhau với đạo diễn, chỉ có diễn viên chịu thiệt thôi, việc này là lẽ đương nhiên rồi. Em nghỉ, em có thể tự giải quyết tốt” Tiêu Tiêu cúi đầu, nhỏ giọng giải thích.

Chung Thụy đưa tay nâng cằm của cô lên, khóe miệng ẩn chứa một tia cười lạnh: “Em nghỉ? Đạo diễn Ôn là người thế nào, trong lòng em chắc hiểu mà, nhưng tại sao em vẫn tiếp tục ở một mình cùng với ông ta trong phòng bao thế kia?”

“Em. .” Tiêu Tiêu mở miệng, nhưng không biết nên nói gì.

Chung Thụy nói đúng, trong lòng cô còn mang theo một chút may mắn, cô cứ nghĩ đạo diễn Ôn chắc sẽ không dám làm gì mình ở một nơi công cộng như thế.

Sự thật chứng minh, đạo diễn Ôn chính là cận bã, mà cũng không phải loại cận bã bình thường.

Chung Thụy chậm rãi cởi hết quần áo của mình, nằm ở trên người Tiêu Tiêu, đưa tay ôm cô vào trong ngực: “Lúc anh gọi điện thoại cho em, em cũng không hỏi anh có cách nào hay không, em. . . Vẫn không tin tưởng anh, đúng không?”

Tiêu Tiêu lập tức lắc đầu, muốn mở miệng, nhưng không biết nên nói từ đâu.

Quả thực, nếu không phải mình có chút lo ngại với Chung Thụy, thì làm sao cô không gọi anh tới cứu chứ?

Xét đến cùng, mối quan hệ với Chung Thụy ở sâu trong lòng cô, chỉ có thể định nghĩa là bạn giường, Tiêu Tiêu cũng không dám tiến thêm một bước nào về phía trước.

Dường như nếu đi thêm một bước, đến gần hơn một chút, phía trước chính là vực sâu vạn trượng. Nếu ngã xuống, cô sẽ tan xương nát thịt và cũng không có cơ hội để quay trở về.

Tiêu Tiêu xoay mặt sang một bên, nhưng lại bị Chung Thụy mạnh mẽ kéo trở về: “Sao, không nói tiếng nào là thay mặt cho việc ngầm thừa nhận đúng không?”

Tiêu Tiêu thờ dài, nhịn không được mà đem những lời chôn giấu tận sâu trong lòng nói ra miệng: “Em ở trong lòng anh, rốt cuộc là cái gì?”

Đây là suy nghĩ mà từ trước tới giờ cô luôn muốn hỏi anh, Chung Thụy không nói yêu, cũng không tỏ lộ, giống như mèo vờn chuột, trêu chọc một con mồi yếu ớt.

Đúng vậy, con mồi, ở trong mắt Tiêu Tiêu, quan hệ của cô và Chung Thụy chính là như vậy.

Không định công khai quan hệ, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến sẽ cho cô một lời hứa hẹn hay cam đoan gì.

Tiêu Tiêu biết, trái tim của cô đang lo lắng bất an.

Có thể kẻ sát vào anh như thế này là khát khao của bao người, trước kia Tiêu Tiêu cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhưng mà sau khi đến gần, cô càng muốn nhiều hơn, và nhiều hơn nữa. . .

Muốn độc chiếm, muốn được cưng chiều, muốn đứng bên cạnh Chung Thụy một cách quang minh chính đại.

Hy vọng xa vời như vậy, nhưng trong khoảnh khắc câu hỏi kia được thốt ra, đoán chừng Chung Thụy sẽ nhún mày và nói cô không hiểu chuyện phải không?

Tiêu Tiêu cụp mắt, không dám nhìn vào vẻ mặt của Chung Thụy.

“Hóa ra, em cho rằng, từ trước tới giờ anh chỉ chơi đùa cùng với em thôi sao?” Giọng nói của Chung Thụy ẩn chứa sự tức giận, rồi lại mang theo một tia phiền muộn: “Bây giờ không phải là lúc thích hợp để chúng ta công khai quan hệ”

“Em hiểu rồi” Tiêu Tiêu nhanh chóng cắt ngang lời nói của anh, lập tức đổi đề tài: “Chuyện đêm nay là do em lỡ mồm, lại tự cho là đúng, về sau sẽ không tái phạm nữa”

Chung Thụy xoay người đặt cô trên thân thể của anh, nhún mày: “Anh đợi ở bãi đậu xe lâu như vậy, em có phải nên bồi thường cho anh hay không? Hơn nữa phạm lỗi thì phải chịu phạt, em thấy sao?”

Trong lòng Tiêu Tiêu vụng trộm thở ra, cuối cùng anh cũng không tiếp tục xoay quanh vấn đề kia nữa, tóm lại anh vẫn chưa nói ra câu trả lời làm người ta khó chịu kia. Mí mắt khẽ giương lên, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, hai tay ôm lấy cổ của Chung Thụy: “Lúc này không phải đã phạt rồi sao? Sáng mai

còn phải quay phim, đêm nay chúng ta đi ngủ sớm một chút đi”

Ban nãy cô độ sức vật lộn cùng với đạo diễn Ôn ở khách sạn, sau đó lại bị dọa cho sợ rồi liều mạng giãy dụa, cô đã sớm buồn ngủ không chịu nổi rồi (miu cũng buồn ngủ quá rồi).

Chung Thụy chia tay vỗ vỗ PP* của Tiêu Tiêu, neho mắt lại: “Ban nãy chỉ làm nóng người thôi, đêm dài đằng đẵng mới chỉ bắt đầu thôi, sao em lại đi ngủ được hả?”

*PP: mọi người thấy gì hông, chữ PP không có ý gì cả, chỉ là một ký hiệu ám chỉ... (tròn vo nhẽ =.!=)

Tiêu Tiêu trừng lớn mắt, buồn bực liếc mắt nhìn anh, bất đắc dĩ đành phải nhượng bộ: “Vậy chỉ làm một lần nữa thôi đó, không được làm nữa à”

“Còn có sức cò kè mặc cả, xem ra lúc nãy anh vẫn chưa dùng hết sức” Chung Thụy không đợi cô nói xong, từ nơi ướt át đó, động thân đi vào.

Tiêu Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn, cô biết nếu phản đối nữa, đêm nay chắc chắn sẽ không ngủ được, dứt khoát vòng hai chân lên eo anh, đầu ngón tay thì cọ cọ lưng Chung Thụy.

Cái gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau, mỹ nam ở phía trước, sao chỉ có thể bị động mà hưởng thụ, phải đi trêu chọc anh một chút chứ.

Chung Thụy bắt lấy cái chân đang quấy rối của cô, nhẹ nhàng chọc chọc vào lòng bàn chân cô, cả người cô run lên, sắc mặt đỏ bừng.

Chết tiệt, sao người này lại biết được cô sợ ngứa ở lòng bàn chân vậy, không khỏi giãy dụa muốn thoát khỏi ma chướng của anh.

Chung Thụy làm sao có thể buông tha cho cô dễ dàng như vậy, anh nắm lấy chân của cô đặt trên vai, rồi lại gãi gãi vài cái, sau đó đem chính mình chôn càng sâu hơn... (có ai hiểu hok hé hé).

Tiêu Tiêu đỡ thất lưng ngồi dậy, tắt đèn ngủ báo thức.

Tắm chân bị rớt xuống, lúc này cô mới phát hiện mình không mảnh vải che thân, trong đầu hiện lên một màn nóng bỏng tối qua, cô không khỏi xấu hổ muốn độn thổ.

Nhưng mà quần áo tối qua đã bị ném ngay cửa phòng khách, Tiêu Tiêu nhìn qua chỗ nằm bên cạnh đã sớm trống không, phòng chừng Chung Thụy đã đi rửa mặt rồi, cô vội vàng muốn đứng lên, định lê lét tắm thân trần trụi đến trước tủ quần áo, rồi lấy đại một bộ đồ ngủ nào đó mặc vào.

Ai ngờ mới vừa đứng lên, Chung Thụy lại rất đúng lúc mà đi vào.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu đang ngồi ngẩn người bên mép giường, cánh xuân vô hạn đập vào mắt, anh không khỏi mím môi cười cười.

Tiêu Tiêu định túm lấy cái chăn để che mình lại, thì Chung Thụy đã đi tới trước mặt cô, một tay nắm lấy thất lưng của cô: “Trốn cái gì, còn chỗ nào của em mà anh chưa thấy qua?”

Thấy cô lúng túng mà cúi đầu, đến nỗi sàn nhà cũng sắp bị cô nhìn cho thủng luôn, Chung Thụy cũng không gây khó dễ cho Tiêu Tiêu nữa, buông cô ra, sau đó mở cửa tủ, chọn một bộ váy cổ tròn màu xanh biếc và nội y bên trong.

Tiêu Tiêu đưa tay cầm lấy quần áo, nhưng Chung Thụy gạt tay lại, làm cô không khỏi kinh ngạc.

Chung Thụy thuận tay lấy bộ nội y của cô ra, cúi đầu thay Tiêu Tiêu mặc vào.

Đầu ngón tay luôn đụng chạm vào bộ ngực mềm mại của cô, cảm xúc đêm qua vẫn còn lưu lại, Tiêu Tiêu nhẹn không được run rẩy một cái, hai gò má ửng đỏ.

Cô cúi đầu, nhìn thấy mười ngón tay của Chung Thụy rất nhẹ nhàng mặc Bra vào giúp mình, sau đó anh lại lấy ra một cái nội y nhỏ nhỏ hơn nữa, Tiêu Tiêu bất đắc dĩ mà nâng một chân lên, sao mà cô luôn có cảm giác mình giống như một đứa trẻ con chẳng năng động gì cả, còn cần người khác hầu hạ.

Nhưng trong lúc này bàn tay của Chung Thụy không biết vô tình hay cố ý mà đụng vào một vài vị trí mẫn cảm, khiến hai má của Tiêu Tiêu càng ngày càng đỏ.

Quả thật được Ảnh đế đích thân chăm sóc, có lẽ chẳng mấy cô gái hưởng thụ được!

Đến lúc ăn mặc chỉnh tề xong, mặt của Tiêu Tiêu đã đỏ tới tận mang tai.

Chung Thụy đứng trước cửa toilet nhìn cô rửa mặt, tay anh khoát lên bả vai Tiêu Tiêu, cúi đầu hôn lên môi cô.

Tiêu Tiêu thấy anh càng ngày càng lấn tới, rất sợ anh sẽ làm xằng làm bậy thật, đến lúc đó bọn họ đi tới phim trường sẽ muộn giờ mất, vội vàng đưa tay đẩy anh ra: “Chúng ta cần phải đi”

“Không vội, ăn bữa sáng trước đi” Chung Thụy lôi kéo cô ngồi vào bàn ăn, thuận tay mở TV lên.

Đúng là buổi sáng của người nhà giàu, Tiêu Tiêu mới ăn được một miếng trứng chiên, thì đã bị tin tức trong TV hấp dẫn.

Hình ảnh trên TV chính là Nguyễn Tình giờ tay lên che mặt đang tránh né tránh phóng viên ở trước cửa phòng bao của khách sạn, phía sau là đạo diễn Ôn mặt mày trắng bệch ôm bụng kêu đau, đang chật vật mà đứng lên, lại muốn tránh khỏi ống kính, hoàn toàn đánh mất hình tượng hăm hở trước kia.

Người dẫn chương trình ở một bên bình luận rất hào hứng, họ còn phỏng đoán đạo diễn Ôn vì tranh đoạt Nguyễn Tình mà bị một người đàn ông khác hành hung, tình huống cầu huyết hai nam giành một nữ, còn đoán việc này có thể là tứ giác tình yêu.

Khỏe miệng Tiêu Tiêu khê cong lên, sức tưởng tượng của phóng viên đúng là rất phong phú.

Cô liếc mắt nhìn Chung Thụy bên cạnh, bọn họ vừa đủ bốn người, có thể nói là tứ giác tình yêu không?

Cô rất chú ý lắng nghe, phóng viên hoàn toàn không nhắc đến Tiêu Tiêu và Chung Thụy, nhưng lại đào ra danh tính của người thuê phòng chính là quản lý Nghệ Long. Vì thế họ hoài nghi nam chính khác trong vở kịch, chính là vị quản lý này.

Tiêu Tiêu buồn cười, không biết quản lý Nghệ Long muốn dẫn mối giao cô cho đạo diễn Ôn, cuối cùng lại bị hiểu thành nam chính trong vở kịch tứ giác tình yêu, vậy anh ta có tức điên lên không?

“Đi thôi” Chung Thụy thuận tay tắt màn hình TV, ra hiệu cho Tiêu Tiêu uống sữa cho xong.

Tiêu Tiêu vội vàng uống ngụm sữa cuối cùng, thấy anh đi tới gần, liếm giọt sữa còn đọng trên miệng mình: “Sữa còn dính trên mặt này”

Cô vội vàng giờ tay lau lung tung một phen, chắc đã lau sạch sữa rồi chứ?

Chung Thụy duỗi cánh tay ra, ôm lấy cổ Tiêu Tiêu kéo vào người mình: “Hôm nay diễn tốt một chút, tối nay anh sẽ tặng cho em một món quà”

Tiêu Tiêu nghi ngờ nhìn anh, sao bỗng nhiên người này lại muốn tặng quà cho mình vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thỏ Trắng Bé Nhỏ Bắt Đầu Thay Người Kiếm Tiền

Có anh ở đây, em sẽ nóng lên rất nhanh thôi.

Phân cảnh buổi sáng rất thuận lợi, đó là cảnh diễn lần đầu tiên vũ cơ tiến cung sau khi đánh tráo than phân với công chúa. Tiêu Tiêu lúng túng, đẩy trợ lý ra khỏi phòng trang điểm, bắt đầu đi dành tự mình mặc quần áo. Tối hôm qua. Chung Thụy đúng là rất cao hứng, tuy anh khá cẩn thận, nhưng vẫn để lại một chút dấu vết. May mắn thay, trang phục của công chúa là váy cổ cao, nơi cần lộ thì không lộ, do đó mới giúp cô giấu đi sự bối rối của mình. Nhất định lần sau cô không chiều Chung Thụy nữa, tránh cho anh được đăng chân lên đăng đầu. Tiêu Tiêu vừa nghĩ, vừa cân nhắc, không biết tối nay Chung Thụy sẽ tặng gì cho cô đây, sao mà trịnh trọng tới mức báo cho cô biết trước vậy.

Ra khỏi phòng trang điểm, cô bỗng nhiên nghe thấy trợ lý và một nhân viên trường quay đang nhỏ giọng bàn tán, nhân vật chính tối hôm qua ằm ỉ ở khách sạn chính là Nguyễn Tình và đạo diễn Ôn.

“Cô nói là quản lý Nghệ Long đã đập đạo diễn Ôn mấy cái, có đúng không đó? Bọn họ rất vất vả mới dành được bộ phim của đạo diễn Ôn từ trong tay Star Entertainment, nịnh bợ còn chưa đủ, làm sao dám đắc tội ông ta?”

Nhân viên trường quay cười nhạo: “Trong cái vòng luẩn quẩn này, có cái gì là không thể? Nhìn dáng vẻ lẳng lơ của Nguyễn Tình thì biết, mặc dù quyền rũ đạo diễn Ôn, nhưng ngay cả quản lý Nghệ Long cũng không tha...”

Tiêu Tiêu không muốn nghe nữa, đoán chừng chuyện này đã gây tranh cãi trong giới truyền thông rồi, hình tượng của Nguyễn Tình đảm bảo xuống dốc không phanh.

Chắc hẳn A Sâm và Angel không phải chia tay trong hòa bình, tình cảm bạn bè hai năm, lại đúng vào lúc này mà trời mất. Cô nghĩ A Sâm không phải là người độc ác, chắc là do Angel làm gì có lỗi với anh. Theo tính cách của Angel, những người có thể lợi dụng được, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua. A Sâm chắc hẳn rất đau khổ, rất tức giận. Coi như lần này là do Angel tự đâm đầu vào, không biết ngừng lại đúng lúc, sau này Angel có muốn hối hận cũng không kịp...

A Sâm đem hai bản hợp đồng lại đây để cho Tiêu Tiêu chọn lựa.

“Đây là hợp đồng quay quảng cáo sữa tắm, còn bản này là quay trang sức kim cương. Bản hợp đồng đầu tiên là của một công ty quốc tế lớn, tiền cát-sê rất cao, còn bản này là của một doanh nghiệp vàng bạc đá quý trong nước, cũng khá có tiếng”

Tuy tiến độ của bộ phim tương đối nhanh, nhưng chỉ có thể rút ra một khoảng thời gian để quay một quảng cáo mà thôi, nếu không nhất định A Sâm sẽ không bỏ qua hợp đồng nào cả.

Tiêu Tiêu nhìn hai bản hợp đồng trên tay, hơi khó chọn lựa. Lúc Tiêu Tiêu đang do dự, thì tài liệu trên tay cô đã bị người phía sau cầm lấy, Tiêu Tiêu quay đầu lại, hóa ra là Chung Thụy.

“Hai bản hợp đồng này đúng là không tệ, có điều vị trí của em là ở trong nước, vậy chọn bản hợp đồng này đi “. Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ thấy cũng có lý.

Khi bộ phim quay xong, thì TV cũng bắt đầu phát sóng chương trình quảng cáo này, vừa vặn có thể tuyên truyền cho bộ phim. Với lại những công ty nước ngoài cũng không thích hợp lắm với khẩu vị của người xem trong nước. Nói tới đây, thân là dân trong nước, ra sức vì doanh nghiệp của quê hương là điều nên làm, vì vậy cô gật đầu đồng ý.

“Anh nói cũng có lý, vậy chọn bản này đi, làm phiền anh Sâm rồi “

“Phiền cái gì đây là trách nhiệm của anh mà “ A Sâm chế nhạo nhìn Chung Thụy một cái, lấy lại tài liệu: “Anh sẽ nói chuyện với đạo diễn, trong mấy ngày này sẽ trích ra một khoảng thời gian để em đi quay quảng cáo “

Tiêu Tiêu muốn mở miệng hỏi chuyện đạo diễn đã âm ỉ tới mức nào, nhưng chưa kịp hỏi A Sâm đã hấp tấp đi tìm đạo diễn, cô vốn không có cơ hội để hỏi anh.

“Anh phải đi ra ngoài một lát, em về nhà chờ anh trước đi “ Chung Thụy bỏ lại một câu, rồi lập tức đi khỏi.

Hiện giá trị của Tiêu Tiêu không giống như trước đây, đi ra ngoài phải đeo kính râm và đội nón che che lấp lấp, không ung dung tự tại như trước kia, không có cách nào ngoại trừ về nhà, quả thật chẳng còn chỗ nào mà cô có thể đi dạo được.

Về tới nhà, cô thuận tay bật TV lên, lấy tờ báo vừa mới mua ra xem qua quýt lật tới lật lui vài trang. Chuyện âm ỉ tới qua đã lên đầu trang báo, Tiêu Tiêu nhìn tiêu đề thật lớn trên bản tin: “Đêm qua đạo diễn Ôn bị đánh vì vụng trộm với nữ diễn viên nổi tiếng” bên dưới là những lời chỉ trích, cảm phẫn lên án đạo diễn Ôn, còn có hàng chữ ghi chú nhỏ nói là đạo diễn Ôn mắng nhiếc một nữ diễn viên nào đó không biết tốt xấu, động tay động chân với ông ta, vong ân phụ nghĩa không biết trả ơn thế nào.

Tiêu Tiêu nhíu mày, sao cô lại không biết đạo diễn Ôn có on với mình vậy? Cách nói này nếu áp dụng cho Nguyễn Tình thì đúng hơn...

Cô chớp mắt, không khỏi cười lạnh. Rõ ràng đạo diễn Ôn vì muốn phải sạch quan hệ, mà biến Nguyễn Tình thành bia đỡ đạn. Nhưng đến cuối cùng phóng viên còn chụp được ảnh Nguyễn Tình và đạo diễn Ôn ở trong phòng bao của khách sạn, cho dù ông ta có mười cái miệng cũng không giải thích nổi, hơn nữa ai sẽ tin được Anh để lại ra tay đánh người vô cớ? Vấn đề này đã thua, khiến cho đạo diễn Ôn tức giận hòng. Trong lòng khó chịu, vì thế trút sang Nguyễn Tình. Muốn mình trở nên sạch sẽ, hình tượng không chút tổn hại sao? Với kịch này đạo diễn Ôn đã làm rất tốt nhưng không biết Nguyễn Tình có nuốt được con tức giận này mà ngấm thòa thuận hay không?

Tiêu Tiêu mặc kệ âm thanh ồn ào của TV, tối hôm qua không sao ngủ được, còn mặc trang phục nặng nề diễn nửa ngày trời, cô dựa vào sofa, bắt giấc ngủ quên mất. Đến lúc cô tỉnh lại, trong phòng khách tối đen như mực, không nghĩ tới cô có thể ngủ giấc thẳng tới tối.

Nhờ ánh trăng, Tiêu Tiêu phát hiện có một người đang ngồi trên sofa, người đó là Chung Thụy.

“Tình? “ Chung Thụy không bật đèn, lấy ra một vật nhỏ nhút vào tay cô, nhẹ nhàng cười: “Tặng quà cho em này “ Tiêu Tiêu sững sờ một chút, dưới ánh trăng mờ cô thấy trong lòng bàn tay anh có vật gì đó là 1 cái USB, và một cái đĩa CD. Tiêu Tiêu nhíu mày, trong lòng mơ hồ đoán được những thứ này là gì: “Cái này tối hôm qua đạo diễn Ôn nói.”

“Muốn xem không?” Chung Thụy rất tự nhiên mà cầm lấy đĩa CD từ trong tay Tiêu Tiêu bỏ vào đầu DVD trong phòng khách, cô còn chưa phản ứng lại thì trên màn hình đã hiện rõ chiếc giường lớn trong phòng khách sạn. Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm hình dáng mập mạp của đạo diễn Ôn trong màn hình, còn có người con gái bị che khuất mặt đang được ông ta đặt dưới thân, thanh âm rên rỉ đứt quãng và thống khổ, tiếng thở dốc của đạo diễn Ôn thì nhỏ hơn nhiều, nghe không được rõ lắm.

Cô xoay mặt sang một bên ghành lấy remote từ tay Chung Thụy tắt TV một cái: “Đừng nhìn... “ Cảnh tượng phóng đảng như vậy, vốn dĩ Tiêu Tiêu không muốn nhớ lại, hổng chỉ Chung Thụy còn đang ở bên cạnh.

“Anh làm cách nào để lấy được nó từ tay đạo diễn Ôn vậy? “ Cô do dự nhìn về phía anh, không phải người này sẽ đi đánh đạo diễn Ôn nữa chứ? Nhìn dáng vẻ của đạo diễn Ôn, không giống như người dễ dàng giao ra cuốn video. Tiêu Tiêu nhíu mày, hoặc là Chung Thụy đồng ý thỏa thuận một giao dịch nào đó với đạo diễn Ôn?

“Đây là món quà anh muốn tặng cho em sao? “ Cô lấy đĩa CD trong đầu DVD ra, nghiêng rang nghiêng lợi mà quăng trên sàn nhà, còn đập thêm mấy cái, sau đó ném thẳng vào bể cá. Chung Thụy bật cười, bộ dáng của Tiêu Tiêu y như con mèo xù lông, nhìn sao cũng thấy đáng yêu.

“Ừ em có thích món quà này không? “

“Dĩ nhiên “ Tiêu Tiêu bực mình cả đêm, cũng không biết nên làm cách nào để cười từ tay đạo diễn Ôn, bây giờ Chung Thụy làm hộ, làm sao Tiêu Tiêu không cao hứng cho được? Nhưng mà cô rất sợ, Chung Thụy sẽ vì chuyện này mà trả giá đắt.

“Đạo diễn không phải là người dễ nói chuyện, nhưng sao anh lại nắm thóp được ông ta vậy? “ Tiêu Tiêu lo lắng ngồi bên cạnh Chung Thụy, nhẹ giọng

hỏi anh.

Chung Thụy gật đầu: “Đúng là không dễ chút nào, người này rất cẩn thận không để đĩa CD trong nhà mà là mang theo bên người mọi lúc mọi nơi “ Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn anh, đạo diễn Ôn mang theo CD bên người vậy Chung Thụy làm sao mà lấy được ?

“Thực ra anh...Không cần làm nhiều như thế ! “ Tiêu Tiêu nghĩ đến lúc Chung Thụy bàn điều kiện với đạo diễn Ôn, trong lòng cô rất không vui.

“Anh không để ý sao... ? “ Tiêu Tiêu cúi đầu, dùng giọng nhỏ nhẹ như tiếng muỗi vo ve đề hỏi anh.

“Dĩ nhiên anh để ý, bây giờ em có thể nói với anh lúc trước đã xảy ra chuyện gì không ? “ Chung Thụy ôm bả vai cô, kéo cô vào lòng mình, cảm giác trên đỉnh đầu Tiêu Tiêu, thấp giọng hỏi cô.

Tiêu Tiêu không muốn nhớ lại chuyện này dù chỉ là một chút, nhưng lại không muốn Chung Thụy hiểu lầm. Cô kể lại toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn chuyện đêm đó với anh, không tăng thêm cái gì, thậm chí trong giọng nói còn mang theo sự khổ sở và cảm hận Angel.

Chỉ hơn 1 tháng ngắn ngủi, cuộc sống và sự nghiệp nghệ sĩ của cô đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất. Tiêu Tiêu cảm thấy, những gì cô nhận được còn nhiều hơn mất, vậy cần gì phải giữ những oán hận đó trong lòng, không ohair càng khiến mình khó chịu hơn sao ?

Chung Thụy nghe Tiêu Tiêu nói Angel ở sau lưng cô lên lút đưa người lên giường đạo diễn Ôn sau đó còn chụp ảnh uy hiếp cô nữa, không nghĩ tới bây giờ ngay cả bang ghi hình cũng có. Anh chăm rãi mở miệng nói rõ nguyên nhân hậu quả.

Hóa ra Angel cho rằng đã bắt thóp được Tiêu Tiêu, biết cô giận mà không dám nói, sau này làm sao thoát khỏi lòng bàn tay mình. Không đoán được Tiêu Tiêu lại theo Chung Thụy, con đường ngôi sao càng sáng lạn, trái lại người đại diện là cô ta khi đi theo Nguyễn Tình lại xuống dốc không phanh, mỗi ngày chỉ lo xử lý cục diện hỗn loạn, đoán chừng bây giờ cô ta đang hối hận đây.

Nhưng mà cô ta sống không, tốt, thì càng không muốn nhìn người khác gặp vận may, trực tiếp giao bang ghi hình cho đạo diễn Ôn. Tiêu Tiêu nghe xong hai tay nắm thành quyền nghiền răng nghiền lợi muốn đánh Angel vài cái.

Năm năm nay cô đối xử với Angel có chỗ nào không tốt, coi cô ta như chị em tốt, nhưng cô ta sao có thể nhẫn tâm đến vậy ? Cô ta phá hủy đi lần đầu tiên của cô thì không tính, nhưng vì sao lại muốn hủy đi tiền đồ của cô ? May mà lấy được bang ghi hình, cuối cùng Tiêu Tiêu có thể thở phào nhẹ nhõm...

Chung Thụy nhìn cô, từ từ mở miệng : “Thực ra chuyện đêm đó anh...” Tiêu Tiêu đưa tay che môi anh lại, không để cho anh nói tiếp nữa: “Em biết người bình thường rất hay để ý, Có thể anh đã biết được từ sớm, nhưng vẫn không mở miệng hỏi em. Thực sự em rất cảm ơn anh, anh đã giúp em nhiều như vậy quan tâm em nhưng lại không gần gũi” Cô thở dài, lần đầu tiên là ảnh chụp trên TV, bây giờ là bang ghi hình, ít nhiều gì Chung Thụy cũng đã đoán được có chuyện gì với mình xảy ra nhưng vẫn đối xử với mình như trước.

Chỉ vào điểm này, Tiêu Tiêu cảm thấy ngày càng yêu Chung Thụy hơn. Có lẽ trước kia người này chỉ là thần tượng của cô, là khát khao của cô, mục tiêu phấn đấu của cô. Nhưng từ giờ phút này, Tiêu Tiêu đã coi chung thủy như một người đàn ông chân chính một người mà cô có thể dựa vào, một người mà cô có thể tỏ ra yếu đuối trước mặt anh.

Hai tay của Tiêu Tiêu ôm lấy Chung Thụy ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn anh. Trong lòng cô có trăm ngàn lời nói nhưng không biết nên nói từ đâu, vậy không bằng cố cố gắng biểu hiện một chút. Anh được Tiêu Tiêu ôm ấp, hơn nữa cô còn tặng anh một nụ hôn, dĩ nhiên Chung Thụy sẽ không từ chối, anh ôm cô thật chặt hôn đáp lại thật sâu. Đến lúc quần áo được cởi hết cô vẫn còn đắm chìm trong nụ hôn của Chung Thụy sau lưng trần trụi bị một trận cảm xúc lạnh lẽo làm cho người ta không khỏi run lên. Lúc này Tiêu Tiêu mới phát hiện Chung Thụy không ôm cô về phòng ngủ mà đặt cô lên bàn ăn làm cô không khỏi cảm thấy xấu hổ: “Sao lại ở trong này hả ? Cứng ngắc lại lạnh nữa...”

Cô đưa tay định đẩy anh ngồi xuống thì bàn tay đã bị anh nắm lấy, rồi đặt lên cúc áo trước ngực anh, giọng nói khàn khàn cười khê: “Có anh ở đây, em sẽ nóng lên rất nhanh thôi...”

Tiêu Tiêu liếc anh một cái, nhưng lại nghĩ, hôm nay Chung Thụy vì cô mà đã đi xử lý đạo diễn Ôn, giúp cô thoát khỏi nguy hiểm cô cũng không từ chối nữa bàn tay mang theo chút thô lỗ cởi cúc áo của anh thật nhanh kéo áo sơ mi của anh, ôm người phía trên từ từ nằm xuống...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Gặp Rắc Rối

[VIP] Chỉ cần ngồi trước cái bàn này, thì trong đầu cô liền hiện lên một màn nóng bỏng tới qua.

Tiêu Tiêu không được tự nhiên mà ngồi ở trước bàn ăn, cô đang ăn sáng nhưng trên mặt thì lộ vẻ không tập trung.

Tối hôm qua hai người còn triền miên rất lâu trên bàn ăn, bây giờ đối diện với cái bàn này, hai má của cô nhin không được mà nóng lên.

Rõ thật là, tối qua cô không nên chiều theo ý của Chung Thụy, bây giờ chỉ cần nhìn thấy cái bàn, trong đầu cô liền hiện lên một màn nóng bỏng tối qua, làm sao mà cô ăn cơm cho được? Tiêu Tiêu quay đầu trừng mắt với Chung Thụy đang ngồi bên cạnh, Chung Thụy ngẩng đầu, còn cười cười với cô.

Nhìn vào khuôn mặt vừa ngây thơ vừa dịu dàng kia, cho dù cô đang tức giận đầy bụng nhưng không thể nào mà phát tiết được...

Cảnh diễn tiếp theo là phân cảnh công chúa ở trong cung, mặc bộ cung trang nặng trĩu, cả người Tiêu Tiêu rất khó chịu, đi chưa được vài bước đã đổ đầy mồ hôi, thợ trang điểm chỉ còn cách, cứ cách mười phút thì trang điểm lại một lần.

Không giống với vũ cơ, công chúa rất cao ngạo, trời sinh đã là cảnh vàng lá ngọc, từ nhỏ đã được hoàng đế yêu thương, được người xung quanh nịnh nọt, khí chất cao quý và kiêu ngạo từ khi sinh ra đã có.

Nhưng từ nhỏ vũ cơ đã đứng ở tầng lớp thấp nhất, mặc dù giống về ngoại hình, nhưng vẫn có nhiều điểm không giống nhau.

Về phần khác biệt này, đúng là rất thách thức khả năng diễn xuất của Tiêu Tiêu.

Một người đóng hai vai, tỷ muội song sinh, nghe thì dễ, nhưng thực ra là nói dễ hơn làm.

Nhân vật công chúa của Tiêu Tiêu, trên người mặc bộ cung trang hoa lệ, ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi mắt chứa đầy vẻ khinh thường với người xung quanh, chỉ khi đối mặt với Hoàng đế mới để lộ dáng dấp của một vị công chúa ngoan hiền.

Hiện tại nhân vật mà Tiêu Tiêu diễn ở trước ống kính, chính là vị công chúa may mắn kia, một cảnh này trôi qua rất suông sẻ.

Nhưng tới đoạn, sau khi vũ cơ đánh tráo thân phận với công chúa, tuy là công chúa đó, nhưng không phải là vị công chúa ban đầu, song Tiêu Tiêu lại không thể hiện ra một chút khác biệt nào.

Đạo diễn hô “Cắt” hết lần này đến lần khác, rõ ràng rất không hài lòng với biểu hiện của cô.

Từ trước tới giờ Tiêu Tiêu luôn cố gắng và tận tâm, đạo diễn đều nhìn thấy. Ông ta hi vọng Tiêu Tiêu có thể tiến xa hơn nữa, vì vậy yêu cầu đối với cô càng ngày càng cao.

Nếu đổi lại là nữ diễn viên khác, nói không chừng đạo diễn đã cho đoạn này PASS rồi, cũng chẳng cần gây sức ép để lãng phí mấy cuộn phim làm gì.

Có điều, đây là Tiêu Tiêu, đạo diễn không muốn để cho cô qua dễ dàng như vậy, dù sao ông cũng cảm thấy Tiêu Tiêu nhất định sẽ thể hiện xuất sắc hơn thế này nữa, làm cho vai diễn đặc sắc hơn, trở thành một nhân vật cực kì sinh động, và đây không còn là một nhân vật chỉ có trên kịch bản nữa.

Tiêu Tiêu nghe thấy giọng nói mong chờ của đạo diễn, chỉ có thể nói với ông ta để cô lấy kịch bản về nhà, rồi xem lại thật kĩ, sau đó sẽ tiếp tục, đạo diễn liền gật đầu đồng ý. A Sâm qua đây rất đúng lúc, nói cho cô nghe lịch làm việc.

“Nếu ngày hôm nay không quay phim, thì buổi chiều nay em phải đi thương lượng với nhà tài trợ quảng cáo, em thấy sao?”

Tiêu Tiêu còn đang đắm chìm trong vai diễn, thuận miệng ừ một tiếng, bỗng nhiên kinh ngạc mà ngẩng đầu: “Hôm nay? Anh ký hợp đồng xong rồi sao?”

Nghe nói những ngôi sao đang nổi đều tranh nhau giành giật bộ quảng cáo này, nhưng nhà tài trợ cũng khá gian xảo, yêu cầu các cô đi thử vai, xem coi vị nào phù hợp với quảng cáo, không nghĩ tới A Sâm lại ký hợp đồng nhanh như vậy.

“Cũng nhờ chúng ta tốt số thôi, vốn dĩ nhà tài trợ đã nhìn trúng Nguyễn Tinh. Nhưng mà, những ngày gần đây scandal của Nguyễn Tinh và đạo diễn Ôn rất ồn ào, do đó họ mới thay người. Vị trí này không thể để cho các diễn viên mới đảm nhận, bởi vậy chúng ta mới chiếm được lợi lớn như thế” A Sâm nhún nhún vai, tỏ vẻ tiếc nuối Nguyễn Tinh.

Tiêu Tiêu sững sốt, cô lại có thể giành mất quảng cáo của Nguyễn Tinh sao?

Trước kia chỉ có Nguyễn Tinh giành của cô, chắc đây là lần đầu tiên cô tự mình giành được.

Nghĩ nghĩ, Tiêu Tiêu chế nhạo anh: “Anh Sâm, Angel không tìm anh gây rắc rối chứ?”

Cố tình đào hố để cho các cô nhảy vào, Tiêu Tiêu không tin Nguyễn Tinh và Angel có thể nuốt trôi cục tức này!

A Sâm bật cười: “Cá lớn nuốt cá bé, đây chính là quy tắc trong giới rồi” họ không vui, nhưng cũng đành chịu, có thể làm gì được anh?

Tiêu Tiêu cầm kịch bản, cô và A Sâm vừa ra khỏi studio, thì thấy Nguyễn Tinh hùng hăng hổ hổ đi tới.

“Thật không biết xấu hổ, dám dùng chiêu này với tôi sao. Cô cứ chờ đó, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

Về mặt của Nguyễn Tinh khá tiều tụy, cằm gầy một vòng, lớp trang điểm rất dày cũng không che giấu được quảng thâm dưới mắt cô ta, rõ ràng mấy ngày gần đây cô ta sống không được yên.

Scandal ồn ào như vậy, hiếm khi đội chó săn đào bới được một tin tức cực lớn, nhưng mà nghĩ lại, Tiêu Tiêu cũng có thể tưởng tượng các phóng viên

nhất định sẽ theo đuôi Nguyễn Tinh 24/24.

Bên ngoài cửa studio, giọng nói cao vút của Nguyễn Tinh rất chói tay, rất nhanh liền thu hút không ít các nhân viên trường quay và những diễn viên sát vách studio, vây đến xem.

Tieu Tieu thờ dài, Nguyễn Tinh chỉ lo phát cáu, chẳng lẽ cô ta không biết gây ầm ĩ ở nơi công cộng, sẽ làm cho hình ảnh cô ta vấy và duy trì từ trước tới nay bị phá hủy sao?

Lúc này quan trọng nhất là “Đánh nhanh thắng nhanh”, cô cũng không muốn bị cô ta lôi xuống nước đâu. . .

Tieu Tieu khoanh tay, thấp giọng hỏi Nguyễn Tinh: “Angel nhờ và anh Sâm, xin anh ấy tiết lộ tin tức của đạo diễn Ôn, có phải hay không?”

Nguyễn Tinh mỉm môi, không hé răng.

“Bởi vậy anh Sâm mới đem tin tức nói cho các người, muốn đi hay không là chuyện của mấy người, bây giờ lại nói chúng tôi hãm hại các người, có ai cảm dao kẻ cổ bảo các người đi khách sạn không?”

Tieu Tieu giương mắt nhìn cô ta chăm chăm: “Không có đúng không? Chúng tôi không ép các người, hơn nữa Angel lại xin chúng tôi nói ra hành tung của đạo diễn Ôn. Chúng tôi nói đúng sự thật, nhưng sao đến cuối cùng, mọi tội lỗi là nằm ở chúng tôi hả?”

“Có trách thì trách cô, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, không hỏi rõ ràng liền vội vàng chạy tới”

Tieu Tieu nhìn Nguyễn Tinh, bỗng nhiên cười to: “Hay là nói, những lần trước đây cô hưởng không ít lợi lộc, tiếp cận đạo diễn Ôn, sau đó nhận được không ít hợp đồng, cho nên lần này cô mới không suy nghĩ mà chạy tới, nhưng thật không ngờ là gánh nợ cho người khác phải không?”

Sắc mặt của Nguyễn Tinh xanh mét, cô ta hiểu được Tieu Tieu đang châm chọc cô ta không có đầu óc, chỉ nghe người khác nói liền tin răm rắp, vội vàng chạy tới làm người thế mạng, tất cả đều là lỗi của cô ta. Cô ta không phục, nhưng có thể làm được gì nữa?

Tin tức Angel nhờ A Sâm mang tới, muốn đi hay không quyền quyết định nằm trên tay Nguyễn Tinh.

Nói tới đây, mọi trách nhiệm đều do Nguyễn Tinh và Angel gánh vác, không thể nào mà trách người khác được.

Nguyễn Tinh cười lạnh: “Nhờ đi theo Ảnh để mới giành được hai bộ phim, cánh cứng cứng quá hả*? Cũng không biết, ai trước kia lẩn lộn năm năm trời, lộ mặt trên màn ảnh chỉ được vài lần. Sao, bây giờ giỏi rồi, cho nên không đặt người khác vào trong mắt chứ gì?”

*Ý chỉ: cao tay

Tieu Tieu nhiu mày, người này nói chuyện đúng là khó nghe.

“Ai không đặt người ở trong mắt? Cô đừng có mà nói lung tung, chúng ta cũng đâu có quen thuộc gì lắm, không phải sao?”

Vốn dĩ chẳng có liên quan gì đến nhau, trong vòng lẩn quẩn này có ai thật lòng muốn khoét tim khoét phổi của người khác đâu? (ý gây khó khăn cho người khác)

Nhưng mà vẫn phải hòa theo, nói không chừng họ còn đang cười nhạo phía sau lưng mình!

Nguyễn Tinh im lặng, nói không nên lời.

Dừng một chút, cô bỗng nhiên vung tay, không vui nói: “Đem những thứ đó đưa ra đây, nếu không đừng trách tôi xé rách mặt cô. Tôi không yên, cô cũng đừng mong sống tốt. Đến lúc đó, cùng lắm thì cá chết lưới rách, tôi cũng chẳng sợ gì nữa!”

Tieu Tieu nghe không hiểu gì cả: “Tôi có lấy đồ của cô đâu, vậy phải trả cái gì?”

“Cô đừng làm bộ ngây thơ, ngày hôm qua đạo diễn Ôn bị người ta bịt mắt đánh cho một trận ở bãi đậu xe, đồ vật trên người đã bị cướp đi rồi? Ở đây, trừ cô ra, còn ai muốn gây khó dễ cho ông ta?” Trên mặt Nguyễn Tinh lộ vẻ không kiên nhẫn.

Tieu Tieu liếc cô ta một cái: “Đạo diễn Ôn đắc tội rất nhiều người trong giới, cô không phải không biết, sao có thể vu oan cho tôi được?”

Nguyễn Tinh cười nhạo: “Đúng là đạo diễn Ôn đắc tội với nhiều người, nhưng mà người dám động tay động chân với ông ta thì không nhiều? Nghe nói, đêm đó Ảnh để vì cô mà đánh đạo diễn Ôn, nếu tôi nói ra, vậy không biết hình tượng của Ảnh để có bị ảnh hưởng gì không đây?”

Bây giờ giới truyền thông cho rằng đạo diễn Ôn giành Nguyễn Tinh với một người đàn ông khác, quản lý Nghệ Long đã phủ nhận ở trước mặt phóng viên, còn nói vào lúc đó anh ta đang ở cùng một người bạn. Có người ở đó làm chứng, anh ta đã không còn dính líu với chuyện này từ sớm rồi.

Hiện tại Nguyễn Tinh nói lung tung ở trước mặt phóng viên, quả thật Chung Thụy sẽ bị ảnh hưởng.

Tieu Tieu có thể phủ nhận, nhưng lại lo lắng Nguyễn Tinh sẽ bắt chập tất cả, chuyện gì cũng dám làm.

Mặc dù fan hâm chắc sẽ không tin, nhưng mà chỉ cần nghe Chung Thụy cùng đạo diễn Ôn, hai người xâu xé vì Nguyễn Tinh, trong lòng cô rất không thoải mái.

“Tôi biết, cuối cùng cô muốn gì đây?”

Lúc này Nguyễn Tinh lại ập a ập ứng, nhìn những người xung quanh đang làm việc, nhưng thực ra họ đang vênh tai lên để nghe động tĩnh bên này, túm Tiêu Tiêu trốn vào góc, dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy: “Trên người đạo diễn lúc nào cũng mang theo đĩa CD”

Tiêu Tiêu nghe vậy, lập tức sùng sốt.

Rõ ràng băng ghi hình đêm đó là hình ảnh của cô vào đạo diễn Ôn, sao Nguyễn Tinh lại tìm mình mà đòi vậy?

Tiêu Tiêu ngửi thấy mùi vị bất thường, dứt khoát đi tới phòng trà gần phim trường, trực tiếp kéo ghế ra.

“Chuyện đĩa CD, cô nên kể đầu đuôi ngọn nguồn cho tôi biết đi”

Nguyễn Tinh nghiêm mặt, một chút cũng không phối hợp: “Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho cô biết”

“Cô không nói, đừng mong lấy được đĩa CD” Tiêu Tiêu dừng lại một chút, rồi bổ sung: “Cô đừng tưởng chỉ có đĩa CD, đạo diễn Ôn còn đem những hình ảnh này lưu trong USB đấy”

Nguyễn Tinh đập bàn, vẻ mặt tức giận: “Chết tiệt, người này quá vô sỉ, chỉ nói với tôi về đĩa CD”

Nhìn mắt Tiêu Tiêu, Nguyễn Tinh cũng chẳng ngại ngừng gì nữa, băng ghi hình này chính là “Mệnh môn” của cô, thật sự nếu không lấy lại được, cả đời cô cũng không cần bước ra khỏi cửa.

*Mệnh môn: cánh cửa vận mệnh.

“Không có gì hay để nói, đạo diễn Ôn nhân lúc tôi ngủ, lén quay những hình đó để uy hiếp tôi, chỉ đơn giản vậy thôi”

Tiêu Tiêu buồn bực: “Tôi nghe nói đĩa CD này là của tôi với đạo diễn Ôn, sao bỗng nhiên lại biến thành cô?”

Nguyễn Tinh nhú mày: “Cô đã xem nội dung của đĩa CD?”

“Chỉ nhìn một chút liên tăt” Về mặt của Tiêu Tiêu rất chán ghét, ai muốn xem thân hình ghê tởm của đạo diễn Ôn đó chứ, không vóc dáng, không tướng mạo, một chút hứng thú để xem cũng không có!

Chuyện đã tới nước này, Nguyễn Tinh cũng lười tìm lý do: “Cô đưa CD cho tôi, những chuyện trước kia của chúng ta coi như xóa bỏ”

Tiêu Tiêu khề nhếch miệng, giọng điệu của người này sao giống như cô có lỗi với cô ta.

“Tôi biết rồi, CD để ở chỗ tôi. Yên tâm đi, gần đây tôi không thiếu tiền, sẽ không lấy nó bán cho đội chó săn đâu, chẳng qua...”

Nguyễn Tinh nhìn cô, không dám thả lỏng chút nào, chỉ sợ việc này sẽ có chuyển biến.

“Nếu cô biết nghe lời, đừng làm ra những chuyện lộn xộn làm phiền đến cuộc sống của tôi, tôi sẽ suy nghĩ đến việc đem đĩa CD trả lại cho cô”

Nhìn thấy Nguyễn Tinh sắp nổi cáu, Tiêu Tiêu cũng không để ý đến cô ta nữa, dứt khoát “Bỏ của chạy lấy người”.

Dọc đường đi, Tiêu Tiêu nghĩ tới việc Chung Thụy lấy lại đĩa CD, người bên trong đồng sàng cộng chăn với đạo diễn Ôn, sao bỗng nhiên lại biến thành Nguyễn Tinh?

Sau khi trở về, đúng lúc Chung Thụy lại có một hợp đồng cần tiến hành, ngay cả cơm trưa cô cũng bỏ qua, bớt chút thời gian trước khi quay quảng cáo, bay nhanh tới thùng rác lấy cái đĩa CD ra.

Cũng không ngại CD bẩn, cô lấy ra rồi nhét vào trong đầu DVD.

Tối hôm qua chỉ nhìn màn mở đầu một chút, dáng vẻ to mập của đạo diễn Ôn đã che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của người phụ nữ bên dưới, ống kính lại ở xa, quay cũng không rõ lắm

Tiêu Tiêu nhìn chăm chú từ đầu đến cuối, mặt của nữ chính vẫn không thấy rõ, nhưng mà trên bàn chân có một nốt ruồi màu đen, còn cô thì không có.

Rõ ràng, người phụ nữ này rất có thể là Nguyễn Tinh.

Nếu không phải Nguyễn Tinh nói cho cô biết trước, Tiêu Tiêu nhìn thật kỹ các dấu vết đặc trưng trên người phụ nữ đó, thì một nốt ruồi nhỏ kia, căn bản cô không thể phát hiện được.

Đạo diễn Ôn lấy cái này để uy hiếp cô, Tiêu Tiêu đúng là bị hù dọa, lại không nhìn kỹ, rất có thể cô sẽ nhảy vào bẫy của con người cặn bã này.

Cái bẫy của đạo diễn Ôn rất độc, thậm chí ngay cả Chung Thụy nhìn cũng không ra, lấy lại bằng ghi hình, nhưng cái này là của người khác...

Tiêu Tiêu nhủ mảy nghĩ, bị cú điện thoại thúc giục của A Sâm cắt ngay, đành đi làm việc trước đã.

Việc này khi trở về cô phải hỏi Chung Thụy một chút, có CD trong tay, không thể để Nguyễn Tinh dễ dàng chiếm lợi được. Nắm được nhược điểm, nói không chừng còn có thể làm cho Nguyễn Tinh ở yên một chút, quả thực cũng có chỗ hữu dụng!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Thỏ trắng bé nhỏ bị sập bẫy*

Quay quảng cáo trang sức kim cương, còn phức tạp hơn tưởng tượng của Tiêu Tiêu rất nhiều.

Cô cứ nghĩ chỉ cần đeo trang sức vào, rồi tạo vài kiểu dáng thanh nhã là có thể qua được cửa, tối đa là mất nhiều thời gian do sắp xếp bố cảnh mà thôi.

Ai ngờ, lần này ông chủ lại đích thân ra chỉ thị, không chỉ thuê nguyên một căn biệt thự tư nhân cao hai tầng có khuôn viên hoành tráng, còn mời cả nhà thiết kế nổi tiếng làm ra một bộ lễ phục trắng có giá trị liên thành.

Cô dè dặt mặc vào bộ lễ phục dưới sự giúp đỡ của trợ lý, đúng là không cẩn thận thì không được mà.

Cổ áo của bộ lễ phục được thiết kế theo kiểu chữ V lộ vai, váy trắng bó sát người, trên mặt vải tơ lụa được thêu bằng kim tuyến, còn được đính những viên kim cương rất nhỏ!

Có điều mặc bộ đồ thể này đi qua đi lại, trong lòng Tiêu Tiêu lập tức kinh hồn bạt vía, chỉ sợ không chú ý giẫm lên vạt váy rồi làm rớt viên kim cương thì sao.

Chỉ cần làm rớt mấy viên thôi, hợp đồng này không những bị hủy, còn phải bồi thường gấp đôi nữa.

Mang đôi găng tay vào, những nụ hoa nho nhỏ được thiết kế tầng tầng lớp lớp, tay áo được làm bằng ren trắng rộng thùng thình, hai tay trắng nõn khi ẩn khi hiện, làm cho người ta cảm thấy rất mờ ảo.

Đợi đến lúc chuyên viên trang điểm sửa sang lại mái tóc và khuôn mặt, Tiêu Tiêu nhìn thấy người trong gương nhất thời kinh hoàng, đơ ngay tại chỗ.

Cao quý thanh lịch, khí thế bức người, cô không nghĩ tới mình lại có một mặt như vậy.

Tiêu Tiêu của trước kia, không có danh tiếng gì, cô chỉ có thể miễn cưỡng đóng những vai phụ cùng bìa đỡ đạn, thậm chí là vai diễn quần chúng. Ai ngờ có một ngày, chính mình không những trở thành nữ chính đứng bên cạnh Chung Thụy, mà còn có thể mặc vào bộ lễ phục kim cương lộng lẫy phi phàm này.

Hoàn cảnh đưa đẩy con người đúng là rất kỳ diệu, Tiêu Tiêu đã từng nghĩ đến chính mình sẽ đi tiếp mà không có danh tiếng gì, nhiều nhất là ở trên màn ảnh xuất hiện vài lần, để cho khán giả nhìn thấy khuôn mặt của cô.

Nhưng bây giờ giá trị của cô đã tăng cao mấy lần, giành lấy sự nổi bật của Nguyễn Tinh, được phóng viên ca ngợi tâng bốc...

Khó trách không ít diễn viên bán đứng thân thể cùng danh dự của chính mình, mong muốn leo lên vị trí dẫn đầu trong giới giải trí. Chẳng qua, có thể miễn cưỡng nói Tiêu Tiêu đang đứng ở sườn núi, cô biết rõ có được vị trí như thế này đã là tốt lắm rồi. Đã là người từng trải, cô cũng hiểu được bọn họ làm sao mà cam lòng đem những thứ này trả lại chứ?. (ý là vị trí cao đó)

Bởi vì bất đắc dĩ, cho nên họ mới vứt bỏ nhiều thứ như vậy.

Bất kể là danh dự, hay là nhân cách, và còn nhiều hơn thế nữa...

Nhìn Nguyễn Tinh mà xem, không phải là ví dụ tốt nhất hay sao?

Bị dán cái mác bám víu vào đạo diễn, muốn mượn đối phương để leo cao, không đoán được lại bị phản đòn, lén lút quay hình để uy hiếp cô ta. Nếu Tiêu Tiêu không vô tình lấy được bằng ghi hình, Nguyễn Tinh này đã sớm bị đạo diễn Ôn sai khiến rồi.

“Tiêu tiểu thư, mời nhìn qua bên này” Nhiếp ảnh gia cầm máy chụp hình, ra hiệu Tiêu Tiêu dừng lại ở một vị trí nào đó trước hành lang.

Tiêu Tiêu cầm theo một cây dù nhỏ làm bằng ren trắng, chậm rãi đi về phía hành lang, nghiêng người để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, một vài lọn tóc uốn cong được thả xuống hai bên má, càng tôn lên mấy phần nhu mì.

Trước kia, đạo diễn và thợ chụp ảnh chỉ biết quát mắng cô không được che khuất diễn viên chính, đừng làm cản trở người khác, giành mất vị trí nổi bật của người ta. Không nghĩ tới sẽ có một ngày, thợ chụp ảnh sẽ dùng đến từ “Mời”, đáng vẻ thì khúm núm, còn để mặc cho cô bày ra những kiểu dáng đơn giản nhất, lo lắng sẽ thất lễ với mình.

Trong lòng Tiêu Tiêu cảm thấy châm chọc, vòng lẩn quẩn này chính là như vậy.

Lúc đứng ở tầng thấp nhất, người nào cũng có thể giẫm đạp lên mình, còn mình thì đành im hơi lặng tiếng, không dám cãi lại, ngoại trừ nghe theo, chỉ có thể ủy khuất mà nhận lấy tất cả.

Đứng ở nơi cao, được mọi người tăng bốc nịnh hót, lo lắng sẽ đắc tội với cô, sợ hãi nói không nên lời...

Tiêu Tiêu khề thở dài, cô rất sợ bản thân mình sẽ có một ngày, tính cách trở nên khắt khe và kiêu ngạo, thừa cơ hãm hại những người mới vào nghề, hơn nữa lại dựa vào tâm trạng của mình để làm việc (ý chị nói là vui thì làm, buồn thì thôi).

“Ok! Mời xoay người, nhìn bên này, ... Đúng rồi, biểu cảm (biểu hiện cảm xúc) rất tốt” Thợ chụp ảnh thay đổi góc độ, những poster tuyên truyền đã được chụp xong, bắt đầu quay quảng cáo.

“Tới lúc đó, Tiêu tiêu thư chỉ cần đi chậm chậm dọc theo hành lang, trên mặt mang theo một chút uể oải và thất vọng, sau đó bỗng nhiên phát hiện người trong lòng đang từ ngoài cổng đi vào, cầm trên tay một chiếc nhẫn kim cương...” Đạo diễn quảng cáo nói qua loa nội dung kịch bản cho Tiêu Tiêu nghe, với những diễn viên xuất thân như cô mà nói, căn bản không thành vấn đề.

Đạo diễn đã từng xem những bộ phim truyền hình mà Tiêu Tiêu tham gia, kỹ thuật đúng là rất già dặn, một tập quảng cáo này đối với cô mà nói chỉ là việc nhỏ thôi. Vì thế cũng không cần nhiều lời, anh ta lập tức chỉ đạo cho những nhân viên trường quay chuẩn bị bố cảnh thật tốt, rồi bảo thợ trang điểm giúp Tiêu Tiêu dặm chút phấn, bắt đầu quay hình.

Tiêu Tiêu cảm cây dù nhỏ, trên mặt lộ vẻ chán nản, không đến mức buồn rầu ảo não, mặt mày ủ ê, chỉ hơi nhú mảy, mang theo vẻ băn khoăn nhàn nhạt.

Đạo diễn vừa lòng mà gật đầu, rõ ràng thể hiện của Tiêu Tiêu còn tốt hơn tưởng tượng của anh ta.

Cho dù là cảm xúc hay nét mặt, thậm chí là vẻ sang trọng mà tao nhã trong lúc bước đi, đều đã thể hiện hình ảnh cô gái quý tộc vô cùng tinh tế.

Tiêu Tiêu bỗng nhiên quay đầu lại, cô biết ngay cánh cổng kia, cái vị gọi là người trong lòng sẽ xuất hiện.

Đạo diễn cũng đã nói, người trong lòng này chỉ để lộ ra cánh tay và cằm, tuyệt đối không để khán giả nhìn thấy toàn bộ. Dù sao nữ chính là Tiêu Tiêu, nam chính chỉ làm nền thôi, chỉ cần một đôi tay là được.

Nhưng mà vừa quay lại, Tiêu Tiêu lập tức ngẩn người.

Về ngạc nhiên trên mặt rất rõ ràng, khóe miệng của đạo diễn như kéo cả lên, lớn tiếng hô “Cắt”: “Sao lại thế này? Về mặt kinh hi của nữ chính đâu cả rồi? Về mặt của cô sao giống như ban ngày gặp quý vậy?”

Không phải ban ngày gặp quý?

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn Chung Thụy đang đứng ngay cổng mà cười với cô, có chút không hiểu sao người này lại xuất hiện ở đây.

Đạo diễn tức giận mà giải thích: “Chung Thụy có giao tình với tôi, mới đặc biệt sang đây làm khách mời”

Người bình thường thấy Chung Thụy thì mừng rỡ như điên, cảm thấy vừa kiêu ngạo vừa may mắn, nhưng mà anh ta chưa từng nhìn thấy người nào có đáng vẻ kinh hoàng như Tiêu Tiêu, ngay cả sắc mặt cũng có chút thay đổi.

Tiêu Tiêu thờ phào nhẹ nhõm, bất ngờ nhìn thấy Chung Thụy như thế, buổi sáng rõ ràng người này đã ra ngoài trước cô, bây giờ bỗng dừng lại xuất hiện, bất kì ai cũng sẽ kinh ngạc thôi.

Nhưng buổi sáng khi anh ra khỏi cửa, cô cũng không nghe anh nhắc đến việc này, đoán chừng là muốn cho cô một niềm vui bất ngờ đây.

Không đoán được niềm vui bất ngờ đâu không thấy, chỉ thấy cực kì hoảng sợ mà thôi.

“Sao anh lại đến đây?” Nhân lúc Chung Thụy mặc vào bộ âu phục trắng, đi từ từ ra khỏi phòng nghỉ, Tiêu Tiêu túm anh đến một góc tối, trừng mắt một cái.

“Vị đạo diễn này rất nổi tiếng trong lĩnh vực quay quảng cáo, chuyên nghiệp lại có tài, anh và anh ta là bạn bè nhiều năm. Đúng lúc anh ấy mới đi quay ở nước ngoài về, đã nửa năm rồi không gặp, vừa lúc sang bên này còn có thể giúp em diễn xuất, không tốt sao?” Chung Thụy cúi đầu, cười hỏi cô.

Tiêu Tiêu làm sao mà cảm thấy không tốt được, vốn dĩ cô cứ tưởng mình sẽ hợp tác với một người mẫu nam ở đâu đó, không nghĩ tới cô sẽ diễn chung với một người rất quen thuộc, chính là Chung Thụy, không phải quá tốt rồi còn gì.

Váy trắng*, âu phục trắng, hai người đứng chung một chỗ quả thật rất xứng đôi.

*Váy trắng: vốn là lễ phục trắng nhưng miu thấy lễ phục trắng, âu phục trắng sao nghe hoành tráng quá.

Tieu Tieu đi tới đi lui nhìn ngắm mấy lần, sao cô có cảm giác hai người giống như đang kết hôn vậy?

Cô xấu hổ xoay mặt sang một bên, bàn tay bị Chung Thụy nắm lấy: “Đi cẩn thận, kéo vương”

Tieu Tieu cảm thấy bàn tay bị Chung Thụy nắm như bị phỏng, vội vàng rút tay ra, nhìn nhìn xung quanh, nhỏ giọng quát: “Đừng động tay động chân chứ, bị người khác nhìn thấy thì sao?” Chung Thụy bất đắc dĩ, cô gái nhỏ này, luôn luôn nói những câu sát phong cảnh vào những lúc êm đẹp như thế này, làm cho anh muốn tiếp tục cũng chẳng được...

Nữ chính lơ đãng quay đầu lại, nam chính mặc bộ âu phục trắng tinh đang đứng cạnh cửa, trên mặt cô toát ra vẻ kinh hi và nhung nhớ, kéo váy, chạy bước ngắn về phía anh, ngay cả cây dù cũng bị ném dưới chân.

Cô cười tươi đứng ở trước mặt người kia, nhìn thấy trong mắt đối phương tràn ngập sự sùng ái cùng vui vẻ.

Chung Thụy đưa tay vén vài sợi tóc mai hơi rối trên trán cô, dịu dàng ôm cô vào trong ngực.

Tieu Tieu bỗng nhiên thấy không được tự nhiên cho lắm, ánh mắt dừng trên người mình tăng mãnh liệt, làm như đang dò xét mối quan hệ bên dưới của hai người, làm cô không khỏi lùi về phía sau một chút, bức rức không biết nên để hai tay như thế nào.

Đạo diễn nhìn ra, người con gái trong màn ảnh, muốn nói gì đó, nhưng trước mặt người trong lòng lại thấp thỏm bất an, đem tâm trạng mâu thuẫn của cô gái thể hiện vô cùng hoàn mỹ, trong lòng âm thầm gật đầu.

Cánh tay của Chung Thụy đột nhiên cứng lên, nắm chặt lấy eo của Tieu Tieu, làm cho cô muốn lùi về phía sau cũng không được.

Tieu Tieu chớp mắt, thân thể hơi cứng ngắc.

Ôm chặt cô, Chung Thụy đặt cằm trên đỉnh đầu của cô, hai người ôm nhau vô cùng thân thiết.

Chung Thụy biết ống kính chỉ quay cằm của anh và khuôn mặt của Tieu Tieu, nhưng hai mắt anh vẫn rất tự nhiên mà lộ vẻ ôn nhu cùng vui sướng.

Anh cúi đầu nắm lấy tay Tieu Tieu, lấy chiếc nhẫn kim cương từ trong túi áo ra, từ từ mang vào ngón giữa bên tay trái của cô.

Tieu Tieu đã sớm biết trong kịch bản sẽ có cảnh này, lúc đầu có cứ nghĩ là người khác, cũng không để ý tới.

Bây giờ đổi thành Chung Thụy, tim cô bỗng nhiên đập dồn dập, cả khuôn mặt đều ửng đỏ cả lên.

Dưới ánh mặt trời, nhẫn kim cương phát ra ánh sáng chói mắt.

Không biết liệu có ngày này hay không? Ở trong nhà thờ trang nghiêm, trước mặt vị mục sư thần thánh, Chung Thụy sẽ tự tay đeo cho cô chiếc nhẫn độc nhất vô nhị.

Trong phút chốc, suy nghĩ này đã nảy lên trong đầu Tieu Tieu, lập tức bị cô bác bỏ.

Bất tự chưa biết có hợp hay không, nhưng cô đã nghĩ đến việc sau này sẽ sống chung với Chung Thụy rồi ư?

“Ok!” Đạo diễn nhìn chằm chằm tuần nam mỹ nữ trên màn hình, có chút tiếc nuối không thể đưa khuôn mặt của Chung Thụy vào bên trong.

Chẳng qua thế cũng tốt, Chung Thụy có thể sang đây giúp đỡ, đã là rất nể mặt đạo diễn rồi.

Đạo diễn vỗ vỗ bả vai của Chung Thụy, cười nói: “Sau khi công việc kết thúc, có muốn cùng nhau uống một chén không?”

Chung Thụy cười lắc đầu: “Không được, tôi phải trở về”

“Đâu phải có vợ, sao về nhà sớm vậy chứ?” Đạo diễn hạ thấp giọng, trêu đùa mà hỏi anh: “Sao, muốn cưới vợ à?”

Nhưng ngoài dự đoán của anh, Chung Thụy lại nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi có dặn Ben mang theo một chai rượu vang quý hiếm, tặng cho cậu đó”

Đợi đến lúc Chung Thụy đi xa, đạo diễn mới lấy lại tinh thần, nhận chai rượu vang đỏ trên tay Ben, tò mò hỏi: “Bắt đầu từ khi nào mà anh ta muốn cưới vợ thế, ngày nào đó dẫn qua đây cho tôi nhìn mặt đi”

Ben và đạo diễn cũng đã quen biết nhiều năm, liếc mắt nhìn anh, bỏ lại một câu rồi đi ngay: “Không phải anh đã nhìn thấy rồi sao”

Đạo diễn nghe vậy, ngây ngẩn cả người.

Tieu Tieu thay bộ lễ phục trắng trên người ra, đang định tháo chiếc nhẫn kim cương xuống, thì trợ lý bên cạnh đã nở nụ cười: “Đây là quà mà công ty tặng cho Tieu Tieu thư, một chút lễ vật nhỏ, coi như là cảm ơn”

Cô sững sốt, một chiếc nhẫn kim cương như vậy, giá không thấp, ông chủ này cũng quá hào phóng rồi, nói tặng liền tặng.

Tieu Tieu cũng không cần ngượng ngùng nữa, cười cười nhận lấy.

Chỉ cần không trừ vào tiền cát sê của cô, khùng lắm mới từ chối! (ngây thơ quá còn gì)

Cô hành diện mà đeo chiếc nhẫn vào, Tieu Tieu ngồi vào trong xe, nhìn không được mà ra sức nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kim cương đang phát ra ánh sáng mờ ảo trên tay, bỗng dưng bật cười.

“Rất vui?”

“Đĩ nhiên, không người phụ nữ nào mà không thích đồ trang sức bằng kim cương cả...” Khóe miệng đang cười của Tieu Tieu cứng lại, cô quay đầu nhìn thấy Chung Thụy đang ngồi ở hàng ghế cuối trong xe, dù bận vẫn ung dung nhìn mình, không khỏi nhủ mảy: “Không phải anh còn có hộp đồng ả, sao lại ngồi đây?”

“Đã xong rồi, rất đúng lúc chúng ta tiện đường về nhà, không phải sao?” Chung Thụy duỗi tay ra, từ sau lưng Tieu Tieu ôm lấy cô: “Thích trang sức kim cương như vậy sao, sau này anh sẽ mua cho em mấy bộ được không?”

Tieu Tieu biết khi anh đã nói ra miệng, thì nhất định sẽ thực hiện được, không khỏi cười lắc đầu: “Không cần, bình thường em ít khi đeo trang sức, còn bày đặt lãng phí như thế”

“Anh tặng em, em đeo cho anh xem, sao lại lãng phí được? (=.=!) Trong lòng Chung Thụy bắt đầu tính toán, cố gắng nhớ lại kiểu dáng của mấy bộ trang sức mà gần đây anh đã xem qua, cái nào là thích hợp với Tieu Tieu nhất.

Tieu Tieu nhìn anh nghiêm túc, vội vàng chuyển đề tài: “Hôm nay Nguyễn Tinh tới tìm em, anh nói có buồn cười không chứ, cô ta tìm em để đòi đĩa CD. Nói về việc, người trong đĩa CD của đạo diễn Ôn chính là Nguyễn Tinh, sao anh lại lấy nhầm thế?” (Té ghé =.=)

Cô nhìn không được muốn cười: “Đã lâu rồi em chưa thấy đáng về nổi trận lôi đình của Nguyễn Tinh, đĩa CD ở trong tay chúng ta, cô ta chắc chắn sẽ không dám tìm em gây phiền phức nữa, anh thấy được không?”

Nhưng Chung Thụy lại không cười, nhìn chăm chăm vào hai mắt Tieu Tieu, thấp giọng hỏi cô: “Nguyễn Tinh còn nói gì nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Một niềm vui, một thất vọng

Tieu Tieu vừa nghe thấy, lập tức ngậy ngậy cả người, nghi ngờ mà nhìn Chung Thụy, nhưng ngoài miệng vẫn ăn ngay nói thật: “Nguyễn Tinh chưa nói gì hết, chỉ muốn lấy CD thôi, nhưng em không có đưa cho cô ta, làm cô ta gấp đến độ giậm chân nhưng không biết phải làm sao”

Cô nhủ mảy, nhìn chăm chăm Chung Thụy, nhỏ giọng hỏi anh: “Đạo diễn Ôn không còn đĩa CD nào khác chứ?”

Lấy tính tình của đạo diễn Ôn mà nói, chụp hình này nọ cùng với những ngôi sao nữ xinh đẹp, thì sau này ông ta không sợ không điều khiển được họ. Tieu Tieu đúng là rất lo lắng đạo diễn Ôn sẽ cất giấu nhiều đĩa CD, rất có khả năng Chung Thụy đã lấy nhầm.

Chung Thụy lắc đầu, vỗ vỗ bả vai của cô, trấn an: “Yên tâm, đạo diễn Ôn tuy rằng nhàn chán, nhưng không đến mức cứ mỗi lần ở cùng một người là quay video để uy hiếp”

Tieu Tieu lại càng mờ mịt. Nếu Chung Thụy hiểu rõ đạo diễn Ôn như thế, vậy tại sao anh lại lấy nhầm được?

Hoặc là...

Cô chớp mắt, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cô chẳng biết có nên nói ra hay không.

“Thực ra, có phải anh đã sớm biết nữ chính trong đĩa CD là Nguyễn Tinh, không phải em?”

Không nghĩ tới Chung Thụy lại có thể thẳng thắn mà gạt đầu, anh nói thẳng: “Lúc đó anh định nói với em, nhưng em lại không nghe lọt tai, trực tiếp cắt ngang câu nói của anh”

Anh xích lại gần, dán vào bên tai Tieu Tieu, thấp giọng nói: “Em nhiệt tình như vậy, ôm ấp yêu thương, trong mắt anh ngoại trừ em ra, đã sớm quên mất chuyện của đạo diễn Ôn...”

Tieu Tieu rất bức bối, rõ ràng người này đã biết nhân vật trong đĩa CD không phải là cô, nói chuyện úp úp mở mở, bây giờ lại đổ trách nhiệm lên đầu mình.

Nghĩ đến đêm đó Tieu Tieu ngoan ngoãn nghe theo Chung Thụy, bị anh dày vò lần qua lần lại, ngay cả một lời oán giận cũng không có, ai ngờ mình lại chịu thiệt như thế.

Chung Thụy đúng là được ưu đãi mà còn khoe mẽ, giống như ăn xong chùi mép vậy.

Tieu Tieu nhìn Ben và A Sâm ở phía trước, không nên dạy bảo anh ở trong xe, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Sau khi về nhà, anh nhớ cẩn thận đó!” (chị sẽ làm gì)

Chung Thụy bắt đầu cười, anh hiểu rõ Tieu Tieu, chắc chắn sẽ không bày ra vẻ mặt hòa nhã với mình.

Có điều thật may mắn, tuy cô nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt thì tức giận, cũng rất phẫn nộ, nhưng sự việc còn chưa đến mức đi quá xa.

Ben ngồi trên ghế phụ đã sớm nghe thấy lời nói của Tieu Tieu, qua kính xe anh còn nhìn thấy Tieu Tieu nheo mắt nhìn Chung Thụy một cái.

Người đại diện của Ảnh đế buồn cười lắc đầu, thật đúng là một đôi oan gia hải hươc!

Người trong CD là Nguyễn Tinh không phải cô, Tieu Tieu vừa mừng vừa lo.

Cho dù đạo diễn Ôn không có đĩa CD khác, nhưng nói cho cùng vẫn là một tai họa ngầm, ai biết được một ngày nào đó nó bỗng nhiên bộc phát thì sao?

Nghĩ đến đức hạnh của người cận kề này, Tieu Tieu nghĩ nghĩ, lúc trước người kia nên túm lấy đầu của đạo diễn Ôn vào trong ngực nhỏ mà đập thêm vài cái nữa, nghe nói đạo diễn Ôn chỉ bị thương ngoài da thịt, nghỉ ngơi nửa tháng sẽ khỏi, cô liền cảm thấy không được thoải mái.

“Vẫn còn tức sao?” Chung Thụy ngồi cạnh cô, ôm lấy bả vai của cô.

Anh bị cô đẩy ra, nhưng vẫn tiếp tục sát lại gần, đẩy tới đẩy lui vài lần, Tieu Tieu cũng không thêm giận dữ nữa, chỉ trừng anh: “Lần sau nói chuyện cho rõ ràng, không nên lừa em. Anh không biết em lo lắng thế nào đâu, nếu Nguyễn Tinh không chạy tới đây, đến bây giờ em vẫn chưa biết có chuyện gì đâu...”

Sáng hôm qua, khi Nguyễn Tinh chạy tới nói chuyện này, dáng vẻ của Tieu Tieu vừa sợ vừa 囧, đúng là rất mất mặt.

“Vâng ạ, anh sai rồi!” Chung Thụy sát lại gần, hôn lên môi của cô, Tieu Tieu giãy giụa, lúng lờ con cá vàng (ý là giả bộ từ chối đấy)

Cảm nhận được nụ hôn của Chung Thụy dần dần nóng lên, hai tay thăm dò vào quần áo của cô, cọ sát lung tung, Tieu Tieu khó thở đẩy anh ra, bịt môi ngồi xuống, rầm rì một tiếng: “Đêm nay anh ngủ trên sofa!”

Chung Thụy sùng sốt, bắt đầu cười: “Sáng mai còn phải quay phim, nghỉ ngơi không tốt ảnh hưởng đến chất lượng diễn của anh thì sao đây?”

Tieu Tieu vẫn còn đang bức bối, cô bày ra dáng vẻ không chịu lép vế với anh: “Anh là Ảnh đế, cho dù diễn không tốt, nhưng so với người bình thường thì lợi hại hơn nhiều, cần gì lo lắng! Quyết định như vậy đi!”

Nói xong, cô chui vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Nghe tiếng khóa cửa ở bên trong, Chung Thụy nhún nhún vai, vô cùng buồn chán mà nằm ở trên sofa mở quyển kịch bản ra xem.

Tieu Tieu ở bên trong cánh cửa đi tới đi lui, rồi lại giận dữ chạy lên giường, nằm xem kịch bản, mặc kệ người trong phòng khách. Nhưng mà, trí nhớ rất tốt lúc bình thường đến bây giờ vẫn chưa phát huy tác dụng, xem nửa tiếng, trong đầu không nhớ được một chữ.

Cô cúi kinh vò vò đầu, bắt đầu thu dọn gì đó trong phòng ngủ.

Vốn dĩ căn phòng đã được bày biện ngay ngắn chỉnh tề, Tieu Tieu và Chung Thụy nếu không vội vàng quay phim thì chính là đuổi theo hợp đồng, làm sao có dư thời gian mà ở nhà?

Đem vật nhỏ ở trên bàn đặt vào bên trái, rồi lại đặt sang bên phải, dịch tới dịch lui vài lần, Tieu Tieu ngẩng đầu, đã qua được nửa tiếng.

Một giờ đã trôi qua, không biết có phải Chung Thụy đang ngủ trên sofa ở phòng khách hay không?

Nghĩ tới thời tiết hình như rất lạnh, nếu buổi tối không đắp chăn, rất dễ bị cảm lạnh.

Tieu Tieu có chút lo lắng, nhẹ nhàng mở hé hé cửa ra một tí, nhìn thấy Chung Thụy đang dựa vào sofa, hình như anh sắp ngủ rồi, cắn môi dưới, rón ra rón rén đi qua.

Quên đi, nếu đêm nay Chung Thụy bị cảm lạnh, thì cảnh diễn ngày mai phải làm sao đây?

Cho dù giận dữ, nhưng không thể phá hủy tiến độ quay hình được.

Tieu Tieu cho mình một cái có hợp lý, định đưa tay đẩy Chung Thụy tỉnh lại, thì cánh tay đã bị anh bắt được, kéo cô ngã vào lòng.

“Anh, Anh chưa ngủ?”

Chung Thụy hôn hôn hai gò má của cô, lại phát hiện bàn chân cô đã đỏ lên (vì lạnh), anh liền ôm cô lên ghế sofa: “Đêm còn dài, một người không ngủ được”

Sắc mặt của Tieu Tieu đỏ bừng, vừa ngượng ngùng vừa tức giận, người này càng ngày càng không đứng đắn.

“Có vẻ anh ngủ trên sofa rất thoải mái nhỉ, vậy để em vào phòng lấy chăn đệm và gối ra cho anh nhé, đêm nay anh ngủ trên sofa luôn đi”

Chung Thụy nhìn cô làm bộ đứng lên, vội vàng ôm chặt lại: “Cũng tốt, hay là chúng ta cùng ngủ trên sofa đi. Cái ghế này kéo ra chính là giường dành cho hai người đây”

Tieu Tieu đẩy anh một cái: “Sáng mai còn phải quay phim, ngủ sớm dậy sớm mới tốt”

“Sợ cái gì chứ, chúng ta là những diễn viên tài giỏi, ngày mai cho dù phát huy không tốt nhưng cũng khá hơn người bình thường rồi, không phải sao?” Chung Thụy đang nói, nhưng động tác của hai tay thì không ngừng lại, trong chớp mắt đã cởi chiếc váy rộng thùng thình của Tieu Tieu ra.

Tieu Tieu đuổi chân đá anh, lập tức mắt cá chân bị Chung Thụy bắt được, nhất thời đứng không vững ngã xuống sofa, sau đó bị anh đặt ở dưới thân: “Động tác của anh sẽ rất nhẹ nhàng, chỉ một lần... Tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến biểu hiện ngày mai của em đâu”

Việc đã đến nước này, Tieu Tieu ngoài đồng ý ra, về cơ bản Chung Thụy sẽ không để cho cô phản đối, thuận thực mà bắt đầu...

Đến sáng hôm sau, sắc mặt của Tieu Tieu nóng lên, không phải xấu hổ mà là tức giận.

Chung Thụy cam đoan chỉ làm một lần, đúng là chỉ có một lần.

Nhưng mà người này từ đầu tới cuối, mỗi lần cô sắp lên tới đỉnh đều ngừng lại, rút ra ngoài chờ một chút rồi lại làm tiếp, gầy vò Tieu Tieu quá mức.

Nói là một lần, thực ra từ đầu đến chân không biết bị Chung Thụy ăn bao nhiêu lần.

Về mặt Tieu Tieu buồn bực, lần tới cho dù Chung Thụy nói cái gì cô cũng sẽ không tin nữa!

Chuyện đĩa CD thay đổi nữ chính, Tieu Tieu cho rằng sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, thì tất cả đã hoàn toàn chấm dứt, cho nên buổi sáng thừa dịp Chung Thụy không để ý, cô suy tính không biết nên đem đĩa CD giấu ở dưới ngăn tủ, hay là dứt khoát tiêu hủy luôn cho rồi, để tránh một ngày nào đó lại rơi vào tay của người khác rồi lợi dụng nó thì hỏng bét.

Chẳng qua ngẫm lại, trong nhà Chung Thụy hình như rất an toàn, Tieu Tieu trực tiếp giấu đĩa CD bên trong tủ quần áo, bắt đầu đi đến phim trường.

Phân cảnh của buổi sáng, là cuộc sống trong cung của vị vũ cơ giả mạo công chúa, sau đó gặp mặt người trong lòng, có vẻ như nàng rất hạnh phúc và vô tư. Hoàng đế không nhận ra bất cứ điều gì, trước sau vẫn yêu thương nàng, làm cho suy nghĩ của vũ cơ thay đổi không giống như lúc ban đầu.

Dù sao cũng là quan hệ phụ tử cùng huyết thống, hơn nữa lại ở chung hết ngày này qua ngày khác, nỗi hận của vũ cơ đối với hoàng đế cũng có sự biến hóa, từ từ phai nhạt dần.

Nếu cuộc sống vẫn cứ trôi đi như thế này thì tốt quá, từ rất lâu trong lòng của vũ cơ đã rất khao khát về yên lặng và nhàn hạ như vậy.

Đáng tiếc, suy nghĩ của người trong lòng nàng thì rất khác thường, tuyệt đối không cho phép vũ cơ này sinh bất kì một tình cảm nào khác.

Một đoạn phim này, cô phải thể hiện cảnh vũ cơ vừa đối phó với những người xung quanh, vừa che lấp thân phận. Hơn nữa từ lúc ban đầu phải thể hiện đáng về phần nô với hoàng đế, sau đó mới bình tĩnh trở lại, cảnh lần này không được làm ra vẻ quá thật nhưng cũng không thể giả tạo được. (câu này miu sẽ hỏi các chị sao mọi người xem đỡ nhé)

Cảnh này Tieu Tieu diễn không tệ, NG hai ba lần thì qua, đạo diễn vung tay ra hiệu kết thúc công việc sớm.

Chung Thụy nhỏ giọng nói lịch làm việc cho Tieu Tieu nghe, buổi chiều còn hai hợp đồng, một bản là ghi âm cho chương trình trên TV, còn một bản là bộ phim ngắn mới nhận được thông báo, đoán chừng buổi sáng anh mới về được.

Tieu Tieu cũng nhỏ giọng dặn anh phải chú ý sức khỏe, ăn cơm đúng giờ, đừng cố làm việc mà quên sức khỏe. Nhân lúc xung quanh không có ai, cô lén cầm lấy tay anh, nhẹ nhàng nắm lại.

Chung Thụy bật cười, nhìn thấy cô tròn tròn mắt quan sát, ánh mắt ra vẻ cảnh giác của một cô mèo con đang hoảng sợ, anh có cảm giác cô càng ngày càng đáng yêu.

Nếu ở đây không có người, thì anh đã đi qua cắn Tieu Tieu một phát rồi.

Sau khi trở về cô vẫn rất lo lắng, vừa lấy đĩa CD ra, vừa tìm một nơi thật an toàn để cất giấu.

Vô tình đĩa CD bị rơi trên mặt đất, cô vội vàng nhặt lên, đôi mắt thoáng nhìn thấy dòng chữ gì đó mờ mờ ở mặt sau CD.

Tieu Tieu đưa đĩa CD lại gần mắt một chút, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy hai con số là “12” và “8”.

Cô lập tức nhớ lại, đêm đó cô bị Angel đưa lên giường của đạo diễn Ôn không phải là ngày 12 tháng 8 sao?

Ngày này, cho dù Tieu Tieu có hóa thành tro thì cô vẫn nhớ.

Cô hoảng hốt nghĩ lại, Nguyễn Tinh đã từng nói qua, đêm đó đạo diễn Ôn ở cùng với cô ta, vốn dĩ cô còn nghĩ rằng mình là người đến sau, lúc này Tieu Tieu cảm thấy có một trận ớn lạnh xẹt qua người.

Tieu Tieu nghĩ nghĩ, do dự một chút, nhưng vẫn gọi điện thoại cho Nguyễn Tinh.

Gần đây, phần lớn những quảng cáo của Nguyễn Tinh đều bị giành mất, những cái còn lại không phải là tiền cát sê thấp, thì chính là trực tiếp hủy bỏ hợp đồng, một bụng cô ta chứa đầy thuốc súng không có chỗ để phát tiết.

Tieu Tieu lại cố tình gọi tới hỏi chuyện đêm đó, Nguyễn Tinh cũng lười động não, uống thêm một ngụm rượu, cồn xông lên tới óc, nói bậy bạ cho xong.

“Đừng tưởng cô bám vào Ảnh để là giới, tối hôm đó nếu không phải nửa đường lại đổi người... Bây giờ còn chưa biết ai thắng ai đâu, *hức*, đạo diễn Ôn thú kia, chỉ biết kiếm lợi mà chẳng làm nên trò trống gì, chị đây còn khinh thường ông ta... Chờ xem, sớm hay muộn tôi, tôi...”

Nguyễn Tinh còn chưa nói xong, cánh tay cũng run lên, “Cốp” một cái, ném điện thoại xuống đất.

Đúng lúc Angel đi vào phòng ngủ, nghe thấy lời nói đứt quãng của cô, không vui mà nhú mảy: “Uống nhiều quá, ngày mai làm sao đi tiệc tối được? Chuyện cũ rích đêm đó còn nói tới làm gì? Nói tới nói lui cũng chỉ biết trách tôi, cô đâu biết tôi phải tốn bao nhiêu công sức mới tạo được cơ hội cho cô, ai ngờ đến cuối cùng lại dâng hai tay cho người khác, việc này đúng là kỳ quái?”

Thuận tay sửa lại chân nệm giúp Nguyễn Tinh, trong lòng Angel rất không thoải mái, dù sao người này cũng say rồi, cô muốn phát tiết con tức cũng không được, chỉ báo hại cô thôi, những lời này ngày thường không dám nói ra, bây giờ lại nói với con ma men này: “Cũng do vận khí của cô không tốt, lại đi nhảm phòng, thật quá tiện cho con heo mập đạo diễn Ôn kia. Nếu không cô đã leo lên giường của Ảnh để rồi, chắc chắn bây giờ tiền đồ của cô còn tốt hơn cả Tieu Tieu, càng không thể nào rơi vào tình huống như hiện tại, bị đá sang một bên...”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nữ tử báo thù mười năm chưa muộn...

Nghe thấy tiếng bước chân của anh từ từ xa dần, trong nháy mắt, nước mắt bị Tieu Tieu kìm nén thật lâu cuối cùng mãnh liệt rơi xuống...

Tieu Tieu mờ mịt mà cúp điện thoại, khuôn mặt lộ vẻ hoài nghi, vừa rồi có phải mình đang nằm mơ hay không, nghe được những lời không nên nghe. Cô rà soát nhất ký cuộc gọi, tên hiển thị trên màn hình rõ ràng là của Nguyễn Tinh, cô cúi kính mà ném luôn đi động vào góc sofa.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy khóe mắt hơi cay cay, trong lòng buồn phiền, khó chịu đến nhú mảy.

Hóa ra đêm đó không phải là ngoài ý muốn, hóa ra Nguyễn Tinh đã “Đi ăn máng khác” từ sớm, trước đó cô ta còn giúp Nguyễn Tinh vạch ra một kế hoạch như vậy.

Không nghĩ tới trời đất xoay chuyển, cuối cùng Nguyễn Tinh lại đi nhảm phòng, tự mình tổn công vô ích...

Tieu Tieu cười nhạo, cô đúng là chiếm được lợi rồi. Nếu không phải như vậy, hiện tại người mà con heo mập đạo diễn Ôn ăn sạch sẽ chẳng phải là mình sao.

Nguyễn Tinh kém may mắn, không thể bò lên giường của Ảnh để, ngược lại chính là mình, vì leo lên giường của Ảnh để nên cô mới đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Chẳng trách, những ngày gần đây các show quảng cáo cứ lũ lượt theo nhau mà đến, được các công ty lớn xem trọng mời làm người phát ngôn, còn nhiều kịch bản của các đạo diễn nổi tiếng... Tất cả những thứ này đều là vì Chung Thụy.

Cho dù cô bị chiếm tiện nghi, nhưng lại không chịu thiệt thòi một chút nào.

Tieu Tieu đưa tay che mặt, bỗng nhiên muốn cười.

Cô thật ngu ngốc, cô khao khát một người mà bỗng nhiên lại xuất hiện ở trước mặt mình, thay mình giải vây, vì mình làm nhiều chuyện như vậy, còn tự cho mình là có năng lực hấp dẫn Ảnh đế.

Cuối cùng, đó chẳng qua chỉ là sự khởi đầu cho đêm giao dịch của hai người mà thôi.

Hoặc là, Ảnh đế rất hài lòng biểu hiện đêm đó của mình, rất thích mùi vị của cô, nên anh muốn tiếp tục nhắm nháp cô.

Qua một thời gian sau, chờ đến lúc Chung Thụy chán ngấy mùi vị này, có phải anh sẽ đổi người mới hay không?

Tiêu Tiêu đã không còn là cô nhóc mới vào nghề năm năm trước đây, thực ra cô đã lờ mờ hiểu được cái quy tắc trong vòng lẩn quẩn này, nhưng cô không dám đem Chung Thụy đặt ngang hàng với đạo diễn Ôn.

Cô cảm thấy, làm như vậy là quá xem thường Ảnh đế, xem thường thần tượng của chính mình, đồng thời cũng vấy bẩn lên niềm khao khát của bản thân.

Nhưng mà vào giờ phút này, Tiêu Tiêu không khỏi suy nghĩ, có phải từ trước tới giờ mình rất ngu ngốc hay không

Thực ra, Chung Thụy và đạo diễn Ôn, chẳng qua một người thì anh tuấn phóng khoáng, còn một người thì mặt mày bặm trợn. Có phải trên thực tế, trái tim của họ đều giống nhau?

Tiêu Tiêu rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp.

Nếu cứ tiếp tục miên man suy nghĩ, rất có thể cô sẽ ngã khụy mất.

Lão đạo chạy vào phòng ngủ, cô liếc mắt nhìn nơi mà mình đã ở một thời gian, tưởng tượng có một ngày mình bị đuổi ra khỏi nhà, nữ chủ nhân của phòng ngủ này đổi thành một ngôi sao nữ trẻ trung xinh đẹp, sự phẫn nộ cùng khổ sở từ đáy lòng dâng lên bao phủ lấy cô.

Cô đập vỡ mọi thứ trong phòng, lập tức muốn cầm lấy điện thoại tìm Chung Thụy hỏi cho ra lẽ, tức giận với anh, thậm chí nhỏ giọng mắng.

Nhưng mà ngay cả sức lực để cầm di động lên cũng không có, muốn giận, muốn mắng, nhưng liệu có ích gì không?

Nói tới đây, là do cô vọng tưởng, rõ ràng từ đầu tới cuối Chung Thụy chưa nói gì cả...

Giống như lời nói của Chung Thụy đêm đó, Tiêu Tiêu ôm ấp yêu thương, căn bản anh không thể nghĩ được điều gì khác. Bây giờ nhớ lại, cô mới cảm thấy câu nói đó tràn đầy châm chọc.

Định thu dọn đồ đạc để rời khỏi đây, Tiêu Tiêu mở tủ quần áo, quần áo ở bên trong, thậm chí là áo lót hay quần lót đều do một tay Chung Thụy lo hết.

Lúc đầu là vì cô không tiện ra ngoài, cuối cùng lại biến thành niềm vui nho nhỏ của hai người.

Tiêu Tiêu biết Chung Thụy thích chiếc áo Bra có móc khóa ở phía trước, nhớ tới hai người đã từng quần quýt trong phòng ngủ này, cảm thấy miệng lưỡi đắng ngắt, cô dứt khoát chỉ lấy ví tiền và di động, thay chiếc váy lụa màu lam tuyết mà mình đã tiện tay mua, mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Gọi điện thoại cho người đại diện, Tiêu Tiêu đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Em đồng ý nhận bộ phim mà lần trước chúng ta đã thảo luận”

A Sâm sững sốt một chút, lúc trước Tiêu Tiêu đã từ chối khéo, nói là không muốn đi một nơi xa như vậy để chụp hình ngoại cảnh, dù sao bộ phim này chủ yếu là đi luân phiên giữa các quốc gia Châu Âu, anh ta cũng có thể hiểu được, sao bỗng nhiên lại đồng ý nhận việc thế?

“Sao thế, quay bộ phim mới không thuận lợi à?”

Ngoại trừ việc này, A Sâm cũng không nghĩ ra chuyện gì khác. Bộ phim mới của Chung Thụy vừa được công chiếu, Tiêu Tiêu định nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Anh cũng đồng ý, tuy nói là nhân dịp này làm nguội nghề (ý là nghỉ ngơi), nhưng có Chung Thụy ở đây, dù thế nào đi nữa Tiêu Tiêu cũng sẽ không bị người xem lãng quên.

Tiêu Tiêu thờ dài, rõ ràng ngay cả A Sâm cũng đoán được quan hệ của cô và Chung Thụy, anh còn ngầm đồng ý đoạn tình cảm bí mật này, giọng nói không khỏi mang theo một chút chua xót: “Không, bộ phim này vẫn chưa quay xong, em định sẽ quay tiếp, anh Sâm anh đã từng nói, người phụ nữ nên chú trọng đến sự nghiệp, chỉ dựa vào người khác... Cuối cùng cái gì cũng không có”.

A Sâm tắt lười, không đoán được Tiêu Tiêu lại đem lời nói giỡn của anh để thuyết phục mình, không khỏi kinh ngạc: “Em và... Chung Thụy cãi nhau?”

“Không có, em với anh ta làm sao cãi nhau được?” Tiêu Tiêu cười tự giễu, một tay người kia nâng đỡ mình, mặc dù anh chưa nói ra miệng vụ lừa gạt đêm hôm đó, nhưng cô cũng đâu có bị tổn thất gì, cần gì phải tranh cãi?

Nếu không, bây giờ cô đã biến thành một người đã chiếm được lợi mà con ra về.

Nhìn bộ dáng của Nguyễn Tinh mà xem, nếu đêm đó Tiêu Tiêu ở cùng với đạo diễn Ôn, bây giờ chắc cô không bình yên vô sự mà đứng ở chỗ này đâu, còn có thể vọt lên top nữ diễn viên hạng hai nữa.

Tất cả những thứ này đều là do Chung Thụy cho cô, vậy cô cần gì phải oán giận?

Tiêu Tiêu nên cảm kích, dù sao cô chỉ trả giá một chút tình cảm và thân thể, Chung Thụy lại hào phóng nâng cô lên vị trí như ngày hôm nay, danh tiếng, thậm chí là nhiều kịch bản phim với chi phí tuyên truyền khổng lồ.

Quan hệ giao dịch này, tuyệt đối là sòng phẳng!

Tuy rằng A Sâm có chút khó hiểu, nhưng Tiêu Tiêu lại chấp nhận quay bộ phim mới, làm cho anh cực kì hưng phấn.

Đạo diễn của bộ phim này là người ngoại quốc hạng hai tương đối nổi danh, A Sâm nhìn tác phong làm việc của anh ta thì biết ngay anh là một trong lớp những đạo diễn mới rất có tiềm năng. Đoán chừng không tới hai năm, người này có thể nhảy vọt lên ngang hàng với những đạo diễn nổi tiếng, cần nhất chính là thời gian mà thôi.

Nếu bây giờ Tiêu Tiêu tạo quan hệ tốt với anh ta, sự nghiệp về sau phải nhờ vị đạo diễn này nâng đỡ rồi. ...

Trong lòng A Sâm đang tính toán làm thế nào để giành vai nữ chính của bộ phim mới, chợt nghe được lời dặn dò của Tiêu Tiêu: “Chuyện này, em nghĩ trước hết nên giữ bí mật, tránh bị người khác chen chân vào, anh Sâm thấy sao?”

Anh dĩ nhiên đồng ý rồi, ít đi một đối thủ, phần thắng của Tiêu Tiêu sẽ lớn hơn.

“Đặc biệt đừng nói với Chung Thụy, em sẽ tự mình nói với anh ta”

A Sâm không có ý kiến, anh biết sở thích của hai cái miệng nhỏ này mà, anh sáng khoái mà đồng ý.

Tiêu Tiêu ra khỏi cửa nhưng trong đầu thì trống rỗng, cô đã không còn là nữ diễn viên thấp kém bình thường như trước kia, người qua đường đều quay đầu lại nhìn cô, còn có mấy nam sinh trẻ tuổi lấy đi động chụp hình cô nữa.

Xoay người một cái, cô đi vào một quán trà vừa mới mở cửa, cô gọi một tách Pu'er chậm rãi nhấp một ngụm, cho qua thời gian của buổi sáng nay.

Cô nhìn chằm chằm những cặp tình nhân vội vội vàng vàng ở bên ngoài cửa sổ thủy tinh, trong chớp mắt con người của Tiêu Tiêu toát ra vẻ chua xót. Là cô hy vọng quá xa vời, trong vòng lẩn quẩn này làm sao còn tồn tại chân tình.

Không phải vì leo cao, thì chính là danh tiếng, thậm chí vì tiền, hoặc là duy trì một cuộc sống xa hoa.

Tiền cát sê của ngôi sao có vẻ nhiều, nhưng những chỗ cần tiêu quả thật không ít.

Lúc nên tiêu thì không thể tiết kiệm, mỗi một chỗ trên người cũng không được phớt lờ, hơn nữa quần áo mỗi lần ra cửa càng không thể tùy tiện được.

Từ đầu đến chân, phải làm kiểu tóc đẹp, phải chăm sóc làn da, quần áo hàng hiệu thì càng khỏi phải nói, đa số mọi người đều thích đặt hàng, kiểu dáng độc nhất vô nhị, có như vậy mới không đụng hàng với người khác. Mỗi một bộ quần áo chỉ mặc một lần, nếu mặc lần thứ hai thì lập tức trở nên tầm thường. Chỉ vì một lần xuất ngoại mà trả giá cao ngất ngưỡng, có thể thấy được chi tiêu của sao dọ người như thế nào.

Chân đi giày cao gót đủ màu, còn phải phối hợp với các vật trang sức nhỏ nhỏ, tất cả đều thể hiện gu thẩm mỹ của bản thân, một chút cũng không thể qua loa xơ xài.

Nhiều thứ cộng lại, nếu tiền cát sê bình thường, thì quả thật chưa từng thừa lại đồng nào. Trừ phi là ngôi sao hạng nhất, có lẽ còn có chút tiền dư để mua mấy chỗ bất động sản có giá trị, còn ngôi sao nhỏ thì tiền vào chẳng bằng tiền ra, chỉ có thể “Phùng má giả làm người mập”*

*Ý: Ra vẻ là người có tiền.

Tiêu Tiêu khinh thường những việc làm như vậy, nhưng mà đứng ở vị trí như Tiêu Tiêu bây giờ, cũng cần phải suy nghĩ đến những việc này.

Cô không bao giờ có thể mặc một bộ T-shirt và quần bò theo sở thích nữa, cũng không được mang giày thể thao đi trên phố. Mái tóc có thể rối một chút, nhưng không thể bù xù như ổ gà, khẳng định ngày hôm sau cô bị đưa lên trang nhất.

Mặt mộc không cần trang điểm thì phải có vốn*, làn da của Tiêu Tiêu đã đẹp sẵn, cũng không cần chuẩn bị những đồ vật trang nhả để che giấu khuyết điểm.

*Ý bầu mún đẹp thì phải có money để thẩm mỹ.

Làm diễn viên thật mệt, chẳng những ngày đêm đảo lộn, có đôi khi quay phim đến vài ngày không thể ngủ được. Vì chạy show, mới vừa ngủ nhưng phải bật dậy đi làm cũng là chuyện bình thường. Trong phim phải toàn lực ứng phó, ra khỏi phim trường, còn phải tiếp tục diễn trò, đây mới là mệt nhất.

Ở trước mặt phóng viên, không được nói những điều không nên nói. Trên tiệc rượu, cho dù gặp người đáng ghét, nhưng vẫn phải cười chào hỏi, không thể biểu hiện ra một chút bất hòa và lỗ mãng nào. Sau khi về nhà, nếu nhất thời không chú ý quên đóng rèm cửa, thì ngay cả áo ngủ cũng bị chụp rất rõ ràng, và những phù phiếm trong cuộc sống riêng tư, ngày mai sẽ lập tức bị đăng báo, để cho mọi người đều biết về lịch làm việc, nghỉ ngơi suốt cả một ngày, và cả những thói quen sinh hoạt nhỏ nhỏ nữa.

Trước kia Tiêu Tiêu thấy không có việc gì quan trọng, muốn làm diễn viên, trước đó nên có sự tính ngộ.

Nhưng mà thứ duy nhất cô không thể chấp nhận được, chính là phương diện giả tình giả ý này.

Ví như nhìn Angel giống như chị em tốt của Tiêu Tiêu, cuối cùng lại bày mưu ở sau lưng cô, muốn ném cô lên giường của đạo diễn Ôn, hòng để lót đường đi cho cô ta.

Ví như Tiêu Tiêu vẫn khao khát thần tượng Chung Thụy, có lẽ anh chỉ khác đạo diễn Ôn một chút...

Cô hiểu được, bộ phim cổ trang cùng với Chung Thụy phải quay cho xong.

Không nói tới việc cô hủy hợp đồng giữa đường, ông chủ mới của Nghệ Long cũng sẽ không bỏ qua cho cô, thậm chí là bỏ rơi cô luôn.

Cái chính là tiền vi phạm hợp đồng khổng lồ kia, ngay cả một phần mười Tiêu Tiêu cũng không trả nổi.

Cuối cùng, cô trở mặt với Chung Thụy, xúi xẻo cô chỉ là một ngôi sao nữ hạng hai thôi.

Trăm hại mà không một lợi, tất cả sự cố gắng của Tiêu Tiêu có thể sẽ trở thành công cốc, cô cũng không dám làm ra chuyện gì đâu.

Nhưng mà tức nghẹn đầy bụng không có chỗ để phát tiết, điều này còn bức bối hơn bất cứ thứ gì.

Tiêu Tiêu nhìn thấy đồng hồ chỉ số 12, buổi chiều uống một tách trà nóng, bây giờ đúng là sôi nổi hẳn lên. Có điều Chung Thụy sắp về rồi, cô nên dùng thái độ gì để đối mặt với người này đây?

Cô nghe thấy tiếng mở cửa khe vang lên, Tiêu Tiêu vô thức mà chui vào ổ chăn, nhắm hai mắt lại.

Nếu không biết nên đối mặt như thế nào, vậy thì dứt khoát không nhìn luôn cho rồi.

Con tức của Tiêu Tiêu dâng lên đỉnh điểm, trong lòng chỉ có thể yên lặng đếm cừu, một bên nói với chính mình, bây giờ không phải lúc xé rách mặt nhau.

“Nữ tử” báo thù mười năm không muộn...

Chờ bộ phim này đóng máy, cô sẽ từ từ tính sổ với Chung Thụy sau.

Bên tai Tiêu Tiêu nghe thấy tiếng mở cửa nhẹ nhàng, giống như cời áo khoác, rồi ngồi lên giường...

Rất lâu sau, cô cứ nghĩ Chung Thụy đã đi tắm, cảm thấy cái trán nóng lên, môi của Chung Thụy nhẹ nhàng xẹt qua.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh từ từ xa dần, trong nháy mắt, nước mắt bị Tiêu Tiêu cố nén thật lâu cuối cùng mãnh liệt rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thỏ trắng bé nhỏ nổi giận

Cho dù nàng hận ta bao nhiêu, nhưng cũng đừng hi vọng sẽ rời khỏi ta!

Tiêu Tiêu trần trọc cả đêm, chỉ khép hờ mắt lại, thoáng nhìn thấy Chung Thụy đang ngủ yên bên cạnh, cô nhẹ nhàng đứng lên rồi đi đến phòng tắm.

Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của người con gái trong gương, hai mắt sưng đỏ, chỉ cần nhìn là biết đã khóc rất lâu, cô không khỏi thở dài. Cầm khăn mặt nhúng vào nước lạnh, rồi đắp lên mắt, rốt cuộc cũng đỡ được một chút.

Viết một tờ giấy đặt lên tủ đầu giường, Tiêu Tiêu thay quần áo, mắt cũng không nhìn Chung Thụy lấy một cái, lập tức gọi điện thoại nhờ A Sâm đến đón.

Bây giờ không tính sổ, nhưng Tiêu Tiêu không thể nào tiếp tục ôn hòa nhã nhặn mà làm người bên gối của Chung Thụy nữa.

Cô chỉ là một người bình thường, có lẽ cô sẽ tìm một nơi yên tĩnh nào đó để chữa lành vết thương, nhanh chóng khôi phục tâm trạng để diễn cảnh tiếp theo cho tốt.

Lúc Chung Thụy tỉnh lại, cánh tay theo bản năng ôm lấy người bên cạnh, nhưng lại rơi vào khoảng trống.

Anh kinh ngạc mở mắt ra, liền thấy chỗ nằm bên cạnh đã không còn ai, ra giường lạnh tanh, có thể thấy Tiêu Tiêu đã đi khá lâu rồi.

Thoáng nhìn thấy tờ giấy trên tủ đầu giường, mặt phía trên là chữ viết ngoáy* của Tiêu Tiêu, cô nói là phải dậy sớm để tập thể dục, sau đó ăn luôn bữa sáng rồi đi tới phim trường ngay.

*Viết ngoáy: viết ầu.

Chung Thụy khó hiểu, sao bỗng nhiên Tiêu Tiêu lại tập thể dục vậy. Có thể cô nhóc này thích làm đẹp, bỗng nhiên muốn vận động cũng chẳng phải chuyện gì kỳ quái.

Nhưng mà cùng với Tiêu Tiêu làm lộn lầu như vậy*, đây là lần đầu tiên anh ngồi đối diện với cái bàn ăn không một bóng người, bỗng nhiên anh lại cảm thấy chiếc bàn này quá lớn, phòng bếp cũng khá yên ắng.

*Có thể đây là một câu ám chỉ, chỉ nấu cơm cho anh ăn thành heo ầy, edit câu này mà muốn đập máy

Ăn qua loa một chút, Chung Thụy lái xe đi thẳng đến phim trường.

“Sao buổi sáng em không đợi anh dậy rồi cùng đi sang đây?” Chung Thụy rất tự nhiên mà đi tới, thấp giọng hỏi Tiêu Tiêu.

Anh nhìn Tiêu Tiêu, cảm thấy sắc mặt của cô có chút tái nhợt mất tự nhiên, anh lập tức hỏi với giọng điệu lo lắng: “Không khỏe sao? Có phải buổi sáng vận động quá mức không? Vừa mới bắt đầu tập thể dục, em nên giữ ở mức độ vừa phải thôi, đừng để mệt quá”

“Vâng, sẽ chú ý” Tiêu Tiêu cúi đầu, không để cho Chung Thụy nhìn ra chút manh mối nào. Thuận miệng trả lời vài câu, sau đó đi theo trợ lý vào phòng trang điểm.

Chung Thụy nhũn nhũn này, quay đầu lại kéo A Sâm hỏi dồn: “Sao bỗng nhiên Tiêu Tiêu lại muốn tập thể dục buổi sáng vậy?”

A Sâm bày ra vẻ mặt không hiểu: “Không biết, buổi sáng lúc cô ấy gọi tôi tới, thì trời còn tối lắm. Có thể là gần đây cô ấy có hơi mập, anh cũng biết đó, mấy cô nhóc chỉ cần có một chút thịt dư, thì liền kêu trời gọi đất, nhất là trong vòng lẩn quẩn này, người nào chẳng nghĩ gầy trơ xương mới là đẹp nhất?”

Lúc này sắc mặt của Chung Thụy mới bình tĩnh trở lại, vẻ nghi hoặc ở trong lòng giảm đi một chút, anh lắc đầu nói: “Thực ra gầy quá cũng chưa hẳn đã tốt, nhìn Tiêu Tiêu cũng đâu có mập. Không biết ai lại nhiều chuyện như thế, chắc chắn đã nói bóng nói gió gì đấy ở trước mặt cô ấy, bởi vậy hôm nay mới đi tập thể dục sớm như thế”

A Sâm nhún vai, anh sợ nhất là vẻ bề ngoài của mấy người mẫu trong vòng lẩn quẩn này, gầy như bộ xương khô, còn la hét mập này mập nọ, nhìn giống yêu quái kinh khủng, anh cũng lo lắng Tiêu Tiêu sẽ đi theo xu thế bây giờ: “Yên tâm, có tôi ở đây, sẽ không để cô ấy làm xương làm bấy đâu”

Vốn dĩ anh ta còn muốn hỏi Chung Thụy, có phải anh đã biết Tiêu Tiêu đồng ý nhận bộ phim mới, đang chuẩn bị ra nước ngoài để quay ngoại cảnh hay không, có điều trước đó Tiêu Tiêu đã dặn dò, đoán chừng sớm hay muộn cũng biết, anh ta dứt khoát không xen vào chuyện của người khác.

Đạo diễn rất xem trọng cảnh quay ngày hôm nay, đây là một trong những cảnh diễn khá quan trọng.

Vũ cơ đóng giả công chúa, sẽ từng bước từng bước đi vào cạm bẫy do nam chính bày ra, những tay đẩy hoàng đế xuống cửu tuyền. Sau khi vũ cơ bị người ta lợi dụng, nàng mới nhìn thấu mọi chuyện, không thể nói rõ loại mâu thuẫn này, và để thể hiện ra ngoài cũng rất khó khăn.

Nhất là đạo diễn lại biết Tiêu Tiêu và Chung Thụy có mối quan hệ rất tốt, bỗng nhiên ở trong phim lại biến thành kẻ thù, cái loại cảm giác này đối với những diễn viên mà nói quả thật rất gay go.

Có điều ông tin tưởng Tiêu Tiêu, kiến thức của ngôi sao nữ này khá vững, kỹ thuật diễn lại rất tốt, cũng biết khiêm tốn mà học hỏi, đặc biệt là có quan hệ tốt với Chung Thụy, nếu bị khí thế của Chung Thụy đè ép xuống, thì đúng là chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Chung Thụy cũng có chút lo lắng, suy cho cùng phần thù hận phát ra từ nội tâm của vũ cơ, bình thường nếu để Tiêu Tiêu phát huy thì rất khó.

Nhưng không đợi anh vào phòng nghỉ dặn dò, thì đã thấy Tiêu Tiêu mặc một thân cung trang màu đỏ sẫm, viền ngực được thêu bằng sợi kim tuyến, thất lưng cao, vạt váy rộng, khăn choàng hồng sa được khoát lên hai tay, trong vẻ đoan trang còn mang theo sự quyến rũ, mơ hồ có phong thái sang trọng của một vị công chúa.

Mặt Tiêu Tiêu không chút thay đổi, chỉ nhìn thoáng qua, lập tức khiến cho người khác có cảm giác áp bức.

Trợ lý nhỏ ngày thường hay tươi cười, bây giờ có chút nom nớp lo sợ đi theo sau Tiêu Tiêu, luôn luôn dùng khóe mắt để nhìn người trước mặt, bỗng nhiên cô lại phát giận như thế thì có chút khó hiểu, nhưng khâm phục lại càng nhiều hơn.

Không hổ danh là đối thủ trên màn ảnh của Ảnh đế, thay trang phục, lập tức giống như thay đổi cả con người, khí thế bức người, rõ ràng có thể so với Chung Thụy.

Chung Thụy hơi giật mình, rất nhanh liền bình thường trở lại, Tiêu Tiêu vào giờ phút này, đã không còn là nữ ngôi sao hạng ba chỉ biết đứng giữa sân làm diễn viên quần chúng nữa rồi.

Chắc chắn sau khi bộ phim này được công chiếu, Tiêu Tiêu rất có thể sẽ trở thành một minh tinh chói sáng.

*Mọi người còn nhớ chương 52 đã từng đề cập đến bộ phim vừa đc công chiếu của Chung Thủy không, đó là bộ phim của đạo diễn Tề Ấy.

Chung Thủy tin tưởng Tiêu Tiêu, càng tin tiền đồ của cô sẽ không dừng lại ở đây...

Nhưng mà bỗng nhiên lại nhìn thấy Tiêu Tiêu lộ xác, đáy lòng Chung Thủy có một loại buồn bã và mất mát nói không nên lời, giống như con chim ưng trong chớp mắt giương cánh bay lượn, không cần ở dưới đôi cánh của anh để anh bảo vệ và che chở nữa.

Vũ cơ dẫn hoàng đế vào thư phòng, tro mắt nhìn thấy phụ thân bị giết, cả người dính đầy máu tươi ngã trên mặt đất, rất khiếp sợ, vẻ đau khổ trên mặt làm sao cũng không che giấu được.

Vũ cơ quay đầu, nhìn chằm chằm người trong lòng đã dần trở nên xa lạ. Nàng hiểu được nỗi oán hận của người mình yêu, hẳn không cam lòng cùng cảm giận, nhưng lại không nghĩ tới người này sẽ làm trò với mình, hòng muốn giết chết hoàng đế.

Vũ cơ hai mắt rung rung, lao đảo lùi về phía sau vài bước, dùng ánh mắt gần như phun ra lửa nhìn người phía trước: “Vì sao muốn gạt ta? Vì sao lại như vậy? Vì sao đến cuối cùng lại thành ra thế này, vì sao lợi dụng ta, mượn đao giết người, vì sao...”

Chung Thủy sững sốt, trong mắt của Tiêu Tiêu tràn ngập oán giận, không giống như là giả.

Không ngờ đây là lần đầu tiên, anh lại chứng kiến sự căm hận chân thật như thế từ trong mắt Tiêu Tiêu. “Cắt___” Đạo diễn nhíu mày, nhìn chằm chằm màn hình, vẻ mặt có chút lúng túng.

“Tiêu tiêu thư hôm nay làm sao vậy? Tuy rằng cảnh này diễn tả mối thù giết cha của nàng với người trong lòng, nhưng bởi vì yêu mới sinh hận, còn cả một quá trình biến đổi. Trong tim vũ cơ yêu thâm hoa lang, có yêu có hận, là mâu thuẫn, và tất nhiên không phải chỉ có hận ý”.

Đạo diễn đau đầu, Tiêu Tiêu vốn dịu dàng như nước, thỉnh thoảng kiều mỵ động lòng người, chưa từng thấy đáng vẻ đau khổ và căm phẫn như thế, nhìn Chung Thủy giống như kẻ thù giết cha. Nam chính nữ chính có yêu có hận? Sao bỗng nhiên lại biến thành thù hận thôi vậy? Cảnh này làm sao có thể quay tiếp đây?.

“Đi nghỉ ngơi trước đã, để cho Chung Thủy hướng dẫn...”

“Không cần” Tiêu Tiêu vội vàng cắt ngang câu nói của đạo diễn, cố gắng bày ra một chút tươi cười: “Vừa rồi tôi diễn có hơi thái quá, để cho tôi yên tĩnh một mình mười phút, rồi lại tiếp tục được không?”

Tuy rằng đạo diễn cảm thấy hôm nay Tiêu Tiêu có chút quái lạ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Chung Thủy đuổi theo ở phía sau Tiêu Tiêu, thấp giọng hỏi: “Có phải không khỏe không? Vậy hôm nay không cần quay nữa, để ngày mai nha?”

“Không cần, không có việc gì” Tiêu Tiêu xoay mặt qua một bên không muốn nhìn anh, thần nhiên cự tuyệt.

Chung Thủy rất có tiếng nói, nói không chụp là không chụp, nói đổi thời gian liền đổi, thế nhưng điều đó là không được, mình chỉ là một nữ ngôi sao bám vào Anh đế, lần này chỉ vì chút vấn đề nhỏ mà không chụp, nếu sau này không có Chung Thủy, vậy làm sao cô có thể tiếp tục bước đi trong cái vòng hỗn độn này đây?

Chung Thủy nhíu mày, giữ chặt cánh tay của Tiêu Tiêu, để cho cô đối mặt với mình: “Hôm nay em rất lạ, buổi sáng đi một mình sang đây, sau khi vào đây cũng không thèm chào hỏi anh một tiếng, hiện tại ngay cả nhìn cũng không nhìn, có phải tối qua đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Sắc mặt anh khẽ biến, thanh âm nén căng thấp: “Có phải đạo diễn Ôn lại gọi điện tới làm phiền không?”

“Không phải, đừng đoán lung tung” Tiêu Tiêu nhìn thấy biểu tình vô tội của anh, trong lòng rất không vui.

Dựa vào cái gì mà buổi tối mình lại bức bối, trong đầu bị tra tấn muốn xuất huyết, còn đáng vẻ của Chung Thủy giống như người không biết không lo, tiếp tục thân mật với mình chứ?

Trong lòng Tiêu Tiêu phi nhỏ chính mình, bởi vì Chung Thủy đến gần, cơ thể hơi sinh ra một chút nhiệt độ cùng rung động...

“Thể hiện vừa rồi cũng không giống bình thường, có chuyện thì đừng nên giấu anh”

Câu nói của Chung Thủy giống như cục đá, tiếp tục khuấy đục tâm tư rất vất vả mới bình tĩnh trở lại của Tiêu Tiêu.

Trước đây nếu nghe được những lời này của Chung Thủy, thì trong lòng Tiêu Tiêu đã tràn ngập niềm vui và cảm kích.

Bây giờ tâm tình đã thay đổi, phía sau sự cảm động, cô lại phải tiếp tục suy đoán, sau những câu này có ý gì, đoán xem đến tội cùng Chung Thủy có thật lòng hay không, hay chỉ là lời nói khích lệ mà thôi...

Tiêu Tiêu cảm thấy chính mình sắp phát điên mất rồi, mỗi giây mỗi phút đều rối rắm và ngờ vực vô căn cứ, không dám tin tưởng lời nói của Chung Thủy, nhưng trái tim lại nhịn không được xao động trước những câu nói của anh.

Tâm trạng căng tẻ, cô cắn môi không nói, sau đó đi vào phòng nghỉ đóng sầm cửa lại.

Chung Thụy kinh ngạc đứng ở ngoài cửa, A Sâm ở bên cạnh nhỏ giọng nói thầm: “Có phải bà đi đến thăm không, cho nên mới tức giận đến như vậy?”

Tiêu Tiêu dựa vào phía sau cửa, cô ảo não, tâm trạng của mình lại thay đổi theo Chung Thụy nữa rồi, cô nhủ mày tự kiểm điểm.

Thân là một diễn viên, dù thế nào đi nữa cô cũng không thể để tâm trạng của mình làm ảnh hưởng đến bộ phim.

Rõ ràng, thể hiện sáng nay của cô, không đủ tư cách để trở thành một diễn viên, hoàn toàn cảm xúc hóa*, căn bản người ở trong phim không phải là vũ cơ, mà đã biến thành Tiêu Tiêu mất rồi.

*Giống như làm việc theo tâm trạng đấy

Tiêu Tiêu cảm hận Chung Thụy, tức giận đối với sự lừa gạt của anh, tất cả đều biểu hiện ra ngoài.

Phần yêu thương mà vũ cơ dành cho thám hoa lang, tự trách bản thân về việc gián tiếp hại chết người cha của mình, tâm trạng mâu thuẫn hỗn tạp, vừa yêu lại vừa hận, mà vừa rồi Tiêu Tiêu thể hiện toàn là căm ghét, không thấy có chút tình yêu nào cả. . .

Tiêu Tiêu thờ dài, sau khi mở mắt lần nữa, thì cô chính là vũ cơ. . .

Lần này ở trong phòng nghỉ không có Chung Thụy chỉ dạy, đạo diễn rất lo lắng Tiêu Tiêu sẽ không thể hòa nhập vào nhân vật, không nghĩ tới cô lại khắc phục nhanh như vậy.

Tình yêu và sự tự trách của vũ cơ, cái loại mâu thuẫn vừa yêu hận đan xen đối với nam chính, được cô thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Nữ tử xinh đẹp này, hai mắt ngấn nước, một tia thù hận thoáng hiện lên trong mắt.

Mặt ngoài thì thâm tình, ẩn sâu bên trong chính là hận ý, chỉ trong nháy mắt mà biểu hiện cả hai đồng thời lên mặt, ngay cả đạo diễn cũng nhìn không được muốn hô một tiếng “Tốt”!.

Chung Thụy nghĩ đến sự quái lạ ngày hôm nay của Tiêu Tiêu, vũ cơ không nhu thuận quyền uy giống như ngày thường, về tức giận trong mắt cũng không giống như là giả!

Anh cúi đầu, trong phút chốc, ánh mắt băng lạnh thoáng qua tia nhu hòa.

Thám hoa lang cúi người dùng sức kéo cánh tay vũ cơ, ấn vào lồng ngực mình, không để ý sự giãy dụa của nàng, hôn lên đôi môi hồng nhuận kia.

Một lúc lâu sau, hần mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm hai mắt của vũ cơ, và nói ra một câu: “Cho dù nàng hận ta bao nhiêu, nhưng cũng đừng hi vọng sẽ rời khỏi ta!”

Ngữ điệu trầm thấp, giọng nói lạnh lùng, về mặt không cho cự tuyệt, trong nháy mắt đó Tiêu Tiêu thực sự hốt hoảng.

Những lời này không phải của thám hoa lang nói cho vũ cơ nghe, mà là anh nói với mình. . .

Tác giả nói suy nghĩ: =. = Lăn qua lăn lại, tự dung lại bị cắt ngang, và bất luận thế nào cũng không thể viết tiếp được nữa. . .

Lăn qua lăn lại, miu sắp trụ hết nổi rồi, cả nhà mau ầu ơ ví vầu cho ta ngã đi.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phát hỏa và giảng co

Tiêu Tiêu kinh ngạc, lẽ nào mình thực sự đã hiểu lầm Chung Thụy rồi sao?

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn Chung Thụy, trên môi còn lưu lại độ ấm của anh, ánh mắt anh kiên định như vậy, ôm chặt thắt lưng của mình, ham muốn chiếm giữ của anh đúng là rất mạnh mẽ.

Cô cup mắt xuống, che giấu đi những đợt sóng chột dâng lên từ đáy lòng.

Khi Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên lần nữa, cô vẫn là vũ cơ, hai mắt tràn ngập oán giận, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Yêu thám hoa lang sâu đậm bao nhiêu, thì bây giờ hận hần bấy nhiêu.

Trước kia cô khát khao cùng lưu luyến Chung Thụy sâu đậm đến cỡ nào, thì bây giờ ở trong lòng cô oán hận cùng khổ sở nhiều bấy nhiêu.

Cái mà cô ghét nhất, chính là việc Chung Thụy lừa gạt cô!

“Cát! Rất tốt!” Về mặt của đạo diễn tràn ngập ý cười, cực kỳ hài lòng với buổi quay phim ngày hôm nay. Không chỉ có Tiêu Tiêu thể hiện xuất sắc, mà diễn xuất của Chung Thụy cũng gây được sự chú ý.

Nếu căn cứ theo tình hình ngày hôm nay, bộ phim này nhất định sẽ hoàn thành trước thời hạn!

Chung Thụy vẫn duy trì tư thế ôm chặt Tiêu Tiêu, người trong lòng đưa tay đẩy anh ra: “Nên chuẩn bị cảnh diễn tiếp theo đi”.

Phân cảnh tiếp theo, là đoạn vũ cơ bị thám hoa lang nhốt ở Thiên Vọng Lâu, không thể trốn đi, rồi lại trơ mắt nhìn tất cả mọi thứ trong hoàng cung đều biến thành vật trong túi thám hoa lang.

Và nàng, cũng trở thành một con chim sẽ bị nhốt trong lồng, trở thành phạm nhân của thám hoa lang.

Quần áo và trang sức vẫn lộng lẫy như trước, bên trong lầu các thì nguy nga tráng lệ, hình như đây là một nơi nào đó trong lăng tẩm của hoàng đế.

Tuy vũ cơ ở trong lầu, nhưng trái tim lại ở ngoài lầu, đối với sự lộng lẫy của Thiên Vọng Lâu không để trong lòng. Ban ngày nghe thấy tiếng chém giết, phẳng phất lo lắng an nguy của thám hoa lang. Vào mỗi tối nàng đều mơ thấy cảnh hoàng đế sau khi chết đến đòi mạng nàng, ác mộng liên tục, tự trách mình không thôi.

Tiêu Tiêu đặt kịch bản xuống, vạn phần đồng tình với sự mâu thuẫn của vị nữ chính xinh đẹp này. Vì nàng yêu một người không thuộc về nàng, cho nên mới hại chết phụ thân, khiến cho hoàng cung đắm mình trong biển máu.

Nhưng bởi vì tình yêu của vũ cơ, mới làm cho thám hoa lang thay đổi, khiến hắn có nhược điểm, trong lòng có một chút không nhẫn tâm, cho dù hắn không phải là vua nhân từ, nhưng cũng không phải là bạo quân.

Cô suy nghĩ về nữ chính, nhưng cũng không khỏi nghĩ đến chính mình.

Nếu Tiêu Tiêu coi việc ở chung với Chung Thụy là một giao dịch bình thường, không có bất kỳ suy nghĩ gì khác, hiện tại có phải cô đã thần nhiên mà chấp nhận, trong lòng sẽ yên ả không chút gợn sóng hay không?

Có điều tình cảm mà Tiêu Tiêu dành cho Chung Thụy không giống như thế, cho nên trong mắt cô mới không thể chứa được bất kỳ một hạt cát nào, mới có thể phần nọ, mới có thể tức giận, mới có thể khó chịu,...

Tiêu Tiêu thở dài, đúng lúc nhìn thấy Chung Thụy bước vào phòng nghỉ, thuận tay đóng cửa lại.

“Chúng ta nên đi ra ngoài...” Tiêu Tiêu đứng dậy, định lướt qua anh rồi đi ra ngoài, nhưng bị Chung Thụy bắt lấy cánh tay kéo lại.

“Hôm nay em rất lạ, có việc gì giấu anh phải không?” Chung Thụy nhìn chằm chằm vào hai mắt cô, không bỏ qua bất kỳ biểu tình nào của cô.

Tiêu Tiêu nhú mày, không vui mà xoay mặt sang một bên: “Buông tay, cảnh diễn tiếp theo sắp bắt đầu rồi”

“Anh đã nói với đạo diễn rồi, nghỉ giải lao mười phút, khoảng thời gian này đủ để chúng ta nói chuyện” Chung Thụy không thể chịu được Tiêu Tiêu ra vẻ lạnh nhạt với anh như ngày hôm nay, trong giọng nói mơ hồ mang theo một chút buồn bực.

“Lúc này không thích hợp để chúng ta nói chuyện” Tiêu Tiêu mím môi, nén cơn tức xuống đáy lòng.

“Không nói cho rõ, chắc chắn chúng ta không thể tiếp tục quay phim nữa” Thái độ Chung Thụy rất quyết liệt, anh không thích ánh mắt trốn tránh của Tiêu Tiêu, cùng với vẻ mặt lạnh lùng của cô.

“Anh nói hay lắm!” Tiêu Tiêu không thể nhịn nổi nữa, trong mắt toát ra lửa giận hừng hực: “Tôi tin tưởng anh như vậy, nhưng anh chỉ là một kẻ lừa đảo, Nguyễn Tình đã nói cho tôi nghe hết rồi!”

Chung Thụy nhú mày, gắt gao túm lấy cánh tay cô, kéo Tiêu Tiêu đang gầy dựa vào ngực, thấp giọng hỏi: “Nguyễn Tình nói cái gì? Vậy sao em không đến hỏi anh mà chỉ tin vào lời nói phiến diện của cô ta?”

Tiêu Tiêu cười lạnh: “Hỏi cái gì? Tôi vốn nghĩ anh và đạo diễn Ôn không giống nhau, bây giờ nhìn lại căn bản không có gì khác biệt! Lời nói trong lúc say xỉn của Nguyễn Tình, không thể nào là giả được. Nếu hôm nay người leo lên giường của anh chính là cô ta, thì có phải người đang đứng ở đây là cô ta, chứ không phải tôi, đúng không?”

Chung Thụy nhìn chằm chằm cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em nói thế, là đang ghen tị với Nguyễn Tình sao?”

“Nói vớ vẩn!” Tiêu Tiêu giận, hung hăng mà giậm chân anh một cái: “Buông tay”

“Anh không buông, dù nói gì cũng không buông” Chung Thụy ôm chặt cô, thấp giọng thở dài: “Rất cuộc Nguyễn Tình đã nói gì với em, nhìn dáng vẻ của em giống như hận không thể nhào qua đây cắn anh!”.

Bây giờ Tiêu Tiêu hận không thể cắn anh một cái, cửa phòng nghỉ không khóa, chỉ đóng lại thôi, sẽ có người đi vào bất cứ lúc nào, Chung Thụy lại ôm chặt cô không buông, cuối cùng anh muốn gì đây?

Cô không muốn tiếp tục nói chuyện, dứt khoát đánh nhanh thắng nhanh: “Được. Tôi đây hỏi anh, thực ra đêm đó anh đã ở trong khách sạn, Nguyễn Tình được sắp xếp lên giường của anh phải không?”

Chung Thụy muốn giải thích: “Thực ra, đêm đó...”

Tiêu Tiêu không vui cắt ngang câu nói của anh: “Anh chỉ cần trả lời tôi là phải hay không phải?” (cũng cái tật này == hừ)

“...Phải!” Chung Thụy nhìn cô một cái, vẻ tức giận trên mặt Tiêu Tiêu càng ngày càng rõ.

“Tôi hôm đó, anh biết người trên giường không phải Nguyễn Tình, mà là tôi, đúng không?”

“Anh...” Thấy Tiêu Tiêu nhàu mày, Chung Thụy bất đắc dĩ thở dài, thành thật mà trả lời: “Phải”.

“Biết mà vẫn tiếp tục... Có phải hay không?” Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn anh.

Chung Thụy gật đầu, lập tức bị cô đẩy ra, nhân tiện đạp chân anh một cái.

Anh cố chịu đau, còn định vươn tay, nhưng Tiêu Tiêu đã nhanh nhẹn nhảy ra xa.

“Nếu những gì Nguyễn Tình nói đều là sự thật, anh còn muốn nguy hiểm gì nữa! Rõ ràng anh đã sớm biết người cùng với tôi đêm đó... Không phải là đạo diễn Ôn, nhưng lại không chịu nói ra” Tiếng nói của Tiêu Tiêu càng ngày càng nhỏ, cắn môi, hai mắt từ từ âm ứ: “Anh biết không? Sau đêm đó, tôi thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy thân thể to mập của đạo diễn Ôn đè lên người tôi, miệng nói ra những câu thô tục, dù tôi có giãy dụa thế nào cũng không thể tránh được...”.

“Lúc đó, tôi có bao nhiêu sợ hãi, anh có biết không?” Tiêu Tiêu đưa tay gạt đi những giọt lệ nơi khóe mắt rất nhanh, không muốn tỏ ra yếu kém ở trước mặt Chung Thụy: “Nhưng anh không nói gì cả, làm bộ như vô tình xuất hiện ở dưới khách sạn, từng bước từng bước tiếp cận tôi. Gây ông đập lưng ông, làm cho tôi bất tri bất giác mà trầm mê, sau đó rơi vào cái bẫy này, và cuối cùng không thể thoát được”.

Khóe miệng Tiêu Tiêu lộ ra một nụ cười khổ: “Nhất định anh rất đắc ý đúng không? Một người con gái ngu ngốc như vậy, cảm đầu chui vào, cái gì cũng không biết, còn xem người đêm đó là tri kỷ, còn đối xử như một vị ân nhân, để cho anh muốn làm gì thì làm. Trong lòng của anh, nhất định đã lên lút bật cười không chỉ một lần, đem một người con gái ngu muội đùa giỡn trong lòng bàn tay”.

“Từ trước tới giờ anh chưa từng nghĩ vậy” Chung Thụy thần nhiên mà nhìn cô, nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn: “Đã mấy lần anh vốn định nói chân tướng cho em biết, nhưng mà anh rất sợ em sẽ bộc lộ cảm xúc như ngày hôm nay”.

Không ngoài dự đoán của anh, sau khi Tiêu Tiêu biết rõ mọi chuyện, quả nhiên đã trừng mắt nhìn anh, hận không thể cắt đứt quan hệ với anh!

“Vào ngày hôm đó, tôi mới biết được chị em rất thân với tôi suốt năm năm qua đã phản bội tôi!” Tiêu Tiêu gằn từng tiếng, nhìn thẳng vào Chung Thụy: “Cũng ngày đó, anh đã phá hủy về tự tôn và sự trong sạch của tôi, thậm chí lại giấu diếm mọi chuyện cho tới bây giờ!”.

Hít thật sâu, cô nghĩ nói thêm cũng vô ích, mệt mỏi khoát khoát tay: “Chuyện đã tới nước này, có gì thì nói sau đi. Có hợp thì có tan, đêm nay tôi sẽ dọn ra ngoài”.

Chung Thụy nhàu mày: “Ngay cả một câu giải thích em cũng không chịu nghe sao? Sự việc không giống như em nghĩ...”.

“Tôi đã quyết định rồi, không muốn nghe thêm câu nào nữa” Tiêu Tiêu lạnh lùng cắt ngang câu nói của anh: “Bởi vì tôi không biết, lời nói của anh, cuối cùng là thật hay là giả, tôi cũng không dám tin một lần nào nữa đâu”

“Có điều, anh đã nâng đỡ tôi, lại cố gắng hướng dẫn cách diễn cho tôi, giúp tôi có danh tiếng và địa vị như ngày hôm nay. Anh cùng với tôi “Vòng vèo”* nhiều lần như thế... Chúng ta coi như hòa, chuyện này xem như cho qua” Tiêu Tiêu cúi đầu, trên môi nở một nụ cười khổ: “Hãy xem như là một giấc mơ, chúng ta đều quên hết đi”.

*E hèm chắc mọi người hiểu từ này. *làm and làm* kkkk.

Quên tuy rằng rất đau, và có thể mất rất nhiều thời gian. Nhưng so với việc ngày đêm tra tấn cô như bây giờ thì tốt hơn rất nhiều.

“Hóa ra ở trong mắt em, ở cùng một chỗ với anh, chỉ là giao dịch thôi sao?” Chung Thụy nghiêm mặt, nhìn thẳng về phía cô.

Tiêu Tiêu xoay người chải tóc, nhẹ nhàng mở miệng: “Bây giờ nói lời này có ích gì đâu? Bộ phim đã sắp kết thúc, cứ như thế anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, chẳng có gì là không tốt. Sau này khi gặp mặt, cũng không đến nỗi bối rối...”.

Chung Thụy nhắc chân đi về phía Tiêu Tiêu, cô lùi về phía sau theo bản năng, cho đến khi phía sau lưng chạm vào vách tường.

“Chúng ta nên đi ra ngoài”.

“Không gấp” Chung Thụy vừa chống tay lên bức tường bên cạnh khuôn mặt của cô, vừa chậm rãi cúi người, ánh mắt dao động trên mặt Tiêu Tiêu: “Từ nãy đến giờ, em nói chỉ có một câu là đúng thôi. Dừng lời nói căn bản là vô dụng, vậy không bằng...”. (ý anh nói là dù anh nói gì đi nữa chị cũng không tin)

Tiêu Tiêu vẫn chưa phản ứng kịp, thì đôi môi đã bị Chung Thụy ngậm lấy, hai tay muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị trói ở phía sau, làm cô không thể động đậy được.

Nụ hôn của Chung Thụy vừa hung ác lại mang theo tính xâm lược không còn vẻ ôn nhu như trước đây, làm cho cô sắp không thở nổi.

Tiêu Tiêu hét cách, đành phải dùng sức cắn môi anh một cái, lập tức mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng, nhưng Chung Thụy vẫn không buông ra, ngược lại xâm nhập càng ngày càng sâu.

Cho đến lúc Tiêu Tiêu cảm thấy đôi môi mình tê dại, Chung Thụy mới có ý định buông tha cho đôi môi của cô, sau đó anh từ từ hôn lên cổ cô, xương quai xanh... và trước ngực.

Mặt của Tiêu Tiêu dần đỏ lên, liều mạng vặn vẹo, muốn tránh đi đôi môi của anh, nhưng vô dụng.

Chung Thụy nhìn chăm chăm người đang lộn xộn trong lòng mình, anh mím môi, thanh âm đã hơi khàn khàn: “Đừng nháo, có muốn anh làm em ở tại chỗ này hay không?”

Tiêu Tiêu nghe vậy, không dám nhúc nhích, trừng lớn mắt về phía anh: “Tôi muốn nói, từ nay về sau giữa chúng ta không còn quan hệ gì cả, vậy ý của anh lúc này là gì! Đùa giỡn tôi chưa đủ, nên muốn tiếp tục sao?”

“Đừng! Anh vẫn muốn tiếp tục” Chung Thụy khẽ sát vào tai của cô, nhỏ giọng nói: “Bây giờ ngoại trừ em ra, thì không còn người nào có thể lọt vào mắt anh. Nhưng đáng tiếc là, em lại nghe không hiểu”

Tiêu Tiêu không vui: “Anh đã thừa nhận rồi, vậy bây giờ không cần dây dưa nữa? Chúng ta ai đi đường nấy không phải rất tốt sao? Không nên cãi nhau âm ỉ, muốn cả đời không nhìn mặt nhau hay sao?”

“Anh đã nói rồi, không cho em có cơ hội để rời khỏi anh đâu” Chung Thụy nhìn cô, giọng nói trầm xuống: “Những người phụ nữ muốn bò lên giường của anh hòng leo cao có rất nhiều, chẳng lẽ em còn muốn so đo với đám người đó hay sao? Lẽ nào ở trong mắt em, anh chính là một người mà ai đến cũng không từ chối, anh là một người kinh tởm như vậy sao?”

Giọng nói của anh rất nghiêm túc, không giống như nói dối, cũng không vì mình mà thoái thác trách nhiệm.

Tiêu Tiêu kinh ngạc, lẽ nào mình thực sự đã hiểu lầm Chung Thụy rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Khi sự thật được phơi bày

Sự thật à sự thật, sao có thể khác hoàn toàn với suy nghĩ của mình thế kia?.

Cuộc nói chuyện trong phòng nghỉ kết thúc không vui vẻ gì, Tiêu Tiêu rời khỏi đó với sắc mặt trắng bệch, đáy mắt còn ẩn chứa vẻ do dự cùng oán giận.

Chung Thụy muốn hôn cô, cuối cùng bị cô cắn lên môi một cái, khỏi cần nghĩ, những người ở phim trường chỉ cần nhìn thôi cũng biết hai người đã làm chuyện tốt gì ở trong phòng rồi!

Chung Thụy chết tiệt, trước khi tách nhau ra, cũng muốn làm âm ỉ một trận mới được sao?

Quả nhiên, khi đạo diễn nhìn thấy vết thương trên môi của Chung Thụy, không khỏi sửng sốt: “Miệng của cậu... Thôi quên đi, bảo thợ trang điểm sang đây giúp cậu trang điểm lại đi”.

Nói xong, tầm mắt của đạo diễn lơ đãng liếc về phía Tiêu Tiêu bên cạnh, người ở phía sau xoay mặt qua một bên, một bộ “Chuyện này không liên quan đến tôi”, im lặng để cho trợ lý giúp đỡ cài những vật trang sức nặng lên đầu.

“Người trẻ tuổi, vẫn nên kiềm chế một chút đi” Đạo diễn cười như không cười, vỗ vỗ bả vai Chung Thụy, nhỏ giọng dặn dò.

Có điều Tiêu Tiêu đang đứng ngay bên cạnh, những lời này như vô tình lọt vào tai cô, khóe miệng cô không khỏi nhếch lên.

Chung Thụy lại không để ý, cười cho qua chuyện.

Đạo diễn cũng biết chừng mực, không xen vào việc của người khác, chỉ đạo cho những nhân viên trường quay chuẩn bị bố cảnh tiếp theo, đem ánh mắt tìm tòi nghiên cứu chuyển qua nơi khác.

Tieu Tieu trừng mắt với Chung Thụy, nếu có nhân viên trường quay nào đó bị phóng viên mua chuộc làm lộ ra tin tức, thì anh xong rồi, cho đáng đời!

Chung Thụy nhìn về phía cô, nở nụ cười.

Đạo diễn thoáng nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình, chỉ cau mày : Thanh niên bây giờ, ài...

Sự căm hận của vũ cơ, cộng thêm cơn tức của Tieu Tieu, làm cho phản cảnh kế tiếp cực kỳ thành công.

Đạo diễn càng ngày càng hăng máu, nhìn chăm chăm vào màn hình thấp giọng khen ngợi, một màn rồi lại tới một màn, chỉ sợ cảm xúc của hai người đột nhiên biến mất, nói gì đi nữa cũng không thể để hai người người bị gián đoạn được.

Các nhân viên không hề kinh ngạc. Bọn họ đều là người đạo diễn tin dùng, sớm đã quen với những lần ông ta nhất thời hưng phấn sẽ quay phim không ngừng nghỉ. Các diễn viên đa phần cũng đều hiểu. (Tô Tô pé nhỏ dịch)

Hơn nữa đạo diễn có thể khơi dậy khả năng diễn xuất tốt nhất của diễn viên, bọn họ cũng rất vui vẻ mà phối hợp.

Tieu Tieu không hiểu nổi, sao cô không nghe thấy tiếng đạo diễn hô dừng lại, chỉ có thể tiếp tục diễn không ngừng.

Lời thoại thì cô đã nhớ kỹ rồi, nhưng chỉ bực ở chỗ là đang đói bụng mà vẫn phải quay phim, không ngờ đây là lần đầu tiên cô gặp tình huống này đấy.

Buổi sáng bởi vì tức giận, A Sâm mua đồ ăn sáng cô chỉ ăn qua loa một hai miếng, bây giờ đói đến nỗi ngực dán vào lưng, ngay cả nước miếng cũng không được nuốt nữa là.

Tieu Tieu buồn bực trong lòng, cũng bội phục sự chuyên nghiệp của đạo diễn.

Chung quy diễn viên và nhân viên trường quay bọn họ không được ăn cơm, thì đạo diễn cũng vậy thôi, ông ta đang nhìn chăm chăm vào màn hình với vẻ mặt hưng phấn, hai mắt tỏa sáng, vui sướng khoa tay múa chân chỉ đạo mọi người nhanh chóng đổi phân cảnh, đổi trang phục...

Tieu Tieu 冏, nhìn đạo diễn này không giống như một ông già năm mươi sáu mươi tuổi.

Một ngày một đêm, tiến độ của phim vượt mức quy định, đạo diễn vẫn chưa có ý định hô chấm dứt. Nếu không phải nhìn thấy Tieu Tieu và Chung Thụy lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, thật sự không thể tiếp tục được, chắc chắn ông ta sẽ tiếp tục quay nữa.

Đạo diễn vung tay lên ra hiệu giải tán, Tieu Tieu nhận lấy hộp đựng cơm không biết là cơm tối hay cơm khuya do A Sâm đưa tới, mức vài muỗng cơm nhưng nuốt không nổi. Đói quá lâu, ngược lại ăn không vào.

Khó trách đa số dạ dày của diễn viên đều không tốt, đoán chừng là gặp phải đạo diễn điên khùng, một ngày chưa chắc ăn được ba bữa cơm...

“Về thôi” Chung Thụy đi lên, nhìn thấy hộp đựng cơm trên tay Tieu Tieu, anh đưa tay giành lấy: “Đừng ăn những thứ không có dinh dưỡng chứ, cùng đi ăn một chút cháo cho ấm dạ dày nhen?”

Đề nghị của anh làm Tieu Tieu có chút động tâm. Đã một thời gian dài chưa ăn gì, dạ dày quả thực rất khó chịu, nếu ăn một ít cháo nóng, chắc sẽ tốt lên nhiều.

Nhưng người nói lại là Chung Thụy, Tieu Tieu vẫn chưa nghĩ ra nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với anh.

Vốn dĩ cô đâu có ý định rời khỏi anh, nhưng mà đáng về hiện tại của Chung Thụy, giống như cuộc nói chuyện trong phòng nghỉ căn bản không hề diễn ra.

“Không được” Tieu Tieu lắc đầu từ chối, cô vừa nghĩ đến việc mình còn phải thu dọn hành lý cho xong nữa: “Để tôi kêu anh Sâm đem vài thứ dọn ra ngoài, đêm nay tôi sẽ ở khách sạn”.

Chung Thụy nhú mày, không nghĩ tới cô lại ngang bướng như vậy, đã nửa đêm canh ba còn muốn dọn ra khỏi nhà anh: “Đi về trước, còn chuyện khác tối nay nói sau”.

Anh duỗi tay tóm lấy Tieu Tieu, nhưng lại bị cô đẩy ra.

Cả bốn phía đều có ánh mắt tìm tòi nghiên cứu bắn sang đây, Tieu Tieu không muốn chuốc thêm phiền phức, nhỏ giọng nói: “Lúc trước tôi đã nói rất rõ ràng, anh cần gì...”.

Chung Thụy nhìn chăm chăm cô rồi mở miệng: “Anh cũng đã nói rất rõ, hay là em muốn ở nơi công cộng, bị anh khiêng ra khỏi phim trường hả?”.

Tieu Tieu thất kinh, ngây ngẩn cả người. Người này đúng là dám nói dám làm, nếu cô thực sự bị Chung Thụy khiêng ra khỏi phim trường, sáng ngày mai

trên trang đầu của báo nhất định sẽ có hình ảnh của hai người.

Cô tức giận bất bình mà trừng mắt với Chung Thụy, nhìn anh đi lên từng bước từng bước như thể sẽ khiêng cô lên thật vậy, làm cô sợ đến mức lùi nhanh hai bước, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp theo sát Chung Thụy.

Dọc đường đi Tiêu Tiêu cũng không thoả mái, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe không thèm nhìn Chung Thụy.

Đến lúc về tới chỗ ở, cô lập tức bị Chung Thụy lôi lôi kéo kéo vào cửa, không khỏi vùng tay đẩy anh ra.

“Chỉ như thế thôi mà em đã không tin anh, ngay cả một câu giải thích cũng không muốn nghe?” Chung Thụy nhún mày, duỗi tay ra lần nữa.

Tiêu Tiêu né tránh tay anh, thần nhiên nói: “Tôi không thể nào mà tin lời giải thích của anh nữa, có bản lĩnh thì anh trực tiếp đi tìm Nguyễn Tinh đối chất đi”.

Cô cũng không tin da mặt người này sẽ dày như thế, dám đi tìm Nguyễn Tinh đối chất vào ban đêm ban hôm thế này!

“Có thể!” Chung Thụy trả lời không chút do dự, cầm lấy di động tìm số điện thoại của Nguyễn Tinh, nhưng lại bị Tiêu Tiêu đi lên ngăn lại.

Cô trừng lớn mắt, vẻ mặt thì kinh ngạc: “Anh điên rồi! Nửa đêm, giống trống khua chiêng đi tìm Nguyễn Tinh, chẳng lẽ muốn cho tất cả mọi người đều biết chuyện đêm đó sao?”

“Không có gì là không thể” Chung Thụy im lặng nhìn cô, thong dong mà đặt di động xuống, kéo kéo vai Tiêu Tiêu: “Chỉ cần có thể khiến cho em tin tưởng anh, để cho cả thế giới biết thì có làm sao đâu?”

“Anh điên rồi...” Ngoại trừ những lời này, Tiêu Tiêu cũng không biết nên nói câu gì khác. Để cho tất cả mọi người đều biết, thì cô còn có mặt mũi nào ra đường gặp người ta nữa!.

“Truyền thông ngày nay đều nói, đàn ông năm thế bảy thiếp là phong lưu, phụ nữ mà giàng chân ra chính là hạ lưu. Anh có thể làm ầu làm càn, nhưng sau này làm sao tôi có thể lập gia đình nữa?” Tiêu Tiêu dùng tay đẩy anh ra, nhưng vô ích.

Chung Thụy ôm chặt cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Sợ cái gì, rất đúng lúc, nếu chuyện này được nói ra, em ngoại trừ gạ cho anh, thì không có lựa chọn nào khác đâu”.

“Vô si bĩ ôi!” Tiêu Tiêu nghiêng răng, trước kia sao cô lại không phát hiện da mặt người này lại dày như vậy, còn một bụng suy nghĩ đen tối.

“Nói cùng với Nguyễn Tinh đối chất là em, phản đối cũng là em. Không muốn nghe giải thích chính là em, không muốn tin tưởng lại là em, bây giờ lại không để cho anh có cơ hội được nói ra, cuối cùng em muốn cái gì đây?” Chung Thụy ôm cô, nhẹ nhàng thở dài, một bộ “Không lấy Tiêu Tiêu thì không còn cách nào cả”.

Tiêu Tiêu nổi giận, nói thế mà nói được à, giống như người sai là cô vậy!

“Đêm đó anh uống rượu, sau khi tiệc tan thì bị đưa về phòng khách sạn, trước đó anh cũng đâu biết làm sao mà ở trên giường lại có một người sống to đùng như thế chứ!” Chung Thụy cũng không quản Tiêu Tiêu có nghe lọt tai hay không, ôm cô vào lòng, cầm gác vào hõm vai của cô, kề sát vào tai cô, nhẹ giọng nói.

Tiêu Tiêu khinh thường: “Rượu say loạn tính? Đúng là một cái có rất tốt nhĩ”.

Chung Thụy cũng không giận, tiếp tục nói: “Anh nằm trên giường mới phát hiện bên cạnh còn có một người nữa, còn chưa phản ứng kịp, thì đã bị người ta đè bẹp rồi cỡi quần áo anh nữa, em vừa kéo đai váy đen xuống, vừa cúi đầu sờ soạn lên người anh, có người đàn ông nào mà chịu được chứ!”.

Sắc mặt của Tiêu Tiêu hết trắng lại đỏ, đè nén, cố gắng không tin câu nói của anh: “Nói lung tung, anh đừng nghĩ đổ hết trách nhiệm cho em! Em uống rượu, sao có thể như vậy chứ...”.

Thanh âm của cô càng ngày càng thấp, câu cuối cùng cô không còn chút sức lực nào để nói cho hết.

Tiêu Tiêu nhớ rõ lúc tụ tập với nhóm bạn trước khi tốt nghiệp, cô nhất thời cao hứng uống khá nhiều rượu, mơ mơ màng màng, sáng ngày hôm sau tỉnh lại, người ở ký túc xá đều dùng ánh mắt quái lạ để nhìn cô, còn có một người vỗ vỗ bả vai nhắc nhở mình, về sau tuyệt đối không được uống say...

Cô nhăn mặt, bản tính của cô chắc không giống như Chung Thụy nói đâu nhĩ?.

Sau khi mình uống say, lại có thể lớn mật như thế, vừa hôn lại vừa sờ, còn trực tiếp lột sạch sẽ Chung Thụy nữa chứ? (^.^)

“Em không tin, chuyện đêm đó căn bản em không nhớ rõ mà!” Tiêu Tiêu chết cũng không thừa nhận, sau khi mình uống say thì huyền não ảm ỉ như thế: “Cho dù tư lợng của em không được tốt, nếu như anh, cái kia, không động tâm, thì làm sao có chuyện như thế xảy ra?”.

Bất cứ một ngôi sao nữ nào cởi hết quần áo đứng ở trước mặt Chung Thụy, chẳng lẽ anh sẽ không nói hai lời mà ăn người ta luôn sao?

Thân là Ảnh đế, Chung Thụy cũng không đến mức “Đói lòng sung chát cũng ăn”* thế kia chứ?

*Ví với cấp bách, không cần chọn lựa.

Chung Thụy buồn cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt mặt Tiêu Tiêu rồi捏 một cái, trong thanh âm khàn khàn mang theo vẻ ám muội: “Em không biết đâu, dáng vẻ của em đêm đó có bao nhiêu mê người...”.

“Đừng nói nữa!” Vẻ mặt của Tiêu Tiêu hết hồng lại xanh, nếu nói thêm câu nào nữa, chắc chắn cô sẽ đào một cái hố mà chôn mình vào!

Cúi đầu thoáng nhìn thấy Tiêu Tiêu cup mắt, lông mi hơi run run lên, khuôn mặt lộ vẻ xấu hổ, vẻ mặt quần bách, làm Chung Thụy nhìn không được muốn cười. Bỗng nhiên anh lại cảm thấy cô thật đáng yêu, khiến cho người ta ngửa ngáy muốn bắt nạt cô!.

“Em không phải muốn biết chuyện đêm đó sao? Tất cả các chi tiết, anh đều có thể tái hiện lại...” Chung Thụy ôm cô vào phòng ngủ, cùng ngã xuống giường.

Tiêu Tiêu thuận thế ngồi ở trên người anh, không khỏi lại 囁: “Anh buông ra, em không muốn nghe”.

“Em không nghe, thì làm sao biết chuyện đêm đó được? Làm sao mà tin được lời nói của anh cuối cùng có phải là sự thật hay không?” Chung Thụy cầm lấy tay Tiêu Tiêu đặt ở trước ngực mình, nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu, gần từng tiếng.

Tiêu Tiêu bị anh nắm rất chặt, hai tay đặt trên nút áo của Chung Thụy.

Chỉ nghe “Roẹt” một tiếng, Tiêu Tiêu đã bị hai tay của Chung Thụy lôi kéo, vạch tìm cúc áo của anh.

Chung Thụy đúng là muốn tái hiện lại chuyện đêm đó một lần nữa, còn không quên ở bên cạnh giải thích: “Ngày đó anh mặc chính là áo sơ mi màu xanh nhạt, là quần áo của nhà tài trợ C, không nghĩ tới chỉ mặc một lần liền hỏng”.

Tiêu Tiêu tròn mắt, nếu cô nhớ không lầm, C là nhãn hiệu trang phục cao cấp rất nổi tiếng ở nước ngoài, mỗi một bộ quần áo đều là số lượng có hạn, thực sự có khi là vô giá. Nếu cô tự tay mua một bộ quần áo đó, đoán chừng tiền cát-sê một năm cũng không thể mua được cái cổ áo nữa là!.

Cô ho khan hai tiếng, muốn rút tay về, nhưng bị Chung Thụy nắm quá chặt.

Ngay sau đó, anh đột nhiên sáp lại gần môi của Tiêu Tiêu, tình tế hôn lên, còn không quên giải thích: “Đầu tiên là em hôn môi của anh, vừa liếm vừa cắn, dáng vẻ hung dữ cắn bản không giống như hôn, mà trái lại giống như đối diện với kẻ thù vậy”.

“Đúng rồi, em còn cắn trên xương quai xanh của anh một cái nữa, dấu răng đến chiều ngày hôm sau cũng chưa biến mất, may mắn là ngày đó không có họp đồng nào cả” Nói xong, Chung Thụy lại cười: “Anh chụp dấu răng nữa này, vẫn còn trong di động, muốn xem không? Đây là chứng cứ, nếu không em lại nghĩ lời nói của anh không phải là thật”.

Anh ngồi dậy, làm bộ như muốn đi lấy điện thoại, lập tức bị Tiêu Tiêu kéo lại, áp úng nói: “Không cần nhìn...”.

Cô thật sự không có dũng khí để nhìn cái gọi là bằng chứng chính xác đó, nếu Chung Thụy lấy ra thật, cô sợ mình sẽ xấu hổ đến nỗi cầm đầu đụng vào tủ đầu giường mất, đỡ phải tiếp tục mất thể diện nữa.

Sự thật à sự thật, sao có thể khác hoàn toàn với suy nghĩ của mình thế kia?.

Vốn đều là lỗi của Chung Thụy, sao kết quả ngược lại là cô chủ động bức ép hiển thân vậy?.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thỏ trắng không phải là hổ giấy

Chung Thụy cười khổ, chiều này của Tiêu Tiêu đúng là gây ông đập lưng ông, đêm nay cô rõ ràng không muốn mình sống tốt...

Tiêu Tiêu nhủ mảy, chụp lấy cánh tay nào đó đang muốn cởi áo mình ra. Hình như, cô thấy có gì đó không thích hợp thì phải, đúng rồi, làm sao mà lệch chủ đề đi rồi?.

Về mặt của cô trở nên nghiêm túc, cảnh cáo Chung Thụy đang ở dưới thân đừng có lộn xộn mà động tay động chân, cô không vui nói: “Đừng lảng sang chuyện khác, cho dù chuyện đêm đó là thật, sau khi em uống say thì hành động có chút kỳ quái, nhưng chẳng lẽ anh có thể tùy tiện... Cái kia... với em sao?”.

Tiêu Tiêu tự nhận mình không phải là một người tùy tiện, Chung Thụy làm như vậy, căn bản cũng ngang với việc anh xem thường mình!.

Bàn tay của Chung Thụy chậm rãi trượt từ trên nút áo sơ mi xuống thắt lưng của cô, nhưng vẫn nghiêm túc mà nói: “Đây không phải là lần đầu tiên gặp phải một ngôi sao nữ muốn leo lên giường của anh, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới người kia chính là em”.

“Cho nên, anh cũng cho rằng em và những ngôi sao nữ muốn trèo lên giường của anh thực ra không có gì khác nhau, cho nên muốn làm gì thì làm đúng không?” Thanh âm của Tiêu Tiêu có chút run rẩy, không phải vì khiếp sợ, mà là vì phẫn nộ!.

Từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ đến, ở trong lòng Chung Thụy, mình lại khiến cho người ta xem thường như vậy!.

“Hành động của em vào lúc đó rất dễ làm cho người khác hiểu lầm, muốn cho anh không có những suy nghĩ như thế cũng khó” Chung Thụy biết nếu chuyện này không được nói rõ ràng, thì Tiêu Tiêu sẽ không cam tâm, anh dứt khoát ăn ngay nói thật.

Những người ở trong giới bởi vì danh tiếng, vì leo cao, mà làm ra những chuyện vô liêm sỉ, chẳng qua biện pháp hữu hiệu nhất chính là _ tìm người hiến thân!.

Chung Thụy xem thường những việc làm như thế của người nghệ sĩ, tuy rằng anh biết rõ, những người không có địa vị ở trong giới, nếu không bị lãng quên thì chính là bị vùi dập, kết quả này đối với những ngôi sao có mộng tưởng cùng đã tâm mà nói đúng là vô cùng bi thảm.

Có thể đến cuối cùng cái gì cũng chưa đạt được, nhưng trái lại mất đi thì rất nhiều.

Một khi đã như vậy, rất nhiều người dứt khoát “Đói ăn vụng, túng làm càn”, trả giá càng nhiều, thì gặt hái được càng nhiều. Cái gọi là lòng tự trọng, cái gọi là trinh tiết trong sạch, cái gọi là thanh danh, căn bản không có chút giá trị để nói tới.

Tiêu Tiêu tức giận đến nổi sắc mặt cũng tái nhợt đi, duỗi tay đẩy Chung Thụy ra, hận không thể đánh anh một cái.

Sao anh có thể nhìn mình bằng ánh mắt như thế, đặt cô ở một vị trí tồi tệ như vậy?.

Nhưng mà, việc này sao có thể oán trách một mình Chung Thụy?.

Nếu không phải Angel lên lút ở sau lưng đưa cô lên giường của đạo diễn Ôn, nếu không phải Nguyễn Tình muốn mượn Chung Thụy để leo cao, bày ra một vở kịch khôi hài như thế, thì làm sao mình có thể lên nhầm giường của Chung Thụy chứ?.

Kèm theo những hành động sau khi uống say của Tiêu Tiêu, lại càng khiến cho Chung Thụy hiểu lầm... .

Nói đến đây, đúng là cô đã sai, cô không nên trêu chọc người đàn ông này, không nên phạm phải sai lầm nào nữa!.

Tiêu Tiêu thờ dài, cảm thấy ngực rất khó chịu, khó chịu đến nỗi muốn khóc thật to, nhưng mà hai mắt cay cay, có điều lại không khóc được.

Cái loại đau buồn nói không nên lời này, cái loại khổ sở chôn sâu dưới đáy lòng này, không phải chỉ phát tiết một chút là có thể tiêu tan hết.

“Anh đã cho rằng em là người như thế, vậy vì cái gì muốn giúp em. Chẳng những giới thiệu em với đạo diễn, còn mời em tham gia vào bộ phim mới, thậm chí là được ở lại trong nhà của anh... . Cuối cùng anh đang nghĩ gì? Hay là anh nghĩ, làm một lần và nhiều lần căn bản không có gì khác nhau?”.

Ở trong mắt Chung Thụy, có lẽ cô chỉ là loại người dùng để giải trí, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Vẫy tay thì đến, phát tay thì đi, chẳng có gì là quan trọng cả.

Tiêu Tiêu rất tức giận, nhưng lại không nghĩ ra hành động của Chung Thụy. Là vì đồng cảm? Là bồi thường? Là giải trí? Hay là muốn cô lún càng ngày càng sâu, thì trò chơi này mới càng thú vị hơn?.

Chung Thụy ôm cô, không để cho Tiêu Tiêu trốn thoát, cúi đầu giải thích: “Tình huống đêm hôm đó đúng là rất trùng hợp, khó tránh sẽ làm người khác hiểu lầm, cũng có chút thất vọng với em, hơn nữa trong men say, em lại chủ động như vậy... . Sau khi sự việc xảy ra anh cũng biết, chính mình hơi xúc động, thực ra anh cũng chưa biết gì về em” .

Tiêu Tiêu giãy dụa, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng: “Anh thất vọng? Anh thất vọng cái gì? Cả đêm anh dày vò em, rồi vô vọng rồi khỏi đó. Lúc em tỉnh lại, một mình một người nằm trên giường lớn của khách sạn, còn tưởng rằng là bị đạo diễn Ôn... . Anh có biết lúc đó em có bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu đau khổ không?”.

“Anh biết...” Chung Thụy thờ dài, buổi sáng ngày hôm đó tỉnh lại, anh không biết nên dùng vẻ mặt gì để nhìn Tiêu Tiêu, dứt khoát chạy khỏi đó, ngồi ở bậc cầu thang hút nửa gói thuốc lá. Khi anh lái xe rời đi, mà xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đánh xe tới trước cửa khách sạn, lập tức liền thấy Tiêu Tiêu đang lo lắng.

Còn tưởng rằng Tiêu Tiêu sẽ làm phiền mình không dứt, sẽ đưa ra các loại yêu cầu này nọ, và cũng có thể sẽ nở nụ cười nịnh nọt. Nhưng không ngờ vẻ mặt của cô vẫn ngây thơ khi nhìn thấy anh đến, giống như hoàn toàn không nhớ rõ chuyện tối hôm qua.

Chung Thụy cảm thấy kỳ quái, do đó anh mới từ từ xâm nhập, tiến sát lại gần Tiêu Tiêu hơn.

Nhưng mà không ngờ được, anh đã lơ mơ biết được chân tướng sự việc, và càng ngày càng yêu thương Tiêu Tiêu, và càng ngày không thể rời khỏi cô được.

Chung Thụy hiểu được, đêm hôm đó, đã tạo nên vết thương rất lớn trong lòng Tiêu Tiêu, vì vậy anh không biết nên mở miệng như thế nào, để đền bù lại sai lầm này.

Cô cần thời gian, anh nghĩ thời gian là phương thuốc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương, mang theo một chút tâm lý may mắn, được ngày nào hay ngày đó, không đoán được có một ngày mọi chuyện lại được phơi bày.

Bình thường Tiêu Tiêu rất ngại thơ lạc quan, ôn nhu làm cho người ta thương tiếc, tính tình cũng không nóng nảy.

Chung Thụy biết mình đã đuối lý, dò xét cô mà thở dài: “Đây đều là lỗi của anh, cho nên dùng quãng thời gian còn lại của anh để bồi thường cho em, có được không?”.

Quãng thời gian còn lại của cuộc đời này...

Nếu là lúc trước nghe được câu như thế, Tiêu Tiêu nhất định sẽ rất cảm động vui sướng dào dạt, hận không thể nhào vào lòng Chung Thụy, ôm chặt lấy anh.

Đáng tiếc giờ phút này, đáy lòng của Tiêu Tiêu ngoại trừ chua xót, thì không còn cảm giác gì khác.

Đã từng bị Chung Thụy nghi ngờ nhân cách của mình, bất cứ một người nào cũng không thể thoải mái ngay lập tức được.

Tiêu Tiêu thở dài, đẩy Chung Thụy ra: “Lời nói lúc này của anh, thật sự khiến em rất đau, anh có biết không?”.

“Anh biết!” Chung Thụy trở tay ôm cô vào ngực càng chặt hơn, cánh tay vòng trên lưng Tiêu Tiêu, cúi người hôn hôn hai gò má của cô: “Anh phải làm thế nào, em mới đồng ý tha thứ cho anh?”.

“Chỉ cần em nói, anh sẽ làm tất cả?” Tiêu Tiêu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhử mày nhìn anh chằm chằm.

Chung Thụy nhìn thấy sự tình có chuyển biến, chậm rãi gật đầu: “Chỉ cần em nói, và nếu anh có thể làm được”.

Trong lòng Tiêu Tiêu không thoải mái, cũng là do Angel và Nguyễn Tinh nói ra nói vào, mới làm cho hai người sinh ra hiểu lầm.

Nhưng nếu không nhờ các cô, Tiêu Tiêu và Chung Thụy vẫn là hai đường thẳng song song, căn bản không có khả năng giao nhau.

Nguyễn Tinh bị scandal quần thân, địa vị xuống dốc không phanh, những hợp đồng mà cô ta nhận được trước đó đã bị hủy bỏ, Angel đang nỗ lực tìm kiếm một vài hợp đồng hơi kém chất lượng một chút, nhưng bị Nguyễn Tinh từ chối.

Cô ta tâm cao khí ngạo, quyết không cho phép chính mình rơi vào tình cảnh như vậy.

Đoán chừng không chống đỡ được bao lâu đâu, vì Angel không thu được tiền hoa hồng của nghệ sĩ nên chắc chắn sẽ bị bức ép mà rời khỏi Nguyễn Tinh.

Người đại diện này lại biết nhiều chuyện như vậy, số lần nhúng tay dẫn mỗi không ít, Nguyễn Tinh không có khả năng thả cô ta đi dễ dàng như thế...

Có thể nghĩ, mâu thuẫn giữa hai người này hết sức căng thẳng, Tiêu Tiêu nghĩ nghĩ, cô có nên đổ thêm dầu vào lửa hay không?.

Tiêu Tiêu nheo mắt lại, tất cả những người liên quan đến chuyện này, cô sẽ không buông tha dễ dàng đâu.

Đứng mũi chịu sào, là Angel, sau đó là Nguyễn Tinh, người còn lại là...

Cô quay đầu nhìn Chung Thụy bên cạnh, bỗng nhiên cảm thấy có chút hóc búa.

Thực sự gây tổn thương cho Chung Thụy, so với việc làm tổn thương mình càng khó chịu hơn, vốn dĩ Tiêu Tiêu không nên lấy chuyện này mà đùa giỡn.

Khiến cho Chung Thụy thân bại danh liệt, làm cho anh phải trả giá càng nhiều càng tốt?.

Ngay cả nghĩ Tiêu Tiêu cũng không dám nghĩ tới, ngàn sai vạn sai, làm sao có thể để cho chuyện này ảnh hưởng đến tiền đồ của Chung Thụy chứ?.

Cho dù cô rất giận, nhưng cô vẫn luôn luôn nhớ sự quan tâm của Chung Thụy đối với mình.

Tiêu Tiêu phi nhỏ chính mình mềm lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Angel và Nguyễn Tinh, còn có đạo diễn Ôn bên kia,..."

Chung Thụy hiểu ý, gật đầu cười: “Chuyện này đơn giản thôi, chẳng qua bọn họ lén lút làm rất nhiều chuyện xấu, không cần chúng ta động tay động chân, vận xui của họ sẽ đến nhanh thôi”.

Nghi ngờ mà liếc anh một cái, Tiêu Tiêu có chút khó hiểu: “Chẳng lẽ hai người đó lại đắc tội với ai rồi sao?”.

Ánh mắt của Chung Thụy tỏ ý khen cô thông minh: “Bọn họ chọc giận quản lý cao cấp của Nghệ Long, những người ở trong tối thì có thù tất báo”.

Tieu Tieu nhũm nhũm, Nguyễn Tinh có tính là tự làm tự chịu không?.

“Nhưng mà đạo diễn Ôn có chút khó chơi, cần một ít thời gian” Chung Thụy đã sớm nhìn đạo diễn Ôn không vừa mắt, luôn muốn dụ dỗ Tieu Tieu, còn đồng lõa với Angel đem cô đưa lên giường của ông ta.

Nếu không phải, đêm hôm đó đúng lúc có con quạ đen* kia, thì người trong lòng anh không phải đã bị đạo diễn Ôn chà đạp rồi hay sao?.

*Nguyễn Tinh

Nghĩ đến việc Tieu Tieu bị giày vò vào bệnh viện giống như Nguyễn Tinh, Chung Thụy lại càng không vui nổi.

Tieu Tieu chỉ trách móc anh, không nghĩ tới trong lòng Chung Thụy đã sớm biết tất cả, chuẩn bị động thủ (ý là trả thù hộ đấy).

Cô chu miệng, tên đầu sỏ còn muốn tự mình động thủ nữa đấy.

Tieu Tieu ngoắc ngoắc đầu ngón tay: “Anh đừng tưởng có thể tránh thoát, ngoài bọn họ, thì còn có anh đấy”.

Chung Thụy mỉm cười nhích lại gần, kéo tay cô, hạ xuống một nụ hôn trên đầu ngón tay: “Đúng, công chúa đại nhân của anh định trừng phạt anh thế nào đây?”.

Cúc áo của anh đã sớm bị cởi, lộ ra vòm ngực cường tráng. Đai lưng đã được tháo xuống, quần dài rộng thùng thình, hai con ngươi đen nhánh của Chung Thụy tỏa sáng lấp lánh, Tieu Tieu có loại ảo giác sắp bị lửa thiêu tới nơi.

Cô hơi xoay mặt, tránh né ánh mắt cực nóng của Chung Thụy, đột nhiên trong đầu cô nảy ra một ý hay: “Anh nằm xuống trước đi, nhắm mắt lại”.

Một câu lệnh, một động tác, Chung Thụy ngoan ngoãn mà nằm trở lại giường, có chút quái lạ Tieu Tieu muốn phạt anh như thế nào đây.

“Không được mở mắt, hai tay đặt ở trên đầu, hai chân mở ra” Tiếng nói của Tieu Tieu truyền đến, cùng với tiếng vang “Sột soạt” nho nhỏ.

Chung Thụy từ từ nhắm mắt lại, thính giác cùng xúc giác khuếch đại gấp đôi, cảm giác được cánh tay cùng mắc cá chân bị thứ gì đó mềm mại trôi lại, sau đó thì không còn tiếng động gì cả.

Anh nghe lời không mở mắt, tuy trong lòng tò mò muốn chết.

“Tốt lắm, mở mắt ra đi”.

Tiếng nói của Tieu Tieu bỗng nhiên truyền đến, sau khi Chung Thụy mở 眼, cả người sùng sốt.

Tieu Tieu ngồi ở trên người anh, còn mặc một chiếc váy lót ren hoa màu đen. Vừa ngắn vừa bó sát, bộ ngực sữa lộ ra phân nửa, làn váy chỉ che nổi cái mông đang vênh lên. Thiết kế ren tầng tầng lớp lớp, cái chết người là cô không mặc gì ở bên trong cả!

Chung Thụy biết chiếc váy lót này nằm bên trong bộ lễ phục màu đen của Tieu Tieu, không nghĩ tới cô lại có thể ăn mặc như vậy, hiệu quả sau khi mặc quả thực làm cho người khác kinh diễm!

Ren màu đen càng làm tôn lên làn da trắng nõn mịn màng của Tieu Tieu, hai chân thon dài trực tiếp ngồi vắt ngang trên người anh, như ẩn như hiện, làm cho người ta mơ màng hàng nghìn hàng vạn điều.

Hơn nữa nhìn ở góc độ của Chung Thụy, hai tay của Tieu Tieu chống trên người anh, cơ thể hơi hơi di chuyển, bộ ngực tuyết trắng giống như muốn nhảy ra từ lớp vải ren kia.

Anh hít một hơi thật sâu, muốn duỗi tay ôm lấy Tieu Tieu, lại phát hiện tứ chi của mình đều dùng vải mềm buộc vào chân giường, không khỏi bất đắc dĩ mà nở nụ cười.

Nhìn thấy xuân sắc mê ly trước mặt, Chung Thụy chỉ có thể nằm im bất động, khỏi phải nói tra tấn con người biết bao nhiêu.

Tieu Tieu lại ở trên người anh vặn vẹo vòng eo, bày ra mấy kiểu dáng chọc ghẹo người khác, hai tay còn vẽ vòng tròn “Khi nặng khi nhẹ” trên vòm ngực màu mật ong của anh, quả thực là khiêu chiến giới hạn chịu đựng của anh đây mà!

Chung Thụy cười khổ, chiều này của Tieu Tieu đúng là gây ông đập lưng ông, đêm nay cô rõ ràng không muốn mình sống tốt rồi...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

ㄣ (ˊ ˋ) ㄣ con thỏ khi nóng lên cũng sẽ cần người hắc hắc hắc hắc...

Chương 57: Thỏ trắng phản công và Ngoại truyện 1

Chung Thụy cảm thấy, anh sắp điên lên mất rồi.

Tieu Tieu xoay tới xoay lui, vẫn không vừa ý. Nghĩ nghĩ, cô hơi ngửa cằm lên, một tay đặt ở bên gáy của mình, nhấn thân thể xuống, đi tới đi lui tuần tra.

Bàn tay trắng nõn như đang đánh đàn piano, đầu ngón tay là lướt trong không trung, chạm vào xương quai xanh, rồi dừng lại ở trước ngực, sau đó chậm rãi lướt dọc theo đường cong, ám muội khiến lòng người ta nóng như lửa đốt. Phần trên cơ thể hơi nghiêng về phía trước, tất cả các động tác đều rơi vào tầm mắt của Chung Thụy, làm Tieu Tieu không khỏi cong môi cười.

Từ bộ ngực no đủ, đến vòng eo mảnh khảnh, tiếp theo là hai chân thon dài.

Cô vừa nhớ lại một bộ phim điện ảnh nào đó mà trước kia cô đã từng xem, vừa bắt chước động tác, nhưng cũng không quên điều chỉnh cảm xúc phù hợp nhất. Thoáng cup mắt, gương mặt nghiêng về phía bên trái ba mươi độ, để lộ toàn bộ đường cong bên cổ.

Đầu ngón tay đặt ở khoeo miệng, xoa nhẹ xuôi theo viền môi như có như không, nở một nụ cười nhạt.

Chung Thụy trơ mắt nhìn, chỉ cảm thấy nhiệt độ của toàn cơ thể như bắt đầu ngưng tụ lại, phía dưới hạ thân từ từ nóng lên, anh chỉ có thể cười khổ.

“Tieu Tieu...” Anh mở miệng cầu xin, cho dù là ai nhìn thấy Tieu Tieu như vậy, có thể thanh tâm quả dục mới là lạ!

Tuy hai cánh tay của anh ra sức vùng vẫy, nhưng không biết Tieu Tieu dùng loại vải gì, cột vào cổ tay đúng là rất êm ái, sẽ không đau, đoán chừng ngay cả dấu vết cũng không có. Có điều rất chắc chắn, dù giấy dựa thể nào cũng không thể thoát được, Chung Thụy không còn cách nào, đành mở miệng cầu xin.

Tieu Tieu lại vươn một ngón tay ra, chạm vào môi của Chung Thụy, ngăn cho anh tiếp tục nói nữa.

Cô còn chưa xài hết chiêu đâu, sao có thể để cho Chung Thụy cất ngang được?

“Đừng nóng vội, đây chỉ là bắt đầu thôi!”.

Lúc này Chung Thụy khổ không nói nên lời, trước kia trêu chọc Tieu Tieu vui sướng bao nhiêu, thì bây giờ buồn bực bấy nhiêu.

Bình thường anh luôn trêu chọc chiếm hết tiện nghi của người ta. Lúc này lại bị trói ở trên giường không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn mỹ nhân ở trước mặt nhưng ngay cả ngón tay cũng không đụng tới được.

Anh liếm liếm hai môi khô khốc, cảm thấy cả người càng ngày càng nóng.

Nhìn bộ dáng khó chịu của Chung Thụy, Tieu Tieu cười càng thêm sáng lạn.

Ai bảo anh chiếm tiện nghi của bà đây, cho anh bắt nạt tôi này, ai bảo anh luôn khi dễ tôi ... Hừ hừ, bây giờ tới lượt bà đây xử anh!.

Tieu Tieu cúi người nhìn hai mắt anh chăm chăm.

Dưới ánh nhìn nóng rực của Chung Thụy, cô chậm rãi hôn lên môi anh.

Đôi môi mềm mại giống như một thanh kẹo mát lạnh, cô thoáng sờ lên nơi nóng rực trên người Chung Thụy ^^, trong khoảnh khắc đó giống như đã châm thêm ngòi nổ cho anh, làm cho thân thể anh càng thêm khô nóng khó chịu.

Chung Thụy ngẩng đầu, muốn giữ lấy phần mềm mại kia, chiếm lấy càng nhiều càng tốt, nhưng Tieu Tieu lại cười duyên mà thôi lui.

Anh hít một hơi thật sâu, trên cánh tay nổi đầy gân xanh, hận không thể lập tức đem Tieu Tieu cắt thành từng đoạn! (đã man ề).

Tieu Tieu chớp mắt, vô tội mà nhìn người ở dưới thân, lại tiếp tục hôn xuống.

Bốn cánh môi dán chặt vào nhau, còn chưa xâm nhập vào, thì cô đã lùi về phía sau.

Từng bước từng bước, giống như mèo vờn chuột, Tieu Tieu cười “Khán khách”, về bất đắc dĩ trên mặt Chung Thụy càng ngày càng đậm.

“Em học được cái kiểu dầy vò con người này ở đâu vậy?”.

Tieu Tieu vuốt cằm, đưa ngón tay ra tính toán: “Anh Sâm nói trong bộ phim này có cảnh giường chiếu, nhưng đây là lần đầu tiên em diễn cảnh nóng, cho nên anh ấy mới tìm mấy bộ phim điện ảnh để em tham khảo mà học hỏi”.

Cô mở miệng nói ra một lượt tên các bộ phim, Chung Thụy vừa nghe, sắc mặt trở nên xanh mét.

Mấy bộ phim điện ảnh mà Tieu Tieu nói, nếu không phải là những bộ phim cấp ba kinh điển trong nước, thì chính là những bộ phim nước ngoài. Tuy nói một hai bộ trong số đó có cảnh quay cực kỳ duy mỹ, Chung Thụy xem qua cũng tán thưởng không thôi.

Nhưng vấn đề là, Tieu Tieu không chỉ học những chiêu khiêu khích của nữ chính với nam chính, mà còn đem những thứ này dùng trên người anh!

“Chuyện bắt đầu lúc nào? Sao anh không nghe em nói tới, cũng chưa từng thấy em xem qua?” Chung Thụy hít một hơi thật sâu, hận không thể lập tức đi tóm lấy A Sâm chất vấn, sao anh ta có thể “Dạy hư” Tieu Tieu nhà anh.

Tieu Tieu dựa vào người anh, cười tủm tỉm mà nói: “Em chỉ xem những đoạn ngắn phần kịch tính thôi, lúc thì ở trên xe, thỉnh thoảng những lúc anh đi quay quảng cáo, em thì ở nhà một mình, dùng để giết thời gian thôi mà”.

Không thể không nói, những động tác trong phim rất hấp dẫn người khác, cô xem mà cũng ngứa ngáy, không nghĩ tới có một ngày lại có thể đem chúng ra sử dụng.

Tieu Tieu vừa nói, cánh tay cũng lướt nhẹ dọc theo đường cong trên người Chung Thụy, rồi từ bắp chân vuốt lên trên, sau đó dừng lại, vẽ vòng tròn “Khi nặng khi nhẹ” trên bắp đùi của anh. (bắp chân và bắp đùi khác nhau nha).

Thoáng nhìn thấy nét mặt ảm đạm của Chung Thụy, mồ hôi trên trán chảy xuống ào ào, mím môi nheo mắt, gọi cảm nói không nên lời.

Tieu Tieu không vừa lòng, động tác trên tay càng nhanh hơn, la hét: “Sao anh không mở miệng? Rõ ràng nữ chính trong phim điện ảnh đều làm như vậy, nam chính sẽ phát ra thanh âm thỏa mãn”.

Hai gò má của Chung Thụy đỏ bừng lên, không phải xấu hổ, mà là tức giận.

Những ngôi sao nam trong giới điện ảnh, cho dù là thích hay không thích, đó là vì nội dung kịch bản yêu cầu rên rỉ, cũng chẳng biết tiếng rên rỉ đó có phải là do lòng tiếng hay không nữa.

Hiện tại anh bị trói ở trên giường, chỉ nhìn không thể động, nếu còn kêu ra tiếng... Sau này làm sao Chung Thụy có thể vùng lên làm chủ được, làm sao thị uy ở trước mặt Tieu Tieu nữa?.

Chung Thụy nhếch miệng, chậm rãi hỏi: “Em trời anh, thì làm sao anh thoải mái cho được?”.

Tieu Tieu nháy mắt, giãy vò lâu như vậy, bọn họ đã ra đầy mồ hôi, người ở dưới thân không cần nhúc nhích mà vẫn được hầu hạ, lại còn nói không thoải mái nữa chứ!.

Cô đứng lên, nhảy xuống giường muốn đi, Chung Thụy sững sốt: “Em đi đâu?”.

“Cả người đầy mồ hôi, khó ngủ quá, em đi tắm đã” Tieu Tieu khoát khoát tay, gửi một nụ hôn gió về phía người đang giang tay giang chân hình chữ đại trên giường: “Anh nằm đó đi, em sẽ trở lại nhanh thôi”.

Chung Thụy bực mình, cả người nóng gần chết còn chưa phát tiết xong, thì đã bị gạt sang một bên rồi.

Cái đau khổ nhất, chính là Tieu Tieu đi tắm, nhưng lại không đóng cửa phòng tắm.

Nửa che nửa đẩy, từ góc độ trên giường, đúng lúc có thể nhìn thấy hết, đáng tiếc đã bị rèm che lại.

Nhưng tiếng nước chảy ào ào, với lại chiếc rèm bị thấm ướt đã trở nên trong suốt, loáng thoáng hiện lên những đường cong xinh đẹp trên cơ thể của Tieu Tieu...

Chung Thụy thấy, anh sắp điên lên mất rồi, nhiệt độ trên người dường như không có dấu hiệu giảm xuống!

Đúng là Tieu Tieu tắm rất nhanh, từ đầu đến cuối khoảng chừng được mười phút thì đã thấy bóng dáng của cô đi sang đây.

Với Chung Thụy mà nói, giống như kéo dài cả năm trời. Thỉnh giác cùng thị giác đúng là gạt người, làm cho con người ta không thể chịu nổi.

Vốn tưởng rằng Tieu Tieu đã chơi xong, tắm cũng tắm sạch, sẽ thả mình ra ngay thôi.

Ai ngờ cô xoay người vào phòng khách, cầm một chai rượu trở về, khiến Chung Thụy sững sốt.

“Em còn muốn uống rượu?”.

Tieu Tieu lập tức ném ánh mắt “Dĩ nhiên” sang đây, tổn sức mà mở nút chai: “Dĩ nhiên, em làm sao biết những lời anh nói có phải là thật hay không? Tự nhiên cũng muốn thử xem, tận mắt nhìn thấy em mới tin”.

Cô cũng muốn mọi chuyện được rõ ràng, sau khi mình uống rượu có phải sẽ hóa thành sói hay không, phải thử mới biết.

Không ai hiểu chai rượu này quý giá như thế nào hơn Chung Thụy được. Độ cồn không thấp, mới vừa uống sẽ thấy có mùi thơm nhàn nhạt, hoàn toàn không có vị cay xè. Nhưng uống càng nhiều, tác dụng về sau sẽ càng lớn, căn bản không thích hợp với người uống rượu ít.

Xem chừng không khuyên được Tiêu Tiêu, Chung Thụy chỉ có thể thở dài: “Em đừng có uống nhiều quá đấy, nếu không sáng mai lại than đau đầu”.

Không nghĩ tới anh lại không ngăn cản mình uống rượu, Tiêu Tiêu có chút buồn bực, nhưng vẫn ngửa đầu uống một ngụm, liếm liếm chất lỏng vàng óng ở khóe miệng, khen một câu: “Rượu ngon!”.

Nói xong, cô lại hỏi anh: “Anh có muốn uống không?”.

“Không cần” Chung Thụy lắc đầu, nhìn chằm chằm đôi môi của Tiêu Tiêu không rời.

Tiêu Tiêu không biết, có phải tác dụng của rượu đã lên tới não hay không, thế mà cô lại hiểu được ánh mắt của anh: “Anh cũng muốn uống đúng không? Rượu ngon như vậy, sao có thể để một mình em uống được?”.

Cô lại uống thêm một ngụm, tiến về phía trước một bước, cúi người miệng đối miệng, nhả toàn bộ rượu vào miệng Chung Thụy.

Chung Thụy mượn cơ hội quán lấy đầu lưỡi của cô hôn thật sâu, Tiêu Tiêu cắn môi dưới của anh một cái, làm cho người ở dưới thân kêu đau mà buông ra.

“Lại chiếm lợi của em, hừ!” Tiêu Tiêu ôm chai rượu, mặt đỏ hồng trùng mắt với anh: “Em không mắc mưu đâu”.

Uống một hơi hơn nửa chai rượu, cô “ách” một tiếng, cười hỏi Chung Thụy: “Rượu ngon lắm đúng không? Sao anh không cẩn thận thế, rơi vãi hết trơn rồi...”.

Vừa nãy Tiêu Tiêu cắn anh một cái, môi Chung Thụy hơi hé ra, rượu tràn ra khóe miệng một ít.

Trong suy nghĩ của Tiêu Tiêu, cô thấy rượu ngon như vậy lại rơi vãi hết, rất đáng tiếc, tay chân dựa hết vào người anh, cúi đầu phủ lên đôi môi của anh.

Theo mùi rượu, cô từng chút từng chút liếm đi phần rượu chảy xuống bên gáy và sau tai của Chung Thụy, dường như nếu không hết thì sẽ không ngừng đầu lên.

Chung Thụy nhìn thấy ánh mắt của cô, từ từ trầm xuống.

“Rượu ngon, không thể lãng phí”.

Tiêu Tiêu mơ mơ hồ hồ mà uống thêm mấy ngụm, một chai rượu lớn chỉ còn lại một ít, cô lắc lắc chai rượu, luyến tiếc sắp uống hết, nhưng vẫn muốn uống nữa...

Nghĩ tới nghĩ lui, cô bỗng nhiên nở nụ cười, nghiêng ngã lão đảo cầm chai rượu bổ nhào vào người Chung Thụy.

Miệng chai kề sát vào ngực Chung Thụy, làm cho ngực anh ướt một mảng lớn.

Ngực của Tiêu Tiêu cũng bị rượu làm cho ẩm ướt, váy lót ren màu đen có vẻ càng trong suốt, dán sát vào người, đường cong cũng dần hiện ra.

Chung Thụy hoàn toàn cứng lại, không phải vì cơ thể của cô ẩm ướt mà là vì cảnh xuân vô hạn.

Có điều Tiêu Tiêu dựa vào ngực anh, từng chút từng chút liếm đi những giọt rượu bị vấy xuống ngực mình.

Đôi môi mềm mại, ngẫu nhiên lộ ra chiếc lưỡi phấn hồng, làm cho ngực anh hơi ngửa ngửa, lưỡi cô lại lướt qua nơi mẫn cảm khiến anh run rẩy.

Cảm giác kịch liệt chưa từng có, làm cho Chung Thụy cảm thấy cả người nóng ran như muốn phát nổ!

Hết lần này tới lần khác Tiêu Tiêu dường như không hiểu, thân hình ấm áp mềm mại dán trên người anh cứ xoay tới xoay lui, vui vẻ liếm ngực anh, một chút cũng không biết Chung Thụy nhăn nheo có bao nhiêu thống khổ.

Rõ ràng anh nhìn thấy Tiêu Tiêu ở trên người đã say rồi, dùng thanh âm khàn khàn để hướng dẫn cô: “Đến đây, trên môi của anh còn rượu này...”.

(=.=!)

Tiêu Tiêu ngừng đầu, hai mắt mê ly mà nhìn chằm chằm người ở dưới thân, trông mắt ướt sũng, nghe lời nhích tới liếm liếm môi của Chung Thụy, bất mãn mà hô lên: “Anh gạt em, vốn không có rượu”.

Cô mất hứng, cắn trên cổ Chung Thụy một cái, lưu lại dấu răng như trắng rằm.

Chung Thụy kêu đau, bắt đắc dĩ mà cười khổ.

Lúc Tiêu Tiêu thanh tỉnh thì chính là một con thỏ trắng vô hại, sau khi say rượu... thì chính là một con sói nhỏ có móng vuốt, hết cần lại cào, làm cho người ta không chống đỡ được.

Bây giờ tứ chi của anh đều bị buộc chặt, thì càng khó ứng phó với Tiêu Tiêu.

Sau đó Tiêu Tiêu lại cắn hai cái trên người Chung Thụy nữa mới thỏa mãn, móng bị cắn dây lưng của anh rất không thoải mái, nhúu mảy quờ quạng rút ra, đem dây lưng của anh ném xuống chân giường.

Chắc là cô vẫn cảm thấy không được thoải mái, cô mù mờ mà cúi đầu, bỗng nhiên cô nhanh tay nhanh chân kéo tuột quần của Chung Thụy xuống tới chân, lúc này mới nở nụ cười.

“A, nóng quá” Tiêu Tiêu nắm chặt cổ áo của váy lót, dứt khoát cởi váy ra, ném rất xa, lúc này mới thấy mát mẻ.

Hai người “Thăng thân thành khăn”* gặp nhau. Tiêu Tiêu nhích tới nhích lui nhưng vẫn cảm thấy có một cổ khô nóng không thể phát tiết được.

*E hèm: tác giả dùng từ hoa mỹ quá, là trần như nhộng đấy ạ.

Đáng thương cho Chung Thụy vẫn ở bên dưới, bị cô dày vò đến nỗi lý trí cũng sắp hỏng mất rồi!

Chung Thụy thử hướng dẫn cô tiếp, ôn nhu nói: “Ngoan, đừng nằm sấp, ngồi ở phía sau một chút đi... Sẽ làm cho cả người em rất nhẹ nhàng, rất thoải mái”.

“Thật sao?” Tiêu Tiêu mơ màng, nghi ngờ mà nhìn anh.

Nhìn thấy Chung Thụy dùng sức gật đầu, lúc này cô mới không tình nguyện mà xê dịch, dựa vào lời nói của anh mà ngồi xuống vài lần nhưng thất bại, không kiên nhẫn cào cào trên ngực Chung Thụy hai cái: “Anh lại gạt em... Một kẻ đại lừa đảo!”.

Chung Thụy bị Tiêu Tiêu dày vò đến nỗi đầu đầy mồ hôi, thiếu chút nữa là hô to kháng nghị.

Anh hít một hơi thật sâu, không ngừng cố gắng, định lừa Tiêu Tiêu đi vào khuôn khổ.

Nhưng mà gọi vài lần, cô lại không có động tác nào khác, còn nhỏ giọng rầy rà vài câu.

Đến lúc Chung Thụy phản ứng lại, phát hiện Tiêu Tiêu dựa vào ngực anh...

Cô... vậy mà... đang ngủ.

Ngoại truyện 1: Lễ tình nhân ngọt ngào

Buổi hẹn hò của hai người.

Rất lâu rất lâu sau đó, khi tất cả mọi chuyện đã được giải quyết.

Tiêu Tiêu tiếp tục quay cho xong những bộ phim điện ảnh và quảng cáo nhân ngày lễ tình nhân, rạng sáng mới về đến nhà, cô liền nằm úp trên sofa một đến nỗi không buồn cử động, bỗng nhiên ngẩng đầu: “Hay là chúng ta cũng đi chơi lễ tình nhân đi?”.

Chung Thụy đang ngồi lật kịch bản ở bên cạnh, gật gật đầu: “Ok, nhưng phải cái trang rồi mới ra cửa được”.

Bọn họ bây giờ, tên tuổi còn nổi hơn trước kia. Chẳng cần nói Chung Thụy, ngay cả Tiêu Tiêu cũng không thể tùy ý ra ngoài, tuy có đội nón và kính râm nhưng cũng bị phát hiện vài lần, sau đó thì bị vây quanh bốn phía...

Tiêu Tiêu nhớ tới lần trước bị fan chặn ở cửa toilet của khách sạn, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Rùng mình một cái, cô đội nguyên một bộ tóc giả màu hạt dẻ, lại còn trang điểm đậm, gần như không thể nhìn ra vẻ mặt thật của cô. Rồi lại mặc thêm một chiếc váy bằng voan mỏng khá thịnh hành gần đây, sau đó khoác thêm một cái khăn choàng màu vàng nhạt nữa...

Nhìn có vẻ đơn giản, nhưng khá tinh xảo.

Dù nói sao đi nữa, lần này cũng được tính là một buổi hẹn hò, sao có thể ra khỏi cửa với vẻ ngoài nhếch nhác được?

Chung Thụy thay một chiếc áo sơ mi sọc xanh và quần tây màu xám bạc, trông rất đẹp trai, Tiêu Tiêu vừa lòng mà nhìn người ở bên cạnh, kéo kéo cánh tay của anh, bắt đầu ra ngoài hẹn hò.

Nhưng mà sau khi ra cửa, họ cũng bắt đầu lo lắng.

Các cặp tình nhân hẹn hò, không phải đi ăn cơm, thì chính là đi dạo phố và xem phim rạp, bọn họ đi dạo phố thì có vẻ không thích hợp, chắc chắn sẽ bị người ta nhận mặt ngay, làm giao thông ùn tắc ảnh hưởng đến lễ tình nhân của người khác thì không ổn cho lắm.

Vì thế, họ quyết định rào bước đi về phía rạp chiếu phim.

Tiêu Tiêu kéo Chung Thụy, né người qua đường, tránh cho bọn họ lại phát hiện ra, thật vất vả mới xuyên qua được bức tường người tầng tầng lớp lớp của những cặp tình nhân, thành công đứng trước cửa rạp chiếu phim.

Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm những bộ phim điện ảnh mới gần đây, nhũn mỳ càng bức bối.

Những bộ phim điện ảnh trên tạp chí, mười bộ thì trong đó có tám bộ là cô tham gia cùng với Chung Thụy rồi, có điều phải đối mặt với diễn viên mà cô đã quá quen thuộc hằng ngày.

Nhìn chính mình, dù sao cũng cảm thấy là lạ!

Ngay cả nhìn vài người quen trong đó, cô cũng cảm thấy rất quái nữa là.

Tiêu Tiêu bức mình nhìn về phía Chung Thụy, người ở phía sau thuận tay chọn đại một bộ phim thương mại.

Những bộ phim có tiếng ở trong giới, ít khi xuất hiện cốt truyện với tình tiết không bị trở ngại bởi giới phê bình, nghe nói đạo diễn này là một người trẻ tuổi, mang danh học trò của đạo diễn, rất đáng xem.

Nếu đã quyết định, rất nhanh Chung Thụy đã mua về hai vé, ghế tình nhân, nhưng không ngờ là được xếp ở hàng cuối.

Tiêu Tiêu vừa lòng mà vịn về chiếc vé, quảng ánh mắt khen ngợi sang chỗ Chung Thụy.

“Vây chúng ta đi vào thôi”.

Chung Thụy mua thêm hai gói bỏng ngô và hai chai thức uống, giống như những cặp tình nhân khác, đi từ cửa NOT VIP* vào phòng chiếu phim.

*Nguyên bản là phi khách quý, có nghĩa là không phải là khách quý, ôi giới có nhiều khi tiếng việt đọc chẳng xuôi tay.

Rất nhanh đã tìm được chỗ ngồi, hiện tại Tiêu Tiêu rất kỳ vọng vào bộ phim điện ảnh này...

Kết thúc một loạt quảng cáo trên màn hình, nghênh đón cảnh mở màn cho bộ phim.

Hai năm nay Tiêu Tiêu quay phim không ít, đối với phim điện ảnh có quan điểm tổng thể vĩ mô như thế này, cô phải vừa nhìn vừa phân tích vừa học tập, hết sức chuyên tâm.

Nhưng mà cặp tình nhân ở phía trước cứ nhỏ giọng nói chuyện, làm cho cô có chút khó chịu.

Nói chuyện phiếm ở trong rạp chiếu phim, thì không bằng trực tiếp đi tìm một quán cafe nào đó nói cho đã đi, sao có thể làm ảnh hưởng đến người khác xem chứ?.

Tiêu Tiêu mất hứng, đang định ngăn cản cặp tình nhân đang nói chuyện ở phía trước, nhưng bị Chung Thụy kéo lại.

Cô quay đầu trừng mắt sang đây, khi ngoảnh mặt nhìn lại, không khỏi tròn tròn mắt.

Hai người phía trước lại biến thành một người ngồi, người còn lại thì ngồi chồm hổm, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ bị kiềm nén cực kỳ ảm nhẫn.

Tiêu Tiêu không thể bình tĩnh được nữa, đây là nơi công cộng, bọn họ có cần dùng cách này để thể hiện sự nồn nóng của mình không?

Cũng phải nói, cách đây không xa có một căn nhà nghỉ. Cách hai con phố, còn có một dãy khách sạn nghe nói rất xa hoa hào nhoáng...

Được rồi, trước khi ra cửa cô đã luyện tập, dĩ nhiên đối với tình huống phía trước cô tự đánh giá bản thân mình chuyên nghiệp hơn!

Chung Thụy nhìn cảnh mờ ám đó, sắc mặt của Tiêu Tiêu đổi tới đổi lui, không khỏi buồn cười, khẽ sát vào tai cô nhỏ giọng nói: “Lễ tình nhân, không cần so đo nhiều như vậy”.

Tiêu Tiêu buồn bực, là lễ tình nhân nên bọn họ có thể làm càn ở trong rạp chiếu phim à, có thể làm phiền đến người khác sao?

Chung Thụy nhìn chằm chằm, bỗng nhiên nhũn mỳ: “Không lẽ, em muốn theo chân bọn họ...?”

Tiêu Tiêu lắc đầu, nhìn những người phía trước quần áo vẫn chỉnh tề, nhưng lại động tay động chân, cô miễn cưỡng nghĩ rằng nhìn không thấy là được rồi.

Cô xụ mặt tiếp tục xem phim, cặp tình nhân ngồi ở phía trước rút cuộc cũng xong việc, thở hồng hộc mà ngồi trở lại chỗ cũ, cuối cùng cũng không tiếp tục trình diễn cảnh nóng cảm người dưới 18 tuổi nữa.

Nhưng mà Tiêu Tiêu mới khôi phục lại tâm trạng một chút, cô liền có cảm giác chỗ ngồi hơi rung động.

Nghĩ ngợi mà liếc sang hàng xóm, chẳng lẽ người ngồi bên cạnh rất mập sao? Nếu không, thì làm sao ở vị trí ghế ngay chỗ này lại rung lắc dữ dội như thế?

Tiêu Tiêu bị chấn động vài cái, nén không được tò mò, thò đầu nhìn qua.

Ở trong này, chỗ ngồi của cặp tình nhân không chỉ có tấm vách ngăn để cản tầm nhìn, với lại giữa những chỗ ngồi với nhau cũng có một khoảng cách nhất định.

Tiêu Tiêu nghĩ không hiểu, đầu năm nay không lẽ giá cả của mọi thứ đều tăng cao sao, tình nhân ngay cả tiền thuê khách sạn cũng không kham nổi, phải làm tổ trên ghế tình nhân chật hẹp, lén lút làm việc ở rạp chiếu phim.

Tiêu Tiêu nhìn sang người bên cạnh, vốn anh rất nghiêm túc nhìn chăm chăm bộ phim trên màn ảnh, nhưng tay trái lại... Đặt ở trên đùi, vuốt nhẹ nhàng, càng ngày càng có khuynh hướng thay đổi vị trí.

Khóe miệng nhếch lên với vẻ bực mình, cô chụp lấy bộ móng vuốt đang vuốt ve mình.

Đúng là mình còn kém xa năng lực học tập và độ dày da mặt của người nào đó!

Tiêu Tiêu không nghĩ đi xem phim, lại không cẩn thận bắt gặp đôi tình nhân bên cạnh đang làm việc, tóm lấy Chung Thụy, giậm chân thật mạnh, nhìn không chớp mắt, đi qua chỗ ngồi của cặp tình nhân bên cạnh.

Người bên cạnh đang đắm chìm trong thế giới của hai người không thể tự thoát ra được, bỗng nhiên trước mặt tối đen, bị người ta chặn mất ánh sáng trên màn hình, lúc này mới phát giác bị người ta nhìn thấy, tay chân luống cuống mà tóm lấy quần áo gần như đã bị lột sạch sẽ che lấy bộ phận quan trọng...

Trong lòng Tiêu Tiêu hừ lạnh, Chung Thụy nhìn thấy vành tai của cô đã đỏ ửng lên, không khỏi nở nụ cười.

Đi xem phim mới vừa ra trận đã thất bại, Tiêu Tiêu đoán thời gian cũng không còn sớm, quyết định xuất phát về nhà hàng phía Tây.

Lễ tình nhân sao có thể thiếu cây nến giá bạc, hoa hồng đỏ trên bàn ăn được, còn có người diễn tấu vi-ô-lông bên cạnh nữa.

Nhưng khi Tiêu Tiêu và Chung Thụy đến nhà hàng Pháp, lại bị nhân viên phục vụ cười tủm tỉm, lễ độ mà ngăn bọn họ ở bên ngoài.

Tiêu Tiêu nhú mày, mới biết nhà hàng này đã được người ta bao trọn gói, làm cô không khỏi thất vọng.

“Nhà hàng này đã hết chỗ rồi, chúng ta đi nơi khác vậy. Em nhớ, cách đây không xa có một nhà hàng rất ngon” Cô đã học rất nhiều để thỏa mãn lòng tin của mình, dù sao có rất nhiều sự lựa chọn, mình còn định thử đồ ăn của từng nhà hàng xem mùi vị như thế nào nữa kìa!

“Lại hết chỗ!” Tiêu Tiêu mở ra cuốn sổ ghi chép nhỏ màu hồng phần luôn mang theo bên mình, lúc đầu tên và địa chỉ nhà hàng chi chút, nhưng sau đó toàn là dấu gạch chéo,

Bực mình, đi mấy nơi rồi, sao nhà hàng nào cũng chật chỗ thế kia!

Đều do Tiêu Tiêu làm việc vội vàng, sớm đem chuyện lễ tình nhân hôm nay quảng ra sau đầu, phải chi tìm A Sâm giúp đặt chỗ trước trong nhà hàng, thì bây giờ bọn họ cũng không chật vật như vậy, đối đến nỗi bụng réo âm ỉ tìm khắp nơi nhưng không có chỗ nào để ăn cơm.

Nhà hàng nào có chút hơi hướm thú vị thì đầu người đông nghին nhịt, Tiêu Tiêu nhìn ngó xung quanh, càng chạy càng thất vọng.

Tháng trước nhân lúc rảnh rỗi cô liền lập kế hoạch cho các tiết mục sẽ xuất hiện trong ngày lễ tình nhân, muốn để cho hai người trải qua một ngày lễ tình nhân khó quên.

Đáng tiếc bây giờ, bởi vì trên đường có quá nhiều người, nhà hàng thì chật ních, cô chỉ có thể đối bụng mà tuyên bố tan rã...

Tiêu Tiêu nắm chặt tay, càng bị áp chết lại càng hăng, cô không tin không thể tìm nổi một chỗ để hẹn hò!

Xoay bước, chỉ tay về tòa nhà ở đằng xa: “Đu quay, trò chơi này cần mua vé phải không?”.

Chung Thụy theo sát ở phía sau, Tiêu Tiêu vừa dứt lời liền chặn lại một chiếc taxi, chạy thẳng đến khu vui chơi.

Khu vui chơi người ra vào vẫn tấp nập, tất cả đều là những cặp tình nhân.

Thật vất vả mới kiếm được một chỗ tốt để hẹn hò, dù nói gì đi nữa Tiêu Tiêu Tiêu cũng không buông tha cho đâu, cô vẫn chen chúc trong đám người xếp hàng mua vé.

Ước chừng được mười lăm phút, cuối cùng cũng giành được hai tấm vé, cô lôi kéo Chung Thụy đến tầng cao nhất.

Nhưng mà ở bên dưới đu quay, vẫn có các cặp tình nhân đang ... Xếp hàng...

Tieu Tieu nổi giận, ngồi trên đu quay một vòng chắc khoảng mười lăm hai chục phút, nhưng xếp hàng dài thế này thì gần cả tiếng đồng hồ chứ chả chơi, lúc này đã xếp hàng rồi, bây giờ lại xếp hàng nữa? Nhìn thấy một hàng dài ngoẵng, đợi đến lúc ngồi lên được chắc mất cả tiếng nữa.

Nghiến răng nghiến lợi mà kéo Chung Thụy ... Lên!

Xếp hàng thôi mà, Tieu Tieu cảm thấy lễ tình nhân không ăn được bữa tiệc lớn, nhưng vẫn có thể ngồi trên đu quay một vòng cơ mà!

Nhìn thấy thẳng lợi trước mắt, phía trước chỉ còn lại một cặp tình nhân.

Nhưng mà đu quay bỗng nhiên lại phát ra tiếng vang bén nhọn, nhân viên làm việc sắc mặt khể thay đổi, xông vào phòng điều khiển, rồi sau đó xụ mặt hướng về phía mọi người tuyên bố: “Đu quay xảy ra vấn đề, tạm thời phải ngừng hoạt động, chúng tôi rất xin lỗi vì sự bất tiện này...”.

Thân hình của Tieu Tieu lao đảo, đu quay bị hỏng, lúc này cô xếp hàng hơn hai tiếng đồng hồ không phải là uống phí rồi sao!

Khóc không ra nước mắt, cô dựa vào ngực Chung Thụy, vẻ mặt như đưa đám.

Hôm nay trước khi ra cửa cô nên xem ngày mới đúng, sao đi chỗ nào cũng không vừa ý vậy?

Lễ tình nhân cái gì, đáng ghét!

Tieu Tieu cúi đầu, bị Chung Thụy mang về nhà, mặt nhăn thành một đống, cười ha ha với vẻ đau khổ.

Nhưng mà chờ đến lúc cô chậm rì rì mà đi vào phòng, nhìn thấy trên giường lớn đầy hoa hồng đỏ, không khỏi kinh ngạc quay đầu lại: “Đây là mua... mua lúc nào?”.

Không đúng, mình luôn đi cùng Chung Thụy mà, sao lại không biết trong nhà bị rải đầy hoa hồng đỏ thế kia?

“Kêu Ben sang đây giúp, thích không?” Chung Thụy bước lại đây, hôn môi và hai gò má của cô, nhìn thấy Tieu Tieu ở trong lòng mình sắc mặt tràn ngập kinh hỷ, còn không quên trách móc.

“Hoa hồng đỏ rất quý, nghe nói vào ngày lễ tình nhân giá tăng lên gấp đôi, nếu để lâu liền bị héo, quá lãng phí...”

Tieu Tieu cầm lên một cành hoa, càng kinh ngạc hơn.

Xúc cảm ở trên đầu ngón tay rất mềm mại và bóng loáng, đây không phải là hoa hồng bình thường, mà là dùng tơ lụa “Làm” thành hoa hồng!

Không biết tay ai lại khéo như thế, dùng tơ lụa làm thành kiểu dáng rất giống hoa hồng đỏ, thật giả khó phân biệt!

“Rất đẹp” Tieu Tieu nghĩ một bó hoa hồng đỏ tơ lụa này, có thể giữ làm kỷ niệm tới mười năm, trong lòng như đang nở hoa, quay đầu hung hăng hôn lên má Chung Thụy: “Rất thích, rất đẹp”.

Chung Thụy chỉ chỉ môi, ý bảo hôn ở hai má, hôn cảm tạ như thế thì không đủ thành ý.

Tieu Tieu ngoan ngoãn mà dang đôi môi đỏ mọng, mãi cho tới khi cô cảm thấy trời đất ngã nghiêng, bị Chung Thụy ẵm lên giường.

Đánh vào ngực Chung Thụy vài cái, cô vuốt bụng về mặt bất đắc dĩ: “Đói bụng...”.

Chung Thụy nhìn lên đồng hồ treo tường, hận không thể nhìn thủng đôi môi đỏ mọng của Tieu Tieu: “Thời gian không còn sớm, để cho Ben mang com qua đây đi”.

Vừa dứt lời, chuông cửa đã vang lên.

Ngoài cửa không có người, chỉ có một hộp com giữ ấm nhiều tầng.

Tieu Tieu mở từng tầng ra, càng xem càng thấy kinh ngạc.

Tuy rằng đây không phải là một bữa tiệc lớn, nhưng đều là những món ăn cô thích nhất, trong lòng không khỏi ngọt ngào.

Có điều Tieu Tieu lại thay đổi suy nghĩ, ý không vui: “Đã sắp xếp ổn rồi, nhưng lại trở mặt nhìn đường đi đầy trắc trở, có phải anh đang đùa giỡn hay không?”.

Chung Thụy vội vàng giải thích: “Không phải, nghĩ muốn cho em một niềm vui bất ngờ, nên tạo bất ngờ cho em thôi”.

“Thật?” Tieu Tieu nghi ngờ mà liếc mắt nhìn anh, tỏ vẻ nghi ngờ.

Chung Thụy vội vàng gạt đầu, vẻ mặt thẳng thắn: “Dĩ nhiên, đây là ngày lễ của chúng ta không phải sao?”.

Tiêu Tiêu miễn cưỡng chấp nhận lý do này, nhìn thấy anh bật nhạc lên, chính là mấy bài nhạc nhẹ mình thích nhất, sắc mặt từ từ dịu xuống.

Coi như hôm nay là một phần của ngày tết, tha cho Chung Thụy một lần vậy!

Ăn cơm no, hai người bắt đầu trao đổi quà tặng...

Tiêu Tiêu lấy ra một đôi măng-sét, số lượng có hạn, rất khí phách.

Chung Thụy nâng tay lên, lòng tràn đầy vui mừng mà thay anh mang vào, nhìn trái nhìn phải rất vừa lòng...

Quả thực rất hợp với anh, khả năng quan sát của mình đúng là không tệ!

Tới lượt Chung Thụy lấy ra, là một chiếc áo ngực bằng ren.

Khỏe mắt Tiêu Tiêu giật giật, mấy năm nay thói quen thích mua quần áo lót của người này vẫn không thay đổi, cô sớm nên biết.

Nhưng mà chiếc áo ngực lần này, được làm bằng ren màu đen tuyền, thiết kế chữ V rất sâu, bên ngoài vẫn được viền hoa.

Đừng nói tới ám muội, mặc vào chẳng khác nào không mặc!

Lúc này Tiêu Tiêu giúp Chung Thụy đeo quả vào người, lúc này Chung Thụy không phải sẽ mặc đồ... Gì đó... Chứ hả?

Buồn bực, khoảng thời gian còn lại của ngày lễ tình nhân đẹp để đoán chừng phải trải qua trong phòng ngủ rồi...

Nói cho chính xác, là trên chiếc giường to lớn trong phòng ngủ...

“Sợ cái gì, ở trên người em còn chỗ nào mà anh chưa thấy qua?” Chung Thụy giữ chặt Tiêu Tiêu đang muốn chạy ra khỏi cửa, trong chớp mắt liền cởi hết quần áo, chậm rãi mặc chiếc áo ngực ren màu đen lên cho cô: “Đúng là rất vừa với em, phải không?”

Tiêu Tiêu trừng anh, mỗi ngày anh vừa nhìn lại còn dùng tay đo qua, có thể sai sao?

Có điều chỉ mặc áo ngực thôi mà, sao trong chớp mắt quần cũng không thấy đâu?

Tiêu Tiêu còn muốn phản kháng, đã bị Chung Thụy hôn lên, ngã xuống giường, chỉ có thể phát ra tiếng “Ồ ồ” kháng nghị.

Đến lúc chân tay mềm nhũn ra, cả người vừa nóng vừa vô lực, bên tai chỉ thấy tiếng cười khê của Chung Thụy: “Đi ra ngoài ăn tiệc lớn, làm sao bằng ở nhà ăn...”.

Khó trách Chung Thụy lại chuẩn bị nhiều thứ trong nhà như vậy, lại không để cho Ben đặt chỗ trước ở nhà hàng, thì ra là “Bụng dạ khó lường!”.

Hoa hồng đỏ dùng để dụ dỗ Tiêu Tiêu đi về phía giường ngủ, còn hộp đựng cơm là để ăn no bụng cho có sức làm việc đây mà.

Khóc không ra nước mắt, báo hại mình một tháng trước đã phải chuẩn bị kế hoạch, làm sao để đạt hiệu quả tốt nhất với Chung Thụy.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Không nên trêu chọc đại thần

Đầu óc Tiêu Tiêu hỗn loạn, dù sao cô cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Đến khi Tiêu Tiêu tỉnh lại đầu đau như muốn nứt ra, trong lòng bực bội, chẳng lẽ tối hôm qua Chung Thụy cho uống rượu cô sao?

Nhưng đến lúc cô mở mắt ra, Tiêu Tiêu lập tức há hốc mồm.

Cơ thể mình trần trụi dựa vào ngực Chung Thụy thì không nói, nhưng vì sao tứ chi của Chung Thụy lại bị cột, toàn thân cũng không có mảnh vải nào?

Hơn nữa trên khuôn mặt tuần tú kia, muốn đen bao nhiêu thì có bấy nhiêu, ánh mắt u ám, bày ra đáng vẻ phải tính sổ mới hả giận.

Tiêu Tiêu xấu hổ cười cười, lấy lòng nói: “Cái kia, em uống rượu say liền ngủ thiếp đi, không phải cố ý đâu...”

Đến lúc cô nhìn thấy dấu răng hình cung hồng hồng trên ngực Chung Thụy, rõ ràng mới bị cắn tới hôm qua, cô chớp mắt định giả bộ vô tội: “Dựa vào những thứ này, em đã hoàn toàn tin tưởng lý do thoát xác trước kia của anh là thật”.

Chung Thụy nhếch môi, ngửa cằm lên: “Mau cởi những thứ này ra cho anh!”.

Chết tiệt không biết Tiêu Tiêu kiểm mấy sợi dây mềm này ở đâu, lẩn qua lẩn lại tới nửa đêm cũng không tháo ra được. Cẩn không đứt, xé không rách, đúng là muốn lấy mạng người ta!

Tiêu Tiêu vội vàng gắt đầu, lúc sắp cởi ra, thì cô lại lật đật rút tay về.

Cho xin đi, một khi tháo ra, ai biết được cô có bị Chung Thụy trả thù gấp đôi hay không?

Chỉ là ngẫm lại, tuy Tiêu Tiêu đã không còn nhớ rõ đáng về sau khi say rượu tới hôm qua, nhưng cô dám chắc là không được đẹp cho lắm.

“Này, chúng ta phải có hiến pháp tam chương. Bây giờ em sẽ cởi dây cho anh, nhưng anh phải hứa là không được làm bậy”.

Sắc mặt của Chung Thụy lại càng đen: “Em châm lửa cả đêm, bây giờ còn muốn xóa nợ sao?”.

Thương thay cho anh ghen cả một đêm, trong lòng có bao nhiêu đau khổ!

Nhưng nhìn khuôn mặt ngủ yên ổn của Tiêu Tiêu, Chung Thụy còn tính giảm bớt hình phạt.

Hiện tại nghe thấy lời nói của nữ nhân không tim không phổi này, anh bắt đầu nóng lên!

Tiêu Tiêu thoáng nhìn thấy khuôn mặt đen xì của anh có chút biến hóa, càng sợ hãi, tay run lên, cả nửa ngày mà chưa cởi được dây trói.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách tốt, chính là vừa cởi trói, sau đó lập tức chuồn vào phòng tắm.

Trộm nhìn khoảng cách từ giường đến phòng tắm, cô chỉ cần cởi trói bên tay phải cho anh rồi chuồn lẹ, chắc là có đủ thời gian để chạy kịp đến đó.

Nghĩ thì tốt lắm, Tiêu Tiêu mặc đại một bộ quần áo cho mình, rồi nhảy xuống giường, thật cẩn thận mà đi tới gần Chung Thụy: “Bây giờ em sẽ cởi trói cho anh, anh đừng có nhúc nhích đó”.

Tối hôm qua cô buộc thì dễ lắm, bây giờ gỡ ra mới phiền phức. Bởi vì trong lòng khẩn trương, lại muốn chạy, hai tay làm sao cũng không linh hoạt, đến lúc trán đổ đầy mồ hôi, mới tháo ra được.

Tiêu Tiêu mím môi cười, lập tức xoay người bỏ chạy.

Nhưng không nghĩ tới, vui quá hóa buồn.

Tối hôm qua sợi dây bị Chung Thụy hết kéo lại xé, tuy rằng không đứt, nhưng cũng được nói lỏng đôi chút.

Chung Thụy dùng một tay cởi trói rất nhanh cho một tay còn lại, hai tay túm lấy Tiêu Tiêu giống như bắt một em gà con.

Tiêu Tiêu vỗ cánh muốn bay, Chung Thụy ở phía sau nắm chặt lấy thắt lưng của Tiêu Tiêu, cười âm hiểm: “Sao, còn muốn trốn?”.

Cô quay đầu, lập tức nước mắt lưng tròng, mở miệng tội nghiệp: “Em sai rồi, em thực sự sai rồi”.

Chung Thụy chậm rãi mà cởi trói ở hai chân, hận không thể nắm lấy sợi dây ném ra ngoài cửa sổ, nghĩ lại anh liền đem nó đặt cạnh gối, nhìn người không khí phách lập tức nhận sai mà cầu xin tha thứ, cười tủm tỉm hỏi: “Hừ, biết sai rồi sao? Vậy em nói xem, sai ở chỗ nào?”.

Tiêu Tiêu cắn môi, xiêu xiêu vẹo vẹo, cúi đầu nói: “Em không nên bướng bỉnh, cột anh vào giường”.

Sau đó... Ngủ.

Chung Thụy cắn cắn vành tai của cô, lại hỏi: “Còn nữa không?”.

Tiêu Tiêu rung mình một cái, không biết là phía sau tai bị tê dại, hay là do Chung Thụy khôi bình hỏi tội với giọng điệu không vừa lòng: “Còn có, còn có chính là, không nên uống rượu”.

“Còn gì nữa không?” Chung Thụy mút nhẹ vào cổ và sau lưng cô, nhẹ nhàng hỏi.

“...” Tiêu Tiêu rơi lệ đầy mặt, thật sự không nghĩ ra mình còn có tội gì nữa, vì thế cô dùng cách đơn giản nhất: “Em sai rồi, thật sự em đã sai rồi”.

Chung Thụy ôm cô, xoay người đặt Tiêu Tiêu ở dưới thân mình, đầu ngón tay khều khều chiếc áo ngủ cô mặc qua loa: “Thật sự sai rồi sao? Vậy em nói, anh nên phạt em như thế nào đây?”.

Tiêu Tiêu ở dưới thân anh nơm nớp lo sợ, mở to đôi mắt ướt sũng nhìn về phía Chung Thụy: “Hôm nay còn phải quay phim, nếu chúng ta không đi sẽ

muộn đó”.

Chung Thụy ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, lại vùi đầu vào ngực cô tiếp tục phẩn đầu, trả lời qua loa: “Không sợ, chỉ ít cũng còn nửa tiếng”.

Tieu Tieu khóc không ra nước mắt, nửa tiếng này cô còn muốn rửa mặt và ăn sáng, anh làm sao có thể rút lại trong vòng 15 phút được? Quá khó khăn.

Cô kỳ quái mà nhìn Chung Thụy một cái, người này ghen cả đêm, mười lăm phút có thể xong việc sao?

Tiếng chuông di động quen thuộc vang lên trên tủ đầu giường, trong lòng Tieu Tieu hồ hởi đến tận đây, vội vàng đẩy Chung Thụy ra, đứng lên: “Là điện thoại của trợ lý trường quay, chắc là có việc gấp”.

Chung Thụy nhíu mày, cánh tay ôm lấy cô không buông.

Tieu Tieu bắt đầu, nhận cuộc gọi, giành nói trước: “Chúng tôi sẽ tới ngay, đạo diễn muốn chụp hình trước phải không?”.

Trong lòng cô thầm cầu nguyện, hy vọng đạo diễn nhất thời khí huyết dâng trào, gọi mọi người đến phim trường sớm hơn một chút, đúng lúc mình có thể thoát khỏi ma chướng của Chung Thụy...

Đáng tiếc không như mong muốn, thanh âm của trợ lý lập tức đánh úp Tieu Tieu: “Sáng nay phải chụp ngoại cảnh trên đỉnh núi, bởi vì bên kia mưa rơi rất to, lại có sấm sét, đạo diễn nghĩ gần đây mọi người quay phim rất vất vả, quyết định cho nghỉ ngơi một ngày, tôi gọi là để báo cho cô cùng Chung Thụy không cần đi quay ngoại cảnh. Lại thật, di động của Chung Thụy sao không có ai bắt máy...”.

Tieu Tieu muốn khóc, đạo diễn thật sự rất không có lý lẽ, sao có thể nhè vào lúc này mà kêu mọi người nghỉ ngơi?

Cô muốn giãy chết, vội vàng hỏi trợ lý: “Đạo diễn không nên đi quay ngoại cảnh ở chỗ xa như vậy, không có chỗ thích hợp hơn sao?”.

Trợ lý đúng là rất bất đắc dĩ, phở đạo diễn tìm một chỗ tương tự, thời tiết cũng tốt, lại tranh thủ vài cảnh có thể “Sao chè”* trước thời hạn, người trong ban đã sớm bị đạo diễn tra tấn đến chết đi sống lại, cũng muốn mau chóng kết thúc công việc.

*Ý chỉ: làm cho xong công việc, ở đây là quay phim xong trước thời hạn.

Nhưng mà đạo diễn có thói quen rất ngang tàng, nhất định thích cảnh nơi đó, nói là phải trung thành với kịch bản, không thể tùy tiện thay đổi, bọn họ cũng không có cách với đạo diễn, chỉ có thể thông báo cho mọi người nghỉ xả hơi một ngày.

Tin tức này đối với Tieu Tieu mà nói, không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang...

Điện thoại trên tay bị người ở phía sau cúp máy, Chung Thụy mỉm cười: “Xem ra không cần khoảng thời gian nửa tiếng, chúng ta còn nguyên một ngày để từ từ hưởng thụ”.

Tieu Tieu tức muốn học máu, nghi ngờ mãnh liệt đạo diễn là cộng sự của Chung Thụy, sự việc sao có thể khéo đến vậy?

Cô tiếp tục giãy chết: “Em đói bụng, bữa sáng anh muốn ăn món Trung Quốc hay món Tây?”.

Chung Thụy nhìn chăm chăm Tieu Tieu, nở nụ cười: “Không quan trọng, có thể lấp đầy bụng là được... Đương nhiên, anh muốn ăn em hơn!”.

Tieu Tieu che ngực treo xuống giường, nhỏ giọng nói thầm: “Bây giờ trên người em toàn là mùi rượu, một chút cũng không ngon”.

Quả thật cả đêm qua, chai rượu kia rơi vãi trên người cô và Chung Thụy không ít, toàn thân hai người toàn là mùi cồn lên men.

“Không có gì đâu, tắm xong sẽ ăn ngon ngay thôi” Chung Thụy túm cô đến phòng tắm, thuận tay giúp Tieu Tieu “Rửa, rửa”, từ từ đi xuống cái miệng ở bên dưới (tác giả quá đáng *đồ mặt*).

Tieu Tieu được tắm tấp đến nỗi sắp ngất đi, toàn thân vô lực, bị Chung Thụy ôm vào trong ngực cho ăn sáng, rồi lại mơ mơ hồ hồ được Chung Thụy khiêng lên giường.

Sau đó, Tieu Tieu buồn bực.

Cô kéo kéo sợi dây trên cánh tay, nhíu mày nhìn về phía Chung Thụy: “Không nên ăn niềng trà miềng như vậy, với phụ nữ phải dịu dàng một chút”.

Chung Thụy thuận tay kéo luôn chiếc áo ngủ trên người Tieu Tieu ra, mỉm cười: “Anh đã rất dịu dàng rồi, hay ý em là muốn anh thô lỗ một chút?”.

Tieu Tieu lập tức lắc đầu, cô rất sợ sẽ chọc vào Chung Thụy, sáng mai mình đừng nghĩ tới việc đứng lên.

“Hít sâu, sau đó thả lỏng”. Chung Thụy nghiêng người nằm gần thân thể của cô, giống như ảo thuật bỗng nhiên biến ra một chiếc... Lông chim!

Tieu Tieu trừng lớn mắt, nghĩ chính mình nhìn nhầm rồi: “Đây là cái gì?”.

“Vật đi kèm trên một bộ quần áo của anh, vừa mới tháo xuống thôi, rất có chỗ hữu dụng” Hai ngón tay Chung Thụy kẹp lấy chiếc lông chim quay ngang

quay dọc, cuồn tùm tìm mà quét về phía cô đang trần trụi.

Tieu Tieu co rúm lại một chút, sẽ không giống như suy nghĩ của cô chứ hả...

“Đừng, em sợ... A... A...đừng mà”.

Cô xoay tới xoay lui, ý đồ muốn né tránh chiếc lông chim đang chạy loạn trên người mình. Nhưng cô bị trói thế kia, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi nhỏ, căn bản không tránh khỏi.

Tieu Tieu muốn khóc, biết rõ cô sợ ngựa nhất, Chung Thụy lại có thể bày ra trò này để tra tấn mình!

“Đừng mà... Lấy ra đi! Ô ô ô...”.

Chung Thụy biết cô sợ ngựa, nhưng không biết Tieu Tieu lại có phản ứng lớn như vậy.

Đối với người ghen cả đêm mà nói, tiếng kêu của Tieu Tieu thật sự rất... Chọc ghẹo người.

Anh sờ sờ cằm, nhìn hai mắt ướt át của Tieu Tieu, cô thở phì phò, ngực phập phồng, lại né tránh hướng của lông chim, cong người lắc mông, cái mông ngẫu nhiên vênh lên, tư thế đáng yêu làm cho người ta nhìn không được muốn khi dễ.

“Ô ô... anh bỏ qua cho em đi... Em sai rồi, ừm, thật sự sai rồi, a, sai rồi...”.

Tieu Tieu lăm bắm mà cầu xin, bên trong còn kèm theo tiếng rên rỉ làm cho lòng người ngứa ngáy.

Chung Thụy còn chưa chơi đủ, đã bị tiếng rên rỉ đứt quãng của Tieu Tieu chọc, không thể không dừng tay.

Cảm giác được xúc cảm của cô so với quá khứ càng mãnh cảm và chặt chẽ hơn, anh thoải mái mà than nhẹ một tiếng, rốt cuộc đem lông chim vút sang một bên, hung hăng tiến lên, lại không quên hỏi cô: “Biết sai rồi à?”.

Tieu Tieu gật đầu như giả vờ: “Ừm, em sai rồi, đảm bảo lần sau sẽ không làm vậy nữa”.

“Còn có lần sau?” Chung Thụy hung dữ che lấp đôi môi của cô, chỉ nghe thấy tiếng trả lời lăm bắm của Tieu Tieu.

Đầu óc Tieu Tieu hỗn loạn, dù sao cô cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Rõ ràng tối hôm qua là cô khởi binh hỏi tội, sao lại biến thành chính mình phạm lỗi rồi lại bị phạt?

Nhưng không đợi Tieu Tieu nghĩ xong, thì cô đã bị Chung Thụy cuốn vào một vòng lửa nóng mới, đã sớm đem một chút trần tình còn lại trong đầu quăng đến quốc gia nào đó...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tieu Tieu bị tiếng chuông cửa dồn dập cùng với âm thanh rung rung của di động làm cho bừng tỉnh.

Cô đỡ thất lưng đứng lên, ngày hôm qua bị Chung Thụy giày vò thái quá, trừ bỏ ăn cơm, gần như tất cả thời gian còn lại đều sử dụng ở trên giường.

Không thể không nói, người nào đó ghen quá lâu, căn bản sẽ đòi về hơn gấp đôi đó.

Tieu Tieu mở chiếc di động sắp hồng tới nơi, cư nhiên có hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ, có thể thấy được cô mệt thành bộ dạng nào rồi, thậm chí không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào cả.

Một đồng số điện thoại xa lạ, xen lẫn trong đó là A Sâm, cô vội vàng bấm nút gọi.

“Anh Sâm, có chuyện gì không?”.

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy bên kia một mảnh ồn ào, gần như không nghe rõ tiếng nói của A Sâm.

“Em đừng mở cửa, cũng không nên đứng gần cửa sổ. Chuyện em ở nhà của Chung Thụy, không biết bị ai phát hiện, chụp hình đăng lên mạng, ngay cả anh cũng bị chơi một vở trò tay không kịp, hoàn toàn không áp chế được truyền thông...”.

Hình như anh đang chạy trên đường, trong giọng nói còn mang theo tiếng thở gấp, còn có vẻ nóng nảy nói không nên lời.

“Em ở trong nhà đi, đừng có ra ngoài đấy, bảo an ở tiểu khu của Chung Thụy đã được điều động đi chặn phóng viên rồi” Ngừng một chút, A Sâm than thở bổ sung: “Em phải chuẩn bị tâm lý, fan của Chung Thụy rất nhiều, hướng đi của dư luận bao giờ cũng trái với sự thật, nói em tự nguyện sa ngã, vì leo cao mà trào lên giường Chung Thụy... Em cũng đừng để ý nhiều, anh sẽ cố gắng hết sức xử lý vụ này”.

Tieu Tieu nghe thấy thanh âm máy bận sau khi A Sâm cúp điện thoại, cô ngồi trên giường. Đêm qua cùng Chung Thụy cười đùa ngọt ngào giống như vừa mới xảy ra, trong nháy mắt như mất đi cả thiên đường, ngã xuống địa ngục.

A Sâm nói muốn xử lý chuyện này, nhưng mà nói dễ hơn làm.

Không nói đến những hợp đồng và danh tiếng mà cô rất vất vả mới đạt được trong chớp mắt sẽ tan thành mây khói, ngay cả hình tượng của Chung Thụy, đoán chừng sẽ là một đả kích rất lớn.

Nếu lúc này Chung Thụy đứng ra, vứt sạch mối quan hệ với cô, mở cuộc họp báo giải thích đây là chuyện không có thật, đoán chừng còn có thể kịp thời挽回 hình tượng, đây mới là cách tốt nhất.

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn một nửa bên kia giường đã trống không, chẳng biết vì sao, trong lòng có một trận mất mát...

Cô đã sớm biết không thể ở lâu dài cùng một chỗ với Chung Thụy được.

Nhưng không nghĩ tới ngày này, đến còn sớm hơn dự kiến...

Tác giả nói suy nghĩ của mình: (ノ 3 ノ) không biết vì sao, khi viết đoạn sỏi xám bắt nạt tiểu bạch thỏ đặc biệt rất hưng phấn, khụ khụ...

Vậy, đại thần ghen cả một ngày rớt cuộc cũng như ước nguyện rồi, nhìn trời...

Vốn chuẩn bị kết thúc, sao viết càng ngày càng nhiều không biết, lau mồ hôi... =.=

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Có những việc cần phải đổi mặt

Tiêu Tiêu ngồi dậy mở máy tính lên, gõ vào mục search của trang web, tin tức dẫn đầu đều là của cô và Chung Thụy.

Ngẫu nhiên click vào một trong số đó, là cảnh cô và Chung Thụy đứng trước cửa nhà, hai người mặt đối mặt, vừa nắm tay vừa cười.

Còn một bức khác, là hình ảnh Tiêu Tiêu được Chung Thụy ôm vào ngực, tư thế của hai người vô cùng thân thiết.

Nhìn sao cũng thấy mối quan hệ của hai người không được bình thường, Tiêu Tiêu nhú mày, cuối cùng là ai lên chụp bức hình này?

Quay đầu liền nhìn thấy Chung Thụy đang cầm di động trở lại, thoáng nhìn thấy Tiêu Tiêu ngồi trước máy tính, cũng hiểu được cô đã biết hết mọi chuyện vừa mới phát sinh.

“Anh định làm thế nào?” Tiêu Tiêu cúi đầu, nhẹ giọng hỏi anh, có chút không dám nhìn vào ánh mắt của Chung Thụy, cũng rất sợ hãi sẽ nghe thấy câu trả lời của anh.

Chung Thụy đặt di động xuống, đưa tay nâng cằm của cô lên: “Vì sao không dám nhìn anh? Sợ anh sẽ bỏ rơi em, để lấy lại sự trong sạch cho mình à? Có phải em đã rất xem thường anh rồi hay không?”

Tiêu Tiêu kinh ngạc, càng nhú mày: “Anh đừng nói bậy, chuyện này liên quan đến sự nghiệp của anh đó”.

Cô hiểu hơn bất kỳ người nào, Chung Thụy có thể trèo lên địa vị như ngày hôm nay, đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết cùng nỗ lực.

Người khác chỉ nhìn thấy Chung Thụy đứng trước màn ảnh, nào biết rằng anh phải quay phim cả đêm, cũng không dùng diễn viên thay thế dẫn đến chuyện thường xuyên bị thương, học thuộc kịch bản đến nửa đêm, chỉ sợ sẽ xuất hiện sai sót.

“Để cho Ben lập tức mở một cuộc họp báo, đây chính là cách tốt nhất”.

Chung Thụy nheo mắt lại, bỗng nhiên gật đầu: “Em nói rất đúng, nên để cho anh ta đi tổ chức một cuộc họp báo, tránh cho những người đó lại viết bậy bạ. Chúng ta không hề rảnh, có khi bọn họ còn cho rằng chúng ta sợ họ”.

Tiêu Tiêu buồn bực, sao không giống suy nghĩ của cô chút nào vậy?

Một tay Chung Thụy ôm thắt lưng cô, một tay vỗ vỗ gò má của cô, cúi người trán chạm trán: “Không có gì đâu, hết thầy đã có anh, anh sẽ giải quyết”.

Tiêu Tiêu thuận thế dựa vào ngực anh, tâm trạng nhấp nhô lên xuống lúc này vì một câu của Chung Thụy mà từ từ bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, có Chung Thụy ở đây, cô còn sợ hãi gì nữa?

Dù sao Chung Thụy sẽ tìm được cách giải quyết tốt nhất, những chuyện lúc trước không phải anh đã xử lý rất gọn gàng hay sao?

Nhưng đáy lòng vẫn ẩn chứa một nỗi sợ hãi cùng lo lắng, luôn luôn xuất hiện trong đầu cô.

Tiêu Tiêu hiểu được, ở sâu trong nội tâm, cô vẫn cho rằng, chính mình không xứng với Chung Thụy, càng không có tư cách sống vai cùng anh...

Thủ đoạn chớp nhoáng của Chung Thụy, còn lợi hại hơn Tiêu Tiêu nghĩ nhiều.

Cả ngày anh không ra cửa, chỉ gọi mấy cuộc điện thoại, lên mạng phát tán vài tin tức, rồi ôm Tiêu Tiêu lên sofa xem phim không ngừng nghỉ.

Tiêu Tiêu không yên lòng mà làm tổ trong ngực Chung Thụy, luôn nhìn điện thoại di động, lo lắng A Sâm sẽ gọi đến nói cho mình một tin tức xấu nào đó.

Nhưng di vẫn im thinh thích, truyền hình liên tiếp phát sóng những bộ phim kinh điển, Tiêu Tiêu cũng không nhìn được tập trung tinh thần vào những cảnh diễn trong phim, rồi bỗng nhiên cảm thấy có vị ngọt ngọt.

Nhìn sang bên cạnh, Chung Thụy còn có thể đem đồ ăn vặt nhét vào miệng cô.

Tiêu Tiêu vừa cắn miếng bánh trứng có hương vị ngọt ngào, vừa uống nước chanh, lại có mỹ nam làm đệm dựa, xem hết phim còn có thể lấy góc độ của một người cùng nghề chuyên nghiệp mà phân tích thảo luận, nói tới nỗi miệng lưỡi khô khốc, nhưng cô học được rất nhiều, cảm thấy rất thỏa mãn, cái bụng cũng được cho ăn no nức.

Buổi tối sắp ngủ tới nơi, cô mới mới nhận được điện thoại của A Sâm.

Đã tìm được đầu mối phát tán bức ảnh, nhưng Tiêu Tiêu không nghĩ tới người đó lại là ____ Nguyễn Tinh.

Cô buồn bực, Nguyễn Tinh sao giống như âm hồn không tan, ở đâu cũng muốn náo loạn một trận?

Tiêu Tiêu nghĩ, đoán chừng sự nghiệp của Nguyễn Tinh không được như ý, là một đá kích quá lớn, dứt khoát muốn túm cô ngã luôn xuống nước...

Đưa tin nhắn cho Chung Thụy xem, anh gật đầu ý bảo đã biết.

Tiêu Tiêu có chút quái lạ: “Anh sớm đã biết chuyện này là do Nguyễn Tinh làm?”.

“Ai chụp lên thì có gì khác nhau?” Đầu ngón tay của Chung Thụy gõ lên tay ghế, cười với cô: “Tuy hơi sớm một chút, có điều cũng tốt, chúng ta cũng tương kế tựu kế đi”.

“Tương kế tựu kế... Cái gì?” Trong lòng Tiêu Tiêu run lên, có chút không rõ mà hỏi lại một câu.

Chung Thụy hôn lên má cô một cái: “Tất nhiên là tương kế tựu kế công khai luôn mối quan hệ của chúng ta, lén lút lút lút, anh chịu đủ rồi”.

Hơn nữa gần đây Tiêu Tiêu khá nổi tiếng, mấy bộ phim cô diễn lại khá ăn khách, có trang web còn phong cho cô chức nữ thần gọi cảm.

Không ít các nhà quản lý đã rục rịch, A Sâm có thể ngăn cản được một hai người, nhưng không cản được một đám, vậy không bằng anh nhanh chóng dán nhãn càng sớm càng tốt, dán trên người Tiêu Tiêu, đỡ bị người khác ngấp nghé.

Tiêu Tiêu do dự: “Anh đang đứng ở đỉnh cao của sự nghiệp, fan lại khổng lồ như thế, nếu bọn họ biết anh và em ở cùng một chỗ, liệu có phản đối hay không?”.

“Phối đối thì sao? Nếu vì một chuyện nhỏ này mà họ không thích anh nữa, không xem phim của anh, vậy fan tồn tại để làm cái gì?” Chung Thụy không quan tâm mà nhún vai, fan muốn làm gì là chuyện của họ, anh không cần phải dựa hoàn toàn vào ý nghĩ của fan để làm việc.

Nếu không thì không phải mình đã mệt chết rồi sao?

Làm sao anh có thể quan tâm đến mọi vấn đề, để làm hài lòng tất cả mọi người?

“Về phần Nguyễn Tinh, lúc trước cô ta bị giáo huấn đúng là quá ít” Chung Thụy khá nung tay với ngôi sao nữ này, đáng tiếc hình như Nguyễn Tinh cũng không lấy gì làm cảm kích.

Tiêu Tiêu , khiến Nguyễn Tinh không ký được hợp đồng, bị công ty vứt bỏ, coi như là ít đó sao?

Người đại diện mới của Nguyễn Tinh, Angel, cũng bị công ty sa thải, còn có nữ diễn viên mới vào nghề đưa đơn kiện Angel bức cô ta phát sinh quan hệ bất chính với quản lý cao cấp.

Vị này đã từng là người đại diện Vàng, nay lại biến thành chuột chạy qua đường, ngay cả A Sâm cũng có chút không đành lòng. Tuy rằng, bỏ đá xuống giếng tranh đua cướp đoạt vốn là chuyện của những người mới vào nghề, nhưng A Sâm cũng làm không ít.

Trong lòng nghĩ là một chuyện, nhưng công tư phải rõ ràng, đây là lời giải thích của A Sâm.

Ở trong mắt Tiêu Tiêu, rõ ràng là hai người yêu nhau không thành, nhưng thật ra lại giống như một đôi vợ chồng bất hòa, lúc cần giã đáp, A Sâm đứng là không mềm lòng chút nào.

So với đạo diễn Ôn bị đánh cho bầm mặt, còn bị vô số người kiện cáo cùng giã đập , tình hình của Nguyễn Tình còn có thể miễn cưỡng không có trở ngại gì.

Lấy tiếng tăm trước đây của cô ta mà nói, khi nhận những bộ quảng cáo giá trên trời, số tiền trong tay cô ta nhất định không ít, bình yên vô sự thông dong mà sống đúng là không thành vấn đề.

Nhưng mà, Nguyễn Tình rõ ràng không học được cách thông minh, dám quay lại khiêu khích.

Lúc này đây, rõ ràng Chung Thụy đã bị chọc giận. . .

Kết quả khiến Ảnh đế bức mình, tối hôm qua Tiêu Tiêu đã thử qua một lần, đáy lòng lạnh lẽ thông cảm với Nguyễn Tình một phen.

“Nếu muốn công khai quan hệ của hai chúng ta... Vậy anh định nói thế nào?” Tiêu Tiêu cúi đầu, nhỏ giọng hỏi anh.

Cô rất tò mò, Chung Thụy sẽ định nghĩa về mình như thế nào.

Trên bạn bè nhưng không đến mức thành người yêu? Bạn gái? Hay là bạn giường. . .

Tiêu Tiêu không nghe được câu trả lời, nghi ngờ mà ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt chế nhạo của Chung Thụy, anh rõ ràng đã nhìn thấu suy nghĩ nhỏ nhoi của mình, không khỏi lại cúi đầu.

Chung Thụy một tay vỗ đầu cô, trong lòng thở dài một hơi.

Tín nhiệm của Tiêu Tiêu dành cho anh, còn chưa tới trăm phần trăm. Điểm này, mình phải kiên quyết hơn nữa mới được.

“Tham gia buổi họp báo ngày kia, chẳng phải em sẽ biết sao?” Chung Thụy mở một nút thắt, vừa nói, bàn tay cũng đã thâm nhập vào trong quần áo của cô: “Dù sao cũng không thể ra ngoài được, chúng ta lại nghỉ ngơi thêm một ngày nữa đi”.

Tiêu Tiêu một bụng phiền muộn, tâm trạng lo lắng, hoàn toàn bị hành động của anh đánh tan, một chút cũng không lưu lại.

Cô còn chưa kịp buồn đến góc 45 độ, thì đã bị Chung Thụy sát phong cảnh mà bóp chết.

Tiêu Tiêu bắt lấy tay anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng hòng! Cái gì cũng không làm, chúng ta tắm xong liền ngủ!”.

Chung Thụy với vẻ mặt luyến tiếc mà rút tay về, thoáng nhìn cô hận không thể nhào qua đây cắn một ngụm để phát tiết cảm xúc, khóe miệng hơi hơi vênh lên.

Hiệu suất của Ben rất cao, tối ngày hôm sau đã chuẩn bị xong địa điểm tổ chức họp báo, và triệu tập rất nhiều phóng viên đến.

Tiêu Tiêu nhìn thấy ở bên ngoài đầu người cuộn trào mãnh liệt, đông nghìn nghịt cả một vùng, ánh đèn flash sáng choang làm người ta không mở mắt ra được, cô có chút do dự, đứng tại chỗ không dám bước đi.

Thật ra Chung Thụy tập mãi cũng thành quen, cửa của hội trường buổi họp báo thiếu chút bị đập cho vỡ vụn, có điều những tòa soạn báo không được mời cũng tranh nhau lại đây.

Ngày trước còn có thể phái bảo an canh giữ nghiêm ngặt, đỡ phải thấy người không nên tới.

Nhưng hôm nay, còn sợ người đến không đủ nhiều, anh ôm chặt bờ vai của Tiêu Tiêu, cùng cô đi lên sân khấu.

Đội chó săn nghe nói Ảnh đế Chung Thụy hôm nay có một tin rất lớn muốn tuyên bố, sớm đã đến xếp hàng muốn chiếm được vị trí tốt.

Những con mắt nhanh nhạy thoáng nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Tiêu, đều nghĩ ra nước cờ này cùng với những bức ảnh về chuyện xấu của hai người chắc chắn có quan hệ.

Thực ra phần đông người ở đây vẫn giữ thái độ chờ xem kịch hay, dù sao trong giới giải trí những ngôi sao nữ muốn mượn địa vị của Ảnh đế để leo cao cũng có rất nhiều, thủ đoạn vô số kẻ, ai biết có phải là do Tiêu Tiêu tự đạo diễn hay không, đưa tiền tìm một người nào đó tóm được góc độ rồi chụp ảnh cô ở cùng một chỗ với Ảnh đế hòng tạo scandal?

Nhưng mà Chung Thụy ôm Tiêu Tiêu, tư thế thân mật mà đi tới, các phóng viên không khỏi té vỡ mắt kính.

Vốn nghĩ rằng chuyện này là tin đồn, nhưng lại có thể là sự thật.

Trong khoảng thời gian ngắn, các phóng viên nghen ngào cùng một lúc, chỉ còn lại thanh âm chụp hình của thợ chụp ảnh.

Nhìn thấy các phóng viên không thể tin nổi quần bách mà trừng lớn mắt, Tiêu Tiêu cong cong khóe miệng, nhin không được muốn cười.

Được rồi, thực ra cô cũng không nghĩ tới Chung Thụy lại có thể trực tiếp đến vậy, áp chế không cho mình một con đường lui. . .

Chung Thụy cùng Tiêu Tiêu lần lượt ngồi xuống, hai người ngồi rất gần nhau.

Tiêu Tiêu cúi đầu, không biết nên nói cái gì, bị Chung Thụy nắm lấy tay.

Mười ngón tay của hai người đan vào nhau, làm cho những thợ chụp ảnh bên dưới lại có thêm một trận chụp hình điên cuồng nữa.

Lời nói của Chung Thụy vừa đơn giản vừa rõ ràng: “Hôm nay mở cuộc họp báo, là muốn làm sáng tỏ tin đồn thất thiệt xuất hiện trên mạng hai ngày nay”.

Vừa dứt lời, các phóng viên vội vã đặt câu hỏi: “Trên mạng nói hai vị quen nhau, là vì Tiêu tiêu thư muốn mượn Ảnh để đề tào cao, tự nguyện hiến thân, đây cũng là phủ nhận lời đồn không thật này?”.

Trong lòng bàn tay Tiêu Tiêu đầy mồ hôi, không nghĩ tới Nguyễn Tinh lại ác như vậy, đem những thứ này phát hết lên mạng.

Chung Thụy nắm chặt tay cô, trộm trấn an Tiêu Tiêu, rồi mở miệng nói: “Anh đã nói tất cả đều là lời đồn, vậy thế nào mới là sự thật?”.

Anh nói xong, tầm mắt quét về phía phóng viên dưới sân khấu: “Hôm nay việc tôi muốn tuyên bố chính là, Tiêu Tiêu là vợ chưa cưới của tôi, vì tránh để xuất hiện tin đồn bôi nhọ danh dự, làm ảnh hưởng xấu đến tiền đồ của cô ấy, do đó mới không công khai mối quan hệ của chúng tôi. Nhưng có người cố ý bôi nhọ, nên tôi không thể không đứng ra giải thích”.

Phóng viên đã hiểu rõ, hóa ra lúc trước lén lút, chính là sợ Tiêu Tiêu bị người ta nói mượn địa vị của Chung Thụy để nổi tiếng. Hiện tại, bằng kỹ thuật diễn xuất và đáng người mà quý Tiêu Tiêu đã tiến lên trở thành ngôi sao hạng nhất, cho dù có người nói trong đó không thiếu sự dẫn dắt của Chung Thụy, nhưng ít nhất Tiêu Tiêu vẫn dựa vào cố gắng của bản thân để thăng tiến...

Phóng viên lại hỏi tiếp: “Nếu Tiêu tiêu thư là vợ chưa cưới của ngài, vì sao ở Star Entertainment năm năm không có danh tiếng gì nhưng lại không ra tay giúp đỡ, năm nay lại đột nhiên đứng ra?”.

Trong này, rõ ràng có điều mờ ám!

Chung Thụy nhún mày liếc phóng viên kia một cái, nhìn không ra là người ở tòa soạn nào, cũng không để ý tới nhiều, thản nhiên mà tiếp tục: “Lễ cưới được định vào năm nay, ngày giờ cụ thể sẽ công bố với công chúng sau”.

Tuyên bố chấm dứt, anh nắm tay Tiêu Tiêu rời khỏi đó, lại bỗng nhiên nghe thấy một trận ồn ào ở bên ngoài.

Ben vọt về mặt lạnh tanh mà đi tới, lại gần tai Chung Thụy nói nhỏ: “Nguy rồi, fan nhà anh đã đánh đến cửa lớn, giờ biểu ngữ kháng nghị”. *Lãng nhách nhỏ*

Tiêu Tiêu sấp lại gần, cũng nghe thấy, không khỏi thầm than fan của Chung Thụy đúng là rất hùng mạnh. Chẳng những tin tức nhanh chóng, quan trọng là tụ tập ở bên ngoài hiện trường, còn làm tốt biểu ngữ tự mình đến phản đối!”.

Bột trắng không được xử lý tốt, rất có thể sẽ biến thành một đồng bột đen, đến lúc đó Chung Thụy cũng đủ đau đầu.

Tiêu Tiêu lập tức đề nghị: “Anh vẫn nên đi ra ngoài trấn an các fan một chút, chúng ta tách ra trước đi”.

Cô còn sợ sau khi rời khỏi đây, sẽ bị fan ném đầy cà chua, còn có thể dùng móng tay rạch thành diễn viên hát kịch.

Đoán chừng fan đối với Chung Thụy có bao nhiêu yêu mến, thì với mình có bấy nhiêu căm hận, Tiêu Tiêu thật đúng là không muốn tự mình đi thử nghiệm đâu.

Chung Thụy lại nắm chặt tay cô, không cho Tiêu Tiêu chuồn êm.

Fan đến phản đối, có quan hệ mật thiết với cô, sao có thể làm trận bỏ chạy, bỏ lại anh đi đối mặt một mình?

Tiêu Tiêu hận không thể đeo khẩu trang, mang khăn quàng cổ, tránh cho fan Chung Thụy lại nhận ra được, bắt đắc dĩ mà bị anh cứng rắn kéo ra ngoài...

Tương tượng đến việc phải đối mặt với một đám fan điên cuồng, cô có cảm giác da đầu run lên, hai chân như nhũn ra...

Tác giả nói suy nghĩ của mình: =.=

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chỗ dựa vững chắc của Ảnh đế

Tieu Tieu lùi về sau một bước, định đi theo sau Chung Thụy, đồ phải đối mặt trực tiếp với fan hâm mộ ở ngoài cửa.

Nhưng đến lúc đi tới trước cửa lớn, Chung Thụy bỗng nhiên đưa tay túm lấy cô, Tieu Tieu lao đảo hai bước, khi cô khôi phục lại tinh thần, thì đã cùng Chung Thụy sóng vai đứng ngay cửa.

Fan ở bên ngoài hội trường khi nhìn thấy hai người trong cuộc, thì tiếng ồn ào càng ngày càng lớn, kèm thêm tiếng hét chói tay, trong phút chốc bầu không khí âm ỉ càng kịch liệt hơn.

Không ít fan còn có ý đồ phá tan phòng tuyến cảnh giới, muốn tiếp xúc trực tiếp với thần tượng.

Tất nhiên, đoán chừng cũng có người muốn đem Tieu Tieu đang đứng cản trở bên cạnh Chung Thụy vứt sang một bên, lúc này mới mong tiến lên được.

Tieu Tieu bị sự nhiệt tình và điên cuồng của fan làm cho sợ tới mức lùi lại một bước, cô vẫn biết Chung Thụy có rất nhiều fan, nhưng nghe là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Fan hâm mộ rất kích động vừa kêu to vừa vẫy tay, sợ Chung Thụy không nghe thấy thanh âm của mình, Tieu Tieu có loại cảm giác lỗ tai bị chấn động đến mức run lên.

“Fan của anh đúng là rất nhiệt tình!” Cô nói với Chung Thụy, trong lòng vừa hâm mộ vừa cảm thán. Đến khi nào fan của mình mới có thể so với fan của Chung Thụy đây.

“Cái gì?” Tiếng kêu la của fan quá lớn, Chung Thụy không nghe rõ tiếng nói của Tieu Tieu, anh liền đưa mặt sát lại gần.

Động tác này, tự nhiên lại vô cùng thân thiết, khiến cho tiếng la hét của fan tăng cao một bậc, Tieu Tieu bị lỗ tai cảm thấy mình sắp điếc mất rồi.

Chung Thụy nhũn nhũn mày, quay đầu lại, quét mắt nhìn một lượt các fan hâm mộ ở bên ngoài hội trường, chậm rãi giơ tay phải lên.

Tầm mắt của Tieu Tieu nhìn không được mà di chuyển theo tay phải của anh, dần dần, bên tai đã không còn nghe thấy tiếng hét và âm thanh ồn ào nữa, cô không khỏi ngẩn ra.

Quay đầu lại, cảnh cô nhìn thấy chính là hàng nghìn fan hâm mộ ở ngoài hội trường đang ngậm chặt miệng lại, về mặt kích động mà nhìn chằm chằm Chung Thụy bên cạnh cô.

Dễ nhận thấy Chung Thụy giơ tay lên là để ra hiệu cho các cô im lặng, và fan hâm mộ rõ ràng không ai dám làm trái ý của thần tượng.

“Tốt lắm” Chung Thụy khẽ gật đầu, khóe miệng cong lên một chút, vờn một ngón tay chạm vào môi dưới.

Tieu Tieu thấy có fan kích động đến nổi sắc mặt đỏ bừng, thậm chí có người hoảng quá mà té xỉu. (ho!!!)

Có thể thấy được sức hấp dẫn của Chung Thụy, còn đáng sợ hơn cô tưởng tượng nhiều.

Lúc này, Tieu Tieu mới kịp nhìn tới biểu ngữ mà các fan mang đến.

Đoán chừng là thời gian có hạn, nên bọn họ chỉ tùy tiện xé vãi bỏ để làm biểu ngữ, càng nhìn càng giống một bức màn.

Phía trước là hàng chữ màu đen được viết rất to: “Đánh đổ Tieu Tieu, trả Ảnh đế cho chúng tôi!”.

Còn có fan muốn nổi bật, kẻ vai đứng thành một hàng, mỗi người mặc một chiếc T-shirt màu trắng, trên đó được viết một chữ, ghép lại thành: “Anh Chung* là của chúng tôi”.

* Nguyên bản là Chung ca vì thế mới cần tới 7 người.

Tieu Tieu đầu đầy vạch đen, nữ sinh hiện nay đúng là rất lớn mật, thò lộ ngay tại trận...

Có điều một hàng này có bảy nữ sinh, chẳng lẽ các cô muốn NP*?

*NP = n 'person' (people); 1 nữ nhiều nam; 1 nam nhiều nữ hoặc nhiều nữ nhiều nam. Ngoài ra np có thể ám chỉ quan hệ yêu đương hay quan hệ trên giường (rất khủng khiếp a>>>).

Cô phát hiện chính mình mất tập trung, mắt lại thoáng nhìn thấy một biểu ngữ khác, viết chữ thật to trên tờ áp phích: “Chung * Trần CP vương đạo”.

* CP: couple.

* Trần là họ của người mà fan muốn cấp đôi với Chung Thụy.

Phía dưới còn có hai bức ảnh nửa người.

Dưới chữ Chung bên trái là hình ảnh Chung Thụy tạo dáng quảng cáo cho một bộ trang phục nào đó, âu phục màu trắng áo sơ mi màu đen, thanh nhã mà

sang trạng.

Nhưng bên phải là...

Tieu Tieu méo miệng, đây không phải là hình của ngôi sao nam trắng trẻ eo là trong một kịch bản nào đó mà lần trước anh định ký hợp đồng sao? (à là mời đóng phim đồng tính đấy)

Nhìn trái, nhìn phải, cô không thể bình tĩnh nữa.

Xem ra fan của Chung Thụy, không thuần khiết như trong tưởng tượng của mình...

*Ps: fan của Chung Thụy là hủ nữ. (đau bụng quá)

Thực ra, Tieu Tieu không đoán được ở đây lại có nhiều người tới vậy, các fan này chắc cũng âm thầm tập hợp lẫn nhau, đích ngắm không phải là một mình cô thôi đâu...

Tieu Tieu nhìn không được muốn cười trộm, ngôi vị Ảnh đế đúng là làm không dễ.

Cho dù mỗi ngày làm việc đến nỗi chết đi sống lại, fan đuổi theo sau lưng thì không nói, sau lưng còn bị cấp đôi CP cũng không giới hạn YY

*YY: tự sướng, tự tưởng tượng. nguyên văn thuần việt là : sau lưng còn bị cấp đôi với trí tưởng tượng không giới hạn.

Cô ho khan hai tiếng che giấu ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa, bất quá Chung Thụy khí lực mạnh mẽ đứng cùng một chỗ với cái người eo lá kia, hình như cũng có chút khí phách...

“Ồn ào đủ chưa? Xong rồi thì mọi người hãy về hết đi” Chung Thụy nhìn xung quanh một vòng, trong mắt fan, được anh nhìn như vậy làm cho trái tim họ như nóng lên, hận không thể nhào qua đây, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi vẻ mặt lạnh lùng của anh.

Nhưng thực ra Tieu Tieu rất khâm phục, ngoại trừ anh, cũng không có ai dám nói chuyện không khách khí với fan như thế.

Chung Thụy không thèm để ý tới, lừa fan không phải là sở trường của anh, hơn nữa anh cũng không có thời gian, chỉ bằng cứ dựa theo tính cách thật của mình mà làm việc.

Nói xong, sắc mặt của anh đã hòa hoãn lại: “Vì để chúc mừng cho chuyện vui của tôi và Tieu Tieu, đêm nay trên “Quan võng”* tôi sẽ chọn ngẫu nhiên ba mươi vị để trao tặng những tấm poster số lượng có hạn của bộ phim mới có kèm chữ ký của tôi”.

* Là trang mạng Internet chuyên pr cho các diễn viên (cảm ơn cô Tô).

Chung Thụy nói xong, không thể nghi ngờ là thả một quả bom xuống đầu những fan ở đây, họ lập tức trở nên xôn xao.

Poster số lượng có hạn của bộ phim mới, không ít fan lên lút đi đến đoàn làm phim hoặc trộm những chiếc đĩa gốc ở các trung tâm thương mại, đáng tiếc tiền hạ thủ vì cường, những tấm hình ít ỏi có vẻ đã bị người ta giành mất từ sớm.

Không nghĩ tới Chung Thụy lại có thể hào phóng tặng ba mươi bộ, còn là poster được ký tên!

Không cần trộm mà vẫn được hình, các fan lại được tặng chữ ký, tất cả các oán khí vừa rồi nhanh chóng trở thành hư không, hận không thể mọc cánh bay về nhà đăng nhập vào mạng để thử vận may.

Tieu Tieu đứng nghe ở bên cạnh nhưng trong lòng rất khâm phục anh, Chung Thụy lại còn vừa đám vừa xoa*, lúc trước thì hét ầm lên với fan hâm mộ, lúc sau lại vứt ra một cái bánh. (cảm ơn nàng Tô lần nữa)

*Trong Quick trans dịch là củ cải, biết chết liền.

Các fan ở đây đã sớm quên mất mục đích họ đến đây là để chỉ trích Tieu Tieu, bây giờ họ chỉ muốn nhanh chóng chạy về nhà, nhưng vẫn lưu luyến muốn nhìn thần tượng thêm vài cái nữa, còn có fan cầm những tấm hình nửa người CP định đưa cho Chung Thụy.

Nhưng không bao lâu, những thứ này đều bị nhân viên bảo an lễ phép khách khí mà đóng gói chuyển ra ngoài.

Rốt cuộc Tieu Tieu cũng thờ phào nhẹ nhõm, vốn nghĩ rằng fan cứng đầu rất khó đối phó, không nghĩ tới Chung Thụy chỉ cần hai ba câu liền xử lý gọn các cô.

Xem ra, những thứ cô cần học tập, còn rất nhiều...

Chỉ cần thời gian nửa ngày, Chung Thụy chẳng những lừa được các phóng viên, áp chế hướng đi của dư luận, còn xử lý xong các fan, Tieu Tieu ngoại trừ đi bên cạnh anh, chỉ lộ mặt để chụp ảnh, từ đầu tới cuối không cần giúp đỡ gì cả.

Trên đường trở về, tuy Chung Thụy đã một mình dẹp gọn tất cả mọi chuyện, nhưng trên mặt không thấy vẻ cao hứng, còn nhúu mày không hé răng.

Tieu Tieu buồn bực, ai làm anh không vui?

Ben ngồi ở ghế lái, quay đầu nhìn hai người một cái, thấp giọng thở dài: “Việc này cũng quá khéo, vừa mới mở buổi họp báo, sao fan lại kéo tới nhanh như vậy?”.

Lúc này Tieu Tieu mới bừng tỉnh, đúng rồi, fan của Chung Thụy kéo tới quá nhanh, dường như đã sớm biết nơi tổ chức buổi họp báo.

Rõ ràng Ben chỉ thông báo cho giới truyền thông hai tiếng trước, các fan còn phải triệu tập rất nhiều người, không thể đến nơi ngay lập tức...

Cuối cùng cô cũng phát hiện có gì đó không ổn, nhủ mày theo, chắc không phải là có người mật báo để gây rối chứ?

Trong đầu Tieu Tieu hiện lên tên của Nguyễn Tinh, cô lập tức phủ nhận.

Trước kia tuy Nguyễn Tinh rất lợi hại, nhưng cô của hiện tại không có sức ảnh hưởng lớn như thế. Đặc biệt là, làm sao cô ta có cách làm cho fan của Chung Thụy tin tưởng cô ta?

Đến lúc về tới nhà, đập vào mắt Tieu Tieu là hai chiếc xe màu đen xa hoa bóng bóng đậu bên ngoài chỗ ở của Chung Thụy, giá trị rất xa xỉ, không phải người bình thường nào có thể ngồi vào được, một chút khả năng phân biệt đó cô vẫn phải có.

Vậy nhân vật lớn đến tìm Chung Thụy, là ai, và vì chuyện gì?

Tieu Tieu ngẩng đầu bắt gặp vẻ mặt của Chung Thụy rất mất hứng, anh ôm lấy bả vai của cô cùng nhau đi vào.

Đang đứng cạnh cửa là hai người đàn ông cao lớn mặc tây trang màu đen, khi nhìn thấy Chung Thụy, họ rất cung kính mà mở cửa ra để hai người đi vào.

Tieu Tieu chớp mắt, tò mò đánh giá hai người đó, sao trang phục giống trong phim xã hội đen quá vậy?

Trong phòng khách, một cặp vợ chồng trung niên và một ông lão lớn tuổi đang ngồi giữa ghế sofa.

Tieu Tieu phát hiện, người phụ nữ trung niên kia chính là ngôi sao nữ rất nổi tiếng Đào Linh. Là Ảnh hậu năm năm liên tiếp, hoàn toàn xứng với danh hiệu người phụ nữ thanh nhã, đáng tiếc lại giải nghệ sau khi kết hôn.

Tieu Tieu đã từng xem qua những bộ phim trước kia của Đào Linh, đối với kỹ thuật diễn xuất của bà bội phục sát đất, càng luyến tiếc bà giải nghệ quá sớm, trải qua cuộc sống giúp chồng dạy con.

Về phần hai người còn lại, Tieu Tieu nhìn thấy rất quen mắt, nhưng lại không nhớ rõ đã gặp ở đâu.

Chung Thụy ôm Tieu Tieu ngồi ở ghế sofa đối diện, không vui mà nhủ mày: “Con đã nghĩ đến, và dám chắc chuyện này là do các người làm loạn”.

Hiếm thấy anh nói chuyện với giọng điệu không khách khí như vậy, Tieu Tieu kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Chung Thụy.

Người đối diện cũng không bực dọc, giống như đã quen với dáng vẻ của Chung Thụy.

Đào Linh mở miệng đầu tiên, yêu thương mà nhìn về phía Chung Thụy: “Con không muốn tiếp quản công ty của ba cũng được, nhưng chuyện kết hôn...”.

Bà ngừng một lát, mí mắt khẽ nâng lên, Tieu Tieu có loại cảm giác ánh mắt của Đào Linh nhẹ nhàng lướt qua người cô.

“Cũng phải hỏi qua ý kiến của người trong nhà, sao có thể tùy tiện quyết định như vậy?”.

Giọng nói của Đào Linh cũng giống như bản thân bà, ôn nhu hiền thực, mặc dù là lời chất vấn, nhưng vẫn nhẹ nhàng bay bổng, không thấy có chút nóng nảy nào, làm cho người ta không thể nổi giận được.

Dĩ nhiên, Chung Thụy là ngoại lệ.

Về mặt anh căng thẳng, đối với lời nói của Đào Linh từ chối cho ý kiến: “Trước khi ra khỏi nhà, con đã nói rất rõ ràng rồi”.

Chung Thụy giương mắt quét về phía Đào Linh, thần nhiên mà nói: “Hơn nữa, người có thể làm ngôi sao, vì sao con không thể? Ba có thể lấy một ngôi sao nữ, vì sao con lại không?”.

Sắc mặt của người trung niên lập tức xanh mét, loại chuyện này có thể so sánh sao?

Hơn nữa dung mạo và nhân phẩm của Đào Linh đều rất tốt, tiến vào giới giải trí nhưng vẫn giữ mình trong sạch, sau đó còn được đạo diễn nổi tiếng nhìn trúng, chỉ đóng một bộ phim liền nổi tiếng như cồn, bọn họ cũng bắt đầu biết nhau từ đó.

Chuyện này cùng với việc Tieu Tieu nịnh bợ Chung Thụy để trèo cao, còn chủ động hiến thân hoàn toàn không giống nhau!

Tieu Tieu không ngốc, ngược lại còn rất nhạy cảm, liếc mắt cũng có thể nhìn ra cha của Chung Thụy rất xem thường và coi rẻ cô, hơi hơi nhủ mày.

Rõ ràng người nhà của Chung Thụy, dường như không thích cô.

Chung Thụy tự ý mở cuộc họp báo, tuyên bố chuyện kết hôn với Tiêu Tiêu, người nhà anh đặc biệt tới đây để ngăn cản.

Thay đổi ý nghĩ, chẳng lẽ fan gây rối ở ngoài hội trường họp báo, cũng là do bọn họ gián tiếp gây ra?

Tiêu Tiêu càng nghĩ càng thấy trùng khớp, lúc này vì ngăn cản con mình kết hôn, bất kỳ chiêu gì họ cũng sẽ tung ra hết.

Rất rõ ràng, người nhà này không muốn Chung Thụy làm ngôi sao, lại càng không muốn anh cưới một ngôi sao.

Nhưng do Chung ba làm mẫu, lúc trước cưới đại minh tinh Đào Linh. Bây giờ ngăn cản con mình cưới một ngôi sao nữ, có cảm giác như là kẻ trộm quát gọi kẻ cướp...

Thật sự rất giống nhau.

Bỗng nhiên có tiếng quai trượng gõ trên mặt đất, phá vỡ không khí bế tắc lúc này.

“Ông nội” Chung Thụy thở dài, vẫn mở miệng gọi người.

Ông cụ không vui mà liếc về phía Chung ba, chuyện năm đó ông còn rõ hơn anh.

Nếu không phải Đào Linh mang thai Chung Thụy, căn bản không có khả năng tiến vào cửa Chung gia. Cũng may sau khi kết hôn liền lập tức giải nghệ, không còn quan hệ với những người lộn xộn trước kia nữa, ở nhà rất an phận và nghe lời, ông không ngại để cho bà giữ vị trí con dâu của Chung gia.

Bây giờ Chung ba ngăn cản Chung Thụy, lời nói càng thêm không có sức thuyết phục.

Cha thế nào, thì có con sẽ như thế ấy. Thành tích của Chung Thụy mấy năm gần đây, ở trong giới giải trí danh tiếng càng ngày càng thịnh, liên quan đến sự nổi tiếng càng ngày càng cao, đối với công ty mà nói cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng Chung Thụy lại quyết tâm kết hôn với một ngôi sao nữ, chính ông không thể chấp nhận được.

“Càn quấy! Đừng quên, anh là người thừa kế duy nhất của Chung gia, chẳng lẽ anh thật sự mặc kệ sự sống chết của chúng ta?”.

Lời nói của Chung lão rất nghiêm khắc, làm cho Chung Thụy thoáng chốc nói không nên lời.

Tiêu Tiêu là một người lạnh lợi (=.=), cô bỗng nhiên nhớ tới ông lão ở trước mặt mình là ai.

Ông là nguyên lão có sức ảnh hưởng rất lớn với giới truyền thông trong nước, tuy đã lùi hai bước, nhưng bên dưới vẫn còn nắm trong tay cổ phần của Star Entertainment và Nghệ Long, là một trong những cổ đông lớn nhất của bọn họ.

Khó trách hai công ty này lại ăn nói khách khí với Chung Thụy như thế, quả nhiên chỗ dựa ở phía sau đủ lớn, làm cho bọn họ không dám có những hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao, đắc tội với người thừa kế duy nhất, chọc giận ông cụ ở nhà, hai công ty này quả thật gánh không nổi.

Vốn dĩ Tiêu Tiêu đã đoán được gia thế của Chung Thụy tuyệt đối không đơn giản, nhưng lại không nghĩ sẽ lớn như vậy!

Cô bỗng nhiên có cảm giác nhặt được trân châu, cuối cùng lại phát hiện là viên kim cương quý giá...

Sau một lúc, Chung Thụy bỗng nhiên nở nụ cười: “Chung gia có một Ảnh đế, nếu lại có thêm một diễn viên nữa thì có sao đâu”.

Chung ba nhin không được xen mồm: “Ảnh hậu nhà chúng ta cũng có, không cần nhận thêm người”.

Chung Thụy cũng không giận, đưa tay đặt lên bụng Tiêu Tiêu, cười đến sáng lạn: “Vậy, nếu như cô ấy mang thai con của con thì sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ảnh đế anh đúng là buồn nôn

Hiện tại cái gì cũng đừng quan tâm, chúng ta nên làm chuyện chính sự quan trọng trước đã.

Tiêu Tiêu 紈, chẳng lẽ mắt Chung Thụy có tia X, có thể nhìn thấy mình mang thai?

Không đúng à, rõ ràng tháng này đi cả nhà cô tới rất đúng giờ, rốt cuộc đứa nhỏ này từ đâu tới vậy?

Cô thoáng nhìn thấy Chung Thụy nháy mắt về phía cô, trong lòng thờ dài.

Thì ra, Chung Thụy định dùng cái bụng của mình làm lá chắn, để xử lý những người của Chung gia.

Nhưng chỉ dựa vào một câu của anh, người khác sẽ tin sao?

Sắc mặt của Chung ba càng ngày càng đen, Đào Linh kinh ngạc lướt qua vùng bụng bằng phẳng của Tiêu Tiêu một cái.

Nếu Tiêu Tiêu thực sự đã mang thai, như vậy Chung gia ba đời độc đỉnh, rất có thể sẽ cho Tiêu Tiêu vào cửa.

Đào Linh dùng ánh mắt thích thú để nhìn Tiêu Tiêu, không thể tưởng tượng được hậu bối như cô cũng rất cao tay, biết điểm yếu lớn nhất của Chung gia là gì.

Tiêu Tiêu đáng thương, trước ngày hôm nay cô căn bản còn chưa biết thân thế của Chung Thụy, làm sao biết được Chung gia ba đời nay vẫn đơn truyền chứ, có phải muốn cháu đến điền rồi không?

Chung lão nhú mày, có chút không vui.

Cha dùng chiêu này, đứa con cũng dùng chiêu này, khi để Chung gia nhà ông ít người à, đến cả lấy vợ cũng muốn mua một tặng một?

Cái chính là Chung gia ba đời đơn truyền, đúng là không thể bỏ mặc chuyện này được.

Nhưng nghĩ lại, nếu để con cháu Chung gia lưu lạc bên ngoài, hoặc là bị xóa sạch, Chung lão sẽ là người đau lòng hơn bất kỳ ai.

“Cho nên, anh mới vội vàng kết hôn?” Sắc mặt của Chung lão thoáng dịu xuống, nhìn về phía Tiêu Tiêu. . . Ánh mắt khi nhìn xuống bụng của cô thì trở nên nhu hòa một chút.

Tiêu Tiêu nhin không được rùng mình, đúng là nước cờ không sợ cũ, chỉ cần dùng được là ok.

Chung Thụy tung đứa nhỏ làm mồi nhử, Chung lão liền bị mắc câu ngay lập tức.

Chẳng qua, dường như người bị mắc câu không bao gồm Chung ba.

Chỉ thấy Chung ba dùng sức đập bàn một cái, sắc mặt rất không tốt, khinh thường mà nhìn Tiêu Tiêu: “Bố à, đừng hồ đồ mà tin lời nói bậy bạ của thằng nhóc này. Hơn nữa, ai biết được trong bụng cô ta có phải là con cháu của Chung gia hay không?”.

Lúc này đến lượt Tiêu Tiêu sắc mặt trở nên xanh mét, cho dù không thích cô, cũng không nên chỉ trích nhân phẩm của cô như vậy!

Vốn dĩ Tiêu Tiêu còn định nói thật, tránh cho lời nói dối của Chung Thụy càng ngày càng lớn, về sau muốn giải thích thì phiền phức lắm.

Nhưng nghe xong câu nói của Chung ba, cô đột nhiên thay đổi chủ ý.

Nếu người nhà Chung Thụy không thích mình, không muốn mình lấy Chung Thụy, vậy cô cứ làm theo cách ngược lại, cho tức chết bọn họ đi!

Khóe miệng Tiêu Tiêu cong lên, ngoài cười nhưng trong không cười: “Nếu bác Chung không tin, vậy thì đem đứa nhỏ này phá đi là xong, để tránh làm tổn hại đến thanh danh của Chung gia thì không tốt!”.

Cô liếc mắt về phía Chung Thụy, thấy anh sững sốt, phối hợp mà cúi đầu.

Ngoại trừ Tiêu Tiêu thì không ai biết, thực ra Chung Thụy đang tránh khỏi tầm mắt của người khác để cười trộm.

Chung ba hoảng sợ, ông không thích Tiêu Tiêu là một chuyện, cho dù muốn gây khó để sỉ nhục cô, nhưng hiếm khi thấy con cháu ít ỏi của Chung gia, không từ mà biệt, đến lúc đó chắc chắn Chung lão sẽ bóp chết mình.

Chung lão cũng không ngờ Tiêu Tiêu là người con gái kiên cường khí khái như vậy, trên tư liệu đã ghi rõ cô dịu dàng động lòng người, đối xử với mọi người rất ôn hòa, nhìn có vẻ là một người rất dễ bị ăn hiếp, nhưng lại có thể “Thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngọc lành”?

Có điều, bất kỳ ai cũng không chịu được cảnh bị người trước mặt khinh thường. Vốn còn lo lắng bé cưng trong bụng Tiêu Tiêu không phải của Chung Thụy, bây giờ xem ra, Tiêu Tiêu phản ứng lớn như vậy, chắc là thật rồi.

Ông trừng mắt liếc Chung ba một cái, người phía sau cúi mặt không dám hé răng.

Chung lão lúc này mới nhìn về phía Tiêu Tiêu, không nhanh không chậm mở miệng: “Người trẻ tuổi, đừng có tức giận như vậy. Giới giải trí, người ngoài nhìn vào thì có vẻ ngăn nắp, bên trong là cái dạng gì chắc cô cũng hiểu, hỏi một câu như thế cũng đúng với lẽ thường tình”.

“Chẳng qua” Tiếng nói dừng lại, ông cũng không muốn làm mối quan hệ này trở nên lộn xộn, chẳng bằng dùng cách trung hòa: “Cô nên sinh đứa nhỏ này ra trước, theo lệ cũ chúng tôi sẽ đi kiểm tra, để hai bên an tâm hơn, cũng chứng minh cô trong sạch, sao thế nào?”.

Tiêu Tiêu bực mình, chưa nghe qua có người nghi ngờ, nhưng vẫn hợp tình hợp lý như vậy.

Nếu cô có đứa bé thật, thì đã sớm tức đến điên rồi, cho dù có sinh ra thì sẽ trực tiếp ôm đi để mình nuôi dưỡng, không cần Chung gia chứng nhận, càng không cần tiến vào cửa Chung gia.

Tuy Chung gia hiền hách, sinh ra một Ảnh đế lại có một Ảnh hậu, còn là những người được kính trọng trong giới truyền thông. Nằm trong tay cổ phần của hai công ty lớn... Nhưng với Tiêu Tiêu mà nói, bọn họ không là gì cả.

Vừa không thể cho đứa bé một cuộc sống tốt đẹp, một gia đình bình thường hạnh phúc, cô còn phải chịu sự kỳ thị của người bề trên.

Quan trọng nhất là, bọn họ thành lập một công ty giải trí nhưng lại khinh thường ngôi sao.

Đào Linh không phải là tấm gương tốt nhất đó sao?

Mặc dù bà được gả vào một gia đình giàu có, nhưng cuối cùng lại không thể tiếp tục theo đuổi sự nghiệp diễn xuất, ở Chung gia chỉ có thể nuốt giận làm một người vợ nghe lời.

Loại cuộc sống này, không phải là thứ Tiêu Tiêu muốn.

Cô thích diễn xuất, thích hòa nhập vào nhân vật, tuyệt đối sẽ không vì đoạn hôn nhân nhìn như tốt đẹp này mà chôn vùi tất cả sự nghiệp diễn xuất của cô.

Nếu Chung Thụy mở miệng, có lẽ Tiêu Tiêu sẽ do dự, nhưng cuối cùng sẽ từ chối khéo léo, thậm chí sẽ thất vọng vì anh không hiểu mình.

Về phần người của Chung gia, Tiêu Tiêu không cần thiết phải lấy lòng họ, lại càng không vì những người ngoài này mà buông tha cho giấc mộng của mình...

Muốn cô vứt bỏ? Nằm mơ đi.

Có điều cũng phải nói lại, đứa nhỏ là do Chung Thụy bịa đặt.

Chờ đến lúc Chung gia biết, họ chắc chắn sẽ đem cái sai đó lên đầu cô, nghĩ cô vì tiến vào cửa Chung gia mà không từ thủ đoạn.

Ý nghĩ của cô đúng là rất AQ, rất không có cảm tình với người nhà Chung Thụy, ngay cả nhìn ánh mắt của Chung Thụy cũng có chút mất hứng.

Chung Thụy nhíu mày, biết người nào đó đã giận, cũng sắp phát nổ ngay bên cạnh mình, vội vàng thuận theo ý của Mao*, thay Tiêu Tiêu trả lời: “Ông nội, chuyện đó không cần thiết. Đứa bé là của chúng con, phải làm thế nào là việc của chúng con. Hơn nữa các người đã lo lắng đứa nhỏ không phải cháu của Chung gia, vậy dứt khoát cho đứa nhỏ theo họ mẹ, được không?”.

*Mao Trạch Đông, chủ tịch nước CHDCND Trung Hoa, coi như chủ tịch mới ghê.

Tiêu Tiêu nhìn không được ở trong lòng thâm vồ tay khen ngợi Chung Thụy, một chiêu lấy lui làm tiến của Chung Thụy, chẳng khác nào trực tiếp đánh vào mặt của người trong nhà.

Cô lặng lẽ bắn cho Chung Thụy ánh mắt tán thưởng, người phía sau ôm lấy bà vai Tiêu Tiêu, khẽ cười.

Sắc mặt của Chung ba còn đen hơn cả mực nước, không nhìn thấy đứa con trai này một thời gian, cánh tay cũng biết lừa gạt những người bên ngoài rồi. (chắc là ám chỉ đã biết chút mách khéo, theo miu nghĩ là vậy).

Cái gì mà theo họ mẹ, việc này đúng là làm càn!

Ông căn bản không muốn Tiêu Tiêu mang theo đứa nhỏ vào cửa, nhưng nếu đứa nhỏ thực sự theo họ mẹ, Chung lão là người đầu tiên không tha cho mình!

“Có ý gì, anh đây là muốn uy hiếp chúng ta sao?”

Chung Thụy cười rất ung dung, lắc đầu nói: “Không, con chỉ đưa ra phương án cuối cùng thôi. Lo lắng của các người con có thể hiểu được, dù sao những quy tắc ngầm trong giới giải trí rất nhiều. Nếu không có quan hệ gì với Chung gia, vậy đứa nhỏ này là ai, mọi người cũng không cần để ý tới nữa. Tất cả đều sẽ vui vẻ, không phải rất tốt sao?”.

Rất tốt... Mới là lạ!

Chung ba nghiêng răng nghiêng lợi, quăng một ánh mắt về phía Đào Linh bên cạnh.

Chỉ thấy Đào Linh nhìn sang Chung Thụy, đôi mắt bỗng nhiên đỏ lên, khổ sở nói: “Con đừng nói chuyện với ba con như vậy, thật sự làm người ta rất đau

lòng, chúng ta cũng vì muốn tốt cho con, ai muốn hại con của mình bao giờ?”.

Tiêu Tiêu nhìn không được muốn khen một câu, không hổ danh là Ảnh hậu, nói khóc liền khóc, còn khóc đến nỗi hoa lên đái vũ, phấn trang điểm trên mặt còn không nhoe đi chút nào.

Chung Thụy biết Đào Linh có một phần là đang diễn trò, nhưng vẫn không đành lòng nhìn bà khóc.

Đào Linh ở Chung gia rất khổ, không ai rõ điều này hơn anh.

Chính là vì Chung Thụy rất hiểu, cho nên mới giấu Tiêu Tiêu đi, kéo dài thời gian không muốn cho Chung gia biết.

Nhưng nếu Chung gia đã ra tay, thì sẽ không có chiều hướng thu lại, anh chỉ có thể mang Tiêu Tiêu về nhà gặp cha mẹ.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Chung Thụy, Chung gia vừa đến liền gây khó dễ cho Tiêu Tiêu, một chút cũng không khách khí.

Không biết năm đó, Đào Linh có phải cũng trải qua thời kỳ như thế?

Dĩ nhiên Tiêu Tiêu cũng hiểu được điểm này, nhìn dáng vẻ của Đào Linh, nửa thật nửa giả, đoán chừng lúc trước người ngồi ở bên này đổi thành là bà, cũng đã bị chỉ trích và nghi ngờ không nhỏ.

Nhưng Đào Linh rất giỏi chịu đựng, sinh Chung Thụy ra, tận tâm hầu hạ cha mẹ chồng, chăm sóc chồng, tự chăm sóc cho chính mình. Bây giờ người giống như một vị phu nhân bình thường, nhưng mà mỗi ngày đều căng thẳng chiến đấu, sợ xảy ra một sai lầm nhỏ cũng bị người ta nắm lấy.

Sống như vậy, thật sự là rất mệt.

Tiêu Tiêu thờ dài, cô cảm thấy không cần phải ngu ngơ mà tiếp tục ở lại nơi này.

Nói đi nói lại, sự chán ghét của người nhà họ Chung với mình sẽ không biến mất, càng ngày chỉ càng kịch liệt hơn thôi.

Một khi đã như vậy, cần gì phải ở lại gây thêm hiềm khích với người khác?

“Thật sự xin lỗi đã quấy rầy các vị” Tiêu Tiêu nói vừa lễ phép nhưng vừa xa lánh, đứng lên một bên: “Đưa nhỏ tôi sẽ tự mình lo liệu, sẽ không làm phiền các vị quan tâm”.

Cô vung tay bước đi, Chung Thụy theo sát ở phía sau, Chung ba mất hứng.

Nói đi là đi, đúng là không lễ phép!

Chung lão nhìn hai người rời khỏi, cũng không ngăn cản.

Xem ra trái tim của Chung Thụy đã đặt trên người Tiêu Tiêu, ông có một đứa cháu như vậy, tuy trên mặt không thể hiện, nhưng trong lòng vẫn rất yêu thương.

Dù sao một ngôi sao nữ như Đào Linh tiến vào cửa Chung gia đã là một ngoại lệ, nếu thấy Tiêu Tiêu tốt đẹp, cũng không có gì là không thể.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ của cô, có vẻ không nghe lời giống như Đào Linh, đoán chừng sau kết hôn sẽ tiếp tục ở lại trong giới.

Điểm này, Chung lão không thể dễ dàng tha thứ.

Tiêu Tiêu thờ phỉ phò mà gạt tay Chung Thụy ra, lại bị anh cầm lấy.

Ben thấy hai người, chỉ biết Tiêu Tiêu ở Chung gia đã không chịu đựng được vẻ mặt của ai đó.

Cũng khó trách, người nhà này ngay cả nhìn một người đại diện như anh cũng không vừa mắt, huống chi Chung Thụy lại lựa chọn người một nửa là mình tính?

Tức giận thì tức giận, Tiêu Tiêu than thở: “Vừa rồi sao anh có thể bịa chuyện em có thai, nếu người nhà của anh cho là thật thì làm sao đây? Mười tháng sau, em đi đâu để kiếm ra một bé cưng cho bọn họ đây?”.

Ben thiếu chút nữa ngã ngửa, xe cũng nghiêng sang một bên, suýt chút nữa là rẽ nhầm chỗ.

Chung Thụy lại có thể dùng chiêu trước kia của cha anh để đối phó với ông cụ, đúng là rất hữu dụng!

Phải biết rằng, cháu trai chính là uy hiếp của Chung lão!

Chung Thụy liếc Ben một cái, ý bảo anh hãy lái xe đi, quay đầu kẻ sát vào tai Tiêu Tiêu, nhỏ giọng nói: “Bây giờ không có, chỉ cần nỗ lực cố gắng, không phải sẽ có sao?”.

Tiêu Tiêu đạp chân anh một cái, đã thấy qua da mặt dày, nhưng chưa thấy da mặt ai lại dày như vậy!

Đứa nhỏ muốn có là có sao?

Hon nữa, vì cái gì cô phải thay Chung Thụy rào trước đón sau, phải mang thai thật?

“Không có cửa đâu, muốn sinh thì tự anh sinh đi”.

“Xì” một tiếng, Ben ngồi trên ghế lái nhìn không được mà cười thành tiếng. Thấy Tiêu Tiêu trừng mắt, Ben vuốt vuốt cái mũi, bắt đắc dĩ mà giải thích: “Cái kia, khụ khụ, đứa nhỏ không phải một người là có thể sinh được...”.

Tiêu Tiêu hừ lạnh, cô chỉ biết, người đại diện của Chung Thụy cùng với anh chính là hàng hóa cùng loại!

“Đừng nóng, bọn họ nói chuyện không được êm tai, từ từ sẽ quen thôi” Chung Thụy nói giống như chính mình chưa từng lo lắng, nhún nhún vai không hề rãng nữa, theo phía sau dùng hai tay ôm lấy Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu quay đầu lại, dùng ánh mắt như lăng trì mà nhìn anh, bỗng nhiên nghĩ tới: “Anh vẫn không đề cập đến người trong nhà, trong lúc đó cũng không công khai mối quan hệ của chúng ta, là bởi vì Chung gia?”.

Chung Thụy gật đầu, nếu công bố mối quan hệ của hai người sớm, tình cảm của bọn họ còn chưa đủ sâu đậm, không phải Tiêu Tiêu sẽ bị người của Chung gia dọa chạy sao?

Đến lúc đó, anh đi đâu để tìm cô về đây!

Tiêu Tiêu bắt đắc dĩ, chán nản nói: “Nếu bọn họ không thích em, anh nên đổi một người khác đi, tránh cho quan hệ giữa người trong nhà lại trở nên căng thẳng”.

Tóm lại là người một nhà, không nên cả đòi không qua lại với nhau. Thà bây giờ tỏ ra không vui, cho dù tiếp tục ở cùng một chỗ với cô, Tiêu Tiêu chỉ biết càng ngày sẽ càng khó chịu, vậy không bằng sớm làm theo ý kiến của người trong nhà.

Gả cho một người, thực ra là gả cho một đại gia đình, chỉ có tình yêu thì không chống đỡ được cả đời...

Chung Thụy hôn lên cổ cô, ôn nhu nói: “Không có gì đâu, lúc trước bọn họ cũng phản đối anh tiến vào giới giải trí, bây giờ không phải anh sống rất tốt sao? Với lại sau khi kết hôn, nhất định chúng ta sẽ dọn ra ngoài ở riêng, không cần phải sống chung với nhau”.

Tiêu Tiêu kinh ngạc, ngay cả chuyện sau kết hôn anh cũng lập kế hoạch xong cả rồi?

Đáy lòng cô trở nên ấm áp, lo lắng bấy lâu nay rốt cuộc cũng lập tức biến mất. Không phải Chung Thụy không cần cô, chẳng qua luôn yên lặng ở phía sau lưng cố gắng mưu cầu vì hạnh phúc của hai người...

Tiêu Tiêu xoay người, cảm động đến nỗi đưa tay ôm lấy cổ anh, lại nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của anh, đột nhiên ôm ngang cô lên, đi thẳng về phía phòng ngủ: “Hiện tại cái gì cũng đừng quan tâm, chúng ta nên làm chuyện chính sự quan trọng trước đã”.

Đứa nhỏ chính là bùa hộ mệnh của bọn họ, không sợ người của Chung gia không thỏa hiệp!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Oai hùng gặp cha mẹ...

Được rồi, vậy buông tha cho em một lần...

Tiêu Tiêu ôm thắt lưng đau nhức đứng lên, nghĩ tới cảnh bị Chung Thụy giày vò tới nửa đêm, trên miệng thì nói chỉ một lần cuối cùng, và lúc nào cũng “Một lần cuối cùng”.

Rốt cuộc cô không thể chịu nổi nữa, một cước đem Chung Thụy đá xuống giường, lúc đó mới chấm dứt trận vận động này, buổi sáng mới có thể đứng lên đi đến phim trường để quay mấy cảnh cuối của bộ phim

Cũng may Tiêu Tiêu đã quay xong những phần quan trọng, màn cuối là cảnh cô ngồi ở trong khuê phòng giả bộ ưu buồn nhớ lại những chuyện trước kia. Việc này đối với người toàn thân đau nhức như cô mà nói cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng ngồi quá lâu, khó tránh khỏi không thoải mái, vì thế lại nhìn không được mà trừng Chung Thụy bên cạnh.

Chung Thụy buồn cười, ngồi sát lại gần cô, thay Tiêu Tiêu xoa bóp thắt lưng: “Buổi tối trở về, anh giúp em mát-xa một chút, được không?”.

Tiêu Tiêu từ chối, đùa à, nhìn đáng vẻ muốn động tay động chân của anh, sau khi mát xa nhất định anh cũng muốn ăn cô luôn chứ gì.

“Anh thật sự muốn lấy đứa nhỏ làm lá chắn để đối phó người trong nhà? Nói trước, cho dù em kết hôn với anh thật, nhưng sẽ không dễ dàng rời khỏi giới giải trí đâu”.

Tồn nhiều thời gian ở trong này như vậy, ngoại trừ kỹ thuật diễn xuất, cô cũng chẳng còn kỹ năng nào khác.

Thực sự Tiêu Tiêu rất thích hóa thân thành nhiều kiểu nhân vật, trở thành một người có tính cách và kinh nghiệm hoàn toàn khác biệt với tất cả mọi người, chứ không phải trở thành một người vợ hiền lành ngoan ngoãn đứng ở trong nhà giúp chồng dạy con và không ngỗ ngược với cha mẹ chồng.

Việc này đối với cô mà nói, cuộc sống đó quả thực giống như ác mộng.

Với lại chuyện đứa nhỏ, ban đầu còn có thể kiếm cớ để nói, chờ đến mấy tháng sau bụng không lộ ra, vừa thấy thì biết ngay là giả.

Nếu ra sức vào thời gian mấy tháng này, thì chỉ làm cho ấn tượng của người nhà Chung Thụy đối với cô càng ngày càng kém, cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy đó là một ý kiến tệ.

Đừng nói lập gia đình, hiện tại sự nghiệp của Tiêu Tiêu ngày càng đi lên, A Sâm tiếp nhận rất nhiều hợp đồng, thời gian để chọn lựa chỉ có một hai ngày, có thể thấy được danh tiếng của cô bây giờ vang dội đến cỡ nào, nếu cứ giải nghệ như vậy thực sự rất đáng tiếc.

Đương nhiên, nếu có đứa bé thật, nghỉ ngơi một năm cô vẫn đồng ý...

Không thể vì sự nghiệp, mà hy sinh đứa nhỏ trong bụng được...

Chung Thụy nở nụ cười: “Chúng ta có thể chờ mấy tháng, nhưng bọn họ sẽ không như vậy”.

Chờ bụng lộ ra mới đăng ký kết hôn, không thể nghi ngờ là đánh vào mặt Chung gia. Con dâu sinh cháu, họ sẽ mở một bữa tiệc mừng hay là không làm?

Chung gia rất có máu mặt, không có khả năng không trang hoàng long lẫy cho bữa tiệc cưới của con trai độc nhất, như vậy cục diện xấu hổ tuyệt đối sẽ không phát sinh.

Tiêu Tiêu hiểu rõ, quay đầu lại: “Anh đã sớm biết bọn họ sẽ thỏa hiệp?”

Cho nên mới dùng đứa bé để lừa dối người nhà Chung gia, chờ kết hôn xong, gao nấu thành com, còn sợ không sinh được đứa nhỏ nào sao?

Hay, một chiêu này quá hay.

Tiêu Tiêu nhin không được muốn cười, đến lúc Chung ba và Chung lão biết được chân tướng, chắc sẽ tức đến hộc quá?

Nhưng, Tiêu Tiêu mới không để cho Chung Thụy chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy đâu.

Cô xoay mặt qua một bên, nhỏ giọng trách móc: “Ai nói em nhất định phải gả cho anh? Hơn nữa, anh còn chưa có gặp qua ba mẹ em đâu?”*

*Hình như lúc đầu là tác giả nói cha mẹ Tiêu Tiêu đã qua đời rồi mà, thật rắc rối, mọi người cứ tạm hiểu nhé.

Nghĩ đến năm năm nay không gặp cha mẹ, ánh mắt của Tiêu Tiêu có chút ảm đạm.

Vì theo đuổi ước mơ, cô một mình một người rời khỏi phương Bắc, lúc đầu là vì trở mặt với người trong nhà, cho nên mới không quay về. Sau đó lại nhận được rất ít hợp đồng, gắng gượng duy trì cuộc sống, không có dư tiền để về. Chỉ ngẫu nhiên gọi một cuộc điện thoại báo bình an, tóm lại người trong nhà đã tha thứ cho cô, còn lo lắng cho cô, vài lần nói muốn gửi tiền lên đây, nhưng đều bị Tiêu Tiêu từ chối.

Mọi người trong nhà cô đều sống ở ngoại thành, mặc dù có chút sản nghiệp, nhưng để duy trì cuộc sống của cả gia đình đã không dễ dàng gì, cha mẹ tuổi càng ngày càng cao, dù sao cũng nên có chút tiền phòng thân.

Bây giờ cô đã nổi tiếng, giá trị tăng cao, mấy hôm trước Tiêu Tiêu đã gửi về một số tiền lớn, không biết người trong nhà có phấn khích hay không?

Đoán chừng thấy cô thường xuất hiện trên màn ảnh, biết cô hiện tại rất may mắn, nhất định sẽ thay mình cảm thấy kiêu ngạo.

Chung Thụy gật đầu, cầm tay cô: “Tối lúc nên đi ra mắt cha mẹ vợ rồi, chờ bộ phim này đóng máy, anh sẽ mua một ít quà biếu tới cửa thăm hỏi, xin bọn họ gả em cho anh”.

Tiêu Tiêu nhìn thấy những nhân viên làm việc xung quanh đều lặng lẽ phóng tầm mắt sang đây, cô rút tay nhanh về.

Tuy rằng, sau khi diễn ra buổi họp báo, quan hệ của bọn họ đã được làm rõ ràng, nhưng cô vẫn không có thói quen làm những cử chỉ thân mật với Chung Thụy ở trước mặt công chúng.

Chung Thủy biết da mặt cô mỏng, nhìn thấy hai má Tiêu Tiêu đỏ bừng, thật muốn nhào qua hôn một cái, anh chỉ đành nhịn xuống.

Nếu không Tiêu Tiêu lại giận, đêm nay chắc chắn anh không ngủ trong phòng được.

“Anh phải chuẩn bị tâm lý, nhà của em với nhà anh rất khác nhau” Tiêu Tiêu do dự một chút, vẫn nên nhắc nhở anh trước.

Chung Thủy không để ý mà cười cười: “Có thể sinh ra một người con gái như em, anh tin tưởng cha mẹ vợ cũng không phải là người hà khắc hay gây khó dễ”.

Tiêu Tiêu nhìn anh, ý của mình rõ ràng không phải như vậy, mà là khoảng cách giàu nghèo của hai nhà.

Chẳng qua Chung Thủy có ý đòi đề tài, rõ ràng là anh không muốn bàn cãi nữa.

Dù sao nhà Chung Thủy có tiền cũng không có quan hệ gì với anh, Chung Thủy luôn dùng tiền cát-xê của chính anh, Tiêu Tiêu cũng tự xài tiền của mình.

Nói cho cùng, hai người tự nuôi mình không dựa vào người trong nhà, một mặt của cuộc tranh chấp này ngược lại cũng ít đi một chút.

Chung Thủy nói được là làm được, vài ngày sau khi bộ phim đóng máy, khéo léo mà từ chối lời mời tham gia bữa tiệc kỷ niệm của đạo diễn, một mình chạy đi mua quà biếu.

Đội tóc giả và kính râm, nhưng vẫn bị fan nhận ra vài lần, chật vật mà tránh đi, lại phiền muộn phải lựa chọn những món quà không quá đắt tiền, khiến cho người ta cảm thấy không được tôn trọng, nhưng cũng không được quá rẻ tiền, có vẻ chính mình không có thành ý.

Đến tối mới về tới nhà, Chung Thủy cảm thấy còn mệt hơn quay phim cả đêm.

Tiêu Tiêu cố tình đứng ở cửa nhìn bộ dáng chật vật của anh, cười đến gập cả lưng.

Tiêu Tiêu chưa từng thấy Chung Thủy lại có lúc nhếch nhác như vậy, chỉ là đi ra ngoài mua đồ thôi, lại bị mất hai cúc áo sơ mi, nón cũng đội lệch, cũng may tóc giả vẫn còn giữ được, nhưng lại không thấy áo khoác đâu.

Chung Thủy đặt quà biếu xuống, rồi tiến lên ôm Tiêu Tiêu hung hăng hôn một cái: “Cho em cười, hôm nay anh phải trốn fan còn phải tránh đội chó săn, khỏi phải nói có bao nhiêu phiền toái. Em là một cô vợ không có lương tâm, anh vất óc suy nghĩ muốn tạo ấn tượng tốt với cha mẹ em, cũng không thấy em an ủi anh”.

Tiêu Tiêu thấy anh cứ nói miết, khoe miệng cong lên, cô cũng đoán được tình trạng bi thảm của ngày hôm nay, cũng nhịn không được bật cười: “Ai kêu anh là đại minh tinh siêu cấp, nhưng lại chạy tới một cửa hàng có người ra vào tấp nập để mua đồ, không bị nhận ra rồi đuổi theo mấy dây phở mới là lạ!”.

Chung Thủy bắt đắc dĩ, nhún nhún vai, anh cố ý đặt trước mấy món quà cũng khá có giá trị, quà biếu quá phổ biến ngược lại có chút bình thường.

Nếu không, đoán chừng người trong nhà của Tiêu Tiêu sẽ nghĩ Chung gia nhà anh là nhà giàu mới nổi, cố ý lấy tiền để sỉ nhục bọn họ.

Tiêu Tiêu cũng hiểu được điều băn khoăn của Chung Thủy, cảm động vì có người tri kỉ là anh, chủ động thay anh xả nước ấm trong phòng tắm, lại giúp lấy bộ tóc giả xuống, nhéo nhéo bờ vai của anh: “Tốt lắm, đi tắm trước đi, nhìn anh cả người toàn mùi nước hoa. Người không biết, còn tưởng anh là một chàng trai lêu lổng đang chạy tới chỗ người đẹp nào đó chứ”.

Chung Thủy ngửi ngửi mùi nước hoa hỗn tạp trên người mình, vẻ mặt có chút buồn bực.

Hôm nay lúc anh đang tránh né những fan điên cuồng, không cẩn thận đụng ngã quầy nước hoa, hai ba chai nước hoa dùng thử đổ toàn bộ trên mặt đất và trên người mình, hương nước hoa hòa lẫn vào nhau thật sự làm người ta không chịu nổi.

Chung Thủy đi vào phòng tắm trước, còn không quên dặn dò Tiêu Tiêu: “Các món quà cứ đặt ở đấy, không cho phép em nhìn lén, để cho người thân của em xem đầu tiên”.

“Được, được” Tiêu Tiêu vội vàng đồng ý, ý cười nơi khoe miệng càng sâu.

Có người con rẻ hiểu chuyện như thế, cha mẹ chắc sẽ cao hứng lắm đây?

Sau khi hai người vạch kế hoạch xong, Chung Thủy tìm một chiếc xe nhỏ đi thẳng đến nhà Tiêu Tiêu.

Khi Tiêu Tiêu nhìn thấy chiếc xe việt dã màu đen này, cô nhìn không chớp mắt, đoán chừng là giá rất thấp đến không thể thấp hơn được nữa.

Từ trên đường cao tốc, chuyển qua đường nhỏ, đường nhỏ lầy lội thiếu chút nữa làm đổ cả bữa sáng của Tiêu Tiêu ra ngoài.

Con đường này có vẻ rất lâu đời, cũng đã tu sửa vài lần, nhưng chỉ cần mưa xuống một cái là trở nên gồ gề.

Sắc mặt của Chung Thủy trắng bệch không chịu nổi, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Tiêu, anh vội vàng đưa một quả mơ sang đây.

Hai người cuối cùng cũng tới nơi, nhưng xe không vào được thôn nhỏ, Chung Thụy chỉ có thể mang theo túi lớn túi nhỏ gì đó đi vào trong.

Cha mẹ của Tiêu Tiêu nhìn thấy cô trở về, rất kinh hỷ, ngạc nhiên nhìn về phía Chung Thụy bên cạnh.

Người trong thôn đều là người quen, không ít người vây quanh chiếc xe việt dã kia, có người thét chói tai gọi chị em tới xem Chung Thụy, cũng có người với vế mặt cực kỳ hâm mộ nhìn Tiêu Tiêu áo gấm về làng.

“Sao đột nhiên lại về nhà, cũng không báo trước một tiếng, trong nhà không có gì ngon để chiêu đãi cả” Cha mẹ của Tiêu Tiêu đều là người trung thực, đối diện với đứa con gái áo quần gọn gàng cùng Chung Thụy xa lạ, tay chân có chút luống cuống.

“Không có gì đâu, chúng con chỉ muốn cho mọi người một bất ngờ thôi” Tiêu Tiêu cười tự nhiên, tiến lên kéo cánh tay hai người đi vào trong: “Vào trước rồi nói sau, Chung Thụy cũng không phải người ngoài”.

Vốn dĩ hai người già định thay Chung Thụy xách những thứ đồ này, hai tay trống không nếu không giúp đem vào nhà thì có chút ngại ngại.

Nhưng lại bị Tiêu Tiêu túm lấy, bọn họ chỉ có thể cười ngây ngô, luôn quay đầu nhìn Chung Thụy.

Cũng đã xem vài lần trên TV, nhưng Chung Thụy thật ở ngoài đời còn đẹp hơn trong màn ảnh nhiều.

Hai người già cười tủm tỉm, con gái đúng là có tiền đồ, chẳng những thành đại minh tinh, còn tìm được một cậu bạn trai có khí chất rất soái, quả thực không gì là không thể.

Tiêu mẹ bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, lôi kéo Tiêu Tiêu vào bên trong nhỏ giọng hỏi: “Số tiền mà mấy hôm trước con gửi về... Nhiều như vậy, chúng ta cũng không dám tiêu, lại sợ để trong ngân hàng không an toàn. Này, này, nếu không con giữ lại hết đi, dù sao chúng ta ở nhà cũng xài không bao nhiêu”.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của bà, đôi mắt Tiêu Tiêu đỏ lên: “Mẹ, bệnh phong thấp của ba không phải lại tái phát sao? Tìm một nơi có địa hình cao một chút để xây một căn nhà, các người ở đây cũng thoải mái hơn”.

Tiêu mẹ biết cô hiếu thảo, lại nhịn không được mà khuyên: “Ngôi sao đều rất chói sáng, nhưng cũng không lâu dài, con ở đó cũng cần không ít tiền”.

Dừng một chút, cô còn nói: “Tuy nói Chung Thụy cũng là đại minh tinh, tiền cũng không ít, nhưng các con cũng đừng có xài phung phí, sống cho tốt vào...”

Nghe thấy lời nói cảm rằm quen thuộc của Tiêu mẹ, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy thân thương, mỉm cười gật đầu vẫn nghe rất nghiêm túc, thẳng đến khi Tiêu ba ở bên ngoài gọi bọn họ.

Chung Thụy rất giỏi cải thiện bầu không khí, rất nhanh đã làm cho hai người già đang lo lắng bình tĩnh trở lại, rất tự nhiên mà theo sát anh nói chuyện trong gia đình.

Do đó anh mới biết được không ít chuyện thời thơ ấu của Tiêu Tiêu, vừa cười, vừa né tránh Tiêu Tiêu xấu hổ mà xài vô ảnh cước với anh.

Chờ đến lúc ban đêm đi ngủ, Chung Thụy chắc chắn sẽ đi vào phòng ngủ của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu sắp xếp lại giường xong, thấy anh đóng cửa lại, mới vừa tắm xong trên người còn dính bọt nước, tóc ướt sũng mà ngồi ở trên giường, không khỏi lẩm bẩm: “Đừng để nước rơi xuống giường... Giường khá nhỏ, anh ở tạm một đêm đi”.

“Giường nhỏ mới tốt” Chung Thụy lau tóc qua loa, đem khăn vắt sang ghế bên cạnh, đưa tay ôm lấy Tiêu Tiêu, hai người cũng ngã song song xuống giường.

Tuy đã lâu không về nhà, nhưng chăm đậm rõ ràng đã được hai ông bà mang đi phơi nắng thường xuyên, không có mùi mốc hay ẩm ướt lâu ngày, ngược lại có một luồng hương vị tươi mát.

Tiêu Tiêu đi một mạch về đây đã sớm mệt, lúc con buồn ngủ ập tới lại cảm thấy trên môi nóng lên, miễn cưỡng hé mắt ra liếc thoáng nhìn thấy cô đã được đặt trên người Chung Thụy, không khỏi bị hù dọa mà tỉnh ngủ, dùng sức đẩy đẩy anh.

Lại không dám lớn tiếng, dù sao phòng ở đây không cách âm, nhỏ giọng quát lớn: “Ba mẹ ở ngay sát vách, anh đừng có làm loạn”.

Chung Thụy đem chân bông phủ lên người của cả hai, lại hôn môi cô: “Không có gì đâu, chúng ta làm nhỏ tiếng một chút là được. Cha mẹ vợ luôn ngủ sớm dậy sớm, lúc này đã sớm ngủ say rồi, sẽ không nghe thấy gì đâu”.

Tiêu Tiêu đâu dám đồng ý, sử dụng đồng thời cả tay và chân để đẩy anh ra: “Đừng làm ồn, chờ trở về, tùy anh muốn làm gì cũng được, được không?”.

Chung Thụy nhéo nhéo hai má của cô, không khỏi nở nụ cười: “Thật sao? Tùy anh muốn làm gì thì làm?”.

Tiêu Tiêu liều mạng gạt đầu, lúc này cho dù có lý hiệp ước không bình đẳng, cô cũng đồng ý.

Chung Thụy lại cúi đầu hôn hôn cô, cổ làm ra vẻ gượng gạo: “Được rồi, vậy buông tha cho em một lần...”.

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Chung đại thần, anh đây là chiếm tiện nghi mà còn khoe mẽ à...

Siêu nhân J cố gắng tiến về con đường kết thúc ở phía trước, đêm nay có canh hai nga, sao sao sao...

*Siêu nhân J: J là Jassica, canh hai không phải giờ mà ý là còn 1 chương nữa, hihi

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Sự bất ngờ ngọt ngào

Trái tim cô đập nhanh mãnh liệt, di động “Cạch” một tiếng rơi xuống.

Vốn dĩ Tiêu Tiêu còn muốn ở nhà với cha mẹ vài ngày rồi mới quay về, tiếc là có rất nhiều người ùn ùn tìm tới cửa yêu cầu cô và Chung Thụy ký tên và tranh nhau chụp ảnh không dứt, mang đến rất nhiều phiền phức cho người trong nhà.

Tuy hai người già cười ha hả, nhưng vài năm trước đây, khi Tiêu Tiêu vẫn là một diễn viên chưa nổi tiếng gì, về cơ bản ở trong thôn sẽ không có ai tôn trọng cô.

Những năm đó toàn bộ tin tức về cô đều không có, chỉ ngẫu nhiên lộ mặt trên truyền hình một chút, nhiều nhất không vượt quá 30 giây. Tuy nói là ngôi sao, có điều không khác với đào kép áo vằn là mấy.

Người trong thôn nhìn có chút hả hê, có người cười nhạt, cho rằng Tiêu Tiêu không ở nhà mà chờ kết hôn cho xong, còn mơ tưởng muốn ra ngoài làm việc.

Nghe nói ngôi sao trong giới giải trí không mấy người giữ mình trong sạch, những lời đồn vô căn cứ có rất nhiều, làm cho hai ông bà Tiêu gia cũng bắt đầu lo lắng.

Mỗi khi gọi điện thoại về, con gái luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, bọn họ lại càng lo lắng hơn.

Lần này áo gấm về làng, Tiêu Tiêu chẳng những làm cho hai ông bà yên tâm hơn, cũng giúp cho hai người nở mày nở mặt, người trong thôn rốt cuộc hết lời để nói, mọi người còn khen con gái nhà bọn họ chỉ có ở trên trời, không còn là một diễn viên phụ nữa, mà trực tiếp trở thành diễn viên chính!

Tiêu Tiêu đau đầu, cô chưa bao giờ nghe nói nhà mình lại có những người họ hàng xa như thế, phiền càng thêm phiền, nếu cứ tiếp tục, cửa nhà cô chắc chắn bị họ giẫm nát.

Cô đã dặn dò cha mẹ nên dùng khoản tiền kia như thế nào, tự mình liên lạc với người chuyên sửa chữa nhà, lại tìm người để thuê một căn nhà gần đây cho hai người già ở tạm.

Lúc này mới lưu luyến từ biệt cha mẹ, Tiêu Tiêu đồ mắt cùng với Chung Thụy bí mật chuồn lẹ với vào lúc nửa đêm.

Đáng lẽ sẽ đi vào ban ngày, nhưng nhà này nói muốn mời khách, nhà kia nói muốn chụp ảnh, hết người này tới người kia, bọn họ chịu không nổi, nhưng cũng không thể từ chối ngay trước mặt được, chỉ đành đi nhà này rồi lại tới nhà kia, thấm thoát lại kéo dài thêm vài ngày nữa.

Tiêu Tiêu lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ đừng nghĩ tới việc rời khỏi đây, dứt khoát nửa đêm từ biệt cha mẹ rồi lên lút quay về.

Chung Thụy lái xe chờ trên đường lớn, lúc này mới thở ra.

Người trong thôn thực ra rất thật thà, cũng không đến mức làm quá cái gì, chỉ là nhiệt tình quá mức, hận không thể làm cho hai người sống luôn ở trong thôn, rồi nhanh chóng kết hôn, sinh con ẵm cháu!

Tiêu Tiêu xoa bả vai vài cái, mấy ngày hôm nay không phải mệt bình thường, phải đối phó một đoàn người, so với việc phải đối mặt với phóng viên còn mệt hơn. Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô quay đầu liền hỏi: “Lúc nãy anh nói gì với ba vậy?”

Trước khi đi, Chung Thụy đột nhiên gọi Tiêu ba lại, hai người đi vào trong nói thầm một lúc mới ra ngoài.

Tiêu Tiêu hỏi Tiêu ba, chỉ thấy ông không nói mà chỉ cười, cô chỉ còn cách hỏi Chung Thụy.

Chung Thụy lắc đầu: “Đây là chuyện bí mật của đàn ông, lúc nên biết thì em sẽ biết thôi”.

“Cắt”, Lén lút, cô cũng chẳng muốn biết đâu!

Về đến nhà thì đã gần 9 giờ tối, Tiêu Tiêu vội vã tắm nước nóng, lúc này mới cảm thấy sự mệt mỏi do đường xá xa xôi giảm xuống một chút.

Cô thấy Chung Thụy ngồi ở trên sofa dùng viết ghi chép cái gì đó, kỳ quái mà đi qua đó: “Làm gì vậy, nghiên cứu kịch bản mới sao?”.

Theo thói quen ngày thường của Chung Thụy, nếu bộ phim này đã quay xong, thì sẽ tiếp tục nhận một kịch bản phim mới.

Tiêu Tiêu thích đóng phim, Chung Thụy làm sao không biết?

Hơn thế, anh càng cuồng làm việc hơn Tiêu Tiêu nữa ...

Chung Thụy ngẩng đầu hỏi cô: “Em muốn đăng ký kết hôn trước, hay là trực tiếp kết hôn luôn?”.

Tiêu Tiêu 囧, vẻ mặt anh rất nghiêm túc là vì nghĩ tới vấn đề này?

“Không cần gấp, hợp đồng quay phim của em còn chưa kết thúc, anh cũng có không ít công việc trong tay chưa hoàn thành. Hơn nữa, anh sẽ mặc kệ người của Chung gia thật sao?”.

Nói thật muốn kết hôn, dù sao cha mẹ nhà trai cũng không thể không tới dự!

Hơn nữa hai người đều là nhân vật của công chúng, phóng viên nhất định sẽ bắt lấy điểm này mà đưa tin không kiêng nể gì, đến lúc đó một hôn lễ tốt đẹp đoán chừng sẽ trở thành trò cười...

Chung Thụy cảm bút tô tô vẽ vẽ, đầu cũng không ngẩng lên: “Kết hôn là chuyện của hai người chúng ta, bàn bạc tốt rồi trực tiếp nói cho bọn họ biết là được”.

Khỏe miệng Tiêu Tiêu như kéo cả lên, nhìn dáng vẻ của Chung lão hình như rất yêu thương đứa cháu này. Nếu Chung Thụy im lặng, trực tiếp quyết định địa điểm khách sạn và ngày kết hôn, cũng không nói với bọn họ một tiếng, đoán chừng còn chưa kết hôn, thì họ đã gây náo loạn rồi.

“Như vậy thì không tốt lắm?”.

Chỉ là nghĩ lại, cô biết chắc chắn sau này người nhà của Chung Thụy nhất định sẽ càng không thích mình.

Ai biết được, bọn họ có ý nghĩ, vì Tiêu Tiêu ra điều kiện, nên Chung Thụy mới làm như vậy hay không?

Chung Thụy nhìn ra sự băn khoăn của cô, cười cười: “Đừng sợ, ông nội không phải là người không biết lý lẽ. Được rồi, trước đó anh sẽ gọi điện thoại về bàn bạc với ông một chút. Chỉ cần ông nội đồng ý, ba mẹ cũng không có ý kiến gì đâu”.

Tiêu Tiêu hiểu được, Chung lão mới là người đứng đầu một nhà...

“Nói tới bộ quảng cáo mới, hình như cảnh đầu tiên là phải nhảy từ trên lầu xuống... Có thể xảy ra nguy hiểm gì không?” Tiêu Tiêu nghe Ben nhắc qua một lần, không khỏi có chút lo lắng: “Nhất định là phải quay vào ngày kia sao?”.

Chung Thụy đặt bản ghi chép xuống, đưa tay ôm lấy bả vai của cô trấn an: “Yên tâm, đạo diễn sẽ làm tốt biện pháp bảo vệ, đây cũng không phải lần đầu tiên anh làm việc trên cao, sẽ cẩn thận mà”.

Tiêu Tiêu thở dài, có một ngôi sao siêu cấp lớn khiến người người ngưỡng mộ thì rất tốt, vấn đề là người này chẳng những lịch làm việc siêu cấp nhiều, nếu không phải cùng quay một bộ phim, đoán chừng mấy tháng sau cũng khó gặp mặt nhau, hơn nữa còn phải lo lắng loại hoạt động trên cao...

Quả nhiên, kết hôn không phải người cùng giới, đại đa số vì chịu không nổi mà ly hôn.

Cả ngày một thân một mình trong căn nhà trống không, còn phải nói đến là gan hết sợ cái này tới sợ cái kia, cuộc sống này khi trải qua thực sự rất khó khăn...

“Vậy đêm nay có cần chuẩn bị gì không?” Tiêu Tiêu suy nghĩ, ngày mai có nên nấu cho Chung Thụy một thang thuốc để bổ sung thể lực hay không?

Chung Thụy cúi đầu, hôn cô, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đêm hôm đó chuyện em đồng ý với anh còn chưa thực hiện kia, nếu không trong lòng anh cứ nhớ đến mãi, chỉ sợ lúc chụp quảng cáo sẽ không chuyên tâm”.

Tiêu Tiêu sững sốt một chút, rất lâu mới phản ứng lại, hai má đỏ bừng, trừng mắt nhìn anh một cái.

Lúc này, Chung Thụy còn có tâm trạng nói giỡn!

Tiêu Tiêu đẩy anh ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngày kia anh sẽ chụp quảng cáo, bây giờ điều cần nhất chính là giữ gìn sức khỏe, nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện khác”.

Chung Thụy ôm cô không buông tay, cũng không để cho Tiêu Tiêu giãy dụa: “Làm cho anh nhớ nhưng cả một tuần lễ, em đúng là không có nhân tính mà”.

Quay quảng cáo là một công việc lớn, chưa tới một tuần thì không được về.

Anh dứt khoát xoay người đem Tiêu Tiêu đặt trên ghế sofa, khoe miệng cong lên, hai mắt tràn ngập ý cười.

“Muốn quyêt nợ, hả?”

Tiêu Tiêu bị Chung Thụy đánh bại, người này muốn gấp rút thực hiện lời hứa, hay là muốn tạo người cho nhanh?

“Em vừa mới tắm rửa xong, hay là quên đi...”

Tiêu Tiêu vừa dứt lời, đã bị Chung Thụy ôm ngang người vào phòng tắm, không khỏi bức mình: “Em tắm rồi, mang em vào đây làm gì?”.

“Anh còn chưa có tắm” Chung Thụy ôm cô đứng dưới vòi sen, bỗng nhiên cười: “Đúng lúc, chúng ta còn chưa thử làm ở phòng tắm, sau đó có thể cùng nhau tắm uyên ương trong bồn tắm lớn”.

Tốt...Mới là lạ!

Tiêu Tiêu khom thắt lưng định chuẩn êm, đáng tiếc đi chưa được hai bước đã bị Chung Thụy bắt được.

Chung Thụy ôm chặt cô áp sát vào tường gạch men: “Không thích ở đây, chúng ta có thể đi vào bồn tắm lớn kia kia”.

Tiêu Tiêu thở dài, sức lực chẳng thể so với anh, cũng buông tha cho việc giãy dụa.

Có điều một tuần sau mới gặp được Chung Thụy, cô vẫn cảm thấy quá lâu.

Từ sau khi hai người ở chung với nhau, cho tới bây giờ chưa từng xa cách lâu như vậy, trong lòng cũng không khỏi nhớ thương.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía Chung Thụy, cam chịu mà đưa tay vòng qua cổ anh.

Chung Thụy cúi người hôn lên môi của cô, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Trước yếu thế, sau đó thì tiến công, quả nhiên đó cũng là một phương pháp tuyệt vời.

Lúc Tiêu Tiêu hé mắt ra, bên giường đã trống không, hóa ra Chung Thụy đã xuất phát.

Lúc này cô mới nhớ tới, sáng nay là ngày Chung Thụy quay quảng cáo.

Phòng ngủ bỗng nhiên trở nên im lặng, làm cho Tiêu Tiêu không kịp thích ứng, cô ngồi trên giường ngơ ngác một chút, lúc này mới đến phòng tắm rửa mặt.

Nhưng khi cầm bàn chải đánh răng, thoáng nhìn lên bồn rửa, Tiêu Tiêu nhin không được đỏ mặt.

Đêm đó Chung Thụy dám đem cô đặt lên bồn rửa mặt, bày ra đủ loại tư thế ngượng ngùng, hai má của Tiêu Tiêu lại càng nóng.

Người này được một tác liền tiến thêm một thước, rõ ràng đã làm trong bồn tắm một lúc lâu, còn không quên làm trên bồn rửa...

Cô dùng nước lạnh rửa mặt thật sạch, mới cảm thấy độ nóng giảm đi một chút.

Có điều không thấy Chung Thụy một tuần, Tiêu Tiêu đúng là rất nhớ anh.

Buổi sáng còn có lịch làm việc ở vùng khác, Tiêu Tiêu vừa lên xe liền buồn ngủ.

A Sâm là người từng trải, nhìn cô mà buồn cười. Người trẻ tuổi bây giờ, cũng chẳng biết kiềm chế chút nào: “Ngủ một chút đi, khoảng ba tiếng xe sẽ đến nơi”.

Tiêu Tiêu bắt mình phải tỉnh táo, đưa tay vỗ vỗ hai gò má: “Không có gì đâu... Không biết Chung Thụy ở bên đó có thuận lợi hay không?”.

Những câu sau đó, thanh âm càng ngày càng nhỏ, giống như là độc thoại.

A Sâm nhích đến gần, nghe được hết thảy, một chữ cũng không mất, cười lắc đầu.

Mới xa nhau chưa tới nửa ngày, mà đã nhớ người ta rồi sao?

Xem ra, chuyện tốt của hai người đang tới gần, người đại diện là anh sẽ ăn kẹo mừng rất nhanh thôi.

Nhưng xe chưa đi được nửa đường, di động của Tiêu Tiêu đột nhiên vang lên.

Cô thấy số của Ben, lạ thật sao không phải là Chung Thụy gọi đến.

Tính thời gian, hiện tại đúng là giờ nghỉ trưa.

Mới vừa nhận điện thoại, chợt nghe thấy giọng nói lo lắng ở đầu dây bên kia của Ben: “Chung Thụy quay cảnh trên cao gặp chuyện ngoài ý muốn, ngã xuống đất, làm hỏng hai tấm đệm hơi, vừa mới đưa vào phòng cấp cứu...”

Trái tim của Tiêu Tiêu đập nhanh mãnh liệt, di động “Cạch” một tiếng rơi xuống.

A Sâm sững sốt, nhìn thấy cả người cô rất bất thường, vội vàng cầm điện thoại hỏi.

Không nghĩ tới Chung Thụy lại gặp chuyện ngoài ý muốn, mắt thấy Tiêu Tiêu bị dọa ngây người, bộ dáng hoảng hốt, anh vội vàng hỏi địa chỉ của bệnh viện, trực tiếp kêu lái xe quay đầu lại.

Tiêu Tiêu rất hoảng sợ, nhưng vẫn còn nhớ rõ họ đang chuẩn bị đi đến hiện trường để chụp quảng cáo: “Bây giờ phải trở về, vậy công việc làm sao bây giờ?”.

“Không có gì đâu”, A Sâm nắm lấy bàn tay run run của cô, giọng gào nói đùa: “Em là nữ minh tinh nổi tiếng, cứ lấy đại cái có nói, thân thể không khỏe dời ngày chụp quảng cáo hai ba hôm, chắc không có việc gì đâu. Dù sao phía bên kia cũng không vội, việc này sẽ được xử lý thôi, em cũng đừng lo lắng”.

Tiêu Tiêu gật gật đầu, từ sau khi nghe cuộc điện thoại của Ben, cả người cô đều bị vấy trong sự hoảng hốt.

Trong đầu lướt qua hình ảnh của Chung Thụy cả người toàn là máu, lại nghĩ đến chắc bây giờ anh đang nằm trên bàn phẫu thuật, lòng bàn tay cô không khỏi đỏ đầy mồ hôi, nhũ mảy, hận không thể bay đến cạnh anh ngay lập tức.

“Anh ấy... Chắc là không có việc gì đâu? Lúc nãy quên hỏi Ben, cuối cùng là ngã từ nơi rất cao xuống, phía dưới có bao nhiêu đệm hơi, rốt cuộc bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào, có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không?” Tiêu Tiêu lấy lại tinh thần, các vấn đề xuất hiện liên tục, mấy lần muốn cầm di động, đều vì tay run rẩy mà không thể cầm lên được.

A Sâm thở dài: “Không có gì đâu, Chung Thụy được đưa tới bệnh viện ngay lập tức. Em bình tĩnh trước đi, hít thật sâu vào”.

Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, vô cùng may mắn vì lúc trước đã công khai mối quan hệ giữa cô và Chung Thụy, không bao giờ... cần phải lén lút đi vào bệnh viện nữa, mà là quang minh chính đại đi vào nhìn anh.

“Đúng rồi, em phải gọi điện thoại cho người nhà của Chung Thụy, nói với bọn họ chuyện này...”.

A Sâm lắc đầu ngăn cản cô: “Không cần, Chung gia chắc hẳn sẽ nhận được tin tức đầu tiên, chắc bây giờ đã vào bệnh viện rồi”.

Đợi đến lúc Tiêu Tiêu vội vàng chạy tới phòng giải phẫu của bệnh viện, người nhà Chung Thụy còn chưa đến.

Cô tóm lấy một nữ y tá vừa mới đi ra, vội vàng hỏi: “Người bị thương bên trong thế nào rồi?”.

Y tá nhũ mảy: “Cô là người nhà của bệnh nhân? Tình trạng bệnh của người đàn ông này rất nguy cấp, xương sườn bị gãy ba cái, có một cộng đâm vào phổi. Hai chân dập nát giống như gãy xương, cô phải chuẩn bị tâm lý”.

... Chuẩn bị tâm lý cái gì?

Hai chân Tiêu Tiêu như nhũn ra, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong đầu lặp lại lời nói của y tá, trong lòng có một dự cảm xấu.

Chung Thụy, tối hôm qua cô và người đó còn ở cùng nhau, bây giờ sẽ rời khỏi mình sao?

Trước mặt cô tối sầm, rốt cuộc không chịu nổi, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Trong cái rủi, có cái may

Thật may, Chung Thụy vẫn còn sống, Tiêu Tiêu không khỏi cảm ơn ông trời.

Tiêu Tiêu tỉnh lại, còn tưởng rằng chuyện ban nãy chỉ là một cơn ác mộng.

Chẳng qua khi cô nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy và lo lắng của Chung lão đang ngồi trên sofa cách đó không xa, cô biết, những lời mà y tá nói ban nãy cũng không phải mơ, mà là có thật.

Tiêu Tiêu cắn môi, vẻ mặt không thể tin được, chậm chạp mà đứng lên, nhỏ giọng hỏi ông: “Chung Thụy... Anh ấy ra khỏi phòng phẫu thuật chưa?”.

Chung lão khẽ gật đầu, thờ dãi: “Nó vừa được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật thôi, cô cũng đã hôn mê gần hai tiếng rồi... Nhưng mà, bây giờ Chung Thụy không muốn gặp cô”.

Tiêu Tiêu kinh ngạc, trừng lớn mắt: “Vì sao, vì sao không muốn gặp cháu?”.

Cô nghe y tá nói, hai chân đập nát có vẻ đã gãy xương, rất có thể đời này không bao giờ có thể ngồi dậy và bước đi được nữa.

Xương sườn cũng bị gãy, có thể tỉnh nhanh như vậy chứng tỏ anh đã thoát khỏi nguy hiểm.

Không muốn gặp mình, Tiêu Tiêu nhìn không được mà nghĩ đến điều tồi tệ nhất, chẳng lẽ còn xấu hơn những gì mà mình nghe được?

“Anh ấy sao vậy?” Tiêu Tiêu hất chần trên người ra, nóng ruột muốn đi đến phòng bệnh gặp Chung Thụy ngay lập tức.

Chung lão ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong ánh mắt có chút trầm lắng không biết tên: “... Lúc nó ngã xuống, mặt bị thanh sắt gây cọ vào. Sâu đến nỗi thấy rõ cả xương, rất có thể cả đời này không thể hồi phục được”.

Tiêu Tiêu không ngờ vết thương của anh lại nghiêm trọng như vậy, cô nghĩ đến khuôn mặt đáng tự hào của Chung Thụy, nhanh như vậy đã bị phá hủy rồi.

Vậy việc này chẳng khác nào hủy đi cơ hội trở lại trước màn ảnh của anh, thiêu rụi toàn bộ sự nghiệp diễn xuất mà nhiều năm qua anh rất vất vả mới gây dựng được!

“Không, điều này là không thể” Sự bi thương hiện cả trong mắt Tiêu Tiêu, tối hôm qua vẫn còn ở cùng với người đó, hiện tại chẳng những rất có thể không đứng lên được, mà còn bị hủy dung.

Đã kích như vậy, Chung Thụy có thể chịu được không?

Đổi lại là cô, đã sớm hận không thể chết luôn cho rồi.

Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, ánh mắt dần trở nên trấn tĩnh: “Cháu muốn gặp anh ấy, nhìn thấy anh ấy ngay lập tức”.

Chung lão nhìn cô, chậm rãi mở miệng: “Gặp mặt thì sao? Nó không thể đi, khuôn mặt cũng không ra hình người, có thể sau này không bao giờ có thể làm diễn viên nữa, thậm chí còn thua cả người thường, cô vẫn muốn đi theo nó à?”.

“Sau khi gặp, cũng chỉ làm cho Chung Thụy càng xấu hổ càng khó chịu. Nó không muốn gặp cô, cũng đã thay mặt cho tất cả”.

“Đây chỉ là ý nghĩ của Chung Thụy, không phải của cháu” Tiêu Tiêu trả lời rất nhanh, Chung Thụy nghĩ như thế nào cô không cần được, nhưng ít nhất chính mình tuyệt sẽ không để cho Chung Thụy cô đơn một thân một mình mà chấp nhận chuyện này.

“Bất kỳ người nào gặp phải tình cảnh như vậy sẽ rất thương tâm và khổ sở, nhưng cháu không muốn để anh ấy một mình gánh chịu tất cả, anh ấy không phải chỉ có một mình, anh ấy còn có cháu”.

Tiêu Tiêu nói xong, vẻ mặt rất kiên quyết: “Cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt, chờ đợi một ngày kỳ tích xuất hiện”.

Nói xong, cô khẽ cười, trong mắt ngấn ngấn nước: “Chung Thụy ở trong giới nghệ sĩ lập nên nhiều kỳ tích như vậy, cháu đều nhìn thấy hết. Ai biết được sau này, anh ấy có thể tạo ra nhiều kỳ tích khác hay không? Cháu tin, anh ấy có thể làm được, và sẽ cùng anh ấy đi tiếp”.

Chung lão cụp mắt, không chút cảm động với câu nói của Tiêu Tiêu: “Không cần, chúng tôi sẽ dẫn nó về nhà, tiền thuốc men chúng tôi sẽ chịu hết, không cần cô quan tâm”.

Tiêu Tiêu nhủ mảy, định nói gì đó, nhưng bị Chung lão cắt ngang: “Lúc này cô té xỉu bác sĩ đã kiểm tra sơ bộ một lượt, cô cũng không mang thai, lúc trước là muốn gạt lão già như tôi? Đùa giỡn chúng tôi, vui thế sao? Tôi sẽ không cho phép một người cháu dâu nói dối vào cửa đầu, cho dù bây giờ Chung Thụy biến thành như vậy, Chung gia cũng không thiếu con dâu”.

Tiêu Tiêu ngẩn ra, không nghĩ tới Chung lão thừa dịp cô té xỉu đưa đi kiểm tra, còn lộ tẩy nhanh như vậy.

Cô hít sâu, nhìn chằm chằm Chung lão gần từng tiếng nói: “Bây giờ đứa nhỏ không có, nhưng về sau không phải là không có. Chúng con dùng đứa nhỏ để làm là chán, cũng là vạn bất đắc dĩ. Sau này, cháu sẽ sinh thật nhiều cục cưng đáng yêu cho Chung Thụy”.

Ánh mắt Chung lão chợt sáng lên: “Cho dù Chung Thụy biến thành như vậy, cô vẫn muốn tiếp tục ở cùng một chỗ với nó? Nghe nói sự nghiệp diễn xuất

của cô càng ngày càng tốt, sẽ nguyện ý vì nó mà buông bỏ sao?”.

“Cháu sẽ không vứt bỏ, cháu chỉ thay anh ấy làm càng nhiều, làm thật xuất sắc” Tiêu Tiêu không chút nghĩ ngợi trả lời, diễn xuất không chỉ là giấc mơ của cô, cũng là thứ mà Chung Thụy theo đuổi, chính mình sẽ không dễ dàng buông tha.

Sắc mặt của Chung lão khẽ biến, hừ lạnh nói: “Không muốn bỏ Chung Thụy, lại không muốn rời khỏi giới giải trí, trên đời này có chuyện vẹn cả đôi đường như vậy sao?”.

“Cô đóng phim, thì làm sao có thời gian chăm sóc Chung Thụy? Nói đường đường chính chính* mà thôi, chứ thực ra một chút tác dụng cũng không có”.

*Nói cho có, ý chỉ lời nói trên cửa miệng.

Tiêu Tiêu mỉm môi: “Cháu sẽ đặt phần lớn thời gian trên người Chung Thụy, giảm bớt lượng công việc. Đóng phim không cần số lượng, mà là coi trọng chất lượng! Chung lão ở trong giới truyền thông lăn lộn nhiều năm, hẳn là so với vãn bối càng rõ ràng hơn”.

Chung lão không nhận những lời khách khí của cô, hừ hừ nói: “Nói nghe hay lắm”.

Nói xong, không đợi Tiêu Tiêu mở miệng, ông vẫy vẫy tay ý bảo cô đi ra ngoài.

Tiêu Tiêu chán nản ra cửa, thì thấy A Sâm đắm chiêu ừ dột: “Anh Sâm, làm sao vậy?”.

A Sâm nhún nhún vai, bắt đầu dĩ nói: “Không biết ai để lộ tin tức, nhà tài trợ quảng cáo nghe nói chúng ta vô có thay đổi thời gian, thì nổi trận lôi đình. Mới vừa rồi CEO của Nghệ Long gọi đến, rất là ngọt ngào mà giáo huấn anh một trận”.

Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn anh: “Đơn vị quảng cáo có nói thay đổi người, hay là hủy bỏ việc hợp tác với Nghệ Long không?”.

“Không có nói đến việc này, cho nên giọng điệu của CEO coi như ổn, cũng không có dừng khí mắng đến một mất một còn” A Sâm cảm di động nhét vào túi, không chút để ý tới bài giảng của CEO.

Tiêu Tiêu gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu: “Nếu không nói thay đổi người, cũng không đề cập đến việc hủy bỏ hợp tác, vậy cần gì phải quan tâm tới nữa?”.

A Sâm nhìn không được dựng đứng ngón cái lên, gần đây Tiêu Tiêu rất có khí phách, khi xuất hiện đều mang dáng vẻ của ngôi sao nữ hạng nhất, nhưng thực ra cô rất rộng lượng.

Có điều, diễn viên chính là tiền tài của nhà quảng cáo, phát câu với công ty một trận, nhưng để mời được Tiêu Tiêu quay quảng cáo thì rất vất vả, họ đúng là không dám đắc tội trực tiếp với cô, chỉ có thể tìm công ty làm người thế mạng ngoài miệng thì làm âm ỉ, nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào khác.

“Chung Thụy sao rồi?” A Sâm nói xong chuyện công, liền nhìn vào bên trong phòng bệnh.

Phòng bệnh độc lập của bệnh viện tư nhân, chung quy vẫn là phòng, cho dù bên ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong, trên cơ bản Chung gia sẽ đem Chung Thụy cắt đứt với những người ở bên ngoài. Vừa chặn đội chó săn, nhưng cũng đồng thời ngăn cản không cho Tiêu Tiêu đi vào.

“Tình trạng không được tốt lắm...” Tiêu Tiêu không nói tình huống cụ thể với A Sâm, thương thế của Chung Thụy như thế nào, Chung gia sẽ có lý do để từ chối trả lời với người ngoài, cô cũng không muốn tình trạng bí ẩn của Chung Thụy sẽ từ trong miệng mình mà ra.

A Sâm thấy sắc mặt của cô không được tốt, cũng không hỏi nữa, chỉ im lặng vỗ vỗ bả vai để an ủi Tiêu Tiêu.

“Vậy bây giờ em định làm gì?”.

“Em sẽ chờ ở đây cho bằng được, không nhìn thấy anh ấy thì em không an tâm” Tiêu Tiêu ngồi trên ghế ở hành lang, tốt xấu gì Chung Thụy vẫn còn sống, có điều cũng không làm cho người ta thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn dáng vẻ cổ sống cổ chết phải ở lại bệnh viện của cô, A Sâm chỉ nhủ mảy, thuận tay đội nón lên đầu Tiêu Tiêu: “Anh đi mua đồ ăn sáng đây, em đừng để phóng viên chụp được dáng vẻ nhếch nhác bây giờ, rất tổn hại đến hình tượng”.

Tiêu Tiêu trừng anh, cô biết bây giờ phần son trên mặt mình đã nhòe, quần áo cũng lộn xộn không chịu nổi, sắc mặt bởi vì lo lắng mà tiêu tụy rất khó coi.

Chẳng qua vào lúc này, cô cũng không muốn để ý tới.

Tiêu Tiêu ngáp một cái, xoa mắt bội phục sự kiên nhẫn của mình.

Cô ngồi trên hành lang nguyên cả đêm, đôi mắt mở rất to, đợi lâu như vậy, nhưng vẫn không thấy Chung Thụy.

Nếu không phải có bác sĩ và y tá kiểm tra phòng đi qua, thì Tiêu Tiêu đã cho rằng Chung Thụy đã bị đưa ra khỏi bệnh viện, đến một nơi khác để tịnh dưỡng.

Ngày hôm qua nói chuyện thất bại với Chung lão, hiện tại ngoại trừ chờ thì còn có thể làm gì được nữa?

Tiêu Tiêu nhìn những thân ảnh màu hồng bộn rộn mà đi qua đi lại khắp nơi, bỗng nhiên trong đầu có một cách rất hay.

“Ba, hình như con bé đã đi rồi?” Đào Linh dịu dàng mà cúi đầu, nhỏ giọng nói, sợ làm ồn đến Chung Thụy mới vừa tiêm thuốc giảm đau thật vất vả mới ngủ được ở phòng trong.

“Hừ, biết ngay mà, sự kiên nhẫn của cô ta chỉ có nhiều đó thôi” Chung lão không vui mà nói, nheo mắt lại.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu đợi cả một đêm ở ngoài hành lang, trong lòng ông còn nói ngôi sao nhỏ này coi như cũng có tình có nghĩa.

Vừa có chút ấn tượng tốt, cư nhiên lại dám bỏ chạy?

Đoán chừng, không phải vì công việc của cô, mà chính là cô không có kiên nhẫn để tiếp tục chờ nữa.

Đào Linh mím môi, không mở miệng bác bỏ, đối với sự rời đi của Tiêu Tiêu cũng có chút thất vọng.

Y tá đến gõ cửa, Đào Linh kỳ lạ: “Không phải vừa mới đến tiêm thuốc giảm đau à, sao lại tới nữa?”.

“Theo lệ đi kiểm tra nhiệt độ” Y tá đeo khẩu trang, lấy nhiệt kế ra.

Đào Linh gật gật đầu, bọn họ đã dặn dò phải cố gắng săn sóc Chung Thụy, viện trưởng rất xem trọng, cử bác sĩ ngoại khoa tốt nhất và y tá trưởng dày dặn kinh nghiệm sang đây, một ngày kiểm tra bốn năm lần cũng là chuyện bình thường, bà cũng không hỏi thêm gì nữa, nghiêng người nhường đường.

Y tá đi vào phòng trong, nhìn thấy những người bên ngoài không chú ý tới, thuận tay tháo khẩu trang xuống, rõ ràng đó là Tiêu Tiêu. Cô nhìn người nằm ở trên giường, hai mắt nhin không được đồ lên.

Trên khuôn mặt của Chung Thụy dán đầy băng gạc, chân bó thạch cao được nâng lên cao, còn chưa biết tình trạng của cơ thể như thế nào, Tiêu Tiêu không dám đụng vào anh, tránh chạm phải vết thương của anh, chỉ nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay bị kim đâm đang lộ ra khỏi chăn, nhẹ đến nỗi không thể nhẹ hơn.

Hai mắt anh nhắm chặt, môi trắng bệch, phần ngực phập phồng theo hơi thở.

Thật may, Chung Thụy vẫn còn sống, Tiêu Tiêu không khỏi cảm ơn ông trời.

“...Em đã đến rồi” Đầu ngón tay của Chung Thụy khẽ động, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn Tiêu Tiêu nở nụ cười. Nhưng mà không cẩn thận động đến miệng vết thương, nhe răng nhếch miệng, đáy mắt tràn ngập ý cười thỏa mãn: “Bộ quần áo y tá màu hồng này rất hợp với em, nhưng hình như nhỏ hơn một số phải không?”.

Tiêu Tiêu không nói gì, người này tinh lại, chuyện đầu tiên mà anh chú ý tới, chính là bộ quần áo giả y tá của cô.

Cô vì trà trộn vào phòng bệnh nhìn Chung Thụy, nên đã đến phòng nghỉ bệnh viện thuận tay trộm luôn một bộ đồ y tá.

Rất vừa người, nhưng mà vòng ngực có chút chật, rõ ràng là nhỏ hơn một số.

Tiêu Tiêu nhớ lại lúc rời khỏi đó, dọc theo đường đi ánh mắt nhìn chằm chằm cô rõ ràng tăng lên rất nhiều, còn có chút không được tự nhiên.

“Đừng quan tâm tới việc nhỏ ấy, bây giờ anh thấy sao?”.

“Rất tốt, nhưng hơi buồn. Chẳng qua, thời gian lừa em còn ít hơn anh tưởng tượng nhiều”.

Tiêu Tiêu đang khó hiểu lời nói của Chung Thụy, thì thấy Chung lão hừ lạnh đẩy cửa đi đến, theo sau là y tá trưởng.

“Ta nói mà, sao đã có một y tá tới đây, bây giờ lại thêm một người tới nữa? Hóa ra, lúc trước là giả”.

Y tá trưởng nhìn Tiêu Tiêu mặc bộ quần áo y tá, cũng nhận ra đó là ngôi sao nữ thường xuất hiện trên TV, liền kiểm tra việc truyền dịch rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Tiêu Tiêu lúng túng đứng ở đầu giường, lén lút tiến vào phòng bệnh bị người ta bắt quả tang ngay lập tức, không khỏi cảm thấy thất bại.

Về mặt Chung Thụy rất cao hứng, vừa nhìn về phía Chung lão, vừa cầm tay của cô, nói một câu quái lạ: “Ông nội, con thắng!”.

Chung lão nhìn Tiêu Tiêu, vuốt râu quai hàm, có chút không vui, nói lầu bầu: “Đồng ý chịu thua, ông nội của anh là một người rất giữ chữ tín!”.

Nói xong, ông đi thẳng ra ngoài.

Lúc đầu Tiêu Tiêu nghe có chút mơ hồ, nhưng nghĩ lại thì cô đã hiểu rõ tất cả: “Việc ngoài ý muốn của anh, là phối hợp với Chung lão để lừa gạt em?”.

--

Tác giả nói suy nghĩ của mình: (ノ 3 ッ) Tóm tắt chương sau, tiểu bạch thỏ sắp nổi bão ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Trùng phạt nóng bỏng + Ngoại truyện 2

Chung Thụy nghe vậy, vội vàng lắc đầu: “Không có lừa em, tai nạn là thật, anh ngã từ trên đài cao xuống cũng là thật. Gãy xương bên đùi phải, hai má cũng bị xước, xương sườn bị nứt ra, hên là anh vurun tay nắm được vật cản trên đài mới tránh được một kiếp”.

Nhớ lại màn nguy hiểm trước đó, trong lòng anh vẫn còn sợ hãi.

Một khắc kia, ý chí muốn sống của Chung Thụy bộc phát rất mãnh liệt, một tay nắm lấy giá đỡ, cho dù toàn thân đau đớn khó chịu, gần mười lăm phút cũng không buông ra.

Bởi vì Tiêu Tiêu vẫn đang đợi anh, bản thân mình còn muốn nắm tay cô đi suốt cuộc đời này.

Tiêu Tiêu ngăn ra, liếc nhìn chân phải được nâng cao của Chung Thụy: “Cho nên anh tương kế tựu kế, đánh cược với Chung lão, để cho ông ấy chấp nhận chúng ta?”.

Chung Thụy gật đầu: “Ông nội rất bảo thủ, nhưng khá giữ chữ tín, chỉ cần ông đồng ý, cha mẹ cũng sẽ không phản đối”.

Tuy anh nói cũng có lý, nhưng trong lòng Tiêu Tiêu vẫn không thoải mái: “Anh cũng không nói cho em biết trước, em đợi ở bên ngoài một ngày một đêm, lo lắng muốn chết, các người lại chơi đùa đánh cược cái gì thế hả? Em cũng không phải tiền đặt cược, sau đó bị người ta âm thầm đẩy tới đây lui, chẳng lẽ cứ ở bên ngoài chờ đợi như một con cóc?”.

“Rất xin lỗi, anh không kịp nói với em. Hơn nữa, ông nội cũng nói, muốn nhìn bộ mặt chân thật nhất của em. Tuy ông ấy chưa nói gì, giọng điệu cũng không tốt, nhưng trong lòng đã chấp nhận em rồi” Chung Thụy nắm tay cô, sợ Tiêu Tiêu giận dỗi bỏ anh mà đi.

Bị người ta xem như vật phẩm thử thăm dò một phen, cho dù người tốt tính đến cỡ nào cũng không chịu nổi.

Huống chi người trong lòng cũng hòa theo làm vậy, rõ ràng là muốn xem tính tình của cô có tốt không, có tức giận hay không?

Lần này đúng là Tiêu Tiêu rất tức giận cùng khổ sở, nhưng vẫn quan tâm đến vết thương trên người Chung Thụy, nhẹ nhàng gỡ tay anh ra: “Anh nghỉ ngơi cho tốt, có người nhà săn sóc, hẳn là sẽ khỏi rất nhanh thôi”.

“Em muốn đi đâu?” Chung Thụy gắng gượng ngồi dậy, muốn đi lên kéo cô lại.

Tiêu Tiêu đi được vài bước, quay đầu lại nói: “Đến vùng khác chụp ngoại cảnh, bởi vì anh mà trì hoãn hai ngày rồi. Anh đã không sao, vậy em về trước đây”.

Chung Thụy nhìn sắc mặt không vui của cô, lúc này Tiêu Tiêu vì quan tâm đến vết thương trên người mình nên không nổi giận, nhưng anh lại muốn Tiêu Tiêu mắng to tiếng, chứ không phải ghen ở trong lòng: “Lần này là anh không đúng, anh chỉ vội vã muốn người trong nhà thừa nhận em, ở cùng với em một cách quang minh chính đại”.

Nếu ở cùng một chỗ với Tiêu Tiêu, lại khiến cho người trong nhà phản đối kịch liệt, thì chỉ làm cho những ngày về sau của Tiêu Tiêu càng khó khăn hơn. Chung Thụy bị kẹt ở giữa, không biết nên làm thế nào mới phải đạo.

Thà như vậy, còn không bằng giải quyết tận gốc, để cho ông nội chấp nhận Tiêu Tiêu trước.

“Em hiểu dụng ý của anh, nhưng về mặt tình cảm không thể chấp nhận sự lừa gạt và dò xét” Tiêu Tiêu xoay người bước đi, khi mở cửa ra liền thấy Chung lão đang ngồi trên sofa thoảng nhìn cô một cái.

“Lại muốn đi? Đi quay phim hay là chụp quảng cáo?”.

“Quảng cáo, trước đó đã đi được nửa đường, nhưng nghe Chung Thụy gặp tai nạn mới gấp rút trở về” Tiêu Tiêu mới biết được chân tướng, sắc mặt nhìn Chung lão cũng không coi là tốt.

Còn tưởng rằng Chung lão sẽ mở miệng ngăn cản, hoặc là tỏ vẻ không đồng ý cùng khinh thường. Nhưng không ngờ ông lại gật đầu: “Ừ, đồng ý chuyện với người khác thì nên làm cho tốt. Khi nào mời cha mẹ nuôi của cô sang đây gặp mặt? Chuyện hôn lễ, cũng nên chuẩn bị cho tốt”.

Đào Linh ở bên cạnh vẫn không hé răng, nghe vậy thì sững sờ một chút, nhìn Tiêu Tiêu một cái.

Không nghĩ tới ngôi sao nhỏ này lại lợi hại như thế, thoáng cái đã xử lý xong cha chồng. Nhớ lại năm đó bà vào cửa khó khăn đến cỡ nào, nếu không phải trong bụng có Chung Thụy, đoán chừng đã bị nữ giúp việc đuổi ra khỏi nhà.

Chính nhờ có Chung Thụy ở bên cạnh chống đỡ giúp bà, nhưng mình chỉ có thể là “Mẫu bằng từ quý”, từ đầu đến cuối chồng của bà vì sợ uy nghiêm của cha chồng mà chậm chạp không có bất kỳ động thái nào khác...

Nghĩ đến đây, Đào Linh không khỏi có chút hâm mộ Tiêu Tiêu...

Tiêu Tiêu nhủ mảy, vốn dĩ trong lòng có chút không thoải mái, nghe giọng điệu giống như ban ơn của Chung lão thì càng không vui.

Vì sao cứ muốn cha mẹ cô vất vả chạy tới đây để gặp người của Chung gia, chứ không phải là nhà trai sang nhà mình?

“Việc đồng áng trong nhà có hơi nhiều, cha mẹ muốn đi cũng rất khó. Cháu phải đi làm đây, hẹn gặp lại” Tiêu Tiêu cũng không khách sáo với họ nữa, trực tiếp bước đi.

Ai nói cô không giận, con thỏ nổi giận vẫn có thể cắn người!

Thấy cô đen mặt bước đi, Đào Linh thầm than người trẻ tuổi đúng là rất nóng tính, Chung Thụy rất vất vả mới làm cho Chung lão nhìn cô với cặp mắt khác, bây giờ không phải kiểm cũi ba năm mà thêu một giờ rồi sao?

Bà quay đầu nhìn về phía Chung lão, liền thấy khóe miệng của ông ẩn chứa ý cười, trong mắt không có chút tức giận, cũng hơi tán thưởng, làm bà không khỏi sùng sốt.

Chung lão nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Đào Linh, hiếm khi mở miệng giải thích: “Ngay cả cha của Chung Thụy cũng không dám nói với ta như vậy, tiểu cô nương này đúng là có khí phách, không đến mức khúm núm chỉ biết đồng ý”.

Sắc mặt Đào Linh khê thay đổi, việc này rõ ràng là nói bà luôn ngoan ngoãn nghe lời, không có ý chí phản kháng, một chút gì của bà cũng làm chướng mắt ông.

A Sâm chờ ở bên ngoài trực tiếp túm lấy Tiêu Tiêu kéo lên xe đi quay ngoại cảnh, A Sâm nhìn sắc mặt của cô không được tốt, dọc đường đi cũng không dám nói gì.

Nhưng nhìn dáng vẻ của cô, dễ thấy Chung Thụy không có việc gì.

Quay ngoại cảnh, đơn vị quảng cáo dám nổi giận, nhưng đạo diễn cùng nhân viên làm việc lại không dám.

Tuy trong lòng có chút oán giận, cảm thấy Tiêu Tiêu sau khi có tiếng tăm thì trở nên kiêu ngạo. Nhưng cũng có tin đồn, nói rằng Chung Thụy quay quảng cáo bị thương, lúc đó cô mới vội vàng bỏ đi.

Bình thường các ngôi sao nữ đều lấy sự nghiệp làm trọng, hướng chỉ là chương trình quảng cáo phát sóng vào khung giờ vàng của ngày nghỉ, với lại chi phí phát ngôn là bảy con số, làm sao cũng không thể tùy tiện vứt bỏ được, nhiều nhất là quay hình cho xong rồi sau đó chạy thẳng đến bệnh viện.

Nhưng Tiêu Tiêu lại hoàn toàn vứt bỏ công việc, không quan tâm tới bất cứ thứ gì để quay trở lại, điểm ấy khiến cho không ít người bội phục trong lòng, người có thể làm đến trình độ như cô quả thật không nhiều lắm.

Người người đều nói Tiêu Tiêu mượn Chung Thụy để trèo cao ra làm sao, như thế nào, nghi ngờ sự chân thành của cô. Nhưng với hành động đó, cô đã phá tan tất cả các lời đồn không có thật.

Tâm trạng của Tiêu Tiêu không tốt, nhưng vẫn chuyên nghiệp như trước.

Chỉ cần thời gian nửa ngày, cô đã quay quảng cáo xong rồi.

Không chỉ có thời gian kết thúc trước thời hạn, đạo diễn nhìn vào màn hình cũng rất hài lòng với cô.

Tổ chức một buổi tiệc mừng có điều Tiêu Tiêu không tham gia, bởi vì hai ngày không ngủ, mệt mỏi cứ theo nhau mà đến, cô cũng phải cân nhắc một chút về sau nên đối mặt với Chung Thụy như thế nào...

Chấn chỉnh tư tưởng xong, bắt tri bắt giác đã qua một tuần, lúc này Tiêu Tiêu mới bước chân vào bệnh viện lần thứ hai.

Chung Thụy thấy cô, hai mắt rõ ràng sáng hẳn lên, khiến cho Chung lão mỗi ngày phải đến chăm sóc cho đứa cháu lém lỉnh rất bất mãn, nói làm bầm một tiếng rồi thức thối lui ra ngoài, để lại không gian riêng cho hai người trẻ tuổi.

“... Vẫn còn tức giận?” Chung Thụy nhìn cô, bắt đắc dĩ mà cười cười. Một tuần không nhìn thấy cô, anh cũng không dám gọi điện thoại thúc giục, tránh phản tác dụng.

Nhìn dáng vẻ của Tiêu Tiêu, tức giận dường như đã tiêu biến một chút, cũng không đến mức hoàn toàn thư thái.

“Lần này anh đã làm quá trốn rồi đó” Tiêu Tiêu ngồi cạnh giường, kể tội của anh ra.

Chung Thụy vội vàng gạt đầu thừa nhận: “Là anh sai, không nói cho em biết sớm, khiến em lo lắng”.

“Chân của anh đã tốt lên chưa?” Tiêu Tiêu chuyển hướng sang đùi phải bó thạch cao của anh, nhỏ giọng hỏi anh.

Chung Thụy biết Tiêu Tiêu quan tâm mình, đem đầu đuôi góc ngọn lời nói của bác sĩ nói cho cô nghe.

Tiêu Tiêu hiểu rõ: “Nói cũng đúng, tổn thương gân cốt phải dưỡng 100 ngày, trong ba tháng này anh không được tùy ý làm loạn đâu đó”.

“Đúng vậy, nếu không xương dài ra sẽ không thẳng, sau này anh muốn bước đi cũng không dễ” Chung Thụy cười cười, hiếm khi anh có hứng thú trêu đùa.

Tiêu Tiêu nhìn anh cười, cũng cười theo.

Rốt cuộc Chung Thụy đã hiểu được, cái gì gọi là vui quá hóa buồn.

Nghĩ đến Tiêu Tiêu cuối cùng cũng tha thứ cho mình, mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm anh, nhưng lại không nghĩ rằng đây là lúc ác mộng bắt đầu.

Từ đó mỗi sáng rất đúng giờ Tiêu Tiêu sẽ đọc báo cho anh nghe, Chung lão cũng không có ý định tiếp tục làm bóng đèn, dứt khoát bảo Đào Linh đi theo về. Những người làm công việc chăm sóc cũng từ từ giảm bớt, trong phòng chỉ còn lại hai người, ngay cả thuốc cũng cho biết thời gian và liều lượng dùng, được đặt trong góc, ba bữa cơm cũng có người đưa đến bên ngoài phòng bệnh không tiến vào quấy rầy, hoàn toàn cho bọn họ thời gian ở chung với nhau.

Có điều Chung Thụy lại cảm thấy giày vò gấp bội, anh biết Tiêu Tiêu đã hết giận, nhưng cũng bắt đầu chinh mình sau khi...

“Bộ quần áo hôm nay thế nào?” Tiêu Tiêu mang đến hai cái vali lớn, không biết còn nghĩ rằng cô phải ở trong bệnh viện dài hạn, ngay cả Chung lão nhìn thấy cũng vô cùng hài lòng.

Mới đầu Chung Thụy còn tưởng như vậy, sau đó lại phát hiện, về phương diện quần áo, tất cả các kiểu dáng đều có đủ, không ngờ...

Anh gạt đầu vói về mặt đau khổ: “Đẹp”.

Hôm nay Tiêu Tiêu mặc một bộ váy bằng ren màu xám bó sát người, da thịt trắng nõn cùng dáng người ma quỷ như ẩn như hiện, làn váy xê tà gần tới lưng, lộ ra hai chân thon dài thẳng tắp.

Cô cười cười, một chân giơ lên đặt ở mép giường, đầu ngón tay chậm rãi trượt từ mắt cá chân lên đầu gối, từ từ đến gần bắp đùi và đường cong ở eo.

“Ừ, váy em hơi rộng, phải cầm đi sửa cho chặt một chút” Cô kéo kéo phần vải vóc nơi ngực, cổ áo chữ V bị kéo xuống làm khe rãnh như ẩn như hiện, Chung Thụy cảm thấy mình sắp điên mất rồi.

Ngày hôm qua Tiêu Tiêu mặc một cái áo ngực bằng sa mỏng đen tuyền, thiết kế tầng tầng lớp lớp, Bra bó váy ngắn, khó khăn lắm mới bọc được tiểu PP. Cô còn cố tình nói gần đây có học một điệu nhảy, mở nhạc nhảy liên tục nửa tiếng.

Trên người bị mồ hôi làm ướt nhẹp, càng trong suốt.

Nhưng Chung Thụy chỉ có thể nằm trên giường, vừa không thể nhào qua ôm lấy Tiêu Tiêu, ngay cả xuống giường còn không được.

Nghĩ tới đây, anh chỉ có thể cười khổ,

Tiêu Tiêu thay đổi phương pháp tra tấn người, Chung Thụy cũng không thể tức giận được gì.

Ai kêu anh lúc trước đánh cược với ông nội làm gì, chọc cô giận mất rồi?

“Không cần, cái váy này đủ chặt rồi, nếu thất nữa nó sẽ bung đó” Chung Thụy nhìn thấy cô hôm nay không có hứng thú để khiêu vũ, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ Tiêu Tiêu lại kéo kéo váy thật dài,捏 mắt lại nở nụ cười: “Ngày hôm qua em có xem một tiết mục biểu diễn, thấy rất hay, anh có muốn xem không?”.

Chung Thụy nhìn cô cười đến nỗi trong lòng rét run, theo bản năng muốn lắc đầu. Đáng tiếc không phải Tiêu Tiêu hỏi ý kiến của anh, mà là báo cho anh biết một tiếng mà thôi.

Cô lắc mông đi một vòng quanh giường bệnh, lại nhảy một điệu Belly Dance. Vòng ngực mềm mại lắc lư theo động tác của cơ thể, vòng eo nhỏ hẹp vặn vẹo trái phải, nhân lúc Tiêu Tiêu hơi rũ mắt xuống, về mặt cười như không cười.

Chung Thụy hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, hận không thể lập tức khỏi bệnh.

Tiêu Tiêu vừa cười duyên, vừa thuận tay xé rách vạt váy. Hóa ra là hai mảnh vải nối liền cùng một chỗ, sau khi xé ra liền biến thành váy ngắn. Những nơi nối nhau được chế tác rất tinh xảo, một chút cũng không nhìn ra đường vá.

Cô cầm vạt váy bị xé kia, thuận tay ném xuống đất, lại tháo mảnh vải trên vai xuống*, đặt trên đùi thạch cao của Chung Thụy, bờ ngực dán lên thạch cao cọ qua cọ lại, lộ ra cảm giác hương thụ.

*Đề Mi hỏi cô Tô lại đã

Chung Thụy cảm thấy nhiệt độ của toàn cơ thể như bị đốt lên, thạch cao thật dày ở đùi phải dường như cảm giác được cái mềm mại của Tiêu Tiêu.

Nhưng động tác của Tiêu Tiêu vẫn cứ tiếp tục, đưa lưng về phía Chung Thụy, đưa tay kéo khóa sau lưng xuống.

Một sợi dây kéo đã được cởi bỏ, động tác chậm chậm cũng không dừng lại mà tiếp tục uốn éo thắt lưng, mãi cho đến lúc tấm lưng trắng nõn dần dần hiện ra.

Chung Thụy thấy cô xoay mạnh người, nhưng vẫn còn chiếc áo ngực màu vàng, không khỏi có loại thất vọng nói không nên lời, và hơn nữa là sự chờ mong.

Tiêu Tiêu ngồi ở mép giường, đầu ngón tay cọ cọ ngực anh, thông thả đi xuống, vẽ vòng tròn trên bụng, nghe thấy Chung Thụy phát ra tiếng hít thở ồ ồ, lách qua cái nơi nóng rực kia, dọc theo đường cong của bắp chân từ từ đi xuống.

Chung Thụy chịu không nổi, muốn bắt lấy cánh tay đang quấy rối bàn chân kia, nhưng bị Tiêu Tiêu nhanh nhẹn mà tránh được.

Cô cúi người, đầu ngón tay đặt lên môi Chung Thụy, nheo mắt nở nụ cười: “Anh... Đáng đời!”.

Vừa dứt lời, Tiêu Tiêu không khách khí mà đặt mông ngồi lên bụng anh, còn cố ý nheo nheo vài cái, lúc này mới nhảy xuống giường.

Chung Thụy ngoại trừ hô hấp dồn dập, thì đã không nói nên lời.

Anh buồn bực, mình đúng là đáng đời.

Đắc tội Tiêu Tiêu, Chung Thụy nằm trên giường trong ba tháng này thật sự rất khó khăn rồi đây.

--

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Ha ha, Chung đại thần bị cấm dục ~~~~~ (ノ 3 ノ) .

Tác giả muốn viết cái chữ “Kết thúc” kia đã lâu rồi... Cuối cùng cũng tới...

Ngoại truyện 2 : Hạnh phúc

Chung Thụy vượt qua ba tháng đen tối nhất trong đời, đáng ngạc nhiên hơn là anh gầy cả một vòng.

Đến lúc xuống giường, cuối cùng anh cũng có loại cảm giác xoay người làm chủ nhân, được trở về sau khi giải phóng.

Chuyện đầu tiên sau khi vùng lên, chính là tìm Tiêu Tiêu “Tính sổ”.

Người này không biết tìm ở đâu ra một đồng quần áo gọi cảm, lúc không làm việc thì cứ cách một khoảng thời gian lại đổi một bộ quần áo để tra tấn người chỉ có thể nằm trên giường là anh, Chung Thụy chỉ nhìn không thể động, khỏi phải nói có bao nhiêu đau khổ.

Có điều, khi Tiêu Tiêu thay những bộ quần áo hở hang nhảy những điệu hài hước đưa tình, quả thực rất quyến rũ.

Chung Thụy kéo một cái vali thật lớn đựng đầy đồ đạc không dễ gì mới thu thập được, ý vị thâm trường mà nở nụ cười, Ben ở bên cạnh lặng lẽ run lên, đáy lòng thâm niệm cho Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu biết rõ ba tháng sau Chung Thụy nhất định sẽ phục thù, nên đã sớm đi theo A Sâm xuất ngoại để quay ngoại cảnh, để tránh cho người nào đó lại đuổi theo đòi nợ.

Nhưng cô không nghĩ tới, da mặt của Chung Thụy còn dày hơn cả tường thành, vừa ra viện liền không nói hai lời ngay cả Đào Linh cũng không quan tâm, bay thẳng ra nước ngoài tìm mình.

Đến tối mịt Tiêu Tiêu mới trở về khách sạn định nghỉ ngơi, nhưng đập vào mắt cô là một người đàn ông lửa thân gọi cảm đang nằm ở trên giường, cô không khỏi trợn mắt há mồm.

“Anh làm cái gì vậy?”.

“Ba tháng qua em rất vất vả, anh cũng phải biểu hiện một chút mới được” Chung Thụy từ từ ngồi dậy, che khuất cánh xuân ở nơi nào đó.

Chung Thụy cười với cô, chỉ vào vali nói: “Em muốn tự mình mặc, hay để anh mặc vào cho em?”.

Tieu Tieu buồn bực, nhìn thấy cái vali to đùng bên cạnh giường, trong lòng có linh cảm không tốt.

Quả nhiên, vừa mở ra, cô chỉ biết đêm nay Chung Thụy đánh sang đây nhất định không có gì tốt lành, cô lấy ra một bộ y phục màu trắng, vẻ mặt có chút quái lạ: “Đây là... cosplay*?”.

* Trang phục trong mangan

Chung Thụy gật đầu: “Anh rất vất vả mới mua được đầy đủ ở trong cửa hiệu đó, chủ tiệm tốt lắm, còn giúp đỡ đi thu thập mấy thứ này ở nơi khác”.

Dĩ nhiên, anh ra giá rất cao, lại thể hiện niềm yêu thích mãnh liệt của mình, chủ tiệm còn nghĩ rằng anh ta và Chung Thụy có cùng sở thích, không nói hai lời liền mua hộ một đồng đồ lớn.

Tieu Tieu nhìn thứ trên tay, là bộ trang phục màu trắng của y tá, vấn đề là váy siêu ngắn, cổ áo lại rất thấp, áo vừa rộng vừa ngắn, đoán chừng khi mặc vào chỉ che khuất được ngực, vậy có khác gì với Bra đâu.

Về phần váy ngắn, cô thấy có thể che được tiểu PP đã là tốt lắm rồi.

“Chẳng lẽ anh muốn em mặc cái này vào?”.

Dùng quần áo để giả thành y tá, thực sự Tieu Tieu không dám gật bừa.

Chung Thụy nhiu mày: “Những bộ quần áo mà em mặc trước đó cũng không nhiều vải như thế này đâu? Sao, bây giờ bắt đầu thẹn thùng rồi à?”.

Anh ngồi dậy, làm bộ sẽ xuống giường: “Không sao đâu, anh đến mặc giúp em”.

“Không cần”, Mắt thấy Chung Thụy sẽ đứng dậy, Tieu Tieu vội vàng ngăn lại, nghĩ nghĩ cô đúng là chưa từng mặc bộ áo nào như vậy. Hơn nữa, nhìn hai mắt như muốn phát quang của anh, mình đúng là trốn không thoát.

Dù sao nhìn ba tháng, Tieu Tieu cũng rất muốn Chung Thụy, giả bộ từ chối, gắng gượng mặc vào.

Bộ quần áo y tá này tuyệt đối là nhỏ hơn một số, Tieu Tieu cảm thấy phần vải ở trước ngực vô cùng chật, cô cố gắng không dám hít thở sâu tránh làm đứt nút áo.

Chung Thụy nhìn vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển của cô, phần ngực no tròn, còn có đùi thon thẳng tắp, anh lén lút gật đầu.

Tieu Tieu cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, mới biết được bộ quần áo này là kiểu lộ lưng, từ bả vai chạy đến phần trên của mông, nếu có cánh tay duỗi ra từ phía sau, thì tuyệt đối thuận tiện cho việc sờ mó mọi nơi trên cơ thể mình.

So với những bộ quần áo được Chung Thụy chuẩn bị, thì nội y gọi cảm lúc trước của cô chẳng thấm vào đâu!

“Lại đây” Chung Thụy nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, không khỏi nở nụ cười, vẫy tay gọi Tieu Tieu.

Tieu Tieu chỉ đành chậm chậm mà đi qua, vừa đến gần giường, đã bị Chung Thụy ôm vào ngực.

Tay anh quả nhiên tiến vào từ tấm lưng trần ở phía sau, dễ dàng mà nắm lấy cái mềm mại trước ngực mình, vuốt ve khi nhẹ khi mạnh, ngoài miệng còn không quên đánh giá: “Bộ đồ này không tệ, rất mát mẻ, chủ cửa hiệu còn nói nếu mang tất màu đen và giày bốt cao gót nữa, nhất định sẽ càng đẹp”.

Thân thể không bị đụng chạm rất lâu của Tieu Tieu đặc biệt mẫn cảm, nhỏ giọng rên rỉ, ngửa ra sau ngã vào vai anh, Chung Thụy thuận thế hôn cô, thanh âm trầm thấp ngay sát bên tai: “... Muốn anh sao?”.

“Vâng, muốn...” Hai má Tieu Tieu đỏ bừng, hai mắt trở nên ướt sũng, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt, đôi môi hơi mở ra, nhẹ nhàng nói ra tiếng lòng chân thật nhất.

Đáy lòng Chung Thụy run lên, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên cơ thể càng ngày càng tăng mạnh.

Người trong lòng mình, chỉ cần câu đầu tiên dường như đã làm cho anh mất tự chủ!

Anh cúi người tình tế mà hôn lên, lực đạo khi mạnh khi yếu, để lại không ít dấu vết nhợt nhạt ở sau lưng Tieu Tieu.

Mãi cho tới khi mỗi một chỗ sau lưng cô đều được anh hôn lên hết, thì Tieu Tieu đã ý loạn tình mê, chìm ngập vào thân thể nóng rực của Chung Thụy, nhẹ nhàng than nhẹ.

Nhưng, Chung Thụy lại rút lui ngay lúc này.

“Đến đây, thay một bộ quần áo khác”.

Tieu Tieu mờ mặt mà nhìn anh, đôi môi hồng nhuận bị hôn cho sưng lên hơi mở ra, giống như là tìm kiếm một nụ hôn khác, ánh mắt mê ly: “Anh, anh nói cái gì...”.

Chung Thụy nhin không được hôn môi cô, đưa tay lấy từ trong vali ra một bộ quần áo khác.

Tieu Tieu nằm trên giường, để mặc anh cởi bộ quần áo y tá trên người mình, thay một bộ quần áo đồ tui khác.

Lúc thay quần áo, đầu ngón tay của Chung Thụy giống như vô tình xoa nhẹ qua người cô, nhất là những nơi mẫn cảm, khiến cho Tieu Tieu phát ra những tiếng rên rỉ ngọt lịm, thân thể khẽ run lên, hình như rất bất mãn, hai chân không kiên nhẫn mà vuốt nhẹ.

Đến lúc mặc quần áo, Tieu Tieu mới phát hiện, đây chính là bộ trang phục của vũ công Belly Dance.

Khác biệt là, áo Bikini không có dây đeo, chỉ có một sợi dây mảnh khánh được cột ở sau lưng, bên trong màu đỏ, còn đường viền bên ngoài thì màu vàng, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng bao lấy nửa bộ ngực của cô.

Váy mặc đến eo, vải đỏ rộng bằng hai ngón tay kết hợp với rèm châu màu vàng, rất thích hợp cho lúc xoay tròn, nhất định sẽ rất đẹp.

Đáng tiếc sau đó lại bị sửa đổi, bỏ qua làn váy thì ở bên trong cái gì cũng không có!

Tieu Tieu lúng túng, bộ quần áo này Chung Thụy đào từ đâu về vậy?

“Đứng lên, xoay mấy vòng xem nào” Chung Thụy kéo mái tóc dài được vắn lên của Tieu Tieu xuống, sợi tóc đen mượt tung bay trên vai, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng trở nên trắng nõn và kiều diễm.

Tay chân Tieu Tieu cử động muốn đứng lên, vịn lấy tay anh thuận tiện xoay hai vòng.

Làn váy màu đỏ tung bay lên cao, rèm châu bởi vì va chạm mà phát ra tiếng kêu thanh thúy, rất dễ nghe, cô nhảy đã thành nghiệm, dựa vào trí nhớ nhảy một điệu Belly Dance.

Chung Thụy nhìn ngơ ngẩn, không gì có thể so sánh với cảnh tượng tuyệt đẹp khi làn váy của Tieu Tieu bay lên hạ xuống.

Hơn nữa động tác xoay tròn rất mạnh, làm cho mảnh vải ở ngực từ từ trượt xuống.

Tất cả những thứ đó kia chỉ là con số nhỏ, chỉ có duy nhất chiếc váy này có con số rất lớn.

Tieu Tieu nhảy vài vòng mới phát hiện có gì đó không đúng, ngực buông lỏng, bikini rớt xuống một nửa, cô vội vàng đưa tay che lại.

Dây áo ở phía sau lưng căn bản không thể buộc chặt, treo lỏng lỏng ở sau người, khó trách cô chỉ nhảy vài điệu đã muốn rớt.

Cô trừng mắt nhìn người có khẩu vị buồn nôn nào đó, miếng vải lập tức bị anh kéo xuống ngực, vớt lên giường.

Nụ hôn của Chung Thụy rơi xuống ngực Tieu Tieu, tí mỉ mà hôn lên từng chỗ, kiên nhẫn mà tìm một chỗ mẫn cảm chưa được phát hiện.

Tieu Tieu ngoại trừ cúi đầu rên rỉ, chỉ có thể ôm đầu anh, muốn càng nhiều...

Nụ hôn của Chung Thụy dừng trên rốn cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng xoay vòng, làm cả người Tieu Tieu run lên, yếu ớt ngã vào ngực anh.

Không có lý gì, chỉ có anh mới có thể dày vò mình, cô cũng muốn phản công.

Tieu Tieu ngẩng đầu cười duyên, học dáng vẻ của Chung Thụy mà hôn lên môi anh, tiếp theo là lượn vòng trên xương quai xanh, chậm rãi đi xuống, hết cắn lại liếm, để lại một chuỗi dấu vết ướt át trên người anh.

Chung Thụy buồn cười, cô đúng là không chịu thua.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn, cũng có chút nhin không được. nhưng vẫn lấy từ trong vali ra một bộ quần áo cuối cùng.

Tieu Tieu không vui: “Còn đùa? Em không chơi với anh nữa”.

Cô quay quảng cáo một ngày mệt muốn chết, đến tối bị giày vò còn phải thay mấy bộ quần áo, có xong chưa vậy!

Chung Thụy vỗ vỗ lưng an ủi cô, cười tủm tỉm mà nói: “Đây là bộ cuối cùng”.

Tieu Tieu ngẩng đầu, hết chỗ nói rồi.

Cho dù là lỗ tai mèo, cũng coi như ... Bikini lông xù, nhưng cái đuôi màu trắng kia là sao thế?

“Đây là mèo quý cô?”.

“Đúng, chủ tiệm nói đây là báu vật trong cửa hàng, thật vất vả mới cho anh mượn vài ngày, khi nào về sẽ trả lại cho anh ta” Chung Thụy đùa nghịch cái lỗ tai mèo rồi trườn thẳng lên đầu Tiêu Tiêu, dứt khoát đem áo Bikini ném vào trong vali, đem chiếc đuôi vẫn còn cầm trong tay đưa về phía trước.

Tiêu Tiêu bực mình: “Cái đuôi này đặt ở chỗ nào?”.

“Nghe nói là đặt ở phía sau...” Chung Thụy nhìn tiểu PP của cô, có chút nóng lòng muốn thử.

Tiêu Tiêu phát điên, vội vàng bịt PP nhảy dựng lên: “Không được, thứ này tuyệt đối không thể đặt ở đây”.

Chung Thụy nhíu mày: “Ai nói là để ở đó”.

Anh đùa nghịch một chút, loại này đúng là có thể đánh, trực tiếp dán luôn trên tiểu PP.

Khiến Tiêu Tiêu học máu chính là, cái đuôi kia còn có thể theo động tác mà di chuyển sang trái rồi lại sang phải, nhìn rất khó chịu.

Chung Thụy rất vừa lòng, chủ tiệm không có lừa anh, hơn nữa cái đuôi của mèo mỹ nhân mới là thứ gọi cảm nhất.

Tiêu Tiêu bị cái đuôi làm cho không thoải mái, kẹp chặt đùi tỏ thái độ không bạo lực cũng không hợp tác.

Chung Thụy cũng không dùng vũ lực để trấn áp, quần lấy cô chuyển động xung quanh bức tường thành đã đóng chặt một vòng, vuốt ve âu yếm, mãi cho đến khi cô buông lỏng, một khắc kia anh mới tiến công vào!

Tiêu Tiêu giúp anh, để cho Chung Thụy nằm thẳng trên giường, lắc mông tay chân chậm rãi di chuyển lên.

Ở góc độ của Chung Thụy, không chỉ có thể nhìn thấy hai gò má phồng hồng của Tiêu Tiêu, đôi môi xinh đẹp cùng hai mắt ướt át, trên người sóng lớn dữ dội, miêng nhỏ như ẩn như hiện (tự hiểu nha), còn có cái đuôi xoay trái xoay phải ở phía sau, thật sự là một cảnh đẹp tuyệt mỹ, bên tai lại có tiếng rên rỉ ngọt ngào phát ra một cách tự nhiên của Tiêu Tiêu, làm cho hai người muốn dừng lại cũng không được.

Bị Tiêu Tiêu ức hiếp ba tháng, dù nói gì đi nữa Chung Thụy sẽ đòi về gấp đôi!

Tiêu Tiêu bực mình, ban ngày thì bị đạo diễn gây sức ép, buổi tối còn bị Chung Thụy dày vò.

Nhưng trải qua một trận này, trong đầu cô liền trống rỗng, chỉ có thể nặng nề di chuyển theo động tác của Chung Thụy, vô thức mà phát ra thanh âm làm người ta mặt đỏ tim đập.

Một tiếng sau____

“Không muốn, đừng đến đây...”.

Hai tiếng sau____

“Ồ ô... Ừ... A a...”.

Ba tiếng sau____

“...”

Đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, không phát ra âm thanh.

Bốn tiếng sau____

“A...”.

Đây là lúc Tiêu Tiêu nổi bão, đập một cước, Chung Thụy ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Thế là sau một đêm ân ái, cuối cùng hai người đắp chăn, ôm nhau ngủ.

-

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Chung đại thần xoay người làm chủ nhân (ノ 3 ッ)

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ngoại truyện 3 : Ngọt ngào

Một năm sau, Tiêu Tiêu đoạt được giải Ảnh hậu, người người kích động, từ đó cô càng thêm nhiệt huyết mà đầu tư vào sự nghiệp diễn xuất.

Hôm nay bay tới Paris, ngày mai bay tới Béc-lin, ngày mốt bay sang Ai Cập, bận chết đi được, hận không thể một ngày 24 giờ đều ở trong phim trường quay đủ loại ngoại cảnh, phim và mọi loại quảng cáo.

A Sâm bị đợt công tác này làm cho xoay vòng vòng, một hơi nhận mấy chục bản hợp đồng, thoáng cái được sắp xếp từ đầu năm đến giữa năm, bởi vì ví tiền càng ngày càng to, về mặt đau khổ đã chậm rãi biến thành một loại nhiệt huyết.

Trong việc này, người khổ nhất là Chung Thụy.

Anh cũng có không ít hợp đồng, ngoại trừ nhận hợp đồng thì việc anh làm chính là chạy theo Tiêu Tiêu.

Hôm nay bay tới Rome, ngày mai đuổi tới Paris, ngày mốt lại tới Milan, hai người vội đến nỗi chỉ có thể gắng gượng ăn một bữa cơm, nói chuyện phiếm trong chán... Chung Thụy một ngày bay một chuyến, thật sự không còn sức lực để vùng lên làm chủ nhân nữa.

Nhưng mà duy trì được nửa năm, rốt cuộc Chung Thụy không thể không nổi điên.

Tiêu Tiêu cảm thấy rất vừa ý với cảnh quay cuối cùng của bộ quảng cáo, quay đầu hỏi người đại diện: “Anh Sâm, lịch làm việc sáu tháng cuối năm như thế nào?”.

A Sâm sững sờ một chút, miễn cưỡng cười cười: “Em mới vừa hoàn thành tiến độ kế hoạch của nửa năm, bây giờ đã vội vàng hỏi sáu tháng cuối năm rồi sao? Nghỉ ngơi trước đi, khi trở lại anh sẽ giao cho em bản kế hoạch hoàn hảo nhất, có được không?”.

“Em rất tin tưởng anh đó, anh Sâm” Tiêu Tiêu cười cười, những hợp đồng A Sâm chọn bọn họ đều rất vừa lòng, tuy số lượng nhiều, nhưng cũng không phải thật giả lẫn lộn, đều là chọn kỹ lựa khéo, trong mắt cô tự nhiên sẽ tín nhiệm vị người đại diện này.

“Em về phòng trước đây” cô nghĩ đến Chung Thụy đã không gặp vài ngày, ngay cả điện thoại cũng không có. Tối hôm qua, hiếm khi cô cầm lấy điện thoại gọi cho anh, nhưng Ben lại nói Chung Thụy đã nghỉ ngơi từ sớm.

Tiêu Tiêu có chút lo lắng, Chung Thụy luôn là người khỏe mạnh, bỗng nhiên lại ngủ sớm như vậy, chẳng lẽ bị bệnh rồi sao?

Nghĩ đến đây, cô do dự một lúc, quay đầu lại nói: “Anh Sâm, tuần này không cần nhận thêm hợp đồng”.

A Sâm quái lạ mà nhìn cô một cái, hai năm hợp tác làm cho bọn họ rất ăn ý, anh cũng không hỏi thêm gì nữa.

Tiêu Tiêu đi vào phòng khách sạn, đá bay giày cao gót trên chân, không hề có chút hình tượng mà đặt một chân lên tủ giày bên cạnh, thuận tay cởi luôn tất chân màu đen, lúc này mới từ từ mở đèn lên.

Ánh sáng chợt lóe lên trong bóng đêm, cô theo bản năng mà nhắm mắt lại, ngay sau đó trời đất xoay chuyển, bị người phía sau ẵm lên.

Tiêu Tiêu kinh hô một tiếng, vòng ôm quen thuộc làm cho cô rất nhanh phản ứng lại, bất đắc dĩ mà trùng mắt với người sau lưng: “Đến đây cũng không nói trước một tiếng, bị anh làm cho hoảng sợ rồi này”.

Chung Thụy nhíu mày: “Nếu anh không đến, đoán chừng rất nhanh thôi ngay cả khuôn mặt anh ra sao em cũng không nhớ được”.

Thấy anh hình như đang tức giận, Tiêu Tiêu có chút khó hiểu, nháy mắt vài cái lấy lòng, cười cười: “Sao thế, công việc không thuận lợi à?”.

Chung Thụy nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi lần gặp mặt trong đầu người phụ nữ này trừ bỏ công việc chỉ có công việc thôi sao?

Anh rất vất vả mới kìm nén được cơn tức, vừa hôn lên nơi mẫn cảm sau tai Tiêu Tiêu, vừa thâm tình chậm rãi nói: “Anh nhớ em, được không?”.

Tiêu Tiêu nấn cảm mà run lên, nghĩ đến nửa năm nay hai người chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, khi gặp nhau thì đã mệt đến nỗi ngã thẳng xuống giường, trực tiếp đi gặp Chu công, quả thực đã lâu rồi không có làm việc kia...

Cô ngoan ngoãn để mặc Chung Thụy đặt trên chiếc giường phẳng phiu, áy náy mà nhỏ giọng: “Em cũng nhớ anh, chỉ là công việc bận quá”.

Chung Thụy nghe xong, rất bức bối. Sau khi giành được danh hiệu Ảnh hậu, quả thực trên người Tiêu Tiêu tăng thêm hai cái mô to, hận không thể có ba đầu sáu tay, còn bận hơn Ảnh đế đã bốn năm là anh.

Không biết tình hình, còn nghĩ rằng anh không nuôi nổi cô vợ Ảnh hậu, Tiêu Tiêu phải nỗ lực làm việc để phụ giúp chi phí trong nhà đó chứ!

“Cho nên, em phải bồi thường anh sao đây?”.

Tiêu Tiêu chớp mắt, nghiêng mặt nũng nịu mà ném ánh mắt đưa tình về phía anh: “Vậy đêm nay, anh muốn làm gì cũng được”.

“Cái gì cũng được?” Chung Thụy cời cúc áo sơ mi, một nút rồi lại tới một nút, động tác chậm chậm mà cời hết cúc áo của mình, ném nó xuống chân, ngay sau đó lại đi về phía trước rút phích cắm của đường dây điện thoại trên tủ đầu giường.

Tiêu Tiêu sừng sốt, nhin không được nở nụ cười: “Có cần làm quá như vậy không?”.

Nhưng Chung Thụy còn tắt luôn di động của hai người rồi ném ra xa, Tiêu Tiêu ở trên giường cười đến run rẩy cả người.

Nhưng sau đó, cô lại có cảm giác vui quá hóa buồn...

Tiêu Tiêu không nói gì, nhìn thấy thứ gì đó trên cổ tay: “Đây là cái gì?”.

Đầu ngón tay của Chung Thụy đang lắc lắc một chiếc chìa khóa, anh nhủ mảy, nở nụ cười: “Còng tay, không phải vừa nhìn là biết sao?”.

Khóe miệng Tiêu Tiêu giật giật: “Em sẽ không chạy, anh không cần dùng cái này”.

“Ai biết được?” Chung Thụy đem chiếc chìa khóa ném ra xa, lại không biết lấy từ đâu ra một sợi dây thừng.

Tiêu Tiêu vừa thấy, sắc mặt cũng thay đổi... Trói bằng cái này, muốn lấy mạng người sao?

Dường như nhìn ra sự lo lắng của cô, Chung Thụy nở nụ cười trấn an: “Yên tâm, anh mua với giá đặc biệt, chất liệu mềm mại, trói trên đó sẽ không để lại sẹo đâu, một chút cũng không đau, có điều nó rất chắc”.

Tiêu Tiêu bắt đầu đi: “Cái này mua từ tay của ông chủ cửa hàng nào vậy?”.

Từ một năm trước Chung Thụy đã quen biết với một ông chủ cửa hàng nào đó, lại học nhận biết một mớ đồ vật vớ vẩn gì đấy, lúc trước là mèo quý cô, còn bây giờ ngay cả dây thừng cũng mua được.

“Ừ, hàng mới đó, ông chủ đã thử qua, rồi mới đưa cho anh, nghe nói hiệu quả không tệ” Chung Thụy dựa theo những lời chủ cửa hàng dạy, đầu tiên là đem dây luồn qua cổ Tiêu Tiêu, sau đó đan chéo từ ngực buộc về sau, lại kéo thẳng hai chân ra rồi buộc lại, còn thuận tay thắt một cái nơ bướm.

Tiêu Tiêu nhìn thấy mình bị trói chéo tay, có chút dờ khóc dờ cười.

Lúc trước cô đã trói Chung Thụy một lần, anh đẩy là mang thù, muốn trói cô một lần nữa sao?

Tay chân Tiêu Tiêu không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chung Thụy cời quần dài bò lên giường.

Anh vuốt cằm nở nụ cười: “Bắt đầu từ chỗ nào thì tốt nhỉ?”.

Tiêu Tiêu phát bực, chẳng lẽ lúc này Chung Thụy đang coi mình là đồ ăn, cân nhắc nên xuống miệng từ nơi nào à?

Anh cúi người hôn môi Tiêu Tiêu, lại tránh dây thừng, hôn lên cái mềm mại trước ngực cô.

Bộ ngực bởi vì trói buộc mà nảy lên, còn vì Chung Thụy liếm mút mà càng trở nên nắn cảm, Tiêu Tiêu không kiên nhẫn mà vận vẹo một chút, phát hiện chính mình không thể cử động được, càng bực bội.

“Đừng, mau cời dây thừng...”.

“Còn sớm, không vội” Nụ hôn của Chung Thụy rơi xuống trên bụng cô, thấp giọng cười cười, trượt từ bụng xuống đến gót chân, đùa dai khẽ cắn một ngụm.

Tiêu Tiêu nức nở một tiếng, lại muốn đuổi chân đá anh, đáng tiếc cô bị trói, không thể làm theo ý muốn.

Mãi cho đến khi toàn thân cô vô lực, hai mắt ướt át mà mê ly, Chung Thụy mới chậm rãi đi tới.

Một hiệp kết thúc, Tiêu Tiêu thấy còn mệt hơn quay phim cả ngày, cảm thấy khôi phục được một chút sức lực cô liền trừng mắt về phía Chung Thụy.

Lúc này Chung Thụy mới chậm rãi cời dây thừng ra, tuy không đau, cũng sẽ không để lại dấu vết, nhưng cột thể này đối với sự tuần hoàn máu cũng không tốt.

Tiêu Tiêu dứt khoát được voi đòi tiên, dùng chân cọ cọ vào anh: “Giải quyết cái còng luôn đi”.

Chung Thụy đưa tay mon trón hai má cô, hạ xuống một nụ hôn trên xương quai xanh của cô: “Ông nội nói, ngày mừng thọ ông bảy mươi tuổi, ông muốn ôm chặt xem như quả mừng. Ông đời đã hai năm rồi, không chờ nổi nữa đâu”.

Tiêu Tiêu buồn bực, hai năm trước Chung lão đánh cuộc thua, nên mới không tình nguyện mà chấp nhận cô, nhưng đối với chuyện kết hôn cũng không thúc giục.

Sau đó Chung Thụy trực tiếp mang cô tới cục dân chính để đăng ký kết hôn, tiếp tục lừa gạt Chung lão.

Bây giờ xem ra, ông ấy đã biết, mới sót ruột muốn ôm chặt như thế.

“Tuổi em còn trẻ, anh cũng không già, Chung lão lại khỏe mạnh, chờ vài năm nữa để sự nghiệp ổn định rồi sinh đứa nhỏ cũng không muộn” Sự nghiệp của Tiêu Tiêu giống như mặt trời giữa trưa, những bộ phim mà cô phải quay còn rất nhiều, sao có thể bỏ nguyên một năm để mang thai đứa nhỏ rồi ở nhà chờ ngày sinh nở được?

Chung Thụy thờ dãi: “Còn gọi là Chung lão? Em nên gọi ông là ông nội, còn có ba mẹ, em phải đổi cách xưng hô đi”.

Nói xong, anh trêu ghẹo nói: “Nếu em không ngoan ngoãn sinh đứa nhỏ, chờ thêm hai năm nữa, ông nội chắc chắn sẽ bắt em về nhốt trong phòng tối, chờ em sinh đứa nhỏ xong mới thả hai chúng ta ra ngoài”.

Tiêu Tiêu nhướng mắt, đem bọn họ nhốt trong phòng tối, không có thai thì không cho phép ra ngoài, Chung lão sẽ không làm thật như vậy chứ?

Chung Thụy gật đầu: “Ông nội luôn là người nói được làm được, cho nên anh phải đến giải cứu em trước”.

Rõ ràng Tiêu Tiêu mang thai, dù sao vẫn tốt hơn bị nhốt trong phòng đúng không?

“Anh đây là chủ nghĩa bá quyền, nào có ai bắt người ta mang thai thế chứ?” Hơn nữa, ai nói chỉ cần ngủ, thì nhất định sẽ có đứa nhỏ?

Nhốt trong phòng tối, nếu trong vòng một tháng không mang thai, chẳng lẽ sẽ bị nhốt đến khi nào có thai mới thôi sao, việc kia có thể phải một năm rưỡi hoặc lâu hơn, nhưng nếu không sinh được thì sao đây?

Chỉ là nghĩ lại, Tiêu Tiêu rung mình một cái.

Bị nhốt một năm trong phòng tối, ở bên trong không ngừng H đến H đi, thật sự rất tàn độc!

“Cho nên, chúng ta phải cố gắng” Chung Thụy nói xong, lại động thân mà vào.

Tiêu Tiêu nhu thuận, dùng hai chân cuốn lấy thắt lưng của anh, cô nghĩ như vậy còn tốt hơn bị nhốt trong phòng tối.

Hơn nữa cô còn trẻ, chờ sinh đứa nhỏ xong vẫn có thể tiếp tục sự nghiệp.

Nếu chờ đến lúc lớn tuổi, sau khi mang thai khôi phục rất chậm, lại không còn trẻ nữa, cơ hội phát triển lại càng ít...

Tiêu Tiêu vỗ tay đánh bốp, rất phối hợp với Chung Thụy.

Thình thoảng dùng mũi chân trêu chọc người ở phía trên một cái, lại cười duyên nháy mắt vài cái, lúc hôn sâu còn nhịn không được mà cuốn lấy đầu lưỡi của anh cùng múa, làm cho con tức của Chung Thụy suốt nửa năm qua bộc phát mãnh liệt...

Đến cuối cùng, Tiêu Tiêu ngay cả sức lực để đá cũng không có, xụi lơ ở trên giường chỉ có thể thờ lên thờ xuống.

Ngược lại tinh thần của Chung Thụy rất sáng khoái, mồ hôi chảy dọc theo thái dương trượt xuống chiếc cảm cương nghị, từ xương quai xanh khêu gợi rơi xuống vòm ngực.

Hai má Tiêu Tiêu đỏ lên, nghĩ đến cảnh nóng bỏng vừa rồi, thân thể mẫn cảm dường như lại rục rịch.

Dù sao cô đã nói với A Sâm là nghỉ ngơi một tuần, hai người tiểu biệt thăng tân hôn, làm thêm vài lần nữa cũng không có gì to tát.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tiêu lắc mông cọt cọt trên người Chung Thụy: “Cởi còng tay, chúng ta lại tiếp tục”.

Chung Thụy cầu còn không được, biết cô đã ăn một lần còn muốn ăn thêm lần nữa, vội vàng đứng dậy tìm chìa khóa.

Nhưng mà chạy một vòng, anh đồ cả mồ hôi lạnh: “... Cái chìa khóa tìm không thấy”.

“Cái gì!” Tiêu Tiêu sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, không thấy chìa khóa, còng tay không mở được, chẳng lẽ cô sẽ bị khóa trên giường mãi sao?

“Đừng nóng, để anh tìm xem” Chung Thụy tìm trên mặt đất một vòng, rốt cuộc cũng tìm được cái chìa khóa nhỏ xiu xiu đó, nhưng vấn đề mới lại xuất hiện.

Anh tra chiếc chìa khóa vào còng tay, xoay tới xoay lui một hồi, nhưng mãi không mở được, chỉ đành gọi điện thoại xin chủ cửa hàng giúp đỡ: “Phải, chìa khóa đó không mở còng tay được...Hả?”.

Tiêu Tiêu có linh cảm không tốt: “Ông chủ nói thế nào?”.

Chung Thụy nheo mắt, bất đắc dĩ mà ăn ngay nói thật: “Chủ cửa hàng đưa nhầm chìa khóa, nói cái chìa khóa này là của một bộ còng tay khác”.

Tieu Tieu điên lên, bọn họ đang ở nước ngoài, cho dù bây giờ chủ cửa hàng sẽ lập tức mang chìa khóa sang đây, ít nhất cũng phải một ngày một đêm!

Cô muốn khóc, bị khóa một ngày một đêm ở trên giường, cho dù là ai cũng chịu không nổi.

“Đã gọi ông chủ lập tức mang chìa khóa sang đây rồi” Nghĩ nghĩ, Chung Thụy vẫn cảm thấy không được an toàn, do dự hỏi: “Nếu không chúng ta gọi cho khách sạn nhờ họ kêu nhân viên mở khóa lên đây?”.

“Tuyệt đối không được” Nếu bị người phục vụ nhìn thấy, thì biết ngay hai người chơi đùa đến nỗi phát hỏa, chuyện mất mặt như vậy Tieu Tieu chết cũng không muốn bị người khác nhìn thấy.

Chung Thụy cũng nghĩ như vậy, Tieu Tieu vẫn trần trụi nằm trên giường, bị người đàn ông khác nhìn thấy, anh cũng không vui nổi.

“Vậy đành đợi thôi, nếu không kêu Ben bay về nước tìm chủ tiệm lấy chìa khóa?”

Tieu Tieu vội vàng gạt đầu, cô sợ phải nhờ vả những người nhanh nhẩu đoán như thế, đi được nửa đường lại ném mất chìa khóa. Đến lúc đó, cô đi đâu khóc bây giờ!

Gọi điện thoại dặn dò Ben xong, Tieu Tieu mới nhẹ nhàng thở ra, liền thấy Chung Thụy lại trèo lên, không khỏi bức mình, quay đầu không nhìn anh.

Chung Thụy cười cười hôn cô: “Đừng có gấp, Ben làm việc em cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ dùng tốc độ nhanh nhất mang chìa khóa sang đây”.

Tieu Tieu thở dài, trừ bỏ chờ, cô còn có thể làm gì nữa?

Chung Thụy xoay người đặt cô trên cơ thể của anh, ở bên tai Tieu Tieu nói nhỏ: “Trước khi Ben trở về, chúng ta còn rất nhiều thời gian. Lúc này em không phải đã nói sẽ làm một lần nữa sao, vậy chúng ta bắt đầu đi!”.

Tieu Tieu học máu, cô vội muốn chết, lúc này Chung Thụy còn có tâm trạng đó à!

Không đợi cô ngẫm nghĩ, Chung Thụy đã bắt đầu ra sức.

Thanh âm phản đối của Tieu Tieu bị anh nuốt vào môi và lưỡi, sau đó cô bị cuốn vào một màn triền miên nóng rực không thể thoát ra được...

Trong lòng cô hò hét! Chuyến bay trở về cách Ben gần nhất, tối thiểu phải hai mươi mấy tiếng đồng hồ!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ngoại truyện 4: Ngọt ngào

Sau khi kết thúc buổi ghi hình tại phim trường, Tieu Tieu ngồi ngầy ngời trong toilet khoảng mười phút. Một lát sau, cô xoa nhẹ bụng mình một cách vô thức, khuôn mặt rạng rỡ rời khỏi đó.

A, tin tốt lành này nên nói cho ông nội đang mong chờ mồi mòn biết trước, hay là Chung Thụy đây?

Nghĩ tới ngày chủ nhật đen tối nào đó, sắc mặt của Tieu Tieu không khỏi u ám.

May là Ben thông minh, mua vé máy bay tốt nhất nhờ quản lý ngồi máy bay sang đây, bọn họ gặp nhau tại trạm trung chuyển, do đó mới nhanh chóng lấy được chìa khóa, nếu không ngày hôm sau cô sẽ lên trang đầu của báo

_____ Ảnh hậu nào đó bởi vì H nhiều quá mà vào viện.

Đến lúc đó, Tieu Tieu còn có thể ra cửa gặp người khác sao?

Trực tiếp lấy khối đậu hũ đập vào đầu để quên hết mọi chuyện cho rồi...

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định không nói với ai hết, sau khi về nước sẽ cho bọn họ một bất ngờ thiệt lớn.

“Tiền bối...”.

Tieu Tieu sững sờ, ngẩng đầu nhìn người trước mặt. Hóa ra là nam chính của tập quảng cáo này, một người mẫu nam của công ty Kỳ Hạ.

Tướng mạo tuấn tú, cao khoảng 1m85, một đầu tóc vàng, trong đôi mắt màu đen còn mang theo một chút sắc xanh nhợt nhạt, là một người con lại vô cùng xinh đẹp.

Có thể từ trong mấy ngàn người tuyển ra nam chính, cho dù là dung mạo hay kỹ thuật diễn xuất đều là tinh anh trong giới giải trí.

Công ty người mẫu của anh ta định lấy tập quảng cáo này làm điểm khởi đầu, để cho vị người mẫu nam này tiến quân vào giới giải trí.

Lại nói tiếp, Tiêu Tiêu lớn hơn anh ta một tuổi, người kia phải kêu bằng chị. ...

Cô nghiêng đầu, nhất thời lại không nhớ ra. ...

Nói cho cùng, sau khi bắt đầu buổi quay phim của ngày hôm nay, Tiêu Tiêu liền cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, gắng gượng chụp cho xong, thậm chí người ở trước mắt tròn hay dẹp cô cũng chẳng để ý, chỉ tập trung tinh thần tạo Pose trước màn ảnh, trên mặt diễn đạt cảm xúc hoàn mỹ nhất.

Dáng vẻ tươi cười của người mẫu nam không chệ vào đâu được, cho rằng Tiêu Tiêu có thể không nhớ rõ tên mình, anh ta cũng không cảm thấy xấu hổ: “Tôi là Ken, rất vui được biết chị”.

Tiêu Tiêu nắm tay anh cười cười: “Chào cậu, hôm nay là lần đầu tiên quay quảng cáo sao?”.

Cô thuận miệng hỏi, cũng không nghĩ Ken sẽ trả lời nghiêm túc, thấy anh lắc đầu: “Đã là lần thứ ba, nhưng đây là lần đầu tiên thuận lợi như thế. Kỹ thuật của tiền bối rất tuyệt, tôi đã học được rất nhiều, cũng biết được nên hợp tác với bạn diễn như thế nào, cảm ơn chị”.

Lần đầu tiên có người nói lời cảm ơn trịnh trọng như vậy, Tiêu Tiêu ngẩn ra, rất nhanh liền thoải mái.

Hậu bối chăm chỉ lại biết cách nói chuyện, vẻ ngoài lại đẹp như thế, Ken sẽ nổi tiếng, cũng là chuyện sớm muộn.

Chẳng qua tiêu đề của ngày hôm sau, chính là cảnh hai người mặt đối mặt cười đến sáng lạn, làm Tiêu Tiêu rất bức mình.

Ken và cô chỉ tình cờ nói chuyện, những tay săn ảnh đứng là có mặt ở khắp mọi nơi, lại có thể chụp được một bức ảnh như vậy.

Nhưng cũng phải thừa nhận, trình độ của tay phóng viên này không tệ, tia sáng rơi trên người họ vừa đủ, khóe miệng hơi cong lên, ánh sáng phản chiếu lên đôi mắt giống như họ đang đứng trong một bức tranh.

Tiêu Tiêu sờ sờ cằm, có lẽ cô nên tìm tay phóng viên đòi lại cuộn phim của những bức ảnh đó, quả thật là hiểu về cô rất sâu sắc, có thể chụp mình đẹp đến thế.

Nhìn đường cong này ở góc độ nghiêng, thật giống như hình chữ “S” tự nhiên.

Cô hơi cúi đầu, lông mi thật dày dưới ánh mặt trời giống như một con bướm đang giương cánh bay lượn, chớp mũi xinh xắn, chiếc cằm nhọn nhọn.

Tuy rằng Tiêu Tiêu không tự kỷ, nhưng lại nhịn không được có chút ngáy ngất.

Góc độ của bức ảnh này, quả thực rất hoàn mỹ, người này làm phóng viên chụp ảnh thật sự rất lãng phí, còn không bằng làm chuyên ngành này luôn.

Ý nghĩ của cô bất tri bất giác lệch ra khỏi quỹ đạo, đến lúc di động vang lên, cô thuận tay nhấn nút trả lời.

“Hả? Ngày mai anh muốn sang đây?”.

Tiêu Tiêu buồn bực, sao Chung Thụy lại đột nhiên muốn sang đây?

Ngày hôm sau, rốt cuộc cô cũng đã hiểu vì sao.

Tiêu Tiêu mới đi vào phòng khách sạn, thì đã bị Chung Thụy ôm lấy từ phía sau, thanh âm khàn khàn gần sát bên tai: “Anh rất nhớ em. ...”.

Hai má cô nóng lên, quay đầu trừng anh một cái: “Chúng ta xa nhau còn chưa tới nửa tháng”.

“Một ngày không gặp như cách ba thu, nửa tháng cũng được 45 cái mùa thu rồi”.

Cách nói của Chung Thụy hơi kỳ lạ, làm cho Tiêu Tiêu nhịn không được mà cười ra tiếng: “Lại học lời đường mật. ...”.

Cô vừa định khen Chung Thụy vài câu, thì ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ dồn dập.

Tiêu Tiêu quái lạ, buổi tối ai lại tìm cô?

Cô nhớ rõ ngày hôm nay tổ biên kịch đã rời khỏi trường quay, chỉ có mình cô ở lại định nghỉ phép vài ngày, dù sao phong cảnh ở đây cũng không tệ, với lại có Chung Thụy đi cùng, trong thời gian nghỉ phép được đi chơi đâu đó thì tốt biết bao.

Tieu Tieu mở cửa ra, người bên ngoài lại có thể là Ken.

Anh mặc trang phục hưu nhân màu xám, càng làm cho khuôn mặt trai trẻ thêm phần anh tuấn, hơn nữa nụ cười như ánh mặt trời, ngay cả cô nhìn cũng thấy đẹp mắt, nhìn không được mà khen thầm trong bụng.

“Có chuyện gì sao?”.

Tuy Tieu Tieu khá hòa nhã với những người trong giới, nhưng cũng không quá thân thiết với ai, dù sao trước kia cô đã từng hứng chịu sự phản bội cùng tổn thương, không phải trong một thời gian ngắn là có thể biến mất được.

Khẩu khí của cô với Ken, coi như đã rất nhiệt tình rồi.

Ken nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Tieu Tieu, thì vẻ tươi cười trên mặt càng sâu: “Đến xem tiền bối đã ngủ chưa, thịt nướng và thức ăn đêm ở khách sạn thuộc hạng nhất, không biết có thể mời tiền bối đi nếm thử một chút không?”.

Một bộ “Qua làng này thì không còn phòng trọ nào cả”, vẻ mặt chào hàng của anh ta cực kỳ đáng yêu, làm cho Tieu Tieu nhìn không được buồn cười.

“Không được, lần sau đi”.

Ken nghe xong, có chút thất vọng: “Lần sau, không biết đến khi nào mới có thể hợp tác với tiền bối nữa đây”.

Nói cho cùng Tieu Tieu có rất nhiều hợp đồng, cơ hội cùng người mới hợp tác ít lại càng ít.

Lần này nếu không phải công ty người mẫu bất chấp, ra giá rất cao, quản lý và A Sâm cũng có chút giao tình, thì chuyện hợp tác căn bản là không thể.

Tieu Tieu nhìn bộ dạng thất vọng của anh, do dự một chút, bất thành linh nghe thấy giọng nói của Chung Thụy từ phía sau truyền đến: “Nếu như vậy, không bằng cùng nhau ăn tối, anh cũng hơi đói bụng”.

Ken kinh ngạc nhìn Chung Thụy chậm rãi đi tới, cử chỉ vô cùng thân thiết mà khoát vai Tieu Tieu, ánh mắt thoáng lướt qua người mình.

Bỗng nhiên anh cảm thấy, có một loại áp lực thật lớn thổi vào mặt, Ken thu lại nụ cười, không dám cợt nhả với người đàn ông chiếm giữ ngôi vị Ảnh đế suốt bốn năm, đáng vẻ không khỏi mất tự nhiên.

Ba người đi ăn tối, chỉ cần hai đại soái ca, cũng đủ thu hút vô số ánh mắt của các cô gái trẻ. Hơn nữa Tieu Tieu ở giữa bọn họ, có người nhận định đó là tam giác tình yêu, còn có người kiên trì với tình yêu mãnh mẽ của Chung Thụy và Tieu Tieu, phần còn lại, đang cân nhắc giữa CP Chung Thụy và Ken đẹp trai...

*CP: couple, cặp đôi. Chắc là nghĩ đồng tính chứ gì.

Dọc đường đi Chung Thụy nói rất ít, Ken cũng không dẻo miệng như bình thường, Tieu Tieu tìm mấy đề tài, thấy không ai phụ họa, chỉ có thể cười gượng chọn đại vài món, ăn cho xong, rồi nhanh chóng bước đi.

Trở lại phòng, Tieu Tieu có chút mất hứng, chọc chọc vào ngực Chung Thụy: “Anh lại đi bắt nạt người mới? Đó là một chàng trai tốt...”.

Chung Thụy nhú mày: “Cậu ta tốt chỗ nào, khuôn mặt đáng người đều kém anh mười phần”.

Tieu Tieu choáng váng mà bật cười: “Anh đúng là có chí khí, em thấy xấu hổ dùm anh đó”.

Chung Thụy quả thực rất đẹp, đáng người cũng được chăm sóc không tệ, thường xuyên tập luyện thể hình. Nhưng so với người xuất thân từ người mẫu như Ken, vẫn là kém một chút.

Điểm này, Tieu Tieu vẫn phải so sánh theo thực tế.

Chung Thụy liếc cô một cái: “Sao, coi trọng nam sinh đó à?”

“Nói bậy bạ gì đó, lúc chụp quảng cáo là lần đầu tiên chúng em gặp mặt” Tieu Tieu cũng không ngẩng đầu lên mà đi thẳng về phía phòng tắm, định ngâm mình trong nước nóng.

“Lần đầu tiên gặp mặt lại nói chuyện vui vẻ như thế, còn cười ngọt tới mức đó?” Chung Thụy cảm tò báo trên bàn, không vui mà nói.

Tieu Tieu quay đầu lại, nhìn anh chăm chú một hồi mới khôi phục lại tinh thần, không phải anh đang ghen đó chứ?

Cô “Ph” một tiếng nở nụ cười: “So đo với con nít làm gì, cậu ấy vừa mới tiến vào giới giải trí, sao có thể so với anh”.

Chung Thụy nheo mắt, ôm Tieu Tieu hôn một cái: “Tuy thẳng nhóc kia nhỏ hơn em một tuổi, nhưng hai người đứng chung một chỗ thật sự rất xứng đôi”.

Cô dám chắc Chung Thụy đang ghen, còn không phải độ chua bình thường.

Tieu Tieu trở tay ôm lấy cổ anh, ngửa đầu cười, hôn Chung Thụy một cái: “Lòng dạ hẹp hòi, phóng viên viết bậy bạ mà anh cũng tin à?”.

“Anh không tin những gì bọn họ viết, chỉ tin những gì mình nhìn thấy” Tieu Tieu cười với người đàn ông khác ngọt đến như vậy, Chung Thụy có thể vui vẻ mới là lạ.

Anh đặc biệt bay từ trường quay ngoại cảnh đến chỗ Tieu Tieu, chính là muốn dọa tình địch, ngay cả một mầm mống nhỏ cũng phải bóp chết nó!

Tieu Tieu bật cười, hiếm khi thấy Chung Thụy có lúc trẻ con như vậy, đưa tay đẩy anh ra: “Anh cũng mệt rồi, đi tắm đi”.

Chung Thụy ôm cô, cúi đầu hôn lên môi của Tieu Tieu, nói mập mờ: “Cùng nhau?”.

Đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ tắm cùng nhau, Tieu Tieu sẽ mở miệng đáp ứng, nhưng lần này cô rất uyển chuyển mà từ chối: “Không được”.

Đùa à, mỗi lần ở phòng tắm, làm sao chỉ có thể tắm rửa đơn giản như vậy?

Cô của bây giờ, không chịu nổi dày vò đâu.

Chung Thụy thấy Tieu Tieu kiên trì như thế, mặt sa sầm chậm rì rì đi vào phòng tắm.

Có điều buổi sáng ngày thứ hai, ánh mặt trời rực rỡ, khi nhìn thấy bờ biển qua cửa sổ thủy tinh sát đất, Chung Thụy ôm lấy Tieu Tieu định triển miên một hồi ở nơi lãng mạn như thế, nhưng vẫn bị Tieu Tieu cự tuyệt, anh có chút mất hứng.

Sao dạo gần đây Tieu Tieu lại lạnh nhạt như vậy?

Hay là cái người ẻo lả kia, thật sự đã làm cho Tieu Tieu dao động?

Nói cô “Di tình biệt luyến”*, Chung Thụy đánh chết cũng không tin, nhiều nhất là nghĩ Tieu Tieu ngại Ken đang ở phòng sát vách, có chút kiêng dè không thể phóng túng được.

*Giống như xa nhau thì hết tình đó mà

Anh bất chấp tất cả, cúi người hôn môi của Tieu Tieu, bàn tay to lớn thâm nhập vào trong áo ngủ rộng thùng thình của cô, nhẹ nhàng vuốt ve tới lui.

Biết rõ mỗi chỗ mẫn cảm trên người Tieu Tieu, rất nhanh Chung Thụy đã khiến cô thở hồng hộc, hai má nhiễm một tầng đỏ ửng.

Bỏ qua đôi môi hồng nhuận của cô, Chung Thụy duỗi tay ép Tieu Tieu lên cửa thủy tinh sát đất, vừa kéo áo ngủ thật nhanh, lộ ra bả vai mượt mà của cô.

Nụ hôn của anh từ sau gáy rơi xuống bả vai, sau đó du ngoạn một lúc trên xương quai xanh, từ từ trượt tới ngực.

Tieu Tieu nhin không được phát ra tiếng rên rì, hai tay không tự chủ mà ôm lấy anh, vô thức cọ cọ.

Nếu đây là ngày thường cô sẽ lén lút đẩy nhanh tốc độ, nhưng đúng vào lúc này phía sau lưng bỗng nhiên chạm phải vật lạnh như băng, cô vội vàng đưa tay đẩy Chung Thụy ra: “...Anh đứng lên trước đi”.

Chung Thụy hôn lên môi cô, biết Tieu Tieu da mặt mỏng: “Không có gì đâu, thủy tinh ở đây được làm rất đặc biệt, có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài không nhìn vào trong được”.

“Không phải, bởi vì...” Tieu Tieu đỏ mặt, hóa ra Chung Thụy nghĩ cô lo lắng bị người khác nhìn thấy, nhất là người mới đang ở sát vách là Ken.

“Hôm nay không được...”.

Chung Thụy nhú mày, dừng động tác: “Vì sao không được?”.

Tieu Tieu còn nói khi trở về sẽ cho anh một bất ngờ lớn, nhưng cô biết, bây giờ nếu không nói rõ, chắc chắn Chung Thụy sẽ nổi giận, đêm nay chính mình đừng mong ra khỏi căn phòng này.

Cô cầm lấy tay của Chung Thụy đặt lên bụng mình, bắt đắ dĩ mà cười cười: “Bởi vì nó không đồng ý”.

Chung Thụy sùng sốt, đầu óc xoay tròn mấy vòng mới phản ứng lại, vui mừng nhìn về phía Tieu Tieu: “Thực sự?”.

Tay chân anh luống cuống, làm cho động tác trở nên nhẹ nhàng nhất, vuốt ve từng chút trên bụng Tieu Tieu, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu: “Bao lâu rồi?”.

“Không biết, mới biết đây thôi, còn phải đi bệnh viện xác nhận”.

Tieu Tieu nói xong, lập tức bị Chung Thụy ẵm lên giường lớn, cô sùng sốt: “Hôm nay không được...”.

“Dĩ nhiên” Chung Thụy nhanh chóng ngắt lời cô, ở cạnh giường đi tới đi lui: “Em ăn nhiều một chút, một người ăn cho hai người, nhưng cũng phải kiêng ăn

vài thứ. Để anh gọi phục vụ khách sạn, không được, phải gọi điện thoại về nhà hỏi mẹ một chút thời kỳ này phải chú ý ăn những thứ gì?”.

Tieu Tieu vội vàng can anh: “Còn chưa biết chính xác, sao có thể gọi về nhà được?”.

Nếu không đúng như cô nghĩ, chẳng phải đã vui mừng vô ích rồi sao?

Chung Thụy quay đầu lại cười, ánh mắt chế nhạo: “Yên tâm, miệng của mẹ rất kín”.

Đào Linh đã nhìn nhà họ Chung lâu lắm rồi, hiếm khi được nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc hai người đàn ông còn lại, cô rất vui lòng giấu kín giúp họ.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Ngoại truyện 5: Hạnh phúc

Tieu Tieu lấy lý do bệnh tật mà tránh bóng một năm, gây xôn xao cả nước.

Không để cho Chung lão đi thăm, nói là sợ lây bệnh. Chung ba đối với người con dâu này cũng cảm thấy bình thường, có Đào Linh thường xuyên tới thăm là đủ rồi, công việc lại bận bịu nên ông không thể tự mình đi được.

Chung Thụy và Đào Linh thay nhau chăm sóc Tieu Tieu, còn đặc biệt mời hai bảo mẫu có kinh nghiệm bốn mươi mấy năm trông trẻ đi theo.

Bên ngoài có A Sâm và Ben phong tỏa tin tức rất tốt, chờ một năm sau Tieu Tieu xuất hiện trở lại, cũng không có gì khác biệt với trước kia, nhưng khuôn mặt càng thêm hồng hào, thân thể nở nang không ít.

“Ba, đây là Tiểu Kiện” Chung Thụy rất cẩn thận mà ôm con trai trong ngực, nói với Chung ba.

Chung lão trừng lớn mắt, nhìn đứa cháu đã gần một tháng tuổi, giống Chung Thụy đến mấy phần đang ngủ say đến mức ngáy o o, thì vẻ mặt rất kinh ngạc. Hai tay ông run run, đang định mở miệng nói gì đó, bỗng nhiên hai mắt khê đảo, lập tức ngắt đi.

Chung ba sợ tới mức vội vàng gọi bác sĩ gia đình tới ngay, chỉ lo Chung lão sẽ chịu không nổi.

Cũng may sau khi bác sĩ chẩn đoán bệnh chỉ nói Chung lão tuổi đã lớn, cảm xúc lên xuống kịch liệt nên mới té xỉu, rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Cũng là bác sĩ quen, nên ông khá tò mò, lấy quyền lực của Chung lão đại mà nói, tính khí bình tĩnh ung dung sao có thể té xỉu.

Đến lúc nhìn thấy đứa trẻ con trong ngực Chung Thụy, bác sĩ muốn không rõ cũng khó.

Nhưng trước kia ông chưa từng nghe nói đời thứ tư của Chung gia đã được sinh ra, khó trách lại kinh ngạc như vậy...

Đợi đến lúc bác sĩ rời khỏi đó, Chung ba liền nhìn không được trách móc Đào Linh cùng Chung Thụy: “Hai người không biết tuổi của ba đã lớn chịu không nổi kích thích à, vậy mà còn giấu diếm!”.

Ông nhìn đứa bé, tay chân ngứa ngáy cũng muốn đi ôm, đáng tiếc không bỏ được sĩ diện, ho khan hai tiếng lại tiếp tục giáo huấn, giọng điệu rất không tốt: “Ba mong đứa cháu này đã lâu, hai người nên nói ngay từ đầu cho ông biết”.

Nhìn xem, Chung lão bất ngờ đến mức té xỉu, có thể thấy được phần kinh hỷ* này có bao nhiêu to lớn.

*Kinh hỷ: Ngạc nhiên vui mừng.

Tieu Tieu thật đúng là không nghĩ tới Chung lão lại có thể phấn khích đến mức hôn mê, buồn bực mà chu môi: “Chúng con chỉ muốn cho ông nội một sự kinh hỷ”.

Chung Thụy liếc mắt nhìn cô một cái, kinh thì có, hi cũng có, nhưng kinh chính là bọn họ!

Chung lão vừa mới ngã, lại cộng thêm tuổi cao, rất khó nói.

Ai ngờ Chung ba còn chưa mắng xong, thì ở bên kia Chung lão đã tỉnh lại, mở mắt ra chuyện đầu tiên là muốn ôm chặt trai.

Chung Thụy sợ ông làm rơi đứa bé, do dự ôm trong ngực nhất định không chịu đưa ra, nhưng lại bị Chung lão đoạt đi, vẻ mặt cười như nở hoa.

“Tiểu Kiện Kiện...”.

Ông gọi một tiếng, có lẽ đứa nhỏ bị làm cho không thoải mái, hươ hươ nắm tay nhỏ: “Thật là một đứa bé hoạt bát, nhưng tên này là do ai đặt?”.

Đứa cháu đầu tiên của mình, người đặt tên cư nhiên không phải là ông! Về điểm này Chung lão không thể nhịn được, hơn nữa chẳng ai nói với ông một tiếng, cũng không tìm ông để hỏi tên... .

Không thể không nói, Chung lão oai phong trong giới kinh doanh mấy thập niên qua lại buồn rầu. Quả nhiên con cái lớn rồi, cũng không thông cảm cho tâm tình của cụ già.

Nhìn thấy Chung lão mất hứng, Chung Thụy cười lấy lòng: “Đây là lần đầu tiên con làm cha, lúc ấy đứa nhỏ khó sinh, con rất sốt ruột, liền đặt cho đứa nhỏ một chữ kiện trong tráng kiện, chính là hy vọng nó có thể bình an khỏe mạnh mà lớn lên”.

“Thế mà lại khó sinh?” Chung lão neho mắt, nhìn Tiểu Tiêu, thân thiết hỏi: “Cô không sao nữa chứ?”.

“Không có gì đâu ạ, xương chậu hơi nhỏ, đến lúc sinh có chút khó khăn, thực ra không nghiêm trọng như ông nghĩ đâu, đều do anh ấy sắp được làm ba nên sốt ruột đó mà” Tiểu Tiêu rất ngại ngùng, thời gian cô vào trong đó dài hơn người khác một chút, ước chừng cũng khoảng 3, 4 tiếng, làm Chung Thụy gấp đến độ đứng ngồi không yên, mấy lần muốn xông vào phòng sinh, đều bị y tá đuổi ra.

Y tá già dặn kinh nghiệm đã quá quen với cảnh hoảng loạn của người sắp làm cha, cũng không thêm chú ý tới anh. Nhưng y tá trẻ mới vừa ra trường, còn sùng bái Chung Thụy, lén lút nói với anh sản phụ có chút khó sanh, làm Chung Thụy sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh như Chung lão.

Thật may, đến cuối cùng mẹ con đều bình an, nói chung là giai đại hoan hỉ*.

*Giai đại hoan hỉ: tất cả đều vui, nhưng miu để nghĩa hán việt cho hay hay

Chung lão gật gật đầu, coi như chấp nhận lý do của Chung Thụy.

Không có gì quan trọng hơn việc mẹ con bình an và đứa nhỏ được khỏe mạnh, đặt cái tên Tiểu Kiện này quả thật rất hay.

“Tên của đứa sau phải do ta đặt, có biết chưa?”.

Ông nhìn thấy Chung Thụy gật đầu, hài lòng mà tiếp tục đùa nghịch với đứa cháu trong ngực, nhưng lại khổ cho Chung ba.

Tiểu Tiêu và Chung Thụy đều là con một, chúng nó có thể sinh hai đứa, đứa thứ nhất là do Chung Thụy đặt tên, đứa thứ hai Chung lão đã đặt hàng trước, vậy người mới thăng chức làm ông nội là ông thì sao đây?

Chung ba nhìn chăm chú cái bụng bằng phẳng của Tiểu Tiêu, sắc mặt khôi phải nói có bao nhiêu khó coi.

Sau lưng Tiểu Tiêu run lên, không phải không phát hiện vẻ mặt không vui của Chung ba, nhưng mà... cô cũng lực bất tòng tâm.

Ai dám giành đặt tên với Chung lão chứ, nhờ ngặt một lần nữa thì làm sao đây?

Chung lão ôm chặt trai không buông tay, cho dù Tiểu Kiện ăn xong liền ngủ. Buổi tối còn có bảo mẫu đi theo, Tiểu Tiêu rất yên tâm, cùng Chung Thụy hai người trở về phòng.

Một mỗi một ngày, lại bị Chung lão dọa, Tiểu Tiêu cũng nhịn không được lộ ra vẻ uể oải.

Vừa muốn di chuyển, thì đã bị Chung Thụy ôm từ phía sau.

Tiểu Tiêu vỗ vỗ cánh tay đang ôm lấy mình, bắt đắc dĩ nói: “Ông nội và ba mẹ đều ở đây, đêm nay anh hẳn nhịn một chút đi”.

Tuy mang thai và ở cữ đã hơn một năm, hai người cũng không phải không sử dụng biện pháp thư giãn khác, nhưng nói cho cùng vẫn không thoải mái như cái đầu. ^^

Kiểm chế quá lâu, Tiểu Tiêu cũng rất vất vả mới giữ cho cơ thể đẹp như vậy, Chung Thụy tự nhiên sẽ không buông tha, cúi đầu liền hôn lên cổ cô, để lại một loạt dấu vết ướt át.

“Không sợ, hiệu quả cách âm của phòng này rất tốt”.

“Tuy Tiểu Kiện ăn no liền ngủ, nhưng ai biết đêm nay nó có làm âm ỉ hay không?” Đứa nhỏ này rất có lực, nó không thể mở miệng nói, bởi vậy mỗi khi khó chịu nó đều khóc inh ỏi, mỗi đêm Tiểu Tiêu đều không dám ngủ say, chỉ sợ lúc đứa nhỏ tìm cô nhưng cô không thể chạy qua đầu tiên.

“Có ông nội và ba mẹ, còn có hai bảo mẫu ở đây, không có chuyện gì đâu”. Hơn một tháng nay, Tiểu Kiện đều rất ngoan, nhưng Tiểu Tiêu khá lo lắng do đó lúc bình thường cô đều ngủ trong căn phòng sát vách với phòng trẻ sơ sinh, hiếm khi đứa nhỏ được mang đi, nói gì đi nữa Chung Thụy sẽ không buông tha cho cơ hội như vậy.

“Ông nội còn chờ đặt tên cho đứa nhỏ thứ hai đó, chúng ta phải làm việc chăm chỉ thêm chút nữa”.

Tieu Tieu buồn bực, có cần phải nôn nóng như vậy không?

Anh vừa hôn lên mọi chỗ trên cơ thể Tieu Tieu, vừa đem những vật che đậy nhanh chóng kéo xuống, trong nháy mắt hai người đều trần như nhộng.

Tieu Tieu cắn môi, không dám phát ra tiếng động, ngửa đầu lộ ra cái cổ trơn bóng, đường cong như tơ cũng dần dần hiện ra.

Chung Thụy kìm lòng không đậu mà hôn lên gáy cô, lại lưu luyến ở trước ngực và xương quai xanh, khiến cho Tieu Tieu liên tục thở dốc, liệu mạng chịu đựng không dám kêu ra tiếng.

“Đừng sợ, phòng ngủ cách âm rất tốt, ông nội ở dưới lầu, phòng cha mẹ cũng cách khá xa...” Chung Thụy vừa hôn môi, vừa nhỏ giọng trấn an qua loa.

Tieu Tieu vận vẹo, không vui mà đá anh một cái: “Chúng ta vừa vào liền đóng cửa lại, đến lúc cha mẹ có việc tìm đến thì làm sao đây?”.

“Không đâu, bọn họ rất thức thời” Hơn nữa Đào Linh cũng biết, Chung Thụy nhẫn nhịn đã lâu, đêm nay chắc chắn sẽ bùng nổ, nếu nhịn quá sẽ hỏng đó.

Giờ ăn đã đến, động tác bắt đầu của Chung Thụy không nhanh cũng không chậm.

Anh bỗng nhiên ngừng đầu, cười với Tieu Tieu: “Thiếu chút quên mất, anh có quà tặng em đây”.

Tieu Tieu quá lạ mà nhìn anh một cái, chỉ thấy anh đứng lên, từ từ mở tủ quần áo ra.

Một chiếc váy cưới màu trắng đập vào mắt cô, Tieu Tieu trừng lớn mắt, nhìn thấy chiếc váy được thiết kế thấp cổ, cùng với đuôi váy được đính kim cương hoa lệ, bỗng nhiên hai mắt cô ươn ướt.

Hai người bơi vì công việc, còn có đứa nhỏ đột nhiên rơi xuống, mới không có cách nào cử hành hôn lễ, chỉ tới cục dân chính đăng ký kết hôn cho qua chuyện.

Tieu Tieu vẫn hy vọng có thể mặc lên người một chiếc váy cưới xinh đẹp lộng lẫy nhất, khoát cánh tay của anh đi vào hội trường, không nghĩ tới lúc này anh sẽ thực hiện giấc mơ của mình.

“Thích không?” Chung Thụy ôm cô, ở bên tai thấp giọng hỏi.

Tieu Tieu nén cười gật đầu: “Thích, rất thích”.

“Vậy thử xem” Chung Thụy cầm chiếc váy dài, đuổi tay thay cô mặc vào.

Mặt vải tơ lụa, khi mặc vào người Tieu Tieu, đều làm lộ ra những đường cong tuyệt đẹp.

Cô thuận tay kéo vạt váy, dạo một vòng ở trước gương, cao hứng mà nở nụ cười: “Đẹp không?”.

“Nhìn đẹp lắm” Chung Thụy nhìn thấy Tieu Tieu đứng ở trước gương cười đến nhu mì, giờ tay nhấc chân đều tỏa ra hương vị trưởng thành chín chắn, anh không khỏi nheo mắt lại.

Đây là cô vợ nhỏ bé của anh, nếu không trông coi cẩn thận, thì không biết bị người ta lừa mất lúc nào!

Tieu Tieu nhìn tấm gương không rời mắt, Chung Thụy từ phía sau ôm lấy thắt lưng của cô, một tay từ cổ áo đi vào dò xét.

Cô quay đầu trừng anh một cái: “Đem chiếc váy này cởi ra trước đi, nếu không sẽ làm bẩn đấy”.

“Không sao đâu, ngày mai đem cho người ta giặt là được rồi, em mặc rất đẹp, anh cũng không nỡ cởi ra” Chung Thụy vừa nói, cánh tay đặt trên lưng cô từ từ chui vào trong vạt váy, xoa xoa bắp chân nhỏ nhắn của cô, chậm rãi hướng lên trên.

Tieu Tieu kêu một tiếng, ngửa đầu ra sau, ngã vào ngực anh, hai mắt ướt sũng, ngượng ngùng tức giận.

Nếu bản thật, ngày mai đem cho người khác giặt, không phải vừa nhìn là biết đêm nay bọn họ đã làm chuyện tốt gì sao, còn làm áo cưới bẩn như vậy?

Nhưng không đợi cô phản kháng, Chung Thụy đã nhấc váy lên, từ phía sau lưng cúi người đâm vào, đè toàn thân Tieu Tieu lên mặt kính.

Tay chân Tieu Tieu như nhũn ra, chỉ có thể yên lặng thừa nhận những cú thúc từ phía sau, miệng thoát ra những tiếng rên rỉ vỡ vụn.

Chung Thụy hôn lên môi cô, cong môi nở nụ cười.

Bởi vì sinh đứa nhỏ, mềm mại trước ngực Tieu Tieu dường như đã lớn hơn một số, quần áo trước kia, đoán chừng nếu mặc vào sẽ rất chật, bắt buộc phải mua lại từ đầu.

Đặc biệt đối tượng là đồ lót, hai năm qua đều do Chung Thụy mua giúp, chẳng mấy chốc đã trở thành sở thích nho nhỏ của hai người.

Tieu Tieu cũng mặc anh, nhưng Chung Thụy càng ngày càng có khẩu vị buồn nôn, lúc hai người ở chung với nhau, anh đều lấy ra nào ren, trong suốt, ngực siêu thấp, thậm chí là miếng dán ngực màu dạ quang, làm cô cực kỳ xấu hổ.

Vừa rời thử áo cưới, Chung Thụy mặc cho cô một bộ màu trắng mỏng, lòng bàn tay gần như dán luôn trên đó, dường như không cảm nhận được sự cản trở của vải vóc...

Tieu Tieu không cam lòng yếu thế, quay đầu hôn lên môi Chung Thụy, vừa hôn, vừa mở rộng hai chân.

Hô hấp của Chung Thụy dần đông cứng lại, anh cúi đầu cười: “Đừng nóng, chúng ta còn thời gian nửa tháng lận”.

“...Cái gì nửa tháng?” Tieu Tieu mơ mơ màng màng, rõ ràng A Sâm đã nói lịch làm việc của cô bắt đầu từ ngày mốt.

Chung Thụy hôn lên lưng cô: “Anh dặn Ben hoãn lại thời gian quay ngoại cảnh, cũng đã nhấn với A Sâm cho... em nghỉ ngơi nửa tháng”.

Tieu Tieu hoảng sợ mà nhảy dựng lên, chết tiệt, người này sao có thể tự ý quyết định, dám thay đổi thời gian làm việc của cô?

Nhưng không đợi cô tiếp tục phản kháng, vụn vụn giấy dựa ngược lại đã khơi dậy cơn nộ khí của Chung Thụy, trong lúc nhất thời Tieu Tieu bị cuốn vào dòng thủy triều cực nóng không thoát ra được, trong lòng lặng lẽ nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng!

Có điều Tieu Tieu tức gì thì tức, nhưng nghĩ chính mình có thể sống cùng với thần tượng, cùng nhau làm việc, cùng nhau nuôi nấng con cái, cùng nhau già đi, đáy lòng cũng trở nên ngọt lịm...

Tất cả những thứ này, đều là giấc mơ mà cô theo đuổi...

Bạn đang đọc truyện *Đêm Nay Ngủ Cùng Ai* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.